

Bạc Hà Đồ My Lê Hoa Bạch

Contents

Bạc Hà Đồ My Lê Hoa Bạch	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	4
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5.1	16
6. Chương 5.2	18
7. Chương 5.3	22
8. Chương 6	24
9. Chương 7.1	26
10. Chương 7.2	31
11. Chương 7.3	34
12. Chương 8	38
13. Chương 9	41
14. Chương 10	45
15. Chương 11	49
16. Chương 12	52
17. Chương 13	55
18. Chương 14.1	59
19. Chương 14.2	62
20. Chương 15	66
21. Chương 16	70
22. Chương 17.1	75
23. Chương 17.2	81
24. Chương 18	85
25. Chương 19	101
26. Chương 20	117
27. Chương 21	120
28. Chương 22	125
29. Chương 23	130
30. Chương 24	133
31. Chương 25	137
32. Chương 26	141
33. Chương 27	146
34. Chương 28	148
35. Chương 29	152
36. Chương 30	156
37. Chương 31	159
38. Chương 32	163
39. Chương 33	167
40. Chương 34	171
41. Chương 35	174

42. Chương 36	179
43. Chương 37	190
44. Chương 38	200
45. Chương 39	204
46. Chương 40	209
47. Chương 41	213
48. Chương 42	217
49. Chương 43	221
50. Chương 44	224
51. Chương 45	229
52. Chương 46	232
53. Chương 47	236
54. Chương 48	239
55. Chương 49	242
56. Chương 50	245
57. Chương 51	247
58. Chương 52	250
59. Chương 53	254
60. Chương 54	257
61. Chương 55	260
62. Chương 56	262
63. Chương 57	266
64. Chương 58	269
65. Chương 59	272
66. Chương 60	275
67. Chương 61	278
68. Chương 62	280
69. Chương 63.1	283
70. Chương 63.2	286
71. Chương 64.1	289
72. Chương 64.2	294
73. Chương 64.3	297
74. Chương 64.4	301
75. Chương 65	304
76. Chương 66	307
77. Chương 67	311
78. Chương 68	312
79. Chương 69 [end]	313

Bạc Hà Đồ My Lê Hoa Bạch

Giới thiệu

Từ thời hiện đại sống một cách vui vẻ, tung tăng trở trên thay, vì một chút biến cố không đầu vào đã

1. Chương 1

QUYỂN 1: TUYẾT ÁNH BẠCH MAI, MAI ÁNH TUYẾT

CHƯƠNG 1: XUYỀN QUA THẬT LÀ PHIÊN MUỘN

EDIT: CÚN CON SAY SỮA

Tôi thề: nếu có kiếp sau, tôi nhất định sẽ không ăn thùng uống vại nữa, nhất quyết sẽ phấn đấu trở thành một thực nữ

Vì sao mùa hè nhất định phải nóng như vậy! Đã 8 giờ tối rồi mà nhiệt độ vẫn không giảm xuống chút nào, tôi mặc một chiếc váy hai dây, tưởng tượng đến một miếng thịt bò béo ngậy bày trên đĩa, xung quanh là nước sốt xăm xấp. Đối với hiện tượng khí tượng “Hiệu ứng nhà kính” tôi luôn luôn cười nhạt, “Hiệu ứng lò nướng” mới là vương đạo! Tôi vừa ao ước miếng thịt bò xuất hiện — vừa liếc mắt nhìn người ngồi bên cạnh một chút (tình cờ lại là người bạn trai đã quen được 3 tháng lẻ 1 ngày), không để ý tới khuôn mặt tươi cười phấn khởi của anh ta, trong lòng tôi âm thầm nguyên rủa, chửi mắng lần lượt 108 vị tổ tông của ai đó mà người ta không biết!

Nhân viên phục vụ ân cần trưng ra 108 vẻ mặt cười dẫn chúng tôi đến vị trí bàn ăn.

Năm ngọn nến sáng loáng nhức cả mắt, cách một tầng không khí mà vẫn làm da tôi bị tổn thương. Là một bữa ăn dưới ánh nến!

Từ nhỏ đến lớn tôi đã từng tưởng tượng ra vô số lần được thưởng thức những bữa cơm dưới ánh nến. Nhưng cho tới bây giờ, ngồi trong nhà hàng lộ thiên này, dưới ánh nến chỉ cách khoảng một mét, “hưởng thụ” một bữa cơm dưới ánh nến lên đến trên 42 độ, thử nghĩ xem ...

”An An, thích không? Đây là anh đặc biệt chuẩn bị cho em đấy!” Lâm Trình trưng ra vẻ mặt kiêu ngạo nhìn về phía tôi tranh công.

Đây chính là một sự bất ngờ khiến cho thiên địa, quỷ thần kinh sợ, sét đánh vô địch vũ trụ sao. Có mà là một surprise tàn nhẫn và độc ác thì có! Lôi người ta đi một quãng đường xa như vậy tới nhà hàng này (Lâm Trình gọi nó bằng một cái tên mỹ miều là đi tản bộ. P/S: Tôi khoác trên người một bộ váy gợi cảm, cầm hân đi bộ trên đôi giày xăng đan cao gót, tàn phá đôi chân gần 2 dặm đường mới đến được đây) cuối cùng là để nhận lấy một bữa cơm dưới ánh nến chết tiệt...

Tôi chết trân, đứng nhìn chằm chằm vào 5 ngọn nến đang vui vẻ nhảy nhót trên bàn ăn, bất chợt có cảm giác như mình bị hóc xương vậy.

”Trần tĩnh, trần tĩnh! Nhất định phải trần tĩnh! Thực nữ! Thực nữ! Nhất định phải bảo vệ hình ảnh thực nữ!” Tôi ở trong lòng mặc niệm câu thần chú đó 10 lần, sau đó mới ghìm cương được cơn ngứa bắt kham trong người đang xúi giục tôi chửi ầm lên và nuốt tất cả những ngôn từ chực xỏ ra miệng vào trong bụng. Trong hoàn cảnh này, tôi có quyền tỏ ra trầm mặc.

”Anh biết tạo cho em một sự bất ngờ nhất định sẽ khiến em cảm động.” Lâm Trình với nỗi tự hào không gì sánh được kéo tôi ngồi xuống, thành kính lẫn tự hào nhìn tôi, tôi vẫn im lặng, tình cảm của anh ta giành cho tôi khiến anh ta lý giải sự trầm mặc đó thành sự cảm động...

Tôi vẫn cho rằng Lâm Trình chính là tên ác ma mà ông trời phái tới để hủy diệt tôi, hơn nữa lại là một tên ác ma am hiểu sâu sắc nhất cách thức giết người không dao — anh ta có năng khiếu biến tôi thành một quả bom khinh khí có xu hướng phát nổ bất cứ lúc nào, rồi lại bày ra một khuôn mặt tươi cười vô tội, khiến tôi lại phải đem hết lửa giận mà nuốt vào trong bụng, cuối cùng tự hãm tôi đến nát như. Con người của tôi

có một khuyết điểm lớn nhất chính là không thể ra tay được trên một khuôn mặt tươi cười của người khác. Nghẹn suốt 3 tháng lễ 1 ngày, cuối cùng đã đến thời điểm mà tôi dốc hết toàn bộ vốn liếng kiên trì của đời mình ra tiêu xài đến không còn một giọt, rốt cuộc, nghẹn tới nội thương.

Anh ta cười tủm tỉm nhìn tôi như sợ bị ngọn nến làm lu mờ mất tiểu vũ trụ đang bốc cháy, dùng tốc độ ánh sáng 300.000km/s quét xong một vòng chết chóc, nhẹ nhàng cầm lấy tay tôi nói: “An An, đừng nóng vội, bình tĩnh lại một chút đi.” Nói xong, khẽ hất hàm ra hiệu cho nhân viên phục vụ đứng ở cách đó không xa, tựa như ma xui quỷ khiến, bưng lên cho tôi – một ly kem đào mát lạnh.

Xem ra Lâm Trình cũng thức thời, biết châm lửa sau đó lại còn biết dập lửa, tôi tán thưởng nhìn anh ta một cái, rồi bắt đầu yếu điệu khoắng sâu cái thìa xuống đáy cốc, rồi dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, vừa húp vừa tống một thìa lớn kem đào mát lạnh, cứ thế nuốt xuống bụng (tôi từ trước đến nay mỗi khi ăn kem đều thực hành bằng một biện pháp tốt nhất là dùng hết khả năng và tốc độ bắt toàn bộ bọn nó cất giữ vào trong bụng).

Tôi trình diễn động tác sét đánh không kịp bưng tai ấy, trong nháy mắt, tôi thấy trong con người nhỏ tí xíu đang nhìn tôi chờ đợi, chợt xuất hiện vô số con số phóng đại (người bình thường gọi đó là nhân thần), sau đó trước mắt tối sầm...

2. Chương 2

CHƯƠNG 2 : TỬ CÚC SƠ SINH CHU CẬN TRUY (HOA CÚC TÍM MỚI SINH RƠI VÀO NHÀ PHÚ QUÝ)

EDIT: CÚN CON SAY SỮA

Bực thật, rất bực, cổ họng giống như bị hóc một vật gì đó...

“Ôi ôi ôi, khụ khụ khụ...” Sau một trận ho khan mãnh liệt, tôi cảm giác có một vật tròn tròn, dẹt dẹt từ trong cổ họng bật ra ngoài, cuối cùng cũng thở hắt ra suôn sẻ.

Mắt vừa mở ra, vẫn còn chưa kịp nhìn cẩn thận xung quanh, chợt bên cạnh lỗ tai đã vang lên một giọng nữ cao đến mấy đề-xi-ben: “Lục tiểu thư ra đời rồi, Lục tiểu thư ra đời rồi! Trong miệng Lục tiểu thư lại ngậm một chiếc nhẫn!”

Ngay sau đó, một giọng nữ yếu ớt tiến đến sát tai tôi: “Mau, mau đưa cho ta xem.”

Nhoáng một cái, tôi có cảm giác mình bị truyền từ một cái ôm ấm áp này sang một cái ôm áp áp khác có mùi thơm. Tôi cố gắng mở mắt ra, chỉ thấy một khuôn mặt mỹ nữ cổ trang dịu dàng phóng đại bị đảo ngược ở trước mắt tôi, nhìn tiếp ra xung quanh, thì thấy hình như đây là một căn phòng bị đảo ngược, một đám người cổ trang đứng chống ngược trong phòng. Chẳng lẽ đây là một gánh tạp kỹ biểu diễn xiếc sao? Hay là lực hút trái đất tiến hành bãi công? Hay là tôi rốt cuộc đang đi bộ ngoài hành tinh không thể quay trở về?

Tôi sợ hãi đến mức nhắm mắt khóc ầm lên: “Oa oa oa oa oa ...” Trời ạ! Đây là âm thanh của tôi sao? Sao tiếng tôi khóc lại giống hệt tiếng của một đứa trẻ thế này?

Một bàn tay lạnh lẽo mềm mại xoa lên hai má tôi, thay tôi lau đi nước mắt: “Ngoan, đừng khóc, mẫu thân ở đây”. Sự tiếp xúc từ bàn tay ấy lên má tôi thật dễ chịu cùng giọng nói mềm mại, dịu dàng khiến cho tôi lập tức ngừng khóc, mở mắt ra. A, những người vừa rồi còn đứng chống ngược, giờ đều đang ở trước mặt tôi, trông rất quý dì. Vẫn là mỹ nữ vừa rồi, một đôi mắt phượng hẹp dài long lanh ướt át, một sống mũi thanh tú cao ngất, đôi môi mỏng manh không có huyết sắc, khuôn mặt trái xoan tái nhợt trong suốt. Rất đẹp! Tuyệt đối đẹp! Mặc dù có chút ồm yếu nhưng khuyết điểm không thể che lấp được ưu điểm.

Vào giờ phút này, nàng ấy đang ôm tôi vào lòng nhẹ nhàng đưa đi đưa lại, làn da mềm mại, mịn màng khiến tôi không nhịn được đưa tay muốn chạm vào. Nhưng ngay khi tay tôi sắp chạm được vào mặt của nàng ấy,

thì phát hiện ra một hình ảnh khiến tôi ngay lập tức phải dừng tay lại. Tay của tôi! Quá nhỏ! Trời ạ! Cúi đầu nhìn thân thể của mình, tôi phát hiện ra một sự thật, tôi đã biến thành một đứa trẻ con cộng thêm xuyên qua không gian...

Khó trách vừa rồi tôi nhìn thấy mọi người đều đứng chổng ngược, xem ra các vị giáo sư sinh vật cũng không lừa dối tình cảm của chúng ta, những nghiên cứu của khoa học cho thấy, khi trẻ con mới sinh ra, những hình ảnh của thế giới bên ngoài mà chúng nhìn thấy đều là hình ảnh bị đảo ngược, bất quá theo thời gian, đại não tự mình điều chỉnh lại chức năng của thị giác nên chúng ta lại có thể nhìn được một cách bình thường.

(Nữ trư: Leng keng! Phổ cập khoa học: khi ánh sáng đi vào phía sau mắt trẻ, chúng kích thích tế bào thị giác, chuyển hóa thành tín hiệu đưa đến đại não, đại não lại đem tín hiệu vẽ lại thành hình ảnh như lúc ban đầu. Trong quá trình này, đại não luôn tự động đối chiếu với hình ảnh thu được để điều chỉnh chức năng của thị giác. Có người đã từng làm thí nghiệm như sau: cấp cho những tình nguyện viên đeo kính mắt đặc thù, khiến cho ánh sáng khi đi vào sau mắt sẽ bị thay đổi 180 độ, nói cách khác, sau khi ánh sáng đi vào mắt họ sẽ khiến cho hình ảnh họ nhìn thấy bị đảo ngược hoàn toàn. Khi mới bắt đầu, những tình nguyện viên này đều không thích ứng được, nhưng sau một tháng, thì họ lại có thể có một cuộc sống hoàn toàn bình thường, nói một cách khác, là đại não đã tự động điều chỉnh chức năng của thị giác để giúp cơ thể thích ứng. Sau một tháng làm thí nghiệm, họ lại bỏ kính ra, tình trạng hình ảnh bị đảo ngược lại lặp lại, và phải mất một thời gian sau thì mắt họ mới nhìn bình thường trở lại được. Thí nghiệm này đã chứng minh được rằng đại não của chúng ta có sự tự đối chiếu với hình ảnh để điều chỉnh chức năng của thị giác.)

Đang lúc tôi đang tận tình ngao du trong thánh địa của khoa học thì một trận ho khan đã đem tôi quay trở về thực tại. “Khụ khụ... Vú nuôi, đem khụ...đứa nhỏ khụ... bé ra cho khụ...lão gia nhìn. Khụ khụ khụ...” Mỹ nhân cổ trang (tác giả: đó là mẹ của người==) sau khi hoàn thành một loạt cao độ của bản opera ho khan, rốt cuộc một lần nữa lại đem giao tôi cho cái thân thể mềm mại vừa nãy ôm ấp (phỏng chừng giống như F Cup, đá qua đá lại a).

Vú nuôi ôm tôi lĩnh mệnh đi ra ngoài, đồng thời làm một tràng kinh thiên địa, khiếp quỷ thần, khiến đất rung, núi chuyển: “Lão gia, chúc mừng ngài! Tứ phu nhân vừa hạ sinh một thiên kim tiểu thư, tiểu thư vừa sinh ra trong miệng đã ngậm một chiếc nhẫn. Nô tỳ nghĩ đây chính là điềm đại cát a!” Nữ Pavarotti ngân lên một chuỗi âm điệu cao, thấp, pháp phông, trầm bổng, du dương.

(Pavarotti: nam danh ca opera nổi tiếng thế giới người Italia)

Ngay tại lúc tôi đang cân nhắc xem nên nói như thế nào để thuyết phục nàng ta đừng úp mặt tôi vào ngực nàng, thì một giọng nam vang lên: “Ôm lại đây cho ta xem nào!”. Giọng nói uy nghiêm ấy cùng với một khuôn mặt đẹp như mộng áp sát vào tôi. Oa! Âm thanh này tuyệt đối có sức hút nha, có thể so sánh với Dương Hoàng Cơ lão nhân gia.

Vì thế, tôi lại một lần nữa bị rơi vào một cái ôm khác, rốt cuộc có thể thông nhuận hô hấp (nữ trư: không thể hiểu được vì sao có nhiều đồng bào nam của chúng ta lại thích những bộ ngực vĩ đại, từ thực tiễn của chính mình, tôi có thể chứng minh rằng, trừ phi anh muốn tự sát, bằng không thì một bộ ngực vĩ đại của nữ nhân có khả năng vô ý ám sát chồng cao hơn rất nhiều so với những nữ nhân có ngực nhỏ!).

Tôi hít sâu một ngụm không khí, dưỡng khí dạo một vòng qua các phế nang trong phổi, chuyển hóa thành carbon diacid rồi theo miệng của tôi tông cửa xông ra ngoài, mở mắt ra — bắt gặp khuôn mặt xinh đẹp của một oa nhi! Thừa dịp hẩn đoạn trang nhìn tôi, tôi cũng thuận tiện nhìn hẩn một lượt — cặp môi hồng mướt mà, sống mũi tuấn tú cao ngất, đôi con ngươi thâm thúy trong suốt, làn da mềm mại, nhẵn nhụi như bơ, toàn bộ hình dáng khuôn mặt thoát nhìn ước chừng khoảng 19 tuổi, oa nhi này thật là đẹp mắt, chỉ là biểu hiện hơi nghiêm túc một chút, tuy là đang mỉm cười, nhưng ánh mắt lại phản bội lại, vì trong con ngươi thâm thúy kia lộ ra cảm giác hoàn mỹ, rõ ràng trên khuôn mặt oa nhi không giận mà uy, khiến tôi không khỏi rung mình một cái.

(Oa nhi: trẻ con. Ở đây ám chỉ người còn trẻ).

“Tướng gia, Lục tiểu thư có lẽ bị lạnh, để thiếp thân sai bọn hạ nhân mang một tấm chăn nhỏ đến.” Lúc này tôi mới phát hiện ra trong đại sảnh này đây những người là người, kẻ vừa nói chuyện chính là một vị thiếu phụ ngồi bên phải của oa nhi (tạm thời gọi là thiếu phụ A, vì nếu ai cũng gọi là mỹ nữ thì thật thiếu sáng tạo). Thiếu phụ A dịu dàng nghiêng người, theo góc nhìn của tôi thì không thể thấy được mặt của

nàng, chỉ có thể nhìn thấy cái trán trơn bóng của mỹ nhân và một kiểu tóc phức tạp, phía trên đỉnh mã não rườm rà, bên cạnh cài một chiếc trâm vàng có đính mấy hạt trân châu hồng nhạt, phong cách cổ xưa không mấy trang trọng hào phóng. Nghe lời của nàng thì đoán chừng nàng chính là phu nhân của tên có khuôn mặt oa nhi... Tên có khuôn mặt oa nhi vẫn nhìn chăm chăm không rời mắt khỏi tôi, chỉ khẽ gật đầu một cái, thiếu phụ A liền gọi Pavarotti đem chặn lại.

Tên có khuôn mặt oa nhi dùng tay ôm chặt lấy tôi, chắc là sợ tôi bị lạnh, tôi cảm kích nhìn hắn, không hiểu sao, trực giác nói cho tôi biết hắn không có khả năng hay làm những chuyện chăm sóc cho người khác như thế này, vì thế, tôi báo đáp bằng cách đưa tay lên xoa mặt hắn và mỉm cười.

Theo phán đoán của tôi, tên có khuôn mặt oa nhi này có lẽ là ca ca của mình, nếu tôi là Lục tiểu thư, thì ca ca của mình khoảng chừng 19 tuổi cũng không có gì là lạ, người xưa thực sự có thể sinh đẻ như vậy a. Thực là cảm khái.

“Lục tiểu thư vừa cười với lão gia, Lục tiểu thư nhất định là vui mừng vì được gặp phụ thân rồi”. Ngay vào lúc tôi đoán chắc về mối quan hệ thân thích của tên có khuôn mặt oa nhi với mình, thì bỗng thiếu phụ A nói ra một câu kinh người.

“Ôi! Cha??!!” Tôi không khỏi buột miệng kêu lên, oa nhi này hóa ra lại là cha của tôi.

Âm thanh của tôi nghe có chút quái dị, giống như một đứa trẻ vừa sinh ra không có lý gì đã mọc sẵn một hàm răng, nên tiếng “Cha” của tôi tựa như một tiếng sét giáng xuống đất bằng, khiến tên có khuôn mặt oa nhi cũng phải kinh ngạc trợn trừng mắt, tiện đà nhìn tôi chăm chú và kỳ quái, sau lại chuyển thành ý cười sũng nịnh, tất cả những biểu tình đó chỉ diễn ra trong nháy mắt, hành văn rất liền mạch và lưu loát, nếu như không phải tôi đang ở gần như vậy, chỉ sợ cũng nhìn không ra bộ dạng bất động trước gió của hắn đã từng phát sinh biến hóa.

“Lục tiểu thư có... có... có... có thể mở miệng nói chuyện!!!”. Bên dưới không biết là ai rớt cuộc đã hoàn hồn, há mồm nói một câu — có thể cái gì mà có thể, tôi còn có thể là Curie phu nhân nữa ấy chứ! Thật sự là chưa gặp qua người quen mà, bốn tiểu thư mới nói ra một từ đã khiến người biến thành R&B, nếu nói hết một câu có lẽ còn khiến cho xác chết vùng dậy cũng nên.

(Curie phu nhân: Nữ bác học Mari Curie, người tìm ra tia X.

R&B: là viết tắt của Rhythm and Blues – một dòng nhạc của người da đen và rất được ưa chuộng trong cộng đồng Da đen tại Mỹ. Rhythm and Blues là sự kết hợp của 3 dòng nhạc chính là Jazz, Nhạc phúc âm (nhạc tôn giáo của đạo Cơ đốc bắt nguồn từ Thánh ca) và Blues. Nó được biểu diễn lần đầu bởi những người Mỹ gốc Phi. Dòng nhạc này khi hát thường chú trọng đến những âm rung. Trong truyện này, khi có người vì quá kinh ngạc nên nói lắp, khiến nữ chính liên tưởng việc nói lắp với việc tạo những âm rung trong dòng nhạc R&B).

“Lục tiểu thư sinh ra đã ngậm một chiếc nhẫn trong miệng, mở miệng đã biết nói! Ngày sau tất không phải chỉ là vật trong ao, mà nhất định sẽ là đại phú, đại quý chi mệnh. Chúc mừng Tướng gia! Chúc mừng Tướng gia!” Là ai mà lúc này lại còn có thể nói chuyện lưu loát như vậy, tôi nghe mà không khỏi ngoái đầu nhìn lại. (Tác giả: người khác nói chuyện lắp bắp cũng không được, lưu loát cũng không được, người thực sự là một nữ nhân phiền toái...), chỉ thấy kẻ vừa mở miệng một thân gấm vóc màu xanh, thắt lưng dắt ngọc bội, chân đi giày đen, tay cầm quạt, diện mạo trong sáng, trên búi tóc có thắt một sợi dây buộc tóc màu xanh, một bộ dạng thư sinh nho nhã.

“Tạ ơn Phương sư gia cát ngôn” Tên có khuôn mặt oa nhi vươn tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé, lạnh buốt của tôi, một tia hơi ấm theo bàn tay hắn truyền vào trong cơ thể tôi, hắn nhìn tôi, rồi lại nhìn chiếc nhẫn đặt trên chiếc bàn uống trà bằng gỗ lim.

(Cát ngôn: nói những lời tốt lành).

“Bẩm lão gia, đây chính là chiếc nhẫn Lục tiểu thư ngậm ở trong miệng” Pavarotti mang chân đến, thấy tên có khuôn mặt oa nhi đang xem nhẫn, lập tức bấm báo giống như tranh công.

Phụ thân mặt oa nhi một tay ôm tôi, một tay đoan trang cầm lấy cái nhẫn kim cương... A! Cái nhẫn này... Tôi nhớ ra rồi, ngày đó Lâm Trình tỏ vẻ thần thần bí bí, tám phần là muốn cầu hôn tôi, liền đem chiếc

nhấn kim cương giấu trong ly sinh tố trái đào, tưởng rằng sẽ khiến tôi ngạc nhiên, không ngờ tôi lại là kẻ ăn thũng uống vại, khoảng một thìa sinh tố thật to, một ngụm nuốt xuống, có lẽ chính chiếc nhẫn giấu trong ly sinh tố đã khiến tôi mắc nghẹn mà chết rồi lạc đến thời cổ đại này. Cho nên mới nói những bộ phim thần tượng hại chết người ta như thế nào! Đúng là một nỗi bất hạnh trong vạn nỗi bất hạnh! Nghe bọn họ nói thì hình như phụ thân oa nhi này là Tể tướng, như vậy về sau đi theo hần nhất định là không đến nỗi không có cơm ăn... Nhưng tôi nhớ mẹ tôi, nhớ ba tôi, nhớ Tiểu Cường nằm trong góc bếp sáng sáng vẫn sửa lên âm ỉ, bọn họ mới là gia đình của tôi!!! (tác giả: người nhớ tới cũng hơi muộn đấy, giờ mới nghĩ đến sao __=!).

Bất quá, nói đi cũng phải nói lại, Lâm Trình lần này dốc hết cả vốn liếng, không biết cái nhẫn kim cương này có đủ lớn hay không, nhìn lướt qua một lượt thấy nó được khảm một viên kim cương nhỏ, căn cứ vào ánh sáng mà nó phát ra thì ước chừng viên kim cương đó khoảng 1,5 Cara, không biết đáng giá bao nhiêu tiền a!

“Tướng gia, Lục tiểu thư đã được đặt tên chưa?” Phương sư gia hỏi.

Phụ thân có khuôn mặt oa nhi nhìn chiếc nhẫn kim cương một lúc lâu. Xong rồi! Không phải là muốn lấy chiếc nhẫn này để đặt tên cho tôi chứ. Năm đó khi Bảo Ngọc sinh ra vì trong miệng ngậm một miếng ngọc mà đặt tên thành Giả Bảo Ngọc, giờ không phải là lại dùng mấy cái tên như Chỉ, hoặc Giả Chỉ để đặt cho tôi chứ! So với đặt tên là Giả Chỉ thì tôi tình nguyện được gọi là Chỉ Hoàn Vương.

(Giả Bảo Ngọc: nam chính trong tiểu thuyết Hồng Lâu Mộng. Chỉ: nhẫn. Giả Chỉ: chiếc nhẫn. Chỉ Hoàn Vương: chiếc nhẫn vua).

“Chiếc nhẫn này trong sáng, chất liệu không giống với những thứ có trong triều, vạn vật trong trời đất đều có sự bắt đầu và luân hồi sinh sôi, nảy nở, có sự xoay chuyển tuần hoàn, đã vậy thì đặt tên là Tướng Dung, Vân Tướng Dung!” Ngay khi tôi đang suy nghĩ miên man thì phụ thân có khuôn mặt oa nhi đã cho tôi một “cái quan định luận” (tác giả: làm ơn, không biết dùng thành ngữ thì đừng có mà dùng loạn, vừa sinh ra thì cái gì mà “cái quan định luận”).

(Cái quan định luận: có nghĩa là khi người chết đã nằm trong quan tài, nắp hòm đập lại thì mới định công luận tội người quá cố).

“Tên rất hay”.

“Tướng gia thật có tài văn chương”.

“Chúc Lục tiểu thư phúc lộc song toàn”.

...

Trong đại sảnh, âm thanh xu nịnh cứ thế mà vang lên liên tu bất tận.

Còn tôi, có cố gắng thế nào cũng không thể thấy cái tên này hay ở đâu, rõ ràng “Vân tướng y thường, hoa tướng dung”, không phải biến thành kẻ không biết an phận, suốt ngày chỉ biết suy nghĩ sao! Tôi ngẩng đầu trừng mắt nhìn phụ thân có khuôn mặt oa nhi muốn kháng nghị, đáng tiếc hần không nhìn thấy, đưa tay cầm lấy chiếc chén nhỏ trên tay Pavarotti, sau đó đem tôi gói lại chặt cứng như bánh trưng, nhìn biểu tình của những người xung quanh như thể vừa nuốt trứng một quả trứng gà, tôi đoán chừng hẳn là lần đầu tiên phụ thân làm loại chuyện này, trong lòng không khỏi có chút cảm động. Phụ thân có khuôn mặt oa nhi mỉm cười ôm tôi khẽ đưa qua đưa lại, khuôn mặt tươi cười kia ẩn chứa tình phụ tử, có kiêu ngạo, có sủng nịnh, có ấm áp, có níu kéo, có oxy, có hidro... (nữ trư: bệnh nghề nghiệp, chỉ là bệnh nghề nghiệp, tôi học khoa hóa, mỗi thứ vào tay tôi đều bị phân tích thành thành phần hóa học!).

(Vân tướng y thường, hoa tướng dung: Thoáng bóng mây hoa, nhớ bóng hồng).

Không thể không thừa nhận, khuôn mặt của phụ thân oa nhi hiện giờ rất tốt, tựa như ánh mặt trời đầu xuân khiến cho tuyết trên đỉnh núi đều vì nụ cười khuynh thành của người này mà tan chảy...

“Tướng Dung, gọi cha đi con”. Phụ thân oa nhi dụ dỗ tôi mở miệng.

“Cha”.

“Ha ha ha ha ha! Hay ột tiếng “cha! Vân tướng gia quả thật có phúc khí rất lớn!” Một giọng nam sáng khoải từ bên ngoài truyền vào, thanh âm tựa như chuông đồng, lộ rõ vẻ tự tin, cuồng ngạo, càn rỡ. Phụ thân oa nhi nghe thấy mấy tiếng này, lông mày nhú lại một chút, khôi phục lại bộ dáng bất động trước gió, ta không khỏi đoán già đoán non xem người mới tới là kẻ nào mà lại có thể ở phủ Tướng gia mà kiêu ngạo như thế...

3. Chương 3

CHƯƠNG 3 : NGƯỜI SỢ NỔI DANH, HEO SỢ THỊT

EDIT CÚN CON SAY SỮA

“Ha ha ha ha ha! Hay ột tiếng “cha”! Vân tướng gia quả thật có phúc khí rất lớn!” Một giọng nam sáng khoải từ bên ngoài truyền vào, thanh âm tựa như chuông đồng, lộ rõ vẻ tự tin, cuồng ngạo cùng càn rỡ. Phụ thân oa nhi nghe thấy mấy tiếng này, lông mày nhú lại một chút, khôi phục lại bộ dáng bất động trước gió, tôi không khỏi đoán già đoán non xem người mới tới là kẻ nào, mà lại có thể ở phủ Tướng gia mà kiêu ngạo như thế.

Chỉ thấy người vừa tới đi cùng một đứa trẻ, tóc đen như mực, lông mày như phi kiếm, mắt như sao Tinh, mũi như chạm khắc, khoe miệng nhỏ nhắn đẹp đẽ, thân mặc cẩm bào màu tím, trên áo thêu hoa văn cẩm tú bằng chỉ bạc, thắt lưng lụa đen có giắt ngọc bội nhìn không rõ là chạm trổ hoa văn gì, toàn thân toát lên một cảm giác cao sang, quý phái.

Phụ thân oa nhi nâng cẩm bào lên, cùng một đám tùy tùng bước vào phòng khách, trong nháy mắt đã ôm tới rồi nhanh chóng quỳ xuống: “Vi thần thỉnh an bệ hạ, bệ hạ vạn tuế, thái tử thiên thuế. Vi thần không biết thánh giá quang lâm nên không kịp đón tiếp từ xa, mong Thánh thượng cùng Thái tử điện hạ thứ tội!”.

Oa! Thì ra là Hoàng đế! Khó trách lại kiêu ngạo như vậy. “Ái khanh bình thân! Chư vị bình thân! Người không biết thì không có tội! Là trẫm cố ý không cho bọn hạ nhân thông báo, hôm nay cùng Thái tử xuất cung điều tra, nghe ngóng dân tình, ai ngờ vừa đến trước phủ Vân Tướng gia, chợt nghe thấy tin trong nhà Tướng gia có hỉ sự, vừa sinh được một thiên kim tiểu thư, khi tiểu thư sinh ra trong miệng còn ngậm một chiếc nhẫn, việc vui như thế, trẫm nhất định phải tới cửa để chúc mừng!”.

“Được Thánh Thượng đến chúc mừng, vi thần thực không dám nhận, bất quá tiểu nữ cũng không được như lời ngoại nhân nói”.

“Vân tướng gia nếu không dám nhận, thì đưa mắt nhìn khắp thiên hạ cũng không có người nào dám rồi. Hôm nay, toàn bộ văn võ bá quan của trẫm thì có tới một nửa là khách của quý phủ” Nói xong, Hoàng thượng đi nhanh tới phòng khách ngồi xuống, ánh mắt híp lại, hàn quang phụt ra, quét một vòng tất cả mọi người trong phòng.

“Chư vị đại nhân cùng vi thần đang thảo luận đối sách chống lại nạn hạn hán ở phương Bắc.” Phụ thân oa nhi ôm tới không nhanh, không chậm hồi phục lại. Hoàng thượng nghe vậy cũng không nói gì, chỉ cầm chén trà sứ men xanh trong tay, cúi đầu thổi lá trà, chậm rãi thưởng thức.

Lúc này, tôi mới phát hiện quả thực đám người đông nghìn nghịt trong phòng phần lớn đều mặc quan phục. Người người bộ dạng phục tùng dễ nghe chia làm hai bên, tất cả đều câm như hến. Cái quái gì ở đây vậy? Không phải chỉ là hoàng đế thôi sao, có gì đáng sợ đâu? Xem ra chỉ có kẻ vô sỉ như tôi mới có thể phá vỡ sự trầm mặc này — “A ối!” Tôi khịt khịt mũi hắt xì một cái không lớn không nhỏ.

“Ha ha! Nói vậy đây chính là Chỉ Hoàn thiên kim của Vân Tướng gia sao? Ôm lại đây cho trẫm nhìn một cái xem nào.”

(Chỉ Hoàn: chiếc nhẫn)

“Vâng”, một tên tùy tùng bên cạnh hoàng đế, chắc là thái giám, đem tôi từ trong tay phụ thân oa nhi tiếp lấy, khom người bế đến trước mặt Hoàng thượng.

“Ái chà, đôi mắt đẹp long lanh, đôi má tựa rắng chiều, Vân ái khanh, con gái khanh sau này chắc chắn sẽ là một mỹ nhân khuynh thành!” Tôi choáng váng, theo tôi được biết, trẻ con vừa sinh ra có diện mạo cơ bản là giống nhau, làm thế nào mà lại nhìn ra tôi có diện mạo khuynh thành vậy!

“Tạ Thánh thượng khen ngợi” Phụ thân oa nhi khom mình, ngữ khí bình thản, nghe không ra có ẩn chứa chút cảm xúc phấn khởi nào.

“Để cho trẫm bế một cái” Hoàng thượng đón lấy tôi từ tay thái giám rồi ôm vào lòng. Xem ra mệnh tôi sinh ra đã phải làm trái bóng chuyền, từ lúc ra đời đã bị người ta truyền đi truyền lại rồi.

“Trẫm vừa nghe thấy có người gọi cha, chẳng lẽ là đứa trẻ này hay sao?”. Hoàng thượng nghiêng cứu tôi ở trong lòng, còn tôi thì nghiêng cứu lông mi của hấn.

“Đúng là tiểu nữ!”. Phụ thân oa nhi ngữ khí rất cục cựa có một chút phấn khởi, nghe ra đã có một chút kiêu ngạo của kẻ được làm cha rồi.

“Thật sao...”. Hoàng thượng nghiêng ngẫm liếc mắt nhìn tôi. Trời ạ! Hấn sẽ không nghĩ tôi là yêu quái chứ? Xem ra tôi phải trông nom mồm miệng của mình cho thật tốt mới được. “Đã đặt tên chưa?”.

“Hồi bẩm Thánh thượng, tiểu nữ tên gọi là Vân Tường Dung”.

“Tường Dung? Tên rất hay! Nhưng còn nhỏ thế này mà đã biết nói rồi sao? Trẫm thật rất muốn mục kích sở thị. Nào, Tường Dung, nói một câu cho trẫm nghe thử xem nào”.

Xong rồi, cái này nguy rồi, nói gì cho phải bây giờ? Tôi sững sờ nhìn hấn, tất cả mọi người ở đây đều nhìn tôi chằm chằm, có thể giả ngu hay không? Dù sao một đứa trẻ mới ra đời đâu có nghĩa vụ nghe và hiểu những gì người lớn nói, mắt xem mũi, mũi nhòm mồm, tôi liền dâng tặng hấn một nụ cười ngây ngô.

Đau! Người nào vô liêm sỉ nhéo mông tôi vậy? Tôi uốn éo đầu, chỉ thấy tên thái giám vừa ôm tôi đang sốt ruột, vừa vịn tôi muốn đánh rắm, không tính buông tay. Nhìn lại Hoàng thượng vẫn bày ra vẻ mặt cùng bộ dạng chờ mong, như thể nếu tôi không mở miệng, hấn sẽ làm cho thời gian ở trong phòng này đứng yên luôn (Họ tên: oa ca ca! Ta nổi danh! Mọi người đều khen ta! Nữ trư: người chính là ánh sáng của ta!).

Ai da, tiếng thở dài thứ 101 – đúng là người sợ nổi danh, heo sợ ngu dân mà, thật xấu số a! Nổi danh thế này thì cũng đành phải mở miệng thôi!

“Cha”.

Mọi người nghe vậy đều hoảng sợ nhìn tôi. Nhìn cái gì vậy, vì cứu mình nên tôi phải mở miệng nói chuyện, nhưng không thể khiến Hoàng thượng coi tôi như là yêu quái nên tôi không thể nói nhiều lời, cho nên rõ ràng phải giả ngu, từ đầu đến cuối chỉ có một từ! Như vậy hấn là có thể trừ bỏ mối liên quan với cái đuôi yêu nghiệt kia đi.

“Vi thần thỉnh Hoàng thượng thứ tội, nhi nữ trẻ người non dạ, xuất ngôn không có trách nhiệm, vạn mong hoàng thượng độ lượng.” Phụ thân oa nhi lại nâng vạt áo quỳ xuống, các gia đình cũng quỳ xuống, chỉ có các đại thần là run lập cập.

Thật lạ nha, tôi đâu có làm gì sai, bắt quá chỉ gọi hoàng thượng một tiếng “cha”, đâu đến mức nghiêm trọng vậy chứ.

“Ha ha ha! Ái khanh bình thân, có tội gì chứ! Một tiếng này của Tường Dung rất hợp ý trẫm”. Xem ra hôm nay lượng hô hấp của Hoàng thượng rất lớn, luôn thích cười ha ha. Phụ thân oa nhi đứng dậy, trên khuôn mặt vốn vẫn trưng ra cái vẻ bất động trước gió chợt đảo qua một vẻ âm trầm, chỉ khẽ lướt qua thôi, rồi lại khôi phục lại bộ dạng phục tùng như cũ đứng ở một bên? Là tức giận chăng? Vì sao? Chẳng lẽ trong lời nói của Hoàng thượng có huyền cơ gì?

“Thái tử năm nay đã 10 tuổi, trẫm cùng hoàng hậu đang lo chuyện lập thái tử phi, xem ra Tường Dung thật sự đã thể nghiệm và quan sát trẫm, một tiếng “Cha” thôi nhưng thật ra đã nói lên được tâm tư của trẫm, vì trẫm giải được vấn đề cấp bách này. Vân ái khanh nghĩ thế nào?”. Hoàng thượng này cũng quá điên cuồng,

tôi cũng chỉ vừa mới sinh ra thôi nha! Thế giới này tốt đẹp như vậy, tương lai còn có biết bao mỹ nam chờ tôi đến dụ dỗ, sớm như vậy đã hủy hết cơ hội của tôi, như vậy không phải là hoàn toàn mất đi mục tiêu của cuộc sống sao? Cuộc sống sẽ chìm ngậm trong bóng đêm sao? Rất tà ác! (Tác giả: đề nghị mọi người vì thái tử mà chia buồn 3 phút).

Lông mày của phụ thân oa nhi giãn ra, lát sau lại hơi cau lại: “Vi thần nghĩ không ổn, thái tử phi tương lai là bậc mẫu nghi thiên hạ, sự tình liên quan đến quốc thể, tiểu nữ lại còn quá nhỏ, trong tương lai có thể dung mạo cùng đức hạnh không đủ để xứng đôi với thái tử, mong bệ hạ cân nhắc”.

“Ái khanh quá khiêm tốn rồi. Nếu nữ tử của Vân Tướng gia là một cô gái bình thường thì trong thiên hạ này không thể có tiểu thư khuê các nữa. Ý trẫm đã quyết, Vân ái khanh không cần phải nhún nhường! Thái tử, Vân ái khanh, Vân Tướng Dung nghe chỉ ——”.

Thái giám ôm tôi đặt vào lòng phụ thân oa nhi, một đám người loạt xoạt quỳ xuống, “Phong Vân Tướng Dung, ái nữ của Tể tướng Vân Thủy Hân là chính phi của thái tử Triệu Lê Mậu! Khâm thủ!”.

“Thần/nhi thần lĩnh chỉ tạ ơn!”.

“Bình thân”.

“Hoàng thượng anh minh! Chúc mừng thái tử, thái tử phi!” Lại một trận phụ họa liên tiếp vang lên.

Xã hội phong kiến đúng là hại chết người! Hoàn toàn không thêm hỏi qua ý kiến của tôi, tôi đâu cần làm thái tử phi. Không nói đến chuyện vào cung sẽ hoàn toàn mất tự do, mà khi làm thái tử phi cũng sẽ không thể cho phép bản thân được hồng hạnh xuất tường. (tác giả: ai cũng có thể dễ dàng tha thứ cho vợ mình hồng hạnh xuất tường được sao =_=!) Tương lai của tôi! Mỹ nam của tôi! Tôi cứ như vậy mà ngay cả nhìn cũng không thể nhìn sao! Ai da, lại buông tiếng thở dài thứ 102, thói đời không đổi a!

“Lê Mậu, đến đây, nhìn thái tử phi Tướng Dung của con đi!” Lê Mậu? Tôi nghe tướng con báo nhỏ*! Quả thật con báo chính là thái tử. Ai đặt cái tên này? Thật tài tình nha! Hoàng thượng thật đáng xấu hổ, ngồi trên ghế thái sư ôm tôi, khom người triêu hồi con báo nhà bọn họ lại gần tôi —

*(Con báo: ly miêu, đọc gần giống Lê Mậu. Tướng Dung cố ý xuyên tạc tên của Lê Mậu)

Oán hận ngắc đầu, liếc mắt một cái, một đôi mắt xé nhỏ tà mị, lông mày như lưỡi kiếm, sống mũi tuấn tú, nhân trung sâu, đôi môi đỏ sẫm bạc tình, làn da trơn bóng, chiếc cằm kiêu ngạo hơi vênh lên, giống như không cho phép người khác xúc phạm đến uy nghiêm của hoàng thất.

“Nhi thần tạ ơn phụ hoàng tứ hôn!” Nhưng ánh mắt khinh thường cùng khóe môi khê nhếch, trái lại chính là ngấm ngấm phản đối (nữ trư: phát hiện từ khi đến cổ đại, tôi càng ngày càng biết cách đoán ý qua xem nét mặt, và xem môi. Lúc nào đôi mắt cũng mở trừng trừng như tượng đồng, bắn ra vô số những tia sáng thông minh. Tai dựng đứng như ăng-ten, thu nhận hết thấy những âm thanh bên ngoài. Bạn thích dùng móng tay sắc nhọn nhúng vào hết thấy mọi việc xung quanh, vì thế, bạn mang đến ọi người cuộc sống an bình...)

Hừ! Không phải là một tiểu P hài, nếu không phải nhìn người trong tương lai có tới 99% xác suất sẽ phát triển thành một mỹ nam, ta lập tức ly hôn người, chẳng qua nể sự phân vai của tác giả, nên tạm thời ta miễn cưỡng làm thái tử phi của người (tác giả: không cần để ý đến sự phân vai của ta, chính người bị mỹ nam chiếu điện đẩy chứ. P/S: người là thái tử phi, hửn là thái tử! Thật sự là bị người đánh bại mà =_=).

“Lê Mậu, con bế Tướng Dung đi”.

“Nhi thần tuân chỉ!”. Con báo cứng ngắc đón lấy tôi, hoàn toàn không biết thương hương tiếc ngọc, còn muốn cải thiện...

“Trẫm hôm nay đem Long Phượng Tích Huyết Ngọc Bội tặng cho thái tử phi.” Nói xong, Hoàng thượng tháo ngọc bội trên thắt lưng xuống để vào lòng tôi, lập tức một tia ấm áp theo ngọc bội truyền sang.

“Vi thần thay mặt thái tử phi lĩnh chỉ tạ ơn!”.

“Đây là di vật của tiên hoàng, lãnh noãn một đôi, lãnh là ngọc hoàng cầu phượng, noãn là ngọc phượng cầu hoàng, thái tử phi giữ noãn ngọc, sau này vợ chồng hòa thuận, cũng không uống trầm một phen tâm ý”.

(Lãnh: lạnh. Noãn: nóng)

Xem ra ngọc bội này thật đáng giá, hai mắt tôi lập tức tỏa sáng, lúc này con báo vừa vận dùng bàng quang, à nhầm rồi, dùng tinh quang quét qua mặt tôi một cái, ánh mắt khinh thường giống như đã đọc được tình cảm của tôi giành cho bảo vật.

“Vi thần tạ chủ long ân!”.

“Nhi thần tuân mệnh phụ hoàng”.

“Đặc chuẩn thái tử phi trước 10 tuổi ở tại Vân Tướng phủ, vào rằm Trung thu năm tròn 10 tuổi cùng thái tử thành hôn, đến tuổi cập kê sẽ viên phòng!”.

(Viên phòng: tức là lúc đó các bạn ấy chính thức xxx)

“Vi thần tạ chủ long ân!”.

“Nhi thần tuân mệnh phụ hoàng”.

Ai da, tiếng thở dài thứ 103, người cổ đại nói chuyện thật là phiền toái, nói chuyện cùng Hoàng thượng lại càng phiền toái hơn.

“Vi thần xin đem chiếc nhẫn này dâng lên thái tử. Đây là chiếc nhẫn mà Dung nhi ngậm trong miệng lúc mới sinh ra, bảo thạch trên chiếc nhẫn trong suốt, sáng lấp lánh, thần trộm nghĩ rằng đó là vật cát tường.” Đau lòng quá! Phụ thân oa nhi lại đem chiếc nhẫn mà con phải đánh đổi bằng chính sinh mạng của mình mà cho con báo kia sao...

“Cám ơn Vân Thừa tướng!”. Cái tên ma – cà – bông kia mặt không đổi sắc, không chút biểu cảm nhận lấy chiếc nhẫn, xong rồi lại còn liếc tôi một cái, đoán chừng là muốn đắc ý cùng thị uy (tác giả: đó là do người tưởng tượng mà thôi).

Bài học đầu tiên khi xuyên qua: tiếng “cha” không thể gọi một cách bậy bạ, sẽ phải trả một cái giá rất đắt!

Từ nay về sau, tôi cái quan định luận hừng hực khí thế triển khai cuộc sống của thái tử phi (tác giả: thế nào là cái quan định luận? Ngửa mặt nhìn trời mà lệ rơi!).

(cái quan định luận: người chết rồi mới luận rõ công tội)

4. Chương 4

CHƯƠNG 4: SINH NHẬT TRÒN MỘT TUỔI

EDIT: CÚN CON SAY SỮA

Ấm ướt quá... Trời mưa sao? Rất ngứa... Cái gì chạm vào mặt tôi vậy, mềm mềm...

Hé mở đôi mắt mừng lung vì buồn ngủ ra, một khuôn mặt non nớt đáng yêu phóng đại trước mặt tôi, một cặp mi dài như lông chim bỗng nhiên chớp chớp, nhẹ nhàng lướt qua, lướt lại trên hai má tôi, ánh mắt trong suốt, hưng phấn nhìn tôi chăm chăm, đôi môi như quả anh đào hơi bĩu, đang cố gắng bôi nước miếng lên mặt tôi, tôi cứ ngỡ là Goldbach a! Thế nào lại là nước miếng tỉnh mộng đại pháp. (Nữ trụ: hôm nay, Đức Chúa, thần linh, mẫu thân và Maksim Gorky đều nghỉ ngơi cả, đến lượt Goldbach trực ban).

(Goldbach: nhà toán học nổi tiếng người Đức)

“Mẫu thân nhìn này! Muội muội tỉnh rồi nha! Muội muội thật đáng yêu nha!”. Đầu sỏ gây tội, Vân Tư Nho, hoàn toàn không có một chút áy náy, lại còn vô cùng hưng phấn lôi kéo cô cô tham quan bộ mặt bị thăm của tôi, xem ra lần sau phải thu tiền vé vào cửa mới được.

Vân Tư Nho là biểu ca của tôi, đã được bốn tuổi, là con trai độc nhất của đường muối phụ thân, khi lấy chồng được ba tháng thì trưởng phu qua đời, lưu lại một đứa con mồ côi trong bụng mẹ, phụ thân thương hai mẹ con họ bơ vơ, liền đưa bọn họ đến sống tại Vân Tường phủ. Phụ thân có tất cả bốn thê thiếp, sinh được 6 người con gái, nhưng chỉ sống được có 3, vì vậy liền nhận đứa con của đường muối làm con thừa tự, đổi tên thành Vân Tư Nho.

Tôi sau này mới biết phụ thân oa nhi thực ra đã hai mươi sáu tuổi chứ không phải mười chín tuổi.

Vân gia khởi nghiệp bằng nghề buôn bán hương liệu. Trước kia chỉ là một gia đình buôn bán bình thường, sau đến đời ông cố của phụ thân (cũng chính là thái gia gia của tôi), dần dần lũng đoạn nghề buôn bán hương liệu của cả nước, phụ thân xem như là một trường hợp đặc biệt trong nhà, từ nhỏ đã không có khiếu làm thương nhân, đành phải chú tâm đèn sách, trở thành một học trò ưu tú, 15 tuổi giành giải nhất trong cuộc thi đình, từ đó về sau bước chân vào chốn quan trường, 20 tuổi nhậm chức tể tướng, quyền lực nghiêng thiên hạ.

Quốc gia này có tên là Hương Trạch quốc, giao thông đường thủy rất phát triển (giống như Venice, ra khỏi cửa là dùng thuyền làm phương tiện giao thông), nổi tiếng về hương liệu và hoa quả phong phú. Đường kim thánh thượng họ Triệu, dưới có văn võ bá quan, tả hữu có hai vị Thừa tướng, Tả thừa tướng thì đáng kính, Hữu Thừa tướng thì đáng trọng...

Đúng lúc tôi đang nhớ đến lịch sử của Vân gia thì bị một chiếc khăn lụa trùm lên mặt, lập tức đem hồn phách của tôi gọi trở về — “Đúng nha, muội muội thực là đáng yêu, để mẫu thân tắm uội muội rồi Tư Nho lại ôm muội muội được không?”. Cô cô bế tôi rời khỏi tám cái xúc tu của bạch tuộc, ôn nhu dùng khăn lụa lau sạch nước miếng trên mặt, rồi lại lấy Tích Huyết Ngọc trên ngực tôi, dùng bàn tay mềm mại lau nhẹ nhàng, khiến cho sợi chỉ bạc trên viền áo thêm đỏ thắm. Trên chiếc túi thơm hương ngọc lan dùng chỉ kim tuyến thêu một chữ “Dung” theo lối Vân Thể, nghe nói lối viết Vân Thể này là do phụ thân sáng tạo ra, đường nét rất mảnh, vuông vắn mà tà mị, nét bút tiêu sái, rất sáng tạo độc đáo, người đời gọi là lối viết Vân Thể.

“Được rồi. Nhưng cô cô muốn mang Dung nhi đến Vân La Thính, phụ thân Dung nhi đang chờ Dung nhi a”. Nhẹ nhàng chạm vào mũi tôi một cái, cô cô một tay ôm tôi, một tay dắt Tư Nho, phía sau còn có bà vú Pavarotti cùng hai tiểu hoàn chậm rãi đi về Vân La Thính.

Khắp nơi đều giăng đèn kết hoa, chỗ nào cũng nhìn thấy chữ “Thọ”! Đúng rồi! Hôm nay chính là ngày sinh nhật của Vân Tường Dung tôi tròn một tuổi! Hiện giờ tôi mới thực sự cảm thấy thời gian là tương đối chứ không phải tuyệt đối, một năm qua đối với tôi quả thật không dễ dàng nha, đúng là sống một ngày mà dài bằng cả năm.

Đầu tiên, tôi mỗi ngày đều được rửa mặt bằng nước miếng. Vân Tư Nho đặc biệt có hứng thú đối với tôi, chỉ cần vừa thấy tôi, thì không phải lao vào hôn như sói hôn thì cũng ôm tôi như cái ôm của một con gấu. Tôi vẫn biết bộ dạng của tôi khiến người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, liễu gặp liễu xanh, nhưng nếu cứ thế này mãi thì tôi sợ rằng sẽ có một ngày nếu tôi không bị chết đuối trong nước miếng thì cũng chết vì buồn(*). Tôi không nhớ rõ nụ hôn đầu tiên của tôi là khi nào và khi nào thì mới là nụ hôn chung kết...

(Buồn: nghĩa là buồn (cười) do bị hôn chứ không phải là buồn bã)

Tiếp theo, khủng bố nhất chính là phụ thân nổi tiếng hiểu biết về khoa học, kiên trì để cho vú nuôi Pavarotti một ngày tàn phá tôi đến N lần: tàn phá thị giác của tôi; tàn phá vị giác của tôi; tàn phá tâm linh của tôi. Không tính đến việc cả ngày phải úp mặt vào một bộ Fcup vĩ đại, bởi vì tôi có thể lựa chọn cách nhắm mắt, nhưng lại muốn tôi phải nhắm nháp... Ôi! Đồ uống Colombia! Thật sự là cả thể xác lẫn tinh thần đều công phẫn! Vừa mới bắt đầu được hai hơi, tôi uống đến đâu thì ói ra đến đó, lặp đi lặp lại vòng tuần hoàn ác tính, khiến phụ thân tôi cuống lên! Cả ngày để cho Phương sư gia bắt mạch kê đơn cho tôi (P/S: Phương sư gia hình như là superman vạn năng, người trong Vân phủ sinh bệnh chưa bao giờ mời đại phu bên ngoài, đều là một tay Phương sư gia lo liệu. Nghe nói ông ta còn thông hiểu cả thuật Bát Quái Ngũ Hành, chính là một thần côn! Chuyện triều chính của phụ thân cũng do ông ta bày mưu tính kế cho không ít, ngoài ra, ông ta còn có thể dự báo khí tượng thủy văn, so với dự báo thời tiết trong thế giới hiện đại cũng không sai biệt lắm. Người của Vân phủ chưa bao giờ vì thời tiết thay đổi đột ngột mà trở tay không kịp, bởi vì đã có Phương sư gia dự báo trước diễn biến thời tiết trong 3 ngày. Đường nhiên, Phương sư gia còn có nhiều công

dụng khác chờ chúng ta khai thác sử dụng... Tường thuật của họ Tống, một câu — mười nghìn công dụng từ cao dán của Phương sư gia(*), bất cứ chỗ nào bị đau, dán vào lập tức có hiệu quả!) so sánh giữa loại thuốc đắng có mười nghìn công dụng của Phương sư gia và nhũ mẫu Pavarotti, tôi nhận thấy duỗi thẳng cổ cũng phải chịu một dao, co đầu rút cổ cũng vẫn phải chịu một dao, cuối cùng tôi cũng đánh phải khuất phục dưới tay nhũ mẫu, nhin nhục úp bộ mặt của nhân dân lao động vào hai tòa núi đôi Fcup suốt 5 tháng trời.

(superman: siêu nhân; Thần côn: vừa có nghĩa là đạo sĩ, vừa có nghĩa là kẻ lừa đảo và bài bạc; Mười nghìn công dụng của Phương sư gia: tác giả chơi chữ, Phương sư gia tên là Phương Vạn, Vạn cũng có nghĩa là mười nghìn).

Tiếp nữa, chính là học đi. Tay ngắn, chân ngắn lại cộng thêm thân thể mềm nhũn, sau một tháng cố gắng, tôi cuối cùng đã có thể từ loài bò sát lưỡng thể (giường và sàn nhà là lưỡng thể) tiến hóa lên thành con người đứng thẳng trên hai chân mà đi, một bước đại nhảy vọt từ lưỡng biến thành chất, lịch sử từ nay về sau lật sang một trang mới —

“Sấm mùa xuân rền vang khắp trời đất

Nắng xuân ấm áp trải dài hai bên bờ sông

A, Trung Quốc, Trung Quốc

Người bắt đầu bước những bước đi mới với khí thế ngất trời!

Người bắt đầu bước những bước đi mới với khí thế ngất trời!

Mùa xuân tới, vạn vật thay áo mới

Khắp đất trời sức xuân cuộn cuộn như sóng triều

Giương buồm lên bắt đầu cuộc hành trình mới

Gió xuân thổi đến Thần Châu Phương Đông

Mưa xuân rơi trên cánh hoa trong vườn

A Trung Quốc! Trung Quốc!

Người bắt đầu thực hiện một bức họa trăm năm mới

Người bắt đầu thực hiện một bức họa trăm năm mới

Mang đến một mùa xuân muôn ngàn sắc tía

A...”

(Mùa xuân xưa)

Lại nói đoàn người chúng tôi chậm rãi đi về phía Vân La Thính. “Phụ thân!”. Chưa nhìn thấy người đã nghe thấy tiếng, tôi vọt vào trong phòng như một đường thẳng, nhằm thẳng phụ thân oa nhi đang giờ tay ôm lấy tôi. “Chụt!”. Phụ thân tặng tôi một cái thơm môi vang dội!

“Ha ha ha ! Vãn nghịch ngợm như vậy. Một chút cũng không có bộ dáng của thái tử phi”. Trong miệng tuy là không tán thành, nhưng trên mặt lại là một vẻ hưởng thụ và sủng nịnh, véo nhẹ cái mũi của tôi một cái.

“Cung chúc thái tử phi điện hạ phúc như Đông Hải, thọ tử Nam Sơn! Chúc mừng Tướng gia!”. Bọn hạ nhân đồng loạt quỳ xuống, ba vị mẫu thân cùng hai vị tỷ tỷ cũng cúi thấp người hành lễ.

Vì sao chỉ là ba vị mẫu thân? Bởi vì mẫu thân đáng thương của tôi sau khi sinh vì mất quá nhiều máu mà qua đời. Từ xưa đến nay, hồng nhan vẫn bạc mệnh. Phụ thân khi nghe hạ nhân bẩm báo tin ấy, cũng không ngẩng đầu lên, chỉ nói một câu nghe như thể không liên quan đến mình: “Hậu táng tử phụ nhân!”. Khiến cho tôi không khỏi cảm thấy người thật vô tình bạc nghĩa, đúng là:

Mới chế lựa Tề trắng

Trong sạch như tuyết sương

Đem làm quạt hợp hoan
Tròn giống hình trăng sáng
Ra vào tay áo vua
Lay động sinh gió mát
Thường sợ tiết thu đến
Gió mát cướp nồng nhiệt
Nên cất vào góc rương
Nửa đường ân ái tuyệt

(Chiếc quạt thu-Khúc ca ai oán)

Không biết những gia đình khác ở quốc gia này có cái dạng gì, ít nhất ở Vân Tướng phủ, địa vị của nữ nhân không cao, hơn nữa gia giáo nghiêm khắc, ngoại trừ những ngày quan trọng, tôi hầu như không bao giờ nhìn thấy ba vị mẫu thân cùng hai vị tỷ tỷ. Ban ngày phụ thân vào triều, bữa tối bình thường cũng chỉ có tôi, cô cô, Vân Tư Nho, đại phu nhân Lăng Nguyệt (chính là thiếu phụ A tôi nhìn thấy khi mới sinh ra) cùng Phương sư gia bồi tiếp phụ thân ăn cơm, các vị phu nhân khác có lẽ đều ăn trong viện của mình.

“Miễn lễ, đứng dậy đi”. Tôi ở trong lòng phụ thân khẽ nghiêng ngó, thấy Phương sư gia vẻ mặt vui mừng sủng ái nhìn tôi. Bánh ít đi, bánh quy lại. Tôi cũng hưởng về phía ông ta làm một cái đầu heo mặt quỷ, ông ta bắt đắc dĩ lắc đầu khẽ cười thành tiếng.

“Lại nghịch ngợm nữa rồi, người, đứa nhỏ này...”. Phụ thân khẽ xoa đầu tôi, ôm tôi ngồi xuống bên một chiếc bàn bát giác gỗ đào.

Theo tôi quan sát, phụ thân oa nhi chỉ đối với tôi là không nề hà mà mỉm cười bất cứ lúc nào, tuy rằng người có một khuôn mặt rất trẻ, nhưng phần lớn là miệng cười nhưng mắt không cười, khi nổi giận thì vô cùng lạnh lùng, mặt trầm xuống, không giận mà uy, cho dù qua ba lớp áo cũng khiến người ta cảm giác có gió lạnh vù vù thổi qua, khi trừng phạt thủ hạ cũng không hề nhân từ nương tay. Cho nên tôi hay đi đường sau, người trong phủ tự giác coi tôi thành cái ô sử dụng trong trường hợp khẩn cấp, tôi thường xuyên bận bịu lao tới hiện trường các khu vực xảy ra tai ương, xem xét tình hình tai nạn, an ủi dân chúng... (tác giả: người tự coi mình là tỉnh trưởng sao? Nữ trư: ta thích làm một cái đèn báo tình trạng khẩn cấp, chiếu sáng hàng ngàn, hàng ngàn dặm!) nói tóm lại, chỉ cần tôi vừa xuất hiện, lửa giận của phụ thân liền thay đổi đột ngột, vì thế tôi mới được dân bầu, trở thành đảng chấp chính ở Tướng gia phủ, cũng là một đảng được lòng dân.

Phụ thân bế tôi đến trước cái bàn bát giác, trên bàn bày đủ những thứ linh tinh, mỗi thứ đại diện ột tiền đồ, có sách, bút, mực, thước, thỏi bạc, bàn tính, son, bội kiếm, cây sáo, chiếc đuă, sợi tơ, con dấu... Phụ thân khẽ vung tay lên, Phương Vạn từ đại sảnh bước lại gần, đứng ở một bên, cô cô cùng Tư Nho cũng tiến lên ngồi ở một bên. Vân Tư Nho ngại phụ thân nên tạm thời buông tha không lấy nước miếng rửa mặt tôi, chun mũi quỳ trên ghế nhìn tôi. Phụ thân yêu thương vuốt ve mặt tôi nói: “Dung nhi, có nhiều thứ như vậy có thích hay không? Lấy một cái ra cho phụ thân nào”.

Xem ra nơi này cũng có tập tục chọn đồ vật đoán tương lai giống như chúng ta. Theo như tôi được biết, sách đại diện cho học trò. Bút đại diện cho nhà thư pháp, nghệ sĩ, văn nhân. Thước đại diện cho người làm ra pháp luật, nhà quy phạm, nhà cách mạng. Thỏi bạc đại diện cho ý chí làm giàu. Bàn tính đại diện cho thương gia hoặc người làm ăn. Son đại diện cho người đẹp. Bội kiếm đại diện cho người học võ. Cây sáo đại diện cho nhạc sĩ. Chiếc đuă đại diện cho đầu bếp. Sợi tơ đại diện cho nữ hồng(*). Con dấu đại diện cho quan chức hoặc quan quyền...

(nữ hồng: tức là một người phụ nữ điển hình trong xã hội phong kiến, hội tụ đủ công dung ngôn hạnh)

Ai da, nhiều đồ vật này nọ như vậy, tôi biết chọn thế nào đây! Con người của tôi hám tiền, hám sắc, hám ăn, hám quyền lực... Dù sao chọn cái gì cũng không phải là sự lựa chọn tốt nhất. Mặc kệ, tôi đang nửa quỳ trên đùi phụ thân liền đứng dậy, trước ánh mắt khó hiểu của mọi người, long trọng hướng hai tay lên bàn,

miễn cưỡng vơ tất cả những thứ thất bát gì ở trên đó, rồi cố hết sức ngẩng đầu lên nhìn phụ thân, cười sáng lạn nói: “Phụ thân, Dung nhi muốn tất!”.

“Ha ha ha! Được được được! Không hổ là con gái của Vân Thủy Hân ta!”. Phụ thân cười đến rung cả ngực, tôi tham lam nhìn nụ cười như tỏa nắng của người! Phương sư gia, cô cô, chư vị mẫu thân, tỷ tỷ cùng bọn hạ nhân tất cả đều cười đến run rẩy cả người. Vân Tư Nho nhìn tôi bội phục: “Muội muội thật lợi hại nha!”. Tôi choáng váng...

Bầu không khí vui vẻ của nghi thức chọn đồ vật đoán tương lai chấm dứt. Sau đó, Hoàng Thượng và Hoàng hậu sai người đưa tới một đôi ngọc như ý và vẩy nghề thường do nước Tây La tiến cống (chắc là đến khi 10 tuổi mới có thể mặc) cùng với châu báu do các quan viên và tần phi đưa đến, không ngoài vàng bạc, mã não, phỉ thúy, ngọc lưu ly... Nhìn xem, ánh vàng lấp lánh trước mắt tôi.

Song “Vật vì hiếm nên mới quý”, kỳ trân dị bảo xem nhiều thì cũng biến thành rác.

Trong phần lớn quà tặng, chỉ có một thứ khiến tôi có hứng thú, thì ra đó là quà tặng của con báo thái tử...

Một chú heo!

Lời bộc bạch! Heo, là gia súc được chăn nuôi phổ biến nhất ở nông thôn Trung Quốc, heo có tính thích ứng rất lớn, mẫn cảm, người nông dân coi nuôi heo là một bộ phận quan trọng trong nền kinh tế gia đình. Đại đa số đều chuồng nuôi heo được làm trong vườn, nuôi ít thì để tự cung tự cấp, nuôi nhiều thì có thể đem bán lấy tiền. “Chuồng nuôi gia súc có một bầy heo béo” được coi là dấu hiệu của nhà giàu, “Heo mập đầy chuồng” là nguyện vọng tốt đẹp nhất của mỗi nhà nông bình thường.

Nuôi heo tuy rằng rất bình thường nhưng những người bình thường quanh năm suốt tháng lại hiếm khi được ăn thịt heo. Nguyên nhân là những nhà nuôi heo phải đợi đến khi heo được 120-130 cân mới có thể đem giết thịt hoặc bán. Trong quá khứ, người Đông Bắc coi việc được ăn “thịt heo thiên màu phần hồng” là “có lộc”.

Vào tháng chạp, phần lớn nhà nông đều giết heo mừng năm mới, gói bánh trôi, làm cơm. Dân gian gọi là “sát niên trư”. Đồng dao có câu: “Tiểu hài tử, tiểu hài tử, người đừng khóc, đến tháng chạp, sẽ giết heo”, “Tiểu hài tử, tiểu hài tử, người đừng tham, qua tháng chạp, là năm mới”, phản ánh nguyện vọng của người dân, hy vọng thời điểm năm hết tết đến được giết heo ăn thịt.

Giết heo ở nhà nông được coi như là một đại sự, việc giết heo được giao ột sư phụ “Chưởng đao”, động tác nhanh nhẹn, sạch sẽ, không lãng phí bất kỳ một thứ gì, đầu heo, thịt heo, nội tạng, tiết heo, xương heo thu thập gọn gàng, ngăn nắp, sử dụng bằng hết. Ngày nay, chủ nhà khi giết heo thường mời họ hàng gần xa đến để ăn tiệc.

Lời bộc bạch!

Con báo con này thật hiểu lòng tôi, hẳn biết tôi rất thích heo! Trước khi xuyên qua, tôi chính là một con heo! Khi quần chúng mỹ nữ giường cao khẩu hiệu ăn chay giảm béo, chỉ có tôi vẫn giữ vững trận địa, ngày ngày ăn mấy lạng thịt heo, kiên quyết duy trì sự nghiệp nuôi heo của quốc gia, thúc đẩy nền kinh tế quốc dân nhanh chóng phát triển.

Thái tử đưa đến một con heo, nghe nói là do nước X tiến cống, hình thể khéo léo, lỗ tai mượt mà, toàn thân lộ ra ánh sáng màu phần hồng, còn có một mùi kỳ lạ, thật giống mùi của giống heo Hà Lan. Thái tử sai người đưa đến cho tôi, nói rằng muốn cho tôi được nếm thử thực phẩm tươi sống, tôi kích động ôm lấy cổ heo nhỏ, cầu mong phụ thân không đưa nó đến nhà bếp. Phụ thân kinh ngạc khi tôi không buồn động đến dù chỉ là một thứ trong đồ đồ trang sức, liền sai nha hoàn thu dọn, thấy con heo cũng kích động đứng lên, liền cười ha ha để cho tôi ôm nó rời đi.

Chẳng qua...

Oa nhi ca ca! Tôi chưa bao giờ là thiện nam tín nữ! Tôi tin chắc rằng, heo, chỉ khi nào thành thức ăn nằm trong bụng của con người thì mới phát huy hết giá trị của nó. Sở dĩ không giết nó bởi vì tôi hướng đến một mục tiêu to lớn: heo nhỏ rồi sẽ sinh heo con, heo con sẽ sinh heo cháu; heo cháu rồi sẽ sinh heo con, heo con lại sinh heo cháu... Con cháu đời đời, sinh sôi nảy nở, đã làm người thì phải có kế hoạch lâu dài! Mùi thịt

heo thơm chưa này... Nước miếng đã muốn chảy ra... Ha ha ha (Tác giả: rất tà ác, khó trách lại bị ghen nhằn mà chết ==).

Để kỷ niệm và đáp tạ hảo ý chủ nhân của nó, tôi chính thức đặt tên cho heo con là — con báo! (Thái tử: Ta thật chẳng hay ho gì! Cùng heo có chung một cái tên. Heo con: tạm thời giữ lại cái mạng nhỏ, ta không phải mèo! Ta kháng nghị! Nữ trư: không ai nói ngươi là mèo, con báo không phải là con mèo).

Từ nay về sau, tôi oanh oanh liệt liệt triển khai kiếp sống nuôi heo chuyên nghiệp!

5. Chương 5.1

CHƯƠNG 5.1 : THIẾU NIÊN BẤT THỨC SẦU TƯ VỊ

EDIT: CÚN CON SAY SỮA

Quá trình trưởng thành thật là phiền não. Tôi hai tuổi, Vân Tư Nho sáu tuổi, thái tử mười hai tuổi, con báo – heo không rõ tuổi.

“Vân Tư Nho, chúng ta chơi trò bịt mắt bắt dê đi! Ngươi làm dê!”. “Tại sao ta luôn phải làm dê?”

“Ta tuổi heo, ngươi lớn hơn ta bốn tuổi, tức là cầm tinh con dê, ngươi không làm dê thì ai làm dê?”. “Cầm tinh con dê là gì? Cầm tinh con heo là gì?”

“Ăn cỏ để vắt sữa là dê; ăn rồi ngủ, ngủ rồi lại ăn là heo”. “Nhưng sao ta không có sữa?”

“Ăn nhiều đu đủ rồi sẽ có” (Đu đủ là loại thực phẩm lợi sữa dành cho phụ nữ mới sinh). Tứ đó về sau, loại hoa quả mà Vân đại thiếu gia thích ăn nhất chính là đu đủ.

Kết quả thí nghiệm: thất bại. Nhiều năm về sau, bộ ngực của Vân Tư Nho vẫn phẳng lì như trước ~~ xem ra tư chất trời sinh mới là quan trọng nhất, thế mới biết chuyện ăn đu đủ để có bộ ngực to đúng là bịa đặt! (Tác giả: Ai bảo ngươi cách đó giúp có bộ ngực lớn? Thật là ác độc mà)

Tôi ba tuổi, Vân Tư Nho bảy tuổi, thái tử mười ba tuổi, con báo – heo không rõ bao nhiêu tuổi. Đường vào trái tim của nam nhân đi qua dạ dày.

Để sau này có thể dụ dỗ được thật nhiều mỹ nam, tôi quyết định bắt đầu tập nấu ăn. Đối tượng thí nghiệm: Vân Tư Nho.

Đồ thí nghiệm: thịt bò, mì sợi, muối ăn, củ lửa, tinh dầu, hành thái...

Các bước thí nghiệm:

- (1) nhóm lửa, lửa cháy rất lớn.
- (2) Dập tắt lửa. Tinh dầu bị thay bằng nước.
- (3) Phòng bếp bị thiêu hủy. Thịt bò bị nướng cháy sém.
- (4) Đổi một phòng bếp khác tiếp tục thiêu hủy. Nhưng thịt bò vẫn không có cách nào ăn được.
- (5) Trên bề mặt nước là vài cọng hành lá.

Kết quả thí nghiệm:

“Vân Tư Nho, đây là mì thịt bò ta nấu, ngươi chính là người đầu tiên được thưởng thức. Ngay cả phụ thân cũng chưa được nếm qua đâu đấy!” Về mặt thành kính, đôi mắt to tròn vụt sáng, trạng thái đây chờ mong...

Hốc mắt Vân Tư Nho bỗng long lanh nước, cảm động đón lấy bát mì thịt bò...

Sau khi tiêu diệt xong...

“Dung nhi, đây là mỳ thịt bò sao?”

“Đúng vậy”

“Nhưng sao ta ăn mà không thấy có thịt bò?”

“Người đã ăn bánh phu thê bao giờ chưa?”

“Ăn rồi.”

“Trong đây có phu thê không?”

“Không có”

“Cái này cũng vậy

Kết luận thí nghiệm:

Vân Tường Dung: cách mạng chưa thành công, đồng chí vẫn phải tiếp tục cố gắng! Tôn Trung Sơn phải làm cách mạng đến lần thứ mười mới giành được thắng lợi!

Đầu bếp Vân gia: chỉ cần không cho Lục tiểu thư vào bếp, núi đao biển lửa gì ta cũng đồng ý đi qua. Vân Tư Nho: lần sau bất kì vấn đề gì cũng không thể chỉ xem xét bề ngoài.

Tôi bốn tuổi, Vân Tư Nho tám tuổi, thái tử mười bốn tuổi, con báo – heo không rõ bao nhiêu tuổi. “Vân Tư Nho, người dạy ta bắn tên đi, có được không?” Tôi nịnh nọt ôm lấy cánh tay Vân Tư Nho.

“Người gọi ta là ca ca, ta sẽ dạy người.” Vân Tư Nho khẽ xoa đầu ta, cười cười một cách cứng chiều. “Được thôi!!” hít một hơi: “Tiểu Bạch... Cáp!” (Cáp: bò câu. Tiểu Bạch Cáp: con chim bồ câu trắng còn nhỏ)

“Vì sao lại là ‘Tiểu Bạch ca’ vậy?” “Bởi vì Tiểu Bạch (đã rút gọn từ ‘cáp’) mặc xiêm y trắng đẹp nhất! Dung nhi thích nhất!”

Về sau có nhà sử học ghi lại: “Vân Tư Nho nguyên là con trai của Tả Thừa tướng Hương Trạch Quốc, thích mặc đồ trắng, người người ái mộ, đời sau thường dùng từ “tư nho” để gọi mỹ nam.

Xem tôi giương cung bắn chim điêu này! ~~~~ đại pháo nhân gian đây! Thứ nhất chuẩn bị! —— Thứ hai chuẩn bị! —— Bắn!

“Ếc~~”

Một tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Ha ha ha! Xem ra đã bắn trúng rồi?

Nhưng—— cái thứ vừa bay lên trời là gì vậy? Sao không thấy rơi xuống? Nghi hoặc... Khó hiểu... (Mẹ Cún: Nàng ấy bắn chim nhưng không trúng ==!)

Cúi đầu nhìn——

Con báo – heo ngã trên mặt đất lăn lộn, máu tươi đầm đìa một bên tai, eng éc không ngừng, kêu vô cùng thê thảm...

Ai da, thật tiếc ột mũi tên a! (Tác giả: rất không có tinh thần nhân đạo, cẩn thận không Tổ chức bảo vệ động vật khởi tố người...)

Tiểu Bạch đỡ khóc đỡ cười ôm lấy con báo – heo, cẩn thận giúp nó bôi thuốc, băng bó cái tai đã bị tôi bắn trúng. Từ đó về sau, mỗi lần con báo-heo nhìn thấy tôi cầm cung tên thì nhất định sẽ ba chân, bốn cẳng bỏ chạy. (Nữ trư: Ta là một cung thủ cừ khôi. Không bắn tên thì thôi, tên đã bay đi thì kiểu gì cũng thấy máu!). Cũng từ đó về sau, con báo-heo coi Tiểu Bạch là ân công của nó, hễ Tiểu Bạch đến gần là nó nhiệt liệt nghênh đón, nhất quyết lấy thân báo đáp (con báo – heo: ta là công, không muốn làm BL!)

“Hai con báo, hai con báo, chạy trốn mau, chạy trốn mau, một con không có đuôi, một con không có tai, thật là kỳ quái! Thật là kỳ quái!” Từ đó về sau, chỉ bằng một chiêu động lòng người của tôi, ở Hương Trạch Quốc đã xuất hiện một bài đồng dao nổi tiếng! Nhà nhà đều biết! Người người đều hay!

Đương nhiên, con báo không có đuôi chính là thái tử, không có lỗ tai chính là con báo – heo của tôi! — xuất xứ câu chuyện truyền miệng: Vân Tường Dung. (Thái tử: sao lại nhắc đến ta...)

6. Chương 5.2

CHƯƠNG 5.2 : THIẾU NIÊN BẤT THỨC SẦU TƯ VỊ

EDIT: CÚN CON SAY SỮA

Tôi sáu tuổi, Tiểu Bạch mười tuổi, thái tử mười sáu tuổi, con báo-heo không rõ tuổi, thêm một năm đau thương.

Thái tử nạp con gái của Thượng thư Bộ Binh làm thứ phi.

Tôi nổi giận...

Nhớ năm xưa, thế hệ phụ nữ Bắc Kinh chúng tôi đã hun đúc nên một truyền thống mới, đó là một nữ phải sở hữu N nam nhân. Cho nên, chỉ có tôi phụ đàn ông trong thiên hạ, chứ không thể để đàn ông trong thiên hạ phụ tôi! Quân tử báo thù, mười năm không muộn! Chờ bà cô này lớn lên, về sau nhất định phải khiến người quỳ gối dưới váy ta, đập trái tim thủy tinh vỡ tan tành! Hắc hắc hắc, mỗi nữ đứng ở một góc nhà mà âm u cười lạnh...

“Hắt xì!” Thái tử đang đọc sách ở Đông cung chợt thấy một trận gió lạnh lẽo thổi qua lưng.

“Khởi bẩm Thái tử điện hạ, thái tử phi sai người đưa lễ vật tới! Thỉnh điện hạ xem qua.”

“Trình lên.” Một đôi mắt đẹp tà mị vẫn chuyên chú nhìn vào những hàng chữ, xa cách mà đậm mạc.

“Thái tử phi vì thái tử mà đem hai mươi sáu loại trà hoa phơi nắng tạo thành một loại trà hảo hạng, nghe nói không giống như những loại trà hoa bình thường, trà này được làm từ nụ hoa(1) nên ngọt phi thường!” (Tác giả: nụ hoa? —***— hoa tâm? Nữ trư: BINGO! Chính giải!)

“Truyền lời nói của ta, cảm tạ thái tử phi.” Ngừ khí vẫn đậm phong khinh không có chút gợn sóng.

“Tuân chỉ. Thái tử phi còn đặt tên cho trà”

“Tên gì?”

“Vĩ ca.” Thái giám cúi đầu, xoay người kính cẩn đáp.

Mây kiếm thoáng nâng lên, tà tà liếc thái giám một cái: “Giải thích như thế nào?”

“Ca tụng điện hạ trẻ tuổi nhưng to lớn, dũng mãnh phi thường.”(2)

Tôi chín tuổi, Vân Tư Nho mười ba tuổi, thái tử mười chín tuổi, con báo – heo không rõ tuổi, tôi đã đổi tên cho nó là Độc Nhĩ(3).

Lại một năm nữa qua đi. Gió xuân khe khẽ thổi, tơ liễu nhẹ nhàng bay, phất phơ như những sợi khói, mưa bụi lãng đãng mờ ảo, thoáng tư khoác trên mình một chiếc áo xuân đẹp đến huyền ảo.

Lông mày quyết rũ như ẩn như hiện; đôi mắt như chứa đựng cả hờn, giận, vui, buồn; sống mũi cao xinh xắn; đôi môi anh đào đỏ tựa tô son, đôi má hồng hồng như điểm phấn, thân hình mảnh mai như đoá hoa mộc lan thướt tha, lả lướt bên thủy đình, sóng mắt long lanh, diện mạo khuynh quốc khuynh thành mơ hồ ẩn hiện... bất kỳ là ai, chỉ cần liếc mắt nhìn nàng một lần đều sẽ yêu.

Chống cây dù lưng chừng đi đến bên hồ, lần đầu tiên ánh mắt Vân Tư Nho bắt gặp hình ảnh tuyệt đẹp ấy, không khỏi dừng chân ngây ngốc, say mê...

Nhưng...

“Hắt xì!... Hắt xì!... Hắt xì!... Hắt xì!...”

Một chuỗi pháo liên châu hắt xì giống nhau phá vỡ ma chú, Vân Tư Nho bắt đắc dĩ khẽ lắc đầu cười yếu ớt, vội vàng đi đến thủy đình: “Dung nhi, muối lại bị dị ứng à?” Bên trong giọng nói mềm mại, thanh nhã không dấu được sự thân thiết.

“Phải! ~ vất vả lâu ngày sinh bệnh.” Tôi lau lau cái mũi đỏ bừng.

“Vậy sao~~? Dung nhi có chi mà phải vất vả thế?” Tiểu Bạch cầm tay tôi, không cho tôi tiếp tục ngược đãi cái mũi của mình. Tay của Tiểu Bạch thật ấm áp, bao trùm lấy tay tôi, cảm xúc giống như gió xuân khiến cho tôi bất tri bất giác trở nên yên ổn.

“Dung nhi nhớ ta không?!” Trong giọng nói tràn đầy niềm vui sướng cùng háo hức.

“Không có khả năng! Ta nhớ làn da mềm mịn của người khiến cho ta yêu thích không muốn buông tay; ta nhớ ánh mắt long lanh thâm tình của người chăm chú nhìn ta làm cho ta bị vùi sâu trong đó, ta nhớ đôi môi mềm mại của người, bờ môi hơi bĩu ra khiến ta muốn âu yếm... A! Ta rất nhớ người!” Tôi nhiệt tình mở song chướng ra,

“Dung nhi ~” Hai mắt của Tiểu Bạch lập tức dâng đầy nước, mặt ửng đỏ, chậm rãi mở song chướng ra nghênh đón.

“Ta thật sự rất nhớ người! Độc Nhĩ của ta! Chụt!” Tôi xoay người một cái, nhiệt tình ôm lấy Độc Nhĩ đang nằm nghỉ trưa bên cạnh, âu yếm trao cho nó một nụ hôn nồng nàn.

Độc Nhĩ từ trong ác mộng bừng tỉnh, ngẩng đầu nhìn Vân Tư Nho đang buồn bã thất thần, thoáng có chút ganh tỵ, nhất cử nhất động đều hiển hiện lên trên mặt, lại nhìn vẻ mặt hưng phấn của Vân Tư Nho đang ôm nó, thật khó hiểu nha... (Độc Nhĩ: không phải ta không hiểu, mà là tại thế giới này biến hóa quá nhanh!)

“Hắt...hắt... hắt... hắt xì! TNND(4)!” Độc Nhĩ nhất thời bị nước miếng văng tứ tung khắp người.

“Muội nha! Ai da, Phương sư gia cấp thuốc nhưng chắc là lại bị muối đổ đi rồi phải không?” Tiểu Bạch vừa thở dài, vừa lấy khăn lụa cho tôi lau mặt, tiện thể tôi giúp Độc Nhĩ lau lau vài cái (Độc Nhĩ: lau hay không lau cũng giống nhau, đều là nước miếng của ác nữ kia hết ==)

“Rất đáng nha. Ca ca tốt nhất, sẽ không đi mách với phụ thân đúng không?” Tôi thè lưỡi, vẽ mặt đau khổ, kẻ sát vào thân mình của Tiểu Bạch cọ cọ... cọ cọ... cọ cọ...

“Ừ, nhưng thuốc đắng dã tật” Vân Tư Nho thở dài, trong lòng rất rõ ràng rằng — chỉ khi nào Tướng Dung có việc cầu cạnh thì mới gọi hần là ca ca, mới có thể giống như con mèo nhỏ dịu dàng, ngoan ngoãn chủ động đến gần hần. Tuy biết rõ rằng bị nàng lợi dụng, lại vui vẻ chịu đựng, cam tâm tình nguyện bị lợi dụng, chỉ cầu cả đời này có thể vì nàng mà che gió che mưa như vậy, yên lặng bảo vệ nàng. Chỉ là... Nghĩ đến sang năm Tướng Dung sẽ tiến cung, cảm thấy lo lắng, vòng tay vô thức lại ghì chặt lấy.

“Tiểu Bạch, đau!” Tôi tránh khỏi sự ôm ấp của Tiểu Bạch, lấy cái khăn lụa lau lau mũi, chỉ cảm thấy bên trong khí quản ngứa ngứa — đều là do chứng dị ứng phấn hoa chết tiệt này!

Từ năm lên bảy, tôi bắt đầu bị dị ứng phấn hoa. Mỗi khi xuân về, trăm hoa đua nở, cũng là lúc tôi hắt hơi không ngừng, khí quản, yết hầu đều ngứa, chỉ có uống thuốc của Phương sư gia mới có thể giảm bớt một ít, nhưng cũng không thể trừ bệnh tận gốc, chỉ có thể tạm thời khống chế mà thôi. Phụ thân thương tôi thân thể không khỏe, liền cho gia đình chặt hết những cây hoa trong Vân gia phủ, thay bằng cây xanh. Nhưng hiệu quả rất nhỏ, bởi thể mạnh lớn nhất của Hương Trạch Quốc là có nhiều chủng loại hoa tươi đa dạng, mùa hoa kéo dài, bốn mùa không thể phân biệt rõ ràng, mùa xuân và mùa hạ rất dài, phụ thân không thể nhổ hết hoa trong thiên hạ vứt đi được, cho nên cứ đến mùa xuân, phấn hoa lơ lửng bay trong không khí, chậm rãi bay cả vào trong Vân Tư Nho phủ.

“Thực xin lỗi, đều là ca ca không tốt.” Tiểu Bạch đau lòng xoa xoa nắn nắn bả vai của tôi vừa bị tay hần làm đau.

“Người vẽ tranh cho ta, ta liền tha thứ cho người.”

“Được! Chỉ cần Dung nhi thích, chớ nói một bức, đến cả mười bức ca ca cũng vẽ cho Dung nhi.”

”Tuyệt Bích, mau đến thư phòng đem bút mực đến đây” Từ sau khi xuyên qua, tôi thập phần tưởng nhớ tới những đồ ăn Bắc Kinh! Sai, là thập phần mong ngóng đến một bàn ngập đồ ăn nhanh, nhưng trình độ của đầu bếp có hạn, ăn không nổi, không có cách nào khác ~ chỉ có thể đem đổi tên của gia nhân thành tên của thực phẩm, những khi thấy thèm, chỉ cần gọi tên bọn họ mới có thể YY(5) một chút, hắc hắc.

“Sao chỉ có bút mực mà không có giấy, Dung nhi định để ta vẽ ở đâu?”

Hắc hắc! Tôi cầm bút mực đứng ở một bên, tưởng tượng đến thời cơ lưu lại dấu ấn trên người Độc Nhĩ. Độc Nhĩ không biết sống chết ở trong lòng tôi dấy dựa, vọng tưởng có thể chạy thoát.

“Độc Nhĩ, gần đây nhìn người hình như lại mập lên thì phải, lại đây, để Dung đại gia của người sờ thử một cái!” Tôi nắm cái tai lành lặn của nó mân mê, “Không ngoan ngoan nghe lời của Dung đại gia thì, hắc hắc, có ngày ta sẽ cho người hội ngộ với con dao của đầu bếp Triệu...” Lau lau nước miếng đang nhỏ xuống...

Độc Nhĩ nghe thấy mấy lời này, lập tức nhắm mắt, tứ chi ngay đơ, toàn thân thẳng đuồn không còn dấy dựa, rất biết phối hợp giả làm xác chết. Ha ha ha, tôi biết Độc Nhĩ của tôi rất thức thời mà!

“Vẽ trên người của Độc Nhĩ đi!” Tôi phóng khoáng vung tay.

Tiểu Bạch vô cùng đồng tình liếc nhìn Độc Nhĩ một cái, may quá, hôm nay Dung nhi không đem hắc ra làm đối tượng trêu đùa.

Chỉ thấy một thiếu niên bên trong thủy đình, quần áo trắng, tay áo tung bay, lâm phong nhi lập(6), ngưng thần, cầm bút mực trong tay, khi thì nhìn về phía xa xăm, khi thì cúi đầu múa bút, sợi chỉ bạc trên búi tóc theo dáng người hắt, khi thì rủ xuống trước, khi thì bay ra sau, khi thì thuận theo tư thế cúi đầu của hắc mà lả lơi trên má, giống như lưu luyến không muốn rời, đọng đưa qua lại.

Nói thật, không hổ tôi một phen cải tạo Tiểu Bạch, nay hắc đã thực sự biến thành một cô gái lớn mười tám tuổi, càng biến đổi càng xinh đẹp! (Tác giả: vô liêm sỉ cũng phải có giới hạn. Gái lớn? Loạn ngôn). Tôi không khỏi nhìn một bên mặt hắc mà ngẩn người. Đúng là thu hoạch rất khá, quả là một cô gái rất đẹp nha!

“Xong rồi! Dung nhi nhìn xem có vừa lòng không?” Tiểu Bạch mỉm cười xoay người lại, nhìn thấy vẻ mặt ngốc nghếch của tôi thì khó hiểu: “Dung nhi nhìn gì vậy?”

“Tiểu Bạch nhìn thật là đẹp” Chưa kịp hoàn hồn tôi đã thốt ra lời.

Tiểu Bạch đầu tiên là sững sốt, tiếp đó sắc mặt hơi hồng lên, then đỏ mặt nói: “Cho dù có đẹp thì cũng không bằng Dung nhi, Dung nhi là người đẹp nhất!”

“Đương nhiên!” Thu hồi nước miếng, ta khinh thường lắc đầu đi lên trước.

Chỉ thấy cảnh buổi trưa mùa xuân có mưa bay trên mặt hồ được bàn tay của Tiểu Bạch khắc họa lên trang giấy, à nhầm, lên lưng heo, tôi không khỏi tán thưởng một câu. Nghe được câu khen ngợi của tôi, Tiểu Bạch cười ngọt như mật. Ái chà! Khuôn mặt của đứa trẻ này thật là đẹp, nhìn mà có chút choáng váng, chỉ tùy tiện khen một câu mà đã thành như vậy, xem ra về sau đối đãi với nam nhân ân, uy đều phải xem trọng (bình thường tận tình ngược đãi, đến thời khắc mấu chốt thì phải khen ngợi một hai câu)

Bức tranh đẹp phải phối với bài thơ hay thì mới trở nên hoàn hảo, tôi liền vung bút lên, ở sườn bên kia của heo mập đề bốn câu thơ:

Nước dập dờn bồng khi nắng dọi.

Nước nhạt nhòa xanh buổi mưa về.

Tây Hồ ví tựa Tây Thi.

Điểm trang đậm nhạt vẽ vì cũng xinh.

(Hy vọng Tô Thức lão nhân gia sẽ không vì quá tức giận mà sống dậy)

Ngay khi Tiểu Bạch đang cúi xuống muốn đọc bài thơ, tôi đột nhiên tâm ngoạn nổi lên, cầm bút lông định vẽ lên mặt hắn, ai ngờ Tiểu Bạch trải qua bao năm tháng bị tôi rèn luyện, thân thủ đã trở nên nhanh nhẹn, khẽ nghiêng người một cái tránh thoát khỏi bút lông của tôi, tôi không cam lòng, cầm bút đuổi theo.

Tiểu Bạch luôn chạy nhanh hơn tôi, khi thấy tôi không đuổi kịp thì quay đầu lại bốn cợt, sau đó lại né tránh công kích, tôi tức giận đến nghiêng răng, nghiêng lợi.

Độc Nhĩ không biết chúng tôi đang làm gì, nhìn thấy bộ dạng hung thần ác sát của tôi liền cho rằng tôi muốn bắt nó mang đến phòng bếp, sợ tới mức nhanh chân bỏ chạy. Kết quả là bên thủy đình, một nam, một nữ, một heo, phía trước, phía sau, truy đuổi náo loạn.

“Đau!” Cái cột nào nhìn thấy bà cô đây mà cũng không thềm nhường đường vậy! Tôi ôm cái mũi, đau đến choáng váng, vừa ngẩng đầu lên —

Chú thích:

Tên chương: Thiếu niên bất thức sầu tư vị – một câu thơ trong bài Thái tang tử của Tân Khí Tật:

Thiếu niên bất thức sầu tư vị,

Ái thương tăng lâu,

Ái thương tăng lâu,

Vị phú tân từ cường thuyết sầu.

Nhi kim thức tận sầu tư vị,

Dục thuyết hoàn hựu,

Dục thuyết hoàn hựu,

Khước đạo: thiên lương hảo cá thu!

bản phóng tác của Vân Trình Lữ Nhạc:

Thử nhỏ môi sầu đã nếm đâu

Thường thích lên lâu, thường thích lên lâu

Gò chữ, ép thơ gượng tả sầu.

Bây giờ sầu đáng đến tận môi

Muốn nói lại thôi, muốn nói lại thôi

Cười bảo: “Hôm nay khéo đẹp trời!”

(1) Nụ hoa: ý nói Vân Tường Dung hiện giờ giống như nụ hoa nhưng sẽ nở thành một bông hoa, một đóa hoa đặc biệt và ngọt ngào như loại trà mà nàng dâng lên thái tử

(2) trẻ tuổi nhưng to lớn, dũng mãnh phi thường: nghĩa đen là ca ngợi sức khỏe của thái tử; nghĩa bóng ám chỉ thái tử phát dục sớm.

(3) Độc Nhĩ: một tai

(4) TNND: mục nội nó, ngôn ngữ mạng Trung Quốc.

(5) Sprite: tên một loại đồ uống

(6) YY: tự sướng

(7) Lâm phong nhi lập: ai biết thành ngữ này thì nói đùa với C2 nhé.

7. Chương 5.3

CHƯƠNG 5.3 : THIẾU NIÊN BẤT THỨC SẦU TƯ VỊ

EDIT: CÚN CON SAY SỮA

“Đau!” Cái cột nào nhìn thấy bà cô đây mà cũng không thềm nhường đường vậy! Tôi ôm cái mũi, đau đến choáng váng,

Vừa ngẩng đầu lên – liền nhìn thấy một ánh mắt phượng hẹp dài tà mị, ánh mắt cao ngạo này làm cho tôi có cảm giác hình như đã từng quen biết, đôi môi mỏng khê nhếch lên, bị người khác va phải cũng không có chút biểu hiện tức giận hay thiếu kiên nhẫn nào. Chẳng phải chỉ là bị đụng trúng thôi sao, tóm cái gì mà tùm! Ta mới là người bị đau đây này, về sau nếu ta lớn lên phải mang một cái mũi bẹp dẹt trên mặt, ta nhất định bắt người phải bồi thường phí tổn chỉnh hình cho ta.

“Thái tử phi còn nhỏ tuổi, vô tình va phải điện hạ, mong điện hạ thứ tội!” Lúc này, tôi mới phát hiện phụ thân cũng ở đây, đang chấp tay cúi người đứng ở một bên, không nhìn rõ sắc mặt, ngữ khí nhẹ nhàng không một chút chút lo lắng — đợi chút, thái tử cũng ở đây ư? Sao có thể? A! Không phải chính là kẻ mà tôi vừa đụng đầu vào đấy chứ? Khó trách khi nhìn có cảm giác quen mắt, đã nhiều năm trôi qua, chúng tôi chưa từng gặp lại nhau lần nào, lần này vừa gặp lại thì hay ho rồi, lại đem tôi cái quan định luận(1), nhiều năm không gặp như vậy, tôi đã quên mất người này...

Khi phụ thân lên tiếng, tôi mới phát hiện ra mình đang ghé sát vào ngực thái tử, hai tay chống vào ngực hắn, một người ngửa đầu lên nhìn, một kẻ cúi xuống xem, tư thế thật là ái muội, tôi vội vàng bỏ hai tay, xoa xoa đầu gối, hai tay đặt lên sườn thắt lưng làm một cái phúc thân (2): “Tướng Dung tham kiến thái tử, thái tử thiên tuế!”

“Vân Tư Nho tham kiến thái tử điện hạ!” Tiểu Bạch đứng phía sau hai tay ôm quyền, không kiêu ngạo, không siểm nịnh, chấp tay vái chào.

“Miễn lễ” chỉ thấy con báo thân mặc long cẩm bào màu trắng thêu chỉ bạc, vạt áo và cổ tay áo là gấm đen thêu hình rồng bằng chỉ vàng, hai tay chấp sau lưng, mà trước ngực có một vệt gì đó đen tuyền, hiển nhiên là chứng cứ phạm tội của tôi – xem ra bút lông đã long trọng tiếp đón thân thể của hắn rồi – con báo lấy một chiếc khăn lụa từ trong tay áp ra, lau lau vết mực, thật kỳ lạ là vết mực thể mà lại có thể biến mất.

Oa! Quần áo này không biết làm bằng chất liệu gì mà ngay cả vết mực cũng có thể lau sạch, tôi không khỏi tìm kiếm một vòng trong não, rồi kết luận – chắc chắn là cùng chất liệu với áo mưa, polymer polytetrafluoroethylene (viết tắt là PTFE), có thể chế tạo ra loại vải ngừa nước và không khí, dụng cụ cách nhiệt, ngăn tĩnh điện, có tác dụng chịu được chất kiềm và a xít, đó chính là áo đi mưa (tác giả: nữ trụ vốn là học chuyên ngành hóa, nên thỉnh thoảng mọi người nên tha thứ cho bệnh nghề nghiệp của nàng). Nói ngắn gọn lại một câu: “Là đồ vật mà khi ra khỏi nhà nhất định phải chuẩn bị” – bất quá con báo này cũng thật là, trời không mưa lại mặc áo mưa, không sợ bị người ta bắt đưa vào bệnh viện tâm thần sao! Đến lúc đó cũng đừng trách ta không đưa cơm cho ngươi! (Tác giả: thời cổ đại không có bệnh viện tâm thần. Nữ trụ: ông trời đem ta đến đây là để gánh vác lấy nhiệm vụ này đây mà, xem ra cũng chỉ có thể đợi ngày ta xuống núi sáng lập ra thôi! Ôi chao! Ta thực sự đã quá thấm nhuần giáo lý Phúc Âm cứu khổ cứu nạn mà!)

“Thái tử phi thật có nhã hứng, nàng đang thưởng thức cảnh hồ sao?” Không nhanh không chậm, thờ ơ không chút dấu vết, giống như đang hỏi một một con heo không thể trụng thịt vào nước sôi nấu thành thịt tái chín.

“Hồi bẩm điện hạ, thần và Dung nhi đang cùng vẽ tranh, ngâm thơ”, ngay khi tôi đang định tuôn ra một tràng ngôn ngữ đại bất kính vì phần uất và bất mãn đối với con báo, thì Tiểu Bạch đã trả lời thay tôi. Không biết có phải tôi bị ảo giác hay không, nhưng dường như tôi cảm thấy Tiểu Bạch đối với con báo có chút địch ý, khi nói chuyện còn có tình nhấn mạnh ở hai chữ “Dung nhi”, kỳ quái, Tiểu Bạch chưa gặp con báo bao giờ, sao lại chán ghét hắn như vậy? Xem ra con báo này là loại mà người khác chỉ cần dùng lỗ mũi và bàng quang là có thể nhận ra được bản chất, quả thật, giai cấp bóc lột không thể giành được tình cảm tốt đẹp từ quần đại quần chúng nhân dân lao động!

“Vậy sao, nghe nói bút pháp tử đàn của người rất thần kỳ, hôm nay không ngờ lại có cơ hội được chiêm ngưỡng một phen, tranh vẽ ở nơi nào vậy?” Nghe thấy trả lời của Tiểu Bạch, con báo cũng không giận, chỉ tà tà liếc Tiểu Bạch một cái.

“Thơ và họa đều ở chỗ này, thỉnh thái tử điện hạ xem rồi chỉ điểm một chút!” Tôi kéo Độc Nhĩ nhét vào trong lòng con báo.

Bất thành linh được ôm một khối “ôn hương noãn ngọc” trong lòng khiến con báo trong nháy mắt kinh ngạc, song rất nhanh đã hồi phục được vẻ vân đạm phong khinh, nghiêng ngả nhìn lướt qua bức họa, khi nhìn đến bài thơ, vẻ mặt cuối cùng cũng đã có chút biến hóa, đôi mắt tà mị nhướn lên: “Hay cho câu ‘Dục bả duyên hồ bỉ tướng dung, đạm trang nùng mặt tổng tương nghi’ (Tây Hồ ví tựa Tây Thi/ Điểm trang đậm nhạt vẽ vì cũng xinh) Thơ hay! Họa đẹp! Xem ra ái phi thật là ‘khiêm tốn’~~” Vân Tư Nho nghe thấy từ “ái phi” này, lông mày bất giác khẽ nhíu lại một chút.

“Thường thôi! Thường thôi! Tạ ơn điện hạ khen ngợi! Tướng Dung khiêm tốn đến mức gần như tự ti mất rồi!” Ta cho người ghen chết này!

... Con báo nhất thời ghen lời.

“Vân Thừa tướng, nghe nói quý phủ có một hồ nước thiên nhiên phong cảnh rất khác biệt, hôm nay đến đây du ngoạn, lại phát hiện thấy trong sắc xuân xanh lại không thấy có chút sắc hồng nào, không biết là vì sao?” Con báo chuyển sang nói chuyện khác mà mặt không chút dấu vết, xem ra đã luyện qua Thái Cực

~“Khởi bẩm điện hạ, cái này tất cả đều là lỗi của Dung nhi”, tôi cúi đầu làm ra bộ dạng của con dâu nhỏ đáng thương.

“Sao ~~?”

“Điện hạ chẳng lẽ chưa từng nghe qua “Bế nguyệt tu hoa”(3) sao?” Ngang đầu đưa mắt khinh bỉ nhìn con báo, hừ!

“Dung nhi, không được vô lễ!” Phụ thân không nề hà nhìn tôi, trên mặt cũng thoáng ý cười.

Bộ dạng của con báo lúc này là muốn cười lại không thể cười nổi, ai da, đứa nhỏ đáng thương! Bộ dạng táo bôn của người thật là thống khổ, ta nhìn mà cũng thấy thống khổ a!

Tiểu Bạch sững nิ่ง nhìn tôi, ở đây chỉ có hắn là cười đến là tự nhiên...

Sau đó, con báo ngồi ở thủy đình khoảng nửa canh giờ, cùng phụ thân đàm đạo một số chuyện triều chính, tôi nghe mà thấy cứ mê mê tỉnh tỉnh, không hiểu rõ lắm. Bất quá, bọn họ không kiêng kị tôi cùng Tiểu Bạch, chứng tỏ đây cũng chẳng phải chuyện cơ mật quốc gia gì. Chỉ là tôi phát hiện ra con báo cuồng ngạo kia khi nói chuyện với phụ thân lại có ba phần kính ý, đủ thấy phụ thân thật là rất cao thâm uyên bác nha! Sự sùng bái đối với phụ thân không khỏi lại sâu sắc thêm vài phần...

Con báo trước khi đi có dùng thần sắc cổ quái liếc mắt nhìn tôi một cái, nhìn đến nỗi lông tơ trên mặt tôi đều dựng đứng cả lên.

Chú thích:

(1) Cái quan định luận: người chết rồi mới có thể phân định rõ công và tội. Ở đây Dung nhi vận dụng sai thành ngữ, hiểu thành một sự xui xẻo.

(2) Phúc thân: động tác cúi chào của phụ nữ phong kiến Trung Quốc

(3) Bế nguyệt tu hoa: Khiến mặt trăng phải xấu mình, hoa phải xấu hổ.

8. Chương 6

CHƯƠNG 6 : CẨM TÚ HOA NIÊN THÙY DỮ ĐỘ

EDIT: CÚN CON SAY SỮA

Thời gian không ngừng lưu chuyển, xoay tròn quanh tôi. Nhìn bầu trời xanh trong đã dần trở nên quen thuộc, tiễn đưa từng tờ lịch mà nghe như cơn gió nhẹ nhàng thổi qua, ngấm nụ cười đẹp rạng rỡ như ánh mặt trời, nghe bên tai truyền đến những giai điệu là chính âm thanh của mình... Nếu có thể làm cho hiện tại dừng lại, đừng trôi đi... Nếu không, chỉ sợ sẽ mất đi giây phút cảm động này...

Tiểu Bạch gần đây bỗng trở nên đa sầu đa cảm, thường đứng nhìn tôi rồi thở dài buồn bã, tựa như khi tôi ở năm thứ hai trung học, ở trong phòng mình dán đầy ảnh lên tường, thẻ sẽ ghi danh vào Đại học Nông nghiệp Trung Quốc, chuyên môn chính là gây giống lúa nước, vì sự nghiệp phát triển và đổi mới kỹ thuật tập giao lúa nước của Trung Quốc.

“Tiểu Bạch, người lại than thở rồi, bộ dạng của ta có đẹp hơn người thì người cũng không cần phải quá tự ti như thế. Người phải chịu khó bồi bổ, buổi tối nhớ mát xa mặt vài lần.” Nói xong, tôi dùng ngón trỏ đẩy chóp mũi của mình, lại dùng tay banh hai má, lè lưỡi ra hướng về phía Tiểu Bạch làm thành cái mặt heo. “Ha ha ha ~ phải, phải, phải, Dung nhi là đẹp nhất.” Tiểu Bạch cuối cùng cũng thu hồi lại dáng vẻ Tây Thi ủ dột, miệng cười như tỏa nắng, khiến cho tôi lạc đường trong chớp mắt.

“Tiểu Bạch, chúng ta ra ngoài phủ đi chơi được không?” Túm lấy tay áo Tiểu Bạch, chớp mắt ~ chớp mắt ~ chớp mắt ~ Ở trong Tướng phủ khuất nhen mười năm, bàn chân đã sớm mọc nấm mốc lên rồi, phụ thân cố tình không cho tôi đi chơi, nói một đồng linh tinh cái gì mà “Lời nói, cử chỉ liên quan đến quốc thể” thao thao bất tuyệt chèn ép tôi, lại còn phái hai nha đầu là Tuyết Bích cùng Thất Hỉ “hầu hạ” ở bên người, không phải là không nghĩ tới thừa dịp đêm khuya gió mát chuồn êm ra ngoài đi chơi, chỉ bất đắc dĩ là Tuyết Bích cùng Thất Hỉ lại một thân võ công cao cường (đối lập với tôi).

Thuyền nhỏ chậm rãi trôi trên sông. Một rừng hoa xuân ngênh đón. Những cành hoa nhỏ lả lướt cúi chào, từng đóa hoa vàng nhạt e ấp nở đầy cành, theo gió nhẹ rơi trên mặt nước, tựa như thiếu nữ soi gương vẫn còn đang xấu hổ. Nắng xuân xuyên thấu qua những đóa anh đào nở rộ, tan ra thành muôn ánh vàng rực rỡ. Bóng cây loang lổ trên mặt nước. Từng làn gió xuân lả lơi lướt qua hàng cây anh đào, cuốn theo những cánh hoa phiêu diêu, xoay tròn trong gió, tạo thành một trận mưa hoa đầy trời, như lưu luyến không muốn rời đi, rồi cuối cùng cũng bay về phương xa. Âm thanh uyển chuyển, trong trẻo của tiếng chim ẩn lấp trong tán cây. Trên thuyền, người lái đò nhẹ nhàng lay động mái chèo. Thuyền chậm chậm trôi đi. (P/S: thật may là sáng nay uống hai bát thuốc của Phương sư gia, đúng là thuốc tốt, nếu không chắc chắn giờ này sẽ hắt hơi liên tục).

Đột nhiên, cảnh sắc trước mắt biến đổi, một khoảng nước rộng lớn hiện ra. Xung quanh, ngoài những thuyền giống như của tôi, còn có không ít những du thuyền hoa lệ. Hai bên bờ sông, người qua người lại nhộn nhịp, tấp nập nhốn nháo, cửa hàng san sát, khách đến khách đi, rộn lên âm thanh phồn hoa náo nhiệt. “Đây là thủy vực dài nhất kinh thành – Cẩm Hà. Ngã tư đường hai bên gọi là Tú Thủy Nhai, chính tay đương kim Thánh thượng đã viết ban thưởng bốn chữ “Thiên hạ Cẩm Tú”. Tiểu Bạch thấy dáng vẻ hưng phấn của tôi, liền nhiệt tình làm hướng dẫn viên du lịch.

A! Tú Thủy Nhai! Bất quá cũng có thể sánh với chợ ở Bắc Kinh a. Thật là một địa phương tốt. Tôi thấy Hoàng đế Hương Trạch Quốc quả là có tài năng thiên phú trong việc đặt tên, đầu tiên là “con báo”, đến đây lại mọc ra Tú Thủy Nhai, quả là thiên tài.

Ép giá là thiên tính đặc thù, cũng là niềm đam mê của phụ nữ, đương nhiên cũng là sở trường của tôi.

Giống như năm đó, tôi một tay ôm túi da, lướt ngang qua Tú Thủy Nhai: “Cái váy này bán thế nào?”

“Tiểu thư thật có mắt nhìn! Cái váy này chính là mẫu mới nhất của thời trang BUBERRY mùa xuân năm nay, tính giá phải chăng cho cô một chút ~ 100 tệ!” “Một câu thôi, 15 tệ!” “Cô làm khó tôi rồi, tôi chỉ là buôn bán nhỏ, 15 tệ thì làm sao mà đủ vốn được, ai lại trả thấp thế, nếu không thì như vậy đi, 50 tệ, để tôi còn lấy chút lãi!” “Ông chủ, tôi cũng mở tiệm, nên đến đây để mua buôn! Ông tuy lãi ít nhưng lại bán được nhiều hàng, nhanh thu hồi vốn. Hay là như vậy đi, tôi cũng lui một bước, 20 tệ, thế nào?” Ông chủ nhìn

chiếc túi da của tôi mà mắt lóe tinh quang, “Được, tôi thấy cô cũng là người rộng rãi! 20 tệ! Cô lấy bao nhiêu chiếc?” Tôi vừa lòng cầm lấy cái váy, lấy ví tiền, rút ra 20 tệ: “Bán sỉ cho tôi 1 chiếc...”, rồi trong lúc ông chủ đang phun hỏa, tôi nghênh ngang kiêu ngạo mà đi. Chỉ cần dùng chiêu này là đảm bảo tất thắng, từ Thượng Hải đến Bắc Kinh, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, mọi việc đều thuận lợi. Không nhất thiết phải mua được cái gì, hay là hưởng thụ gì từ thứ mà mình mua được, mà lạc thú chính là việc dựa vào ba tắc lưỡi của mình ép giá thành công.

“Nhà thuyền, dừng lại, dừng lại! Ta muốn lên bờ!” Chỉ cần nghĩ đến có thể ép giá mua đồ, ngay cả ngón chân tôi cũng nhúc nhích lên vì hưng phấn. Thuyền còn chưa dừng hẳn, tôi đã dắt Tiểu Bạch bước lên bờ, cúi đầu vọt thẳng vào cửa hàng tơ lụa gần nhất – các loại tơ lụa đủ sắc màu khiến tôi xem mà hoa hết cả mắt.

“Chủ quán, mảnh gấm này bán thế nào?” Tôi tiện tay chỉ một đoạn gấm màu hồng lựu. Âm thanh mềm mại, trong trẻo vang lên, khiến mọi người bên trong cửa hàng đều ngoái đầu lại, tìm về hướng ngọn nguồn âm thanh, âm thầm thắc mắc tại sao trong đám người trần tục này lại có một giọng nói êm tai như chuông bạc đến vậy. Chỉ thấy một thiếu niên áo xanh, dáng người mềm mại, nhỏ nhắn, lưng giắt ngọc bội đỏ, quần áo đẹp dễ, bàn tay nhỏ nhắn trong sáng như ngọc, đáng tiếc là trên đầu lại đội một cái khăn che mặt, không trông thấy diện mạo. Song ẩn ẩn hiện hiện như thế lại càng khiến cho người ta phải ngoái lại nhìn, không khỏi phỏng đoán dưới lớp khăn che mặt có phải hay không là một khuôn mặt đẹp như tranh. Mọi người đoán thiếu niên này ước chừng khoảng mười hai tuổi. Lại hướng nhìn về một thiếu niên khác đi theo phía sau, không khỏi lại than thầm – cùng một thân áo xanh, song bộ dạng lại bất đồng với thiếu niên xinh đẹp kia. Thiếu niên này thân hình cao ngất, phiêu dật tuấn lãng, giơ tay hay nhắc chân cũng nhã nhặn quý phái, quý khí lưu chuyển, cũng là đầu đội một chiếc khăn che mặt, khiến cho người ta không khỏi bóp cổ tay, hận không thể nhìn rõ diện mạo hai người.

“Chủ quán, tấm vải gấm này bán thế nào?” Tôi lại nâng cao âm vực hỏi, ông chủ này thập phần ngây ngốc. Không khác gì bộ dạng khờ khạo của một con gấu mèo.

“Công tử có ánh mắt thật tinh tường! Loại gấm vóc này năm nay vì đại hôn của thái tử mà gấp rút dệt thành, toàn kinh thành chỉ có cửa hiệu của ta là có bán!” Ông chủ tiệm ưỡn ngực kiêu ngạo nói (nữ trư: vô dụng thôi, một bộ ngực như thế có ưỡn bao nhiêu cũng không to hơn được ~~ Ông chủ: tôi là nam nhân =_=) A! Quả nhiên là Tú Thủy Nhai! Lời đạo đầu quả nhiên không sai biệt lắm.

“Nhìn ngài cũng là người quý khí, mảnh gấm này có thể tính giá tiện nghi một chút ~~ một trăm lượng một thước!”

Thế nào mà từ xưa đến nay, buôn bán này nọ vẫn là đi theo đường cũ, không có chút đổi mới gì hết. “Một câu thôi. Mười hai! Bán hay không bán?” Lấy bất biến ứng bất biến(1).

“Cái gì ~~!” Chủ tiệm kinh ngạc hít một hơi khí lạnh — làm gì có người nào lại trả giá như vậy? Nếu là người hủ lậu nghèo kết xác đã đành, đằng này thoạt nhìn rõ ràng là phong thái quý phái tự nhiên.

Có lẽ người bán hàng này nói thách một chút, nhưng ... mở miệng đã giảm của ông ta gần chín mươi giá ~~ Tiểu Bạch do dự không biết phải đối phó như thế nào, Dung nhi này không biết lại muốn đùa giỡn gì đây?

“Công tử, người xem, ta chỉ là buôn bán nhỏ, mười hai lượng thì ngay cả tiền công trả cho người thuê tay cũng không đủ ~”

“Ông chủ, ta cũng mở tiệm, muốn đến đây mua buôn! Ngài lãi ít nhưng lại bán được nhiều hàng, nếu không thì như vậy đi, ta lui từng bước, hai mươi hai, thế nào?” Tôi tràn đầy tin tưởng!

Chủ tiệm thầm nghĩ trong lòng: xem ra đúng là đồ nông dân, cả đời chưa ra đến chợ bao giờ!

“Công tử có phải hay không muốn trêu đùa ta! Chúng ta còn phải làm ăn buôn bán, mời người sang tiệm khác mà mua!” Dứt lời, chủ tiệm khinh miệt phất tay ra hiệu cho tiểu nhị đẩy chúng tôi ra khỏi cửa. “A!!!” không nên có phản ứng như vậy mới đúng chứ!

“Ông chủ, tin ta đi! Ta muốn mua buôn thật mà!” Tôi không ngừng thuyết phục chủ tiệm!

Chủ tiệm: =_+!!! Không nói gì.

Tiểu Bạch: =_=!!!!! Mất mặt quá.

Xấu hổ bỏ lại một thỏi vàng, Tiểu Bạch một tay tùy ý cầm lấy một mảnh găm, một tay nắm tay tôi kéo ra ngoài! Chạy vội ra ngoài được chừng 50 thước mới buông tay tôi ra.

“Vân Tư Nho!! Người có biết hành vi lãng phí vừa rồi thật đáng xấu hổ hay không? Tuy rằng phụ thân là Tể tướng, trong nhà vàng đồng bằng đống, nhưng chúng ta cũng không thể hoang phí, mà phải tăng thu giảm chi! Huống chi người và ta đều không làm ra tiền, ở nhà chính là hai con sâu gạo, nói một câu thô tục, hai chúng ta chính là “loài gặm nhấm”, hiện tại đài báo ti vi mỗi ngày đều phê phán chúng ta người có biết không! Ta tuy ăn bám, nhưng ta còn biết tiết kiệm, tiết kiệm chi tiêu chính là cách tiết kiệm tốt nhất. Người thì sao? Cũng không biết yên ổn làm một đơn vị trực thuộc, chỉ biết tiêu tiền lung tung! ~ Ai da ~ ta thật hổ thẹn nha, ta thế nào mà lại nuôi dưỡng ra một oa nhi không hiểu chuyện như người vậy ~ tiền cho ai đi chẳng nữa cũng không thể đưa cho gian thương, người có biết một thỏi vàng có thể mua được bao nhiêu thứ không? Có thể mua được hai, ba trăm hộp “Hộ thư bảo”, mua được ba, bốn trăm bao “Bang bảo thích”(2), có thể mua được mấy chục thùng băng vệ sinh “Diane”. Đó là quan sinh dân kế nơi đô thị người có biết không? Tóm lại một câu: người đem tất cả vàng trên người người giao hết cho ta, để trong tay người chỉ khiến ta phải lo lắng!”

Oanh tạc xong!

Vân Tư Nho đầu óc choáng váng, ngoại trừ câu cuối cùng, còn lại nghe đều không hiểu, ngoan ngoãn đem tất cả vàng mang theo người giao hết cho tôi. Tôi hạnh phúc nở nụ cười ~ (tác giả: ác nữ!) Có vàng rồi, tôi cùng Tiểu Bạch lại cất bước trên hành trình shopping. Dọc theo đường đi, tôi trầm nghĩ ngàn nghĩ xem tại sao vừa rồi ép giá lại thất bại? Chẳng lẽ vì tôi không mang túi da nên thoát nhìn không giống người làm ăn buôn bán chăng? (Tác giả: ta hoàn toàn hết chỗ nói rồi).

Đi dạo một vòng quanh Tú Thủy Nhai, tôi đã thành người nổi danh ~ “Có nghe nói gì không? Hôm nay có hai tên nông dân điên khùng, bắt kẻ là hàng hóa gì, cứ đi vào cửa hàng là lại hỏi mười hai lượng có bán không”. Tú Thủy Nhai, người qua kẻ lại, Giáp kích động buôn dưa lê với Ất: “Nghe nói! Nghe nói có một kẻ điên tiêu tiền như nước, vung tay ra nếu không phải là vàng nén thì lại là ngân phiếu, không hiểu là cái dạng gì... Đầu năm nay, thật là quái nhân gì cũng đều có!” người qua đường Ất lắc đầu cảm khái.

Nữ trư: mình chỉ tịch thu vàng, không biết Tiểu Bạch còn có bạc nén cùng ngân phiếu, tiểu tử này đúng là phá gia chi tử! Khi nào về nhất định phải dạy dỗ cho tốt!

Tiểu Bạch: về sau nhất định sẽ không bao giờ cùng Dung nhi đi dạo phố...

Chú thích:

(1) Lấy bất biến ứng bất biến: Dung nhi xuyên tạc từ câu “Lấy bất biến ứng vạn biến” (Dĩ bất biến ứng vạn biến)

(2) Bang bảo thích, Hộ thư bảo: tên các nhãn hiệu băng vệ sinh

9. Chương 7.1

CHƯƠNG 7.1 : ĐÊM TRĂNG NÁO LOẠN LÊ VIÊN (1)

EDIT: CÚN CON SAY SỮA

Khi lên thuyền trời đã trăng vạng tối. Tiểu Bạch kêu chủ thuyền quay đầu hỏi Tướng phủ.

“Ca ca, Dung nhi thật vất vả mới ra khỏi phủ được một chuyến. Qua Trung thu đã phải tiến cung. Thâm cung sâu tựa biển, hoàng cung tường cao ngói đỏ, chớ nói có thể cùng ca ca du ngoạn vui sướng như vậy,

mà ngay cả muốn gặp ca ca sợ cũng rất khó khăn.” —khuôn mặt thật đáng thương, túm chặt ống tay áo Tiểu Bạch chờ đợi, môi mím chặt, trong mắt lấp lánh lệ quang (thật ra là buồn ngủ).

Vân Tư Nho đưa tay kéo người bên cạnh ôm vào trong lòng, khẽ vỗ về lưng nàng, trong lòng đau xót, mắt lại ầng ậc nước, mỗi khi nhớ tới chuyện Dung nhi phải tiến cung, hẳn đều có cảm giác như có hàng vạn mũi dao nhọn đâm vào thân thể, như một quả trùy sắt chặn ngang yết hầu khiến cho hẳn không thể thở nổi. Nhưng đối phương là hoàng tộc nhất ngôn cửu đỉnh, dù trong lòng có không cam tâm cũng chỉ có thể cố nén, lấy sức mình hiện tại nếu muốn cướp đoạt Dung nhi chỉ sợ là như châu chấu đá xe, lấy trứng chọi đá, chỉ có thể chờ trong tương lai khi mình đã trở nên cường đại rồi thì mới có thể đem Dung nhi bảo hộ dưới đôi cánh của mình, vì nàng mà che gió che mưa, không để cho bất kỳ kẻ nào nhòm ngó. Vân Tư Nho khẽ cắn môi, quyết tâm càng thêm kiên định!

“Được! Chúng ta trở về muộn một chút vậy, Dung nhi muốn đi đâu, ca ca đi cùng người”. Giọng nói mềm mại ôn nhu như nói với nhân nhi(1) trong lòng, ngón tay thon dài khẽ lướt nhẹ trên hai gò má phồng phồng.

“Thật không? Ca ca không lừa Dung nhi chứ? Dung nhi muốn đi đâu ca ca cũng đưa đi sao?” Một con cá chép nhỏ ngóc đầu dậy từ trong lòng Tiểu Bạch, ánh mắt hưng phấn lóe hào quang. Tôi biết Tiểu Bạch tới nay sẽ không tiêu hóa hết bộ Hóa cốt miên trường này, hắc hắc!

“Ca ca đã bao giờ lừa gạt Dung nhi đâu. Chỉ cần Dung nhi muốn đi đâu, cho dù là chân trời hay góc bể, ca ca cũng sẽ đi cùng!” Tiểu Bạch vẫn nắm lấy tay tôi. Tay Tiểu Bạch cho tôi một cảm giác ấm áp, yên ổn, đó là một loại cảm giác không thể nói bằng lời, lại làm cho tôi tin tưởng rằng ngay cả khi toàn bộ thế giới này có bỏ rơi tôi, thì vẫn có một đôi tay kiên định như vậy nắm lấy tay tôi, đi đến cùng trời cuối đất...

“Chúng ta đến rạp hát xem hát đi!” Gian kế đã thực hiện được, tôi vui vẻ ôm thắt lưng Tiểu Bạch, cảm thấy thân mình Tiểu Bạch khẽ run lên

“Nhà dò, quay đầu đi Lê Viên” Có phải trong giọng nói của Tiểu Bạch có một tia vui sướng hay không?

“Mạo hiểm giữa làn đạn của quân thù. Tiến lên! Tiến lên! Tiến lên!” Hươu cánh tay phải, lòng tôi như có sóng triều dâng mênh mông, hát vang bài Quốc ca.

Ở đuôi thuyền, người lái đò bất ngờ bị âm thanh hát rống lên của tôi dọa cho sợ tới mức lão đảo, thiếu chút nữa rơi tõm xuống nước.

Đèn đuốc hai bên bờ lần lượt được thắp lên, ánh sáng hắt xuống dòng sông, mặt nước khẽ lay động, làm ánh sáng ấm áp tan ra thành muôn tia sáng lấp lánh. Thương khách hai bên bờ sông ban ngày bận rộn buôn bán giờ đã dần dần tản đi, chỉ còn lại những người du ngoạn thưởng thức cảnh đêm, có bóng nữ tử lả lướt thẹn thùng, có người công tử phong độ tay cầm chiết phiến. Một vầng trăng tròn sáng ngời lơ lửng trên cảnh liễu non mềm, như đang trộm nhìn bóng đêm kiều diễm tựa như mộng ảo...

“Nguyệt thượng liễu sao đầu, nhân ước hoàng hôn hậu.”

(Trăng treo đầu ngọn liễu/ Người hẹn sau hoàng hôn)

“Người hẹn sau hoàng hôn...” Tiểu Bạch một lần nữa lại cúi đầu có chút suy tư.

Thuyền từ từ trôi vào một chỗ rẽ trên thủy vực, tiến vào một nhánh sông, hai bên đèn đuốc sáng trưng, phía trước chính là một rạp hát. Bức tường bao quanh không ngay ngắn thẳng tắp mà nhấp nhô lượn sóng, chính giữa là một cánh cửa sơn đỏ khép hờ, có tiếng đàn hát mơ hồ truyền đến, trên cửa có một tấm biển đen viết hai chữ vàng rất to: “Lê Viên”

Tiểu Bạch đưa cho gã sai vặt một thỏi bạc, gã sai vặt liền mở cửa cho thuyền qua. Khi thuyền chậm rãi trôi vào bên trong, tôi mới nhìn rõ cảnh quan trong vườn, vốn tưởng rằng đi vào bên trong sẽ là đất liền, sau đó có thể lên bờ xem biểu diễn, nào biết bên trong vườn vẫn là một bể nước rộng mênh mông, chính giữa thủy vực là một sân khấu kịch hình vuông, đèn đuốc huy hoàng, chỉ thấy trên đài một nữ tử tô điểm diễm lệ, tóc búi, vẽ mắt, bôi phấn, tô môi đỏ mọng. Mắt phượng, mày ngài, tóc mây, tay áo khẽ phất, giọng hát uyển chuyển, khỏe khoắn, ngân nga thoải mái, như đứt quãng, như sục sùi, tiết tấu thay đổi, đây chính là lối hát “Lĩnh kịch” nổi tiếng ở Hương Trạch Quốc.

Trong phủ Thừa tướng cũng có một gánh hát, mỗi lần phụ thân nghe hát lại kéo tôi nghe cùng, cho nên vừa nghe làn điệu tôi liền nhận ra ngay. Dưới đài, một vòng du thuyền vây quanh, quá nửa là trang phục tinh tế đẹp đẽ, bọn lão gia, công tử ngồi ngay ngắn trên đầu thuyền, vừa thưởng trà, vừa nghe hát, rất thích ý! Trong lòng tôi không khỏi tán thưởng cổ nhân thật biết hưởng thụ cuộc sống! Chiếc thuyền nhỏ của tôi lẫn trong một vòng du thuyền xa hoa này không khỏi có vẻ kỳ dị.

Một góc của rạp hát.

“Lâm đại nhân, tên của ca nhi này là Sở Phượng?”

“Đúng vậy! Vẫn là Phan đại công tử diện mạo rất lớn, gần đây Sở Phượng lên đài diễn ca khúc, hạ quan đều đến đây gặp riêng, nhưng gánh hát luôn nói rằng thân thể Sở Phượng không khỏe, không khỏi mất hứng.”

“Hắc hắc, quả thật là danh bất hư truyền, lông mày xanh rì, yêu kiều lả lướt, không biết khi ném qua thì thế nào...” Người vừa nói đôi mắt lộ ra tia dâm dật.

“Ha ha! Phan đại công tử mà ra mặt, sắc đẹp trong thiên hạ không phải là dễ như trở bàn tay sao!” người bên cạnh vội vàng phụ họa.

“Ha ha ha! Trần đại nhân lời này không tồi, nhưng lại chỉ nói đúng một nửa, mỹ nhân trong thiên hạ này không ai mà ta không thể nhận ra... Ai da, Sở Phượng nếu so với mỹ nhân này chỉ sợ giống như mắt cá so với trân châu.” Chỉ thấy Phan đại công tử một tay ôm ngực, dáng vẻ vô cùng cảm khái.

“Sao? Hạ quan còn tưởng rằng Sở Phượng đã là đẹp đến vô cùng rồi, trong thiên hạ lại còn có người đẹp hơn sao, lại còn có thể khiến cho Phan đại công tử muốn diện kiến dung nhan cũng khó? Hạ quan cô lậu quả văn, không biết tiểu thư nhà nào lại có mỹ mạo như vậy?”

“Người mới đến kinh thành, không trách người không biết, trong kinh thành có lưu truyền câu ca dao: ‘Tiên nghiê phức úc mẫn Hương Trạch, nhược vấn khuyê quốc cùng khuyê thành, đình viện thâm thâm vân lý tài, nại hà giai tiết cung trung tàng’ chính là để nói về giai nhân này.” Ánh mắt Phan đại công tử chứa đựng ảo tưởng cùng khát khao vô hạn, bỗng nhiên cảm thấy một ánh mắt lạnh băng ở đâu quét tới, khiến chân mềm nhũn, cánh tay run run suýt nữa thì đánh đổ cả rượu, đưa mắt nhìn ra xung quanh, ai nghe diễn thì vẫn đang nghe diễn, ai phẩm trà thì vẫn đang phẩm trà, không có người nào trừng mắt nhìn hấn cả, trong lòng không khỏi hoang mang.

“‘Vân lý tài’, ‘cung trung tàng’, không phải là Lục tiểu thư của Tả thừa tướng Vân đại nhân, đương kim thái tử phi sao?...” Trần đại nhân sợ hãi hỏi lại.

“Coi như ngươi có chút kiến thức! Đúng là Lục tiểu thư của Vân phủ! Ai da, ngươi cũng biết Vân Thủy Hân dưới một người, trên vạn người, hơn nữa nữ nhi lại được Thánh thượng khâm phong làm thái tử phi, càng thêm khuyê quyền trong thiên hạ, ngay cả phụ thân ta... Ai da, nói tiếp lại càng thêm khuất nhục a! Cho nên nói, Lục tiểu thư này chính là hoa trong gương, trăng dưới nước, muốn một lần được diện kiến dung nhan còn khó hơn lên trời! Không nói nữa! Không nói nữa!” Hai người cùng thốn thức, lắc đầu cảm thán.

Diễn viên đang bùi ngùi, xót xa. Vân Tướng Dung hồn nhiên không biết đang bị người khác đàm luận, nâng má nghe hát đặc chí rung đùi, mùi vị thật là mới mẻ...

Tuy nói “Lĩnh kịch” được xưng là quốc túy của Hương Trạch Quốc, so với Kinh kịch huyền diệu như nhau, nhưng lại không phổ biến bằng Kinh kịch, có lẽ lĩnh kịch so với Việt kịch cùng kịch hoàng mai không mềm mại đáng yêu bằng. Mỗi lần nghe diễn, tôi cũng không khỏi hồi tưởng lại trước đây, ba tôi là người rất mê kịch nghệ, mỗi lần đều mang theo tôi ra quán trà nghe hát. Khi đó tôi thực không lý giải được, một đám người ở đó y y, a a chẳng có ý nghĩa gì hết. Đến khi ba tôi đưa tôi đi học hát, lúc đó tôi mới chậm rãi hiểu ra từng chút, từng chút tinh túy của hí khúc. Thật ra hí khúc trong cảm nhận của tôi đã không còn đơn thuần là hí khúc nữa, đó là hương vị của ba, thân thiết mà thâm trầm. Nếu nói điểm chung giữa ba tôi trong hiện đại và phụ thân của tôi bây giờ, chỉ sợ giống nhau nhất là niềm ham thích đối với hí khúc. Trước kia, kịch hoàng mai cùng việt kịch mỗi thứ tôi đều học một ít, tuy rằng xương ca chỉ tính vào loại bình thường nhưng cả hai thể loại kịch này đều là loại mà tôi rất thích. Sau khi xuyên qua, không có ai thích nghe tôi hát nữa, hừ hừ, đương nhiên “không có ai” không bao gồm Vân Tư Nho! Hát hí khúc không có ai nghe sao được! Cho nên tôi đầu tiên là lôi kéo Vân Tư Nho làm thính giả ình, lừa hấn là khúc này do tôi biên soạn. Sau, hấn lại thành nghiệm. Rõ ràng là tôi lôi kéo Vân Tư Nho, dạy hấn cách xương ca, nhưng

hắn thật ra lại học rất nhanh, lập tức liền đuổi kịp và vượt qua trình độ của tôi, làm cho tôi đầm ngực dậm chân, than thở Trường Giang sóng sau đê sóng trước, khiến sóng trước chết ngạt trên bờ cát.

Giây lát, trên đài đã xướng xong một khúc, dưới đài mọi người vỗ tay trầm trồ khen ngợi một giọng ca hay, ca nhi hành lễ muốn rời đi, chỉ nghe dưới đài có người gào lên: “Phan công tử nhà ta ra một trăm lượng bạc, mời Phượng cô nương xướng thêm một khúc!”

Ca nhi kia nhướng mày, nói mình thân thể không được khỏe, không thể xướng thêm, tên ác phó kia lại nói: “Phan công tử nhà ta là người ra sao, chẳng lẽ cô nương lại không nể mặt! Cũng không nên rượu mời không uống, lại uống rượu phạt!” Trưởng đoàn ca vũ dùng vẻ mặt cầu xin nhìn ca nhi, ca nhi kia trên trán đã rịn mồ hôi, biểu tình thật là thống khổ, sắc mặt trắng bệch, như là người đang mang bệnh, dáng vẻ yếu đuối, mắt thấy như sắp ngã xuống, thật là đáng thương... Trên đài, dưới đài đang trong thế giằng co...

“Ta sẽ ca thay nàng!” Còn chưa kịp dùng đại não để suy nghĩ, tôi đã đứng lên từ thuyền của mình. Vốn dĩ tôi là người Đông Bắc mà lại! (Nữ trư: những người ở đô thị Đông Bắc có thói quen hoạt động không ngừng, ta có thói quen không ngừng hoạt động, cho nên ta là người Đông Bắc! Tác giả: đây là một ví dụ sai lầm điển hình của “Bốn khái niệm”(1)! Đề nghị mọi người chú ý phân biệt!)

Tất cả mọi người đều theo thanh âm này nhìn lại, chỉ thấy một thiếu niên áo xanh đứng trên mũi thuyền, đội khăn che mặt nên không thể thấy rõ diện mạo, nhưng vẫn khiến người khác cảm nhận được cốt cách sang trọng, quý phái. Bên cạnh là một thiếu niên mặc áo choàng xanh, đang kéo kéo ống tay áo của thiếu niên kia, giống như rất bất mãn với cử chỉ của hắn.

“Giọng ca của ta không thể so được với Phượng cô nương! Chỉ là hôm nay ta muốn có được một trăm lượng ngân phiếu, không cần bạc! Phiền công tử nhà ngươi mau chuẩn bị ngân phiếu “phóng huyết” ra đây!” Tôi không buồn để ý đến Tiểu Bạch đang thở hổn hển, cố gắng nháy mắt với mình.

Mọi người đều kinh ngạc, không khỏi cảm thấy thiếu niên này thật cuồng ngạo, có lẽ nhất định là giọng ca không tầm thường, bằng không cũng không dám nói ầu nói tả như vậy, chỉ là tại sao lại cần ngân phiếu mà không cần bạc trắng? Mà “Phóng huyết” là gì vậy?

Tên ác phó kia đầu tiên là sững sờ, tiện đà quay lại trưng cầu ý kiến chủ nhân của hắn.

“Công tử nhà ta nói, xin mời vị công tử này ca một khúc, nếu ca hay, nhất định sẽ dâng một trăm lượng ngân phiếu! Nếu ca không tốt, thì phải phiền Phượng cô nương ca tiếp rồi!”

“Được! Một lời đã định!”

Nói xong, tôi liền túm lấy Tiểu Bạch đi lên hậu trường thay quần áo. Sau hậu trường, Tiểu Bạch liền cau mày giáo huấn tôi, nói cái gì mà thiên kim của Tể tướng đâu có thể lên đài làm xiếc, nói cái gì mà không ra thể thống gì cả, tóm lại là tất cả những đạo lý lớn lao đều được Đường Tăng chuyển tải thành lời, tôi nghe mà vâng cả đầu...

“Ca ca, chúng ta không thể thấy chết mà không cứu được! Người xem Sở Phượng thật là đáng thương, thì cứ coi như thử nghiệm đi, ta không thể nhẫn tâm a. Con người quý nhất là sinh mạng. Mỗi người chỉ có một sinh mạng. Trong hành trình sống của mình, con người phải trải qua rất nhiều chuyện, nhưng khi nhớ lại những chuyện đã qua, hắn sẽ không vì sự hư vô của thời gian mà hối hận, cũng không vì cuộc sống tục tằn mà xấu hổ.

Lúc sắp chết, hắn có thể nói: toàn bộ sinh mệnh cùng tinh lực của ta đều hiến dâng cho sự nghiệp tráng lệ nhất: sự nghiệp đấu tranh giải phóng nhân loại. Người xem, một người vì trải qua quá trình rèn luyện trong sự nghiệp giải phóng nhân loại mà giác ngộ, vậy thì tư tưởng giác ngộ của chúng ta cũng không thể kém so với hắn được. Cho nên, đi một ngày là phải làm được một việc thiện, phải phục hồi chủ nghĩa nhân đạo quốc tế. Xuất phát từ tinh thần đấu tranh, tinh thần nhân đạo, tinh thần lô – cốt, chúng ta phải ưỡn ngực, ngẩng cao đầu mà tiến lên!”

Trong lúc tôi nói, nước miếng không kiềm chế được mà bay tứ tung, bản thân lo lắng không biết có nên đem nốt cả Martin, Lộ Đức cùng bài diễn văn “I have a dream” xuất nốt ra không, thì Tiểu Bạch đầu choáng mắt hoa đã cắt ngang bài diễn thuyết của tôi: “Tốt lắm! Lần này làm theo ý Dung nhi đi! Nhưng chỉ một lần này thôi đấy nhé! Lần sau không được viện dẫn lý lẽ này ra nữa!” Thắng lợi rồi! Tôi vui tươi hơn hở

tìm hai bộ trang phục và đạo cụ, bộ màu đỏ cho Tiểu Bạch, bộ màu trắng ỳnh, rồi đội khăn che mặt, cùng Tiểu Bạch lên sân khấu.

Màn sân khấu chậm chậm kéo lên, giữa sân khấu kịch là một cô gái mặc áo trắng, trên đầu cài một chiếc trâm nhỏ lay động, dáng người yếu điệu thướt tha; một thiếu niên thân mặc cẩm tú bào đỏ thẫm, thông thả đi đến, khó che dấu được vẻ phong lưu. Mọi người không khỏi cảm khái: thật là đẹp đôi! Chỉ tiếc là hai người vẫn mang theo khăn che mặt nên không thể nhìn thấy dung mạo ra sao.

Thiếu niên ngóng nhìn cô gái, cất lời thâm tình chân thành: “Lâm muội muội từ trên trời giáng xuống nhẹ nhàng như một đám mây”. Giọng hát như châu như ngọc, tràn đầy nỗi kinh hỉ, giống như nghi hoặc, lại giống như đã từng quen biết.

“Chàng nhận mình là người lỗ mãng, nhưng vốn là cốt cách thanh kỳ không vướng tục”. Cô gái cũng thẹn thùng ngóng nhìn thiếu niên, chậm rãi rời bước, tay áo khẽ nâng lên che khuôn mặt phù dung, cất tiếng ca trầm bổng, uyển chuyển, lượn lờ, chứa đựng nỗi buồn mơ hồ nhẹ, vừa vận biểu hiện tâm tình nhi nữ.

“Nhân nhã, tĩnh lặng như hoa trong nước, cử chỉ như liễu trong gió, mắt phượng mày ngài thanh tú, thanh âm và nụ cười thật ôn nhu”.

“Trước mắt rõ ràng là khách ngoại lai, trong lòng lại giống như người quen cũ...”

Một khúc vừa ca lên, dưới đài mọi người đều đắm chìm trong đó, chỉ cảm thấy khúc hát này ca từ thật đẹp, mà người lại càng đẹp hơn, làn điệu mới mẻ, cách hát tròn vành rõ chữ, giọng hát du dương, trầm bổng... Tất cả bất giác đều nín thở mà nghe, chỉ sợ tạp âm từ hơi thở của mình sẽ phá vỡ hình ảnh tuyệt đẹp của đôi thiên đồng ngọc nữ.

“Hay!”

Không biết là ai đã phục hồi tinh thần trước, thốt lên tiếng khen. Trong chốc lát, tiếng trầm trồ khen ngợi dưới đài cùng tiếng vỗ tay, tiếng thở dài vang lên không ngớt...

Người trên đài nhận được sự ủng hộ tán dương nhưng không hề tạ lễ, coi đó như là chuyện đương nhiên, là chuyện đã nằm trong dự kiến. Thiếu niên mặc y phục đỏ sẫm quay sang cô gái nói nhỏ một câu gì đó, giống như thúc dục cô gái rời đi. Cô gái chỉ nói một câu: “Đợi chút!”, rồi đi về phía trước, đứng đối diện với gia nô Phan gia nói: “Tốt lắm, ca xong rồi, bảo công tử nhà các người đem ngân phiếu ra đây!” Thằng thần nói trắng ra, không khỏi làm mọi người tiếc than dáng vẻ ôn nhu, uyển chuyển vừa rồi khi hát hí khúc của hai người. Song cái cách thảo luận trắng trợn của nàng lại không hề khiến cho người ta cảm thấy thô tục, mà là có vài phần đáng yêu, vì thế mà khẽ cười. Gia nô kia ban đầu còn há hốc miệng, một bộ dạng chưa lấy lại tinh thần, nghe cô gái này gọi mới đột nhiên bừng tỉnh, lĩnh mệnh tiến đến hỏi ý tứ chủ tử nhà mình.

Đúng lúc này, một chiếc du thuyền thả xuống một chiếc thuyền con, chậm rãi tiến tới gần sân khấu, vị tiểu phó đứng trên thuyền nhảy lên đài, xoay người thi lễ: “Vị này... Công... Cô nương...”, giống như do dự không biết phải xưng hô như thế nào, “Chủ tử nhà ta nghe xong khúc ca của nhị vị, kinh động vô cùng, muốn mời nhị vị lên thuyền, không biết nhị vị có thể nể mặt?”

Cô gái áo trắng xoay người, cúi đầu, liếc mắt nhìn tiểu phó một cách thương hại, rồi cất tiếng thuyết giáo: “Cô nương là một cách gọi để phân biệt nam nữ, chỉ có nữ mới được gọi là cô nương, ai da, thật là một hài tử đáng thương. Mau trở về đi! Haizz, tùy tùng làm sao chủ tử làm vậy, chỉ nghĩ thôi cũng biết chủ nhân của người cũng là...” Vừa nói vừa than thở lắc đầu.

Dưới đài, mọi người nghe xong một phen ngôn luận kỳ quái này không khỏi bật cười, tên tiểu phó ghen lời đỏ mặt, đứng sững tại chỗ, không biết nên đáp lại như thế nào, chỉ thấy hần nâng ánh mắt quần bách, giống như muốn nói cái gì, rồi đột nhiên nhìn về phía ngọc bội bên hông cô gái, lập tức cả kinh quỳ xuống, còn chưa kịp mở miệng, đã thấy có phản hồi từ phía Phan gia:

“Vị cô nương này, công tử nhà ta muốn đích thân dâng ngân phiếu, chỉ là... Ha ha! Làm phiền cô nương lên thuyền một chuyến”. Nói xong, ánh mắt tên gia sư của Phan gia xoay tròn dạo qua một vòng trên người cô gái, thật đáng khinh.

“Lớn mặt! Làm càn!” Thiếu niên mặc áo bào đỏ sẫm bên cạnh đi lên phía trước che ở trước mặt cô gái, dưới chiếc khăn che mặt bắn ra từng đợt hàn khí lạnh băng, bội kiếm trên lưng dĩ nhiên đã được lấy xuống!

Cùng với cảm giác ôn nhu như ngọc trước đó hoàn toàn tương phản.

Sư gia Phan gia không khỏi run rẩy lùi bước...

“Không có chút lễ phép nào cả! Người không có mắt sao! Rất... Vị công tử ...à tiểu thư này há để cho người khi dễ!” Tiểu phó đang quỳ trên mặt đất liền đứng lên, nghiêm khắc nhìn chăm chăm sư gia Phan gia, giọng nói có chút uy nghiêm, tư thế không giống với hạ nhân bình thường, nhất định là xuất thân từ gia đình quan lại đã trải qua huấn luyện trường kỳ.

“Hắc... Hắc ~ người... Các người, muốn... muốn làm gì? Cũng... cũng không hỏi thăm công tử nhà ta là... là loại người nào! Hôm nay có thể coi trọng nàng chính là phúc khí của nàng! Người đâu!” Gia sư Phan gia lui lại mấy bước, miệng cũng không nhận thua, gọi một đám thủ hạ dưới đài nhảy lên, cả bọn trong tay đều cầm côn ba thước, mặt lộ vẻ hung quang, đứng đằng sau gia sư, chỉ đợi hấn ra lệnh.

Mọi người dưới đài lúc này đã nhận ra đây là sư gia nhà ai, giữa kinh thành mà dám cậy thế hành hung như vậy, không hề có kỵ điều gì, sợ rằng chỉ có gia nô của Phan phủ, Hữu Thừa tướng Phan đại nhân. Con trai của Hữu Thừa tướng, Phan Nghị, ý vào phụ thân, ngày thường chỉ biết ăn, uống, chơi gái, đánh bạc, thường ở bên ngoài cướp đoạt dân nữ, gia nhân trong nhà cũng là chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng, hoành hành khắp nơi, cường đoạt, phá phách, thương hại cảm giận mà không dám nói gì.

Phan gia là khai quốc tướng quân Phan Ngọc Thanh, khai quốc Thái tổ từng đồng ý rằng sẽ ban phú quý vinh hoa cho Phan gia. Phan gia xưa nay trọng võ không trọng văn, đương kim Hữu thừa tướng cũng không phải là người giỏi văn, nhưng giỏi đao kiếm, làm người cũng rất hào sảng.

Chỉ là đến tuổi trung niên mới có con nối dõi, không khỏi có phần nuông chiều, vì thế mà tạo thành Phan đại ác công tử hoành hành khắp thiên hạ, không một ai quản thúc. Thế nhân than rõ ràng cùng là hậu duệ của tổ tướng nhưng thế hệ sau của Phan gia không thể bằng được hậu thế của đương kim thiên hạ chủ sự Tả Thừa tướng Vân Thủy Hân, điều này trong lòng mọi người ai ai cũng đều biết rõ.

“Người đâu! Đem cô nương này xuống thuyền cho ta!” Ác nô vừa ra lệnh một tiếng, đám người mặt mũi dữ tợn lập tức liền đem cô gái, thiếu niên cùng tiểu phó bao vây ở giữa. Mọi người không khỏi vì cô gái kia mà sợ đến toát mồ hôi... Sợ rằng lành ít dữ nhiều.

Thiếu niên kia cùng tiểu phó một trước một sau bảo vệ cô gái, mọi người còn chưa thấy rõ, bảo kiếm trong tay thiếu niên đã ra khỏi vỏ, ánh sáng lạnh lẽo trượt theo thân kiếm, mười cây trượng còn đều hướng thẳng vào thiếu niên mà đánh, thiếu niên không chút hoang mang khê tung người, lẳng không bay lên, điểm nhẹ mũi chân lên một cây gậy sắt, mượn lực xoay người về phía sau, mũi kiếm đâm thẳng lên trước.

Nhất thời, một đại hán rống lên đau đớn, ôm ngực ngã xuống, nằm lằn lộn, co quắp trên mặt đất, thập phần thống khổ... Mấy tên tay sai còn lại thấy thế, mặt lộ ra tia hoảng sợ, mặc dù cầm gậy sắt trong tay mà vẫn phát run, kế tiếp đều lui về phía sau, chỉ sợ kiếm khí của thiếu niên này đã thương.

“Các người đúng là lũ phế vật! Sợ cái gì, đều lên hết cho ta!” Một người vừa nói, vừa nhảy lên đài, thân mặc một chiếc áo đơn bằng lụa màu xanh thạch tùng, đầu đội mũ vương màu vàng, trong tay cầm quạt sơn thủy, diện mạo vô cùng bá đạo, ánh mắt chăm chăm nhìn cô gái, thật đáng khinh. Mọi người vừa thấy liền nhận ra đây chính là đại ác công tử Phan Nghị. Trên đài, thiếu niên kia nghe được âm thanh, nhẹ nhàng quay người lại, huy động thanh kiếm như nước chảy mây trôi, lưu loát, sinh động tiến về phía trước. Phan Nghị cả kinh, vội đem cây quạt bảo vệ trước ngực, rồi xoay người một cái, lưỡi kiếm sượt qua một bên tai, một tơ máu theo đó chảy xuống...

10. Chương 7.2

CHƯƠNG 7.2 : ĐÊM TRĂNG NÁO LOẠN LÊ VIÊN (2)

EDIT: CÚN CON SAY SỮA

Oa ha ha ha! Nhìn không ra kiếm thuật của Tiểu Bạch lại lợi hại như vậy, xem ra bình thường khi luận võ cùng Sprite, Thất Hỉ, hẳn chỉ dùng không đến một phần mười thành công lực.

Tôi đắc ý cười. Hình tượng Tiểu Bạch ở trong mắt tôi lập tức trở nên vô cùng vĩ đại, không hổ do một tay tôi bồi dưỡng, văn võ song toàn, dáng vẻ hiện tại như rồng bay phượng múa, đúng là một mỹ nhân toàn bích! Thật đáng vui mừng a... Khó trách người cổ đại thường thích luyện võ, hóa ra là có nguyên nhân.

Tên đại sắc lang kia đưa tay lau vết máu trên tai, loạng choạng đứng lên: “Người đâu! Lên hết cho ta! Bắt hẩn cho ta!” Phần phạt! Lập tức có đến hai mươi tên tay sai dưới đài nhảy lên thành một mảnh đông nghịt, xem ra tên sắc lang này thích tổ chức du lịch theo đoàn thể, cho nên ở nơi này mới xuất hiện nhiều tùy tùng của hắn như vậy. Thừa dịp Tiểu Bạch cùng tên tiểu hài tử ngốc kia bận đối phó với đám người vừa nhảy lên sân khấu, thân thủ của Phan sắc lang vọt lên định bắt tôi. Đương nhiên, một người có phản ứng linh mẫn như tôi sẽ nhẹ nhàng mà tránh sang bên cạnh, thoát được lộc sơn chi trảo.

“Vị công tử này, ta thành thật khuyên ngươi hiện tại không nên tùy tiện lộn xộn! Bởi vì ngươi đã trúng độc môn bí truyền Tô Đan Hồng của ta. Loại độc này không mùi không vị, vô hình vô ảnh, người bình thường tiếp xúc cũng không có gì đáng lo ngại, nhưng chỉ cần ngoài da có vết thương thì...”

Tên Phan sắc lang kia trên mặt mặc dù lộ vẻ nghi hoặc nhưng cánh tay đang định tập kích tôi cũng đã buông xuống, phỏng chừng đã cắn câu.

Tôi cố ý nhấn nhá, kéo dài âm cuối, hai tay chắp sau lưng, lắc đầu tỏ vẻ vô cùng tiếc nuối — đây chính là độc chiêu tôi học được từ tam đại sát thủ “Diệt Tuyệt sư thái”, cách thức tuyên bố cùng động tác vô cùng đạt tiêu chuẩn! Căn cứ vào kinh nghiệm của tôi, đảm bảo chiêu này tuyệt đối có lực sát thương! Mỗi lần Diệt Tuyệt sư thái làm động tác này, huyết áp và nhịp tim của tôi, cùng hồng cầu, tiểu cầu, tuyến thượng thận, tất cả đều ngay lập tức tăng lên...

“Nói mau! Bị thương ngoài da thì sẽ như thế nào?!” Ha ha! Quả thực đã cắn câu!

“Haizz, nếu là bị thương ngoài da...” Nhìn con ngươi của Phan sắc lang sắp rút ra khỏi tròng mắt, tâm lý của tôi thật vô cùng sáng khoái! “Loại độc này vốn kỵ huyết... Rải loại độc này trong không khí, nếu gặp máu sẽ bị hấp thụ lại rồi theo máu xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng. Người mới trúng độc cũng không có cảm giác gì, nhưng nếu đi quá năm bước, miệng tất phun máu tươi, tim sẽ bị tê liệt mà chết. Vì vậy loại độc này còn có tên là Ngũ Bộ Phong Hầu”

“Sao ta chưa từng nghe qua loại độc này bao giờ” Phan sắc lang vẫn giữ nguyên bộ dạng không tin tưởng.

“Haizz... Nếu như không tin, không bằng ngươi cứ thử một lần tiến lên trước năm bước xem!” Hắc hắc, tôi cũng không tin hắn có cái can đảm này. Quả nhiên, Phan sắc lang vẻ mặt sợ hãi đứng nguyên tại chỗ, không khác gì bị điểm huyết.

“Chư vị ở đây, nếu người nào cho rằng độc này là giả, thì hôm nay bỉ nhân chỉ mang theo 5 bao, mọi người cứ việc tiến lại đây, không cần phải quá giữ gìn. Tục ngữ có câu: “Người phiêu bạt trong giang hồ, sao có thể không mang theo đao”. Lần này vi hành trong giang hồ, tất nhiên ta phải chuẩn bị loại thượng phẩm” Đám tay sai vừa rồi còn muốn công kích Tiểu Bạch, sau khi nghe tôi nói xong đều ngoan ngoãn buông thiết côn xuống, thái độ vô cùng ôn nhu dễ bảo, chỉ sợ bị Tiểu Bạch xuất kiếm đã thương xuất huyết thì sẽ trúng độc.

“Mau lấy thuốc giải giao ra đây!”

“Muốn ta giao thuốc giải cũng được. Bất quá trước hết chúng ta phải tính toán cho rõ ràng! Một khúc hát vừa rồi là một trăm lượng ngân phiếu; mỗi người của người dùng của ta một bao Tô Đan Hồng, tổng cộng có năm mươi hai người, nếu ta cho người một bao giải được, sợ rằng sau này sẽ phát triển thành mối quen, vậy để ta tính chiết khấu cho người, hay là cứ tính là năm mươi bao đi. Tổng cộng: một trăm năm mươi lượng ngân phiếu, một trăm năm mươi lượng bạc trắng. Chúng ta một tay giao tiền, một tay giao hàng!”

Phan sắc lang đưa mắt nhìn tên ác nô tài, tên ác nô tài kia ngầm hiểu ý, lên thuyền lấy bạc đưa tới trước mặt tôi. Nhìn lướt qua kiểm tra một chút, tôi lấy từ trong tay áo một gói bột phấn nhỏ để ở trên tay, cố ý cân nhắc, đang định mở miệng...

Ai ngờ tên ác sư gia kia lại ra tay cướp gói bột phấn, tôi liền lùi ra sau một bước, không biết mọc đâu ra một cái chân chó của một tên cầu nô tài vương vào chân tôi, khiến tôi lập tức mất trọng tâm, ngã về phía sau. Xa xa, nhìn thấy ánh mắt hoảng sợ của Tiểu Bạch... Tôi vốn đứng xoay lưng về phía khán giả, sân khấu kịch này cao khoảng ba, bốn thước, bên dưới chính là mặt nước. Tôi từ trước đến giờ vốn chưa từng học bơi, không ngờ rằng lần đầu tiên thử nghiệm lại là kinh nghiệm nhảy cầu đầy kích thích. Hôm nay ai cứu tôi, sau này tôi sẽ tận tình báo đáp. Một bên vô cùng thành tâm cầu nguyện, một bên nhắm mắt lại.

Mắt thấy đầu của tôi sẽ chìm vào trong nước...

Một trận long diên hương vụt tới, tôi rơi vào một vòng tay rộng lớn, ấm áp.

“Anh hùng! Thiếp nhất định sẽ báo đáp chàng!” Tôi cảm kích mở mắt ra ... A!!!!!!! Sao lại là hắn?

Chỉ thấy con báo khoe miệng cười bốn cợt, ôm tôi phi thân bay lên sân khấu kịch! “Báo đáp thì không cần! Chỉ cầu ái phi sau này có thể để thiên hạ thái bình, bản cung đã thấy vui mừng không ngớt rồi.” Con báo nhẹ nhàng, thấp giọng thì thầm bên tai tôi, trong giọng nói còn lộ rõ một tia trào phúng.

Tôi vòng vo đảo mắt, tự hỏi bản thân một chút, rồi thận trọng ghé sát vào tai hắn trả lời: “Chỉ sợ không được, tâm nguyện suốt đời của thiếp thân chính là phong nhũ phì đồn (mông to vú nở). Nhân sinh chỉ hướng cả đời há có thể dễ dàng thay đổi!” Chỉ thấy mặt con báo từ hồng chuyển sang trắng, rồi lại từ xanh chuyển thành tím, cuối cùng rốt cuộc xuất hiện vô số vết rạn nứt.

Tôi tránh khỏi vòng ôm của con báo, sửa sang lại quần áo, quay trở lại. Chợt nghe thấy một trận âm thanh hít vào, mọi người đều há hốc mồm, làm sao vậy? Tôi sờ sờ mặt mình, hóa ra là khăn che mặt không còn nữa, có lẽ là vừa rơi xuống nước. Một trận gió lướt qua, một cái khăn che mặt khác lập tức được gắn lên mặt tôi, vừa ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy khuôn mặt xanh mét của Tiểu Bạch ở bên cạnh, trong mắt vừa là sự tức giận cùng sốt ruột, còn có một bộ dạng kinh hoàng chưa kịp hồi phục. Tôi liền vô thức mỉm cười với hắn.

“Nô tài tham kiến thái tử điện hạ! Nô tài đáng chết, không bảo vệ tốt thái tử phi nương nương! Thỉnh điện hạ xử tội!” Tên tiểu ngọc tử vừa rồi quỳ thẳng xuống đất. A! Hóa ra tiểu hài tử ngọc nghêch này là thủ hạ của con báo, xem tình cảnh này thì ngay từ đầu con báo đã ngồi một bên xem kịch, thật đáng hận nha!! Tôi xoay người nhìn hắn chăm chăm.

Con báo lơ đãng liếc mắt nhìn tôi một cái, còn nhú mày trêu tức tôi. A, tôi nhớ rồi, vừa rồi tôi hình như có nói một câu gì đó tương tự như “chủ nào tớ này”... Đắc tội với con báo rồi! Vội thay đổi sắc mặt, tôi hướng con báo mỉm cười nịnh nọt, Tiểu Bạch ở một bên sắc mặt âm trầm, chấp tay vái chào con báo.

“Tham kiến thái tử điện hạ, tham kiến thái tử phi nương nương!” “Thái tử điện hạ, thái tử phi nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!” Những người trên đài đồng loạt quỳ xuống. Chủ tớ Phan gia vừa quỳ, vừa run.

“Bình thân!” Con báo phát phát tay, xoay người nói với Phan sắc lang: “Hôm nay ta mới phát hiện thì ra Phan công tử tựa hồ rất có hứng thú đối với ái phi của bản cung.” Con báo nói bằng giọng như thể không chút để ý, song ánh mắt thì lạnh băng, tựa hồ có sát khí. Ngay cả tôi cũng không nhận được mà run lên một chút. Thì ra tên Phan sắc lang kia tên là Phan Thị Tử...

“Thần... Thần... Thần... Thần...Không... Không... Không...Dám. Thần... Thần... Thần...Là...Là ngưỡng... ngưỡng mộ...nương nương... Thỉnh... Thỉnh...Điện hạ... thứ ... thứ... tội.” Bộ dạng cùng thanh âm của hắn thật giống nhau, run lấy bấy, âm thanh khi nói chuyện lại còn để lại hiệu quả tiếng vang, vọng đi vọng lại.

“Thái tử phi xem nên xử trí như thế nào?” Con báo nhìn tôi.

“Điện hạ, thiếp thân cho rằng, Hương Trạch Quốc của ta từ xưa đến nay lấy đức trị quốc, lấy đức để thu phục lòng người. Hôm nay, Thị Tứ cũng chịu thiệt hại không ít, thân lại mang kịch độc, coi như đã nhận được giáo huấn, nhưng điện hạ phải buộc Thị Tứ lập lời thề là sau này không được lập lại những hành động tương tự nữa.” Xem ra tên Thị Tứ này chẳng qua cũng chỉ là một tên đầu óc ngu si, tứ chi phát triển, hơn nữa nếu con báo có quen biết hắn thì tốt nhất vẫn là không nên đắc tội.

“Đề nghị của ái phi rất hay!” Được con báo cho phép, tên Phan Thị Tử đang quỳ gối dưới đất như trút được gánh nặng thở hắt ra, sau đó còn đưa tay lên trời tuyên thệ, bộ dáng rất buồn cười.

Tôi vừa lòng xoay người kiểm tra số bạc vừa kiểm được “Nhưng hình như số bạc này không đúng.” Tôi cau mày.

Tên Thị Tứ kia kiểm tra lại số bạc, nghi hoặc hỏi: “Nương...nương... không... không phải nói... muốn... muốn một trăm lượng ngân phiếu sao?”

“Người nha! Là ta nói muốn một trăm tấm ngân phiếu, nhưng vì sao ở đây lại chỉ có một tấm ngân phiếu? Sợ rằng chẳng đáng chút tiền đi?” Giá trị nhỏ nhất của một tấm ngân phiếu ở Hương Trạch Quốc là một trăm lượng.

“A!” Phan Thị Tứ bừng tỉnh đại ngộ, đúng là bộ dạng của một cái chậu hoa bị vỡ.

“Sao? Thị Tứ cho rằng một khúc ca của thái tử phi lại không đáng giá một trăm tấm chi phiếu sao?” Khóe miệng con báo hình như có nét cười.

“Đáng giá... Đáng giá... Đáng giá... Chỉ... là ... hôm nay thần không mang theo nhiều ngân phiếu như vậy... Ngày mai nhất định sẽ tự mình mang một trăm tờ ngân phiếu này đưa đến tận cửa. Nhưng... nhưng... nhưng thỉnh nương nương ban... ban... ban cho thần giải được của Tô Đan Hồng”

“Giải được của Tô đan hồng là Khổng tước thạch lục, Thị Tứ mau chóng ăn vào, nếu không khó giữ được tính mạng!” Tôi trịnh trọng đem một gói bột đậu xanh hôm nay vừa mua được khi cùng đi dạo phố với Tiểu Bạch giao cho Thị Tứ, Thị Tứ cảm động đến rơi nước mắt, một phen tiếp lấy, trút thẳng vào miệng.

(Tô Đan Hồng: Ha ha ha! Biết uy lực của ta chưa! Khổng Tước Thạch Lục: Ta không phải là bột đậu xanh! Ta chính là độc dược. Đỉnh đỉnh đại danh của ta là Trí Nham Vật (đại loại là ẩn dấu trí tuệ tiềm tàng))

Sau đó, con báo đưa tôi trở về Vân phủ.

Nhiều năm về sau, mỗi khi nhớ lại lần náo loạn tại Lê Viên này, tôi đều hối hận không thôi. Nếu năm đó không có lần đi chơi tại Lê Viên, có lẽ vận mệnh của nhiều người cũng không vì thế mà thay đổi, mà tôi cũng sẽ không rơi vào mê cung lốc xoáy tranh quyền đoạt lợi...

(Chú thích:

Long diên hương (Ambergris): một chất được bài tiết bởi cá nhà táng (cá voi trắng) .

Một túi hương được gọi là long diên hương là chất sáp màu vàng nâu đặc gần như sáp ong , ở dạng khối tròn, cấu tạo gồm những tầng đồng tâm và có thể nặng tới 100kg, có độ đặc gần như sáp ong ; Có trong dịch ruột của cá voi, được tìm thấy khi nổi trên mặt nước hay trên bờ; được dùng rộng rãi trong việc tạo nước hoa.

Khi xát nhẹ, long diên hương toát lên mùi thơm dịu ngọt, người ta dùng long diên hương làm các phụ gia trong kỹ nghệ chế biến hương liệu.

Người ta cho rằng sở dĩ có long diên hương là vì cá nhà táng rất thích ăn mực nang, nó há miệng nuốt cả đàn mực hàng ngàn con vô bụng cho nên những con mực bị cá voi nuốt vào bụng đã dùng mỏ cứng để cắn phá lớp niêm mạc của ruột cá voi, và ruột cá voi đã tiết ra chất kết dính này để tự vệ để chống lại cơn đau. . Chất long diên hương sẽ bài tiết ra ngay sau đó, hoặc được thải ra ngay sau đó hoặc được thải ra khi cá voi chết và cơ thể nó bị phân rã tự nhiên.)

11. Chương 7.3

CHƯƠNG 7.3: ĐÊM TRĂNG NÁO LOẠN LÊ VIÊN (3)

EDIT: CÚN CON SAY SỮA

Vừa bước chân vào phủ, Vân bá giữ cửa nhìn thấy tôi liền kích động hướng vào bên trong kêu lớn: “Đại thiếu gia cùng Lục tiểu thư đã trở về. Mau thông báo với lão gia!” Rồi quay đầu lại nói với tôi: “Lục tiểu

thư của tôi ơi, cuối cùng thì cô cũng đã chịu trở về. Lão gia đang phát hỏa ở phòng khách, lần này thì hai nha đầu Sprite cùng Thất Hỉ chỉ sợ khó bảo toàn...”

Xong rồi, xong rồi! Nguy thật rồi! Lần này chắc chắn phụ thân sẽ vô cùng tức giận! Tôi rút cổ, sợ hãi nhìn Tiểu Bạch đứng bên cạnh, Tiểu Bạch tươi cười trấn an, rồi cầm lấy tay tôi: “Yên tâm, có ca ca ở đây rồi.”

Còn chưa đến phòng khách, phụ thân đã sải bước vội vàng ra tận cửa đón tôi. Tôi cúi đầu đứng đó, ánh mắt hướng xuống đất, quét qua, quét lại trên sàn nhà, thực ra là vì không dám nhìn thẳng vào phụ thân.

“Dung nhi!” Một trận gió lạnh thoảng qua, phụ thân đã chạy tới bên tôi, lôi lôi, kéo kéo, hết nhìn trái lại nhìn phải, trên dưới kiểm tra kỹ càng, xác định trên người tôi không thiếu mất một cọng tóc hay khuyết mất một miếng thịt nào, rồi mới như trút được một gánh nặng mà buông tay tôi ra. Tôi vụng trộm liếc mắt nhìn sắc mặt phụ thân một cái. Thật đáng sợ! Giống như hàn băng vạn năm vậy! Bất giác tôi đang nhìn lên, sắc mặt phụ thân lại càng thâm trầm thêm vài phần, rồi không để ý đến tôi, xoay người, khoanh tay bước đi. Tôi có tật giật mình, thật cẩn thận theo sau phụ thân đi vào phòng khách.

Vào đến nơi, tôi liền sợ ngây người, trong thính(1), nha hoàn, nô bộc quỳ đầy phòng. Thấy tôi trở về đều dùng ánh mắt ai oán nhìn tôi. Sprite và Thất Hỉ quỳ ở giữa thính, trên người hằn lên những vết roi rớm máu, nhìn thật ghê người, hai bên là mấy phó dịch hành hình của Vân gia, trong tay cầm roi gai, thỉnh thoảng lại hung hăng quát lên người các nàng. Toàn bộ đại sảnh đều tràn ngập sự tức giận của phụ thân. Bọn hạ nhân thì cảm như hén. Ngay cả Phương sư gia cùng cô cô cũng không dám mở miệng nói chuyện. Không khí im lặng vô cùng quỷ dị, khiến âm thanh quát roi càng thêm ghê rợn lòng người.

“Dừng tay! Không cần đánh nữa!” Tôi tiến lại gần, túm lấy cây roi gai trong tay phó dịch.

Phụ thân thấy tay tôi nắm lấy roi gai lập tức khấn trương đứng lên. Tôi xoay người quỳ xuống: “Phụ thân, xin người đừng trách phạt hai nha đầu này nữa, hôm nay đều là lỗi của Dung nhi...”

“Phụ thân, chuyện hôm nay không nên trách Dung nhi, đều là con nhất thời xúi giục muối muối cùng con đi chơi. Sprite và Thất Hỉ cũng là do con điểm huyết. Phụ thân không cần trách phạt bọn hạ nhân, cũng không cần trách tội Dung nhi, muốn phạt, người hãy phạt một mình con đi!” Tiểu Bạch cắt ngang lời tôi, ở bên cạnh tôi thẳng tắp quỳ xuống.

“Đại ca, huynh xem, bọn nhỏ đã bình an trở về. Huynh vất vả một ngày cũng đã mệt mỏi, bọn hạ nhân cũng đã bị giáo huấn, không bằng cho bọn chúng trở về, huynh cũng nên nghỉ sớm đi.” Cô cô thấy chúng tôi quỳ dưới đất thì rất đau lòng.

Thấy phụ thân vẫn như cũ không nói gì, Phương sư gia hướng bọn hạ nhân phát phát tay: “Lui hết đi.”

Xem ra lần này phụ thân thực sự tức giận rồi. Người chưa bao giờ hờ hững đối với tôi như vậy. Trước kia, cho dù tôi có bướng bỉnh thế nào, nhiều lắm thì phụ thân cũng chỉ cười trừ, nhưng xem ra hôm nay đã hạ quyết tâm dạy dỗ tôi rồi.

Bọn hạ nhân lục tục lui ra ngoài. Sprite và Thất Hỉ được hai nha hoàn khác dìu đi. Chỉ còn lại phụ thân, cô cô, Phương sư gia, tôi và Tiểu Bạch.

“Aizz...” Chúng tôi quỳ trên mặt đất ước chừng được nửa canh giờ, rốt cục nghe thấy tiếng thở dài nặng nề của phụ thân: “Đứng lên đi!”

Tôi nhẹ nhàng thở ra, cô cô vội vã bước tới đỡ tôi và Tiểu Bạch đứng dậy.

“Nho nhi tới thư phòng đóng cửa tự suy nghĩ, nhịn ăn một ngày. Dung nhi ở lại. Các người đều đi xuống hết đi.” Phụ thân hướng về phía cô cô cùng Phương sư gia hươ hươ tay. Trước khi đi, Tiểu Bạch lo lắng liếc mắt nhìn tôi một cái, tôi mỉm cười với hắn, ý bảo hắn không cần phải lo lắng.

Sau khi mọi người đi hết, phụ thân liền thở dài, bế tôi đặt lên đùi, nhẹ nhàng xoa đầu gối tôi, ánh mắt nhìn tôi đã lấp lánh hơi nước. Kỳ thật, trong lòng tôi biết phụ thân mặc dù có tức giận đến đâu nhưng vẫn rất xót tôi. Nhớ tới hằng ngày phụ thân vẫn thường cưng ái tôi, nhớ tới mình vẫn thường hay tùy hứng làm càn, sống mũi chột cay cay, liền rúc vào trong lòng phụ thân, nước mắt tí tách rơi xuống.

“Dung nhi đừng trách phụ thân không cho con ra khỏi phủ. Chỉ là “Kẻ thất phu không có tội. Có tội chính là kẻ mang theo vật báu bên người”. Diện mạo của Dung nhi như vậy, đi ra ngoài nếu để người khác nhìn

thấy sẽ sinh ác ý.

Thân thể con lại không thể luyện võ để tự bảo vệ mình, cho dù có người che chở, nhưng dù có cẩn thận mấy cũng có thể nảy sinh ra sai sót. Phụ thân không cầu gì cả, chỉ cầu Dung nhi có thể bình an thôi. Dung nhi có hiểu nỗi khổ tâm của phụ thân không?” Phụ thân vừa xoa đầu gối cho tôi, vừa nói.

“Là Dung nhi không tốt, luôn bướng bỉnh chọc giận phụ thân. Dung nhi đã phụ lại tâm ý của phụ thân. Dung nhi về sau sẽ không chạy loạn nữa...” Rồi hốc mắt cảm thấy nóng nóng, nước mắt không kìm được mà lăn xuống. Nhưng cũng có chút nghi hoặc, tại sao thân thể tôi lại không thể luyện võ?

“Ngoan! Dung nhi đừng khóc, cứ khóc mãi sẽ biến thành một nha đầu xấu xí đấy!” Phụ thân dùng khăn lụa lau mặt cho tôi, ôn nhu dỗ dành.

“Xấu xí mới tốt. Xấu xí sẽ không khiến phụ thân phải lo lắng như vậy.” Tôi vừa nức nở, vừa hướng phụ thân mỉm máo cười.

“Nha đầu ngốc, bắt đầu từ ngày mai, phụ thân sẽ để Phương sư gia dạy con thuật dịch dung. Sau này ngộ nhờ có vận nhất, cũng có khả năng che dấu con mắt của người khác. Vốn không cho con học võ là vì sợ làm tổn thương đến con, hôm nay xem ra vẫn cứ phải học một cái gì đó. Giờ cũng không còn sớm nữa, phụ thân đưa con về phòng.” Phụ thân véo yêu chóp mũi của tôi, rồi đứng dậy nắm tay, đưa tôi về phòng, tự mình đắp chăn cho tôi, rồi mới yên tâm rời đi.

Hôm sau, Phan Thị Tứ tự mình mang một trăm tờ ngân phiếu đến quý phủ nhưng phụ thân lại từ chối không nhận. Tôi không cam lòng, nhưng cũng không dám nói gì, thật là buồn bực.

Vì thế vụng trộm dấu chút điểm tâm đem cho Tiểu Bạch. Tiểu Bạch thấy tôi không bị phụ thân trừng phạt thì vô cùng cao hứng, cầm lấy điểm tâm ăn rất vui vẻ.

Sprite và Thất Hỉ hờn giận không thèm để ý gì đến tôi, khiến tôi mất nửa ngày tươi cười với bọn họ. Lại đem kem Ngọc Lộ Tuyết Hoa do Phương sư gia sáng chế tặng cho các nàng dưỡng da, ép buộc nửa ngày, hai nha đầu kia cuối cùng cũng không thể cáu kỉnh với tôi được nữa. Buổi chiều, tôi bắt đầu cùng Phương sư gia học thuật dịch dung.

Hình như tôi đã từng nói rằng Phương sư gia chính là một superman rồi nhỉ. Thuật dịch dung này nhìn thì dễ nhưng học thì lại không dễ chút nào. Tôi học nửa ngày, rồi cuộc biến mặt mình thành một đồng lông da hỗn độn, đành phải đưa về mặt sùng bái nhìn Phương sư gia, khiến cho ông ta vừa bực mình vừa buồn cười.

Đương nhiên, câu chuyện tôi trốn khỏi phủ đã thành đề tài ngồi lê đôi mách khắp đầu đường cuối ngõ, tại mọi nơi trà dư tửu hậu, hơn nữa nghe nói còn lưu truyền nhiều dị bản.

Phiên bản của chính phủ: thái tử phi cùng quốc cữu cải trang vi hành, điều tra dân tình. Buổi tối, thân chinh xuống cơ sở cùng dân chúng thưởng thức nhạc kịch, thái tử phi thân thiết hội kiến đại biểu Phan Thị Tứ, đại biểu tham dự hội nghị, đồng thời nhiệt tình phát biểu.

Thái tử phi giơ ngón tay giữa ra nói chuyện: Kỹ thuật y dược của chúng ta có tốc độ phát triển rất nhanh chóng. Trước đây, việc chế độc, đầu độc, giải độc chưa thể đạt đến trình độ chuyên nghiệp, chưa thỏa mãn được nhu cầu của xã hội..

Chính vì vậy, hiện nay chúng ta phải không ngừng cố gắng để phát triển ngành sản xuất độc dược mà không cần phải lệ thuộc vào những khuôn mẫu sẵn có, từ đó đưa lịch sử ngành sản xuất độc dược vượt lên một thời kỳ mới. Cũng trong hội nghị này, thái tử phi yêu cầu tất cả các địa phương cần làm tốt công tác phối hợp, tăng cường công tác lãnh đạo, thiết thực làm tốt mọi công đoạn.

Thái tử phi còn trao đổi về những kinh nghiệm mà ngành độc dược đã tích lũy được trong thời gian qua, nàng cũng ghi nhận những thành tích mà ngành độc dược đã đạt được trong nhiều năm, đồng thời hy vọng ngành này tiếp tục tái cơ cấu và tăng mạnh quản lý, đảm bảo an toàn, tiến thêm một bước, đề cao chất lượng đầu độc, tăng mạnh ý thức phục vụ.

Tại hội nghị, Thái tử phi đã quán triệt thông qua 29 văn kiện, đồng thời yêu cầu các đại biểu phải cụ thể hóa nội dung văn kiện cho phù hợp với thực tiễn ứng dụng của từng địa phương; tiến hành tổng kết công tác đầu độc trong hai năm qua và triển khai công tác đầu độc, giải độc trong năm tới.

Tham dự hội nghị, đại biểu các nơi đều phản ánh diễn biến kịp thời về địa phương mình, đồng thời lĩnh hội tinh thần văn kiện mới, từ đó tăng cường công tác tư tưởng, thể hiện quyết tâm bám sát yêu cầu, tiếp tục vững bước triển khai nhiệm vụ.

Cuối cùng, buổi gặp mặt kết thúc trong không khí vui vẻ và cởi mở.

(Tác giả: văn kiện liên kết mới? Nữ trư: trình độ cổ văn của người có hạn, không nói như vậy ta sợ người nghe không hiểu)

Phiên bản của giới buôn bán: Vân phủ không hổ là xuất thân từ thương nhân, ngân phiếu phải dùng cân để cân, vàng dùng để trưng bày, bạch ngọc dùng để dát tường.

Phiên bản của giới giang hồ: nghe nói thái tử phi của Hương Trạch Quốc chính là đệ tử của giáo chủ Ngũ Độc giáo Miêu Cương (nữ trư: giáo chủ Ngũ Độc Giáo? Lam Phượng Hoàng(2)? Mỹ nữ a! Mỹ nữ a!)

Phiên bản của giới kịch nghệ: thái tử phi thuở nhỏ đã báỉ sư học hí khúc, là môn hạ của Huyền Cơ Tử, sau tự sáng lập ra môn phái mới, được gọi là “Dung phái xương khang”

Phiên bản của phổ phường: nghe nói dung mạo thái tử phi của chúng ta đúng là tuyệt sắc giai nhân, xán lạn như hoa xuân, yêu kiều như trăng thu, dịu dàng thanh tú, cao quý, quyến rũ động lòng người. Nhiều năm luôn dùng khăn che mặt, phàm kẻ nào gặp qua dung mạo của thái tử phi thì không chết cũng bị thương. Thái tử phi chỉ cần mở miệng nói một lời còn hơn cả giọng oanh vàng, âm điệu như làn gió nhẹ thoảng qua, dư âm còn vang vọng bên tai ba ngày không dứt, kẻ nào chỉ nghe qua một lần thì quá nửa đều trở nên si ngốc. (Tác giả: nghe giống yêu quái quá!) Nghe nói quốc cữu Vân phủ có dáng vẻ tuấn kiệt vô song, phong lưu phóng khoáng, kiếm thuật xuất thần nhập hóa, kiếm chưa ra khỏi vỏ đã giết chết cả trăm mạng người. (Tác giả: lại một Ultraman(3) ra đời!)

Không thể không cảm thán về sự xuất hiện và tỏa sáng bất ngờ của một ngôi sao. Vì thế, tôi bỗng nhiên có rất nhiều fan hâm mộ. Từ kiến thức về fan cuồng thời cổ đại này, tôi mới hiểu được khái niệm fan trong thời hiện đại hàm xúc đến thế nào.

Gần đây, mỗi buổi tối, ở Vân phủ vẫn thường nghe thấy âm thanh “Viu, viu, viu” sau đó là tiếng binh khí va vào nhau lách cách, và những tiếng kêu quái đản hỗn loạn: “A. Ối. Á”. Mãi tận đến khi trời gần sáng, những âm thanh này mới dần dần tan đi.

Hừng đông, nhìn ra ngoài tường viện, thấy thi thể cùng binh khí ngổn ngang khắp nơi, quá nửa là những xác chết mặc y phục dạ hành, đeo khăn che mặt. Lần đầu nhìn thấy, bọn nha đầu còn kinh hãi hét chói tai.

Về sau lại coi như không nhìn thấy gì, cứ thế vượt qua những thi thể ấy mà đi, ai nên gánh nước thì cứ gánh nước, ai nên quét rác thì cứ quét rác, tố chất tâm lý tăng lên đến cực đại. Nghe nói những thi thể này hoặc là tởm cướp tiền, hoặc là tởm cướp sắc, còn có kẻ muốn đến tìm Tiểu Bạch để tranh giành chức vô lâm minh chủ, quả thực là không hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao.

Gần đây trong Vân phủ, những thứ có màu đỏ đều rất dễ bị mất. Nào thì đường đỏ, bột tiêu, son phấn, tất cả đều cứ mua lại mất, mất rồi lại mua, đúng là một vòng tuần hoàn ác tính.

Mỗi sáng, chỉ cần mở cửa, sẽ có một đoàn bà mối nối tiếp nhau không dứt đến trước cửa Vân phủ muốn làm mai cho Tiểu Bạch. Nào là thiên kim nhà XX, nào là tiểu thư nhà YY, tất cả đều là những thiên tiên xinh đẹp, nhân thực hào phóng, tinh thông cầm kỳ thi họa. Ban đầu, Tiểu Bạch tuy thấy phiền chán song vẫn khách khí từ chối. Nhưng về sau không chịu nổi sự phiền nhiễu này liền lạnh lùng từ chối, đến gặp cũng không chịu gặp. Cả ngày trốn trong vườn xem tôi cùng Phương sư gia học cách biến hóa, thay đổi khuôn mặt.

Chú thích:

(1) Thính: phòng khách

(2) Lam Phượng Hoàng: giáo chủ Ngũ Độc Giáo trong tác phẩm Tiểu Ngạo Giang Hồ của nhà văn Kim Dung.

(3) Ultraman: siêu nhân điện quang là đại diện cho lớp người có khả năng và sức mạnh siêu phàm (biến thành khổng lồ, mình thép...) để chống lại những quái thú khổng lồ; là anh cả trong 3 superheroes đứng đầu Nhật Bản. Bạn nào muốn biết anh Ultraman này trông như thế nào thì có thể ra chợ trời mua đĩa 5 anh em siêu nhân của Nhật về xem.

12. Chương 8

CHƯƠNG 8: THUẬT DỊCH DUNG

EDIT: CÚN CON SAY SỮA

Ha ha ha! Tôi, Văn Tưởng Dung, cuối cùng cũng đã tốt nghiệp!

Kế tiếp “Sự kiện Lê Viên” cùng hậu “Sự kiện Fan cuồng”, Văn phủ từ trên xuống dưới lại diên đảo rơi vào “Khủng hoảng dịch dung”.

Tôi hoa lệ xuyên qua mọi ngõ ngách trong Văn phủ, khi thì dịch dung thành nha hoàn, khi thì dịch dung thành đầu bếp, khi thì dịch dung thành gã trông cửa, gã sai vặt... Đương nhiên, tôi vô cùng hứng thú và nhiệt tình dịch dung thành bộ dạng của đồng chí Văn đại thiếu gia Văn Tiểu Bạch trêu chọc nha hoàn trong phủ.

Trước kia, rất nhiều nha hoàn lớn bé trong phủ thăm thương trộm nhớ nhan sắc khuynh thành của Tiểu Bạch, tìm đủ mọi lý do đến sớm về muộn, tre già đã có măng mọc, xuất hiện trước mặt Tiểu Bạch.

Nhưng hiện giờ, nha đầu trong phủ chỉ cần vừa nhìn thấy bóng dáng của Tiểu Bạch liền lập tức đỏ mặt chạy mất. Trong vòng bán kính mười thước xung quanh Tiểu Bạch tuyệt không nhìn thấy bất kỳ bóng dáng nha hoàn nào xuất hiện. Ban đầu, Tiểu Bạch không hiểu tại sao nhưng vẫn rất chi là vui vẻ, không bị bọn nha đầu vây khốn cảm giác thoải mái vui sướng không ít. Mãi cho đến một ngày, không biết vì nguyên nhân gì hần lại bị cô cô giáo huấn là làm người phải có chút liêm sỉ, vì vậy mới tìm cách làm rõ xem rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

Kỳ thật ngày đó, tôi chỉ khê bèo mộng nha hoàn Thúy Hoa của cô cô, nào hay Thúy Hoa liền khóc sụt mướt chạy đi bẩm báo với cô cô, muốn cô cô làm chủ cho nàng ta, cô cô giận dữ vỗ án, lập tức gọi Tiểu Bạch đến giáo huấn...

Giờ đây, bất kể già trẻ lớn bé trong Văn quý phủ, khi gặp mặt, trước hết là hồ nghi đánh giá đối phương một chút, rồi khi mở miệng câu đầu tiên sẽ là: “Lục tiểu thư???” để xác nhận thân phận thực của đối phương.

Mà tôi, qua một lần hiện thân thuyết pháp, rốt cục khiến cho tất cả mọi người đều thấu hiểu được cái thâm sâu ảo diệu của một vấn đề triết học, đó là mối quan hệ biện chứng giữa hiện tượng và bản chất... Hai phạm trù này có sự tác động tương hỗ lẫn nhau. Hiện tượng là cá biệt, hay thay đổi và rất phong phú. Bản chất thì phổ biến, ổn định. Hai phạm trù này luôn song song tồn tại không thể tách rời. Bản chất quyết định hiện tượng, thông qua hiện tượng để biểu hiện ra bên ngoài và ngược lại, hiện tượng bao giờ cũng là sự biểu hiện ột bản chất nào đó. Hai phạm trù này liên hệ chặt chẽ với nhau, trong một điều kiện nhất định có thể chuyển hóa cho nhau. Tôi tự phục mình là giỏi! Như thế nào mà bản thân mình lại có sâu sắc đến vậy, không khác gì Socrates, Aristotle, Talet, Platon, John Locke, Friedrich Nietzsche, Russell, Pythagoras, Immanuel Kant, James(1). Đúng là một sự kết hợp hoàn mỹ! (Tác giả: ta thấy người có vẻ giống người diên quá mức rồi! Đề nghị mọi người không nên nhìn trực diện vào nữ trư!)

Trên dưới trong Văn gia: Lục tiểu thư xuất hiện ở bốn phía, chúng ta phát diên là điều tất nhiên. Chỉ mong sao thật nhanh đến Trung thu, Thái tử sẽ đem Lục tiểu thư tiến cung, cứu khổ độ nạn ấy trăm người trong Văn phủ.

Mọi người đều bị tôi quấy nhiễu khắp nơi, bị thương mà rơi lệ. Chân lý luôn thuộc về số ít. Đương nhiên, những phạm nhân không thể hiểu được tầm vóc vĩ đại của người đi tiên phong trong cách mạng. Phạm nhân Tiểu Bạch sau khi hiểu được chân tướng, đã quyết định cùng tôi phân rõ giới hạn. Hần đã năm ngày

rồi không đến gặp tôi, tôi đến tìm cũng bị gã sai vặt của hắn đứng ở cửa viện nói rằng hắn đang bận ôn văn luyện võ nên không rảnh để tiếp khách.

Được rồi, tôi thừa nhận một ngày không có Tiểu Bạch thật vô cùng tĩnh mịch, tựa như có mèo mà không có chuột, tựa như có kẻ cướp mà không có ngân hàng, tựa như có nhà tù mà không có phạm nhân. Cuộc sống thế là đã mất đi lạc thú. (Tác giả: so sánh kiểu gì mà tạp nham vậy). Núi không tự tìm đến tôi thì tôi sẽ đi gặp núi vậy.

Vì thế, vào ngày thứ sáu, Tiểu Bạch bỗng rùng mình một cái, bởi tôi rất không có cốt khí mà dịch dung thành nha hoàn Tiểu Nguyệt của hắn trà trộn vào thư phòng. Bước vào thư phòng, thấy đại thiếu gia đang đọc Thi Tập Tiền Triều. Tôi cúi đầu đi đến gần cửa rồi mà hắn cũng không ngẩng lên, chỉ nhắm chặt mắt. Hai mươi phút trôi qua vẫn giữ nguyên tư thế ấy, một trang sách cũng không hề lật, chỉ ngẩng đầu nhìn ra ngoài viện có chút phiền chán.

Tôi đi đến bên người hắn, hắn đang định đứng lên, thấy tôi lại gần, ban đầu chỉ thản nhiên liếc mắt nhìn tôi một cái rồi lại ngồi xuống. Sau hai giây, đột nhiên có chút vui sướng nghi hoặc ngẩng đầu nhìn tôi, hại tôi tưởng mình đã bị nhận ra, thiếu chút nữa thì làm lộ thân phận. Nhưng chỉ trong nháy mắt hắn lại khôi phục lại dáng vẻ bình thản, chỉ vào ấm trà nói: “Ta khát, làm phiền Tiểu Nguyệt rót cho ta chén trà.”

TMD dám ngang nhiên sai khiến tôi! Một mặt vừa thăm mắng, một mặt oán hận cầm ấm trà rót một ly. Ta cho ngươi nghẹn chết! Vừa nguyên rửa, tôi vừa nâng chung trà lên chuẩn bị đưa cho hắn. Nào ngờ chén trà bị nước làm nóng, tôi bị bỏng một cái liền giật mình, khẽ buông tay, chén trà liền rơi xuống. Tiểu Bạch bước vội tới, nắm lấy tay tôi dịu dàng thổi, trong mắt tràn ngập sự đau lòng cùng tự trách.

“Có đau không? Có phải bị bỏng rồi phải không? Có bị mảnh vỡ làm bị thương không? Sao lại luôn bất cẩn như vậy? Bảo ta làm sao có thể yên tâm về muội đây.” Nói xong, một tay cầm lấy tay tôi, tay kia thì ôm lấy tôi.

Tôi nhất thời tức giận, lùi về phía sau. Hay cho Tiểu Bạch nhà ngươi, ngang nhiên dám quan tâm đến một tiểu nha hoàn như vậy, chẳng những dám cầm tay, còn muốn ôm ấp nữa. Ngày thường còn không biết, khó trách không để ý tới tôi, hóa ra là gặp sắc quên muội muội, còn hại tôi lo lắng vô ích nhiều ngày như vậy. Nghĩ đến đây, tôi không khỏi cảm thấy đầy một bụng ủy khuất, sống mũi cay cay, nước mắt liền chảy xuống.

“Sao lại khóc, Dung nhi, có phải rất đau không? Dung nhi đừng khóc, để ta sai người đi lấy thuốc trị bỏng chỗ Phương sư gia! Dung nhi cố chịu một chút, đều là ca ca không tốt!” Tiểu Bạch có chút nóng nảy, vừa cầm lấy tay tôi, vừa gọi người đi lấy thuốc.

Đợi chút, hắn vừa gọi tôi là gì? Dung nhi? Hắn nhận ra tôi từ khi nào? Tôi ngừng nức nở, nghi hoặc nhìn thân: “Tiểu Bạch biết ta là Dung nhi sao?”

Thấy tôi ngừng khóc, Tiểu Bạch như trút được gánh nặng liền ôm tôi vào lòng: “Khi muội mới bước vào, ta vẫn nghĩ muội là Tiểu Nguyệt. Nhưng khi muội đến gần thì ta liền nhận ra ngay.”

Tôi mê hoặc chớp mắt, rốt cuộc là tôi sơ hở ở đâu? Bọn hạ nhân chưa từng nhận ra tôi, sao Tiểu Bạch lại nhận ra?

“Dung nhi xưa nay thích uống trà ướp hương sen, dần dần thân thể cũng mang theo hương của sen. Bản thân Dung nhi không nhận ra nhưng há lại có thể giấu giếm ca ca sao.” Tiểu Bạch cầm lấy thuốc chữa bỏng từ gã sai vặt, nhẹ nhàng bôi lên tay tôi.

Nhận biết được mùi hương của thiếu nữ, mùi vị hương sen mơ hồ, đậm bạc như vậy mà Tiểu Bạch cũng có thể nhận ra, đúng là còn thính hơn cả chó béc – giê. Chỉ là người này nếu đã nhận ra tôi rồi mà vẫn còn sai tôi pha trà rót nước, thật không tốt chút nào. Tôi trừng mắt như hung thần ác sát liếc nhìn Tiểu Bạch một cái, đưa tay quệt một ít thuốc mỡ màu trắng bôi lên mặt Tiểu Bạch. Vốn tưởng rằng Tiểu Bạch sẽ tránh đi, nào ngờ hắn lại không tránh, vì vậy mà tay tôi vẽ thành công vết màu trắng lên mặt hắn.

Tôi không khỏi kỳ quái giương mắt nhìn Tiểu Bạch, chỉ thấy hắn đang si ngốc nhìn tôi. Đôi mắt ngày thường lấp lánh sáng như sao, giờ phút này lại như một đầm nước sâu hun hút chần chứa ẩn tình. Tôi giật mình cúi đầu, theo trực giác muốn tránh đi. Hắn lại vươn tay ra, ngón tay thon dài mềm mại, vừa nhẹ nhàng lại vừa kiên định nâng cằm của tôi lên, khiến cho tôi đối mặt với hắn. Tôi ngẩng đầu lên, nhìn thấy

mặt hần bị tôi biến thành một vạch trắng, một vạch hồng, trông rất khôi hài, không khỏi cảm thấy rất vui vẻ mà cười ha ha. Tiểu Bạch bị tôi cười, không biết là nên quần bách hay buồn bực, thở dài ôm tôi vào ngực: “Muội nha... Muội nha... Đã nhiều ngày không gặp, vốn tưởng là phạt uội hết bướng bỉnh, nào ngờ cuối cùng người chịu phạt lại chính là ta...”

“Sau này ca ca đừng bỏ mặc Dung nhi. Dung nhi hứa sẽ không trêu chọc bọn tiểu nha hoàn nữa.” Không biết vì sao tôi có chút sợ hãi câu nói tiếp theo của Tiểu Bạch, vội vàng cắt ngang lời hần.

Tiểu Bạch nhìn tôi như có thiên ngôn vạn ngữ, nhưng lại không biết phải làm sao mới có thể nói nên lời, giống như trải qua một hồi mâu thuẫn nội tâm, cuối cùng tất cả cũng theo tiếng thở dài hóa thành làn khói mà nhẹ nhàng bay đi mất.

Trăng tròn rồi lại khuyết, khuyết rồi lại tròn. Tết Trung thu bắt tri bắt giác chậm rãi tới gần. Trong phủ từ trên xuống dưới đều khẩn cấp thu xếp chuyện hôn sự của tôi. Thái giám, cung nữ trong cung gần đây cũng thường xuyên ra vào Vân phủ, bận rộn chuẩn bị. Phụ thân ngoại trừ những việc liên quan đến chính sự, còn phải lo đón tiếp những lễ vật của bọn quan viên. Đại phu nhân Lăng Nguyệt cùng cô cô ngày ngày đến dạy tôi chút lễ nghi đại hôn. Nhưng thường thì quá nửa thời gian tôi ở trong trạng thái hờ hững, trống rỗng, nghe tai này lại ra tai kia.

Tiểu Bạch từ sau sự kiện dịch dung, mỗi ngày đều ở cùng tôi. Hơn nữa thời gian càng ngày càng dài, bắt quá thường vô thức nhủ mảy u buồn nhìn tôi. Dù tôi trêu đùa thế nào cũng không thể khiến hần thoải mái lên được, miệng tuy cười mà ánh mắt lại không nén được nét bi thương, nét cười không bao giờ còn thấy xuất hiện trong đáy mắt nữa.

Kỳ thật tôi cũng có chút thương cảm. Dù sao cũng đã cùng với Tiểu Bạch là huynh muội sớm tối bên nhau suốt mười năm, giờ phải rời đi, trong lòng không khỏi có chút ảm đạm. Tôi vốn là kẻ vô tâm vô phế, có vào cung hay gả cho ai đi nữa, đối với tôi chỉ là chút chuyện nhỏ, chẳng sao cả. Chỉ là từ lúc tôi xuyên không ở tại Vân gia trong suốt mười năm tới giờ, luôn được cả nhà che chở, tôi đối với mỗi người trong Vân gia cũng dần dần nảy sinh tình thân quyến luyến. Nếu tôi kháng chỉ đào hôn, chỉ sợ sẽ đem đến cho Vân gia cái họa diệt môn. Tôi không thể vì sự ương ngạnh của bản thân mà liên lụy đến tính mạng của mấy trăm người tại Vân gia. (Tác giả: không phát hiện ra là người lại là người có lương tâm. Nữ trư: ngẫu nhiên thôi!) Tuy nói thâm cung nội viện mưa gió khó dò, nhưng lấy thể lực của Vân gia cùng việc được Hoàng thượng ban hôn, thì bọn họ có thể làm gì được tôi. Dù sao thời gian còn dài, hết thủy đều có thể tính toán kỹ hơn...

Trước khi đi, tôi muốn lưu lại chút kỷ niệm cho người nhà, vì thế ngày đêm thêu mấy chữ cái SNOOPY lên cái đệm lưng cho phụ thân đặt ở thư phòng. Tôi nói với phụ thân rằng biểu tượng SNOOPY này là để tránh tà, khi đặt trên ghế dựa vào có thể tránh đau lưng nhức mỏi, lại có thể phù hộ cho phụ thân. Khuôn mặt của phụ thân vốn lạnh lùng, sau khi nhận được lễ vật của tôi, trong mắt lại có chút hơi nước...

Những người khác trong phủ đều nhận được những lễ vật khác nhau của tôi. Chỉ có Tiểu Bạch là tôi nghĩ cả nửa ngày cũng không biết nên tặng thứ gì. Sau quyết định tìm người thợ khéo tay làm một hộp nhạc tặng cho Tiểu Bạch. Nói thì dễ nhưng làm lại không dễ như vậy. Nhất thời không biết phải tìm ở đâu ra một người thợ có tay nghề. Sau đành phải đi tìm Phương sư gia hỏi thăm.

Phương Vạn nhìn bản vẽ phác thảo xấu xí của tôi, nghe tôi nói một chút về nguyên lý hoạt động cơ bản, có chút ngạc nhiên nhìn tôi: “Lục tiểu thư thật bất phàm, có thể nghĩ ra một đồ vật linh hoạt như vậy. Phương mẫu vô cùng bá phúc!” Đương nhiên, da mặt dày như tôi mặt không đỏ, tim không loạn, vui vẻ nhận lấy lời ca ngợi của Phương sư gia, khách khí nói một câu: “Quá khen! Quá khen!”

Phương Vạn đem nhạc phổ cùng bản vẽ phác thảo của tôi kích động bước đi. Ngày thứ hai liền đem hộp nhạc đến, tôi vặn dây cót nghe thử, những âm điệu của bản “Thư gửi Elise”(5) chậm rãi vang lên. Lúc ấy tôi vốn nghĩ đau cả đầu mà không quyết định được nên dùng bản nhạc nào. Ban đầu định dùng một khúc nhạc trong vở nhạc kịch Hồ Thiên Nga có tên là “Cái chết con thiên nga” và “Thư gửi Elise” trong cùng một hộp nhạc. Nhưng ngẫm lại thấy cái tên “Cái chết con thiên nga” không may mắn, dù tôi rất thích bản nhạc này, cuối cùng quyết định chỉ dùng bản “Thư gửi Elise”.

Tôi lại sai người điêu khắc một con thiên nga gắn lên hộp nhạc, rốt cuộc sau ba ngày mới hoàn thành. Ngày đó, khi tôi đưa hộp nhạc cho Tiểu Bạch, hần nửa ngày không nói nên lời, chỉ cầm hộp nhạc, ánh mắt nhìn

tôi vừa phức tạp, vừa thâm sâu như hồ nước không thấy đáy, nhìn chăm chăm đến khi tôi phải đỏ mặt cúi đầu hẩn mới thôi.

Xét thấy có thể tiếp tục sử dụng tài năng của Phương sư gia, tôi thử đem nguyên lý phát âm cùng bản vẽ phác thảo của đàn violon giải thích cho ông ta một lần, quần quýt lấy ông ta đòi phải làm ình. Cuối cùng, sau nửa tháng thí nghiệm, quả nhiên ông ấy đã làm được. Cầm đàn violon trong tay, tôi không tránh khỏi cảm xúc bồi ngùi, ngổn ngang trăm mối, hồi tưởng lại người thân thời hiện đại của mình. Trước đây, bất kể mưa nắng, cha tôi vẫn đều đặn đạp xe 6km đưa tôi đến một học viện sư phạm học đàn của một giáo sư âm nhạc. Ban đầu, trong lòng tôi tràn ngập nỗi oán hận đối với cha vì bắt tôi học nhạc mà giết chết thời gian vui chơi của tôi. Lại chưa từng cảm nhận được trong cây đàn violon nhỏ bé này chứa đựng biết bao kỳ vọng cùng tình thương sâu nặng của cha. Mỗi lần tôi kéo một khúc nhạc mới, mẹ sẽ lắng lắng ở bên cạnh nghe, trên mặt lộ rõ vẻ kiêu ngạo lẫn tự hào. Em trai tôi cũng đứng ở bên cạnh, nhưng lại không biết thưởng thức nghệ thuật, mà chỉ kêu gào đòi bồi thường phí tổn thất tinh thần. Về sau tôi vì ghen nhẵn mà chết, có lẽ bọn họ sẽ rất thương tâm, không biết Lâm Trình phải giải thích thế nào với người nhà của tôi. Aizzz... Tôi thế mà cũng học thói thờ dãi của Tiểu Bạch...

13. Chương 9

CHƯƠNG 9: HỒNG QUẦN ĐỒ SÁT THẠCH LƯU HOA

EDIT: CÚN CON SAY SỮA

Bất luận là có mong chờ hay không, tết Trung thu vẫn đến rất đúng hẹn.

Sáng sớm, khi tôi còn đang say ngủ, đã bị Thất Hỉ đem từ trên giường xuống, nửa dỗ dành, nửa lôi kéo, hầu hạ rửa mặt và ăn điểm tâm. Cũng không để cho tôi chải đầu, mà căn cứ vào tập tục của Hương Trạch Quốc, trong ngày đại hôn nhất định phải để mẫu thân của tân nương chải đầu cho tân nương, như thế mới có thể mang lại hạnh phúc sau này cho nàng ta.

Mẫu thân đáng thương của tôi, sau khi sinh ra tôi đã qua đời, có lẽ hôm nay đại phu nhân Lăng Nguyệt sẽ đến chải đầu cho tôi. Vừa dùng xong bữa điểm tâm, chợt nghe nha hoàn bên ngoài thông báo trong cung cử thái giám và cung nữ đem phấn son cùng đồ trang sức đến, đây chính là “Lệnh trang điểm” giành cho tôi đây.

Tôi sai Sprite nhận lấy, rồi ban thưởng cho thái giám và cung nữ, sau đó bắt đầu ngồi an vị trước bàn phấn, để cả đám người trang điểm cho tôi. Bỗng một bàn tay ấm áp đặt lên vai. Ngẩng đầu nhìn vào trong gương, chỉ thấy phụ thân đứng phía sau, một tay đặt lên vai tôi, một tay vuốt nhẹ mái tóc tôi: “Dung nhi lớn thật rồi, chỉ chớp mắt đã phải gả cho người khác...”

“Dung nhi muốn cả đời ở cùng phụ thân, Dung nhi không muốn lập gia đình...” tôi có chút thương cảm dựa vào đôi tay của phụ thân.

“Nha đầu ngốc, gả lớn gả chồng, huống chi Dung nhi của ta lại xinh đẹp nhường này, đâu thể nói cả đời ở cùng phụ thân mà được.” Phụ thân cầm lấy chiếc lược trên bàn, tinh tế thay tôi chải từng lọn tóc, vẻ mặt trang trọng tựa hồ như đang nâng niu một món đồ sứ. Ngày thường chỉ mất 2 phút để chải đầu nhưng hôm nay sao lại thấy như phải mất cả đời người vậy.

“Dung nhi đừng khóc, cũng không phải cả đời sẽ không còn được gặp phụ thân, sau này phụ thân sẽ thường xuyên vào cung vấn an Dung nhi.” Nghe phụ thân nói, tôi mới phát hiện ra khuôn mặt của Vân Tường Dung trong gương lúc này đã đầy lệ, tôi dùng tay quét lung tung nước mắt trên mặt, nhìn phụ thân nhoeo một nụ cười thật tươi.

“Xin phụ thân yên tâm! Chỉ sợ đến lúc đó thái tử đã yêu con mất rồi!” Tôi gạt nhả, trừng mắt nhìn, khiến phụ thân nhất thời bật cười, đưa tay véo yêu chóp mũi của tôi rồi buông lược xuống.

Chỉ một lát sau, đại phu nhân Lăng Nguyệt đã vội vã đi vào, bắt đầu tiến hành tục chải tóc cho tôi, rồi tiếp đó sẽ là đội mũ phượng. Trên mũ phượng có gắn rất nhiều bảo thạch, trân châu, chính giữa khảm hồng châu thành hình phượng hoàng.

Hồng châu này chính là bảo thạch của Hương Trạch Quốc, rất hiếm và quý, nhìn vào sắc sỡ như cầu vồng sau mưa nên có tên là hồng châu, đương nhiên, còn do một đặc điểm nữa, đó là do nó được gắn quá nhiều trên mũ phượng, nhiều đến nỗi có thể khiến tôi gãy cổ ấy chứ. Nghĩ đến việc phải đội nó cả một ngày, tôi cảm thấy vô cùng thống khổ mà nhăn mặt nhăn mày.

Lăng Nguyệt nhìn vẻ mặt của tôi, không khỏi bật cười thành tiếng: “Dung nhi kiên nhẫn một chút nào, con gái cả đời chỉ xuất giá một lần, vô luận thế nào cũng phải đẹp đẽ sáng lạng”. Vừa nói, tay vừa không ngừng chải tóc cho tôi, trong chốc lát, tai tôi đã được gắn lên một đôi hoa tai bằng ngọc chạm trổ hình giọt nước.

Vì tôi sợ đau không cho các nàng xỏ lỗ tai nên đã bày mưu tính kế cải tạo nó thành cái kẹp. Tiếp đó, Lăng Nguyệt lại đeo lên hai cổ tay tôi những chiếc vòng ngọc lớn nhỏ không đồng nhất, sau đó là trang phục vô cùng phức tạp.

Tôi từ từ nhắm mắt lại, để mặc cho bà ấy muốn làm gì thì làm. Lúc tôi cùng Chu Công đau ngựa phi nước đại, đưa đến lần thứ N, thì rốt cuộc mọi việc cũng xong, mở mắt ra thì thấy...

Mỹ nhân trong gương kia làm sao lại đến được đây? Toàn thân một màu đỏ rực, tóc mai cuộn lại bên dưới đôi má trắng tuyết, mịn màng như kem. Son phấn rạng ngời, khuôn mặt khuynh thành khiến hoa xuân phải xấu hổ, tóc mây bồng bềnh như sương như khói mùa xuân, thật sự là “nan sinh lệ chất nan tự khi” (Sắc đẹp trời sinh không bỏ phí)(2), chẳng lẽ nhan sắc động lòng người này là của tôi sao? Thật sự là tiện nghi cho con báo quá!

Lăng Nguyệt lại phủ thêm giá y(3) màu đỏ cho tôi, trên người nhìn chỉ thấy một màu đỏ lóa mắt. Trong nháy mắt tôi chợt thấy hoảng hốt, trong đầu chỉ còn “La sam điệp điệp tú trọng trọng, kim phượng ngân nga các nhất ti” “Mi đại đoạt đắc huyền thảo sắc, hồng quần đồ sát thạch lưu hoa” (“Áo lụa xanh xanh đương lúc đẹp, kim phượng ngân nga một sợi tơ”)(4)/ “Sắc lá cỏ huyền thua mí mắt, Màu quần đỏ thắm, lựu thua xa”) hai câu thơ ấy cứ lặp đi lặp lại trong đầu...

Lúc trời gần sáng, phụ thân sai người mang rượu Nữ Nhi Hồng chôn mười năm trong vườn ra. Rượu này được chôn trong vườn từ ngày tôi được sinh ra, chỉ đợi đến khi xuất giá(5) thì đào lên mở tiệc chiêu đãi mọi người. Phụ thân mở nắp bình rượu, một mùi hương thơm ngát say lòng người tỏa ra bốn phía. Hôm nay, mỗi nhà trong kinh thành đều có thể uống nữ nhi hồng của Vân gia.

Khi hoàng hôn xuống, đèn hoa rực rỡ khắp nơi, đoàn thuyền đón dâu của thái tử đã đến trước cửa Vân phủ, chợt nghe thấy tiếng cử động đồng loạt của nha hoàn, nô bộc ngoài cửa, chắc là xếp thành hàng chỉnh tề. Sau khi tắt cả mọi âm thanh đều lắng xuống, phụ thân tự tay phủ thêm khăn voan đỏ cho tôi, dịu tôi chậm chậm bước đi.

Đi tới cửa phòng, thấy một cái bóng tròn tròn in xuống đất, tôi biết phụ thân đã xòe ô che cho tôi khỏi bị yêu ma, tà khí xâm nhập. Trước đây, chưa bao giờ tôi biết đến đoạn đường từ vườn đến cửa lớn, giờ mới biết quãng đường đó rất dài, phụ thân cứ như vậy dịu tôi bước đi chậm rãi từng bước một, mỗi bước đi lại thấy trong lòng quẩn luyến sâu sắc thêm vài phần, khiến tôi liên tục quay đầu lại. Chính mình cũng không biết trong lòng đang mong chờ cái gì, chỉ cảm thấy mỗi lần quay đầu, lại thấy nỗi thất vọng dâng đầy trong lòng...

Trong một khoảnh khắc trên con đường đó, phụ thân bỗng thả tay tôi vào một bàn tay khác, thật xa lạ quá. Nhất thời, một cảm giác cô đơn, mất mát bao phủ lấy tôi. Đó là một bàn tay lạnh lẽo, có chút thô ráp, chỉ thoáng chạm vào lòng bàn tay đó đã có thể đoán được chủ nhân của nó là người cứng rắn, lạnh lùng.

Lúc này, đột nhiên tôi chợt thấy hoài niệm bàn tay ấm áp, yên ổn của Tiểu Bạch, trực giác đã muốn rút khỏi bàn tay lạnh như băng này, nhưng bàn tay lạnh lẽo ấy lại nắm tay tôi rất chặt, nửa phần cũng không thể động dẩy nổi. Bên tai chợt vang lên tiếng hỉ nhạc đón dâu rầm rĩ. Giữa một mảnh hỗn loạn của chiêng khua trống gõ, tôi chợt nhận ra âm thanh tiếng sáo thanh nhã, u buồn, vừa uyển chuyển, vừa ai oán, rất thâm tình mà cũng thật đau thương.

Là giai điệu của bản nhạc “Thư gửi Elise”!

Tôi dừng chân lại, đột nhiên quay đầu, ngoại trừ một mảng màu đỏ trống rỗng dưới chân cùng ánh đèn lơ mờ đập vào mắt, còn lại, cái gì cũng không nhìn thấy...

“Mời tân lang khai(6) thuyền!~” Một âm thanh sắc nhọn vang lên, phá vỡ mộng ảo, khiến tôi bừng tỉnh lại, lúc này mới phát hiện không biết tôi đã bị mang lên thuyền từ khi nào. Vừa rồi nhất định là tiếng của người chủ hôn trong cung.

Con báo rút cuộc cũng buông tay tôi ra, đi về phía đầu thuyền. Căn cứ vào tập tục của Hương Trạch Quốc, chiếc thuyền đón dâu đầu tiên trong đoàn thuyền nhất định phải do tân lang tự mình chèo lái thì sau này mọi sự mới như ý, ân ái mỹ mãn. Cũng không biết chiếc thuyền này đi được bao xa rồi, chỉ biết tiếng sóng vỗ lượn lờ, lờn vờn bên tai tôi, cuối cùng tan mất trong cõi hư vô

Sau khi rời thuyền, chợt nghe thấy người chủ hôn cao giọng xướng: “Thuyền hoa đến trước cửa Phúc Thọ đều song toàn. Ngôi sao may mắn chiếu, vinh hoa vạn vạn năm. Người mới rời thuyền đến. Kèn trống sắp hai bên. Hai người cùng bước tới.

Thêm hỉ lại thêm tài. Người mới bước về trước. Mỗi bước, hoa dưới chân. Một bước/ Lập xuân cùng vũ thủy/ Xuân về, đón hoa xuân /Hai bước/ Kinh chấp và xuân phân/Đầy rùng hoa đào nở/ Ba bước/ Thanh minh cùng cốc vũ/ Đào nở lòng người vui/Bốn bước/ Lập hạ và tiểu mãn/ Gió thổi, hoa quỳnh nở/Năm bước/Mang chủng, hạ chí tới/ Thạch lựu đỏ như lửa/ Sáu bước/ Tiểu thử và đại thử/ Ánh mặt trời soi rọi/Bảy bước/ Lập thu và dĩ khứ/ Phù dung nở như ý/Tám bước/ Bạch lộ cùng thu phân/Quế, lan tràn trước cửa/Chín bước/ Hàn lộ cùng sương giáng/Hoa cúc nở đầy vườn/Mười bước/ Lập đông cùng tiểu tuyết/ Mai hồng đều nở bung/Mười một bước/ Đại tuyết cùng đông chí/ Vừng vàng từng trúc mai/Mười hai bước/ Tiểu hàn và đại hàn/Động phòng đẹp mỗi duyên/ Người mới bước về trước/ Hương án bày trước mặt/Lư hương, hoa trái bày/Chờ người mới bái thiên.”(7) Khúc ca Người mới này ca một lèo cho đến khi tới ngoài đại điện mới dừng lại.

Con báo và tôi vào điện, quay về phía hoàng thượng và hoàng hậu cùng bài vị liệt tổ liệt tông hành lễ. Sau đó thái giám và cung nữ nắm tay chúng tôi đưa vào động phòng hoa chúc. Ngồi yên vị trong chỗ của mình, phía sau, ma ma đã sớm chuẩn bị nước ướp hương hoa thơm ngát, rảy xung quanh chúng tôi, vừa rảy vừa hát: “Rảy phía đông, sau rèm châu mộng ánh nến hồng soi tỏ, không khí ấm áp tươi đẹp bất tận không tiêu tan, vẽ nên cảnh nhà ngày ngày là gió xuân. Rảy phía tây, đem dây gấm buộc hai mảnh ngọc, khi mở ra liền gặp khuôn mặt đẹp xinh.

Rảy phía nam, ý tình hòa hợp, vừa nhớ nhung, vừa đắm đuối, trăng thanh gió mát tràn ngập khắp nhà...”(8) (Xời ơi, cái đoạn này dịch đã khó thì chớ lại còn dài nữa mới đau)

Khi tôi nghĩ mình sắp bị phát điên vì những lời răn dạy này thì cuối cùng ma ma tổng quản cũng bắn xong viên đạn cuối cùng, xướng xong “Bài ca rảy nước”, buông tha cho cái mạng nhỏ của tôi. “Mời tân lang khai yến!” Người chủ hôn rống lên trong cổ họng, sau đó liền có cảm giác con báo từ bên người tôi đứng dậy rời đi, một băng đảng gồm các ma ma, thái giám và cung nữ cũng nối bước theo sau ra ngoài, chỉ còn lại Spite, Thất Hỉ và tôi.

Hai nha đầu này lúc trước nghe nói được phụ thân phân phối thành của hồi môn của tôi, vui mừng quá độ mà òa khóc, xem ra bình thường tôi có tấm lòng nhân hậu, là hình mẫu thân thiết với nhân dân, hết sức bình dị, gần gũi nên đã thực sự cảm hóa được lòng người. (Tác giả: kỳ thật là các nàng bị dọa cho phát khóc...)

Bên tai cuối cùng cũng đã được thanh tĩnh, tôi lập tức túm lấy khăn hỉ kéo xuống, ngồi xuống hít một hơi thật sâu. TNND(9), làm lão nương ta ghen thở mà chết mất! Không để ý đến Thất Hỉ cùng Sprite ở bên cạnh đang lải nhải, lẩm bẩm khuyên răn, tôi bắt các nàng bỏ cái gánh nặng ngàn cân trên đầu của tôi xuống, nếu không tôi sợ cổ mình bị bẻ gãy đến nơi rồi. Nhìn quanh phòng hoa chúc một chút: song cửa sổ màu hồng, nền hồng, ghế hồng, giường hồng, chăn hồng, gối hồng. Tuần tra hoàn tất! (Tác giả: nữ trụ là một thổ dân, vốn từ ngữ hạn chế, mong mọi người lượng thứ.)

Tôi đoán con báo đi dự yến tiệc còn lâu mới về, không khỏi muốn đuổi người bồ nhào lên giường. Nào ngờ chưa kịp nằm xuống, chợt nghe thấy người chủ hôn cao giọng thông báo: “Mời tân lang nhập phòng hoa chúc, vén khăn hỉ của tân nương!” Tôi giật mình một cái, vội ngồi thẳng dậy, tùy tiện cầm mũ phượng ấn lên đầu, chụp khăn hỉ lên trên. Sprite và Thất Hỉ thấy con báo vào cửa cũng lần lượt đi ra ngoài, trong

phòng chỉ còn lại hai người là tôi và con báo. Vào giờ phút sóng to gió lớn này, trong lòng tôi có chút khăn trương, đột nhiên ý thức được mình đã được gả cho người ta rồi, về sau mỗi ngày đều sẽ phải đối mặt với con báo. Đợi chút nữa con báo vén khăn voan lên tôi sẽ phải nói gì đây? Hi? Ohayio? A ni a tắc a? Bonjour? Buenasnoches?(10)

Kết quả là sau khi tôi sưu tầm hết tất cả các ngôn ngữ trong đầu rồi mà con báo vẫn chưa đến vén khăn voan. Chẳng lẽ hần đã ra ngoài? Tôi nghi hoặc, vụng trộm vén một góc khăn lên, đã thấy hần, tên thái tử gia nham hiểm độc ác, đang ngồi trước bàn, một tay chống cằm... ngủ!

Thím dâu của người nhện được nhưng thúc thúc lão nhân gia người không thể nhện được! Tôi nổi giận!

Quảng mỗ phượng cùng khăn voan xuống, tôi vòng đến trước mặt con báo, ngửi thấy mùi rượu theo nhịp thở của hần tỏa ra, đôi mắt mọi ngày tà mị giờ đã nhắm chặt, thu lại hào quang cùng ngạo khí, sống mũi thẳng tắp như điêu khắc, đôi môi mỏng đẹp như ngọc khê mím lại. Khuôn mặt đỏ hồng vì rượu cùng sắc đỏ rực của áo hỉ càng khiến ôi hần đỏ mọng như máu, tỏa ra sức hấp dẫn đầy nam tính, vô cùng khêu gợi và mê hoặc, thật có sức dụ dỗ người ta phải phạm tội. Không thể không thừa nhận con báo đúng là một loại động vật rất ưa nhìn!

Choáng váng ~ Chữ “sắc” này như một lưỡi dao cắt phéng mọi suy nghĩ của tôi, khiến tôi bỗng nhiên quên mất mình vì phát hỏa mà đến gần hần... May mà khi xuyên không đến đây tôi không bị biến thành hồ ly, kẻ thù lớn nhất của mỹ nam, nếu không chắc chắn hiện giờ tôi sẽ xuất chiêu. Vô cùng xin lỗi Đảng cùng nhân dân nha! (Tác giả: muốn xuất chiêu thì cứ xuất đi!)

Không biết vì sao người cổ đại lại muốn dùng khăn hỉ để đội lên đầu tân nương nhỉ? Hôm nay, tôi, Dung đại gia cũng muốn thử làm một thí nghiệm xem sao. Hắc hắc! Tôi quơ quơ tay trước mặt con báo, thấy hần không có phản ứng gì, liền yên tâm đem khăn hỉ trùm lên mặt hần.

“Nâng khăn voan của người lên, để cho ta tới nhìn ngắm khuôn mặt của người nào. Mặt của người vừa đỏ lại vừa tròn, giống như trái táo chín mùa thu. Nâng khăn voan của người lên, để cho ta đến nhìn miệng của người nào, miệng của người vừa hồng lại vừa nhỏ, giống như trái anh đào trong tháng năm.” Ha ha ha!

Cảm giác nhắc khăn voan quả thật không giống như người thường. Hết thấy đều do tay tôi nắm giữ, thật tuyệt! Con báo cứ hồn nhiên ngủ say như chết, chẳng lẽ bình thường miệt mài quá độ sao? Mặc kệ, hần ngủ say thật đúng lúc, tôi buồn bực cả ngày, hiện tại đúng là lúc cần thả lỏng gân cốt. Tôi không khỏi đắc ý, vừa hát, vừa tiếp tục khêu khêu...

“Nhắc khăn voan lên, để ta tới nhìn mắt người, ánh mắt của người...” A! Bên dưới khăn voan kia là ánh mắt của ai đang nhìn tôi trêu tức?

“Không biết ái phi đối với ánh mắt của bốn vương có đánh giá gì chẳng?” Con báo liếc xéo tôi, chấm dứt màn độc diễn của tôi trên khuôn mặt hần.

“À... à... tốt lắm... tốt lắm, đen ra đen, trắng ra trắng...”

Tôi lập tức cầm khăn hỉ trên đầu hần rút về, ngoan ngoãn quay lại ngồi ở mép giường (kể thức thời mới là trang tuần kiệt). Nào ngờ vừa đặt mông xuống đã ngồi lên một đồng hạt sen khiến mông tôi đau nhói, liền nhảy dựng lên, khăn hỉ lập tức bay vèo xuống đất, tôi ôm mông xuýt xoa, thấy trước mắt là hình ảnh con báo đang cười đến càn rỡ, liền sinh ra một loại cảm xúc muốn mưu sát chồng...

Con báo sau khi cười chán chê liền cúi xuống nhặt khăn hỉ, nghênh ngang mà đi

Chú thích:

1- Một câu thơ trong bài Ngũ Nhật Quan Kỳ của Vạn Sở

Tây Thi mạn đạo hoán xuân sa

Bích Ngọc kim thời đầu Lệ Hoa

Mi đại đoạt tương huyền thảo sắc

Hồng quần đồ sát thạch lưu hoa

Tân ca nhất khúc linh nhân diễm
Túy vũ song mâu liễm mấn tà
Thùy đạo ngũ ty năng tục mệnh
Khước nghi kim nhật tử quân gia

Dịch thơ

Xem vũ nữ múa

Tây Thi giặt lụa sớm xuân ra!

Bích Ngọc nay đua sắc Lệ Hoa.

Sắc lá cỏ huyên thua mí mắt,

Màu quần đỏ thắm, lựu thua xa.

Một ca khúc mới, làm người mến,

Đôi mắt mơ màng, múa thướt tha.

Đeo chỉ năm màu, ai bảo thọ,

Nay nghi ta chết chốn này a!...

Trong chương này, câu thơ trên muốn nói đến vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành của Vân Tường Dung khi mặc bộ trang phục tân nương.

2- Một câu thơ trong bài Trường hận ca của Bạch Cư Dị, miêu tả vẻ đẹp của Dương quý phi

3- Giá y: áo cưới

4- “La sam điệp điệp tú trọng trọng, kim phượng ngân nga các nhất ti” (Áo lụa xanh xanh đương lúc đẹp, kim phượng ngân nga một sợi tơ): mẹ Cún dịch thơ câu này chưa sát, nhưng cứ tạm như vậy. Vẫn chưa tìm được hai câu thơ này trong bài thơ nào.

5- Xuất giá: Lấy chồng.

6- Khai thuyền: khai nghĩa là bắt đầu, khởi đầu. Giống như khai bút đầu xuân vậy. Mẹ Cún không tìm được cách chuyển nghĩa nào phù hợp nên giữ nguyên.

7- Lập xuân, vũ thủy, Kinh chấp, xuân phân, Thanh minh, cốc vũ, Lập hạ, tiểu mãn, Mang chủng, hạ chí, Tiểu thử, đại thử, Lập thu, dĩ khứ, Bạch lộ, thu phân, Hàn lộ, sương giáng, Lập đông, tiểu tuyết, Đại tuyết, đông chí, Tiểu hàn, đại hàn: 24 tiết trong năm.

8- Đoạn này ma ma tát đủ bốn phương tám hướng, dịch oải quá nên mẹ Cún chém phăng nó đi. Nội dung của “Bài ca rầy nước” này là vừa chúc phúc cho đôi tân lang, tân nương, vừa răn dạy nàng dâu một số thứ.

9- TNND: mục nội nó

10- Hi, Ohayio, A ni a tắc a, Bonjour, Buenasnoches: đều có nghĩa là xin chào, là ngôn ngữ của nhiều quốc gia khác nhau.

14. Chương 10

CHƯƠNG 10 : DIỆN THÁNH

EDIT: CÚN CON SAY SỮA

Tóc vấn cao, nhẹ nhàng cài một cây trâm huyết ngọc lên để cố định, giắt lên một đóa hoa quỳnh bằng ngọc phát ra những tia sáng lấp lánh, dung mạo thật xứng là một đóa phù dung. Lông mày cong vút, môi đỏ như son, thanh lịch, xán lạn. Một thân triều phục đỏ thẫm, mong manh như cánh ve. Quần lụa tha thướt, quần quýt theo từng bước chân làm lộ ra vòng eo nhỏ nhắn. Cổ tay trắng nõn lộ ra dưới lớp lụa mỏng của chiếc áo đơn. Tuy đã nhìn thấy Lục tiểu thư lớn lên, nhưng nhìn mỹ nhân lay động trong gương, Sprite vẫn thất thần trước dung mạo của nàng, trong lòng thầm than: chẳng trách lão gia và thiếu gia của Vân gia đều luôn phải cẩn thận bảo hộ nàng, tư mạo này đến nữ tử nhìn thấy còn động tâm, nói gì đến nam nhân bình thường.

“Nghĩ cái gì vậy? Nước miếng đều chảy hết xuống rồi này, để Dung đại gia lau giúp người!” Tôi đưa tay nhéo nhéo hai má của Sprite, tiểu nha đầu này cầm khuyên tai của tôi thất thần đến cả nửa ngày, không biết đang nghĩ cái gì.

Đương nhiên, để dễ nhất mỹ nhân của Hương Trạch Quốc không mở miệng trêu chọc người khác, Sprite không dám nói gì nhưng cũng không khỏi vụng trộm ở trong lòng lẩm bẩm một vài câu. Từ khi năm tuổi đã phải hầu hạ tiểu thư, phát hiện ra từ trên xuống dưới trong Vân phủ đối với Lục tiểu thư này đều là vừa yêu vừa hận. Nay thì bọn họ đã thoát nạn rồi, chỉ khổ ỉn cùng Thất Hi...

Xem ra nha đầu kia vẫn còn chưa hoàn hồn, miệng còn lẩm bẩm cái gì không biết, e rằng ngày thứ nhất phải diện thánh sau tân hôn này, chính mình đành phải ra tay thôi. Vì vậy, tôi liền với lấy đôi khuyên trên tay Sprite gắn lên vành tai, chợt nghe thái giám bên ngoài báo: “Thái tử diện hạ ở phòng khách của Lâm Tử Viên, mời thái tử phi nương nương thượng triều diện thánh.”

Giữa đám nha hoàn, cung nữ vây xung quanh, tôi ra khỏi cửa phòng. Hôm qua đội khăn hỉ, còn chưa kịp xem xét kỹ càng nhà mới của tôi như thế nào. Vì thế tôi tùy ý quay đầu nhìn lướt qua cửa xuyên ra ngoài hiên và khu vườn. Còn chưa kịp xem hết, thì lưng đã phát lạnh, chỉ thấy phía trên cánh cửa sơn son là một tấm biển nền đen chữ vàng nằm im lìm, phía trên đề mấy chữ rất lớn, như rồng bay phượng múa: “Nhà xác”!(1)

Tôi khóc đây... nước mắt tuôn rơi đây... vì sao từ xưa tới nay người ta vẫn đề những thứ đầy tình thơ ý họa, như “Thủy vân gian” chẳng hạn, tôi thế nào lại ở “Nhà xác”, con báo chết tiệt, dám để tôi phải ngủ ở đây một đêm, chắc chắn là cố ý! Tôi phẫn uất trong lòng mà tận tình thăm hỏi một trăm tám mươi đời tổ tông của hân. Thù này không báo, không xứng là nữ tử! Thù mới, hận cũ, sau này tôi nhất định đòi cả vốn lẫn lời!

“Bẩm nương nương, đây là tấm biển do thái tử diện hạ vì nương nương mà tự mình hạ bút!” Một tên tiểu thái giám thấy tôi nhìn tấm biển thì vô cùng tự hào giới thiệu, như thể đó là vinh hạnh sung ái cao nhất của con báo giành cho tôi. “Điện hạ nói thiên hạ hiện đang thái bình, nói nương nương vào cung, sau này trong cung cũng sẽ bình an như ý, nên cố ý đề ra tấm biển này.”

“Người tên là gì?” Tôi ngắt lời tên tiểu thái giám, nhìn kỹ mới phát hiện chính là gã sai vặt tại Lê Viên ngày ấy, tiểu tử này rất không bình thường.

“Bẩm nương nương, nô tài tên là Phúc Thuận.” Quả nhiên, tên cũng rất không bình thường.

“Bắt đầu từ hôm nay, bản cung ban thưởng cho người một cái tên mới, là Vương Lão Cát(2)!” Tôi chính là một bụng sinh khí không có chỗ phát tác, đúng lúc tên ngốc tiểu tử này lại mở miệng...

“Nô... nô tài tạ nương nương ban thưởng tên. Chỉ là... nô tài vốn dĩ không phải họ Vương...” Còn dám phản kháng? Tôi dùng ánh mắt giết người trừng mắt nhìn hân, tiểu tử này cuối cùng cũng hiểu được là tôi đang tức giận, lập tức ngậm miệng, đầy bụng ủy khuất cúi đầu. Các cung nữ theo tôi ra cửa đứng ở một bên đều vụng trộm đánh giá tôi, thấy tôi đột nhiên tức giận đều không hiểu tại sao, liền làm một bộ dạng cúi đầu phục tùng, không dám lên tiếng.

Tôi hừ một tiếng rồi cùng mọi người đi tiếp. Dọc đường đi phát hiện trong đông cung thái tử không có hoa, chỉ có đủ các loại cây xanh quanh năm trồng trong vườn. Hối cung nữ mới biết được là hai tháng trước con báo đã sai người bỏ hết hoa đi. Rất nhiều năm sau này, trong cuốn “Sổ ghi chép mười tám thứ tội” đã cực lực phê phán tôi, trong đó có một đoạn viết như thế này: “Vân thị Tưởng Dung, là yêu nghiệt gây họa cho quốc gia, gian xảo giả dối, giỏi dùng độc, tính hay ghen tỵ, càng không thể dung thứ cho những thứ xinh

đẹp như các loại hoa thơm, vì thế sai người nhỏ sạch, nên bên trong đông cung thái tử chỉ toàn một màu xanh.”

Dời bước đến phòng khách của Lâm Tử Viên, thấy con báo mặc áo bào đỏ, đội mũ miện, màu đỏ của áo bào cùng màu vàng của mũ miện càng làm tăng thêm vẻ hoàng thất cao quý, ngạo nghễ của hắn. Con báo thấy tôi, trong mắt chợt lộ ra một tia kinh diễm, tuy rằng chỉ lóe lên trong khoảnh khắc nhưng vẫn bị tôi nắm bắt được.

“Ái phi hôm qua ngủ có ngon không?” Trong giây lát đã khôi phục lại vẻ mặt tà khí, cao ngạo, lạnh lùng, trong giọng nói còn hàm chứa vài phần trêu tức.

“Nhờ hồng phúc của điện hạ, thiếp thân ngủ rất ngon!” Nhớ tới sự kiện khăn voan cùng nhà xác, tôi nghiêng rằng nghiêng lợi nói, hai chữ “rất ngon” kéo thật dài.

Con báo lơ dềnh khê nhếch miệng, rồi cùng tôi chậm rãi rời cung hướng về phía Hương Hoa Điện. Mặc dù không chỉ một lần đi qua cố cung, cũng có chút kiến thức về hoàng gia khí phái, nhưng tôi vẫn bị cung điện của Hương Trạch Quốc làm cho rung động. Một tấm thảm dày màu đỏ bằng lông dê trải dọc theo thềm đá cẩm thạch, trải dài đến tận phía đông hoa môn, thật xa hoa. Đại điện nằm ở phía Bắc, ngôi lưu ly, tường sơn son, điêu khắc hình rồng rất sống động.

Lên đến bậc thứ mười, chỉ cảm thấy thềm đá này vừa cao chót vót lại vừa dài, đi tới trước cổng nhỏ bên phải điện, phần đuôi phía trên có chút rút gân. Đứng ở trên đỉnh nhìn lại, lại không thể nhìn thấy tầng tầng lớp lớp cầu thang, bởi vì thiết kế uốn khúc lại còn ẩn dưới đài, quay đầu nhìn lại chỉ thấy một mảnh bằng phẳng.

Từ lúc đến ngoài cửa cung, đã có tầng tầng thái giám xướng cao giọng thông báo, con báo nắm lấy tay tôi đi vào đại điện. Hoàng thượng và hoàng hậu đã an vị trên điện. Bên dưới đại điện có hai hàng người đứng sắp hàng, có nam, có nữ. Nam thì mặc áo bào tối màu thêu hình rồng bay và đội mũ miện, thắt lưng vàng có gắn khánh ngọc. Nữ mặc váy màu hồng nhạt, khăn quàng vai, mang mũ miện, lại còn có một nhóm mặc váy màu hồng lợt, không mang mũ miện. Xem cách ăn mặc cùng tư thế của họ đoán chừng đây là những vương tử, vương phi và những công chúa chưa lấy chồng. Trên đỉnh đại điện, có rất nhiều hình thù trang trí, đủ các loại, có rồng, phượng, sư tử, thiên mã, hải mã, vịt, hươu, trĩ, trâu, mang phong cách trang trọng cổ xưa, uy nghiêm nhìn xuống chúng sinh.

“Nhi thần (thần tức)(3) tham kiến phụ hoàng, mẫu hậu! Phụ hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế. Mẫu hậu thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!” Tôi cùng con báo đồng loạt quỳ lạy, cúi người làm đại lễ. Đá cẩm thạch đen huyền, bóng loáng như gương chứng giám cho con người, chiếu rọi vẻ mặt của những người liên quan hai bên, có chờ mong, có kinh diễm, có tò mò, có ghen tị, có hâm mộ, có kinh ngạc, có nghiêng ngả, trong những biểu hiện này chỉ có một biểu hiện hấp dẫn sự chú ý của tôi, đó là một khuôn mặt có nhiều nét giống khuôn mặt của con báo, nhưng lại không tạo ra cho người ta cảm giác tà mị ngạo nghễ, mà là một vẻ ôn hòa phóng khoáng, đứng bên cạnh đám hoàng tộc cao ngạo kia không khỏi có vẻ dị thường.

“Các con mau bình thân!” Hoàng thượng đưa tay nâng chúng tôi dậy.

“Nhi thần (tức phụ) tạ phụ hoàng, mẫu hậu!” Tôi và con báo cùng song song đứng dậy, dựa theo nghi lễ hoàng gia đã được cô cô dạy bảo, tôi hơi cúi đầu, cụp mắt ra dáng một tiểu thư khuê các.

“Trẫm vừa thấy thái tử phi ở trước cửa đại điện từng nhìn lại bậc thềm bên dưới, không biết đối với thềm ngọc Hương Hoa Điện của trẫm có đánh giá gì không?”

“Thần tức cả gan đem thềm ngọc trước điện này so sánh với quá trình lập quốc”

“A...? Thái tử phi hãy nói nghe thử một chút xem sao!” Hoàng đế lão nhân gia cảm thấy hứng thú, liền hơi nghiêng đầu về trước, hoàng hậu vẫn uy nghiêm hiền lành nhìn ta, đột nhiên phát hiện ánh mắt con báo được di truyền hết cả mười phần từ hoàng hậu, ánh mắt tà mị mà mỏng như tơ.

“Thần tức đi từ dưới lên, thấy thềm ngọc vừa cao, vừa uốn lượn, vừa dài, giống như quá trình tiên hoàng khai quốc giành chính quyền, mặc dù thế như chẻ tre song quá trình ấy cũng đầy gian khổ và nếm trải không biết bao nhiêu chua xót, luôn mang gánh nặng đường xa trên lưng, càng đến gần đỉnh cao lại càng khó khăn chồng chất, song càng đi, bước chân lại càng vững chắc. Khi lên đến bậc thang cao nhất, quay

đầu nhìn lại, cũng chỉ thấy một mảnh bằng phẳng, giống như sau khi bình định được thiên hạ, nhìn xuống vương thổ, thấy một khoảng mênh mông, cuộn cuộn bằng phẳng, trong lòng thấy thật mãn nguyện.” Vừa nói dứt lời, đã thấy trong mắt con báo hiện lên một tia kinh ngạc cùng tán thưởng.

“Tuyệt diệu! Tuyệt diệu! Tuyệt diệu! Thái tử phi quả nhiên là tài mạo song toàn! Có thể tử như thế này, con ta quả là có phúc khí!” Hoàng thượng vừa vuốt râu, vừa cười to rất sảng khoái. Nói những lời này không phải quá vô nghĩa sao? Tôi đường đường là một cao nhân, ai lấy được tôi đều là tèo cao cả. “Thềm ngọc của Hường Hoa Điện này được thiết kế theo ý tưởng của trẫm, nhưng không có người nhận ra thâm ý trong đó. Trẫm còn tưởng rằng một phen khổ tâm của trẫm sẽ bị mai một, không ngờ hôm nay thái tử phi chỉ một lời mà đã nói ra hết được đạo lý trong đó! Trẫm thật là vui mừng!” Bộ dạng của Hoàng đế lão nhân gia giống như đã có thể an tâm mà ngậm cười nơi chín suối, vô cùng vui vẻ. Hoàng hậu lại còn mỉm cười hướng về phía tôi, gật gật đầu tỏ vẻ tán thưởng. Bên cạnh, đám hoàng tử nhìn tôi đầy hâm mộ, cũng nhìn con báo đầy hâm mộ, khi nghe Hoàng thượng đặt câu hỏi, bọn họ vốn âm thầm chờ tôi bị xấu mặt. Đám vương phi thì vẻ mặt lộ rõ ghen tỵ. Chỉ có người kia như cũ vẫn mỉm cười ôn hòa.

“Mời tân nương kính rượu hoàng thượng và hoàng hậu!” Đứng ở một bên Kim Loan điện, một thái giám cao giọng hô, bên cạnh đại điện có một thái giám khác mặc lễ phục màu hồng tía bưng một chiếc khay sơn son, phía trên đặt một bầu rượu hồ ngọc và hai chiếc chén bạch ngọc đi tới trước mặt tôi. Tôi cầm lấy bầu rượu, chậm rãi rót ra thứ rượu màu hổ phách vào hai chiếc chén. Chỉ thấy cặp chén này mặc dù đều dùng ngọc điêu khắc nên hình dáng lại không giống nhau lắm. Một chiếc khắc hình cửu vĩ thần long với những thần thái khác nhau, hoặc uy, hoặc giận trông rất sống động. Thành chén mỏng như cánh ve, trong suốt, rượu rót vào trong chén chỉ được bảy phần, có muốn rót nhiều cũng không được, nhìn kỹ thì phát hiện trong chén có một vòng lỗ nhỏ rất tinh xảo, nếu muốn rót nhiều hơn, rượu cũng theo những lỗ nhỏ đó chảy ra ngoài. Cái chén còn lại có khắc chín con chim phượng hoàng, hoặc bay trong không trung, hoặc thanh thản lững thững, thần thái khác nhau. Chén này cũng không thể rót đầy, nếu quá một chút cũng theo những lỗ nhỏ tinh xảo bên trong chảy ra.

“Thần tức kính rượu phụ hoàng cùng mẫu hậu! Chúc phụ hoàng, mẫu hậu phúc thọ miên trường, ấm trạch tử tôn(1)!”. Tôi nâng rượu ngang mày, bước lên thềm ngọc kim loan, phân biệt từng chiếc chén mà mời rượu hoàng thượng và hoàng hậu. Hoàng hậu khẽ nhấp chút rượu rồi đặt chén rượu xuống, lệnh cho cung nữ mang những thứ lặt vặt đã chuẩn bị từ trước tới ban thưởng cho tôi. Sau khi tôi cảm tạ ân điển, đã thấy hoàng đế lão nhân gia chỉ vào cái chén, khuôn mặt lộ vẻ buồn rầu hỏi: “Thái tử phi nghĩ xem chén rượu này có tác dụng gì?” Chén rượu theo lý mà nói thì nên dùng để đựng rượu nha. Dưới điện, mọi người đều có vẻ không hiểu.

Cầm giác được lão nhân gia này rất thích đùa “Ta phỏng đoán, ta phỏng đoán, ta phỏng đoán, phỏng đoán, phỏng đoán, phỏng đoán” Tôi chợt giật mình một cái, vội quỳ gối xuống trước tòa điện kim loan: “Thần tức tạ phụ hoàng dạy bảo! Thần tức sau này nhất định sẽ hạn chế tính kiêu ngạo, hạn chế tính vội vàng, hấp tấp, nhất định sẽ làm nhiều, cẩn thận khi nói năng.”

“Ồ? Tại sao thái tử phi lại nói ra những lời ấy?” Hoàng thượng nhìn tôi chăm chú.

“Thần tức nghĩ đến chiếc chén ngọc Cửu Long này chỉ có thể châm rượu được đến bảy phần, thiếu một phần thì rất vững vàng, thừa một phần thì chắc chắn bị tràn ra. Người xưa có nói: “Mãn chiêu tổn, khiêm thụ ích”(2). Bệ hạ chính là muốn nói với thần tức rằng nên khiêm tốn, cẩn thận, không nên kiêu ngạo, tự mãn; như miệng của chiếc chén ngọc Cửu Long này, thần tức nghĩ cũng giống như miệng lưỡi của con người vậy, nhân gian gọi những người hay khoe môi múa mép là “miệng rộng”. Miệng của một chiếc chén lớn cũng giống như một người hay lộng bàn chuyện thị phi, gọi là “Ngôn đa tất thất”(3), cố tình châm rượu sẽ khiến cho rượu tràn, bệ hạ chính là muốn mượn lời này là để nói với thần tức rằng nên nói ít làm nhiều.” Tôi cuối cùng cũng cảm nhận được cái gọi là gần vua như gần cọp, ngay cả uống rượu mà cũng phiền toái như vậy, xem ra hôm nay hoàng thượng này đã sớm tính kế cho tôi một đòn phủ đầu.

“Ha ha ha! Những lời này rất vừa lòng trẫm(4) Thái tử phi bình thân, cặp chén này là do tiên đế tiền triều khéo léo, tinh xảo chế tạo ra. Hôm nay, trẫm đem cặp chén long phượng dạ quang ngọc này ban cho thái tử phi.” Hoàng thượng nâng chén rượu lên, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch. Những Hoàng đế tại sao đều thích lưu lại mấy câu đồ nhảm chán bắt hậu nhân phải đoán như vậy nhỉ? Về sau, có phải tôi cũng nên động não lưu lại câu hỏi gì đó cho hậu thế không? Ví dụ như: người nào làm cha trước khi làm thái giám

chẳng hạn? (Vương Lão Cát: ta phản đối! Vì sao người bị thương luôn là ta...)

“Thần tức tạ phụ hoàng long ân!”

“Chư vị hoàng tử cũng nghe được cả rồi. Về sau làm việc gì cũng phải nhớ kỹ lời dạy của phụ hoàng, khiêm tốn, nói ít, ổn định giang sơn của Triệu gia ta!” Sắc mặt Hoàng thượng đã lập tức thay đổi, nghiêm túc, trang trọng khi bắt đầu giáo huấn nhóm hoàng tử, hoàng tức(5)

“Nhi thần (thần tức) tuân chỉ! Nhất định đem lời dạy bảo của phụ hoàng khắc sâu trong tâm khảm! Phụ hoàng anh minh!” Dưới điện, tất cả mọi người đều quỳ xuống.

Sau đó, con báo dắt tôi xuống dưới kim loan điện, ngồi vào vị trí của thái tử và thái tử phi, nhận lễ của các hoàng tử cùng hoàng tử phi. Khi đó, tôi lại đối diện với cặp mắt ôn hòa kia, nghe thái giám xướng danh, tôi đã biết, hần chính là đương kim Tam hoàng tử, Ngọc Tình Vương gia Triệu Tài Mậu. Những hoàng tộc cùng lứa này đã đến chữ “Mậu”, không giống như những gia đình thường dân, hoàng tộc quy định những chữ dùng cuối cùng trong tên của con cháu mình, không để tên lót ở giữa, cho nên tất cả những hoàng tử này đều được gọi là Triệu gì đó Mậu. Chỉ có điều... Triệu Tài Mậu nghe thế nào cũng thấy giống “Chiêu Tài Miêu” (6), lại đúng lúc nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của hần, quả thật rất giống tượng mèo vẫy tay. Nghĩ đến đây, tôi không khỏi có chút vui vẻ nhếch miệng lên cười. Trên tay bỗng truyền đến một cảm giác đau nhói, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên mặt con báo có chút không vui thoáng qua, đang nắm tay tôi rất chặt. Tôi hung hăng trừng mắt nhìn hần một cái, nào ngờ, hần thấy tôi trừng mắt lại nhú mày rồi nở một nụ cười. Trước kia, từng nghe nói rằng Tam hoàng tử và con báo đều là do hoàng hậu sinh ra, hần so với con báo lớn hơn hai tuổi, nhưng hoàng thượng cho rằng hần làm việc thủ đoạn tàn nhẫn, sát khí quá nặng, chỉ thích hợp với chốn sa trường, không giống với Tứ hoàng tử con báo biến tiến biết lui, giỏi về dùng mưu đầu trí, thích hợp ở trong triều đình, vì vậy nên sắc phong con báo làm thái tử, giao Tam hoàng tử cầm binh. Hiện nay, binh quyền trong triều được chia làm ba, một phần trong tay Tam hoàng tử, một phần trong tay hữu thừa tướng Phan Hành Nghiệp, phần còn lại trong tay binh bộ thượng thư Cơ Viễn Chinh. Chỉ có điều, tôi nhìn thế nào cũng không thấy Chiêu Tài Miêu này là kẻ có thủ đoạn tàn nhẫn, rõ ràng là tướng mạo của một thư sinh ôn hòa.

Khi nghi lễ kết thúc, hoàng đế lão nhân gia cuối cùng cũng vừa lòng thả cho chúng tôi trở về.

Cảm giác đầu hoa mắt choáng giống như hoàn tất Bốn khóa tu vậy! Ôi, hết cả bữa sáng rồi, đói quá!

15. Chương 11

CHƯƠNG 11 : ĐỒNG LAI VỌNG NGUYỆT NHÂN HÀ XỬ (NGƯỜI CÙNG NGẮM TRĂNG ĐÊM NÀO VỚI TA GIỜ ĐAU THẤY)

EDIT: CÚN CON SAY SỮA

“Thần thiếp mời thái tử phi nương nương dùng trà” Tôi tiếp nhận chén trà bằng ngọc lưu ly hồng nhận, nhẹ nhàng đưa lên miệng. Thuận tiện dùng ánh mắt đánh giá nữ tử trước mắt: lông mày dài rất đẹp, nhỏ nhắn mềm mại, đôi mắt sâu thẳm thẳm, hiện thực nhân nhã, trâm ngọc hoa vàng, trang sức hài hòa, áo quần thướt tha... đây là thứ phi được con báo nạp vào cung khi mười sáu tuổi, độc nữ của Binh bộ thượng thư, tên gọi là Cơ Nga. Mười lăm tuổi vào cung, năm nay đã mười chín tuổi. Mười chín tuổi ở hiện đại hần được xem như là đang độ hoa niên đẹp nhất, thiên tư lãng mạn đáng lẽ phải là sắc thái thuộc về nàng. Thế nhưng người con gái trước mặt, đã được gả cho người khác làm vợ bốn năm, đẹp thì đẹp thật, nhưng lại thiếu mất một tia quang hoa linh động và nhiều hơn một phần thành thực ổn trọng. Từ lúc vào cửa đến lúc dâng trà, đều nhìn không chớp mắt, khẽ cúi đầu, xem ra là đã được dạy bảo rất tốt, rất gia giáo, rất có quy củ.

Lại nhìn con báo bên cạnh, từ lúc Cơ Nga bước vào cửa, đừng nói đến nhìn thẳng, mà ngay cả liếc mắt cũng chưa từng dừng lại trên người nàng ấy đến nửa giây, lạnh lùng kiêu căng, không coi ai ra gì. Cơ Nga tuy là

cử chỉ đoan trang, hào phóng, khéo léo hơn người, nhưng vẫn là kim lòng không đậu, đôi mắt có chút lưu luyến chuyển về phía con báo khiến ta không khỏi có chút đồng tình với nàng, giống như lời phụ thân đã từng nói: “Đế vương chi gia vô chân tình” (Bậc đế vương không có chân tình), phần lớn mà nói, hôn nhân đối với họ cũng chỉ là vì mục đích chính trị. Mục đích của con báo khi lấy Cơ Nga, tôi thấy chẳng qua cũng chỉ vì ba phần binh quyền trong tay Cơ Viễn mà thôi. Có một huynh đệ là Mèo Vẩy Tay (Chiêu Tài Miêu) nắm binh quyền trong tay, nếu con báo không tiên hạ thủ vi cường, thì khẳng định là ngôi vị thái tử này cũng như ngồi trên đỉnh nhọn. Đương nhiên, hễ là người Trái Đất thì ai cũng biết và nói rằng đám cưới của tôi và con báo cũng chính là hôn nhân chính trị điển hình. Phụ thân mặc dù không có đến nửa phần binh quyền, nhưng lại nắm giữ huyết mạch trọng yếu của Hương Trạch Quốc trong tay, đó là thương nghiệp. Năm đó, hoàng đế lão nhân gia chỉ hôn cho tôi khi vẫn còn là một đứa trẻ sơ sinh chắc chắn là do sợ quyền lực của phụ thân quá lớn, sợ một ngày nào đó chủ giang sơn sẽ đổi sang họ Vân. Một đạo chỉ hôn nhưng lại không chế được quyền thế của phụ thân, lại khiến cho Vân gia phải vì Triệu gia mà tận sức, đúng là mưu sâu kế hiểm. Tiềm thể lại khiến con báo được hưởng tiện nghi, cưới tôi, không nghi ngờ gì nữa, có thể giúp hân gia cố vững chắc thêm địa vị thái tử của hân. Hai tháng trước cho nhỏ bỏ tất cả những loại hoa thơm trong Đông cung, có thật là vì muốn tránh cho tôi khỏi bị dị ứng phấn hoa không? Thế nhân đều biết Tả thừa tướng Vân Thủy Hân vô cùng thương yêu Lục nữ của mình, con báo lo lắng như vậy, chỉ sợ chủ yếu còn là vì muốn mượn sức của phụ thân để củng cố địa vị thái tử của mình. Chính là, chưa ăn thịt heo, chả lẽ lại chưa nhìn thấy heo chạy bao giờ sao? Từ nhỏ đã được xem kịch cung đấu nhiều tập rồi, chẳng lẽ tôi ngu ngốc lại nhảy vào cạm bẫy ôn nhu này sao? (Độc Nhĩ: A! Ai muốn ăn thịt của ta vậy?!)

Thái giám ti lễ bên cạnh thấy tôi buông chén trà xuống, liền hướng ra ngoài cao giọng báo một câu: “Dâng tiệc!” Cung nữ liền nhanh chóng bưng đồ ngự thiện, nối đuôi nhau tiến vào. Trong bữa tiệc, tôi còn được gặp một người, chính là Thập lục hoàng tử được Hi Tông sủng ái nhất trong truyền thuyết, năm nay gần sáu tuổi, mẹ là Lan Nghi phi năm đó vì sinh khó mà qua đời, Hi Tông vì muốn tưởng nhớ đến vị sủng phi này nên mới đặt tên cho Thập lục hoàng tử là Lan Mậu. Thập lục hoàng tử từ thuở nhỏ đã đi theo bên người hoàng hậu, rất thân thiết với Tứ hoàng tử và con báo. Ngoại trừ Phượng Nghi điện của hoàng hậu, quá nửa thời gian đều ở tại Đông cung của con báo. Nghĩ đến đây, tôi không khỏi thầm than con báo có tâm tư kín đáo. Năm đó, được Hi Tông tứ hôn, không nghi ngờ gì nữa, con báo đã như hổ thêm cánh, nhưng cũng để lại một hậu quả, đó là một quy củ do tổ tiên Hương Trạch Quốc định ra: nếu chính phi chưa vào cửa thì thứ phi của hoàng tử không thể mang thai sinh con. Tôi kém con báo chừng mười tuổi, những hoàng tử khác nhỏ tuổi hơn hân đều đã có dấu có rể, chỉ có con báo dưới gối là chưa có con rể mà thôi. Không thể như các hoàng tử khác dựa vào nhi nữ để tăng cường thế lực, con báo liền mượn sức của huynh đệ. Mà trong đám hoàng tử còn lại, chỉ có Thập lục hoàng tử này là đi theo hoàng hậu từ nhỏ, lại được Hoàng thượng sủng ái, hân liền bồi đắp tình cảm từ nhỏ, ngày sau nhất định sẽ có lúc dùng đến. Khó trách Hi Tông nói con báo giỏi quyền mưu thuật đấu, tôi thấy hân quả thực chính là sinh ra là để làm cho cung đình tranh đấu. Hôm nay, khi làm lễ diện thánh, Thập lục vì bị cảm mạo, sợ lây bệnh cho Hoàng thượng nên không đi, con báo liền cho người gọi hân đến Đông cung để dự tiệc tân hôn long phượng, đủ thấy tâm tư của con báo trên người Thập lục thâm sâu như thế nào.

Chẳng qua, tên của Thập lục nghe thế nào cũng thấy giống “Lam Miêu” (mèo xanh) vậy nhỉ? Nhìn nhóc mèo xanh này, ánh mắt đen láy, hai má bầu bĩnh, cái mũi tuần tú, môi hồng mỏng manh, thật là một đứa trẻ đáng yêu nha! Đáng tiếc, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lại bày ra dáng vẻ cứng rắn, uy nghi của hoàng thất. Tôi rốt cục phát hiện ra ý nghĩ tiến cung của mình, hóa ra ông trời muốn để cho tôi tới cứu vớt một cậu bé sắp bị sự sa đoạ của chính trị làm chơ dơ bản. Tôi nhất định không làm nhục sứ mệnh, không phụ lại sự chờ đợi tha thiết của Đảng và nhân dân (ông trời: Thập lục thật đáng thương, những tháng ngày khổ cực của người đã đến gần rồi, đừng trách ta không cảnh tỉnh người trước...)

Tôi, con báo, Cơ Nga và Lam Miêu theo thứ tự ngồi xuống. Tiệc tân hôn Long Phượng trình tự thật rườm rà, đầu tiên là cổ nhạc, cung nữ hiến bạch ngọc trà, gọi là “Trà thai minh tự”; sau là “Toàn hạp nhất phẩm”, “Tiền thái ngũ phẩm”, “Bột bột tứ phẩm”, “Tương thái tứ phẩm”, “Kính phụng hoàn tương”; “Thiện thang nhất phẩm”, “Ngự thái tam phẩm”, “Bột bột nhị phẩm” : Vô cùng thịnh soạn!

Phát hiện ra cung đình Hương Trạch Quốc lấy vi ngọt làm chủ đạo, tôi bình thường ghét nhất là đồ ngọt, cảm thấy ăn vào rất ngấy. Đồ ăn tuy rằng nhiều, nhưng sau khi “mò kim đáy bể” chỉ thấy có một thứ có vẻ hợp với khẩu vị của tôi... “Kim ti tổ tước”, món điểm tâm này chế biến từ thịt chim sẻ, khẩu vị mềm mại, chính là hợp với lòng tôi. Bất quá, hoàng thất có một quy củ thực BT: cho dù đối với đồ ăn vô cùng thích

cũng phải tuân thủ nghiêm khắc nguyên tắc: “Dùng bữa không quá ba thìa”, khi ăn không được biểu hiện là mình thích ăn cái gì. Trơ mắt nhìn một mâm đầy cao lương mỹ vị, lại không thể ăn, trong lòng mắng một lượt, đánh phần nộ ăn hai miếng cơm trắng.

Khi dùng cơm, mọi người giống như đang diễn kịch câm, chỉ ăn không nói. Và cứ như thế, trong phòng chỉ trừ thái giám thỉnh thoảng gọi tên món ăn, còn lại đa số thời gian đều tĩnh lặng, ngay cả âm thanh sợi tóc rơi xuống đất cũng nghe thấy. Bọn họ không sợ phát phiền nhưng tôi sợ tiêu hóa không nổi. Vì thế, tôi quyết định làm cho không khí hiện trường trở nên sinh động lên một chút.

“Ha ha ha! Hôm nay là ngày lành, không bằng ta kể chuyện cười ọi người nghe một chút!”

“Không biết hôm nay là ngày lành như thế nào?” Con báo không biết sống chết miễn cưỡng hỏi một câu, không phải biết rõ rồi mà còn cố hỏi sao? Tôi không thể nói ngày đại hỉ của tôi chính là ngày lành được.

“À, hôm nay là kỳ niệm ngày sinh của Khổng Phu Tử.” Ta nhất định sẽ cùng người giả ngu, hừ... (Khổng Phu Tử: là người ở thời kỳ cổ đại, khi đó ta còn chưa sinh a...)

“Khổng Phu Tử là người phương nào?” Lam Miêu có chút tò mò hỏi tôi, cuối cùng cũng phải buông cái bộ dạng hoàng tộc nghiêm túc xuống, lộ ra biểu tình phù hợp với độ tuổi của nó.

“Khổng Phu Tử là một vị thánh nhân cách đây đã rất lâu, rất lâu rồi.” Tôi thật hiền lành, kiên nhẫn giải thích cho hắn.

Con báo liếc mắt nhìn tôi một cái, bình phẩm không thêm suy nghĩ: “Thế còn câu chuyện cười thì thế nào, ái phi kể nghe một chút xem sao.”

“Trước đây, có một người đang đi trên lề đường, bước đi, bước đi, đột nhiên ông ta liền lăn ra ngất xỉu.” Nói xong, tôi tràn đầy tin tưởng chờ đợi.

“Sau đó thế nào?” Lam Miêu hỏi một câu. Ai da!... Tôi vô cùng bất mãn mỗi khi mình kể xong một câu chuyện cười mà lại có người hỏi “Sau đó thế nào?” Rất tổn thương đến lòng tự tôn! Còn con báo thì bày ra một bộ dạng chờ xem kịch vui.

“Câu chuyện nói rằng, bên cạnh đường cái có một con chó con...” Mới vừa bắt đầu giải thích thì...

Chợt nghe tiểu Thập lục hấp tấp chen ngang: “Hay là hoàng tẩu kể chuyện lịch sử ngày xưa đi.”

“Được. Chuyện kể là, ở phía trước, bên cạnh đường cái, có một con chó con...” Tôi là người biết tiếp thu lễ phải, chỉ cần người nghe có nhu cầu là tôi lập tức đáp ứng.

“Hoàng tẩu kể chuyện lịch sử chiến tranh ngày xưa đi.” Tiểu Thập lục cố gắng kiềm chế nói.

“Được. Chuyện kể là, ở phía trước, bên cạnh đường cái, có một con chó con đánh một con mèo con vì tranh nhau một cái bánh bao nhân thịt...”

Không thể nhịn được thì cũng không cần nhịn, tiểu Thập lục cuối cùng cũng cướp đường mà chạy... Vốn định dùng chuyện xưa để đuổi con báo đi, không ngờ lại dọa Lam Miêu đáng yêu, lỗi thời. Trên mặt của con báo cũng là một bộ sớm đã biết trước, nghiêng người nhìn về phía tôi. Cuối cùng, sau khi ngồi nửa ngày rồi cuộc cúng đứng dậy rồi đi, trước khi đi lướt qua người tôi, xoay người nói một câu: “Đêm đã khuya rồi, ái phi chớ nên bi thu thương nguyệt (buồn thu, thương trăng), nếu ái phi có hứng thú, có thể đến Kỳ Lân Cư tìm bốn vương, bốn vương rất nguyện ý nghe ái phi kể câu chuyện xưa “Bên đường cái.” Nói xong, cười ha hả mà rời đi. Trong lòng tôi rất hận nha....

Về sau, tiểu Thập lục chỉ cần vừa nghe thấy tôi nói giỡn là muốn kể chuyện xưa, lập tức chuyển ngay sang trạng thái đề phòng. Nếu khi ăn cơm, sẽ chặn trước một câu: “Khi ăn không được nói, khi uống không được nói.” Làm tôi chết ghen. Nhìn biểu tình của con báo khi tôi dùng bữa, có lẽ trong lòng hắn rất vui sướng... Tôi nghiêng răng, nghiêng lợi...

Sau đó, tôi phát hiện ra phạm là những thứ mình thích ăn, khi dùng cơm đều được nhà bếp chuẩn bị thành hai xuất, như vậy, cuối cùng tôi có thể ăn sáu thìa, không phải chỉ ngồi ăn cơm trắng. Dần dần, đồ ăn dường như đều đổi thành những món hợp với khẩu vị cay mặn của tôi.

16. Chương 12

CHƯƠNG 12 : ĐÌNH VIỆN THÂM, THÂM, THÂM KỶ HỨA (ĐÌNH VIỆN SÂU, SÂU, SÂU BIẾT MẤY)

EDIT: CÚN CON SAY SỮA

Cuộc sống nơi cung đình thật là trống rỗng, mặc dù thường xuyên và nhất định phải gặp gỡ, thân thiện với một vài Vương phi, nhưng mỗi lần gặp nhau, những chuyện mà phụ nữ cổ đại đề cập đến thật vô cùng nhàm chán, không bao giờ thoát khỏi mấy chủ đề: ăn diện, phục sức, nữ hồng(1), con cái, nội trợ. Phần lớn thời gian tôi cũng chẳng phát biểu ý kiến gì, mặc kệ các nàng ngồi ở đó thao thao bất tuyệt, thỉnh thoảng “ồ” một tiếng tỏ vẻ hoài nghi, sau đó các nàng sẽ tiếp tục hưng phấn mà nói tiếp; nếu không hoặc là tôi sẽ “à” một tiếng tỏ vẻ đồng ý khiến cho các nàng có được cảm giác công cuộc bất quá(2) của mình có người tán thưởng nên rất có cảm giác thành công. Tôi cho đến bây giờ tin chắc rằng, giữa phụ nữ không có tình hữu nghị vĩnh cửu mà chỉ có sự nghi kỵ vĩnh cửu. Huống chi là trong cung đình, cho nên, mặc kệ là muốn lấy lòng của tôi hoặc là đối với tôi khẩu phật tâm xà, tôi đều giữ khoảng cách nhất định, không mặn không nhạt. Sau này, nhóm Vương phi vốn ghen tị với tôi đã giảm bớt địch ý, cho rằng tôi trẻ người non dạ, cho rằng tôi không có ham muốn gì. Đương nhiên, cũng có một số kẻ cho rằng càng phải nên phòng bị tôi, nói là thái tử phi công phu thâm hậu, tâm tư thâm bí quỷ quyệt, nói ít mà lý lẽ rành rọt, rõ ràng, khiến người khác phải cứng lưỡi. Cơ Nga vẫn ngày ngày đúng hẹn đến vấn an tôi, vẫn là những cử chỉ không có gì có thể soi mói chê trách, vẫn rất nề nếp, quy củ.

Tiểu Thập Lục phần lớn thời gian vẫn ở Đông cung, Hoàng thượng cho Ngự sử đại nhân hằng ngày đến Đông cung giảng bài cho cậu, Triệu Chi Hàng này cũng là một môn hạ trọng yếu của thái tử. Ông ta vẫn thường ra vào thư phòng của thái tử, rất được con báo nể trọng. Trước kia, trong Vân phủ, tôi từng đứng ở xa liếc mắt nhìn ông ta một lần, chòm râu bạc rất đẹp, áo bào nhẹ bay bay trong gió, đúng là một tiểu lão đầu tiên phong đạo cốt, ánh mắt tinh nhuệ, vừa nhìn thấy đã biết là của một người được tôi luyện trong chốn quan trường, bụng chứa đầy mưu mô tranh đấu chính trị.

Tôi thường đến trêu chọc Tiểu Thập Lục, thứ nhất là để giải sầu, thứ hai là sợ thằng bé bị lão già Triệu Chi Hàng kia dạy dỗ mà thành hư hỏng, về sau sẽ trở thành công cụ chính trị của con báo mỗi khi lâm triều. Có lẽ bởi vì trước đây tôi cũng có em trai, cho nên đối với Lam Miêu, tôi bất tri bất giác mà đem thằng bé thành sản phẩm thay thế cho em trai của mình. Chẳng qua là, tiểu tử Lam Miêu luôn bày ra một bộ dạng ông già đối với tôi, có một lần bị tôi chọc đến phát cáu, còn khinh bỉ thốt ra một câu: “Không trách tiên sinh vẫn nói nữ nhân đều là hồng nhan họa thủy.” Hừ!... Tôi đã nói lão già họ Triệu sẽ dạy nó thành hư hỏng mà, hoàn toàn tước đoạt hết những nét ngây thơ, chất phác của một đứa bé sáu tuổi mà biến thành cái dạng này. Tôi hỏi nó, tiên sinh còn dạy cái gì nữa, nó kiêu ngạo mà sổ cho tôi nghe một tràng, tôi nghe thì thấy phần lớn là đạo vua tôi và một chút kinh nghiệm chính trị, đấu tranh quân sự các đời trước. Vì muốn thu lại bộ dạng chính trị như ông già của Tiểu Thập Lục, trả lại tuổi thơ ột hài tử còn non nớt như nó nên tôi thường kể cho nó nghe một ít chuyện đồng thoại kim cổ. Khi mới bắt đầu, Tiểu Thập Lục còn trưng ra vẻ mặt hết sức khinh thường, nhưng về sau thì đã dần dần bị hấp dẫn, dù sao thì Tiểu Thập Lục cũng chỉ là một đứa trẻ, làm sao có thể không bị thu hút bởi những câu chuyện đồng thoại tốt đẹp đơn thuần cơ chứ.

Có một ngày, tôi hỏi Tiểu Thập Lục: “Tử viết: ‘Duy nữ tử dữ tiểu nhân nan dưỡng dã’, Tiểu Lan Lan có biết nghĩa là gì không?”

(Chỉ có phụ nữ và tiểu nhân là khó nuôi)

Tiểu Thập Lục nghe thấy tôi theo thói quen gọi nó là Tiểu Lan Lan thì nhăn mặt nhăn mày, oán hận nói: “Bốn vương đầu còn nhỏ nữa, người chẳng qua cũng chỉ hơn ta bốn tuổi thôi.” Tiểu tử này! Hiện tại không có ai ở đây đã không thêm gọi tôi là Hoàng tẩu nữa rồi, đối với tôi hết “người” rồi lại “người”, những khi bị tôi chọc giận thì còn có thể nói thành câu: “Người, nữ nhân này! Ta không phải là Tiểu Lan Lan, người mới là Tiểu Dung Dung!” Ngay thơ vô cùng, tôi không khỏi khẽ cười, lắc lắc đầu...

“Tử là ai?” Lam Miêu thấy tôi không cùng nó tranh luận thì cảm thấy không thú vị, tâm không cam, tình không muốn, liền hỏi một câu.

“Tử chính là Khổng Phu Tử, ông ta chính là một vị thánh nhân thời cổ, là một nhà tư tưởng, chính trị gia, nhà giáo dục, có ba ngàn môn khách, đệ tử thì nhiều vô số...” Tôi thấy Lam Miêu mơ hồ về Khổng Tử nên cung cấp cho nó vài nét cơ bản về cuộc đời của ngài, Lam Miêu nghe xong thì hai mắt tỏa sáng, tỏ ra vô cùng sùng bái.

“Vậy câu ‘Duy nữ tử dữ tiểu nhân nan dưỡng dã’ có nghĩa là gì?” Lam Miêu lại ngoan ngoãn biến thành một cục cứng tò mò.

“ ‘Tiểu nhân’ chính là tiểu hài tử, nữ nhân và tiểu hài tử ở trong nhà không phải tự nhiên mà sinh ra. Nữ nhân là nội tướng trong nhà, đứa trẻ thì còn nhỏ, nhưng bọn họ đều phải ăn, uống, mặc. Chi phí cho chuyện ăn, uống và mặc này lấy từ đâu ra? Khổng Tử viết: ‘Duy nữ tử dữ tiểu nhân nan dưỡng dã.’, chính là nói đàn ông phải cố gắng đấu tranh kiếm tiền. Chỉ khi đã có được tài lực làm trụ cột thì mới có khả năng lấy vợ sinh con. Ý tiên sinh muốn nói đó là từ gia đình, quốc gia đến thiên hạ đều không thể nói hoặc kêu gọi là không cần thức ăn và quần áo mặc được.” (Tác giả: Ta thực sự nghe không nổi nữa...)

Lam Miêu nghe xong thì liên tục gật đầu nói phải. Không ngờ chỉ vì một câu này mà nhiều năm về sau, Tiểu Thập Lục quả thật đã không đi theo con đường chính trị mà lựa chọn lĩnh vực buôn bán, phát triển tài hoa của chính mình, trở thành một thương nhân lớn tung hoành khắp trong Nam ngoài Bắc ở Hương Trạch Quốc, mang đến cảnh buôn bán phồn vinh chưa từng có. Người đời nói rằng: “Thập Lục Vương trọng thương khinh sĩ(3), là một vị ‘Thương vương’(4)”. Nhưng tiền tài mà Tiểu Thập Lục ngày sau mang lại đã thực sự củng cố thực lực cho vương triều Triệu gia, khiến cho Triệu gia tại Hương Trạch Quốc trăm năm không suy, thành tựu to lớn ấy khiến đời sau gọi là “Lê Lan thịnh thế”.

“Không biết ái phi còn biết Khổng Phu Tử còn có triết lý cao thâm nào nữa không?” Con báo mặc áo bào long kim măng tử(5) đi từ ngoài điện vào, trên búi tóc dùng một sợi dây buộc có đính ngọc quý, ánh mắt tựa tiểu phi tiểu(6) nhìn tôi, phía sau hẳn đúng là Triệu Chi Hàng, tiến vào cúi đầu hành lễ với tôi và Tiểu Thập Lục, chẳng qua trên trán hiện lên một đường gân xanh, biểu hiện của việc không vừa lòng với biện giải của người khác. (Tác giả: Cho nên nói, sau lưng người khác không được nói bậy, nếu không, sẽ bị bắt quả tang! Nữ trư: được, đợi ta về rồi sẽ giáp mặt nói sau.)

“Thần thiếp tham kiến bệ hạ.” Tôi làm động tác phúc thân với con báo. Hẳn gần đây dường như vô cùng thích thú việc quấy rầy tôi, không biết có mục đích gì.

“Vi thần từng nghe nói nương nương tài năng xuất chúng, bình thường cực kỳ mong mỏi mà chưa từng được luận bàn văn chương với người. Hôm nay hạnh ngộ nương nương, vi thần hiểu biết còn thô tục và ít ỏi, mong được nương nương chỉ giáo.” Nói năng đường hoàng lắm, chẳng qua, hai chữ “chỉ giáo” dường như có tăng thêm vài phần âm lượng, tôi nghe thế nào cũng thấy có vẻ giận dữ không phục. Tiểu lão đầu này...

“Chỉ giáo thì không dám nhận. Tử viết: trong ba người cùng đi, tất có một người là thầy ta. Trong rất nhiều câu nói của Khổng Phu Tử, bản cung tâm đắc nhất là câu này, hôm nay lại được cùng tiên sinh luận bàn, chúng ta cùng học hỏi lẫn nhau, tiên sinh thấy thế nào?” Tưởng khi dễ được tôi ư, hừ! Không có cửa đâu. Con báo nhìn tôi, trong mắt lộ ý cười, một bộ dạng quan sát hai quân đối chọi, lão nhân gia hẳn thì thoải mái thích ý rồi, sống chết mặc bay, tâm tình vô cùng tốt.

“Vi thần cuồng vọng, mong nương nương thứ tội.” Triệu Chi Hàng thật ra là người thông minh, chỉ một chút đã nhận ra ý tại ngôn ngoại(7) của tôi.

“Ừ... bản vương nghĩ, lời nói của Khổng Phu Tử quả thật hơn người. Không biết ông ấy từng nói qua những câu nào tuyệt diệu như thế nữa chẳng?” Con báo nhẹ nhàng lay động chiết phiến trong tay.

“Tử viết: quân tử thái nhi bất kiêu, tiểu nhân kiêu nhi bất thái”. (Quân tử thư thái mà không kiêu, tiểu nhân kiêu mà không thư thái.) Con báo lơ đãng cười, không biết có nghe ra được là tôi đang giáo huấn hẳn không.

“Tử viết: phù đạt dã giả, chất trực nhi hảo nghĩa. Sát ngôn nhi quan sắc, lự dĩ hạ nhân.”

(Người đạt thì chất phác, ngay thẳng, mà ưa làm việc nghĩa; biết lắng nghe người ta nói, mà xem sắc mặt; biết liệu định mà nhường nhịn người. Người như vậy trong nước, trong nhà đều đạt.)

“Tử viết: quân tử hòa nhi bất đồng, tiểu nhân đồng nhi bất hòa”

(Người quân tử hòa thuận với nhau mặc dù không giống nhau, kẻ tiểu nhân tuy giống nhau nhưng không hòa thuận với nhau được)

“Tử viết: nhân giả bất ưu, tri giả bất hoặc, dũng giả bất cự.”

(Người trí thì không còn nghi ngờ; người nhân thì còn lam ưu tư; người dũng thì không còn sợ hãi)

“Tử viết: ...”

Chỉ thấy con báo, Tiểu Thập Lục, Triệu Chi Hàng càng nghe càng nhập tâm, tỉnh thoảng cùng tán thưởng mà vuốt cằm. Chỉ khổ cho tôi, tuôn ra một đồng, yết hầu đã nhanh chóng khô khốc, cứ một ngụm lại một ngụm trà. May sao đúng lúc đó, Vương Lão Cát ở bên ngoài điện báo Hoàng thượng tuyên Ngự sử đại phu Triệu Chi Hàng yết kiến, Triệu Chi Hàng dù lưu luyến không muốn vẫn phải cáo từ rời đi. Vốn tưởng rằng con báo cũng sẽ đi, ai ngờ hắn vẫn còn ngồi ở kia, sai người thay một bình trà hoa cúc, tiếp tục tư thế chờ đợi tôi.

Tôi nhất thời sinh khí, vừa đặt móng xuống liền nói: “Tử viết: ta muốn xuất cung.”

Con báo nhất thời ngạc nhiên không nói nên lời, không rõ là gì, nhú mày hỏi: “Cái này cũng là lời

“Không phải! Đây là thần thiếp nói”

“Ồ? Ái phi vì sao lại tự xưng là “Tử” vậy?” Con báo cười nhìn về phía tôi.

“Thần thiếp là nương tử của bệ hạ, là tẩu tử của Tiểu Thập Lục, vì sao lại không thể xưng là tử chứ?” Tôi nổi giận nói, cả ngày ngây ngốc ở trong cung, nếu tỉnh thoảng không trêu đùa, tra tấn Tiểu Thập Lục thì tôi đã sớm buồn đến nẫu ruột ra rồi, Vân phủ vẫn là tốt nhất, nơi đó có Tiểu Bạch có thể khi dễ.

“Ha ha, bản vương thật không thể nghĩ ra rằng Nương tử cũng có thể gọi chung là Tử”

“Nương tử không thể gọi chung là Tử, chẳng lẽ còn có thể giản lược đi xưng là nương(8) hay sao?” Tôi tức giận, người này cố tình trêu đùa tôi chắc.

Một câu vừa nói xong, cung nữ, thái giám bốn phía đều hoảng sợ nhìn tôi, Tiểu Thập Lục tuy rằng muốn cười nhưng vẫn lo lắng nhìn tôi. Làm sao vậy? A! Tôi đã phản ứng thái quá rồi, bản thân bị trúng một kích của con báo nhưng lại nói là mẹ con báo, mẹ con báo không phải là hoàng hậu sao? Thế này chẳng phải phạm vào tội phạm hù sao!

“Người đâu!” Con báo thu chiết phiến lại, xong rồi, xong rồi, tiếp theo không phải là muốn cho người lôi tôi ra ngoài, ra sức đánh cho hai mươi đại côn đầy chứ? Tôi khẩn trương nhắm mắt lại. Chợt nghe Sprite được con báo triệu hồi tới, tiến lên run giọng trả lời: “Có nô tỳ, điện hạ có gì phân phó?”

“Không nghe thấy nương nương nói muốn đi ngoài(9) sao? Còn không mau hầu hạ nương nương đi nhà xí!” Con báo này... Dám xuyên tạc ý tứ của tôi. Tôi đâu có muốn đi tiểu.

Mở mắt ra, chỉ thấy trong mắt con báo lóe ra ý cười, khóe miệng nhếch lên trêu tức, nhìn về phía tôi. Sprite tiến lên muốn nâng tôi: “Nô tỳ tuân chỉ, hầu hạ nương nương đi ngoài.” Đường như thấy con báo không trách cứ tôi mà thở dài một hơi nhẹ nhõm.

“Chậm đã. Bản cung một chút cũng không nghĩ đến xuất cung.” Tôi xấu hổ ngồi xuống.

“Có nghe thấy không, nương nương nói nàng không muốn xuất cung, các người phải thay ta hầu hạ nương nương cho tốt, nếu có chút sơ xuất, thì ta sẽ hỏi tội các người!” Con báo đột nhiên đổi sắc mặt, răn dạy hạ nhân. Cảnh báo uy nghiêm làm cho bọn hạ nhân nơm nớp lo sợ, nhất loạt quỳ xuống, luôn mồm vâng dạ.

Hay cho con báo nhà người, thật quá giảo hoạt, ngay cả ta mà cũng bị người quấy rối, chỉ một chút mà lại biến thành tự mình nói không muốn xuất cung! Đúng là tự bẽ đá ném vào chân mình. Tôi buồn bực đến cực điểm, quả nhiên là gừng càng già càng cay.

Bài học thứ hai khi xuyên qua: không nên so bì sự xảo quyệt, giả dối với hoàng thất. Con đường tu đạo còn dài rộng phía trước, cùng con báo đấu trí, đấu dũng, con đường cách mạng này còn gập ghềnh, hiểm trở, gánh nặng đường xa a...

Chú thích:

- 1- Nữ hồng: người phụ nữ tề gia nội trợ
- 2- Bát quái: buôn chuyện
- 3- Trọng thương khinh sĩ: coi trọng việc buôn bán, coi nhẹ việc làm quan.
- 4- Thương vương: Vương gia thương nhân.
- 5- Long kim mãng tử: rồng vàng, rắn tía
- 6- Tựa tiểu phi tiểu: Cười như không cười
- 7- Ý tại ngôn ngoại: ý vượt ra ngoài lời. Tức là lời nói thì ít nhưng chuyển tải nhiều ý tứ sâu xa.
- 8- Nương: mẹ
- 9- Xuất cung: Dung nhi nói muốn xuất cung, tức là đi ra ngoài cung, nhưng thái tử xuyên tạc thành đi ngoài.

17. Chương 13

CHƯƠNG 13: THIÊN GIAI DẠ SẮC LƯƠNG NHƯ THỦY (1) (MÀN ĐÊM SƯƠNG PHỦ TRỜI MAN MÁC)

EDIT: CÚN CON SAY SỮA

“Màn đêm sương phủ trời man mác”. Bên trong song cửa sổ, ngọn nến hồng lay động, ngoài song cửa, mưa phùn lất phất bay, từng giọt nước tích tụ trên mái hiên rồi rơi xuống, trên mặt đất xuất hiện những vòng tròn gợn sóng, như thở than, như luyến tiếc... Tôi thối tắt nệm, đẩy cửa sổ ra, ngồi ôm gối ở mép giường, chăm chú nhìn làn mưa phùn đang tung bay ngoài song cửa, lại mơ hồ nhớ tới những câu thơ trong bài Hải tử (Hồ nước):

Dĩ tiền đích dạ lý ngã môn tĩnh tĩnh địa tọa trú

Ngã môn song tắt như mộc

Ngã môn chi khởi liễu nhĩ đoá

Ngã môn thính đắc kiến bình nguyên thượng đích thủy hòa thi ca

Giá thị ngã môn tự kỷ đích bình nguyên, dạ văn hòa thi ca

Như kim chích thặng hạ ngã nhất cá

Chích hữu ngã nhất cá song tắt như mộc

Chích hữu ngã nhất cá chi khởi liễu nhĩ đoá

Chích hữu ngã nhất cá nhân thính đắc kiến bình nguyên thượng đích thủy

Thi ca trung đích thủy

Tại giá cá hạ vũ đích dạ văn

Như kim chích thặng hạ ngã nhất cá

Vi nhĩ tả trú thi ca

Giá thị ngã môn cộng đồng đích bình nguyên hòa thủy

Giá thị ngã môn cộng đồng đích dạ văn hòa thi ca

Thị thủy giá yêu thuyết quá hải tử

Yếu tảo liễu yếu đào xử khán khán
Ngã môn tăng tại giá nhi tọa quá
(Dịch nghĩa: Ngày xưa, khi đêm xuống, hai đứa mình thường lẳng lặng ngồi
Lặng yên ôm gối như hai cái cây
Chúng mình chỉ lộ ra vành tai,
Cùng nhìn ngắm mặt nước hồ phẳng lặng và lắng nghe tiếng nước chảy và cùng họa thơ ca.
Lúc bấy giờ chúng mình thật bình yên, bóng đêm như họa thơ ca
Đêm nay, chỉ còn mình tôi ôm gối,
Mình tôi ngồi im lìm như cái cây
Chỉ nổi lên vành tai của mình tôi
Chỉ một mình tôi lắng nghe khúc ca và ngắm nhìn bức họa của nước,
Thơ ca trong tiếng nước
Trong đêm mưa hôm nay,
Chỉ có mình tôi
Viết thơ cho người
Đâu bức họa của nước trên mặt hồ phẳng lặng
Đâu vần thơ cùng họa trong đêm khuya
Là ai đã từng nói như vậy về hồ nước
Nhất định phải đi qua nơi này
Nơi chúng mình đã từng ngồi ngày xưa).

Trước đây, đọc những câu chữ này thấy lòng thật bình thản. nhưng hôm nay, những vần thơ ấy hiện lên trong đầu lại làm cho tôi đột nhiên tỉnh ngộ, thì ra chỉ có những từ ngữ trau chuốt như nước này mới xứng với ý cảnh như nước và tâm tình như nước.

Một làn gió lạnh thổi qua, mang đến một làn hương mát mẻ, tôi hít một hơi thật sâu, cảm thấy như có mùi hoa hồng, hoa mai, thoang thoảng mà ngậy ngất, không khỏi muốn chìm đắm trong đó. Đột nhiên nhớ tới bên trong Đông cung vốn không có hoa thơm, vậy thì hương hoa này ở đâu mà đến? Còn chưa kịp nghĩ thì cả người bỗng trở nên mềm nhũn vô lực, không chống đỡ được mà nằm rũ xuống giường. Trong lòng thầm kêu: không hay rồi! Chẳng phải là loại thủ đoạn mà trong tiểu thuyết võ hiệp thường dùng có tên là mê hương hay sao! Sprite và Thất Hỉ ở gian ngoài, trong phòng chỉ có một mình tôi, tôi muốn mở miệng kêu cứu, lại giống như có người bóp nghẹn cổ họng, không thể phát ra một chút âm thanh nào.

Trước mắt chợt thấy lóe sáng, chỉ thấy bên giường xuất hiện một hắc y nhân nhanh nhẹn nhảy xuống, che mặt, không thấy rõ diện mạo, tay giơ viên dạ minh châu lên, dùng ánh sáng xanh mờ ảo soi một vòng quanh mặt tôi: “Nghe nói ngươi là đệ tử quan môn của ta. Bốn tọa không biết mình lại có thể có một đồ nhi mỹ mạo đẹp như tranh thế này, thật hổ thẹn, hổ thẹn... Chỉ là...” Thanh âm trong vắt, giống như của một thiếu nữ đang độ tuổi thanh xuân, nhưng không biết có phải nàng ta đã nhận lầm người rồi hay không, mà nói những lời tôi nghe mà không làm sao có thể hiểu được. Nàng vừa nói, vừa đưa ngón tay giữa đặt lên cổ tay tôi, ngón tay lại không mềm mại tinh tế như những thiếu nữ bình thường khác mà có chút thô ráp cứng rắn. “Chỉ là, mạch tượng của đồ nhi này thật hỗn loạn! Đường đường là đệ tử quan môn của bốn tọa mà ngay cả chút mê hương ấy cũng không chịu nổi, trong thân thể lại trúng kịch độc, nói ra chẳng phải làm cho thể nhân cười đến rụng răng sao! Để vì sư mang ngươi trở lại trong giáo mà dạy dỗ lại vậy.” Nói xong liền ôm lấy tôi đứng lên muốn rời đi.

Nàng ta nói cái gì mà khiến tôi nghe được cứ như lọt vào một màn sương mù dày đặc. Tôi sốt ruột nhìn về phía cửa, hy vọng có ai đó có thể tới cứu mình.

“Đồ nhi ngoan, mọi người trong viện đều trúng mê hương của ta, nên không có kẻ nào đến quấy rầy hai thầy trò chúng ta đâu. Hoàng cung của Hương Trạch Quốc cũng chỉ đến thế này thôi sao! Uống công ta trước khi đi chuẩn bị theo rất nhiều độc dược.” Thiếu nữ ôm tôi thì triển khinh công rời đi, đột nhiên, một thanh kiếm tinh tế xuyên tới, thiếu nữ kia ôm tôi nhẹ lắc mình một cái tránh khỏi kiếm phong, thanh kiếm kia lúc thì chặn, lúc thì ngăn, lúc thì nhắc lên, lúc thì rút lại, lúc thì tỏa ra, lúc thì điểm tới, từng chiêu từng chiêu vây hãm lấy thiếu nữ, nhưng rõ ràng là e ngại thiếu nữ đang ôm tôi ở trong lòng nên lực đạo và góc độ của chiêu thức không khỏi có điều cố kỵ. Thiếu nữ kia ban đầu còn có thể ứng phó, về sau phải dùng hết sức nhưng vẫn không tránh được một kiếm trên vai liền nhẹ nhàng buông tay, mắt thấy bản thân mình sẽ bị thả rơi xuống đất... “Dung nhi!” Người kia vội vàng thu kiếm, khẩn trương phi thân phóng tới đón được tôi. Tôi mơ mơ màng màng nghe thấy tiếng ai đó vừa gọi mình, là Tiểu Bạch sao? Cố gắng hết sức gượng mở đôi mắt sắp không chống đỡ được ra, kinh hãi nhìn lại, là vẻ mặt của con báo đang hoảng loạn nhìn tôi, khuôn mặt ngay gần kề trắng bệch, sao lại là hắn? Không khỏi có chút thất vọng.

Con báo nhìn tôi, trên mặt là một nét âm đạm thoáng qua. Trong lúc cảm giác mệt mỏi ập đến, chợt nghe thấy tiếng đánh nhau của thị vệ đại nội và thích khách ngoài phòng truyền tới, bỗng không biết người nào hô lên: “Có độc! Mọi người mau che mặt lại!” Sau đó là tiếng binh khí rơi loảng xoảng, có lẽ là do bị buông xuống để lấy tay che kín miệng mũi.

“Hôm nay cũng không uống công! Chẳng những được gặp mỹ nhân mà còn được thưởng thức Long Uyên Kiếm của Hương Trạch Quốc! Lần sau ta sẽ mang mỹ nhân cùng đi! Ha ha ha!” Giữa không trung, thiếu nữ cười to mà đi. Con báo nghe thấy vậy, cuồng phong tích tụ nơi đáy mắt, cánh tay ôm tôi cũng trở nên căng thẳng. Mà tôi, sau khi hao tổn hết khí lực toàn thân, không phụ sự mong đợi của mọi người, liền bất tỉnh.

Cả người đau nhức, đầu cũng là cảm giác đau muốn vỡ ra, chẳng qua là giường nệm hôm nay nằm rất thoải mái, lại còn có một khuôn mặt đầy vẻ lo lắng luôn ghé sát vào mặt tôi, nhưng trên lưng có cái gì đè lên lưng tôi mà nặng vậy? Lạnh băng. Không hiểu cái gì dám nằm thẳng lên lưng tôi mà ngủ. Xem ra tôi phải dùng chân xuất chiêu “vạn phạt quy tông” đá nó xuống mất, tôi miễn cưỡng mở mắt ra nhìn, trước mặt như có màn sương mù. Đợi chút! Trước mắt sao lại có khuôn mặt nào giống của con báo vậy! Là ác mộng rồi, ngay cả ban ngày cũng nằm mơ thấy hắn! Tôi nhắm mắt lại, rồi mở ra. Sao vẫn là hắn? Tôi lại nhắm mắt, rồi mở ra, nhắm lại, mở ra, nhắm lại – mở ra, nhắm lại – mở ra... Trong lúc mí mắt run rẩy... “Không nghĩ là Vân nhi lại ái mộ vi phu như thế. Sáng sớm vừa tỉnh dậy đã cùng vi phu liếc mắt đưa tình.” Luồng nhiệt khí ái muội phun vào bên tai, hóa ra không phải tôi nằm mơ, cho nên tôi mới nói con báo chính là loài mèo độc ác nhất trên thế giới này. Luôn lấy việc trêu đùa tôi làm vui, tôi đúng là có mệnh khổ. Chẳng qua là những lời này của con báo có vẻ nhất quán với phong cách của hắn, tình nguyện bị hắn nói móc còn hơn là nghe thấy hắn mở miệng nói là hai từ “Vân nhi” đầy ái muội, đúng là ghê tởm đến nỗi khiến người ta chết không đền mạng.

Sau đó con báo đứng dậy mặc triều phục đi vào triều, trước khi đi, hắn còn dặn Vương Lão Cát cho gọi thái y. Trần thái y vội tới bắt mạch cho tôi. Trần thái y nơm nớp lo sợ nửa ngày, nói là dược lực của mê hương đã tan đi, thân thể của nương nương không có gì đáng ngại nữa, Vương Lão Cát liền mừng rỡ như điên tiễn thái y ra cửa, rồi đi đến nửa ngày vẫn chưa thấy trở về, tôi đoán có lẽ là đi báo tin cho con báo. Nghe nha đầu Thất Hỉ nói rằng con báo đêm hôm qua thập phần tức giận, sai người suốt đêm tra rõ việc này. Những hạ nhân liên quan trong vườn của tôi không ai là thoát khỏi bị trách phạt, chỉ có nàng cùng Sprite nếu không phải là được dặn phải hầu hạ tôi thì có lẽ cũng khó thoát khỏi cơn trượng, con báo còn ra lệnh cho thái y phải giữ kín miệng, nếu có nửa điểm tiết lộ sẽ giết không cần hỏi. Tôi nghĩ bụng: chuyện này mà bại lộ ra, con báo đương nhiên là sẽ tức giận, nếu tôi bị người khác cướp đi ngay trên tay của hắn, hắn sẽ phải giải thích thế nào với Vân gia, thật là đảo biến thành bãi bồi, có khi lại động đến binh gia chứ chẳng chơi.

Nhưng chuyện đêm qua quả thật cũng hết sức kỳ quái, khi tôi tỉnh lại, chỉ nhớ thiếu nữ kia có nói qua cái gì mà “Đồ nhi” mà thôi, còn lại cái gì cũng không có ấn tượng, có lẽ thuốc mê này còn có tác dụng làm cho người ta mất đi trí nhớ.

Buổi trưa, tôi đang ngồi ở đình thủy tạ uống trà thì chợt nghe thái giám truyền báo: “Tả thừa tướng Văn Thủy Hân đại nhân ngoài cửa cung cầu kiến thái tử phi nương nương.” Phụ thân đến thăm tôi! Thiên hạ không có bức tường nào mà không có gió lửa, hướng chỉ lấy phạm vi quyền thế và mạng lưới tình báo của phụ thân thì khẳng định là bên trong thâm cung này cũng có không ít mật thám của Văn gia, theo định liệu của tôi, không sớm thì muộn phụ thân cũng sẽ biết việc này, không ngờ nhanh như vậy đã tới rồi.

“Tuyên!”

Đã nửa năm không gặp phụ thân, trong lòng tôi rất kích động.

Chỉ thấy phụ thân cùng Phương sư gia vội vàng đi vào, vừa vào đến cửa liền hành lễ vấn an tôi: “Thần, Văn Thủy Hân tham kiến thái tử phi nương nương! Nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!”

“Miễn lễ! Phụ thân cùng Phương sư gia mau mau bình thân!” Tôi vội vàng tiến lên đưa tay nâng phụ thân lên, thấy phụ thân quỳ xuống trước mặt mình, một cảm giác chua xót khôn kể chợt len lỏi trong lòng. Phụ thân sau khi đứng dậy liền sốt ruột nhìn tôi một lượt từ trên xuống dưới, trong mắt lộ vẻ đau lòng, mà tôi, thấy trong ánh mắt của phụ thân hiện hiện hai chữ “đau lòng”, thì trong ngực lại trào dâng thêm một trận chua xót. Đã nhiều năm như vậy mà sự phiêu dạt tuần nhĩ của phụ thân vẫn không thay đổi so với lúc trước, chỉ có hàng lông mày lộ rõ vẻ sầu lo sâu sắc, đủ thấy việc quốc gia thiên hạ làm cho phụ thân vất vả vô cùng, trong lòng lại không tránh khỏi mà đem thủ đoạn kiềm chế phụ thân của già trẻ Triệu gia rửa một lượt.

Phụ thân để Phương sư gia bắt mạch cho tôi, Phương sư gia sau một lúc trầm ngâm bắt mạch liền nói: “Thân thể thái tử phi cũng không có gì đáng lo ngại, thỉnh tướng gia yên tâm.” Nói xong, liền cùng phụ thân trao đổi một ánh mắt, phụ thân nhếch miệng cười, lúc này mới bắt đầu có chút thoải mái. Phương sư gia nói với phụ thân sau khi xem mạch tượng cho tôi, rằng mê hương đêm qua chắc chắn là “Cầm huyền hương” mà người Tây Nam thường dùng, phụ thân nghe xong, sắc mặt trở nên ngưng trọng, giống như vẻ trầm tư mỗi khi hồi tưởng lại chuyện cũ. Cuối cùng, không khỏi dằn dò, nói tôi phải phòng bị cẩn thận, còn lấy ra trong tay áo một sợi dây vàng, nhìn thì thấy màu vàng kia là do màu của sợi tơ mà thành, phát ra ánh sáng rực rỡ trông rất đẹp mắt. Phụ thân nói đây là vũ khí bí truyền độc môn của Văn gia, gọi là “Sáp huyết” (Uống máu), mềm mại như lụa, có thể cuộn lại, có độ cứng như thép, nhanh như khoái kiếm, chém sắt như chém bùn, lấy tính mạng của người khác trong nháy mắt. Ngàn vạn lần không ngờ được rằng một vật thoát nhìn trông sáng lạn, tinh xảo như đồ trang sức mà lại có tên gọi và có lực sát thương lớn đến vậy, phụ thân tự tay buộc nó lên tóc của tôi, dặn tôi nên cẩn thận, chớ để sơ ý tự gây thương tích ỉn. Phương sư gia lại đưa thuốc ức chế chứng dị ứng phấn hoa cho tôi, căn dặn tôi phải uống thuốc đúng giờ, còn nói về sau cứ nửa tháng sẽ thay đổi được vị một lần, đến lúc đó sẽ có người đưa vào cung cho tôi.

Phụ thân trước khi đi còn nói với tôi “Nho nhi không yên lòng, hôm nay cũng theo ta vào cung. Hiện tại đang ở sau lầu các. Phụ thân còn có việc trong triều, nên không thể ở lại với Dung nhi thêm được nữa.” Lúc này tôi mới bịn rịn lưu luyến không rời mà tiễn bước phụ thân đi.

Đẩy cửa sổ của đình thủy tạ ra, ngoài hành lang là một bóng dáng bạch y tung bay, cô độc một mình, dường như cảm nhận được ánh mắt của tôi, liền ngẩng đầu nhìn về hướng này, trên mặt dương quan u ám, u nhã như lan, nét sầu lo tràn đầy trên khuôn mặt, ánh mắt nhìn tôi trong suốt như cỏ xanh được thấy mặt trời trong ngày xuân, lại vừa u sầu tư lự như làn nước mùa thu... Chỉ một cái liếc mắt mà đã xuyên thẳng vào đáy lòng tôi, nhiều năm sau, giống như một bức ảnh ố vàng đã cũ, nước ảnh loang lổ, như ngọn roi quất vào ngực tôi, đau nhói.

Trăm ngàn người quen, biết mấy người còn gặp lại. Trong dòng thời gian trăm ngàn năm trôi qua trước mắt, không sớm một bước, không chậm một bước, vừa vụn trôi đi, cũng không có gì khác để nói, chỉ nhẹ nhàng mà hỏi một câu: “Oa, người cũng ở trong này sao?” Trương Ái Linh cũng không thể giải thích được vì sao trong một vẻ tinh khiết, trắng trong không nhiễm chút bụi trần lại dần dần hiện lên màu xanh lam u buồn, không còn ánh nắng vui vẻ nữa, sau mới biết là cuối cùng đã bị nhuộm thành màu lam nhạt, sau mới biết là nỗi ưu tư đã thấm sâu vào trong xương tủy của tôi. Nhưng khi tôi hoàn toàn hiểu được điều này, đã là rất lâu, rất lâu sau...

Chú thích:

1- Thiên giai dạ sắc lương như thủy: Một câu thơ trong bài Thất tịch của Đỗ Phủ

18. Chương 14.1

CHƯƠNG 14.1: THỦY TINH LIÊM ĐỘNG VI PHONG KHỔ (1) (RÈM CHÂU LẤP LẤP LAY HƠI GIÓ)

EDIT: CÚN CON SAY SỮA

Từ sau hôm bị thích khách đột kích, hành động của con báo ngày càng khiến người khác không thể tưởng tượng nổi. Trước đây, hần luôn luôn gọi “Ái phi”, hiện giờ cứ mở miệng lại “Vân nhi”, tôi nghe thấy mà phát bực; hơn nữa, gần đây hần thường nhân lúc tôi không chú ý mà lên nhìn trộm tôi, những lúc bị tôi bắt gặp sẽ nhanh chóng thu hồi ánh mắt rồi châm chọc tôi đôi câu; đương nhiên, khiến cho người ta khó chấp nhận nhất chính là giờ đây, mỗi đêm hần đều nhất định phải ngủ cùng giường với tôi. Tuy rằng không có hành vi nào quá phận, nhưng ngủ bên cạnh một con mèo quái dị như thế cũng khiến tôi mất ngủ ba ngày liền, đến ngày thứ tư, cuối cùng cũng không thể trụ nổi nữa, tôi liền mơ mơ màng màng ngủ. Sau đó, ngày thứ năm tôi lại mất ngủ, sang ngày thứ sáu và ngày thứ bảy cũng thế, đến ngày thứ tám lại ngủ không biết trời đất trăng sao là gì... Đúng là vòng tuần hoàn ác tính. Tôi từng uyển chuyển hướng về phía con báo bày tỏ mong muốn hần quay về Kỳ Lân Cư, không ngờ con báo chỉ một câu thôi đã đồng ý, nhìn tôi nhảy nhót vui sướng đến không gì sánh được, lạnh lùng bồi thêm một câu: “Làm phiền Vân nhi buổi tối cùng bản cung quay về Kỳ Lân Cư.” Tôi khóc không ra nước mắt.

Xem ra chỉ có thể tự cứu lấy mình. Vì vậy, tôi vạch ra ba phương án.

Phương án thứ nhất: Một đêm nào đó, làm bộ ngủ thật say, rồi mộng du sờ soạn đầu con báo, ôm vào trong ngực, vỗ vỗ, từ từ nhắm hai mắt ra về hài lòng rồi thì thào nói mơ: “Chín rồi, chín rồi, bỏ dưa hấu, ta nhất định phải bỏ dưa hấu...” Xem có dọa chết hần không!

Ai ngờ đợi đến nửa ngày con báo vẫn không chút phản ứng, nhưng lại rất thoải mái dựa sát vào lòng tôi, sau một hồi chán nản, tôi liền tức giận đuổi chân muốn đá hần, hần chợt trở mình, thoát khỏi cú đá của tôi, nhưng chân thì lại bị tôi đá văng đi mất. Cảm giác cái lạnh ập tới, nhưng nghĩ tới việc mình đang giả vờ ngủ mà lại kéo chân thì không hợp lý lắm, nên không thể làm gì khác hơn là đành chịu lạnh, cuối cùng không nhịn được mà hắt xì một cái. Lần này con báo nhanh chóng quay lại, kéo chân đắp cho tôi, cuối cùng nói một câu: “Nàng là thái tử phi, tương lai sẽ là mẫu nghi thiên hạ, vậy mà nửa đêm vẫn còn đạp chân đến nỗi bị cảm lạnh sao...”

Tôi sững sờ, chỉ cảm thấy những lời này sao lại quen tai thế, nhưng nghĩ mãi mà vẫn không nhớ ra đã từng nghe thấy ở đâu, nhưng cơn buồn ngủ kéo đến nên đành phải gác lại.

Sáng sớm hôm sau, Vương Lão Cát dẫn một đám thái giám khiêng hai giỏ dưa hấu lớn đến, tôi ngạc nhiên không hiểu... chỉ thấy Vương Lão Cát lau mồ hôi trên mặt, tự hào nói với tôi: “Thái tử điện hạ dặn rằng hôm qua nghe nương nương nói muốn ăn dưa hấu, hôm nay liền lệnh cho nô tài lục soát tìm khắp kinh thành mua hết dưa hấu đưa ngay về để nương nương dùng cho tươi.”

Mặc kệ thế nào, có cái ăn là được. Tôi vừa ăn dưa hấu, vừa nhớ lại câu con báo nói đêm qua, sao lại nghe quen thế? Đột nhiên, một luồng sáng hiện lên, nhất thời kích động, thiếu chút nữa bị dưa hấu làm cho nghẹn chết, bật ho khù khụ, Tuyết Bích liền vỗ lưng giúp tôi nhuận khí: “Nương nương, không phải nô tỳ nói người đâu, nhưng sao đang giữa mùa đông người lại nảy ra ý nghĩ muốn ăn dưa hấu: Người xem, không phải mắc nghẹn rồi hay sao!”

Tôi nào có tâm tư để ý xem Tuyết Bích lảm nhảm cái gì, trong lòng vẫn đang kích động, thì ra con báo chính là Cát Ưu⁽²⁾ thúc thúc xuyên không biến thành, chính là lời thoại kinh điển của Cát thúc thúc trong “Dạ yển”⁽³⁾. Chẳng qua “Hoàng hậu” bị đổi thành “Thái tử phi”. Thì ra con báo và tôi đều như nhau, cũng được coi như cùng một tổ chức!

Đêm đến, con báo vừa vào cửa, tôi liền từ phía sau nhảy ra, tin tưởng chỉ vào sau lưng hắn: “Cướp đây! IP, IC, IQ nói hết mật mã cho ta.”

Con báo không nhanh không chậm xoay người lại, liếc mắt dò xét nhìn tôi: “Ai pi, Ai ci, Ai cừ là vật gì? Đêm qua Vân nhi âm ỉ đòi ăn dưa, vì phu còn có thể cho người chuẩn bị, nhưng mấy thứ vừa rồi vì phu lại không biết phải chạy đi đâu mới tìm được”. Tôi chăm chú nghiên cứu vẻ mặt của hắn, tựa hồ không có vẻ gì khác lạ, không giống như nói dối. Ô

~ ảo tưởng tan biến. Tôi lại ly khai khỏi tổ chức, tự do tự tại...

Kế hoạch thứ nhất tuyên bố phá sản!

Phương án thứ hai: ban đêm, nhân lúc con báo ngủ say, tôi lặng lẽ dịch dung rồi lại trở về chỗ nằm.

Con báo sau khi tỉnh dậy, mở mắt ra nhìn tôi, trong mắt hiện lên một tia ngạc nhiên. Hì hì! Ta không tin sáng sớm người vừa tỉnh dậy, phát hiện thấy bản thân mình cùng một thái giám ngủ chung một chỗ mà còn có thể giữ được bình tĩnh. Đêm qua, tôi đã dịch dung thành Vương Lão Cát. Lần này cuối cùng cũng có thể dọa cho con báo chạy mất.

Ai ngờ chỉ trong nháy mắt con báo đã khôi phục được sự bình tĩnh, tiếp đó là hàng loạt những động tác mạnh mẽ dọa tôi sợ chết khiếp, chỉ thấy con báo vươn tay đến bộ ngực bắt đầu trở mã của tôi. “Không biết trong này giấu cái gì nhỉ? Không phải là bánh bao đấy chứ?” Sắc lang! Tôi vừa thẹn vừa giận, che ngực nhảy dựng lên, chỉ vào con báo: “Chàng... Chàng... Chàng...” Tức giận đến nửa ngày nói không nên lời.

“Vi phu không biết Vân nhi lại thích mấy trò lừa bịp, nếu Vân nhi không muốn hôm nay vi phu đem Vương Lão Cát ra chém đầu thì nhanh chóng khôi phục lại hình dáng như cũ là tốt rồi.” Nói xong, như thể không có chuyện gì, tự thay y phục rồi rời đi.

Grừ, tôi tức chết đi được... Con báo này đúng là không cùng chủng loại, quả nhiên không giống với người thường. Nhớ tới kế hoạch không thực hiện được lại bị người ta phỉ nhổ, tôi tức đến nổ phổi.

Phương án thứ hai tuyên bố phá sản!

Phương án thứ ba: Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu! Tôi nhịn không được sao!

Cuối cùng, không thể làm gì khác hơn là đành mặc kệ con báo tiếp tục ngủ chung giường với mình.

Chẳng qua tôi không chịu thừa nhận thất bại, phép duy vật biện chứng đã nói cho chúng ta biết: sự vật phát triển đều phải trải qua một quá trình quanh co phức tạp, xu thế của nó là tiến tới sự phát triển cao hơn, mà con đường càng đi về phía trước càng quanh co, khúc khuỷu hơn. Trên thế giới chưa từng có sự vật nào phát triển theo một con đường thẳng tắp. Thiên nhiên như vậy, xã hội cũng thế. Đó cũng là lý do mà tôi chỉ tạm thời “quanh co” một chút, một ngày nào đó tôi đây nhất định sẽ vươn mình, hát vang bài ca rũ khỏi thân phận nông nô.

Cũng may là tôi còn có một niềm an ủi nho nhỏ, đó chính là Phương sư gia trước đây từng nói cứ mỗi nửa tháng sẽ đưa thuốc cho tôi một lần, không ngờ người tới đưa thuốc lần này lại là Tiểu Bạch, quả thật tôi thấy vui thật là vui! Ngày ngày ngóng trông cho đến hôm Tiểu Bạch đến đưa thuốc ỉn.

Tiểu Bạch sau mỗi lần đưa thuốc đều đi theo tôi nửa ngày, có lúc đánh đàn, có lúc vẽ tranh, có lúc chỉ lẳng lẳng ngồi cùng tôi uống trà, nghe tôi liên miên cần nhẩn những lời vô nghĩa, tôi cũng thường kinh ngạc là trước mặt Tiểu Bạch tôi luôn luôn nói dông dài toàn những chuyện vụn vặt, thế mà Tiểu Bạch cũng không ngại phiền, chỉ mỉm cười ngồi nghe tôi nói, như thể những điều tôi nói đều là những chuyện xưa hay nhất trên đời, có lúc nghe tôi khoe khoang mình đã trêu chọc tiểu Thập Lục hủ lậu, Tiểu Bạch chỉ biết lắc đầu, than một câu: “Dung nhi... nàng thật là...” trong giọng nói lộ rõ vẻ cưng chiều, khiến cho tôi thoáng cảm nhận được niềm hạnh phúc trong chớp mắt.

Về chuyện nữ thích khách cuối cùng cũng điều tra ra kết quả. Nhưng con báo tra ra cũng chỉ là biết người đó ở vùng TâyNam, mà không tra ra được đó là ai.

Tháng ba năm Khang Thuận thứ mười lăm, phía tây bị Tây Lũng Quốc xuất binh xâm phạm, tam hoàng tử Ngọc Tinh vương Triệu Tài Mậu phụng chỉ lĩnh quân ngăn địch. Nguyên soái Tây Lũng Quốc là Yến Lượng sai mưu sĩ Quách Đồ, đại tướng quân Trần Khánh tiến thẳng tới Bạch thành. Triệu Tài Mậu bố trí

thái thú Lưu Ngạn trấn giữ Tây Quận, tự mình dẫn đại quân đóng quân ở Dương Sóc. Triệu Tài Mậu dùng kế dương đông kích tây, dẫn binh theo hướng Duyên Tân. Yến Lượng phái binh tiếp viện. Triệu Tài Mậu thấy Yến Lượng trúng kế, lập tức tự mình dẫn kị binh gọn nhẹ hành quân nhanh gọn về Bạch Thành, chém Trần Khánh, Yến quân đại loạn bỏ chạy tan tác. Yến Lượng giận dữ, hạ lệnh vượt sông truy kích Triệu Tài Mậu. Tại phía nam Duyên Tân, Triệu Tài Mậu cố ý bỏ lại vàng bạc, đồ quân nhu bên đường, Yến quân nhào đến cướp giật. Mậu thừa cơ đánh bại Yến quân, chém đại tướng Yến quân Văn Quang. Tây Lũng Quốc tổn thất mất hai vị đại tướng quân là Trần Khánh và Văn Quang, quân lính tan rã, bại trận, tháng bảy cùng năm đó rút quân về nước.

Ngọc Tĩnh Vương chiến thắng trở về kinh thành, Hy Tông mở rộng cổng thành tự mình nghênh đón, đêm đó mở đại yến thiết đãi tướng sĩ quân thần, trọng thưởng Ngọc Tĩnh Vương, phong tặng mười lăm thái ấp. Trong bữa tiệc, Hữu tướng Phan Hành Nghiệp xưa nay vốn trọng võ vô cùng tán thưởng thuật dùng binh của Ngọc Tĩnh Vương, cùng Ngọc Tĩnh Vương trò chuyện vô cùng vui vẻ, nhất thời nghe đồn hai người vờ vọt cảm mến tài đức của nhau, kết làm bạn vong niên.

Sau cuộc chiến, Hy Tông cũng không lập tức lệnh cho Ngọc Tĩnh Vương suất binh quay trở về đồn trú phương bắc, mà lại than vắn thở dài rằng mình quanh năm không được gần gũi Tam hoàng tử, gặp gỡ thì ít mà xa cách thì nhiều, chủ yếu chàng toàn ở ngoài kinh thành. Trong lúc nhất thời, vua và dân trên dưới đồng lòng đều xi xào bàn tán, nói Ngọc Tĩnh Vương không còn là một thiếu niên lông bông chỉ biết chinh phạt giết chóc nữa mà đã trở thành người đầy bụng mưu lược, làm việc có chuẩn bị; lại nói Ngọc Tĩnh Vương liên thủ với hữu tướng Phan Hành Nghiệp, chiếm hết hai phần ba binh lực trong thiên hạ, đủ sức giữ thế cân bằng với thái tử; có người lại nói Ngọc Tĩnh Vương sau khi thắng trận trở về triều đình liền điều tra Tả tướng Văn phủ, e là muốn mượn sức Văn Thủy Hân. Ái nữ của Văn Thủy Hân tuy rằng đã xuất giá vào phủ thái tử, nhưng ở trong triều Văn Thủy Hân cũng không tỏ rõ thái độ với thái tử, có người không khỏi toát mồ hôi lạnh thay cho thái tử. Đại bộ phận chúng thần trong triều, trừ Văn Thủy Hân, đều như Thiên Lô chỉ đầu đánh đó, chỉ chờ Văn Thủy Hân tỏ rõ thái độ, nhưng Văn tể tướng vẫn chỉ có duy nhất một dáng vẻ hồ hững hồ hồ, khiến cho người ta đoán không ra...

Tháng bảy đến, mang theo mùa hạ dài dằng dặc mà tôi thấy khó chịu nhất. Thời cổ đại không có điều hòa hay quạt điện, gió từ chiếc quạt trong tay nha hoàn so với đồ điện lạnh trong thời hiện đại chẳng khác gì muối bỏ biển, chẳng biết vì sao, dạo gần đây tôi lại có chút uể oải, luôn mệt mỏi, đoán chừng đây chính là cái gọi là mùa xuân khốn khổ mùa hạ mệt mỏi. Vừa đến buổi trưa đã muốn ngủ, nhưng trong phòng sau khi tỉnh ngủ luôn như từ trong nước vớt ra, cả người đầy mồ hôi, rất khó chịu.

Song gần đây tôi phát hiện ra một nơi nghỉ mát rất tuyệt – hồ sen phía bắc Đông cung, liền cho Tuyết Bích và Thất Hỉ mang giường quý phi đặt dưới tán cây bên cạnh hồ sen, vừa tối trưa, tôi liền đến đó ngủ.

Hôm ấy, sau khi tôi ăn xong canh hạt sen ngân nhĩ liền cảm thấy có chút mệt mỏi, liền đến chỗ đặt giường quý phi nằm xuống. Nheo mắt lại, hưởng thụ cảm giác mát mẻ hiếm có, bên tai nghe thấy tiếng ếch và côn trùng kêu, chính là: “Thận khí vi lâu các, oa thanh tác quán huyền” (Vỗ sò xây lầu gác, tiếng ếch làm đàn sáo). Mơ mơ màng màng, nửa mơ nửa tỉnh, đột nhiên, cảm giác bên người bị đẩy mạnh, tôi cả kinh, trong lúc hoảng loạn, theo bản năng nắm lấy vật gì đó của người bên cạnh, còn chưa nhìn rõ, chỉ nghe thấy “soạt” một tiếng, là âm thanh tiếng vải bị xé rách, tiếp đó, tôi ngã vào hồ sen...

Chú thích:

1- Một câu thơ trong bài Sơn Đình Nhật Hạ (Đình Trên Núi Trong Ngày Hè) của Cao Biền:

Lục thụ dương nùng nhật hạ trường

Lâu đài đảo ảnh nhập trì đường

Thủy tinh liêm động vi phong khởi

Mãn giá tường vi nhất viện hương

–Dịch nghĩa–

Cây xanh, nắng tốt, ngày hè dài.

Bóng lâu đài ngã xuống mặt ao.
Gió nổi lên, rèm thủy tinh lay động.
Hoa tường vi nở đầy trong giá, cả tòa nhà thơm ngát.
–Bản dịch của Lê Nguyễn Lưu–
Cổ thụ xanh râm,tiết hạ dài,
Mặt ao mờ ảo bóng lâu đài.
Rèm châu lấp lánh lay hơi gió,
Hương giá tường vi ngát viện bay.
2- Cát Ưu: một diễn viên nổi tiếng của Hồng Kông.

19. Chương 14.2

CHƯƠNG 14.2: THỦY TINH LIÊM ĐỘNG VI PHONG KHỞI (2) (RÈM CHÂU LẤP LÁNH LAY HƠI GIÓ)

EDIT: CÚN CON SAY SỮA

Tôi vẫy vùng kịch liệt trong nước, tiếc rằng không biết bơi, hơn nữa một thân áo quần bằng lụa rườm rà, khi thấm nước trở nên nặng chình, đã kéo tôi chìm thẳng xuống dưới, tuy bị nước che tầm mắt, nhưng tôi vẫn nhìn thấy trên bờ một bóng lưng vận quần áo màu lam của thái giám vội vàng rời đi. Hồ sen bị tôi khuấy đảo khiến nước và bùn cuộn lên, tất cả đều xộc thẳng vào trong miệng, trong mũi tôi, khiến tôi bật ho khan, nước và bùn vì thế lại càng cuộn cuộn tràn vào, thật chậm rãi, cảm giác tay và chân đều tê dại vô lực, ý thức dần trở nên mơ hồ...

“Vân nhi!” Một tiếng thét kinh hoàng vô thố vang lên, như sấm sét san bằng mặt đất, truyền thẳng vào tai tôi, là ai vậy? Con báo sao? Xong rồi

mí mắt nặng trĩu không mở ra được, thậm chí muốn ngủ. Thân thể đột nhiên nhẹ bẫng, hình như có người ôm tôi nâng lên, liền lúc đó, tôi chìm vào một mảng tối sâu hun hút.

“Vân nhi! Vân nhi! . . .” Là ai lớn tiếng ồn ào bên tai, phá vỡ sự yên tĩnh của tôi như vậy? Một ngụm nước và bùn từ trong họng ộc ra khỏi miệng, tôi phần nộ mở mắt, chỉ thấy con báo đang hoảng loạn thất thố ôm tôi, trong mắt lộ rõ vẻ hoảng loạn bất an, quần áo ngấm nước dán sát vào người, những sợi tóc đen trên trán cũng ướt đẫm, từng giọt nước không ngừng chảy xuống, thật là chật vật, so với dáng vẻ quần áo gọn gàng cũng như diện mạo kiêu ngạo tà mị thường ngày khác nhau một trời một vực. Thấy tôi mở mắt, không giấu nổi vẻ mừng rỡ hiện lên trên nét mặt. “Mau lên! Truyền Trần thái y!”

“Tuân chỉ!”

Vì sao con báo có thể vào lúc tôi gặp nguy hiểm mà có mặt đầu tiên ở hiện trường? Tôi vừa cau mày uống bát thuốc trừ khí lạnh đắng ngắt của Trần thái y, vừa nghi hoặc nhìn con báo đang ở bên cạnh tôi quan sát tôi uống thuốc. “Lui xuống hết đi!” Con báo đuổi bọn họ, cầm lấy chén thuốc trong tay Thất Hỉ, muốn tự mình cho tôi uống thuốc, tôi cả kinh, vội vàng tiếp lấy chén thuốc, nhắm tịt mắt uống cạn, con báo thấy động tác của tôi, hình như có một tia khó chịu qua đầu mày.

Con báo hơi trầm ngâm, khều mảnh áo màu lam bị tôi xé rách khi rơi xuống nước nhìn sững một chút, trên mặt lộ ra tầng tầng lớp lớp bão tố âm u. “Vân nhi có thấy rõ người nào làm việc này không?”

“Thần thiếp bị nước che mắt nên nhìn không rõ, chỉ mơ hồ nhìn thấy bóng áo xanh của một thái giám” Rốt cuộc là ai to gan lớn mật dám đẩy thái tử phi xuống hồ sen? Xem ra năm nay đúng là năm hạn, tôi đã trêu chọc ai đó nên rước họa vào thân, hôm nào đó phải đốt chút vàng hương cho thần linh mới được.

“Người đâu! Lôi hết thái giám, cung nữ trong Đông cung đến đây!” Con báo vỗ bàn, vừa khéo một góc bàn bằng gỗ tử đàn nứt ra một mảnh.

Chưa đầy một khắc, trong phòng đã chật ních cung nữ run rẩy quỳ, ngoài phòng cũng đầy ứ người đang quỳ. “Hôm nay ai hầu hạ nương nương ngủ trưa?” Con báo lạnh lùng đưa mắt liếc nhìn mọi người.

“Bẩm... bẩm điện hạ! Là... là nô tỳ...!” Nha đầu Tuyết Bích sợ hãi nói: “Nô... nô tỳ... hôm nay quạt hầu nương nương ngủ trưa, sau đó, một tiểu thái giám đến, nói đã nấu xong canh đậu xanh giải nhiệt mà nương nương dặn trước đó, nô tỳ nhất thời sợ ý, trong lòng không hề nghi ngờ gì liền đưa chiếc quạt cho thái giám đó rồi đi vào nhà bếp, ai ngờ đầu bếp nói không hề nhận được thông báo nào là nương nương muốn ăn canh giải nhiệt, lúc này nô tỳ mới cảm thấy không ổn, vội vã trở về. Nô tỳ có tội, thỉnh điện hạ, nương nương trách phạt.” Vừa nói hết một hồi, trán đã vã đầy mồ hôi lạnh.

“Người nhìn xem, trong số những người đang quỳ ở đây có thái giám đó không?” Con báo khẽ nheo mắt, bắn ra một tia lạnh ý khiến bọn hạ nhân liên can đều co đầu rụt cổ. Tuyết Bích đứng dậy, lần lượt đi đến trước mặt từng người quan sát kỹ lưỡng, thái giám nào bị nàng nhìn đến cũng đều run rẩy sợ hãi. Cuối cùng, Tuyết Bích dừng chân trước mặt một thái giám thân hình gầy nhỏ. “Chính là hắn”

“Nô tài bị oan!” Chỉ thấy tiểu thái giám sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, bị hai gã thị vệ lôi đến trước mặt con báo, mềm nhũn ngã phịch xuống đất.

“Ngẩng đầu lên. Người là người ở viện nào? Tên là gì?”

“Nô... nô... nô tài... ở trong Nhã Hình Viên, họ Lý. Nô tài... nô tài... tên gọi là Phú Quý, nô... nô tài thực sự bị oan!” Tiểu thái giám lúc này đã run lấy bầy.

Nhã Hình Viên? Đó chẳng phải là viện của trác phi Cơ Nga sao? Không có người xúi giục, tiểu thái giám này sao dám làm việc này, nhưng Cơ Nga... Chẳng lẽ xuất phát từ lòng đố kỵ? Tuy rằng gần đây con báo luôn cùng tôi qua đêm, khi đến vẫn an tôi, ánh mắt nàng quả thật có chút u oán mơ hồ, nhưng nếu nói nàng đã làm cái chuyện độc ác này, ngược lại rất thiếu cân nhắc, cùng với cử chỉ khéo léo đoan trang thường ngày của nàng không hợp chút nào. Tôi tỉ mỉ quan sát diện mạo và thân hình tên tiểu thái giám, quả thực cùng với bóng lưng trước khi rơi xuống nước mà tôi nhìn thấy có vài phần tương tự.

“Người đâu! Mời trác phi nương nương đến đây” Ánh mắt con báo ánh lên tia tàn ác, chữ “Mời” kéo dài giọng thật vô cùng đáng sợ. Chỉ chốc lát sau, Cơ Nga sắc mặt trắng bệch bước vào phòng. “Thần thiếp tham kiến thái tử điện hạ”

Con báo để mặc cho nàng cúi đầu ở đó, liếc mắt dò xét, rồi đưa mắt chuyển về phía tiểu thái giám: “Nói! Hôm nay ai sai khiến ngươi làm việc này!”

“Nô... nô... nô tài thật sự bị oan! Xin... xin... xin... điện hạ minh giám... Hôm nay nô tài vẫn chưa ra khỏi Nhã Hình Viên nửa bước.” Phú Quý quỳ rạp xuống, lặp đi lặp lại cũng chỉ là mấy tiếng kêu oan. Sắc mặt Cơ Nga càng trắng hơn.

“Có nhân chứng không?” Con báo hỏi.

Phú Quý suy nghĩ một hồi, chán nản nói: “Buổi trưa... lúc đó cũng chỉ có mình nô tài làm cỏ ở sau vườn... Không... không có nhân chứng.”

“Người không có ai làm chứng, nhưng bản cung lại có đầy đủ cả nhân chứng, vật chứng.” Đúng lúc này, một thái giám phụng mệnh mang một chiếc áo choàng ướt đầm tiến vào “Đây là áo choàng nô tài tìm thấy trong phòng của Phú Quý.”

Con báo sai người trải tấm áo choàng ẩm ướt kia ra, trước mắt mọi người bất ngờ hiện ra một góc áo bị rách. “Đây là mảnh áo mà nương nương xé được trước khi ngã xuống nước” Con báo đưa góc áo màu lam cho Vương Lão Cát, Vương Lão Cát ướm mảnh vải màu lam đó vào góc áo choàng bị rách, vừa khít. Khuôn mặt Phú Quý xám như tro nguội, dường như cùng lúc đó Cơ Nga cũng giật mình, ngẩng lên...

“Hoàng hậu nương nương giá lâm!” Đột nhiên, bên ngoài có tiếng thái giám cao giọng xướng danh, vén màn, chỉ thấy hoàng hậu đầu đội mũ phượng, mình khoác hoàng bào thêu hình chim phượng bằng sợi tơ vàng, hai bên có hai người cung nữ đỡ vào phòng, sau khi ngồi vào chỗ của mình mắt phượng liền đảo qua, không khí trở nên uy nghiêm. Tin tức truyền đi nhanh thật, ngay cả hoàng hậu cũng bị kinh động.

“Nhi thần/thần tước thỉnh an mẫu hậu! Mẫu hậu thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!” Con báo đưa tay đỡ tôi quỳ xuống, hoàng hậu vờ đưa tay nâng tôi lên: “Thái tử phi thân thể suy yếu, không cần phải hành lễ. Một phòng đầy người, xảy ra chuyện gì thế?”

Con báo nói khái quát cùng hoàng hậu. Hoàng hậu nghe xong nhíu mắt nhìn Cơ Nga. “Thái tử nghĩ thế nào?”

“Nhi thần cho rằng nếu không có người sai khiến thì chỉ một thái giám làm vườn sao dám gây nên chuyện đại nghịch bất đạo thế này” Con báo lạnh lùng quay sang Cơ Nga nói. Toàn bộ đầu mỗi đều hướng về phía Cơ Nga, tuy rằng tôi cũng hoài nghi nàng ấy, nhưng trong lòng nghĩ lại thấy lạ, nếu Cơ Nga muốn làm loại chuyện này, sao lại ngốc đến nỗi lưu lại nhân chứng cùng vật chứng để cho chúng ta tìm được?

“Nô tì nếu muốn làm loại chuyện hèn hạ này, sao còn lưu lại nhược điểm cho người khác vạch trần. Nô tì tự thấy không thẹn với lương tâm, nô tì bị oan.” Cơ Nga bỗng quỳ xuống, rót cuộc nói ra những lời giống như trong suy nghĩ của tôi. Sau khi nói xong, xấu hổ, giận dữ đưa mắt liếc nhìn tôi. Trời ạ! Ánh mắt giống như ám chỉ tôi mới là người đứng sau tất cả mọi chuyện.

Hoàng hậu nghe xong liền đưa mắt về phía tôi, trong ánh mắt cũng ngầm chứa một tia hoài nghi. Tôi đã trêu chọc ai mà rước lấy rắc rối này đây? Vô duyên vô cớ bị đẩy ngã xuống hồ, một hồi sau lại trở thành kẻ bị tình nghi là tự biên tự diễn trong màn kịch của mình, mượn cớ diệt trừ Cơ Nga.

“Mẫu hậu minh giám! Thần tước dù thế nào cũng không dám đem tính mạng của mình ra làm trò đùa.” Tôi cũng quỳ xuống, nhưng nhìn Cơ Nga cũng không giống như nói dối, đột nhiên, khẽ giật mình một cái, trong đầu như thể được nước hồ sen xối lên khiến cho thanh tỉnh, “Thần tước cho rằng, có kẻ khác bày ra việc này”

“Vậy sao? Thái tử phi có kiến giải gì?” Hoàng hậu khó hiểu hỏi, Cơ Nga cũng kinh ngạc nhìn về phía tôi. Chỉ có con báo tán thưởng nhìn tôi, phát tay cho cung nữ, thái giám lui xuống. Có thể thấy hẳn cũng đoán được có kẻ khác dấu mặt gây họa, hơn nữa, so với tôi còn đoán được sớm hơn, chỉ là hẳn không tiện nói rõ, chỉ chờ tôi mà thôi. Trong lòng tôi nghĩ, người tín nhiệm chỉ số thông minh của ta thế sao? Vạn nhất hôm nay ta không đoán được, chẳng phải sẽ có người chết oan?

“Chỉ là... Thần tước không dám vọng ngôn, xin mẫu hậu thứ tội cho thần tước trước.” Nhất định phải có đường lui...

“Ai gia miễn tội cho người. Cứ nói đi đừng ngại”

“Thần tước cho rằng việc hôm nay phải chăng là muốn cho hai nhà Vân, Cơ kết thành thù hận, nghi kỵ lẫn nhau? Nếu Vân gia cùng Cơ gia bất hòa, ai là người bị tổn hại nhiều nhất? Ai là người thu lợi nhiều nhất? Mong mẫu hậu minh giám!” Tôi không trả lời mà chỉ đặt ra câu hỏi, cũng chẳng khác gì nói trắng ra.

Hoàng hậu nghe xong, sắc mặt đột nhiên trầm xuống, hiển nhiên là nghe hiểu lời tôi nói: “Lớn mật”

“Thần tước vọng ngôn, xin mẫu hậu bớt giận!” “Nhi thần xin mẫu hậu bớt giận.” Con báo cũng quỳ xuống.

“Việc hôm nay sau này chớ vội nhắc lại! Để lộ ta chém!” Nói xong, mắt phượng nheo lại liếc xéo tôi: “Hoàng thượng nói có lý, thái tử phi mặc dù ít tuổi nhưng quả nhiên có một tâm cơ sâu sắc(1), Vân tướng thật là biết cách dạy dỗ con gái!” Ý vị sâu xa trong câu nói khiến tôi nghe xong mà cả người phát run

Tôi cũng muốn cúi đầu đầy chứ! Nhưng cúi thấp thế này liệu có thể đứng lên sao? Đều do người ban ân huệ cho hai người! Tôi mặc dù ở trong thâm cung, nhưng tin đồn về Chiêu Tài Miêu liên kết với Phan Hành Nghiệp chống lại con báo cũng có nghe qua. Con át chủ bài lớn nhất trên tay con báo không có ai ngoài Vân gia, thứ hai chính là binh bộ thượng thư Cơ Viễn, hai nhà nếu trở mặt thành thù, vị trí thái tử của con báo khó mà giữ được, vậy Chiêu Tài Miêu chẳng phải là lựa chọn số một hay sao? Tìm người dịch dụng thành Phú Quý, lợi dụng tâm tính đố kỵ của nữ nhân, dẫn dụ cho hai nhà chúng tôi thành đối địch, nếu con báo giúp tôi, ắt sẽ mất đi sự tương trợ từ binh quyền của Cơ gia, nếu giúp Cơ Nga, sẽ mất đi sự ủng hộ của cha tôi trên triều, sở dĩ chiêu này không nghĩ ngờ gì sẽ thành công, như một thanh kiếm hai lưỡi,

thật sự inh! Đáng tiếc là tôi lại không yêu con báo, nếu hiện giờ tôi yêu con báo, chắc chắn sẽ cho rằng Cơ Nga muốn làm hại tôi, vừa lúc nhân cơ hội này đem chuyện đó quàng lên người nàng, người ta nói tình yêu khiến trí tuệ trở nên hồ đồ, ái tình dễ khiến con người ta đánh mất năng lực phán đoán, cái gọi là “Hôn” (cưới), chính là “Nữ” (người con gái) cảm thấy “Hôn” (mê muội) rồi mới có hôn nhân(2), tôi không yêu con báo, đương nhiên suy nghĩ cũng bình tĩnh hơn Cơ Nga.

Xem ra ngày đó trong lễ diện thánh, hình ảnh Chiêu Tài Miêu ôn hòa, không tranh giành đều chỉ là mẽ ngoài, gia đình đế vương quả nhiên không ai đơn giản, không ai có thể vô dục vô cầu(3). Dĩ tâm giống như một cái cây đã bén rễ sâu trong tim, gặp cơ hội sẽ vươn lên không ngừng.

Cuối cùng, Phú Quý khó thoát khỏi cái chết, bị hoàng hậu vấn tội chém đầu, một sinh mạng vô tội trong cuộc chiến tranh giành của nhà đế vương so với con kiến hôi còn không có giá trị bằng, vô tình mới là bản sắc của nhà đế vương.

Tuy rằng hoàng hậu hạ chỉ cấm truyền bá việc này, thế nhưng tôi phát hiện ra chốn hoàng cung thâm sâu, đối với trung tâm quyền thế của mọi người mà nói cũng trở nên trong suốt, nơi này, tôi không hề biết rằng trong mỗi một góc phòng, giờ nào phút nào dù liên tục hay không liên tục, thì cũng đều có sự tranh đấu. Ngày thứ hai, cha đưa Phương sư gia vào cung thăm tôi. Lúc Phương sư gia bắt mạch cho tôi, đột nhiên ngẩng ra, dường như nhận thấy điều gì đó kinh khủng chợt lóe lên, tuy rất nhanh, nhưng vẫn bị tôi bắt gặp, theo ánh mắt của ông ta, tôi nhìn thấy trên cổ tay phải của mình có một dấu mờ nhàn nhạt, nhìn kỹ tựa hồ như một đóa hoa cúc nở rộ, rất nhạt, rất nhạt, nếu như không nhìn kỹ thì rất khó phát hiện.

Phương sư gia thấy tôi nhìn bông cúc, khôi phục lại vẻ trấn định trước đó “E rằng nương nương khi rơi xuống nước đã va phải vật gì đó nên bị bầm tím rồi.” Sắc mặt cha vốn đầy thương xót, giờ chỉ còn vẻ lo lắng, tức giận cùng thương yêu và lo sợ. Có thật là bầm tím không? Tôi không khỏi có chút hoài nghi, Phương sư gia hình như đang che dấu tôi điều gì, cha hình như cũng biết việc này, nhưng bọn họ không nói, tôi cũng không tiện hỏi nhiều.

“Bắt đầu từ hôm nay, cứ cách bảy ngày thảo dân lại đổi thuốc cho nương nương một lần. Nương nương thân thể quý giá, ngàn vạn lần không nên để tổn thương” Phương sư gia thận trọng dặn tôi.

Cuối cùng, cha kéo tay tôi dạo dò một lần nữa, bình thường vốn là người bình tĩnh, quả quyết, hôm nay quả thật lại giống như người đi một bước ngoảnh đầu lại ba lần(4), dường như rất sợ rằng nếu không trông thấy tôi thì sẽ xảy ra chuyện.

Con báo sang đến ngày thứ hai vậy mà lại sai người lấp hồ sen phía bắc Đông cung thành một tòa núi nhỏ, trồng đủ các loại cỏ bạc hà, gió khẽ thổi qua, liền có hương bạc hà mơ hồ tỏa khắp Đông cung. Các hồ còn lại trong Đông cung cũng đều bị lấp hết. Người đời chẳng biết nội tình, chỉ than rằng thái tử thật là sùng ái thái tử phi, thái tử phi thích bạc hà, thái tử liền lấp hồ đắp núi để trồng bạc hà, câu truyện này được người ta ca tụng một thời. Về sau ở Hương Trạch Quốc, câu “Dịch thủy vi sơn”(5) liền được dùng để hình dung tình yêu nam nữ kiên trinh không đổi, cỏ bạc hà trở thành vật phẩm để nam nhân hướng tới người con gái mình yêu biểu đạt niềm yêu mến. Mà tôi, vì vậy mà được nhân gian gọi là “Bạc hà phi tử” hoặc “Hương thảo mỹ nhân”(6) (Trong Hương Trạch Quốc không có những loại thực vật, cây cỏ có hương thơm, vì vậy cỏ bạc hà ở đây được gọi là Hương thảo). Sức mạnh của lời đồn quả nhiên không thể coi thường, thêm mắm thêm muối mà câu truyện từ một thành mười, từ mười thành trăm, con báo rốt cuộc giành được danh thơm là trung trinh, si tình, còn mọi người thì đều quên mất là trong Đông cung, con báo còn có một vị trắc phi.

Sau sự việc đó hai tháng, cha liền gả đại tỷ Vân Tường Yên vừa đến tuổi cập kê cho Triệu Ngọc Long, con thứ của Triệu Chi Hàng. Trong lúc nhất thời, vua và dân đều chấn động, cho rằng đây chính là cha tôi đang biểu thị sự ủng hộ đối với thái tử, chong chóng đã xác minh rõ hướng gió, bởi Triệu Chi Hàng là môn hạ của thái tử, một trong những mưu thần quan trọng nhất, một liên kết đơn giản tăng cường mối liên hệ với thái tử. Trong chốc lát, sự ủng hộ của cha dần dần nghiêng về phía thái tử.

Tôi không khỏi khen ngợi thủ đoạn inh của con báo, không những không bị chuyện lần này làm ảnh hưởng đến, trái lại, lợi dụng tôi giành được lòng dân cùng sự giúp sức của cha. Không biết lúc này Chiêu Tài Miêu có cảm tưởng gì, không những không trộm được gà mà lại mất đi nắm gạo.

Con báo hiện giờ không chỉ buổi tối muốn cùng tôi ngủ chung giường, ngay cả ban ngày cũng muốn hạn chế hành động của tôi, đặc biệt trong giấc ngủ trưa của tôi, chỉ trong phạm vi hắt nhìn thấy mới được phép,

mà phần lớn thời gian hẳn đều ở trong thư phòng cùng một đám đại thần thảo luận tình hình chính trị hiện thời, để cùng lúc có thể coi chừng tôi, liền sai người đặt một cái giường ở buồng phía trong thư phòng, tôi nghỉ trưa thường là trong thư phòng thái tử. Tôi từng viện rất nhiều lý do để cưỡng lại, còn hẳn một mực không thềm để ý tới. Tôi nói với hẳn mùa hè quá nóng, ngủ trong phòng sẽ mọc rôm, ngày thứ hai bốn góc phòng đều xuất hiện những khối nước đá lớn đựng trong thùng gỗ, trên giường cũng có một loại nệm đặt biệt, nhìn thoáng qua thì giống như gấm vóc, tính chất cũng rất giống với cao phân tử Hidro cacbon chưa no, bề mặt không thấm nước chế thành, bên trong chứa nước rồi dùng kỹ thuật đặc biệt khô lại, nằm lên cảm giác giống như đệm nước thời hiện đại của chúng ta vậy, rất mát mẻ. Đối với chiếc giường nước này tôi rất thỏa mãn, sau nhiều lần kháng nghị không có tác dụng, tôi liền mặc kệ hẳn định liệu.

Tiểu Bạch vì lý do đưa thuốc, số lần tiến cung gặp mặt tôi cũng tăng lên. Ngày ấy, dừng chân bên sườn núi, gió đưa cỏ bạc hà dập dờn lay động, cuối cùng khiến tôi cảm thấy bóng lưng hẳn có chút cô đơn, lòng tôi chợt đau nhói mà không biết vì sao... Hẳn quay đầu nhìn tôi mỉm cười, nhưng lại khiến đáy lòng run sợ, hẳn mở miệng yếu ớt nói câu gì đó, lại bị gió cuốn đi, khiến tôi chưa kịp nghe rõ... Sau này, tôi mới biết được, khi đó hẳn hỏi: “Dung nhi, nếu như ta lớn mạnh rồi, nàng có nguyện ý đi cùng ta không?”

Chú thích:

1- Thất khiếu linh lung chi tâm: Thất khiếu – bảy khiếu trên khuôn mặt gồm: hai mắt, hai lỗ mũi, hai tai, miệng, trong câu này nghĩa là khuôn mặt hoặc diện mạo. Linh lung: lấp lánh, linh hoạt. Tâm: tim, tấm lòng.

Câu này về nghĩa đen, hoàng hậu khen Dung nhi thông minh, về nghĩa bóng, có ý nói nàng giáo hoạt.

2- Chữ Nữ () kết hợp với chữ Hôn (mê muội) () thành chữ Hôn (kết hôn) ()

3- Vô dục vô cầu: không ham muốn, không ước mong điều gì.

4- Nhất bộ tam hồi đầu: đi một bước ngoảnh đầu lại ba lần, ý nói người rất thận trọng

5- Dịch thủy vi sơn: lấp nước đắp núi.

6- Hương thảo mỹ nhân: mỹ nhân cỏ thơm

20. Chương 15

CHƯƠNG 15 : CÂY MUỐN LẶNG MÀ GIÓ CHẰNG NGỪNG

EDIT: CÚN CON SAY SỮA

Tháng mười năm Khang Thuận thứ mười lăm, Lan thai lệnh sử Phong Trường Dự dâng thư tố cáo thái thú Lưu Lễ Thành ở Vân Châu tham ô của triều đình khoản tiền cứu tế hơn mười vạn lượng trong suốt hai năm, xin hoàng thượng xử lý nghiêm minh để trấn an lòng dân đang phẫn hận, tấu chương còn nói Lưu Lễ Thành chỉ là một thái thú, sau lưng nếu không có chỗ dựa thì chắc chắn không dám làm chuyện đại nghịch bất đạo này. Chư thần trong triều nhất thời náo động, ai chẳng biết Lưu Lễ Thành là vây cánh với Tả tể tướng, chức vụ thái thú của hẳn cũng là do Vân Thủy Hân bổ nhiệm, bản tấu chương này, không nghi ngờ gì, đích thị là chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, đầu mũi giáo nhọn chĩa thẳng vào Tả tướng Vân Thủy Hân đương nhiệm. Có người nói Lan thai lệnh sử Phong Trường Dự cùng Hữu tể tướng Phan Hành Nghiệp vốn có mối giao hảo từ lâu, giờ Hữu thừa tướng ủng hộ Tam hoàng tử Ngọc Tĩnh Vương, nếu không được Ngọc Tĩnh Vương cho phép, với địa vị hiện giờ của Vân Thủy Hân ở trong triều, chỉ một mình Lan thai lệnh sử thì bất luận thế nào cũng không dám can rở mà dâng tấu chương như vậy. Đa số mọi người nghe nói đến việc này đều không khỏi sợ hãi, chờ xem hoàng thượng giải quyết như thế nào.

Hoàng thượng sau khi xem tấu chương, hạ lệnh điều tra cho rõ, sau khi điều tra đó là sự thật, liền cách chức Lưu Lễ Thành, xử chém đầu, tru di chín họ, nhưng đối với câu “phía sau có chỗ dựa” thì giả như mắt ngơ tai điếc, kết thúc vụ án, mà Lan thai lệnh sử cũng không tiện nhắc lại. Hoàng thượng xử lý việc này thật đúng là thập phần trơn tru, khéo léo, ly nước không để tràn một giọt, vừa phạt nặng Lưu Lễ Thành, hợp ý bên phe cánh của Tam hoàng tử, nhưng vẫn không liên lụy đến Vân Thủy Hân. Thánh ý khó dò, nhưng sự kiện lần này, không nghi ngờ gì nữa, Tam hoàng tử và Thái tử càng ngày càng tranh đấu gay gắt.

Ngày mùng 9 tháng 11 cùng năm đó, là lễ đại thọ mừng hoàng thượng năm mươi tuổi, cử hành giống như ngày quốc khánh, trong cung cũng mời quần thần và thành viên hoàng thất cùng tổ chức lễ mừng đại thọ cho hoàng thượng. Ban đêm, khắp đại điện Vinh Đức đèn đuốc sáng choang, nơi nơi đều giăng đèn, kết hoa, quan viên hoàng tộc nối đuôi nhau mà vào, tiến tới tham gia “Vạn thọ yến”. Tôi cùng con báo đứng bên cạnh đại điện, phía sau đại sảnh Tân Đức, đợi tất cả các đại thần và thành viên hoàng thất đến đông đủ rồi mới tiến vào trong điện, còn hoàng thượng và hoàng hậu sau khi chúng tôi nhập điện rồi, mới tiến vào để biểu thị địa vị chí tôn.

Đã lâu không phải đội mũ phượng và khoác một thân lễ phục nặng nề này, chỉ cảm thấy toàn thân oi bức, cổ cũng sắp muốn gãy, lại còn phải làm ra dáng vẻ đoan trang, thật khổ sở. Năm ngoái trong lễ đại thọ mừng hoàng thượng bốn mươi chín tuổi, tôi nằm ở Đông cung hưởng phúc, năm nay trốn thế nào cũng không thoát. Trong lòng tôi vừa phiền muộn, vừa nghĩ làm thế nào mới có thể hoạt động gân cốt, đột nhiên, con báo ghé sát vào người tôi, tôi cả kinh, chỉ thấy hân đặt tay lên sau cổ tôi, không thềm để ý đến ánh mắt của cung nữ, thái giám xung quanh, thản nhiên nhẹ nhàng xoa bóp cái cổ mỗi nhừ cho tôi, tôi ghen hòng trăn trối nhìn hân, Vương Lão Cát bên cạnh vẽ mặt lại càng ngây ngốc hơn, sóng mắt con báo lưu chuyển, ngoảnh mặt về phía tôi cười mỉa mai. “Vân nhi gắng chịu đựng...” Nhất thời, tôi chỉ cảm thấy khuôn mặt nóng bừng, không sao đối đáp được.

“Hi hi, ta thấy hết rồi nhé. Mọi người nói thái tử điện hạ yêu chiều, say đắm thái tử phi, ta còn không tin, hôm nay vừa thấy, quả nhiên là vậy! Thảo nào thái tử ca ca hiện giờ không đi thăm Linh Nhi nữa”. Một thân ảnh màu hồng xinh đẹp sôi nổi chạy vào trong phòng, cái mũi xinh xinh, đôi môi thắm đỏ, rất đáng yêu, năm nay cũng mười hai tuổi như tôi, các công chúa khác đối với con báo thâm trầm, nham hiểm này lúc nào cũng kính sợ, không dám đến gần, chỉ có Bát công chúa lúc nào cũng vui vẻ quấn lấy hân, suốt ngày một câu “Thái tử ca ca”, hai câu cũng “Thái tử ca ca”, mà con báo vốn lúc nào cũng mặt lạnh như băng song cũng không bài xích Ngọc Linh công chúa hoạt bát đáng yêu này. Ngọc Linh thấy tôi và nàng cùng tuổi, thường đến Đông cung tìm tôi, tôi từ trước đến nay không hứng thú với việc gặp gỡ người khác, nên đối với nàng cũng không thân thiết lắm, tiếc rằng nàng ấy lại vô cùng kiên trì, bền bỉ, cuối cùng, tôi bị sự ngoan cố và nhiệt tình của nàng làm cho lung lay, hiện giờ trong cung, người tôi tiếp xúc nhiều nhất chính là con báo, tiểu Thập Lục và Bát công chúa.

“Linh nhi chớ bướng bỉnh, sao bây giờ vẫn chưa vào điện Vinh Đức?” Con báo liếc mắt lơ đãng nhìn Ngọc Linh, tiếp tục công việc xoa bóp. Bình thường da mặt tôi vốn dày hơn người khác, nhưng lúc này cảm thấy hai má nóng như thiêu, trợn mắt liếc nhìn con báo, ước gì hân ngừng tay nhanh một chút, tiếc rằng da mặt con báo lại còn dày hơn cả tôi, vẫn tiếp tục xoa bóp.

Ngọc Linh cũng không đáp lời, chỉ chớp chớp đôi mắt vụt sáng ghé vào trước mũi tôi, bướng bỉnh nhìn tôi chăm chăm: “Hi hi. Có điều, ta thấy “Vân nhi” thực sự rất đẹp, cái vẻ xấu hổ này nha – mặt mũi đỏ hồng hấp dẫn ghê! Chẳng trách Thái tử ca ca lại mê muội đến như vậy, đến ta cũng bị mê hoặc mất rồi.”

Tôi quýnh lên, giậm chân: “Hay cho người, cái đồ tiểu nhân không biết lớn nhỏ, dám gọi ta là “Vân nhi”, để xem ta làm thế nào thu thập người!” Nói xong liền giả bộ muốn véo má tiểu nha đầu, nha đầu này vừa trốn vừa khiêu khích: “Vân nhi, Vân nhi, tiểu Vân nhi! Thái tử ca ca gọi được, sao ta lại không gọi được.”

Tôi muốn đuổi theo nàng, nhưng con báo kéo tôi vào trong lòng: “Chớ để ý nàng ấy, sau này tìm một nhà chồng thật lợi hại gả nàng ấy đi, tự nhiên sẽ có người thu thập nàng ấy.”

“Thái tử ca ca thật xấu bụng, bản thân mình được tốt đẹp rồi, liền vui dập Linh nhi, không thềm để ý đến các người nữa.” Nha đầu kia giậm chân một cái liền quay đầu đi. Thì ra nàng ấy cũng có lúc đỏ mặt, nhìn nàng rời đi, tôi không khỏi thờ dãi một tiếng. Quay đầu lại, lại bắt gặp ánh nhìn của con báo, trong sóng mắt ấy tràn đầy bóng hình khuôn mặt tôi, ngực căng thẳng, muốn lùi lại, nhưng cánh tay con báo đã siết

chặt eo lưng tôi, như thể bị mê hoặc, khuôn mặt càng lúc càng tiến lại gần, tôi sợ đến nỗi nhắm chặt mắt lại...

“Mời thái tử điện hạ, thái tử phi nương nương vào điện Vinh Đức!” Gã thái giám điều khiển nghi thức buổi lễ ngoài cửa cao giọng thông báo, nhất thời phá vỡ không khí quỷ dị, tôi “xoẹt” một cái, từ trong lòng con báo nhảy vọt ra, thở phào nhẹ nhõm, bởi vội vàng, nên nhất thời khiến trâm phượng rung lên leng keng, không còn cài chắc trên tóc, liền rơi trên mặt đất, con báo u ám khó chịu trừng mắt liếc nhìn thái giám ngoài cửa, tên thái giám đó chẳng hiểu chuyện gì xảy ra, sợ đến phát run. Con báo cúi xuống nhặt chiếc trâm, khi ngẩng lên thì đã khôi phục được thần sắc tự nhiên, tự mình cài lại trâm cho tôi, rồi nắm tay tôi rời khỏi đại sảnh Tân Đức.

“Thái tử điện hạ, thái tử phi nương nương giá lâm!” Tôi cùng con báo dắt tay nhau vào điện Vinh Đức, đại điện vốn ồn ào náo nhiệt trong chốc lát liền trở nên yên tĩnh, tất cả mọi ánh mắt đều tập trung sang đây, biểu hiện đều là nhất tề kinh ngạc – mắt tròn xoe, miệng há to như nuốt phải trứng gà muối. Những năm gần đây tôi đã thôi kinh sợ khi thấy chuyện quái dị này rồi, phàm là những kẻ lần đầu trông thấy tôi đều có biểu hiện như thế, trước đây ở Vân phủ, từ nhỏ đến lớn, mỗi khi nha hoàn hay nô bộc nhìn thấy tôi cũng đều sững sờ mất hai phút. Nghĩ đến đây, tôi không khỏi mỉm cười, lập tức, âm thanh hút không khí nổi lên bốn phía. Sau khi ngồi vào chỗ của mình, một đoàn ánh mắt dính lên người tôi, con báo mắt phượng lạnh lùng đảo qua, bên dưới không biết là ai xấu hổ ho khan một tiếng, mọi người lập tức chột dạ cúi đầu yết kiến tôi và con báo.

Tôi và con báo ngồi theo đúng thứ tự, vị trí chủ tọa bên trái, phía dưới, ở hai bên lần lượt theo tôn ti trật tự là các hoàng tử, hoàng phi, công chúa và các văn võ bá quan. Cha ngồi bên dưới đang bị một đám quan viên vây quanh chẳng biết đang thấp giọng nói cái gì. Ngoảnh mặt lại, liếc mắt thấy Chiêu Tài Miêu, vẫn đáng vẻ ôn hòa không tranh giành đó, đang dùng đôi mắt hẹp dài nhìn tôi, nghĩ đến hấn trong ngoài bất nhất, bày kế hại tôi thiếu chút nữa chết đuối, tôi bực bội không thể đánh cho hấn một cái, hung hăng trừng mắt nhìn hấn, thấy tôi tròn mắt nhìn, hấn liền nở nụ cười như hoa sen lay động, giơ chén rượu trong tay vờ kính tôi. Bỗng lòng bàn tay chợt đau nhói, quay đầu lại chỉ thấy con báo mặc dù đang thần nhiên đưa mắt nhìn về phía trước, nhưng một tay lại đang xiết chặt lấy bàn tay tôi.

“Hoàng đế bệ hạ, Hoàng hậu nương nương giá lâm!” Vừa dứt lời, hoàng thượng và hoàng hậu một thân hoàng bào thêu chữ thọ sánh vai bước vào đại điện, mọi người lập tức quỳ xuống, “Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn tuế! Hoàng hậu nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế! Chúc bệ hạ thọ vạn nam sơn, phúc như Đông Hải!” Hoàng thượng và hoàng hậu ngồi vào chỗ của mình, mỉm cười vung tay lên: “Chư vị bình thân!” Bên cạnh, thái giám điều khiển nghi thức buổi lễ tay cầm phát trần liên cao giọng tuyên bố: “Khai tiệc”. Từ các cửa, cung nữ bưng đủ các loại món ăn tinh xảo và rượu ngon nối đuôi nhau vào, lần lượt bày lên bàn tiệc. Tiếp theo, tôi cùng con báo hướng đến chúc thọ hoàng thượng đầu tiên, sau đó, mọi người đều nhất tề đứng lên dâng rượu lên hoàng thượng.

Sau khi qua ba tuần rượu, thị lang bộ hộ Dư Quan Miễn bắt đầu kính rượu hoàng thượng: “Chúc hoàng thượng Phúc Thọ lâu dài, thọ cùng trời đất!” Nói xong liền ngửa cổ một cái, đem tất cả chén rượu đổ vào bụng, hoàng thượng không uống, chỉ giơ chén rượu: “Sao? Theo Dư thị lang nói thì ‘Trời’ là thứ tốt nhất trên đời ư?” Trong giây lát, toàn bộ đại điện đều sững sờ, chẳng biết hoàng thượng có ý gì, tâm trạng tôi thì nguội lạnh, cảnh tượng này thật quen thuộc, ngày hôm nay phải chăng hoàng đế lão nhi muốn khai đao với ai chẳng

Dư thị lang sững sờ đáp: “Trời chính là thế lực tôn quý nhất, vĩ đại nhất, trong thiên hạ chỉ có hoàng đế là có thể sánh được với Trời, tất nhiên phải là tốt nhất

“Trẫm lại không cho là như vậy. ‘Thiên’ (Trời) mặc dù cao lớn, nhưng ‘Vân’ (mây) vẫn có khả năng che trời, nói như thế, chẳng phải và ‘Vân’ so với ‘Thiên’ còn lớn hơn sao?” Hoàng đế nói xong mỉm cười. Bên dưới lặng ngắt như tờ, không ai dám thở mạnh, có người sợ hãi, có kẻ mừng rỡ, chỉ có Dư thị lang đứng chôn chân tại chỗ, tiến thoái lưỡng nan. Lòng bàn tay tôi lạnh buốt, thì ra bữa tiệc hôm nay chính là Hồng Môn Yến, những lời hoàng thượng vừa nói là nhằm thẳng vào Vân gia chúng tôi. Lại nhìn cha, ông vẫn ngồi đó, không hoảng cũng chẳng loạn, dường như mọi chuyện chẳng liên quan gì đến mình. Bên cạnh, con báo cầm lấy bàn tay lạnh buốt của tôi, trao cho tôi một ánh mắt ấm áp, đang định mở miệng nói, nhưng tôi lại tranh lời:

“Thần tức(1) cả gan, cho rằng phụ hoàng nói lời ấy sai rồi.”

“Sao? Thái tử phi có kiến giải gì?” Hoàng thượng chống tay phải lên tay vịn, nghiêng đầu nhìn tôi.

“Nếu nói mây (Vân) che trời (Thiên), mây (Vân) so với trời (Thiên) lớn hơn, nhưng một trận gió (Phong) thổi qua, mây (Vân) liền tan đi mất, như thế chẳng phải tội của gió (Phong) lớn hơn mây (Vân), lớn hơn cả trời (Thiên) hay sao?” Lời vừa nói xong, Phong Trường Dự, kẻ dâng tấu chương tố cáo Thái thú Vận Châu khiến cha tôi chịu liên lụy liền trắng bệch cả mặt. Hiển nhiên nghe hiểu được tôi nói ‘gió’ cũng có nghĩa là ‘Phong’, sợ đến nỗi mồ hôi lạnh túa ra, tôi ngồi xa như vậy cũng nhìn ra ông ta đang đứng ngồi không yên, đoán rằng hành hạ vậy là đủ rồi, tôi liền nói tiếp: “Vì thế, thần tức cho rằng giả thiết của phụ hoàng lúc trước có chút bất công, trời có khả năng dung hòa vạn vật, vạn vật đều ở dưới bầu trời này, chẳng có thứ nào có thể cao tận mây xanh, cho nên, tôn quý nhất chính là Trời.”

Sau một hồi trầm lặng, hoàng thượng liền nói: “Phải, thái tử phi nói có lý. Trẫm nhất thời hồ đồ, già rồi, xem ra không bằng người trẻ tuổi, hồ đồ rồi, hồ đồ rồi.” Hoàng thượng cuối cùng cũng dần thu lại sát khí trong mắt, những người liên can trong điện cũng thở phào nhẹ nhõm. Ánh mắt của Phan hữu tướng nhìn tôi có chút không cam lòng. Cha nhìn tôi tươi cười vui vẻ.

“Phụ hoàng đâu có già, thần tức nghĩ phụ hoàng vẫn còn rất tráng kiện. Phụ hoàng có nguyện ý nghe thần tức kể một điển tích xưa không?”

“Thái tử phi thử kể xem nào”

“Thời hậu cổ có một thần thú một chân là quỳ(2). Quỳ vô cùng mong ước có thể có nhiều chân như huyền(3), như vậy nó có thể đi lại dễ dàng. Huyền là một loại sâu có nhiều chân. Huyền lại luôn mơ ước mình sẽ giống rắn, vì rắn không có chân, nhưng so với huyền thì di chuyển còn nhanh hơn nhiều. Rắn lại ước mình được như gió, vì gió di chuyển nhanh hơn rắn, mà lại chẳng có hình dạng gì. Gió sẽ ước gì? Gió lại ước mình có con mắt giống như con người, bởi vì ánh mắt nhanh vô cùng, những nơi gió chưa kịp tới thì ánh mắt đã tới rồi. Nhưng ánh mắt có phải là nhanh nhất chưa? Ánh mắt cuối cùng lại ước ao mình như lòng người. Có những chỗ ánh mắt không thấu được nhưng lòng người lại nhìn thấu. Chúng ta trong lòng khe động, suy nghĩ một chút thôi mà tâm ý đã thông suốt. Thế nên, trái tim của con người có khả năng vượt qua cả không gian và thời gian, trái tim của phụ hoàng đầy sức sống như vậy, sao có thể nói là già được?”

“Ha ha ha! Hay hay hay! Lần này thái tử phi nói rất hợp với tâm ý của trẫm!” Hoàng thượng vỗ tay cười to, ngửa đầu uống một chén rượu, các vị đại thần ở dưới cũng đều nâng chén, tiếng phụ họa ca ngợi hoàng thượng hân hoan tràn ngập trong chốc lát liên tiếp vang lên, rồi ăn uống linh đình, yến tiệc khôi phục lại bầu không khí náo nhiệt.

Cuối cùng là khâu dâng đồ mừng thọ, mọi người lục tục đưa lên những lễ vật đã chuẩn bị sẵn, chẳng qua cũng chỉ là đồ cổ hiếm quý, tơ lụa đặc biệt, thuốc bổ, chim quý, thậm chí còn hiến tặng cả ca vũ Tây Vực, trong đó lễ vật của Chiêu Tài Miêu là hiếm lạ nhất – một ngọc đỉnh làm bằng ngọc thạch ngũ sắc, phía trên điêu khắc ác thú, quỳ long, thần thú trông rất sống động, hoàng thượng xưa nay rất thích thu thập đồ ngọc, lễ vật của Chiêu Tài Miêu lại chạm đúng vào sở thích đó, hoàng thượng sau khi thu được đỉnh ngọc thì sự vui mừng lộ rõ trên nét mặt, liên tục ngợi khen.

“Lễ vật của hoàng nhi sao còn chưa trình lên?” Hoàng hậu nhìn con báo nghi hoặc, nhẹ giọng hỏi.

“Lễ vật của nhi thần không tiện di chuyển, muốn mời phụ hoàng và mẫu hậu đi giá theo thần nhi tới đại sảnh của điện Đức Phương một lát.” Con báo vừa đáp lời, vừa nắm tay tôi, trong mắt lộ rõ ý cười.

“Sao? Lễ vật gì mà không thể di chuyển, trẫm thật hiếu kỳ. Truyền, bãi giá về điện Đức Phương” Hoàng thượng đang cao hứng, đi về hướng đại sảnh Đức Phương, những người khác lục tục bám theo sau.

Thái giám được con báo cản dặn đứng chờ phía ngoài đại sảnh liền cẩn thận đẩy cánh cửa bằng gỗ đàn hương có khắc hoa văn trang trí, chỉ thấy đèn đuốc rực rỡ trên sàn đại sảnh, những viên ngọc thạch nhỏ hình vuông đủ màu sắc được sắp xếp chỉnh tề theo một khoảng cách cố định, từ trên nhìn xuống, màu sắc của các viên ngọc thạch xếp đặt thành bản đồ hoàn chỉnh của Hương Trạch Quốc.

“Mời phụ hoàng thử đẩy một viên ngọc thạch.” Con báo đưa tay chỉ cho hoàng thượng một mảnh ngọc thạch ngay trước mũi chân. Hoàng thượng có cảm giác thú vị, liền khom lưng khẽ hất đổ viên ngọc thạch, lập

tức, một mảnh ngọc thạch tiếp một mảnh ngọc thạch, liên tiếp tạo thành phản ứng dây truyền, lần lượt đổ xuống, tất cả mọi người đều nhìn thấy, vốn là bản đồ quốc gia giờ đã được một chữ “Thọ” đỏ rực thay thế. Thực ra, đây chính là những quân bài đô-mi-nô thịnh hành trong thế giới hiện đại.

“Chúc mừng phụ hoàng vạn thọ vô cương!” Tôi và con báo cùng quỳ xuống.

“Tuyệt diệu! Tuyệt diệu! Ha ha ha! Đây là lễ vật ngọc nhiên nhất mà trẫm nhận được, một lễ vật có ý nghĩa nhất. Hoàng nhi quả là có suy nghĩ rất thần diệu!” Hoàng thượng thích chí cười toe toét, những người còn lại cũng bị quân bài làm cho chấn động, liên tục tán thưởng.

“Đây là do thái tử phi nghĩ ra, nhi thần chẳng qua chỉ cho người cắt kim loại giả làm ngọc thạch mà thôi” Con báo có chút tự hào nhìn tôi, trên mặt là ý cười dịu dàng.

“Ha ha! Đã khiến thái tử phi phải hao tâm tổn trí rồi!” Hoàng thượng nhìn ta gật đầu.

“Phụ hoàng thích là được rồi, chớ để tâm đến thần tức.” Lần thứ hai cảm giác được vô số ánh mắt lại tập trung hết lên người tôi, trong đó có ánh mắt chằm chằm không thể bỏ qua của Chiêu Tài Miêu, một ánh mắt đầy nghiền ngẫm. Đã thương con chim đầu đàn, con báo sao có thể khai báo tôi ra như thế, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, ngày hôm nay tôi sẽ thành tiêu điểm.

Sau tôi lại biết được, đêm đó, một nhóm thị vệ tinh nhuệ trong cung ẩn mình trong góc tối sau đại sảnh, cuối cùng không đợi được ám hiệu ấn định trước đó của hoàng thượng, mà một đám tử sĩ của Vân gia giấu kín trong một góc âm u khác của đại sảnh, kết thúc buổi tối đó, vốn muốn vì Vân gia liều mạng một trận, cuối cùng không ngờ việc này lại kết thúc như thế.

Sau này nghĩ lại, những hủ nho mạnh mẽ công kích chữ bởi tôi đánh giá rằng: “Gian xảo giả dối, uốn ba tấc lưỡi, giở dùng lời nói để lừa gạt” có lẽ chính là xuất phát từ bữa tiệc mừng thọ Hồng Môn này, mà sử học gia Tắc Tương gọi sự kiện này là “Miệng lưỡi đẹp tan sát khí”.

21. Chương 16

CHƯƠNG 16: NAM VÂN, BẮC TUYẾT, LŨNG TRUNG HOA

EDIT: CÚN CON SAY SỮA

Thế cục này tất cả được chia làm năm quốc gia, lấy Tiêu Sơn và Kỳ Thủy làm ranh giới ngăn cách Nam bộ và Bắc bộ. Nam bộ có Hương Trạch Quốc ở phía đông nam (nổi tiếng với tuyến đường thủy chằng chịt) và Tây Lũng Quốc ở phía tây nam (có đặc thù là rất nhiều núi non đan xen vào nhau); Bắc bộ có ba quốc gia, từ tây sang đông lần lượt là Thần Tinh Quốc, Bắc Cánh Quốc và Tuyết Vực Quốc, phần lớn lãnh thổ của ba quốc gia này luôn có tuyết bao phủ

Năm Khang Thuận thứ mười hai, Bát hoàng tử của Tuyết Vực Quốc là Tử Hạ Phiêu Tuyết, năm ấy vừa tròn mười bốn tuổi, dấy binh tiến vào đại điện Vĩnh Đức, giết cha đăng cơ, đổi niên hiệu của Tuyết Vực Quốc thành “Thiên Khải”. Khắp Tuyết Vực Quốc đều rung động, triều đình và dân chúng dùng ngòi bút làm vũ khí phê phán tân vương, rằng: “Mất hết đạo đức và luân thường đạo lý, mất đi nhân tính, vì vương vị mà tự tay đâm chết phụ thân”, rồi khẳng định rằng: “đánh mất lòng dân, chắc chắn tại vị không quá một tháng.” Không ít cựu thần trung thành liên kết với nhau dâng tấu từ quan, Tử Hạ Phiêu Tuyết không phê chuẩn, họ liền cấu kết bỏ chức quan tập thể, rồi bỏ về quê. Tử Hạ Phiêu Tuyết cũng không quan tâm, mở rộng khoa cử, đặc cách dùng người, đề bạt không ít những người trẻ tuổi có triển vọng, coi trọng chí sĩ; lại khuyến khích nông dân trồng dâu nuôi tằm, phát triển kinh tế; biết người, khéo dùng; cho phép can gián, dần dần khiến Tuyết Vực Quốc lộ ra cảnh phồn vinh. Nhưng thế lực phản đối trong triều đình và dân chúng vẫn không ít, nhất là các vương tử còn lại, càng trừng mắt nhằm về hấn.

Lâm triều không lâu sau, trưởng huynh Ngọc Bằng Phiêu Tuyết khởi binh ở Cánh Châu, tự xưng là thượng tướng, dùng mười vạn binh mã thảo phạt, đánh thẳng vào Ngự Đô, bị Tử Hạ Phiêu Tuyết kiên cường, quả

cảm trấn áp, đem Ngọc Bằng Phiêu Tuyết xử tử lăng trì. Lần khởi binh này mặc dù được bình định rất nhanh chóng, nhưng thế lực ngầm ngầm chống đối vẫn còn rất lớn. Những người này “Bí mật chung chí khí thảo phạt”, chuẩn bị thời điểm để lật đổ sự thống trị của Tử Hạ Phiêu Tuyết. Do bọn họ chưa khởi binh tạo phản nên không thể dùng đại quân chinh phạt, chỉ có thể dùng sự tàn nhẫn, khốc liệt, lạm dụng hình pháp để trừng phạt. Vì thế có người kiến nghị với tân vương rằng cần phải “Diệt tận gốc chư vương hoàng thất cùng công khanh thì sẽ không phụ chính mình.” Vậy nên Tử Hạ Phiêu Tuyết liền bắt đầu nâng đỡ quan lại tàn ác, mở rộng ngục thất, coi trọng hình phạt hà khắc. Lợi dụng ác quan để diệt trừ phe đối lập, tiêu diệt kẻ thù chính trị.

Các loại cực hình tàn nhẫn cực đoan, tấn công nghiêm trọng vào những người chống đối lại Tử Hạ Phiêu Tuyết, làm suy yếu thế lực của bọn họ, khiến Tử Hạ Phiêu Tuyết thay đổi triều đại, củng cố chính quyền, quét dọn mọi cản trở. Cũng bởi cách dùng ác quan râm rộ cùng với việc giết cha, diệt huynh tàn độc nên dân gian gọi hần là “Yêu vương”.

Phiêu Tuyết là vương họ của Tuyết Vực Quốc, họ đặt ở cuối, Tử Hạ Phiêu Tuyết sinh vào nửa đêm mùa hạ, vì thế mà thành tên. Có người nói khi mới sinh ra hần đã có một đôi mắt màu tím, môi hồng răng trắng, xinh đẹp yêu mị như nữ tử, ngay lúc đó, quốc vương Sở Long Phiêu Tuyết cho là điềm xấu, từ nhỏ liền không yêu thương Tử Hạ Phiêu Tuyết, tất cả các huynh đệ cũng đều bài xích hần. Thế nhưng ngay từ nhỏ, Tử Hạ Phiêu Tuyết đã lộ rõ sự thông minh hơn người, phàm bất cứ văn tự gì đã gặp qua đều không quên, sáu tuổi vì cốt cách đặc biệt nên được tôn sư thánh giáo Tương Trung ngoại lệ thu làm đồ đệ, mười tuổi luyện thành “Liên đăng thần công” trong truyền thuyết, lúc đó liền hồi cung, dần dần kết bè phái. Tới năm mười bốn tuổi thì tắm máu ngai vàng mà leo lên ngôi vị hoàng đế chí tôn, trở thành hoàng đế trẻ tuổi nhất của Tuyết Vực Quốc.

Nhưng đó mới chỉ là khởi đầu chứ chưa phải kết thúc, năm Khang Thuận thứ mười bốn, cũng chính là năm Thiên Khải thứ hai(2), Tử Hạ Phiêu Tuyết muốn mượn đường của quốc gia láng giềng là Bắc Cánh Quốc, đánh thẳng vào biên giới tây bắc của Thần Tinh Quốc. Điều kiện là khi thắng trận sẽ nhượng lại một nửa lãnh thổ của Thần Tinh Quốc cho Bắc Cánh Quốc. Các đại thần của Bắc Cánh Quốc cảm thấy không ổn, nói Bắc Cánh Quốc và Thần Tinh Quốc gắn bó với nhau như môi với răng, môi hở thì răng lạnh, đáng tấu kiến nghị quốc vương nên cự tuyệt đề nghị của Tử Hạ Phiêu Tuyết. Tiếc rằng quốc vương Bắc Cánh Quốc vốn thêm muốn lãnh thổ của Thần Tinh Quốc đã lâu, cảm thấy kế hoạch mà Tử Hạ Phiêu Tuyết đưa ra thật quá hấp dẫn, chẳng phải mất tên lính nào, chỉ cần ượn đường, liền dễ dàng có thêm một nửa lãnh thổ, thấy lợi tối mắt, không để ý đến phản đối của chúng thần, cố tình ký hiệp nghị cho Tử Hạ Phiêu Tuyết mượn đường.

Sau đó, Tử Hạ Phiêu Tuyết tự mình dẫn mười vạn tinh binh, chỉ trong thời gian nửa năm đã dễ dàng thôn tính được Thần Tinh Quốc. Chiếu theo hiệp nghị, Tử Hạ Phiêu Tuyết liền cắt một nửa lãnh thổ của Thần Tinh Quốc cho Bắc Cánh Quốc, nhưng nửa vương quốc mà Bắc Cánh Quốc nhận được lại bị ngăn cách bởi... một nửa vương quốc rộng mênh mông. Vì thế hần lại đề nghị Bắc Cánh Quốc ký hiệp nghị mượn đường lâu dài. Quốc vương Bắc Cánh Quốc nhận được một nửa lãnh thổ, mừng đến nỗi thần trí mê muội, sảng khoái đáp ứng, lại không biết rằng mình mới là mục tiêu cuối cùng của Tử Hạ Phiêu Tuyết, ượn con đường chủ đạo từ đông sang tây chẳng khác gì ôm lấy một tai họa ngầm không thể vãn hồi. Từ đó, người của Tuyết Vực Quốc, từ hoàng tộc, quan lại, cho tới bình dân, đẩy tớ đều tự do đi lại trên lãnh thổ của Bắc Cánh Quốc trên tuyến đường Ngân Hà, dần dần, Tử Hạ Phiêu Tuyết đã chủ động khống chế được tuyến đường giao thông quan trọng này.

Năm Khang Thuận thứ mười lăm (năm Thiên Khải thứ ba), tướng lĩnh Tuyết Vực Quốc lĩnh năm vạn binh tiến theo tuyến đường Ngân Hà như vào chỗ không người, gió cuốn mây tan, lúc tập kích vào trung tâm đầu não của Bắc Cánh Quốc, quốc vương Bắc Cánh Quốc vẫn còn chìm đắm trong giấc mộng đẹp không làm mà hưởng, ngày thơ không hiểu vì sao lại thành ra thế này.

Đến tháng mười năm Khang Nguyên thứ mười lăm, Tuyết Vực Quốc tiêu diệt Bắc Cánh Quốc, toàn thắng trở về. Từ đó, Tuyết Vực Quốc trở thành quốc gia có lãnh thổ lớn nhất, chiếm lĩnh toàn bộ khu vực bắc bộ gồm phía bắc Tiêu Sơn và Kỳ Thủy. Sau này, hiệp nghị mượn đường bị sử gia gọi là “Hiệp nghị câu cá”, tên gọi giống như ý nghĩa, ám chỉ quốc vương Bắc Cánh Quốc tầm nhìn hạn chế, chỉ thấy cái lợi trước mắt mà trúng phải gian kế thả dây câu dài bắt con cá lớn của Tử Hạ Phiêu Tuyết.

Sau khi Hương Trạch Quốc và Tây Lũng Quốc nhận được tin chiến sự, e sợ Tử Hạ Phiêu Tuyết có dã tâm thống nhất giang sơn thiên hạ, liền bắt đầu khẩn cấp thao luyện binh tướng, tăng cường gấp đôi binh lực ở biên giới bắc bộ.

Tử Hạ Phiêu Tuyết trở thành một nhân vật có những luồng dư luận trái chiều, có người nói hần tàn nhẫn khát máu, có người nói hần trí dũng song toàn, đánh đâu thắng đó, bách chiến bách thắng, có người nói hần thông minh sắc bén, lớn lên tư chất hơn người, có người lại nói hần gian kế đầy bụng, tà ác hung bạo, giống như tam hoàng tử Ngọc Tỉnh Vương của Hương Trạch Quốc.

Dần dần, bắt đầu xuất hiện một câu nói lưu truyền tại ba quốc gia là: “Nam Vân, Bắc Tuyết, Lũng trung Hoa. Hương Trạch nhị long đoạt châu”. Câu nói nó chính là đề cập đến năm người ở ba quốc gia này.

“Nam Vân” chỉ Vân Tư Nho, con nuôi của Vân tướng Hương Trạch Quốc, sinh ra trong một gia đình quan lại có truyền thống buôn bán, nhưng lại chẳng thích tranh giành gì với đời, chẳng làm thương nhân cũng chẳng làm chính trị, chỉ thích vẽ tranh, chìm đắm trong đó, mà Vân tướng cũng không ngăn trở, mặc cho tự do phát triển, tranh của Vân Tư Nho rất đẹp, nhất là khi hần vẽ cảnh non nước, hoa cỏ, chim muông lại càng tuyệt đẹp, con người hần cũng phiêu diêu như tiên nhân, như thể hần chính là người từ trong tranh thủy mặc bước ra. Người đời sau gọi là “Thánh họa”, mỗi bức tranh đều là ngàn vàng khó cầu. Người đến mai mỗi trước cửa như muốn san bằng cả cánh cổng Vân phủ, nhưng Vân Tư Nho chưa từng ưng thuận mỗi nào, Vân tướng cũng chẳng tỏ thái độ gì, mọi người đều bàn tán cho rằng có lẽ vì Vân Tư Nho có một muội muội quốc sắc thiên hương, mỹ nhân trong thiên hạ muốn lọt vào mắt hần, trừ phi có người có dung mạo vượt qua muội muội của hần. Nhưng bất luận thế nào cũng không thể ngăn được các thiếu nữ coi Vân Tư Nho là người trong mộng lý tưởng, cho rằng chỉ cần Vân Tư Nho một ngày chưa lấy vợ thì chính là vẫn còn hy vọng.

“Bắc Tuyết” thì không cần phải nói lại nữa, chính là người vừa sinh ra đã có đôi mắt màu tím, “Yêu vương” Tử Hạ Phiêu Tuyết.

“Lũng trung Hoa” chính là nói đến nam tử họ “Hoa” ở Tây Lũng Quốc. Có người nói người này ngọc thụ lâm phong, võ công chẳng có gì nổi bật, nhưng giỏi dùng độc, cũng giỏi y thuật, cứu người hay giết người tất cả đều do sở thích cá nhân, hành tung vô ảnh, chỗ ở bất định, song cũng được vô số nữ tử ái mộ, lưu tình khắp nơi, mắc nợ phong lưu không ít. Không ai biết lai lịch của hần, thậm chí cả tên cũng không biết, chỉ biết người này họ “Hoa”, có người nói hần là giáo chủ Ngũ Độc giáo, có người nói hần là thần được Tiếu Sơn, cho dù là cách nói nào thì cũng đều khoát cho hần một tầng màu sắc thần bí.

“Hương Trạch Quốc nhị long” chính là thái tử và Tam hoàng tử, hai người tướng mạo gần giống nhau, tiêu chí đào hoa, mắt phượng hẹp dài đã trở thành tiêu chuẩn kén vợ, kén chồng ở Hương Trạch Quốc. Hai người thực lực tương đương, thiên hạ đều biết họ hoặc công khai, hoặc bí mật tranh giành ngôi vị hoàng đế. Mà câu chuyện tình yêu của thái tử và “Bạc hà phi tử” lại càng được lưu truyền khắp thiên hạ.

Nói tóm lại một câu, cả năm người bọn họ đều là những nhân vật trung tâm trong các đề tài nói chuyện ở khắp nơi, từ nhà quan lại thế gia cho đến chốn bình dân của bách tính, cả trong những câu chuyện phiếm ở nơi trà dư tửu hậu cũng đều thường xuyên nhắc tới năm nhân vật này.

Đương nhiên, việc thiên hạ nói chả liên quan gì đến tôi, chỉ cần không uy hiếp đến tôi, đến Vân gia, thì tôi nghe cũng như không nghe, không cùng người ta thảo luận về việc này.

Mùa đông ở Hương Trạch Quốc không quá dài, nhiệt độ không khí cũng không quá thấp, thế nhưng những năm gần đây tôi rất sợ lạnh, không biết có phải là một dấu hiệu chứng tỏ thân thể không khỏe hay không. Hơi nước mờ ảo, tôi ngâm mình trong suối nước nóng, ngẩn ngơ nhìn dấu hoa cúc nhàn nhạt trên cổ tay phải. Phương sư gia và cha dường như có chuyện gì giấu tôi, bông hoa cúc này tuyệt không đơn giản chỉ là vết bầm tím như Phương sư gia đã nói. Thế nhưng, thân thể tôi vốn dĩ không khỏe. Nhiều lần ời các thái y ở thái y viện đến chẩn đoán bệnh, họ đều nói tôi chỉ mắc chứng dị ứng phấn hoa từ nhỏ, còn lại thân thể không có bệnh gì, lúc chẩn đoán sắc mặt họ cũng không có gì bất thường, không giống đang nói dối. Chẳng qua vẫn có gì đó rất kỳ lạ...

May mà trong Đông cung có một nơi là “Dạng bích trì” (Hồ nước ngọc bích sóng sánh), khiến tôi vượt qua được cái lạnh của mùa đông. Trong hoàng cung có xây dựng thủy đạo, dẫn nước từ bên ngoài vào, có tất

cả hai đường dẫn nước vào trong cung. Nước sông Vị lạnh, nước sông Phiên ấm, mùa hạ dẫn nước sông Vị, mùa đông dẫn nước sông Phiên, chính là suối nước nóng, ngày đêm không nghỉ, ào ào đổ xuống.

Có người nói “Dạng bích trì” chính là hồ tắm lớn nhất trong cung, năm đó Thánh tổ vì yêu thích thái tử phi mà đặc biệt thiết kế, cải tạo cung hoàng hậu thuộc Đông cung thái tử sử dụng. Phòng tắm làm bằng đá cẩm thạch, kim thạch chạm khắc hình thù hoa cỏ phức tạp hiếm thấy đặt ở giữa, bên trên là hình chín con rồng màu tím lộng lẫy, bốn mặt là màn trướng từ gấm Tứ Xuyên, quay thành ba vòng xung quanh. Trên cầu kết gấm làm đỉnh, tám hoành phi ở giữa có gắn một cái chuông nhỏ, bên trái hoành phi có ráng mây, bên phải có bầu trời, ba tấm hoành phi hình chim nhạn cùng bay về một hướng. Lại sắp đặt ngang cầu tiếp nối với ba đỉnh nghỉ chân, qua lại thông suốt. Trong hồ còn bố trí ôn ngọc hình con nghê, hươu bạch tinh, ngựa hồng thạch làm thành thế “Nước nghênh đón diễm lành”.

Dựa theo cuốn “Thiên kim mộc phương” của Tôn Dật Lan tiền triều, cuốn thứ năm nói về phương pháp tắm thuốc: “Đinh hương, trầm hương, thanh mộc hương, ngọc trai, hoa đào mới nở, phấn hoa đu đủ, hoa lê, hoa hồng, hoa sen, hoa anh đào. Nghiền riêng từng loại hoa, hương, ngọc trai, cùng với bột đậu tương nghiền nhỏ, trộn đều. Dùng tắm rửa thường xuyên, kiên trì trong một trăm ngày, mặt sẽ đẹp như ngọc, sạch sẽ trơn bóng, loại bỏ được cả mùi khó chịu và da chết trên cơ thể.” Bên cạnh “Dạng bích trì” có một “Hương tuyền đàm”. Trong “Hương tuyền đàm” thả các hương liệu làm đẹp, tích nước chảy vào trong “Dạng bích trì”

Hết sức xa hoa, trước mắt toàn đồ vật quý hiếm, nhưng không để những thứ này làm mất đi ý nghĩa vốn có của việc tắm rửa là để thư giãn thể xác lẫn tinh thần. Vì thế, những khi đến đây tắm, tôi đều ngửa đầu tựa vào cạnh hồ tắm, nhắm mắt dưỡng thần, không nhìn tới những thứ đồ trang trí phiền phức rườm rà đó.

Tôi rất thích tắm, mỗi lần tắm tâm tình của tôi đều vô cùng thoải mái, tâm tình thoải mái thì sẽ thích hát, chỉ có điều “Dạng bích trì” lớn quá, hiệu quả của phản xạ âm thanh sẽ không thể bằng được buồng vệ sinh nhỏ nhắn của tôi ở thời hiện đại, giống như thuê phòng hát tại quán KTV(3). Đột nhiên nhớ tới bài hát Kể thủ ác, liền lầm bầm hát:

“Ta không phải Hoàng Dung, ta không có võ công

Ta chỉ có một mối tình duy nhất với Tĩnh ca ca

Ta không phải Hoàng Dung, ta cả ngày nằm mơ

Ban đêm hát tình ca thất tình cũng anh hùng

Ta không có công chúa Hương Hương mỹ lệ

Cũng không có quyền lợi của Kiến Ninh công chúa

Ta mong muốn tìm được Quách Tĩnh chân thành

Đối nhân thành khẩn, đối sự khôn khéo

Anh ta không được đa tình như Vi Tiểu Bảo

Cũng không được lạnh lùng như Dương Quá

Cho đến khi ta đầu bạc răng long

Tìm được mối tình thực sự”

“Ta không phải Hoàng Dung, ta không có võ công, Ta chỉ có một mối tình duy nhất với Tĩnh ca ca...” Đúng vào lúc hã hê, rung đùi đắc ý, đột nhiên cổ tay bị một lực rất mạnh nắm lấy, tôi hoảng sợ ngẩng lên nhìn, đối diện là đôi mắt âm trầm của con báo đang nheo lại, cái ánh mắt này... Nói lên rằng hã đang rất tức giận— chỉ có điều, hã tức giận cái gì mới được, phải là tôi tức giận mới đúng chứ, khi tắm lại bị người khác nhìn trộm. A! Đúng rồi, tôi đang tắm, cái gì cũng không mặc, bị nhìn thấy hết cả rồi, tôi sốt ruột muốn giật cánh tay lại để che, thế nhưng khí lực của con báo rất lớn, tôi không thoát ra được, không thể làm gì khác hơn, đành vòng cánh tay còn lại lên che trước ngực.

“Nói! Ai là Tĩnh ca ca!” Con báo nắm cổ tay tôi tăng thêm ba phần lực, chỉ cảm thấy cổ tay dường như sắp bị hã nghiền nát, tôi đau đến nổi đỏ cả mắt.

“Chàng buông ra!” Tôi giãy dựa...

“Nói mau! Ai là Tình ca ca!” Về mặt của con báo lúc này có thể khiến người khác chết cứng.

“Chàng thật vô vị! Tình ca ca chính là Quách Tĩnh!” Không biết con báo vì sao lại lưu tâm đến Quách Tĩnh đến như vậy, lẽ nào trước đây hắn và một người có tên là Quách Tĩnh có thâm cừu đại hận gì chẳng, nhưng dù thế thì cũng không thể trút giận lên tôi.

“Ta không muốn lặp lại lần thứ ba! Nói cho rõ Quách Tĩnh là ai!” Con báo ghé sát miệng vào tai tôi, hung hăng, âm trầm ra mệnh lệnh, chỉ thấy gió lạnh rin rít lướt qua vành tai.

“Quách Tĩnh chính là con rể của Đào Hoa đảo chủ Hoàng Dược Sư, trưởng phu của Hoàng Dung, cha của Quách Tương, Quách Phù, anh em kết nghĩa với Dương Khang, đồ đệ của Giang Nam thất quái và bang chủ Cái Bang Hồng Thất Công! Chàng đã thỏa mãn chưa?” Ngày hôm nay con báo không có hứng thú đối đáp, mà chỉ nhìn lên lúc tôi tắm để biết Quách Tĩnh là ai.

“Vân nhi đừng hòng lừa ta, hôm nay nếu nói không rõ thì đừng hy vọng rời khỏi đây!”

“Đồ con báo không chịu nói chuyện đạo lý! Quách Tĩnh là nhân vật trong tiểu thuyết ‘Anh Hùng xạ điêu’ của Kim Dung, nhất thời làm sao thiếp nói rõ với chàng được. Muốn nghe chuyện xưa thì cũng phải đợi thiếp mặc xong quần áo rồi mới thông thả kể được chứ.” Tôi nổi giận.

“Con báo? Nàng gọi ta sao?” Con báo sững sốt.

“A!” Vừa rồi quýnh lên, nói cái gì cũng không biết, lần này hối hận thật rồi, hận không thể cắn đứt đầu lưỡi mà nuốt xuống, đặt biệt danh cho thái tử sẽ có hậu quả gì, một “Quách Tĩnh” đã bị dày vò nửa ngày, giờ lại thêm một “Con báo” nữa, tôi có chút lúng túng, căng thẳng không biết phải làm sao.

Con báo chậm rãi đưa mặt kề sát vào tôi, môi mơn trớn vành tai tôi: “Vân nhi gọi vi phu là ‘Con báo’ phải không?” Con báo bắt đầu cười quỷ dị, “Hay lắm, ta thích. Vân nhi về sau cứ gọi như thế nhé.”

“Hử!” Tôi hít một ngụm khí lớn, trái tim vừa mới ngồi đây giờ như thế đã bay đến tận chân trời rồi. Con báo này sao hôm nay lại phối hợp vậy, đầu óc tôi có chút theo không kịp.

Nhưng con báo lại mặc kệ tôi sững sờ, cầm lấy chiếc khăn tắm từ tay Tuyết Bích: “Vân nhi chẳng phải muốn thay y phục sao? Sao vẫn chưa đứng dậy?”

Hắn định lau khô người cho tôi! Đồ sắc lang! Tôi nhướng mày: “Thiếp cần thay y phục, phi lễ chó nhìn, mời điện hạ tránh mặt.”

Đôi mắt xấu xa của con báo lóe sáng, nhìn ta cười một tiếng đầy yêu mị: “Ta và nàng là phu thê thì sao có thể nói là ‘Phi lễ’ được?”

Tôi khẳng định lúc này từ đầu đến tận gót chân mình chắc chắn đã đỏ lựng như quả cà chua chín.

“Điện hạ, bệ hạ ời ngài đến Ngự thư phòng thảo luận chính sự” Vương Lão Cát đứng ở ngoài cửa, bị ngăn cách bởi bức bình phong gấp khúc bằng gỗ sơn màu hồng nhạt, nơm nớp lo sợ thông báo.

“Đã biết, lui xuống dưới đi.” Con báo nói một câu, trên mặt lướt qua một nét tiếc nuối. “Vân nhi không nên tắm quá lâu, tránh bị cảm lạnh. Buổi tối, vi phu còn muốn nghe Vân nhi kể chuyện về Quách Tĩnh” Trước khi đi còn không quên giao nhiệm vụ, tôi phát hiện ra hắn càng ngày càng thích nói chuyện dông dài.

Nhìn hắn đi rồi, tôi mới thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Sau khi tôi kể tóm tắt “Anh hùng xạ điêu” cho con báo nghe, nói đến là lao lực, con báo nghe xong chỉ dùng hai câu để đánh giá: “Quách Tĩnh này đúng là kẻ ngu si, Hoàng Dung gả cho hắn cũng là một kẻ ngu si.” Sau đó lại bồi thêm một câu: “Ồ mà chuyện xưa này thật ra để cho Vân nhi xem cũng rất hợp.” Dám nói tôi khờ, tôi hận đến nghiến răng. Con báo thấy tôi tức giận trái lại cười đến là vui vẻ.

”Chỉ có điều, Vân nhi không được học theo Hoàng Dung.” Nói xong nghiêm khắc đưa mắt nhìn tôi cảnh cáo. Tôi không hiểu ra sao, học Hoàng Dung cái gì? Lời này sao chỉ nói có một nửa, khiến người khác nghe xong mà cứ như lọt vào trong sương mù.

Thật lâu sau đó, tôi mới hiểu được là hẳn muốn tôi không nên giống như Hoàng Dung yêu thích loại người như Quách Tĩnh.

Chú thích:

1- Nam vân bắc tuyết lũng trung hoa:

2- Năm Khang Thuận thứ 14, năm Thiên Khải thứ 2: cách tính đơn vị năm trong thời phong kiến là gọi năm đầu tiên mà vị vua đó lên ngôi là năm thứ nhất, năm tiếp theo là năm thứ hai, cứ như thế đến năm cuối cùng mà vị vua đó trị vì. Sau khi vị vua đó băng hà, vị vua kế nhiệm lên ngôi thì năm đầu tiên mà vị vua kế nhiệm trị vì lại bắt đầu được tính là năm thứ nhất. Để phân biệt giữa các triều vua, người ta để niên hiệu lên trước số thứ tự của năm. Ví dụ, phụ hoàng của con báo lấy niên hiệu là Khang Thuận, thì Khang Thuận sẽ được đặt lên trước số thứ tự của năm mà ông ta trị vì. Năm Khang Thuận thứ 14 nghĩa là từ khi ông ta trị vì đến nay đã là năm thứ 14. Do hoàng đế của các quốc gia cổ đại lên ngôi ở các thời điểm khác nhau nên mặc dù cùng một thời điểm nhưng tên gọi của năm ở các quốc gia cũng khác nhau.

3- KTV: Karaoke

22. Chương 17.1

CHƯƠNG 17.1 : PHINH PHINH NIẾU NIẾU THẬP TAM DƯ (1) (TUỔI ĐỘ MƯỜI BA DÁNG MẢNH MAI)

EDIT: CÚN CON SAY SỮA

Núi xanh ẩn hiện mơ hồ, làn nước xa xăm, tuổi trẻ đương thì đẹp rực rỡ như cánh bướm trong giấc mộng, vùn vùn bay đến. Thời gian nhẹ nhàng đem tuổi tác đến riều cột chúng ta.

Thổi những cánh hoa nổi dập dờn trên mặt nước, làm hương trà tản đi.

Say sưa vẽ cảnh sơn thủy bằng thủ pháp vẩy mực(2), cànghlầm nổi bật thân ảnh bạch ngọc. Tôi nghiêng nghiêng vén tay áo lụa, khẽ ngáp một cái, một giọt nước trà trong suốt rơi trên giấy Tuyên Thành, rơi đúng vào lạc khoản(3) vừa đề xong. Tôi đón nhận ánh mắt hần, bướng bỉnh cười, nhưng đón tôi là một ánh mắt tràn ngập ánh sáng rực rỡ. Một cơn gió nhẹ thổi qua, tựa hồ khiến sóng xuân rung động, là những con sóng ở sâu trong lòng, xanh biếc, lấp lánh. Thời gian lặng lẽ dừng lại, như thể trúng phải ma pháp của tinh linh, chúng tôi cứ nhìn nhau như thế, một nơi nào đó trong đáy lòng dường như có dòng nước chảy từng giọt róc rách.

“Quốc cữu hôm nay lại đến đưa thuốc sao?” Mờ mịt nhìn về phía thân ảnh màu tím đang đi vào nhà thủy tạ hoa lệ, tôi đột nhiên bình tĩnh. Người bên cạnh cũng khẽ giật mình, dường như cũng vừa thoát khỏi giấc mộng.

“Tham kiến thái tử điện hạ, Bát công chúa điện hạ. Đúng là Tư Nho hôm nay đến để đưa thuốc cho Dung nhi.” Tay áo bạch ngọc khẽ khép lại, thoáng cúi thấp người rồi đứng lên, ánh mắt không màng danh lợi có chút màu sắc u tối khẽ vút qua. Nghe thấy cách xưng hô của Tiểu Bạch với tôi, con báo khẽ cau mày.

Hôm nay sao hần lại qua đây? Trước kia, mỗi lần Vân Tư Nho vào cung đưa thuốc, đều không bao giờ gặp con báo, thế mà hôm nay hần lại còn dẫn theo cả Ngọc Linh đến đây.

“Quốc cữu miễn lễ, ban thưởng ngồi.” Con báo đi đến bên cạnh tôi, khẽ cầm lấy tay tôi, chẳng hiểu vì sao tôi lại có chút khó chịu, lùi lại phía sau.

“Tiết xuân se lạnh, Vân nhi sao lại ăn mặc mỏng manh như thế này? Tuyết Bích, mang áo choàng lông bạch cừu đến cho nương nương.” Không để ý đến việc tôi vừa bước lùi ra sau, hần vẫn cứ nắm tay tôi ngồi xuống. Sau khi ngồi vào chỗ của mình, liền nhìn Vân Tư Nho, không biết có phải tôi gặp ảo giác hay không, nhưng hình như trong ánh mắt hần mơ hồ có một tia thị uy.

“Linh nhi từng nghe nói bút pháp đàn thanh của Vân công tử rất kỳ diệu, hôm nay hạnh ngộ, chẳng biết Vân công tử có thể hạ cố ban tặng cho Linh nhi một bức tranh được không?” Tôi có chút kinh ngạc nhìn Linh nhi, nha đầu kia xưa nay vốn rất tùy tiện, sao hôm nay lại trở nên ý tứ thế kia. Lại phát hiện hai má Ngọc Linh đỏ hồng, sóng mắt lay động, mang theo nét xấu hổ, thẹn thùng nhìn Tiểu Bạch. Chẳng biết vì sao, nhìn dáng vẻ đó, tôi thấy rất chói mắt, thấy khó chịu.

“Hạ cố ban tặng thì không dám, chẳng qua chỉ là chút tài mọn, dâng tặng công chúa mà thôi. Chẳng biết hôm nay công chúa muốn Tư Nho vẽ gì?” Tiểu Bạch thu lại ánh mắt, nhưng vẫn chưa nhìn về phía Bát công chúa, trong lòng tôi có chút vui vui.

“Linh nhi muốn mời Vân công tử họa một bức chân dung của mình, chẳng biết có được không?” Hai mắt Ngọc Linh vụt sáng, dừng lại trên người Tiểu Bạch.

“Thảo dân không dám.” Nói xong, Tiểu Bạch liền cầm lấy bút lông, ngẩng đầu quan sát Ngọc Linh, bắt đầu vẽ phác họa. Mỗi lần nhìn Ngọc Linh, mỗi lần hạ bút, là một lần tôi lại cảm thấy có cái gì đó cuộn lại trong lòng, chua xót, nhói đau. Cho đến bây giờ, Tiểu Bạch chưa từng vẽ tôi.

Chỉ vài nét bút, thần thái thiếu nữ xinh đẹp của Ngọc Linh đã hiện lên trang giấy, chỉ vài nét bút mà khiến cho tôi cảm thấy giống như bị dần vặt cả mấy năm. Nhất thời, có chút buồn bực, vừa buồn bực vì sự ép buộc của con báo, vừa giận sự thẹn thùng của Ngọc Linh, vừa giận vì Vân Tư Nho vẽ tranh. Tôi bị làm sao vậy?

Sau khi Ngọc Linh nhận được bức tranh thì vui mừng trở về, tôi nhận lấy chiếc áo choàng từ Tuyết Bích, tránh khỏi bàn tay con báo muốn giúp tôi khoác áo: “Thần thiếp có chút mệt mỏi, lui xuống nghỉ trước.” Không để ý đến ánh mắt khó hiểu của con báo cùng Tiểu Bạch, tôi cúi đầu đi khỏi nhà thủy tạ, cứ như càng đi nhanh tôi càng có thể rũ bỏ được cảm giác kỳ lạ ở trong lòng, bước chân có chút hỗn loạn.

Ngày đó, trong đầu đều đầy ấp hình ảnh Ngọc Linh e ấp nhìn về phía Tiểu Bạch. Nhớ tới từ nhỏ đến lớn, Tiểu Bạch đã từng cho tôi vô số tranh vẽ, nhưng chưa từng có một bức nào vẽ tôi, trong lòng tôi có một loại khó chịu không thể nói thành lời, thô ráp, vặn xoắn, không thể gạt đi.

Thoáng cái, lại đến ngày Tiểu Bạch đưa thuốc cho tôi. Chẳng hiểu vì sao tâm tình lại có chút phức tạp, không muốn thấy hắn, từ sáng sớm đã trốn đến Lan Bình Uyển trên chóc Tiểu Lam Miêu.

“Tiểu Lan Lan, ngươi có thể tự do ra vào cấm cung sao?”

“Đương nhiên!” Tiểu Lam Miêu chẳng thèm liếc mắt nhìn tôi. Có thể vẽ mặt nịnh nọt đã bán đứng nội tâm tôi, Tiểu Lam Miêu lập tức tránh sang một bên nhìn tôi, rồi cầm sách làm bộ đọc rất nghiêm trang.

“Tiểu Lan Lan —” âm thanh nịnh hót khiến chính tôi cũng phải mềm nhũn. “Ngươi không cảm thấy trời hôm nay rất đẹp sao? Bầu trời thì xanh, mây thì trắng.” Chờ xem, từ trước tới nay chưa từng sử dụng ngữ điệu thành kính như vậy, khiến cho người khác phải để ý, phải động tâm.

“Ngươi không nên vọng tưởng ta sẽ mang ngươi ra khỏi cung. Hoàng huynh sẽ không cho phép ngươi ra khỏi cung đâu.” Tiểu Lam Miêu có lẽ bị những lời ngon ngọt của tôi làm cho phát ngấy, ngữ khí như muốn ói, run lên một chặp, rồi vùi đầu tiếp tục đọc sách.

“Không nên giả vờ. Sách vở gì cũng bỏ xuống hết. Chính vì con báo không cho phép nên ta mới cầu ngươi mà. Nể mặt ta đi mà—” Từ khi con báo cho phép tôi gọi hắn là con báo, tôi liền danh chính ngôn thuận mà đem cái biệt danh này của hắn dính ở bên mép, bất cứ lúc nào cũng có thể bật ra. Tiểu Lam Miêu lúc trước nghe thấy tôi gọi như thế thì vô cùng kinh ngạc. Song con báo không những không tức giận mà lại có vẻ vô cùng hài lòng, thì lại càng cảm thấy kỳ quái hơn. Chẳng qua giờ đã thấy quen rồi.

Tôi lấy tay chống cằm, khuỷu tay tựa lên bàn học của Tiểu Lam Miêu, chớp chớp mắt, “thâm tình” ngóng nhìn hắn.

Một phút.

Hai phút.

Hai phút rưỡi.

“Người, nữ nhân này! Đứng nhìn ta nữa.” Tiểu Lam Miêu cuối cùng không chịu nổi liền quăng sách đi, mặt đỏ đến tận mang tai. Ha ha ha, tôi biết mà, chiêu này lần nào cũng dùng được.

“Cũng được. Chỉ cần người dẫn ta xuất cung, chỉ nửa ngày, chỉ nửa ngày thôi có được không—” chưa đạt mục đích, thế không bỏ qua.

“Haizzz!” Lam Miêu suy sụp thở dài “Nếu như người có thể trả lời ta một vấn đề, ta sẽ đưa người xuất cung.” Ánh mắt trông như thể chắc chắn tôi sẽ không trả lời được.

“Được. Người hỏi đi.” Tôi cũng không tin tôi sẽ bại trong tay một đứa trẻ chín tuổi, tuy rằng bình thường hẳn vẫn ra vẻ thâm trầm như đã mười ba tuổi.

“Cửa cung có đông người qua lại, nếu người có thể nói được số người ra, vào trong một ngày thì ta sẽ tìm cơ hội đưa người ra khỏi cung.”

Hả— vấn đề này sao, có chút xảo quyệt, tên tiểu hài tử này, chỉ có điều không thể làm khó tôi được.

“Cửa xung một ngày có ba người đi vào và ba người đi ra.” Tôi suy nghĩ một lát rồi trả lời.

“Ha ha ha! Hoàng cung tuy là cấm địa, nhưng một ngày cũng không thể chỉ có ba người đi ra và ba người đi vào, lần này người thua chắc rồi.” Tiểu Lam Miêu cực kỳ đắc ý.

“Cho dù ra hay vào bao nhiêu người thì cũng không ngoài “nam nhân”, “nữ nhân” và “hoạn quan”, vì vậy nên vào ba người và ra ba người. Tiểu Lan Lan cho rằng ta nói không có lý sao?” Tôi cười nhìn hắn.

“Ồ!” Tiểu Lam Miêu rõ ràng là sững sốt, sau đó tuy chấp nhận số phận nhưng vẫn không cam lòng nói: “Được, tạm thời coi như người nói có lý. Ta mang người ra khỏi cung, chỉ có điều phải nói trước, chỉ nửa ngày thôi đấy! Phải về cung trước lúc hoàng huynh trở về.”

“Được! Ta cam đoan!!” Tôi đứng vụt dậy, gơ ba ngón tay phải lên thề, chấn an cực cương.

“Chẳng trách người người đều nói người xảo ngôn, giỏi biện bạch.” Tiểu Lam Miêu xoay lưng lại không biết nhỏ giọng thì thầm câu gì đó.

Tôi hóa trang thành Lục Kiều, cung nữ bên cạnh Tiểu Lam Miêu, theo Tiểu Lam Miêu nghênh ngang ra khỏi cung.

Nói ra thật hổ thẹn, tôi sống trong thời đại này đã mười ba năm nhưng chưa một lần bước chân đến đường lớn. Chính là từ sau khi cùng Tiểu Bạch gây huyên náo, mọi người đều biết cha trước nay chưa từng giận dữ như thế bao giờ. Ngày hôm nay khó khăn lắm mới lay chuyển được Lam Miêu hủ lậu này mang tôi ra ngoài, nói gì thì nói, cũng phải dạo chơi cho thỏa thích.

Nặng mặt người, biểu diễn tạp kỹ, kẹo đường, người kể chuyện, người bán hàng rong... Mỗi thứ tôi đều thấy hứng thú. Sau lại chạy đến trước quán thầy tướng số cùng một lão tiên sinh tán dóc đến nửa ngày, ngay khi tôi đang tình cảm mãnh liệt, nước bọt phun trào, thì cuối cùng, Tiểu Lam Miêu nhin không được liền cưỡng chế lôi tôi đi.

“Tiểu Lan Lan, ta đói bụng, chúng ta đi ăn cơm đi.” Tôi thăm thưng nhìn Tiểu Lam Miêu bên cạnh sắp phát hỏa.

Trên mặt Tiểu Lam Miêu đột nhiên ửng đỏ, tránh cái nhìn của tôi: “Phía trước có tửu quán.” Thật là, ăn cơm thì có cái gì mà...

“Đây là tửu quán sao?” Tôi kinh ngạc nhìn đình viện trước mặt, ngây người.

Những phiến sa thạch trắng nằm trên đất, chồng chất lên nhau, cây cối, mảng rêu, cát sỏi, hoặc dựng đứng như bức bình phong, hoặc đan xen vào nhau như cánh cửa, hoặc trùng điệp như bậc thang, thớ đá sắp xếp tỉ mỉ, không có nước, nhưng đứng từ xa nhìn lại thì người xem sẽ có cảm giác như thể nước từ vách đá cao chót vót đang chảy xuống, tạo thành vũng dưới chân cầu. Cây cối thấp thoáng trong một tòa lầu các, thấp khi đến gần mới nhìn rõ những chữ khắc trên tấm biển treo trên cửa: “Khô sơn thủy viên”, bốn chữ bút lực mạnh mẽ, nét chữ tươi đẹp, phóng khoáng, nhìn vô cùng quen mắt.

“Tấm biển này do lệnh tôn đề.” Lam Miêu dường như nhìn thấu tâm tư của tôi.

“À!” Thảo nào mà tôi lại thấy quen mắt thế, thì ra là nét bút của cha, có thể thấy được từ quán này không giống như những quán rượu thông thường khác, tư thế này, ý cảnh này, lại còn có tể tướng đương thời đề tự, có thể thấy cha nhất định cũng rất thích nơi này, chỉ hy vọng hôm nay không bị cha bắt gặp. Có điều nghĩ đi nghĩ lại, hôm nay tôi đã dịch dung, cha có gặp cũng không nhận ra được, nhất thời lại thả lỏng tâm tư.

Tiểu Lam Miêu đưa tôi leo lên lầu các, tìm một vị trí gần cửa sổ, ngồi ở đây có thể nhìn thấy phong cảnh xa xa. Ngoài cửa sổ yên tĩnh, cảnh trí thâm trầm của đình viện rơi vào trong mắt, cảnh đá cát có pha vài phần tư vị thiền tông “nhất sa nhất thế giới” (một hạt cát, một thế giới), mặc dù lịch sự tao nhã, nhưng rất sâu thẳm hàm xúc khiến cho người ta không thể nảy sinh tâm ý khinh nhờn, nơi này có thể uống trà nhưng ăn cơm thì e rằng không thể có tâm tư.

Cha đến nơi này còn có thể được, nhưng Tiểu Lam Miêu đến nơi này lại giả bộ thâm trầm cái gì. Tôi cong cong khóe môi.

“Một nơi như thế này có thể gọi đồ ăn sao?”

“Đương nhiên! Sao lại không! Nói người hồ đồ thì có lúc người ăn nói lại rất khôn khéo, nói người khôn ngoan, thì có lúc người lại tỏ ra những câu ngốc như vậy. Cái đồ nữ nhân này.” Lam Miêu lắc đầu than thở.

Tiểu hài tử này, dám nói tôi ngốc. Xem tôi làm thế nào thu thập hấn. Ma trảo lập tức duỗi về phía Tiểu Lam Miêu mập mập, nhằm vào khuôn mặt, cổ sức vừa chà sát vừa nhào nặn, Lam Miêu tránh không kịp, bị tôi néo đỏ cả mặt, “Bảo ai ngốc! Mau nhận tội với tỷ tỷ đi!”

“À... có phải hai vị khách quan vừa gọi món không?” Tôi quay đầu lại mới phát hiện ra bên cạnh có một tiểu nhị không biết xuất hiện từ bao giờ, không tôi, không tôi, tiểu nhị ra tiểu nhị, khăn lau ra khăn lau, khẳng định chắc chắn rằng đây chính là nơi để ăn uống.

“Gọi món ăn! Gọi món ăn nào!” Tôi nhận lấy thực đơn từ tay tiểu nhị, chọn toàn những món thịt cá, tôi chưa bao giờ thích đồ ăn chay, ngày hôm nay đi dạo cả nửa ngày, bao tử đã đói nhून ra rồi.

Gọi xong liền trả cho tiểu nhị, ngẩng đầu lên thấy Tiểu Lam Miêu đang chu cái miệng nhỏ nhắn, ôm khuôn mặt bị tôi véo đỏ, giận dữ nhìn tôi: “Đồ nữ nhân nhà người dám một vốn bốn lời... Ta... Đồ đại bất kính.”

“Tiểu hài tử dám bảo tỷ tỷ người là ‘Đại bất kính’, mau chịu tội!”

“Ai là tiểu hài tử! Người mới là Tiểu Dung Dung! Vả lại nếu ta là tiểu hài tử, ta sẽ không đưa người về cung nữa!” Tiểu Lam Miêu thở phì phì nghiêng mặt tránh.

Haizz! Chỉ có tiểu hài tử mới không chịu thừa nhận mình là tiểu hài tử, lại còn dám ngang nhiên gọi tôi là Tiểu Dung Dung.

“Gọi tỷ tỷ mau!” Tôi tiếp tục véo má Tiểu Lam Miêu, đứa trẻ này da tốt thật, véo rất thích, muốn ngừng mà không được.

Ông chủ Trương của “Thủy mặc trai” vừa bước vào “Khô sơn thủy viên”, liền bị một âm thanh êm ái, trong vắt như ngọc thu hút, theo thanh âm nhìn lại, chỉ thấy một thiếu nữ vận xiêm y xanh biếc như nước hồ thu ngồi ở trước cửa sổ, duyên dáng khẽ dựa vào bên bàn, dáng người như dương liễu thướt tha, những ngón tay thanh mảnh như hoa lan đang véo lên má một cậu bé đang ngồi ở phía đối diện, cậu bé này mình mặc áo gấm xanh, thất lưng dắt một miếng ngọc bội trong suốt, tuổi chừng lên chín, lên mười, toàn thân toát lên vẻ sang quý. Mà thiếu nữ kia, tay áo phiêu phiêu trong gió, có lẽ tướng mạo cũng vô cùng xinh đẹp, nhìn kỹ lại, cũng không đến nỗi thất vọng, nhưng khuôn mặt mặc dù cũng có thể coi là mỹ nhân song nói chung thì vẫn không tương xứng với giọng nói cùng dáng dấp thoát tục như tiên nữ. Tuy nhiên ánh mắt linh động của nàng ấy thật khiến người khác nhìn vào phải chấn động, thật đúng là ánh mắt như hoa, như khói, chỉ cảm thấy nếu có thể khiến cho đôi mắt ấy lưu luyến, bịn rịn, thật không uống đã sinh ra trên cõi đời này.

Ông chủ Trương liếc nhìn đôi thiếu niên bàn bên cạnh, đôi mắt như thể bị mê hoặc, dư quang vẫn cứ mãi quan sát hai người, không biết họ có quan hệ gì, thiếu nữ kia ăn vận xiêm y tối tó, nhưng lại chẳng có chút kính nể nào với cậu bé đó, ngược lại thái độ như thể là chủ nhân, thoát nhìn không giống quan hệ chủ tớ, nếu nói là quan hệ tỷ – đệ có lẽ còn giống hơn.

“Tiểu Dung Dung! Tiểu Dung Dung! Tiểu Dung Dung!”

“Tiểu Thạch Lựu!(4) Tiểu Lan Lan! Nếu không gọi tỷ tỷ, ta sẽ nặn mặt người thành đầu heo.” Thiếu nữ liên tục véo, nặn khuôn mặt của cậu bé nọ, đôi mắt trong suốt của cậu bé tuy lộ rõ vẻ không cam lòng, nhưng cũng chỉ dập dờn như sóng nước, thần sắc có vẻ dung túng thiếu nữ kia.

Hai người đùa nghịch khiến người khác không khỏi mỉm cười, mãi cho đến khi tiểu nhị đem đồ ăn lên mới dừng lại. Thiếu nữ nâng đôi đũa, bắt đầu vùi đầu vào ăn, ăn đến phồng cả hai má, nhưng lại khiến cho người ta thấy thật khả ái đáng yêu, mà không hề có cảm giác thô tục. Thiếu niên khi ăn thì chỉ lướt qua đồ ăn, dáng ngồi ưu nhã, thỉnh thoảng nhìn về phía thiếu nữ, nhìn thoáng qua cũng biết là con nhà quý tộc, không giống như những đứa trẻ ngây thơ khác.

“Ăn xong rồi! Chúng ta đi thôi!” Tôi thỏa mãn dùng khăn lau lau miệng.

“Tiểu nhị! Tính tiền!” Lam Miêu gọi tiểu nhị.

“Tối liền! Tổng cộng là mười lạng bạc.” Tiểu nhị cười tủm tỉm thông báo.

Thấy Lam Miêu thò tay vào trong ngực sờ soạn cả nửa ngày, cuối cùng tiu ngủi nói: “Nguy rồi! Quên không mang bạc rồi.”

“Ha ha. Còn nói mình không phải là tiểu hài tử, hồ đồ như vậy, may mà ta mang theo!” Tôi đắc ý thò tay vào tay áo lấy ngân phiếu.

“Cầm ngân phiếu đi, trả tiền thừa lại cho ta.” Tôi rút ngân phiếu đưa cho tiểu nhị.

“Ôi chao... Vị khách quan này chớ đùa giỡn tiểu nhân, đây mà là ngân phiếu sao?” Tiểu nhị lộ vẻ khó xử đưa ngân phiếu trả lại cho tôi.

Tôi nhìn kỹ lại —— thì ra là bức tranh Tang Lục Đồ mà trước đây Tiểu Bạch cho tôi! Tiếp tục lục tìm trong tay áo lấy ra một tấm ngân phiếu khác, vừa nhìn thấy, lại vẫn là một bức tranh khác của Tiểu Bạch! Xong rồi! Chắc chắn là khi xuất cung vội vã, mở nắp, cầm mấy tờ giấy tưởng là ngân phiếu, không ngờ lại cầm nhầm tranh của Tiểu Bạch.

Làm sao bây giờ? Thật đúng là làm trò cười, không thể ăn của người ta rồi lại không trả tiền được. Lam Miêu cũng trắng bệch cả mặt, đoán chừng hẳn được nuông chiều từ bé, chưa từng gặp phải chuyện như thế này bao giờ, nhất thời cũng không biết phải làm sao

“Vị tiểu ca này, không bằng như vậy đi. Bức họa này để lại cho người để trừ vào tiền cơm, còn thừa cũng không cần phải trả lại, người cứ giữ lấy coi như tiền boa. Tạm biệt, không cần tiền.” Tôi nói xong một hơi, liền lúi Tiểu Lam Miêu đang ngây ngốc chuẩn bị nhắc chân rồi đi.

“Vị khách quan này! Bản điểm mở cửa làm ăn buôn bán, chỉ nhận tiền, ‘Thủy mặc trai’ ta không nhận tranh, khách quan hãy cầm lấy đi. Nếu như không trả ngân lượng, tiểu nhân không thể làm gì khác hơn, đành phải đi báo quan. Chỉ có điều, ta thấy trên người tiểu công tử có miếng ngọc bội...” tiểu nhị khéo léo cản bọn tôi lại.

“Người...” Tôi nhất thời tức giận, không biết phải nói gì mới tốt. Tiểu Lam Miêu ngốc nghếch lại hồ đồ chuẩn bị tháo ngọc bội xuống, bị tôi ngăn lại.

“Cô nương có thể cho tại hạ xem bức tranh này được không?” Bên cạnh không biết khi nào thì xuất hiện một tiểu lão đầu, cười tủm tỉm, vuốt chòm râu mép.

Thoạt nhìn không giống người xấu, tôi liền đưa bức Tang Lục Đồ của Tiểu Bạch cho ông ta, sau khi ông ta nhận lấy bức tranh liền xem, càng xem càng lộ rõ vẻ kinh ngạc.

“Cô nương có thể tặng lại bức tranh này cho tại hạ được không? Tại hạ nguyện trả tiền mua bức tranh này.” Tiểu lão đầu mắt lộ tinh quang, như thể bắt được bảo bối.

Ha ha, cuối cùng cũng gặp được kẻ ngu si tự nguyện bị mắc lừa. Vấn đề tiền cơm hôm nay cuối cùng cũng đã được giải quyết, xem ra bức tranh của Tiểu Bạch cũng có tác dụng. “Được! Thấy người biết thưởng thức bút pháp đan thanh, chứng tỏ cũng là người tao nhã, bức tranh này bán cho người.” Tôi làm bộ nói.

“Mời cô nương ra giá.” Tiểu lão đầu thấy tôi đồng ý bán bức tranh, hưng phấn đến chảy cả nước miếng, quả nhiên là một tên ngốc.

“Người ta vẫn nói khó nhất là gặp được tri âm, hôm nay gặp vị tiên sinh này cũng coi như được gặp tri âm, cho ông được chút tiện nghi, hai bức họa một trăm lượng.” Nhìn tiểu lão đầu như thể gặp được bảo bối, trong lòng tôi có chút chột dạ định giá, không hiểu có cao quá hay không, thôi thì mặc kệ.

“Một trăm lượng?!” Lão nhân kinh ngạc tròn tròn mắt. Xong rồi, xong rồi, chắc chắn là ra giá cao quá rồi. Đúng lúc tôi đang lo lắng, thì tiểu lão đầu kích động đoạt lấy bức tranh trong tay tôi, có vẻ rất sợ tôi sẽ đổi ý, bỏ lại tờ ngân phiếu một trăm lượng rồi vội vã đi mất.

Ngất, xem ra đúng là một kẻ ngu si.

Tôi đắc ý lấy ngân phiếu ra trả tiền cơm, cầm lấy tiền trả lại, nhìn dáng vẻ ảo não của tên tiểu nhị kia, trong ngực chỉ có một chữ: sướng khoái.

Lam Miêu cuối cùng cũng hoàn hồn, hỏi tôi bức tranh ấy của ai, tôi nói đó là tranh do Vân Tư Nho vẽ, Tiểu Lam Miêu cũng hóa đá luôn.

Về sau, có một ngày ở cùng một chỗ với Tiểu Bạch, tôi đột nhiên nhớ đến chuyện này, liền khoe với Tiểu Bạch là đã bán hai bức tranh của hắn được một trăm lượng, Tiểu Bạch nghe xong, cao hứng đến tái xanh cả mặt.

Vừa mới kiếm được bạc, trong lòng tôi như thể nở hoa, vừa đi vừa nhảy chân sáo, không ngờ khi xuống cầu thang, bước hụt một cái, cổ chân xoay một vòng.

“Đau quá!”

Tiểu Lam Miêu vội vàng đỡ lấy tôi. Tôi cúi đầu nhìn mắt cá chân, một cơn đau buốt ào đến, nguy rồi, nhạc cực sinh bi (vui quá hóa buồn), cái chân này chắc chắn bị thương rồi.

Đúng lúc tôi đang nghĩ chỉ có một chân thì phải đi thế nào, Tiểu Lam Miêu đã ngồi xổm xuống trước mặt tôi, hai tay vòng ra sau: “Lên đi! Ta công người.”

Kinh ngạc nhìn tấm lưng cao ngất, mảnh khảnh của Tiểu Lam Miêu, đột nhiên phát hiện ra ở trong cung ba năm nay, hắn tựa hồ đã cao lên không ít, tuy rằng ít hơn tôi bốn tuổi, nhưng hiện giờ so chiều cao cũng đã bằng tôi.

“Nhanh lên một chút, nếu không ta sẽ mặc kệ người.” Tiểu Lam Miêu có chút sốt ruột giục. Nếu hắn tình nguyện công, thì cứ để hắn bị ngược đi, ai bảo hắn tự nguyện. Hai tay tôi liền vòng quanh cổ Tiểu Lam Miêu, nằm úp sấp lên lưng hắn, thân hình Tiểu Lam Miêu đột nhiên có chút lắc lư.

“Có phải ta nặng quá không?” Tôi ý tứ hỏi nhỏ, muốn xuống

“Đừng nhúc nhích, nằm úp sấp xuống là được rồi. Tự biết mình béo mà còn ham ăn như vậy.” Nói xong, liền công tôi đứng dậy đi về phía cửa. Dám chế tôi béo, tôi ừ ừ.

Không nghĩ rằng Tiểu Lam Miêu còn nhỏ tuổi như vậy nhưng lại rất khỏe, công tôi trên lưng nhưng không hề phải gắng sức mà vẫn vững vàng đi về phía trước, có một nô dịch như thế này cảm giác rất tốt, đặc biệt kẻ này lại luôn ngoan cổ gọi tôi là “Tiểu Dung Dung”, tôi hài lòng nằm trên lưng Lam Miêu bắt đầu hát vang:

“Ta có một chú lừa, tới giờ vẫn chưa từng cưới. Một ngày chợt nảy ra ý nghĩ mình nên cưới thử xem sao. Ta liền cầm roi da trong tay, trong lòng thật đắc ý...”

“Đồ nữ nhân nhà người, cầm miêng!”

“Tiểu Lan Lan không thích lừa sao? Vậy ta đây sẽ đổi bài khác.” Hắng giọng cho thanh cổ họng: “Ngựa ơi, mau phi nhanh, hò dô ta nào...”

“Còn hát nữa ta sẽ ném người xuống đất.” Tiểu Lam Miêu tàn nhẫn nói, nhiệt độ trên lưng hình như lại tăng lên.

“Ta cứ hát, chú lừa hay ngựa con hay hơn nhỉ? Chúng ta tiếp tục... ‘Ta có một chú lừa, đến giờ vẫn chưa hề cưỡi...”

“Hừ!” Tiểu Lam Miêu ngoảnh mặt đi không thèm để ý. Tôi cười trộm, biết là hắn không dám quăng tôi xuống mà, đúng là đồ hổ giấy.

Chú thích:

1. Đây là bài Tặng biệt kỳ nhất (Tặng lúc chia tay) của Đỗ Phủ:

Dịch nghĩa:

(Nàng ấy) mảnh mai yếu đuối, mới hơn mười ba tuổi,

(Tựa như) hoa đậu khấu trên ngọn cây mới nở vào đầu tháng hai.

Gió xuân thổi trên mười dặm đường Dương Châu,

Rèm ngọc đều cuốn lên, nhưng chẳng có ai giống như nàng.

2- Vẩy mực: một cách vẽ tranh thủy mặc

3- Lạc khoản: phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ

4- Tiểu Thạch Lự: Cây lự nhỏ, Vân nhi xuyên tạc Tiểu Thập Lục thành Tiểu Thạch Lự

23. Chương 17.2

CHƯƠNG 17.2 : PHINH PHINH NIỂU NIỂU THẬP TAM DƯ (2) (TUỔI ĐỘ MƯỜI BA DÁNG MẢNH MAI)

EDIT: CÚN CON SAY SỮA

Lam Miêu công tôi chậm rãi đi dọc theo bờ sông, còn tôi thì khoan khoái hát vang.

Một giọt nước lạnh lẽo không hề báo trước từ trên trời rơi xuống, rơi đúng vào gáy tôi, tiếp đó là giọt thứ hai, thứ ba, thứ tư nối đuôi nhau rơi xuống. Tôi tức giận ngẩng đầu định mắng chửi nhà nào để điều hòa nhỏ nước ngay đường đi lối lại như thế, chợt nhớ ra thời cổ đại không có điều hòa, hồ đồ thật.

Ngẩng đầu lên nhìn trời, thấy mây đen bao phủ dày đặc, lác đác xuất hiện những hạt mưa lớn bắt đầu lộp bộp rơi xuống, một tia chớp rạch ngang chân trời, ngay sau đó liền có một tiếng sấm rền vang, cuộn cuộn từ chân trời vọng đến, tôi sợ run cả người, ôm chặt cổ Tiểu Lam Miêu, Tiểu Lam Miêu sững người lại, dừng chân, lưng nóng bừng như lửa thiêu.

Trên đường, mọi người bắt đầu nháo nhác tránh mưa, những quầy bán hàng rong cũng vội vàng thu dọn hàng hóa, đẩy xe đi thật vội vàng.

“Người thế mà lại sợ sấm. Để ta tìm chỗ tránh mưa vậy.” Tiểu Lam Miêu một tay đưa lên lau nước mưa trên mặt, một tay vòng ra sau giữ lấy tôi, bước vội chừng mười bước đến một cửa hàng gần nhất.

Vén tấm màn bằng vải bố xanh bước vào cửa, Lam Miêu nhẹ nhàng buông tôi xuống, nhìn thoáng thấy nước mưa đọng trên mặt tôi, liền móc trong tay áo một chiếc khăn tay định lau mặt cho tôi, tay vừa đưa lên giữa chừng, đột nhiên dừng lại, như thể cảm thấy có điều không thích hợp, mặt liền đỏ đến tận mang tai, lập tức chuyển hướng, nhét chiếc khăn vào tay tôi.

“Lau nước mưa đi, đừng để bị cảm lạnh”

Tôi nhận lấy chiếc khăn, trong lòng thầm cười hắc hắc là đồ cổ hủ, tuổi thì nhỏ mà có quá nhiều sự kiêng kỵ.

Tiểu Lam Miêu thấy tôi nhìn hắc hắc, không tự chủ được liền đưa tay áo lau lung tung trên mặt, khi buông tay xuống, trên mặt hiện lên một mảng ửng đỏ, làn da vốn nhẵn nhụi giờ hơi mẩn lên, trắng nõn mềm mại như ngó sen, tôi nhìn thấy khẽ giật mình, nảy sinh một loại ham muốn.

Ồi chào, thật muốn chộp lấy mà cắn thử một miếng.

“Tiểu Lan Lan, người đứng là bảo bối của ta...” Vừa phục hồi lại khuôn mặt hử hử, Tiểu Lan Lan lại khẽ giật mình, hai bờ mi nhướn lên, ánh mắt sáng lấp lánh, “Bảo bối ‘Nhất chích nhĩ’ của ta” (Nhất chích nhĩ: Một tai, tên con heo của bạn Vân nhi. Trước mình để là Độc Nhĩ, giờ ‘trả lại tên cho em’ cho đúng nguyên gốc)

“Người!...” Hào quang trong mắt liền tan biến, ngón tay chỉ vào tôi tức giận đến phát run: “Người dám ngang nhiên so ta với...”

“Nhất Chích Nhĩ có gì không tốt, Nhất Chích Nhĩ cũng đáng yêu giống như người vậy, mập mập, mũm mĩm, ta thích nhất là véo nó.” Mỗi lần nhìn thấy Tiểu Lam Miêu làm ra vẻ ông cụ non, tôi đều tìm cách khiêu khích hắc hắc, đúng là quán tính, thành quán tính mất rồi.

Khuôn mặt tươi sáng rực rỡ của Tiểu Lam Miêu vốn có chút đỏ hồng, giờ trở nên tái xanh, trên trán nổi đầy gân, nắm chặt tay quay mặt đi chỗ khác, dây giữ tóc bằng vàng trên đầu vì động tác đột ngột xệt một đường ánh sáng trong không trung, hoàn một vòng, dừng lại.

“Vị tiểu công tử và tiểu thư này hạ cố đến tiểu điểm, chẳng hay muốn mua gì?” Tôi nhìn lại, mới phát hiện ra nơi chúng tôi vừa vội vàng bước vào là một cửa hàng bán đồ trang sức bằng ngọc thạch. Quầy hàng bên trong bày đầy hàng hóa màu sắc rực rỡ, đủ các vòng tay, dây chuyền, hoa tai, ngọc bội, ngọc đôi lấp lánh, rực rỡ muôn màu. Mà người vừa cất giọng hỏi sau quầy có lẽ là ông chủ.

Tiểu Lam Miêu như thể không nghe thấy ông ta nói gì, vẫn lạnh mặt chỉnh đốn lại trang phục, trong chớp mắt khiến tôi chợt cảm thấy thật giống với con báo, không giận tự uy. Xem ra hắc hắc đã giận thật rồi, Tiểu Lam Miêu tuy là hoàng tử, bình thường cũng rất chú trọng cấp bậc lễ nghĩa, kính già yêu trẻ, rất ít khi phải nhìn sắc mặt hắc hắc, song không nói lời nào như bây giờ quả thật có chút dọa người, lần này quả thực đã chọc giận hắc hắc thật rồi.

Mắt bò mới lo làm chuông. “Tiểu Lan Lan, người nhìn cái này đi... có thích không? Tỷ tỷ mua cho người nhé.”

Cau mày, vẫn chỉnh đốn trang phục như cũ, góc áo rất nhanh bị hắc hắc vò nhàu nhĩ.

“Cười một cái trẻ lại mười năm, đừng giận nữa mà.... đều là Nhất Chích Nhĩ không tốt, ta về nhất định sẽ không tha cho nó.” (Nhất Chích Nhĩ: lại nhắc đến ta nữa rồi... Sao ta lại kém may mắn đến thế, rơi vào tay một chủ nhân như vậy! Chẳng nhân hậu chút nào a— yêu cầu dùng kính kịch Trường Khang niệm.”

Tiểu Lam Miêu tâm không cam, tình không nguyện bị tôi kéo đến trước quầy, giận dỗi liếc mắt: “Toàn là những thứ dung tục tầm thường, người thích thì cứ mua đi.”

Ông chủ không nhận được, tức giận đến nỗi từng sợi râu mép đều run lên.

“Không biết ông chủ có thể chế tác đồ trang sức theo bản vẽ không?” Tôi khẽ nâng đầu, xoay người hỏi trưởng quầy.

Con mắt của ông chủ nhìn tôi có chút sững sờ: “Có thể, có thể, nếu cô nương có bản vẽ, cứ giao cho thợ cả của bản tiệm, chỉ cần không phải kiểu dáng quá phức tạp, nhất định chỉ trong vòng một canh giờ là có thể hoàn thành.”

Tôi nghiền ngẫm một chút, hỏi mượn giấy bút, bắt đầu vẽ phác thảo, Lam Miêu vẫn còn tâm tính của một đứa trẻ, thấy tôi vẽ, lập tức liền quên mất ai đã làm hấn tức giận, ghé vào bên cạnh tôi hiếu kỳ quan sát.

“Tranh của người vẽ con yêu quái gì vậy?”

“Tiểu hài tử gia gia, không được nói vậy! Đây chính là cổ thần thánh thú! Nói vậy sẽ bị trời phạt.” Tôi tỏ ý không vui, rõ ràng bức tranh của tôi vẽ con mèo Gia Phỉ(1) đáng yêu, thế nào mà vào mắt Lam Miêu lại thành yêu quái.

Sau khi vẽ xong bức tranh tôi liền đưa cho ông chủ, chọn một miếng hồng ngọc giao cho người thợ cả để điêu khắc. Tôi và Tiểu Lam Miêu theo người thợ cả vào phòng chế tác, tự mình quan sát ông ta điêu khắc. Đây quả là một người thợ khéo tay, gõ leng keng, leng keng một hồi, ước chừng độ nửa canh giờ, một chú mèo Gia Phỉ đáng điệu ngây thơ đã hiện lên.

Tôi cầm con mèo Gia Phỉ bằng hồng ngọc, thỏa mãn khê thoỉ thoỉ vụn ngọc còn bám trên đó. Đưa tay cài miếng ngọc bội lên thắt lưng Lam Miêu.

“Tặng cho người. Thánh thú này sẽ phù hộ cho Tiểu Lan Lan của chúng ta mau lớn.” Miếng ngọc bội này thật ra gửi gắm kỳ vọng tha thiết của tôi, mong cho hấn ăn tốt, ngủ tốt, mau chóng lớn lên giống như chú mèo Gia Phỉ mập mạp nổi tiếng này. Lúc trước vừa ở trên lưng Tiểu Lam Miêu, tôi phát hiện ra một điều, đứa trẻ này tuy khí lực rất lớn, nhưng vẫn còn lợm chút gầy yếu.

Tiểu Lam Miêu khẽ chạm lên miếng ngọc bội Gia Phỉ bên hông, nhất thời khuôn mặt lại bắt đầu tươi sáng rực rỡ, đầu mày nhẹ nhàng giãn ra.

“Ông chủ, tất cả hết bao nhiêu ngân lượng?” Tôi hỏi trưởng quầy, đột nhiên nhớ ra trong người cũng không có bao nhiêu bạc, có chút chột dạ.

“Tiểu nhân nào dám thu bạc của cô nương, bên ngoài đã có một vị gia gia đã trả tiền rồi, nói là chỉ cần cô nương và tiểu gia thích gì thì cứ tha hồ lấy.” Về mặt chương quầy đầy nịnh nọt, bưng trà mời tôi và Tiểu Lam Miêu. “Nhị vị đã mệt rồi, ngồi xuống đây uống chén trà, cứ chọn thông thả.”

Tôi và Tiểu Lam Miêu đều sững sốt, giờ mới phát hiện trong quầy ngoại trừ chương quầy còn có mấy người khách không rõ tung tích. Ai đãi thợ cho chúng tôi vậy? Chẳng lẽ Tiểu Lam Miêu có người quen sao? Quay đầu lại dùng mắt hỏi Tiểu Lam Miêu, Lam Miêu cũng hướng về phía tôi lắc đầu, rõ ràng là cũng mờ mịt như tôi.

Hiếu kỳ bước một chân ra khỏi cửa, hai người đợi sau cửa liền soàn soạt quỳ xuống: “Nô tài thỉnh an chủ tử. Tam gia mời chủ tử lên thuyền một chuyến.”

Dọa chết người ta, tôi nhảy vội về phía sau một bước, thiếu chút nữa ngã vào lòng Tiểu Lam Miêu ở phía sau. Lam Miêu đưa tay ra nhẹ nhàng đỡ cho tôi đứng vững.

“Đứng lên đi, Tam gia sao lại biết ta ở đây?” Lam Miêu đưa mắt nhìn hai người vạm vỡ đang quỳ dưới đất.

“Nô tài không biết, Tam gia chỉ phân phó nô tài đợi ở đây, chờ chủ tử đi ra thì dẫn đường cho chủ tử.” Nói xong, hấn tử kia liền một trái một phải xòe ô che trên đầu tôi và Lam Miêu, mưa đã nhỏ bớt, dày đặc xiên ngang, ngăn cánh bởi màn mưa và con đường, mông lung có thể thấy được trên dòng sông trước mặt có một thuyền hoa đỏ thắm đang đi tới.

“Đúng là Tam huynh. Đừng gọi kéo huynh ấy nhận ra người.” Tiểu Lam Miêu bất chấp bị mưa làm ướt, nghiêng người đỡ tôi lên thuyền hoa.

Chiêu Tài Miêu? Hấn muốn gì?

Bước lên thuyền hoa liền có cung nữ hành lễ với Lam Miêu, sau đó vén rèm cho chúng tôi tiến vào. Bên trong thuyền đốt xạ lan hương, làn khói màu xanh nhạt lượn lờ cùng với màn mưa ngoài cửa sổ làm nền, tôn lên một dáng người đang dựa vào tiểu kỷ làm bằng gỗ đào khảm trai, mi như viễn sơn(2), đôi mắt hẹp dài, lúc này đang nửa khép nửa mở, nhàn nhàn nhìn chăm chăm lá trà đang thông thả xoay vòng trong chiếc chén sứ trắng trên tay, như thể nhìn xuyên thấu vật gì đó qua làn nước trà xanh, bóng mi như lông thiên nga đen chậm rãi hạ xuống, in bóng xuống ngay phía dưới đầu mắt. Đúng là Chiêu Tài Miêu.

“Khởi bẩm vương gia, Thập Lục Vương gia đến.” Cung nữ ôn nhu thông báo một tiếng.

Hàng mi đen nhướn lên, như con bướm muốn bay, gương rộng cánh.

“Lan Mậu bá kiến Tam hoàng huynh.” Tiểu Lam Miêu ôm quyền.

“Nô tỳ Lục Kiều tham kiến vương gia.” Tôi chấp tay đặt ở thắt lưng bên phải, khuyu gối hành lễ.

“Miễn lễ. Vừa rồi đang thất thần nhìn cánh trà nên không nhìn thấy Thập Lục hoàng đệ vào. Mời dùng trà.” Chiêu Tài Miêu cầm tay Lam Miêu dắt đến một tiểu kỹ khác rồi sau đó quay lại ngồi vào chỗ của mình, con mắt cũng dừng lại trên người tôi, tôi cả kinh, cúi đầu, chỉ sợ bị hắt nhìn ra manh mối.

“Thập Lục hoàng đệ hôm nay thật có nhã hứng, đội mưa ra phố, có gặt hái được gì không?” Mặc dù cúi đầu, nhưng cảm giác như tầm mắt vẫn đang chiếu vào tôi.

“Cũng giống huynh ấy mà, hoàng huynh cũng du thuyền trong mưa, ý tình nhàn nhã, thú vui diệu kỳ. Lan Mậu chẳng qua chỉ là thú vui nho nhỏ, còn phải tạ ơn hoàng huynh khăng khải như vậy.”

“Vi huynh chỉ một mình cô độc trên thuyền, không giống với hoàng đệ, có giai nhân làm bạn.” Lại nheo nửa con mắt quan sát tôi, cũng chẳng giải thích với Tiểu Lam Miêu vì sao lại biết hai chúng tôi tránh mưa trong điểm.

“Chẳng qua chỉ là một thị nữ mà thôi.”

“Hoàng đệ hôm nay mua được đồ trang sức bằng ngọc gì vậy, có thể cho ta xem được không?” Chiêu Tài Miêu cuối cùng cũng thôi quan sát tôi, ánh mắt chuyển hướng về phía Tiểu Lam Miêu.

“Cái này...” Tiểu Lam Miêu tựa hồ như không tình nguyện lắm, cuối cùng chậm chạp tháo miếng ngọc bội hồng ngọc trên người ra đưa cho Chiêu Tài Miêu.

Chiêu Tài Miêu tỉ mỉ quan sát đến nửa ngày “Miếng ngọc này khắc gì vậy?”

“Co người nói đó là cổ thần thánh thú, có thể đem đến sự bình an cho người đeo nó.” Tiểu Lam Miêu đem câu chuyện tôi bịa ra lừa hắt kể lại một lần nữa.

“Vậy sao? Không biết thánh thú này tên gì?” Chiêu Tài Miêu hỏi tiếp.

“...” Tiểu Lam Miêu ngẩng người, đúng là một đứa trẻ, ngay cả bịa chuyện cũng không biết.

Không thể làm khác hơn, tôi đành lên tiếng: “Bẩm vương gia, thánh thú này có tên là Gia Phi.”

Chiêu Tài Miêu lại dùng con mắt hẹp dài như lá trúc nheo lại quan sát tôi, như thể vì cuối cùng khiến tôi mở miệng mà cảm thấy cao hứng, chỉ mong đó là ảo giác của tôi.

“Gia Phi? Giải thích như thế nào?” Chiêu Tài Miêu này sao mà lăm lăm chuyện thế, ba nghìn câu hỏi vì sao của Lam Miêu cũng chưa bằng hắt.

“Phúc lộc hữu gia, duyên hoa tự phi(3).Đó là nguyên do gọi nó là ‘Gia Phi’.” Đến tôi cũng phải bội phục bản lĩnh ba hoa của mình, tôi đúng là đệ tử chân truyền của Bản Sơn đại thúc(4).

“Rất tốt. Rất tốt. Bản vương kiến thức nông cạn, hôm nay mới được mở mang tầm hiểu biết.”

“Vương gia khiêm tốn quá, ai chẳng biết vương gia kiến thức uyên bác, hiểu biết rộng rãi, nô tỳ chẳng qua ngẫu nhiên nhớ đến một điển cổ mà thôi.”

Khóe miệng Chiêu Tài Miêu thấp thoáng ý cười, tựa hoa sen mới nở, cúi đầu, nhẹ nhàng thổi cánh trà đang nổi dập dờn trong chiếc chén sứ trắng, hé miệng nhấp một ngụm, trà nóng khiến môi hắt trở nên hồng nhuận, đẹp đến yêu mị. “Lục Kiều? Xuân ‘Lục’ dương phương thảo trường đình(5), thúy ‘Kiều’ kim tước ngọc tao đầu(6). Tên cũng đẹp, người cũng đẹp.”

“Tạ ơn vương gia khách lệ, nô tỳ là người phạm tục, tên này là do Thập Lục vương gia ban cho nô tỳ.” Tiểu Lam Miêu ngồi một bên thấy Chiêu Tài Miêu rất có hứng thú với tôi, có vẻ vô cùng khấn trương, chỉ sợ tôi bị nhận ra, lòng bàn tay tôi cũng đổ mồ hôi. Chiêu Tài Miêu nhìn như ôn hòa, song gờ tay nhắc chân đều tạo cho người khác cảm giác áp bách, có thể là bẩm sinh hoàng gia đã có uy nghiêm. Hiện giờ có thể lý giải

được những người đó vì sao lại sợ khuôn mặt lạnh lùng của con báo đến vậy, chỉ có điều tôi lại không sợ con báo, trái lại, đối với hẳn là cảm giác hận đến nghiến răng muốn đánh người.

Chiêu Tài Miêu không đáp lời, chỉ quay lại nhìn tôi cười nhạt nhẽo.

24. Chương 18

CHƯƠNG 18 : TRANG SINH HIỂU MỘNG MÊ HỒ ĐIỆP (1)

EDIT: CÚN CON SAY SỮA

Chiêu Tài Miêu không đáp lời, chỉ quay sang nhìn tôi cười nhạt nhẽo.

Ruột gan như lửa đốt, cả gian phòng toát lên bầu không khí quỷ dị. Tiểu Lam Miêu vội vàng lái Chiêu Tài Miêu sang đề tài chính trị đương thời, dự định chuyển hướng sự chú ý của Chiêu Tài Miêu. Cũng may đường thủy về cung không quá dài, chỉ trong chốc lát, thuyền đã về trước cửa cấm cung.

Vì hiện giờ tôi đang trong thân phận cung nữ nên Tiểu Lam Miêu không tiện đỡ tôi, chỉ đành cùng Chiêu Tài Miêu đi ở phía trước, tôi đau khổ nhảy tập tễnh ở phía sau.

Thấy Lam Miêu đã lên bờ, Chiêu Tài Miêu đột nhiên xoay người lại hướng về phía tôi, tôi cả kinh, vội cúi đầu.

Vành tai mát lạnh, cảm giác như có thứ gì đó kẹp vào, vô thức sờ một cái, thì ra là một đôi hoa tai, ngẩng đầu lên, khuôn mặt Chiêu Tài Miêu đã chỉ còn cách khuôn mặt tôi vài cm, tôi hoảng sợ đến nỗi lùi thẳng về phía sau, thiếu chút nữa thì ngã. Chiêu Tài Miêu đưa tay kéo tôi lại, tôi vốn định tránh ra, lại bị hắn rớt vào tai một câu vô cùng chấn động:

“Các cô nương trong kinh thành mà không có lỗ tai, ta chỉ biết duy nhất có một người.” Trừng mắt nhìn về phía tôi, ánh mắt vô cùng ám muội: “Lục Kiều mặc dù hay, nhưng e rằng ‘Tướng Dung’ nghe còn êm tai hơn”

Thì ra hẳn đã sớm nhận ra rồi! Tôi tức giận đến nỗi chỉ muốn véo vào mặt hắn cho hả dạ, nhưng câu nói tiếp theo của hắn khiến tôi quên cả phát hỏa.

“Tướng Dung cũng cho rằng ngày ấy nàng rơi xuống nước là do bản vương sai người gây nên sao? Không bằng ngẫm lại xem cuối cùng ai mới là người thắng.” Nói xong liền nhét một vật gì đó tròn tròn vào tay tôi, tôi cũng không kháng cự, cứ ngây ngốc cầm lấy.

“Chẳng phải hoàng huynh đã đến cửa Đông cung rồi sao? Sao vẫn còn đứng trên thuyền? Người ngoài nhìn thấy sẽ chê cười bản cung đãi khách không chu toàn.” Âm thanh lạnh như băng của con báo vang lên từ trên bờ, khiến tôi rét run, hoàn hồn nhìn lại, chỉ thấy con báo đang trừng mắt nhìn tôi và Chiêu Tài Miêu, trong mắt đã muốn phun ra lửa, ở cự ly xa như vậy, mà vẫn phảng phất cảm thấy ngọn lửa bùng bùng bắn ra từ trong đôi mắt hắn, trong tay nắm chặt ngọc bội huyết long phượng tôi tháo ra từ sáng sớm, khiến đốt ngón tay trắng bệch. Tư thế đó chắc chắn là đã nhận ra tôi, tôi so vai rụt cổ, có chút giống như đứa trẻ biết mình vừa làm sai chuyện gì, lảng tránh ánh mắt hắn.

“Ngọc Tình tham kiến thái tử điện hạ.” Chiêu Tài Miêu thật ra lại vẫn ung dung, tiêu sái như ngày thường mà sải bước lên bờ. Chỉ khổ cái thân tôi, vừa được cung nữ đỡ lên bờ, trong lòng vừa phải nghĩ lát nữa phải giải thích thế nào với con báo.

“Tư Nho tham kiến vương gia.” Sau khi lên bờ tôi mới phát hiện ngoài con báo và Lam Miêu, Tiểu Bạch cũng đứng ở trên bờ, nhìn chân tôi, có một chút là yêu thương, còn phần nhiều là đau thương, mắt mắt. Đột nhiên cảm thấy vô cùng ảo não, hồi hận hôm nay đã tránh mặt hắn mà ra khỏi cung, rất muốn lại gần dùng tay xóa đi nét đau thương trong mắt hắn, ánh mắt khiến trái tim tôi chua xót.

“Người đâu. Đỡ nàng xuống phía dưới.” Con báo để Thất Hỉ dìu tôi đi vào.

“Khoan đã.” Chiêu Tài Miêu đưa tay lên, tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn về phía hắn, “Bản vương thấy cung nữ này rất lạnh lợi, chẳng biết thái tử điện hạ có thể ban nàng cho Ngọc Tĩnh được chăng?”

Tôi ghen hòng nhìn hắn trân trối, bản thân biết rõ tôi là ai lại còn giả ngốc, lỗ mãng nói ra những lời này, xem ra ngày hôm nay hắn nhất định muốn khuấy đảo ao nước vốn đã rất hỗn loạn lên rồi.

Nếu ánh mắt có thể hóa thành lưỡi dao, tôi tin rằng ánh mắt lạnh buốt như băng hiện giờ của con báo có thể băm vụn Chiêu Tài Miêu ra thành từng mảnh nhỏ, mỏng tang như vụn giấy.

“Ha ha ha... Hoàng huynh thật biết nói đùa. Đây là cung nữ thông phòng(2) mà hoàng thượng ban cho Thập Lục hoàng đệ, không thể cho cũng chẳng thể tặng. Nếu thích, bản cung có thể chọn ra hai người thật đẹp đem đến cho hoàng huynh.” Nói xong, liền lệnh cho Thất Hỉ đỡ tôi về cung.

Cuối cùng cũng tránh khỏi một màn trách phạt, tôi thở phào nhẹ nhõm, Tuyết Bích vừa hầu hạ tôi tắm rửa thay y phục, vừa để Thất Hỉ đắp thuốc lên chân tôi, vừa lải nhải bên tai tôi: “Nương nương nha, cái tính bướng bỉnh từ nhỏ của ngài đến khi nào mới sửa được. Ngài ra ngoài chơi thì vui vẻ rồi, chỉ khổ bọn người dưới như chúng tôi thôi, thái tử điện hạ hồi cung không thấy ngài, giận dữ đem toàn Đông cung này lật tung lên. Đến bây giờ, các thái giám cung nữ vẫn đang còn phải quỳ.”

Tôi căn bản chẳng nghe Tuyết Bích nói gì, trong đầu vẫn lặp đi lặp lại câu nói Chiêu Tài Miêu trước khi lên bờ, “người thắng cuối cùng”? Sự kiện rơi xuống nước lần đó, người thắng cuối cùng đương nhiên là con báo, lẽ nào hắn muốn ám chỉ tất cả đều là thủ đoạn do con báo đạo diễn?

Lòng tôi phát lạnh, nếu nói Chiêu Tài Miêu tìm người đẩy tôi ngã xuống nước, khiến cho hai nhà Vân, Cơ đối địch là một kế hay, thì việc con báo mới là tác giả chân chính của màn độc thủ này quả thật mới là thần cơ diệu toán, vừa có thể khiến cho tôi không hoài nghi Cơ Nga mà sẽ hoài nghi kẻ đang cùng hắn tranh chấp là Chiêu Tài Miêu, lại vừa có thể mượn tay tôi chia mũi nhọn về hướng Chiêu Tài Miêu, cuối cùng sau khi giành được sự ủng hộ của cha xong, hoàn thành một màn gấp lừa bỏ tay người, khiến cho đối phương rơi vào thế vạn kiếp bất phục(3). Đúng là đập nổi chìm thuyền! Lòng tôi giờ đã thành một mảnh lạnh lẽo, thảo nào ngày ấy, khi tôi vừa rơi xuống nước đã thấy con báo xuất hiện, bình thường hắn đều ở thư phòng nghị sự, trừ phi biết tiên tri, bằng không sao có thể trùng hợp đến như vậy.

Trong lòng càng nghĩ càng phát lạnh, càng nghĩ càng lo lắng. Ôm đầu ngồi ở mép giường, vân vê làm rối mái tóc dài, mới phát hiện ra trên tay vẫn còn cầm thứ gì đó mà Chiêu Tài Miêu lén lút đưa cho tôi, lấy ra nhìn, thì ra là một bình cao hồ cốt nho nhỏ, nhớ tới thái độ của hắn lúc ấy, bực mình nhét vào một bên. Lại nhớ hắn còn kẹp vào tai tôi một đôi hoa tai, lấy xuống xem, là một đôi hoa tai bằng ngọc bích, cũng nhét cả vào cùng một chỗ với thuốc cao.

“Nàng hôm nay đi đâu?” Đang mơ mơ hồ hồ, con báo chợt nắm lấy cổ tay tôi đặt lên ngực hắn, nét mặt lo lắng hiếm thấy.

Nghĩ tới việc có thể hắn chính là hung thủ hại tôi, tôi phần hận muốn dùng sức đẩy hắn ra: “Không cần chàng lo.”

Tôi đâu địch nổi khí lực với hắn, không những không thể đẩy được hắn ra, trái lại còn ngã xuống giường, hắn liền xoay người chặn tôi lại, đem tôi kiềm chế trên giường, giam tôi trong lồng ngực của hắn.

“Nàng nói cái gì! Nàng đem những lời vừa rồi lặp lại lần nữa cho ta xem.” Cả người hắn như bốc hỏa, lực đạo lớn đến nỗi hầu như muốn bẻ gãy cả xương sườn của tôi.

“Không cần chàng lo! Chẳng phải chàng đã muốn thiếp sớm chết đuối từ lâu rồi sao?” Tôi ra sức dùng cái chân không bị thương đá hắn.

Con báo không ngờ rằng tôi sẽ nói như vậy, rõ ràng vô cùng sững sốt, thừa lúc hắn đang thất thần, tôi dùng sức tránh ra, thoát khỏi sự áp chế của hắn, lùi vào góc giường. Chỉ trong chốc lát, tôi lại bị một lực đạo còn lớn hơn trước kéo trở về, con báo một lần nữa lại ghim chặt tôi, lần này lực đạo lớn đến mức hầu như muốn nghiền nát tôi.

“Nàng lại có thể hoài nghi ta! Nàng dám hoài nghi ta! Nàng ra ngoài một ngày thông đồng với Tam Lại Tử về, liền dám nói với ta một câu như vậy! Ta họa có bị điên, mới có thể dung túng cho nàng đi quyến rũ nam nhân khác.”

Bảo tôi thông đồng với Chiêu Tài Miêu sao! Khí huyết toàn thân đều xông lên não, không để ý đến sự đau đớn khắp người, vùng nắm đấm đầm đầm lên người hắn. “Phải! Thiếp thông đồng với người khác đây! Thiếp thông đồng với người khác thì thế nào? Thiếp quyến rũ người khác thì đã sao? Còn hơn chàng chỉ biết hãm hại người khác! Có bản lĩnh thì chàng dìm chết thiếp đi! Còn hơn là giả mù sa mưa mà cứu thiếp lên! Thiếp... Ừm...”

Con báo cúi người hung hăng ép lên môi tôi, hàm răng va đập mạnh, trong khoang miệng lập tức bị rách, có chút máu tanh chảy ra, tôi dùng răng cắn mạnh môi hắn, mùi máu tươi càng nồng, ẩm áp theo khóe môi chảy xuống, nhưng hắn vẫn không có ý định buông lỏng chút nào, nắm cổ tay tôi cố định tại đầu giường, đẩy lưỡi vào trong miệng tôi, đem theo vị tinh ngọt khuấy đảo trong miệng tôi, không quan tâm, để ý đến tôi đang giãy dụa, xoay đầu tránh né, vẫn cuồng loạn dây dưa với đầu lưỡi tôi. Bên gối, những sợi tóc tán loạn không biết là của ai.

“Soạt!” Tiếng vải bị xé rách vang lên trong không khí, kinh tâm động phách.

Y phục trên người đã bị xé rách, một vật cứng chắc, nóng rực, cộm lên áp sát vào tôi, tôi run lên, một trận mưa hôn vẫn xối xả từng đợt, từng đợt hướng lên cổ và trước ngực, chuỗi ngọc trần châu trên cổ bị giật đứt, một dòng trân châu chảy xuống.

Có một loại hoảng sợ cùng thê lương chưa từng có đang vây chặt lấy tôi, chất lỏng lạnh lẽo theo khóe mắt lẳng lẳng chảy xuống, cổ tay phải mơ hồ nóng lên.

Thấy tôi rơi lệ, con báo hoảng hốt buông tôi ra, lấy tay lau nước mắt đã tán loạn trên mặt tôi, “Vân nhi ... Vân nhi... Ta... Ta không cố ý... Đã làm nàng đau ư? Nàng... nàng đừng khóc, không phải ta cố ý làm nàng đau đâu...” cẩn cẩn dực dực, khẽ khàng chạm vào mắt tôi, tôi nhắm mắt quay đầu đi chỗ khác, nước mắt đua nhau chảy xuống. Hắn do dự một chút, với chần, nhẹ nhàng ôm lấy tôi, rồi lại thay tôi lau nước mắt.

Lạnh, toàn thân lạnh như băng. Hắn chạm vào tôi một cái, tôi run một cái, tựa như mảnh băng trôi trên mặt nước, bất cứ lúc nào cũng có thể nứt ra.

“Vân nhi... Xin lỗi, ta nhất thời mất bình tĩnh... Nàng đừng giận ta. Ta... ta sẽ không chạm vào nàng nữa. Ta không biết Tam Lại Tử nói với nàng những gì, nhưng thực sự không phải ta sai người đẩy nàng xuống hồ.” Dừng lại trong chốc lát, “Ta sao có thể chịu nổi, chẳng thà là ta bị chết đuối, nhưng nàng...” Lòng tôi căng thẳng.

“Ta biết nàng hoài nghi ta rằng làm sao ta lại biết rằng nàng gặp nạn. Nàng còn nhớ phụ hoàng từng ban cho nàng Tích Noãn Ngọc để mang bên người không? Noãn ngọc đó và lãnh ngọc trên người ta vốn là một đôi, chúng không giống như những loại ngọc thông thường khác, có thể cảm nhận được nhau, nếu nàng gặp nạn, noãn ngọc trên người nàng sẽ lạnh dần đi, mà lãnh ngọc trên người ta sẽ bắt đầu nóng rực lên. Hai miếng ngọc này khi ở gần nhau sẽ phát ra ánh sáng nhàn nhạt. Đó chính là nguyên nhân mà ngay từ lúc nàng vừa rơi xuống nước, ta đã biết được, vội vã rời khỏi thư phòng đến tìm nàng.” Nói xong, khe khẽ lay người tôi, tôi chẳng cảm giác được gì cả, chỉ thấy rất lạnh, hàm răng không ngừng run lên, xiết chặt bàn tay cũng không thấy chút ấm áp nào.

“Hôm nay... hôm nay vốn là ta sai, nhất thời không tìm thấy nàng nên nóng ruột, lại nhìn thấy nàng cùng Tam Lại Tử trở về, liền không giữ nổi bình tĩnh, ta đã sai rồi, đã làm nàng bị đau.” Đường như lại quan sát biểu hiện của tôi, tôi xoay người sang chỗ khác. “Vân nhi, đừng giận ta được không?”

Sau đó hắn nói gì tôi cũng không rõ, chỉ cảm thấy trán nóng như thiêu như đốt, trên người lúc nóng, lúc lạnh, cổ tay phải lại bắt đầu đau, dần dần mất đi cảm giác. Rơi vào một giấc ngủ mê man, trong mơ luôn có một nữ tử ôm tôi vào lòng mà khóc, lặp đi lặp lại câu nói: “Dung nhi, nương xin lỗi con...”

Nặng nề tỉnh lại, cảm giác như trên người không có một chút sức lực, mở mắt ra cũng phải dùng hết khí lực của toàn thân.

“Nương nương tỉnh rồi! Điện hạ, nương nương tỉnh rồi!” Tuyết Bích kích động cái gì, chẳng qua tôi chỉ vừa mới ngủ một chút mà thôi.

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân hỗn loạn, càng lúc càng tới gần.

“Vân nhi! Vân nhi!”

Lần thứ hai tôi mở mắt ra, chỉ thấy con báo hốc mắt sâu hoắm, thâm quầng, khiến cho đôi mắt phượng càng thêm hẹp dài, râu trên mặt lởm chởm như gốc rạ, khuôn mặt đỏ ửng bất thường, vài sợi tóc tán loạn trước ngực.

Thấy tôi mở mắt, nét vui sướng điên cuồng hiện lên trên sắc mặt. “Trần thái y, nhanh lên. Mau bắt mạch cho nương nương!”

Trần thái y bắt mạch cho tôi, vuốt râu cười vui vẻ: “Chúc mừng điện hạ, nương nương đã hạ sốt rồi, chỉ cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng là không còn trở ngại nữa.”

Con báo sai người ban thưởng cho Trần thái y, rồi ngồi sát ở đầu giường, nhẹ nhàng nâng đầu tôi gối lên tay hần, bắt đầu cho tôi uống thuốc, có lẽ vì chưa từng hầu hạ ai bao giờ nên động tác có chút cứng nhắc, mức một thìa thuốc, cẩn thận thổi thổi rồi đưa đến bên môi tôi. Toàn thân tôi không một chút sức lực, không thể phản kháng, ngay cả quay đầu tránh đi cũng không thể, chỉ cần hần muốn ép tôi, thì giờ có dùng hết sức tôi cũng không thể làm gì được, đành mặc hần.

Hần vừa cho tôi uống thuốc, vừa liên miên nói gì đó, tôi từ từ nhắm hai mắt lại, không muốn nhìn thấy hần, đầu óc lơ mơ, không để ý nghe hần nói gì, chỉ nghe được câu cuối cùng hần nói khi để tôi nằm lại xuống giường và dèm chặt góc chăn: “Vân nhi nghỉ ngơi đi, nếu có chuyện gì thì gọi bọn hạ nhân. Ta quay về Kỳ Lâm Cư.” Rồi cẩn cẩn dục dục hôn lên mặt tôi.

Mê man ngủ suốt một đêm, đến ngày thứ hai tỉnh lại, thấy tinh thần đã khá hơn rất nhiều, mới nghe Tuyết Bích nói, hôm đó sau khi tôi lịm đi, liền sốt đùng đùng suốt ba ngày ba đêm, con báo quần bách gần như phát điên, thái y chẩn đoán bệnh thì đều cho rằng gặp mưa nên bị nhiễm phong hàn, ngoài ra không tìm ra được bệnh gì, nói là theo lý lẽ ra phải hạ sốt rồi, về sau con báo triệu Phương sư gia đến Đông cung, chẳng biết Phương sư gia dùng phương thuốc gì, uống vào lập tức hạ sốt, người cũng tỉnh lại.

Mà con báo cực nhọc không quản ngày đêm, chăm sóc tôi suốt ba ngày ba đêm, cuối cùng không chịu nổi cũng nhiễm phong hàn, ngày hôm qua bị Tiểu Lam Miêu cưỡng ép quay về nghỉ ngơi, nghe tin tôi tỉnh lại liền xỏ vội giày chạy đến đây cho tôi uống thuốc, thì ra hôm qua sắc mặt hần ửng hồng như vậy là vì bị bệnh. Lây bệnh cho hần tôi chẳng thấy có chút hổ thẹn nào, nhớ tới lúc hần thô bạo cưỡng hôn tôi, mà thấy run cả người.

Trong ba ngày tôi ngất đi đã xảy ra một việc, đó là thái tử và Ngọc Tĩnh Vương tại cổng Đông cung vì tranh giành một cung nữ mà phát sinh ra một vụ bê bối tình ái xôn xao khắp trong, ngoài cung, nơi nơi đều suy đoán xem người cung nữ nào mà có thể khiến cho thái tử và Ngọc Tĩnh Vương phải tranh giành như vậy.

Ngày thứ hai, có lẽ e ngại thiên hạ chưa đủ loạn, Chiêu Tài Miêu BT(3) liền viết một bài thơ, trong đó có hai câu “Vạn nhân từng trung nhất ác thủ, sử ngã y tụ tam niên hương” (dịch nghĩa: Vạn người hợp lại giữa nắm tay; Khiến cho tay áo ta ba năm hương thơm man mát => chả hiểu) Người người vốn đang tưởng tượng suy đoán, lại càng thêm té ngã, lỗi cả mắt nhìn vào chú thích sau cùng: “Nhớ lại cảnh mưa bên đình trước cổng phía Đông” “Trước cổng phía đông” này chính là đại môn Đông cung, mà người được miêu tả trong chữ “Hương” lại càng khiến người ta miên man suy tưởng.

Rất nhanh, một số kẻ lại “nổ” thêm về vụ bê bối tình ái này, ngày ấy, cung nữ mà thái tử và Vương gia tranh giành chính là “Hương thảo mỹ nhân”, vốn cải trang thành cung nữ ra khỏi cung để lên gặp riêng Ngọc Tĩnh Vương, không ngờ lại bị thái tử bắt được quả tang ở trước đại môn Đông cung. Thái tử lửa giận công tâm, trở về ngã bệnh nằm bẹp giường. Câu truyện trong lời đồn này sinh động như thật, dần dần âm ỉ khắp kinh thành, thậm chí có người nói hai người bọn họ đoạt vương vị là giả, đoạt mỹ nhân mới là thật. Câu chuyện nơi trà dư tửu hậu đều nói về vụ bê bối tình ái giữa ba người.

Tại một góc bán đồ ăn ở chợ Bắc, Vương Nhị bán thịt lợn phun một ngụm nước bọt, vừa cạo râu, vừa bắt chuyện với Lý Tứ bán đậu hũ: “Thế mới nói, ngại vàng ai ngồi còn chưa rõ, mà cho dù là ai ngồi đi chẳng nữa, ta vẫn cực hoàng hậu chính là cô nàng Hương Thảo. Nếu lão tử đây có thể nhìn thấy nàng, con mẹ nó, đừng nói là giết lợn, đến giết người ta đây cũng dám.”

“Người nói những câu này không sợ Nhị nương nhà người nghe thấy sao?” Lý Tứ nhanh nhẹn lau bàn, lau bàn tay dính đầy dầu mỡ vào tạp dề, bắt đầu bán đậu hũ.

“Phì! Đừng nhắc tới mẹ vợ xấu xí của ta nữa.” Còn chưa nói xong, một tiếng tru chéo như lợn bị chọc tiết vang lên.

“Người nói ai là mẹ vợ xấu xí? Cô nàng nào? Ngày hôm nay người có thành ma cũng phải nói rõ ràng cho ta, đừng hồng chạy thoát.” Lý Tứ vừa cười trộm, vừa nhìn Nhị nương kéo tai Vương Nhị.

Tuyệt Bích uyển chuyển đem những chuyện nghe được khắp trong cung, ngoài cung kể lại cho tôi nghe, cẩn thận nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tôi, chỉ sợ tôi sẽ kích động.

Tôi rất buồn ngủ, không nhịn được liền phát tay áo: “Mình đi con đường của mình, chớ quan tâm đến người khác nghĩ gì.” Tuyệt Bích nghe xong mà sưng sốt.

Mấy hôm nay, con báo nhiễm bệnh nên quay về Kỳ Lân Cư nghỉ ngơi, cuối cùng tôi cũng không phải báỉ kiến hẩn, vui mừng còn không kịp, hơi đâu mà để ý đến mấy câu chuyện bê bối tình ái nhảm chán này, ai muốn nói gì thì nói thế.

Con báo cách ly tôi đến ngày thứ tư, nha đầu Thất Hỉ cuối cùng không nhịn được nữa, liền nhắc nhở tôi: “Điện hạ ngã bệnh, tốt xấu gì cũng phải đến thăm, thế mà ngài cả ngày lẫn đêm đều chẳng quan tâm xem đã xảy ra chuyện gì. Vương Lão Cát nói mỗi ngày điện hạ vừa tỉnh dậy liền hỏi nương nương có tới hay không, nô tỳ nghe xong trong lòng cũng không nở nhẫn tâm, thế mà ngài thì thế nào! Chuyện này mà truyền đến tai những kẻ có ý thì không biết chúng còn phỉ báng nương nương đến đâu! Nô tỳ nghe nói trặc phi nương nương ngày ngày còn bưng chậu nước đến trước giường điện hạ, hầu hạ đến nơi đến chốn.”

Nói một lèo, chung quy lại là sợ tôi nếu không hầu hạ con báo cho tốt sẽ có ngày thất sủng. Trong lòng tôi thâm nghĩ, nếu con báo cả đời không đến tìm tôi mới là chuyện khiến tôi hài lòng nhất. Đương nhiên điều này đâu thể nói ra. Không chịu nổi hai nha đầu này lải nhải như niệm kim cô chú bèn tai khiến tôi ơng hết cả đầu, tôi quyết định đến thăm hẩn.

Xua đi làn hơi nước, Kỳ Lân Cư bình thường vốn xạ hương thoang thoảng, nay bị mùi thảo dược sực nức át đi, trong tầng tầng lớp lớp màn che trước giường gỗ hoa lê, Cơ Nga đang nhẹ vắt chiếc khăn, nghiêng người lau mồ hôi cho người đang nằm trên giường.

Người nọ phát tay, Cơ Nga ngẩn ra, “Vâng” một tiếng rồi đứng dậy rời đi, đi một bước ngoảnh đầu lại ba lần, trong mắt không dấu được nỗi thất vọng cùng lo âu, đi tới cửa nhìn thấy tôi thì có chút ngoài ý muốn, u oán nhìn tôi thờ dãi, tôi khẽ phát tay về phía nàng, rồi cất bước đi vào.

Mới mấy ngày không gặp, mà khuôn mặt gầy gò, hai gò má hóp lại, trong mắt có vài phần tơ máu, làn da vốn trắng như tuyết giờ lại càng trắng thêm, ngay cả tĩnh mạch cũng có thể nhìn thấy, khoác chiếc áo mỏng ngồi dựa trên giường, xương quai xanh như ẩn như hiện, trong tay cầm một cuốn sách nhỏ, lông mày khẽ chau lại, thỉnh thoảng lại ho khan hai tiếng.

“Thần thiếp tham kiến điện hạ.”

“Vân nhi, cuối cùng nàng cũng đã tới. Mau bình thân...” Hẩn kích động đứng dậy muốn đỡ tôi, còn chưa nói xong, thỉnh linh ho dữ dội một tràng, cất ngang câu nói tiếp theo của hẩn, hẩn khẽ quay mặt đi, sợ lây bệnh cho tôi.

Không biết tại sao, có lẽ vì thường ngày luôn thấy vẻ kiêu ngạo và ương ngạnh của hẩn, giờ lần đầu tiên nhìn thấy hẩn yếu đuối như vậy, trong lòng có chút không nở, nhất thời quên mất chuyện xảy ra mấy hôm trước.

Tiến lại gần, ngồi ở mép giường, khẽ vỗ vỗ vào lưng hẩn giúp hẩn thuận khí. “Bệnh đến như núi lở. Bệnh đi như kéo tơ. Điện hạ nên chú ý nghỉ ngơi.” Tôi lấy cuốn sách trong tay hẩn đặt sang một bên.

Con báo đột nhiên xoay người, kéo tôi ôm vào trong ngực: “Vân nhi, nàng không còn giận vì phu nữa đúng không?” Tia giảo hoạt chợt lóe lên, con mắt cong cong như vầng trăng khuyết, ánh trắng mềm mại như nước tràn ra khắp nơi.

Thì ra là giả bộ, dễ tiện! Dám lợi dụng sự cảm thông của tôi, tôi tức giận muốn thoát khỏi vòng tay của hẩn. Nhưng sức lực của hẩn lại chẳng giống người bệnh tí nào, căn bản là không thể động đậy.

“Chàng! Chàng gạt thiếp!” Tôi uất ức quay mặt đi, không thèm nhìn hẩn.

“Vân nhi đừng giận, Ta... ta nếu không làm như vậy, Vân nhi sao chịu đến đây.” Trong giọng nói ẩn chứa sự ngượng ngùng. “Vân nhi, nàng quan tâm đến ta đúng không?” Dè dặt, lại thêm vài phần thấp thỏm.

“Chàng không bị ốm! Thiếp quan tâm đến chàng làm gì!”

“Ta sinh bệnh nên Vân nhi quan tâm đến ta!” Vui vẻ như một đứa trẻ ăn trộm kẹo. Tức chết đi được, lại bị hắt ôm trọn rồi.

“Vi phu thật sự sinh bệnh, không phải gạt Vân nhi. Chỉ là hai hôm vừa rồi đã khá hơn. Chẳng phải Vân nhi vừa nói bệnh đến như núi lửa, bệnh đi như kéo tơ còn gì.”

“Vẫn còn một câu nữa muốn nói cho chàng hay: con tằm đến chết vẫn còn vương tơ!(4)” Tránh không được, trốn không thoát, bị ôm chặt cứng, tôi tức giận bắt đầu nguyên rửa hắt.

Con báo nghe thấy tôi rửa, trái lại còn cười ha hả, vui vẻ đung đưa tôi hết sang phải lại sang trái, trong ngực ngân nga rung động: “Nếu có thể cùng Vân nhi mãi gần bó như vậy, có chết cũng đáng.”

Đúng là biến thái! Đến chết vẫn còn muốn mang tôi theo, trong lòng thầm mắng: người đi chết một mình đi.

Hôm nay vốn không nên tới thăm hắt, tôi hối hận rồi.

Chú thích:

1- Trang sinh hiếu mộng mê hồ điệp: một câu thơ trong bài Cầm Sát, Nguyên tác: Lý Thương Ẩn

Cầm sát vô đoan ngũ thập huyền

Nhất huyền nhất trụ tư hoa niên

Trang sinh hiếu mộng mê hồ điệp

Vọng đế xuân tâm thác đổ quyền

Thương hải nguyệt minh châu hữu lệ

Lam điền nhật noãn ngọc sinh yên

Thử tình khả đãi thành truy ước

Chỉ thị đương thời dĩ uống nhiên

—Dịch Nghĩa—

Đàn gấm chẳng vì có chi mà có năm mươi dây

Mỗi dây mỗi trụ đều gợi nhớ đến thời tuổi trẻ

Trang Chu buổi sáng nằm mộng thành bướm bướm

Lòng xuân của vua Thục để gửi vào chim Đỗ Quyên

Trăng chiếu sáng trên mặt biển xanh, châu rơi lệ

Ánh nắng ấm áp chiếu vào hạt ngọc Lam Điền sinh ra khói

Tình này đã sớm trở thành nỗi nhớ nhưng về dĩ vãng

Cho đến bây giờ chỉ còn lại nỗi đau thương

—Bản dịch của Huỳnh Minh Đức—

Cầm sát vì sao ngũ thập huyền

Mỗi dây mỗi trụ, nhớ hoa niên

Trang Chu tỉnh mộng, mơ hồ điệp

Vọng đế lòng xuân, gởi Đỗ quyên
Trăng sáng biển xanh, châu đỏ lệ
Khói vương nắng ấm, ngọc Lam điền
Tình này sớm tạo niềm nhung nhớ
Là buổi đầu tiên, chút nỗi niềm

2- Vạn kiếp bất phục: Muôn đời muôn kiếp không trở lại được

3- BT: biến thái

4- Con tầm đến chết vẫn còn vương tơ: ý bạn Dung nhi nói thái tử đến chết vẫn chưa hết bệnh.

CHƯƠNG 19 : CHƯA ĐẾN HOA TRIÊU (1) GIỮA MÙA XUÂN

EDIT: CÚN CON SAY SỮA

Bách hoa sinh nhật thị lương thần,
Vị đáo hoa triêu nhất bán xuân;
Hong tử vạn thiên phi cảm tú,
Thượng lao điểm chuế hạ hoa thần.

– Thái Vân –

Dịch thơ:

Sinh nhật trăm hoa là ngày lành
Hoa triêu chưa đến giữa mùa xuân
Hong, tím vạn ngàn sắc lộng lẫy
Điểm trang tô vẽ mừng hoa thần

– Thái Vân –

Ngày thứ hai sau khi con báo lành bệnh, chính là “Ngày cửa hoa”, mỗi năm một lần, “Mười lăm tháng hai ngày cửa hoa” này cùng với ngày “mười lăm tháng giêng tết nguyên tiêu” và ngày “mười lăm tháng tám tết trung thu” chính là ba ngày hội rằm, trong đó, ngày cửa hoa là long trọng nhất, Hương Trạch Quốc từ trên xuống dưới đều vô cùng coi trọng, không thua kém với chuyện chúng ta coi trọng tết âm lịch.

Đúng vào đầu xuân, tiết trời dần trở nên ấm áp. Luận về tiết, khoảng chừng từ Kinh Trập đến Xuân Phân. Lúc này, mặt đất hồi xuân, vạn vật sống lại, tương truyền là sinh nhật của Bách hoa thần Nhan Di, cỏ cây đâm trồi nảy lộc, trăm hoa hoặc ngậm nụ hoặc hé mở hoặc nở rộ. Hương Trạch Quốc từ xưa đến nay vốn coi trọng, tôn sùng hoa. Hôm nay, từ thiên tử cho tới lê dân đều phải cúng tế bách hoa để cầu được phù hộ, che chở. Cũng chính vì sự tồn tại của ngày lễ này, khiến tôi cảm thấy Hương Trạch Quốc là một đất nước vừa lãng mạn vừa đáng yêu.

Từ mơ sớm, hoàng thượng đã dẫn theo hoàng tộc tới miếu hoa thần dâng hương, cử hành lễ cúng tế.

Sau đó, các hoàng phi, công chúa, theo sự lãnh đạo của hoàng hậu, tiến hành gom góp, thu thập trăm hoa, rồi đem nghiền nát với gạo, chưng cất thành bánh, dùng bánh hoa này ban cho quần thần. Loại bánh này có mùi thơm của hoa hòa quyện cùng mùi thơm ngào ngạt của ngũ cốc, lại được làm ra từ bàn tay của những nữ tử cao quý nhất trong cả nước, khiến cho các quan lại trong triều đều muốn vinh hạnh nhận được bánh hoa.

Trong dân gian, nếu là văn nhân chưa vợ, đều tới ngắm hoa, uống rượu mua vui, cùng nhau xướng họa, ngâm nga cả ngày, “Ngày cửa hoa” từ đầu đến cuối tạo thành cánh bướm du xuân trong Hữu thi vân:

“Thiên lý tiên hương biến túy hương,

tham soa thành khuyết yểm tà dương.

Đieu an tú bí tranh môn nhập,
đái đắc hồng trần phác tị hương”

(Dịch nghĩa:

Ngàn dặm quê hương thần tiên hóa thành cơn say

Lầu vọng nhấp nhô che khuất ánh tà dương

Yên ngựa chậm trở hoa văn (và) dây cương tranh vào cửa

Mang theo mùi hương hồng trần trần vào mũi”

Nếu là gia đình nhà nông bình thường thì lại chọn trồng những loại hoa có thể làm thức ăn, đem đủ loại hạt giống ra phơi nắng. Hoa triêu là ngày lành, hương thơm ở khắp nơi, mọi nhà đều đem hạt giống ra phơi nắng, có người nói phải gom đủ “trăm loại hạt giống”, như vậy mới được mùa.

Những cô thiếu nữ trong ngày này, ngoại trừ hoa tươi ra đều không đeo bất kỳ là loại trang sức nào khác trên người, tóc mây cài trâm hoa, váy sa mỏng dính hoa trắng hoặc hoa vàng vụn trên người bịn rịn, quần quít với khóm hoa, đẹp không sao tả xiết. Đương nhiên, đối với một người bị dị ứng phấn hoa như tôi mà nói, không thể nghi ngờ gì, đây đúng là một ngày chịu khổ. Trong những ngày quan trọng như thế này, bất kể thế nào, thái tử phi cũng không thể vắng mặt. Từ sáng sớm, tôi như thể lâm đại địch, phải uống hết ba bát thuốc đặc hiệu của Phương sư gia mới có thể gắng gượng chống đỡ sự hành hạ của hoa tươi trong suốt một ngày.

Tối buổi tối mới là lúc hoàng cung cử hành lễ mừng. Hoàng thượng, hoàng hậu cùng tả, hữu thừa tướng và hoàng tộc trong hoàng cung đều đến trung tâm ngự hoa viên Nhan Di Viên thưởng nguyệt ngắm hoa, sau đó bày rượu trong vườn Túy Vi Đình. Hương Trạch Quốc chính là quê hương của hoa, quê hương của thơ ca. Hoa và thơ, tựa như lửa với ngọn đèn, ngày hôm đó tất cả mọi người dạo chơi trong ngự hoa viên sẽ đều phải vẽ tranh hoa và làm thơ về hoa.

Qua nửa canh giờ nữa là lễ mừng sẽ bắt đầu, nhìn trang phục ổn thỏa của bóng người trong gương, không khỏi cảm thấy có chút ngẩn ngơ. Da dẻ óng ánh, trong suốt như ngọc, nhẵn mịn, mượt mà như son, đôi mắt trong trẻo, mơ màng như khói nước, đuôi mắt bên phải chấm một nốt ruồi, dao động như một giọt nước mắt vừa tràn ra, đôi môi đỏ mọng đầy đặn khẽ nhếch lên, búi tóc bóng mượt, làn váy tím như mây như hoa, vạt áo khi ngồi như mây trắng quanh quần vẫn vít cổ cây, vạt váy khi đi như hoa mai lả lướt.

Thấm thoát, tôi đã sắp mười bốn tuổi. Người xưa dậy thì tương đối sớm, hơn nữa tôi chỉ có ăn với ngủ, dáng vóc lộ lộ hiện giờ đã đủ sức mẽ hoặc đặc biệt của người con gái, hơn nữa lại bày ra một khuôn mặt dụ dỗ người ta phạm tội, quả thực có chút gì đó... Vẫn nói đàn ông có giác quan của loài vật, đối với hành vi của tôi mấy hôm trước, tâm trạng không khỏi có chút thấp thỏm, may mà hiện giờ tạm thời vẫn còn những lời “Đợi thái tử phi cập kê là ngày viên phòng.” của hoàng thượng trong thánh chỉ làm vật bảo đảm, nếu không, tôi chắc chắn đã sớm bị con báo ăn sạch sẽ, không còn xương cốt.

“Vân nhi đang nghĩ gì vậy? Phụ hoàng triệu chúng ta đến Nhan Di Viên đấy.” Một cái đầu người đột nhiên xuất hiện trong gương, dọa tôi phát hoảng, không biết con báo đã đứng sau lưng tôi từ lúc nào, cũng mặc áo bào cùng một màu tím như tôi, chỉ khác là không có hoa văn rồng uốn khúc như thường ngày, mà hôm nay thay bằng áo bào thêu mẫu đơn, chứng tỏ thân phận hoàng gia quý quý, tư thế thon dài cao ngất, lúc này đang đặt tay lên hai vai tôi, cúi người dán sát vào bên tai tôi nói nhỏ.

“Vâng. Thần thiếp cùng điện hạ đi tới đó.” Tôi vội vàng đứng lên tránh né sự tiếp xúc thân thể với con báo, sau ngày đó, tôi luôn miễn cảm với mọi sự đụng chạm của con báo, rất sợ lại khơi ra “bản năng” của hắn.

“Nàng nha... lúc nào cũng mơ mơ màng màng” Con báo ấn tôi ngồi xuống, thoát cái đã lấy ra từ trong tay áo một chuỗi gồm hơn mười đoá hoa mặt lỵ(2) kết thành, nhẹ nhàng vòng qua cổ tôi, lại dùng chuỗi mặt lỵ khác vòng vào cổ tay tôi, cuối cùng, lấy ra ba đoá mặt lỵ trắng cài nghiêng nghiêng lên búi tóc. Hương mặt lỵ thanh nhã quanh quần bên mũi, tôi vô thức đưa tay vuốt nhẹ cánh hoa, phát hiện ra cánh hoa vẫn còn vương vài giọt nước, nhỏ nhắn, xinh xắn động lòng người.

Trên môi chợt xuất hiện cảm giác mềm mại, trơn bóng, khiến tinh thần tôi quay trở lại, khuôn mặt của con báo phóng đại trước mắt tôi, thừa dịp tôi chưa hoàn hồn liền phủ đôi môi lên môi tôi, tôi đưa tay đẩy hẳn ra nhưng lại bị hẳn giữ cổ tay lại trước ngực, tôi giãy dụa không biết làm sao, song hẳn lại giống như rất hưởng thụ, không nhanh không chậm dùng đầu lưỡi tinh tế tô lại viền môi tôi, sau mấy lần lặp đi lặp lại như thế mới hé mở đôi môi ngậm lấy làn môi run rẩy của tôi, nhẹ nhàng liếm mát, không vào sâu, chỉ như rượu hồng quanh co mơn trớn, chậm chạp rót xuống. Trong đầu tôi trống rỗng, tất cả khả năng tự suy nghĩ trong khoảng khắc đều bị đoạt mất, đợi đến khi có thể hồi phục lại, con báo đã rời khỏi môi tôi, ôm thắt lưng tôi, thỏa mãn nhìn tôi thất thần, đôi mắt quyến rũ khóa chặt tôi, tựa như mối nguy hiểm của một con mèo đang giương móng vuốt nhìn chằm chằm vào con mồi không thể nhúc nhích mà hưng phấn đắc ý. Vừa buồn bực chính mình vì kẻ thứ hai đoạt nụ hôn của tôi vẫn là con báo, tôi vừa oán giận giãy dụa xoay người, không để ý đến con báo, cúi đầu vội vàng đi về hướng Nhan Di Viên. Phía sau vang vang tiếng cười đắc ý của con báo.

Do hành vi quấy rối của con báo, khi chúng tôi đến Nhan Di Viên thì mọi người đã tề tựu đông đủ, may mà tâm tình hoàng thượng rất tốt nên không trách tội, chỉ có ánh mắt hoàng hậu là có chút không hài lòng. Ánh trăng mới nhú, như một chiếc lồng bằng lụa mỏng phủ lên trăm hoa trong vườn, tựa như ảo mộng, còn đẹp hơn cả dưới ánh nắng mặt trời, thỏa thích phóng túng nở bung ra khoe sắc, khiến ý cảnh lại tăng thêm vài phần phiêu nhã. Bên trong đình treo đèn lưu ly, ánh nến mờ màng lay động, những dáng người thướt tha. Trong bóng tối mịt mù, một dáng người tỏa sáng còn hấp dẫn hơn cả ánh trăng, Vân Tư Nho cúi người hướng về phía tôi và con báo hành lễ, ánh mắt vỡ vụn dừng lại trên làn môi sưng đỏ của tôi, chỉ trong chốc lát, một nỗi bi thương phức tạp bện xoắn lại, sau đó chỉ còn là nỗi cô đơn trống trải cùng điêu linh. Niềm đau đớn chạm sâu trong cõi lòng dường như bóp chặt lồng ngực đến không thể thở nổi, tôi nặng nề ngược mắt lên nhìn hẳn, cho đến khi con báo rất nhanh nắm lấy tay tôi, âm u nghiêm mặt đưa tôi đến chỗ ngồi, tôi mới miễn cưỡng hoàn hồn.

Vừa ngẩng đầu lên, lại đối mặt với ánh mắt như cười như không của Chiêu Tài Miêu, thấy tôi nhìn hẳn, nét cười kia lại càng thêm khó hiểu, khóe miệng cong lên mập mờ, thực sự chỉ muốn đánh. Lần trước chỉ vì hẳn gây xích mích, hại tôi thiếu chút nữa bị con báo nuốt chửng.

Một tiếng ho nhẹ truyền đến, hoàng hậu ngồi phía bên phải khẽ mím môi, liếc mắt tinh tế quan sát ba người là tôi, con báo và Chiêu Tài Miêu. Còn những con mèo khác trong Triệu gia và các hoàng phi dường như đang dò xét chúng tôi. Ban đầu tôi có chút không hiểu, sau lại đột nhiên nhớ ra bọn họ có lẽ là muốn xác định những lời đồn nhảm nhí về tôi và Chiêu Tài Miêu. Để không rơi vào miệng lưỡi thế nhân, tôi vội vàng thu hồi lại nửa con mắt khinh khỉnh vốn định bắn về phía Chiêu Tài Miêu, ngoan ngoãn lặng yên ngồi đó. Nhưng những ánh mắt xung quanh vẫn không chịu buông tha, từng đạo, từng đạo như thể vẫn xuyên thủng qua tôi. Giờ tôi mới sâu sắc lý giải được vì sao câu thành ngữ Tiếng Anh “Mưa xối xả” lại cần đến “It rains cats and dogs” để hình dung, đúng là vô cùng chính xác. Đúng lúc tôi sắp bị các đồng chí cats dùng mắt bắn chết, thì cung nữ lần lượt nối đuôi nhau tiến vào đình dâng mực vẽ và rượu hoa quả giải vây cho tôi.

Sự chú ý của mọi người cuối cùng cũng chuyển đến tiệc rượu trước mặt, nhất thời ăn uống linh đình, nói cười liên tục. Nhưng tôi vốn buồn bực, lễ mừng “Ngày của hoa” trong cung năm trước chỉ có hoàng tộc, còn đại thần chỉ mời tả, hữu thừa tướng, vì sao năm nay Tiểu Bạch lại có mặt ở đây.

“Ai gia nghe nói bút pháp đàn thanh của đại công tử Vân tướng vô cùng tuyệt diệu, vẽ chim muông hoa cỏ đều xuất thần nhập hóa, chính là đứng đầu Hương Trạch Quốc, hôm nay may mắn mời được quốc cữu đến đây, không bằng nhân hội hoa đêm nay mời quốc cữu khai bút, hoàng thượng thấy thế nào?” Hoàng hậu mỉm cười thông thả nói, đồng thời đưa mắt liếc nhìn về phía Bát công chúa Ngọc Linh, đây về bốn cột cương chiều. Sau đó, người được nhìn xấu hổ cúi đầu. Tôi chợt tỉnh ngộ. Xem ra Ngọc Linh đã nói gì đó với hoàng hậu, hoàng hậu mới mời Tiểu Bạch đến đây, ánh mắt bà dường như đang đánh giá con rể khiến lòng tôi vừa sợ, vừa sầu lo.

“Chủ ý của hoàng hậu rất hay. Cứ như vậy đi.” Hoàng thượng gật đầu đồng ý với kiến nghị của hoàng hậu.

“Tạ ơn hoàng hậu khen ngợi, Tư Nho tuân chỉ.” Tiểu Bạch vén tay áo sa, không nhanh không chậm tiến tới án kỷ bố trí ngoài đình từ trước, bắt đầu vẽ tranh, bút mực không ngừng vung lên, song tâm tư dường như lại chẳng đặt ở trong đó, chân mày khắc khoải khẽ nhíu lại, ánh mắt lơ lửng nơi đâu. Chẳng biết bắt đầu từ khi nào, nhìn hẳn, cuối cùng khiến tôi bắt đầu nghĩ rằng hẳn đang mang nỗi oán trách dồn vào nét bút

mà khắc họa nên từng đường nét của đóa hoa đình hương, nét vẽ mang theo nỗi u buồn, hương thơm lắng dịu, phiến muện tựa mưa xuân, bàng hoàng mà ưu nhã... Ánh trăng dường như cũng thiên vị người trai trẻ đang vẽ hoa đình hương, lẳng lặng chảy tràn quanh thân hắn, phủ kín một quãng xán lạn đầy thương cảm và tình mịch.

“Vân nhi nhìn gì thế?” Âm thanh trầm buồn của con báo vang lên bên tai, quở mị quanh quẩn bên tai dọa tôi không ít.

“A... a... Không có gì. Không nhìn gì cả. Thần thiếp đang nghĩ hoa cúc trong vườn thật đẹp. Vàng thật, đúng thế.” Nói năng lộn xộn một hồi cho qua chuyện.

Dựa theo quy củ ngày của hoa trong cung từ năm trước, mỗi người phải vẽ một bức tranh phong cảnh về hoa, sau khi vẽ xong sẽ phải đề từ, không giới hạn số chữ, cũng không hạn chế niêm luật, có thể là một bài thơ cũng có thể là một câu nói, chỉ cần hợp với ngữ cảnh là được.

Mắt thấy Tiểu Bạch đã hoàn thành bức tranh, đang suy nghĩ đề từ, chợt có người ngăn lại: “Quốc cữu chậm đã.” Vừa nhìn lại, thì ra là Chiêu Tài Miêu. Không biết cái gã e thiên hạ chưa đủ loạn này lại muốn làm gì.

“Phụ hoàng, nhi thần cho rằng năm nào cũng vẽ tranh đề thơ thì thật chẳng có gì mới mẻ, không bằng năm nay thay đổi một chút đi.”

“Ồ! Hoàng nhi có ý kiến gì hay không? Nói thử ọi người nghe xem nào.”

“Nhi thần nghĩ rằng chỉ bằng mỗi người sau khi vẽ tranh xong đều không nên đề từ, đem bức họa cuộn tròn lại thả vào trong ống, sau khi tất cả mọi người đều vẽ xong, sẽ lấy ra một bức tranh bất kỳ rồi đề từ cho bức tranh đó. Chẳng hay phụ hoàng thấy thế nào?”

“Ừm... ý kiến của hoàng nhi quả là mới mẻ và thú vị, theo ý hoàng nhi đi. Quốc cữu tạm thời khoan đề từ vội.” Hoàng thượng cũng cảm thấy ý kiến này có vẻ rất thú vị.

Tiểu Bạch trở về trong đình, ánh mắt của Ngọc Linh chăm chú dõi theo nhất cử nhất động của Tiểu Bạch khiến tôi rất khó chịu, lại không biết rằng ánh mắt của Tiểu Bạch dường như chỉ dừng lại trên người tôi.

Kế tiếp, mọi người lần lượt vẽ xong tranh, tiểu thái giám cuộn lại thả vào trong ống sứ men xanh, hoàng thượng là người chọn đầu tiên, tùy tiện cầm lên một bức, mở ra nhìn về phần đề tên ở góc dưới cùng bên phải, là bức tranh hoa tử đằng của cha. Hoàng thượng suy nghĩ trong chốc lát, đề rằng: “Đằng giá sổ trọng hương vụ hợp, hoa quang nhất phiến tử vân đôi” (Tử đằng e ấp hương còn ngậm/ Từng cánh, từng cánh tím ấp ôm).

“Hoàng thượng thật là bút pháp thần kỳ sinh hoa. Thần không thể sánh được.” Hoàng thượng bút còn chưa buông, Hữu tể tướng Phan Hành Nghiệp đã vội a dua vỗ mông ngựa, từ nét mặt đến thân hình đều đồng nhất một vẻ chân thành.

Tiếp đó, hoàng hậu ngẫu nhiên lấy được bức tranh của Tiểu Lam vẽ cây đu đủ la(3), đề hai câu: “Khúc lan tiểu viện thiêm hoa chướng, tế diệp nhu đằng nhiều trúc lý.”(Sinh nơi bờ dậu trong vườn nhỏ/Dây leo mềm mại) quấn quanh rào trúc).

Con báo ngẫu nhiên lấy được bức tranh hoa ngọc trâm của tôi, vừa nhìn thấy lạc khoản của tôi, liền ngoái đầu lại nhìn tôi khẽ cười, mắt như hoa đào nở rộ, ánh mắt rõ ràng như đang nói: “Duyên phận a!” làm tôi muốn ói, quay lại trừng mắt nhìn hắn.

“Thái tử ca ca và thái tử phi tình cảm quả thật rất tốt nha!” Ngọc Linh nhìn hai chúng tôi, quay về phía tôi nháy mắt. Tôi bất bình, hóa ra nàng ta đã hiểu lầm ánh mắt giết người của tôi, biến nó thành liếc mắt đưa tình với con báo. Khuôn mặt nhỏ của tôi trở nên u ám, Chiêu Tài Miêu cười có chút châm biếm, con báo cười như hoa nở bồng bềnh trên đỉnh núi. “Chẳng lẽ Linh nhi của chúng ta đang ước ao một ngày nào đó cũng được phụ hoàng ban ột phu quân như ý?” Nói xong có ý nhìn về phía Tiểu Bạch. Tôi chỉ cảm thấy máu trên mặt rút hết xuống, bất chấp đó chỉ là Ngọc Linh đang làm nũng với con báo, trừng mắt nhìn chằm chằm Tiểu Bạch, nhưng Tiểu Bạch dường như lại không biết hai người họ đang nói chuyện liên quan đến mình, chỉ khẽ cúi đầu trầm tư. Cha vẫn thái độ thanh đạm như trước, hoàng thượng thần sắc bất minh, hoàng hậu thấy cha cùng hoàng thượng không ai nói tiếp cũng không tiện lên tiếng. Con báo tuyệt bút vung lên,

trên bức tranh của tôi đề hai câu: “Ngọc ba dạ tĩnh thanh hình viễn, trâm diệp phong hàn thúy sắc nùng” (Đóa ngọc hoa trong đêm lặng lẽ tỏa hương bay xa/Lá (như những chiếc) trâm xanh biếc trong gió lạnh).

Đến lượt tôi rút, tôi nhìn những cuộn tranh một chút, tuy nói chúng đã cuộn lại nhìn không rõ, nhưng bởi vì người xưa đều dùng giấy Tuyên Thành để vẽ tranh, sắc mực đàn thanh(4) luôn luôn thấm một chút qua giấy mà lộ ra đại khái. Trong một đám màu sắc rườm rà, có một cuộn tranh sạch sẽ thu hút ánh mắt tôi, tôi không chút do dự rút lấy, vừa mở ra nhìn, liền lập tức thấy choáng váng – cả một tờ giấy Tuyên Thành mở ra đều trống không, ngoại trừ hai chữ Ngọc Tĩnh đề ở góc phải, bức tranh không có thêm nét bút nào khác. Nhìn về phía Chiêu Tài Miêu, bộ dạng của hắn khiến tôi cảm thấy hắn chắc chắn tôi sẽ là người chọn bức họa này, có chút đắc ý, xem ra hôm nay hắn đã sớm tính toán ra cho tôi một đề khó. Những người trong đình đều cảm thấy hứng thú, nhất tề đưa ánh mắt tập trung lên người tôi, chờ xem tôi rút lui bằng cách nào.

Tôi hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, thề từ mai sẽ chuyên tâm nghiên cứu các cách thức nấu nướng thịt mèo.

“Hôm nay đúng kỳ trăm hoa nở rộ, xanh um tươi tốt, vạn vật hồi sinh. Không biết vì sao Vương gia lại làm ra một bức tranh hiu quạnh làm thương tổn khí xuân thế này? Bản cung cho rằng không may mắn lắm.” Tôi giương mắt dò xét nhìn về phía Chiêu Tài Miêu, tiện thể bày tỏ thái độ khinh thường, chỉ một con mèo mà cũng muốn đầu sao, cửa sổ cũng không có đâu!

“Thái tử phi chỉ giáo cho!” Chiêu Tài Miêu còn chưa kịp lên tiếng, lòng hiếu kỳ của hoàng hậu đã dâng lên, không nhịn được hỏi trước. Chiêu Tài Miêu, hoàng thượng hiển nhiên là cũng hứng thú dạt dào. Con báo, Tiểu Bạch cùng cha đều có dáng vẻ tin chắc điều này không thể làm khó được tôi. Còn lại mọi người đoán chừng đều chờ tôi bị xấu mặt.

Tôi cười cười, múa bút viết xuống: “Hoa tự phiêu linh thủy tự lưu.” (Hoa tự mình bay theo chiều gió, nước tự chảy)

“Bẩm mẫu hậu, trong bức tranh này của Vương gia, hoa đã bay theo gió, nước đã trôi đi, trước mắt chỉ còn một màu trắng thê lương, bức tranh này chẳng phải là quá hiu quạnh, làm thương tổn khí xuân sao?” Dứt lời, mọi người trong đình bất giác đều cảm thấy có lý mà gật đầu. Tiểu Bạch nhìn tôi cười đầy triết lý, trong chớp mắt, tôi đã quay trở lại thành một kẻ ranh mãnh, con báo thì khẽ vuốt ve tay tôi.

“Thái tử phi tài trí mẫn tiệp, lão thần từng nghe nói thái tử phi rất giỏi âm luật, từ khúc(5) cũng rất tinh diệu, chẳng hay hôm nay không biết có thể may mắn mời được thái tử phi bằng lòng xướng một khúc họa theo ý cảnh của bức tranh này không?” Phan Hành Nghiệp này đoán chừng thấy tôi đối đáp có lý nên rất không cam lòng, nhất định phải thấy tôi xấu mặt. Để tôi xướng khúc có lẽ là muốn trả thù chuyện con trai Phan Nghị Việt của ông ta năm đó ở Lê Viên bị tôi làm cho nhục nhã, chỉ có điều yêu cầu thái tử phi hiển khúc không tránh khỏi phô trương thái quá, quả nhiên là kẻ thô kệch không có não, không nghĩ rằng đặc tội tôi chỉ là chuyện nhỏ, thế nhưng trong ngày hôm nay mà làm khó cho tôi chính là không để cho con báo và cha chút thể diện, không để cho hoàng gia chút thể diện, sau đó thì chết thể nào chưa biết.

Sắc mặt con báo trầm xuống, đang định nói gì đó, tôi đưa tay ngăn hắn lại: “Ha ha, tạ ơn Hữu thừa tướng đã khen. Ngày hôm nay bản cung đến bên xấu mặt thôi.” Trong lòng tôi khinh thường khê hừ một tiếng.

Cầm chén rượu ngọc trên bàn, tôi thông thả ngâm nga bài “Táng hoa ngâm” của Đại Ngọc:

Hoa tạ hoa phi phi mãn thiên

Hồng tiêu hương đoạn hữu thủy liên

Du ti nhuyển hệ phiêu xuân tạ

Lạc như khinh triêm phốc tú liêm.

Khuê trung nữ nhi tích xuân mộ

Sầu tự mãn hoài vô thích xứ

Thủ bả hoa sừ xuất tú khuê

Nhấn đạp lạc hoa lai phục khứ.

Liễu ti du giáp tự phương phi
Bất quản đào phiêu dữ lý phi
Đào lý minh niên năng tái phát
Minh niên khuê trung tri hữu thù.
Tam nguyệt hương sào dĩ lũy thành
Lương gian yển tử thái vô tình
Minh niên hoa phát tuy khả trác
Khước bất đạo nhân khứ lương không sào dã khuynh!
Nhất niên tam bách lục thập nhật
Phong dao sương kiếm nghiêm tương bức
Minh mị tiên nghiên năng kỷ thì
Nhất triều phiêu bạc nan tầm mịch.
Hoa khai dị kiến lạc nan tầm
Giai tiền muện sát táng hoa nhân
Độc ỷ hoa sừ lệ ám sái
Sái thượng không chi kiến huyết ngân.
Đỗ quyên vô ngữ chính hoàng hôn
Hà sừ quy khứ yểm trùng môn
Thanh đăng chiếu bích nhân sơ thụ
Lãnh vũ xao song bị vị ôn.
Quái nùng để sự bội thương thần
Bán vị liên xuân bán não xuân
Liên xuân hốt chí não hốt khứ
Chí hựu vô ngôn khứ bất văn
Tạc tiêu đình ngoại bi ca phát
Tri thị hoa hồn dữ điệu hồn.
Hoa hồn điệu hồn tổng nan lưu
Điệu tự vô ngôn hoa tự tu
Nguyện nô hiếp hạ sinh song dực
Tùy hoa phi đảo thiên tấn đầu
Thiên tấn đầu, hà xứ hữu hương khâu?
Vị nhược cảm nang thu diễm cốt
Nhất bồi tịnh thổ yểm phong lưu
Chất bản khiết lai hoàn khiết khứ
Cường ư ô não hãm cừ câu.
(Dịch thơ:

Khúc hát chôn hoa
Hoa bay hoa rụng ngập trời,
Hồng phai hương lạt ai người thương hoa?
Đài xuân tơ rủ la đà,
Rèm thêu bông khê đập qua bên ngoài.
Kìa trong khuê các có người,
Tiếc xuân lòng những ngậm ngùi vẫn vơ.
Vác mai rảo bước bước ra,
Lòng nào nữ giã lên hoa thế này?
Vỏ du tơ liễu đẹp thay,
Mặc cho đào rụng, lý bay đó mà.
Sang năm đào lý trở hoa,
Sang năm buồng gấm biết là còn ai ?
Tháng ba tổ đã xây rồi,
Trên xà hỏi én quen người hay không?
Sang năm hoa lại đâm bông,
Biết đâu người vắng, lầu hồng còn tro?
Ba năm sáu chục thoi đưa,
Gươm sương dao gió những chờ đâu đây.
Tốt tươi xuân được mấy ngày,
Chốc đà phiêu dạt, bèo mây thêm sầu.
Nở rồi lại rụng đi đâu,
Người chôn hoa những rầu rầu đòi cơn.
Cầm mai lệ lại ngậm tuôn,
Dây trên cành trụi hầy còn máu rơi.
Chiều hôm quỳen lặng tiếng rồi,
Vác mai về đóng cửa ngoài buồn tênh.
Ngả người trước ngọn đèn xanh,
Ngoài song mưa tạt, bên mình chấn đơn.
Mình sao vợ vẫn từng cơn?
Thương xuân chi nữa lại hồn xuân chi?
Thương khi đến, hồn khi đi,
Đến lữ lữ đến, đi lữ lữ đi.
Ngoài sân tiếng khóc râm rì,
Chẳng hồn hoa đây, cũng thì hồn chim.
Hồn kia lẳng vắng khôn tìm,

Chim càng lặng lẽ, hoa thêm sượng sùng.

Thân này muốn vẫy vùng đôi cánh,

Nơi chân trời liệng cảnh hoa chơi!

Nào đâu là chỗ chân trời,

Nào đâu là chỗ có đôi chôn hoa?

Sẵn túi gấm dành ta nhặt lấy,

Chọn nơi cao che đầy hương tàn.

Thân kia trong sạch muôn vãn,

Đừng cho rơi xuống ngập tràn bùn nhơ(6).

Ngừng khúc xương lại, nhìn quanh bốn phía, tất cả đều lặng ngắt như tờ, hiển nhiên là hoàn toàn chìm đắm trong làn điệu, mặt lộ vẻ thê lương buồn bã. Hoàng hậu phục hồi tinh thần lại đầu tiên, cầm lấy tay tôi: “Con ta thật là tài hoa, xuất khẩu thành khúc, dứt lời thành chương. Ai gia thiết nghĩ, ‘Chất bản khiết lai hoàn khiết khứ’ (Thân kia trong sạch muôn vãn) chính là câu hay nhất.”

“Thần tức tạ ơn mẫu hậu khích lệ, những lời mẫu hậu nói thần tức xin ghi khắc trong tâm khảm.” Quả thật không cố ý mà lại nhận được ơn che chở, những lời này đúng lúc làm hoàng hậu yên lòng, khiến bà ấy biết tôi nhất định không có quan hệ không minh bạch nào với Chiêu Tài Miêu. Con báo nghe xong kích động cầm lấy tay tôi, ánh mắt nhìn tôi lóe tinh quang, xem ra hắn cũng cho rằng câu ca này của tôi là để biểu lộ tấm lòng chung tình đối với hắn.

“Khúc ca này rất hay, đề từ cũng rất đẹp, chỉ là quá mức bi thương.” Hoàng thượng khẽ nhíu mày, đúng là người xưa, hay mê tín.

“Phụ hoàng nói rất đúng. Thần tức xin đề lại.” Lần thứ hai tôi chấp bút đề một câu “Hoa khai hoa lạc xuân thường tại.” (Hoa nở, hoa tàn xuân ở lại)

“Hay cho câu ‘xuân ở lại’! Bút pháp của thái tử phi thật thần kỳ!” Lão hoàng đế cuối cùng cũng thỏa mãn nở nụ cười.

“Thần tức đã bêu xấu rồi!” Tôi cúi thấp người. Chiêu Tài Miêu từ đầu đến cuối luôn giữ ánh mắt nghiền ngẫm, lúc này cũng lộ ra vẻ kinh ngạc kính phục, con báo thì vô cùng kiêu ngạo tự đắc, tựa như chính là do hắn viết ra, tôi lại bị ánh mắt hăm dọa bốn phía vây quanh, kỳ thực tôi thích cúi đầu hơn.

Đề thi vẫn tiếp tục tiến hành. Ngọc Linh ngẫu nhiên lấy được bức tranh của Tiểu Bạch, hưng phấn đỏ bừng mặt, tình cảm thiếu nữ không chút nào che dấu. Tiểu Bạch không rõ là không hiểu hay giả ngu, không biểu lộ thần sắc gì, bất vi sở động(7).

Tiểu Bạch ngẫu nhiên lấy được bức tranh của Phan Hành Nghiệp, tôi thò đầu nhìn, là một bức tranh cây trúc xiên ngang, trong lòng không khỏi có chút buồn cười, đưa mắt nhìn khắp vườn chẳng thấy đến nửa cái rễ trúc, bức tranh cây trúc này của Hữu thừa tướng dám chắc là vì học đòi văn vẻ thanh cao.

Tiểu Bạch không cần phải nghĩ ngợi, đề lên câu: “Phan phủ trúc bao xuân lục đồ”(Bức tranh rừng trúc um tùm xanh tốt trong Phan phủ).

Tôi che miệng suýt chút nữa cười thành tiếng, thì ra Tiểu Bạch vốn ôn hòa không thích tranh giành với ai cũng có lúc bướng bỉnh, sắc sảo như thế, trong lòng càng cảm thấy khoái trá, Tiểu Bạch này xuất khẩu cũng thật là ác độc. Ý cười dịu dàng nhìn về phía Tiểu Bạch, Tiểu Bạch cũng nhân lúc mọi người không chú ý liền trừng mắt nhìn tôi, khó có dịp nhìn thấy Tiểu Bạch lộ ra thần sắc đẹp đẽ như thế này, tôi không khỏi có chút thất thần...

“Trong vườn này không có trúc, Tư Nho cho rằng bức tranh của Hữu thừa tướng chính là vẽ vườn trúc của quý phủ. Chúc Phan đại nhân vườn trúc tươi tốt, sum suê, gia môn hưng thịnh.” Tiểu Bạch nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

“Ha ha, tạ ơn quốc cữu cát ngôn.” Phan Hành Nghiệp vẫn còn ngốc nghếch vui vẻ. Đoán chừng sau này biết được câu “Trúc bao xuân lục” của Tiểu Bạch ý nghĩa thực là gì mà không tức đến chết mới lạ. “Trúc bao” tách ra chính là “cá cá thảo bao”(người nào cũng ngu dốt), còn “Xuân lục” đọc gần đồng âm với “Xuẩn lư” (đồ con lừa),(8), cả câu này đọc liền chính là “Mỗi người trong Phan phủ đều là đồ con lừa ngu ngốc”. Thương thay cho Phan Hành Nghiệp, bị người ta chửi xéo mà vẫn ngoác miệng ra cười ngây ngô.

Con báo cùng Chiêu Tài Miêu ban đầu cũng không chú ý lắm, sau thấy tôi cười rất kỳ quái, có lẽ ngộ ra, lúc này cũng nhếch miệng cười thành tiếng. Cha lại có phần không tán thành, trừng mắt nhìn Tiểu Bạch. Hoàng thượng long uy khó dò, không biết có hiểu ra hay không, những người còn lại cũng không có mấy phản ứng.

Rượu quá mấy tuần, thái giám tổng quản the thé hô: “Tú nữ hiến vũ...”

Chỉ khoảng nửa khắc, có tiếng sột soạt váy áo từ xa vọng lại, một đoàn thiếu nữ trong làn váy áo cung đình tha thướt tiến đến dưới bậc, một tấm lụa mỏng che khuất nửa khuôn mặt chỉ lộ ra đôi mắt, tăng thêm cảm giác quyến rũ mông lung. Ở Hương Trạch Quốc, mỗi năm hoàng thất lại tuyển phi một lần, những tú nữ vừa đến độ tuổi này trúng tuyển từ nửa năm trước đều từ những gia đình quan lại của cả nước, việc tuyển tú có chút tương tự như triều đại nhà Thanh. Đối với những tú nữ này mà nói, thành hay bại đều do biểu hiện trong đêm hội hoa hôm nay, nếu trở hết tài năng được hoàng thượng hay hoàng tử vừa ý, thì chính là ngày lành làm rạng rỡ tổ tông sắp đến, nếu bất hạnh không được chọn, thì sẽ bị trả về nhà hoặc bị tứ hôn cho thần tử trong triều, tất nhiên không thể bị được với dòng dõi hoàng thất. Tôi từ trước đến nay, đối với loại chuyện giống như ra chợ chọn cải trắng này vẫn luôn không đồng ý, rõ ràng là biểu hiện của chế độ nam quyền tối cao cùng phong kiến quân chủ chuyên chế, thật đáng khinh. Không biết hôm nay lại có nữ hài tử nào rơi vào trong chốn hoàng cung lạnh lẽo như chốn ngục tù này.

Vũ khúc dừng lại, các tú nữ lần lượt luân phiên châm rượu cho hoàng thượng và các hoàng tử, tự triển lãm chính mình, chỉ trong mấy giây đồng hồ phải trình diễn hết thảy các tư thế xinh đẹp, ở mọi góc độ đều có thể phóng ra ánh mắt nhìn quyến rũ, tôi nhìn mà không khỏi thổn thức than thở, đến khi nào tôi mới có thể học được một chiêu hay nửa thức này thì khỏi phải lo không kiếm được vài mỹ nam vây đảo quanh mình.

Thế nhưng có kẻ lại quay sang phóng mị nhãn vào Tiểu Bạch, hơn nữa không chỉ có một người. Hoàng thất tuyển tú lại có thể quay sang tặng rau cải cho ngoại thần, không biết phải làm sao để rửa tiếng oan. Có lẽ vì hôm nay tất cả các nam tử đều mặc cẩm bào thêu hoa cỏ mà không có ai mặc long bào, khiến cho nhiều tú nữ tưởng nhầm Tiểu Bạch cũng là một trong số các hoàng tử. Rau cải kia đánh mất đưa tình đến là vui vẻ, tôi sinh khí, trong lòng ác độc thầm oán: nếu như nói đem nội y mặc ra ngoài quần dài gọi là siêu nhân, đem nội y đội lên đầu thì gọi là người dơi, không biết đem nội y chụp lên mặt thì gọi là gì?

Có điều tiếp đó tôi bật cười thành tiếng, Tiểu Bạch rõ ràng trong não thiếu mất thứ mà người ta gọi là ăng-ten bắt sóng gì gì đó, vẫn còn trầm tư như đi vào cõi thần tiên, không có mặt ở nhà để chọn vợ, không vén lên bức rèm xuân tâm của thiếu nữ.

Đương nhiên phần lớn bọn họ đều nhắm đến hoàng thượng, hiển nhiên là hoàng thượng ngồi ở vị trí cao nhất trong bữa tiệc thì không thể nhắm được. Cũng có không ít cô ươn ẹo trước mặt con báo mà châm rượu, chỉ có điều quá nửa trong số đó khi liếc mắt về phía tôi đang ngồi bên cạnh, cánh tay đang châm rượu liền bắt đầu run run như thể đuối sức. Con báo cứ một chén tiếp một chén, vẫn luôn luôn nheo mắt dò xét tôi, như thể khoe khoang bản thân hẳn đang được hoan nghênh đến thế nào.

Chiêu Tài Miêu ở đằng kia cũng là đáp ứng không xuể, ngay cả một đứa trẻ như Tiểu Lam Miêu cũng có người kính rượu. Trong lúc nhất thời, mùi phấn son của thiếu nữ phiêu đảng khắp trong đình, nói không hết được vẻ phong tình, nếu như tôi là nam tử, chắc chắn hiện giờ cũng vô cùng hưởng thụ.

Cuối cùng, hoàng thượng chọn một nàng tú nữ, hoàng hậu vốn vẫn duy trì tư thế đoan trang, song lúc này cũng thấp thoáng chút rạn vỡ. Tôi đoán trong lòng bà cũng chẳng dễ chịu gì, chỉ một buổi tối mà bỗng thành linh xuất hiện một người con gái chia sẻ trạng phụ với mình, có thể nào mà không thấy lòng buồn vô cớ. Chỉ có điều, đối với con báo, tôi lại mong hẳn cười lấy nhiều nhiều tú nữ một chút, để có thể phân tán sự quan tâm kẻ cận bất thường gần đây của hắn đối với tôi.

Chiêu Tài Miêu cũng chọn hai tú nữ, trong lòng tôi thầm mắng đồ sắc lang. Tiểu Lan Lan còn nhỏ tuổi đương nhiên là không có tâm tư này. Nhưng con báo thể mà lại không chọn bất kỳ ai, thật khiến cho tôi

thất vọng. Con báo nhìn tôi thâm tình, luôn phóng điện vào tôi, ước đoán ngay cả nhà máy năng lượng hạt nhân Tần Sơn nhìn mà thấy tự ti, nhẹ giọng nói vào bên tai tôi: “Có Vân nhi là đủ rồi.”

Tôi vừa trừng mắt nhìn hắn, trong lòng thầm nghĩ: người chỉ đóng kịch trước mặt cha ta thôi. Đồng thời thấp giọng nói một câu: “Yêu cầu điện hạ chú ý tiết kiệm tài nguyên điện lực cho quốc gia!”

Con báo ngẩn người, chẳng hiểu gì cả.

Chú thích:

1- Hoa triều: ngày hội hoa, thường vào ngày 15/2 âm lịch.

2- Hoa mặt ly: hoa nhài

3- Cây điều la: một loại dây leo

4- Đan thanh: xanh đỏ. Mình không hiểu lắm về bút pháp đan thanh, nhưng qua nghĩa của từ này thì đoán đây là thể loại tranh vẽ chỉ dùng hai loại màu sắc này. Nhưng nếu để là bút pháp xanh đỏ nghe thô quá nên mình vẫn để nguyên gốc Hán Việt là bút pháp đan thanh.

5- Từ khúc: Hình thức văn vần, ngôn ngữ linh hoạt gần với khẩu ngữ

6- Táng hoa ngâm – Khúc hát chôn hoa: đây là một bài thơ trong Hồng Lâu Mộng, một tiểu thuyết của nhà văn Tào Tuyết Cần, miêu tả cảnh Lâm Đại Ngọc thương tiếc hoa đào khi rơi xuống nước sẽ bị nước cuốn đến những nơi dơ bẩn nên đã chôn hoa, để hoa có thể về với đất. Bài thơ đẹp, buồn, như báo trước số phận của nàng: “hồng nhan bạc mệnh”.

Trong truyện này, Vân nhi hát vẫn còn thiếu một đoạn nữa như sau:

Nhĩ kim tử khứ nùng thu táng

Vị bốc nùng thân hà nhật táng

Nùng kim táng hoa nhân tiểu si

Tha niên táng nùng tri thị thủy

Thí khán xuân tàn hoa tiệm lạc

Tiện thị hồng nhan lão tử thì

Nhất triều xuân tận hồng nhan lão

Hoa lạc nhân vong lưỡng bất tri.

Dịch thơ:

Giờ hoa rụng có ta chôn cất,

Chôn thân ta chưa biết bao giờ.

Chôn hoa người bảo ngăn ngừa,

Sau này ta chết, ai là người chôn?

Ngắm khi xuân muộn hoa tàn,

Cũng là khi khách hồng nhan về già

Hồng nhan thấm thoát xuân qua,

Hoa tàn người vắng ai mà biết ai!

7-Bất vi sở động: không chút động tĩnh.

8- Trúc bao (); Cá cá thảo bao (); Xuân lục (); Xuân lư ()

25. Chương 19

CHƯƠNG 18 : TRANG SINH HIẾU MỘNG MÊ HỒ ĐIỆP (1)

EDIT: CÚN CON SAY SỮA

Chiêu Tài Miêu không đáp lời, chỉ quay sang nhìn tôi cười nhạt nhẽo.

Ruột gan như lửa đốt, cả gian phòng toát lên bầu không khí quỷ dị. Tiểu Lam Miêu vội vàng lái Chiêu Tài Miêu sang đề tài chính trị đương thời, dự định chuyển hướng sự chú ý của Chiêu Tài Miêu. Cũng may đường thủy về cung không quá dài, chỉ trong chốc lát, thuyền đã về trước cửa cấm cung.

Vì hiện giờ tôi đang trong thân phận cung nữ nên Tiểu Lam Miêu không tiện đỡ tôi, chỉ đành cùng Chiêu Tài Miêu đi ở phía trước, tôi đau khổ nhảy tập tễnh ở phía sau.

Thấy Lam Miêu đã lên bờ, Chiêu Tài Miêu đột nhiên xoay người lại hướng về phía tôi, tôi cả kinh, vội cúi đầu.

Vành tai mát lạnh, cảm giác như có thứ gì đó kẹp vào, vô thức sờ một cái, thì ra là một đôi hoa tai, ngẩng đầu lên, khuôn mặt Chiêu Tài Miêu đã chỉ còn cách khuôn mặt tôi vài cm, tôi hoảng sợ đến nỗi lùi thẳng về phía sau, thiếu chút nữa thì ngã. Chiêu Tài Miêu đưa tay kéo tôi lại, tôi vốn định tránh ra, lại bị hấn rút vào tai một câu vô cùng chấn động:

“Các cô nương trong kinh thành mà không có lỗ tai, ta chỉ biết duy nhất có một người.” Trùng trùng nhìn về phía tôi, ánh mắt vô cùng ám muội: “Lục Kiều mặc dù hay, nhưng e rằng ‘Tướng Dung’ nghe còn êm tai hơn”

Thì ra hấn đã sớm nhận ra rồi! Tôi tức giận đến nỗi chỉ muốn véo vào mặt hấn cho hả dạ, nhưng câu nói tiếp theo của hấn khiến tôi quên cả phát hỏa.

“Tướng Dung cũng cho rằng ngày ấy nàng rơi xuống nước là do bản vương sai người gây nên sao? Không bằng ngắm lại xem cuối cùng ai mới là người thắng.” Nói xong liền nhét một vật gì đó tròn tròn vào tay tôi, tôi cũng không kháng cự, cứ ngây ngốc cầm lấy.

“Chẳng phải hoàng huynh đã đến cửa Đông cung rồi sao? Sao vẫn còn đứng trên thuyền? Người ngoài nhìn thấy sẽ chê cười bản cung đãi khách không chu toàn.” Âm thanh lạnh như băng của con báo vang lên từ trên bờ, khiến tôi rét run, hoàn hồn nhìn lại, chỉ thấy con báo đang trùng trùng nhìn tôi và Chiêu Tài Miêu, trong mắt đã muốn phun ra lửa, ở cự ly xa như vậy, mà vẫn phảng phất cảm thấy ngọn lửa bùng bùng bắn ra từ trong đôi mắt hấn, trong tay nắm chặt ngọc bội huyết long phượng tôi tháo ra từ sáng sớm, khiến đốt ngón tay trắng bệch. Tư thế đó chắc chắn là đã nhận ra tôi, tôi so vai rụt cổ, có chút giống như đứa trẻ biết mình vừa làm sai chuyện gì, lảng tránh ánh mắt hấn.

“Ngọc Tĩnh tham kiến thái tử điện hạ.” Chiêu Tài Miêu thật ra lại vẫn ung dung, tiêu sái như ngày thường mà sải bước lên bờ. Chỉ khổ cái thân tôi, vừa được cung nữ đỡ lên bờ, trong lòng vừa phải nghĩ lát nữa phải giải thích thế nào với con báo.

“Tư Nho tham kiến vương gia.” Sau khi lên bờ tôi mới phát hiện ngoài con báo và Lam Miêu, Tiểu Bạch cũng đứng ở trên bờ, nhìn chân tôi, có một chút là yêu thương, còn phần nhiều là đau thương, mắt mắt. Đột nhiên cảm thấy vô cùng ảo não, hồi hận hôm nay đã tránh mặt hấn mà ra khỏi cung, rất muốn lại gần dùng tay xóa đi nét đau thương trong mắt hấn, ánh mắt khiến trái tim tôi chua xót.

“Người đâu. Đỡ nàng xuống phía dưới.” Con báo để Thất Hỉ dìu tôi đi vào.

“Khoan đã.” Chiêu Tài Miêu đưa tay lên, tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn về phía hấn, “Bản vương thấy cung nữ này rất lạnh lợi, chẳng biết thái tử điện hạ có thể ban nàng cho Ngọc Tĩnh được chăng?”

Tôi ghen hòng nhìn hấn trân trối, bản thân biết rõ tôi là ai lại còn giả ngốc, lỗ mãng nói ra những lời này, xem ra ngày hôm nay hấn nhất định muốn khuấy đảo ao nước vốn đã rất hỗn loạn lên rồi.

Nếu ánh mắt có thể hóa thành lưỡi dao, tôi tin rằng ánh mắt lạnh buốt như băng hiện giờ của con báo có thể băm vụn Chiêu Tài Miêu ra thành từng mảnh nhỏ, mỏng tang như vụn giấy.

“Ha ha ha... Hoàng huynh thật biết nói đùa. Đây là cung nữ thông phòng(2) mà hoàng thượng ban cho Thập Lục hoàng đệ, không thể cho cũng chẳng thể tặng. Nếu thích, bản cung có thể chọn ra hai người thật đẹp đem đến cho hoàng huynh.” Nói xong, liền lệnh cho Thất Hỉ đỡ tôi về cung.

Cuối cùng cũng tránh khỏi một màn trách phạt, tôi thở phào nhẹ nhõm, Tuyết Bích vừa hầu hạ tôi tắm rửa thay y phục, vừa để Thất Hỉ đắp thuốc lên chân tôi, vừa lải nhải bên tai tôi: “Nương nương nha, cái tính bướng bỉnh từ nhỏ của ngài đến khi nào mới sửa được. Ngài ra ngoài chơi thì vui vẻ rồi, chỉ khổ bọn người dưới như chúng tôi thôi, thái tử điện hạ hồi cung không thấy ngài, giận dữ đem toàn Đông cung này lật tung lên. Đến bây giờ, các thái giám cung nữ vẫn đang còn phải quỳ.”

Tôi căn bản chẳng nghe Tuyết Bích nói gì, trong đầu vẫn lặp đi lặp lại câu nói Chiêu Tài Miêu trước khi lên bờ, “người thắng cuối cùng”? Sự kiện rơi xuống nước lần đó, người thắng cuối cùng đương nhiên là con báo, lẽ nào hần muốn ám chỉ tất cả đều là thủ đoạn do con báo đạo diễn?

Lòng tôi phát lạnh, nếu nói Chiêu Tài Miêu tìm người đẩy tôi ngã xuống nước, khiến cho hai nhà Vân, Cơ đối địch là một kế hay, thì việc con báo mới là tác giả chân chính của màn độc thủ này quả thật mới là thần cơ diệu toán, vừa có thể khiến cho tôi không hoài nghi Cơ Nga mà sẽ hoài nghi kẻ đang cùng hần tranh chấp là Chiêu Tài Miêu, lại vừa có thể mượn tay tôi chia mũi nhọn về hướng Chiêu Tài Miêu, cuối cùng sau khi giành được sự ủng hộ của cha xong, hoàn thành một màn gấp lừa bỏ tay người, khiến cho đối phương rơi vào thế vạn kiếp bất phục(3). Đúng là đập nổi chìm thuyền! Lòng tôi giờ đã thành một mảnh lạnh lẽo, thảo nào ngày ấy, khi tôi vừa rơi xuống nước đã thấy con báo xuất hiện, bình thường hần đều ở thư phòng nghị sự, trừ phi biết tiên tri, bằng không sao có thể trùng hợp đến như vậy.

Trong lòng càng nghĩ càng phát lạnh, càng nghĩ càng lo lắng. Ôm đầu gối ở mép giường, vân vê làm rối mái tóc dài, mới phát hiện ra trên tay vẫn còn cầm thứ gì đó mà Chiêu Tài Miêu lén lút đưa cho tôi, lấy ra nhìn, thì ra là một bình cao hổ cốt nho nhỏ, nhớ tới thái độ của hần lúc ấy, bực mình nhét vào một bên. Lại nhớ hần còn kẹp vào tai tôi một đôi hoa tai, lấy xuống xem, là một đôi hoa tai bằng ngọc bích, cũng nhét cả vào cùng một chỗ với thuốc cao.

“Nàng hôm nay đi đâu?” Đang mơ mơ hồ hồ, con báo chợt nắm lấy cổ tay tôi đặt lên ngực hần, nét mặt lo lắng hiếm thấy.

Nghĩ tới việc có thể hần chính là hung thủ hại tôi, tôi phần hân muốn dùng sức đẩy hần ra: “Không cần chàng lo.”

Tôi đâu địch nổi khí lực với hần, không những không thể đẩy được hần ra, trái lại còn ngã xuống giường, hần liền xoay người chặn tôi lại, đem tôi kiểm chế trên giường, giam tôi trong lồng ngực của hần.

“Nàng nói cái gì! Nàng đem những lời vừa rồi lặp lại lần nữa cho ta xem.” Cả người hần như bốc hỏa, lực đạo lớn đến nỗi hầu như muốn bẻ gãy cả xương sườn của tôi.

“Không cần chàng lo! Chẳng phải chàng đã muốn thiếp sớm chết đuối từ lâu rồi sao?” Tôi ra sức dùng cái chân không bị thương đá hần.

Con báo không ngờ rằng tôi sẽ nói như vậy, rõ ràng vô cùng sừng sốt, thừa lúc hần đang thất thần, tôi dùng sức tránh ra, thoát khỏi sự áp chế của hần, lúi vào góc giường. Chỉ trong chốc lát, tôi lại bị một lực đạo còn lớn hơn trước kéo trở về, con báo một lần nữa lại ghim chặt tôi, lần này lực đạo lớn đến mức hầu như muốn nghiền nát tôi.

“Nàng lại có thể hoài nghi ta! Nàng dám hoài nghi ta! Nàng ra ngoài một ngày thông đồng với Tam Lại Tử về, liền dám nói với ta một câu như vậy! Ta họa có bị điên, mới có thể dung túng cho nàng đi quyến rũ nam nhân khác.”

Bảo tôi thông đồng với Chiêu Tài Miêu sao! Khí huyết toàn thân đều xông lên não, không để ý đến sự đau đớn khắp người, vung nắm đấm đầm đấm lên người hần. “Phải! Thiếp thông đồng với người khác đấy! Thiếp thông đồng với người khác thì thế nào? Thiếp quyến rũ người khác thì đã sao? Còn hơn chàng chỉ biết

hăm hại người khác! Có bản lĩnh thì chàng dìm chết thiếp đi! Còn hơn là giả mù sa mưa mà cứu thiếp lên! Thiếp... Ừm...”

Con báo cúi người hung hăng ép lên môi tôi, hàm răng va đập mạnh, trong khoang miệng lập tức bị rách, có chút máu tanh chảy ra, tôi dùng răng cắn mạnh môi hắn, mùi máu tươi càng nồng, ẩm áp theo khóe môi chảy xuống, nhưng hắn vẫn không có ý định buông lỏng chút nào, nắm cổ tay tôi cố định tại đầu giường, đẩy lưỡi vào trong miệng tôi, đem theo vị tinh ngọt khuấy đảo trong miệng tôi, không quan tâm, để ý đến tôi đang giãy dụa, xoay đầu tránh né, vẫn cuồng loạn dây dưa với đầu lưỡi tôi. Bên gối, những sợi tóc tán loạn không biết là của ai.

“Soạt!” Tiếng vải bị xé rách vang lên trong không khí, kinh tâm động phách.

Y phục trên người đã bị xé rách, một vật cứng chắc, nóng rực, cộm lên áp sát vào tôi, tôi run lên, một trận mưa hôn vẫn xối xả từng đợt, từng đợt hướng lên cổ và trước ngực, chuỗi ngọc trên châu trên cổ bị giật đứt, một dòng trên châu chảy xuống.

Có một loại hoảng sợ cùng thê lương chưa từng có đang vây chặt lấy tôi, chất lỏng lạnh lẽo theo khóe mắt lẳng lẳng chảy xuống, cổ tay phải mơ hồ nóng lên.

Thấy tôi rơi lệ, con báo hoảng hốt buông tôi ra, lấy tay lau nước mắt đã tán loạn trên mặt tôi, “Vân nhi ... Vân nhi... Ta... Ta không cố ý... Đã làm nàng đau ư? Nàng... nàng đừng khóc, không phải ta cố ý làm nàng đau đâu...” cắn cắn dục dục, khẽ khàng chạm vào mắt tôi, tôi nhắm mắt quay đầu đi chỗ khác, nước mắt đua nhau chảy xuống. Hắn do dự một chút, với chần, nhẹ nhàng ôm lấy tôi, rồi lại thay tôi lau nước mắt.

Lạnh, toàn thân lạnh như băng. Hắn chạm vào tôi một cái, tôi run một cái, tựa như mảnh băng trôi trên mặt nước, bất cứ lúc nào cũng có thể nứt ra.

“Vân nhi... Xin lỗi, ta nhất thời mất bình tĩnh... Nàng đừng giận ta. Ta... ta sẽ không chạm vào nàng nữa. Ta không biết Tam Lại Tử nói với nàng những gì, nhưng thực sự không phải ta sai người đẩy nàng xuống hồ.” Dừng lại trong chốc lát, “Ta sao có thể chịu nổi, chẳng thà là ta bị chết đuối, nhưng nàng...” Lòng tôi căng thẳng.

“Ta biết nàng hoài nghi ta rằng làm sao ta lại biết rằng nàng gặp nạn. Nàng còn nhớ phụ hoàng từng ban cho nàng Tích Noãn Ngọc để mang bên người không? Noãn ngọc đó và lãnh ngọc trên người ta vốn là một đôi, chúng không giống như những loại ngọc thông thường khác, có thể cảm nhận được nhau, nếu nàng gặp nạn, noãn ngọc trên người nàng sẽ lạnh dần đi, mà lãnh ngọc trên người ta sẽ bắt đầu nóng rực lên. Hai miếng ngọc này khi ở gần nhau sẽ phát ra ánh sáng nhàn nhạt. Đó chính là nguyên nhân mà ngay từ lúc nàng vừa rơi xuống nước, ta đã biết được, vội vã rời khỏi thư phòng đến tìm nàng.” Nói xong, khe khẽ lay người tôi, tôi chẳng cảm giác được gì cả, chỉ thấy rất lạnh, hàm răng không ngừng run lên, xiết chặt bàn tay cũng không thấy chút ấm áp nào.

“Hôm nay... hôm nay vốn là ta sai, nhất thời không tìm thấy nàng nên nóng ruột, lại nhìn thấy nàng cùng Tam Lại Tử trở về, liền không giữ nổi bình tĩnh, ta đã sai rồi, đã làm nàng bị đau.” Đường như lại quan sát biểu hiện của tôi, tôi xoay người sang chỗ khác. “Vân nhi, đừng giận ta được không?”

Sau đó hắn nói gì tôi cũng không rõ, chỉ cảm thấy trán nóng như thiêu như đốt, trên người lúc nóng, lúc lạnh, cổ tay phải lại bắt đầu đau, dần dần mất đi cảm giác. Rơi vào một giấc ngủ mê man, trong mơ luôn có một nữ tử ôm tôi vào lòng mà khóc, lặp đi lặp lại câu nói: “Dung nhi, nương xin lỗi con...”

Nặng nề tỉnh lại, cảm giác như trên người không có một chút sức lực, mở mắt ra cũng phải dùng hết khí lực của toàn thân.

“Nương nương tỉnh rồi! Điện hạ, nương nương tỉnh rồi!” Tuyết Bích kích động cái gì, chẳng qua tôi chỉ vừa mới ngủ một chút mà thôi.

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân hỗn loạn, càng lúc càng tới gần.

“Vân nhi! Vân nhi!”

Lần thứ hai tôi mở mắt ra, chỉ thấy con báo hốc mắt sâu hoắm, thâm quầng, khiến cho đôi mắt phượng càng thêm hẹp dài, râu trên mặt lởm chởm như gốc rạ, khuôn mặt đỏ ửng bất thường, vài sợi tóc tán loạn

trước ngực.

Thấy tôi mở mắt, nét vui sướng điên cuồng hiện lên trên sắc mặt. “Trần thái y, nhanh lên. Mau bắt mạch cho nương nương!”

Trần thái y bắt mạch cho tôi, vuốt râu cười vui vẻ: “Chúc mừng điện hạ, nương nương đã hạ sốt rồi, chỉ cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng là không còn trở ngại nữa.”

Con báo sai người ban thưởng cho Trần thái y, rồi ngồi sát ở đầu giường, nhẹ nhàng nâng đầu tôi gối lên tay hắn, bắt đầu cho tôi uống thuốc, có lẽ vì chưa từng hầu hạ ai bao giờ nên động tác có chút cứng nhắc, mức một thìa thuốc, cẩn thận thổi thổi rồi đưa đến bên môi tôi. Toàn thân tôi không một chút sức lực, không thể phản kháng, ngay cả quay đầu tránh đi cũng không thể, chỉ cần hắn muốn ép tôi, thì giờ có dùng hết sức tôi cũng không thể làm gì được, đành mặc hắn.

Hắn vừa cho tôi uống thuốc, vừa liên miên nói gì đó, tôi từ từ nhắm hai mắt lại, không muốn nhìn thấy hắn, đầu óc lơ mơ, không để ý nghe hắn nói gì, chỉ nghe được câu cuối cùng hắn nói khi để tôi nằm lại xuống giường và dèm chặt góc chăn: “Vân nhi nghỉ ngơi đi, nếu có chuyện gì thì gọi bọn hạ nhân. Ta quay về Kỳ Lân Cư.” Rồi cẩn cẩn dục dục hôn lên mặt tôi.

Mê man ngủ suốt một đêm, đến ngày thứ hai tỉnh lại, thấy tinh thần đã khá hơn rất nhiều, mới nghe Tuyết Bích nói, hôm đó sau khi tôi lịm đi, liền sốt đùng đùng suốt ba ngày ba đêm, con báo quần bách gần như phát điên, thái y chẩn đoán bệnh thì đều cho rằng gặp mưa nên bị nhiễm phong hàn, ngoài ra không tìm ra được bệnh gì, nói là theo lý lẽ ra phải hạ sốt rồi, về sau con báo triệu Phương sư gia đến Đông cung, chẳng biết Phương sư gia dùng phương thuốc gì, uống vào lập tức hạ sốt, người cũng tỉnh lại.

Mà con báo cực nhọc không quản ngày đêm, chăm sóc tôi suốt ba ngày ba đêm, cuối cùng không chịu nổi cũng nhiễm phong hàn, ngày hôm qua bị Tiểu Lam Miêu cưỡng ép quay về nghỉ ngơi, nghe tin tôi tỉnh lại liền xỏ vội giày chạy đến đây cho tôi uống thuốc, thì ra hôm qua sắc mặt hắn ửng hồng như vậy là vì bị bệnh. Lây bệnh cho hắn tôi chẳng thấy có chút hổ thẹn nào, nhớ tới lúc hắn thô bạo cưỡng hôn tôi, mà thấy run cả người.

Trong ba ngày tôi ngất đi đã xảy ra một việc, đó là thái tử và Ngọc Tĩnh Vương tại cổng Đông cung vì tranh giành một cung nữ mà phát sinh ra một vụ bê bối tình ái xôn xao khắp trong, ngoài cung, nơi nơi đều suy đoán xem người cung nữ nào mà có thể khiến cho thái tử và Ngọc Tĩnh Vương phải tranh giành như vậy.

Ngày thứ hai, có lẽ e ngại thiên hạ chưa đủ loạn, Chiêu Tài Miêu BT(3) liền viết một bài thơ, trong đó có hai câu “Vạn nhân từng trung nhất ác thủ, sử ngã y tụ tam niên hương” (dịch nghĩa: Vạn người hợp lại giữa nắm tay; Khiến cho tay áo ta ba năm hương thơm man mát => chả hiểu) Người người vốn đang tưởng tượng suy đoán, lại càng thêm té ngã, lỗi cả mắt nhìn vào chú thích sau cùng: “Nhớ lại cảnh mưa bên đình trước cổng phía Đông” “Trước cổng phía đông” này chính là đại môn Đông cung, mà người được miêu tả trong chữ “Hương” lại càng khiến người ta miên man suy tưởng.

Rất nhanh, một số kẻ lại “nổ” thêm về vụ bê bối tình ái này, ngày ấy, cung nữ mà thái tử và Vương gia tranh giành chính là “Hương thảo mỹ nhân”, vốn cải trang thành cung nữ ra khỏi cung để lên gặp riêng Ngọc Tĩnh Vương, không ngờ lại bị thái tử bắt được quả tang ở trước đại môn Đông cung. Thái tử lửa giận công tâm, trở về ngã bệnh nằm bẹp giường. Câu chuyện trong lời đồn này sinh động như thật, dần dần âm ỉ khắp kinh thành, thậm chí có người nói hai người bọn họ đoạt vương vị là giả, đoạt mỹ nhân mới là thật. Câu chuyện nơi trà dư tửu hậu đều nói về vụ bê bối tình ái giữa ba người.

Tại một góc bán đồ ăn ở chợ Bắc, Vương Nhị bán thịt lợn phun một ngụm nước bọt, vừa cạo râu, vừa bắt chuyện với Lý Tứ bán đậu hũ: “Thế mới nói, ngại vàng ai ngồi còn chưa rõ, mà cho dù là ai ngồi đi chẳng nữa, ta vẫn cực hoàng hậu chính là cô nàng Hương Thảo. Nếu lão tử đây có thể nhìn thấy nàng, con mẹ nó, đừng nói là giết lợn, đến giết người ta đây cũng dám.”

“Người nói những câu này không sợ Nhị nương nhà người nghe thấy sao?” Lý Tứ nhanh nhẹn lau bàn, lau bàn tay dính đầy dầu mỡ vào tạp dề, bắt đầu bán đậu hũ.

“Phì! Đùng nhắc tới mẹ vợ xấu xí của ta nữa.” Còn chưa nói xong, một tiếng tru chéoc như lợn bị chọc tiết vang lên.

“Người nói ai là mẹ vợ xấu xí? Cô nàng nào? Ngày hôm nay người có thành ma cũng phải nói rõ ràng cho ta, đừng hồng chạy thoát.” Lý Tứ vừa cười trộm, vừa nhìn Nhị nương kéo tai Vương Nhị.

Tuyết Bích uyển chuyển đem những chuyện nghe được khắp trong cung, ngoài cung kể lại cho tôi nghe, cẩn thận nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tôi, chỉ sợ tôi sẽ kích động.

Tôi rất buồn ngủ, không nhìn được liền phát tay áo: “Mình đi con đường của mình, chớ quan tâm đến người khác nghĩ gì.” Tuyết Bích nghe xong mà sưng sốt.

Mấy hôm nay, con báo nhiễm bệnh nên quay về Kỳ Lân Cư nghỉ ngơi, cuối cùng tôi cũng không phải bái kiến hần, vui mừng còn không kịp, hơi đâu mà để ý đến mấy câu chuyện bê bối tình ái nhảm chán này, ai muốn nói gì thì nói thế.

Con báo cách ly tôi đến ngày thứ tư, nha đầu Thất Hỉ cuối cùng không nhìn được nữa, liền nhắc nhở tôi: “Điện hạ ngã bệnh, tốt xấu gì cũng phải đến thăm, thế mà ngài cả ngày lẫn đêm đều chẳng quan tâm xem đã xảy ra chuyện gì. Vương Lão Cát nói mỗi ngày điện hạ vừa tỉnh dậy liền hỏi nương nương có tới hay không, nô tỳ nghe xong trong lòng cũng không nở nhẫn tâm, thế mà ngài thì thế nào! Chuyện này mà truyền đến tai những kẻ có ý thì không biết chúng còn phỉ báng nương nương đến đâu! Nô tỳ nghe nói trách phi nương nương ngày ngày còn bưng chậu nước đến trước giường điện hạ, hầu hạ đến nơi đến chốn.”

Nói một lèo, chung quy lại là sợ tôi nếu không hầu hạ con báo cho tốt sẽ có ngày thất sủng. Trong lòng tôi thầm nghĩ, nếu con báo cả đời không đến tìm tôi mới là chuyện khiến tôi hài lòng nhất. Đường nhiên điều này đâu thể nói ra. Không chịu nổi hai nha đầu này lải nhải như niệm kim cô chú bèn tai khiến tôi ong hết cả đầu, tôi quyết định đến thăm hần.

Xua đi làn hơi nước, Kỳ Lân Cư bình thường vốn xạ hương thoang thoảng, nay bị mùi thảo dược sực nức át đi, trong tầng tầng lớp lớp màn che trước giường gỗ hoa lê, Cơ Nga đang nhẹ vắt chiếc khăn, nghiêng người lau mồ hôi cho người đang nằm trên giường.

Người nọ phát tay, Cơ Nga ngẩng ra, “Vâng” một tiếng rồi đứng dậy rời đi, đi một bước ngoảnh đầu lại ba lần, trong mắt không dấu được nỗi thất vọng cùng lo âu, đi tới cửa nhìn thấy tôi thì có chút ngoài ý muốn, u oán nhìn tôi thờ dãi, tôi khẽ phát tay về phía nàng, rồi cất bước đi vào.

Mới mấy ngày không gặp, mà khuôn mặt gầy gò, hai gò má hóp lại, trong mắt có vài phần tơ máu, làn da vốn trắng như tuyết giờ lại càng trắng thêm, ngay cả tĩnh mạch cũng có thể nhìn thấy, khoác chiếc áo mỏng ngồi dựa trên giường, xương quai xanh như ẩn như hiện, trong tay cầm một cuốn sách nhỏ, lông mày khẽ chau lại, thỉnh thoảng lại ho khan hai tiếng.

“Thần thiếp tham kiến điện hạ.”

“Vân nhi, cuối cùng nàng cũng đã tới. Mau bình thân...” Hần kích động đứng dậy muốn đỡ tôi, còn chưa nói xong, thỉnh linh ho dữ dội một tràng, cất ngang câu nói tiếp theo của hần, hần khẽ quay mặt đi, sợ lây bệnh cho tôi.

Không biết tại sao, có lẽ vì thường ngày luôn thấy vẻ kiêu ngạo và ương ngạnh của hần, giờ lần đầu tiên nhìn thấy hần yếu đuối như vậy, trong lòng có chút không nở, nhất thời quên mất chuyện xảy ra mấy hôm trước.

Tiến lại gần, ngồi ở mép giường, khẽ vỗ vỗ vào lưng hần giúp hần thuận khí. “Bệnh đến như núi lở. Bệnh đi như kéo tơ. Điện hạ nên chú ý nghỉ ngơi.” Tôi lấy cuốn sách trong tay hần đặt sang một bên.

Con báo đột nhiên xoay người, kéo tôi ôm vào trong ngực: “Vân nhi, nàng không còn giận vì phụ nữ đúng không?” Tia giả hoạt chợt lóe lên, con mắt cong cong như vầng trăng khuyết, ánh trắng mềm mại như nước tràn ra khắp nơi.

Thì ra là giả bộ, đề tiện! Dám lợi dụng sự cảm thông của tôi, tôi tức giận muốn thoát khỏi vòng tay của hần. Nhưng sức lực của hần lại chẳng giống người bệnh tí nào, căn bản là không thể động đậy.

“Chàng! Chàng gạt thiếp!” Tôi uất ức quay mặt đi, không thèm nhìn hần.

“Vân nhi đừng giận, Ta... ta nếu không làm như vậy, Vân nhi sao chịu đến đây.” Trong giọng nói ẩn chứa sự ngượng ngùng. “Vân nhi, nàng quan tâm đến ta đúng không?” Dè dặt, lại thêm vài phần thấp thỏm.

“Chàng không bị ốm! Thiếp quan tâm đến chàng làm gì!”

“Ta sinh bệnh nên Vân nhi quan tâm đến ta!” Vui vẻ như một đứa trẻ ăn trộm kẹo. Tức chết đi được, lại bị hắn ôm trọn rồi.

“Vi phu thật sự sinh bệnh, không phải gạt Vân nhi. Chỉ là hai hôm vừa rồi đã khá hơn. Chẳng phải Vân nhi vừa nói bệnh đến như núi lở, bệnh đi như kéo tơ còn gì.”

“Vẫn còn một câu nữa muốn nói cho chàng hay: con tằm đến chết vẫn còn vương tơ!(4)” Tránh không được, trốn không thoát, bị ôm chặt cứng, tôi tức giận bắt đầu nguyên rửa hắn.

Con báo nghe thấy tôi rửa, trái lại còn cười ha hả, vui vẻ đung đưa tôi hết sang phải lại sang trái, trong ngực ngân nga rung động: “Nếu có thể cùng Vân nhi mãi gần bó như vậy, có chết cũng đáng.”

Đúng là biến thái! Đến chết vẫn còn muốn mang tôi theo, trong lòng thâm mắng: người đi chết một mình đi.

Hôm nay vốn không nên tới thăm hắn, tôi hối hận rồi.

Chú thích:

1- Trang sinh hiểu mộng mê hồ điệp: một câu thơ trong bài Cầm Sắt, Nguyên tác: Lý Thương Ẩn

Cầm sắt vô đoan ngũ thập huyền

Nhất huyền nhất trụ tư hoa niên

Trang sinh hiểu mộng mê hồ điệp

Vọng đế xuân tâm thác đồ quyền

Thương hải nguyệt minh châu hữu lệ

Lam điền nhật noãn ngọc sinh yên

Thử tình khả đãi thành truy ước

Chỉ thị đương thời dĩ uống nhiên

–Dịch Nghĩa–

Đàn gấm chẳng vì có chi mà có năm mươi dây

Mỗi dây mỗi trụ đều gợi nhớ đến thời tuổi trẻ

Trang Chu buổi sáng nằm mộng thành bướm bướm

Lòng xuân của vua Thục để gửi vào chim Đỗ Quyên

Trăng chiếu sáng trên mặt biển xanh, châu rơi lệ

Ánh nắng ấm áp chiếu vào hạt ngọc Lam Điền sinh ra khói

Tình này đã sớm trở thành nỗi nhớ nhưng về dĩ vãng

Cho đến bây giờ chỉ còn lại nỗi đau thương

–Bản dịch của Huỳnh Minh Đức–

Cầm sắt vì sao ngũ thập huyền

Mỗi dây mỗi trụ, nhớ hoa niên

Trang Chu tỉnh mộng, mơ hồ điệp

Vọng đế lòng xuân, gửi Đỗ quyên

Trăng sáng biển xanh, châu đổ lệ

Khói vương nắng ấm, ngọc Lam điền

Tình này sớm tạo niềm nhung nhớ

Là buổi đầu tiên, chút nỗi niềm

2- Vạn kiếp bất phục: Muôn đời muôn kiếp không trở lại được

3- BT: biến thái

4- Con tầm đến chết vẫn còn vương tơ: ý bạn Dung nhi nói thái tử đến chết vẫn chưa hết bệnh.

CHƯƠNG 19 : CHƯA ĐẾN HOA TRIÊU (1) GIỮA MÙA XUÂN

EDIT: CÚN CON SAY SỮA

Bách hoa sinh nhật thị lương thần,

Vị đáo hoa triêu nhất bán xuân;.

Hồng tử vạn thiên phi cảm tú,

Thượng lao điểm chuế hạ hoa thần.

– Thái Vân –

Dịch thơ:

Sinh nhật trăm hoa là ngày lành

Hoa triêu chưa đến giữa mùa xuân

Hồng, tím vạn ngàn sắc lộng lẫy

Điểm trang tô vẽ mừng hoa thần

– Thái Vân –

Ngày thứ hai sau khi con báo lành bệnh, chính là “Ngày của hoa”, mỗi năm một lần, “Mười lăm tháng hai ngày của hoa” này cùng với ngày “mười lăm tháng giêng tết nguyên tiêu” và ngày “mười lăm tháng tám tết trung thu” chính là ba ngày hội rằm, trong đó, ngày của hoa là long trọng nhất, Hương Trạch Quốc từ trên xuống dưới đều vô cùng coi trọng, không thua kém với chuyện chúng ta coi trọng tết âm lịch.

Đúng vào đầu xuân, tiết trời dần trở nên ấm áp. Luận về tiết, khoảng chừng từ Kinh Trập đến Xuân Phân. Lúc này, mặt đất hồi xuân, vạn vật sống lại, tương truyền là sinh nhật của Bách hoa thần Nhan Di, cỏ cây đâm trồi nảy lộc, trăm hoa hoặc ngậm nụ hoặc hé mở hoặc nở rộ. Hương Trạch Quốc từ xưa đến nay vốn coi trọng, tôn sùng hoa. Hôm nay, từ thiên tử cho tới lê dân đều phải cúng tế bách hoa để cầu được phù hộ, che chở. Cũng chính vì sự tồn tại của ngày lễ này, khiến tôi cảm thấy Hương Trạch Quốc là một đất nước vừa lãng mạn vừa đáng yêu.

Từ mơ sớm, hoàng thượng đã dẫn theo hoàng tộc tới miếu hoa thần dâng hương, cử hành lễ cúng tế.

Sau đó, các hoàng phi, công chúa, theo sự lãnh đạo của hoàng hậu, tiến hành gom góp, thu thập trăm hoa, rồi đem nghiền nát với gạo, chưng cất thành bánh, dùng bánh hoa này ban cho quần thần. Loại bánh này có mùi thơm của hoa hòa quyện cùng mùi thơm ngào ngạt của ngũ cốc, lại được làm ra từ bàn tay của những nữ tử cao quý nhất trong cả nước, khiến cho các quan lại trong triều đều muốn vinh hạnh nhận được bánh hoa.

Trong dân gian, nếu là văn nhân chưa vợ, đều tới ngắm hoa, uống rượu mua vui, cùng nhau xướng họa, ngâm nga cả ngày, “Ngày của hoa” từ đầu đến cuối tạo thành cánh bướm du xuân trong Hữu thi vân:

“Thiên lý tiên hương biến tú hương,

tham soa thành khuyết yểm tà dương.

Đieu an tú bí tranh môn nhập,

đái đặc hồng trần phác tị hương”

(Dịch nghĩa:

Ngàn dặm quê hương thần tiên hóa thành cơn say

Lầu vọng nhấp nhô che khuất ánh tà dương

Yên ngựa chậm trở hoa văn (và) dây cương tranh vào cửa

Mang theo mùi hương hồng trần tràn vào mũi”

Nếu là gia đình nhà nông bình thường thì lại chọn trồng những loại hoa có thể làm thức ăn, đem đủ loại hạt giống ra phơi nắng. Hoa triêu là ngày lành, hương thơm ở khắp nơi, mọi nhà đều đem hạt giống ra phơi nắng, có người nói phải gom đủ “trăm loại hạt giống”, như vậy mới được mùa.

Những cô thiếu nữ trong ngày này, ngoại trừ hoa tươi ra đều không đeo bất kỳ là loại trang sức nào khác trên người, tóc mây cài trâm hoa, váy sa mỏng dính hoa trắng hoặc hoa vàng vụn trên người bịn rịn, quần quít với khóm hoa, đẹp không sao tả xiết. Đương nhiên, đối với một người bị dị ứng phấn hoa như tôi mà nói, không thể nghi ngờ gì, đây đúng là một ngày chịu khổ. Trong những ngày quan trọng như thế này, bất kể thế nào, thái tử phi cũng không thể vắng mặt. Từ sáng sớm, tôi như thể lâm đại địch, phải uống hết ba bát thuốc đặc hiệu của Phương sư gia mới có thể gắng gượng chống đỡ sự hành hạ của hoa tươi trong suốt một ngày.

Tối buổi tối mới là lúc hoàng cung cử hành lễ mừng. Hoàng thượng, hoàng hậu cùng tả, hữu thừa tướng và hoàng tộc trong hoàng cung đều đến trung tâm ngự hoa viên Nhan Di Viên thưởng nguyệt ngắm hoa, sau đó bày rượu trong vườn Túy Vi Đình. Hương Trạch Quốc chính là quê hương của hoa, quê hương của thơ ca. Hoa và thơ, tựa như lửa với ngọn đèn, ngày hôm đó tất cả mọi người dạo chơi trong ngự hoa viên sẽ đều phải vẽ tranh hoa và làm thơ về hoa.

Qua nửa canh giờ nữa là lễ mừng sẽ bắt đầu, nhìn trang phục ổn thỏa của bóng người trong gương, không khỏi cảm thấy có chút ngẩn ngơ. Da dẻ óng ánh, trong suốt như ngọc, nhẵn mịn, mượt mà như sơn, đôi mắt trong trẻo, mơ màng như khói nước, đuôi mắt bên phải chấm một nốt ruồi, dao động như một giọt nước mắt vừa tràn ra, đôi môi đỏ mọng đầy đặn khẽ nhếch lên, búi tóc bóng mượt, làn váy tím như mây như hoa, vạt áo khi ngồi như mây trắng quanh quần vẫn vít cổ cây, vạt váy khi đi như hoa mai lả lướt.

Thấm thoát, tôi đã sắp mười bốn tuổi. Người xưa dậy thì tương đối sớm, hơn nữa tôi chỉ có ăn với ngủ, dáng vóc lộ lộ hiện giờ đã đủ sức mê hoặc đặc biệt của người con gái, hơn nữa lại bày ra một khuôn mặt dụ dỗ người ta phạm tội, quả thực có chút gì đó... Vẫn nói đàn ông có giác quan của loài vật, đối với hành vi của tôi mấy hôm trước, tâm trạng không khỏi có chút thấp thỏm, may mà hiện giờ tạm thời vẫn còn những lời “Đội thái tử phi cập kê là ngày viên phòng.” của hoàng thượng trong thánh chỉ làm vật bảo đảm, nếu không, tôi chắc chắn đã sớm bị con báo ăn sạch sẽ, không còn xương cốt.

“Vân nhi đang nghĩ gì vậy? Phụ hoàng triệu chúng ta đến Nhan Di Viên đấy.” Một cái đầu người đột nhiên xuất hiện trong gương, dọa tôi phát hoảng, không biết con báo đã đứng sau lưng tôi từ lúc nào, cũng mặc áo bào cùng một màu tím như tôi, chỉ khác là không có hoa văn rồng uốn khúc như thường ngày, mà hôm nay thay bằng áo bào thêu mẫu đơn, chứng tỏ thân phận hoàng gia phú quý, tư thế thon dài cao ngất, lúc này đang đặt tay lên hai vai tôi, cúi người dán sát vào bên tai tôi nói nhỏ.

“Vâng. Thần thiếp cùng điện hạ đi tới đó.” Tôi vội vàng đứng lên tránh né sự tiếp xúc thân thể với con báo, sau ngày đó, tôi luôn miễn cảm với mọi sự đụng chạm của con báo, rất sợ lại khơi ra “bản năng” của hấn.

“Nàng nha... lúc nào cũng mơ mơ màng màng” Con báo ấn tôi ngồi xuống, thoát cái đã lấy ra từ trong tay áo một chuỗi gồm hơn mười đóa hoa mặt lý(2) kết thành, nhẹ nhàng vòng qua cổ tôi, lại dùng chuỗi mặt lý khác vòng vào cổ tay tôi, cuối cùng, lấy ra ba đóa mặt lý trắng cài nghiêng nghiêng lên búi tóc. Hương mặt lý thanh nhã quanh quần bên mũi, tôi vô thức đưa tay vuốt nhẹ cánh hoa, phát hiện ra cánh hoa vẫn còn vương vài giọt nước, nhỏ nhắn, xinh xắn động lòng người.

Trên môi chợt xuất hiện cảm giác mềm mại, trơn bóng, khiến tinh thần tôi quay trở lại, khuôn mặt của con báo phóng đại trước mắt tôi, thừa dịp tôi chưa hoàn hồn liền phủ đôi môi lên môi tôi, tôi đưa tay đẩy hấn ra nhưng lại bị hấn giữ cổ tay lại trước ngực, tôi giãy dụa không biết làm sao, song hấn lại giống như

rất hưởng thụ, không nhanh không chậm dùng đầu lưỡi tinh tế tô lại viền môi tôi, sau mấy lần lặp đi lặp lại như thế mới hé mở đôi môi ngậm lấy làn môi run rẩy của tôi, nhẹ nhàng liếm mát, không vào sâu, chỉ như rượu hồng quanh co mơn trớn, chậm chạp rót xuống. Trong đầu tôi trống rỗng, tất cả khả năng tự suy nghĩ trong khoảng khắc đều bị đoạt mất, đợi đến khi có thể hồi phục lại, con báo đã rời khỏi môi tôi, ôm thắt lưng tôi, thỏa mãn nhìn tôi thất thần, đôi mắt quyến rũ khóa chặt tôi, tựa như mối nguy hiểm của một con mèo đang giương móng vuốt nhìn chằm chằm vào con mồi không thể nhúc nhích mà hưng phấn đắc ý. Vừa buồn bực chính mình vì kẻ thứ hai đoạt nụ hôn của tôi vẫn là con báo, tôi vừa oán giận giấy dựa xoay người, không để ý đến con báo, cúi đầu vội vàng đi về hướng Nhan Di Viên. Phía sau văng vẳng tiếng cười đắc ý của con báo.

Do hành vi quấy rối của con báo, khi chúng tôi đến Nhan Di Viên thì mọi người đã tề tựu đông đủ, may mà tâm tình hoàng thượng rất tốt nên không trách tội, chỉ có ánh mắt hoàng hậu là có chút không hài lòng. Ánh trăng mới nhú, như một chiếc lồng bằng lụa mỏng phủ lên trăm hoa trong vườn, tựa như ảo mộng, còn đẹp hơn cả dưới ánh nắng mặt trời, thỏa thích phóng túng nở bung ra khoe sắc, khiến ý cảnh lại tăng thêm vài phần phiêu nhã. Bên trong đình treo đèn lưu ly, ánh nến mờ màng lay động, những dáng người thướt tha. Trong bóng tối mịt mùng, một dáng người tỏa sáng còn hấp dẫn hơn cả ánh trăng, Vân Tư Nho cúi người hướng về phía tôi và con báo hành lễ, ánh mắt vỡ vụn dừng lại trên làn môi sưng đỏ của tôi, chỉ trong chốc lát, một nỗi bi thương phức tạp bện xoắn lại, sau đó chỉ còn là nỗi cô đơn trống trải cùng điều linh. Niềm đau đớn chạm sâu trong cõi lòng dường như bóp chặt lồng ngực đến không thể thở nổi, tôi nặng nề ngược mắt lên nhìn hắn, cho đến khi con báo rất nhanh nắm lấy tay tôi, âm u nghiêm mặt đưa tôi đến chỗ ngồi, tôi mới miễn cưỡng hoàn hồn.

Vừa ngẩng đầu lên, lại đối mặt với ánh mắt như cười như không của Chiêu Tài Miêu, thấy tôi nhìn hắn, nét cười kia lại càng thêm khó hiểu, khóe miệng cong lên mập mờ, thực sự chỉ muốn đánh. Lần trước chỉ vì hắn gây xích mích, hại tôi thiếu chút nữa bị con báo nuốt chửng.

Một tiếng ho nhẹ truyền đến, hoàng hậu ngồi phía bên phải khẽ mím môi, liếc mắt tinh tế quan sát ba người là tôi, con báo và Chiêu Tài Miêu. Còn những con mèo khác trong Triệu gia và các hoàng phi dường như đang dò xét chúng tôi. Ban đầu tôi có chút không hiểu, sau lại đột nhiên nhớ ra bọn họ có lẽ là muốn xác định những lời đồn nhảm nhí về tôi và Chiêu Tài Miêu. Để không rơi vào miệng lưỡi thế nhân, tôi vội vàng thu hồi lại nửa con mắt khinh khỉnh vốn định bắn về phía Chiêu Tài Miêu, ngoan ngoãn lặng yên ngồi đó. Nhưng những ánh mắt xung quanh vẫn không chịu buông tha, từng đạo, từng đạo như thể vẫn xuyên thủng qua tôi. Giờ tôi mới sâu sắc lý giải được vì sao câu thành ngữ Tiếng Anh “Mưa xối xả” lại cần đến “It rains cats and dogs” để hình dung, đúng là vô cùng chính xác. Đúng lúc tôi sắp bị các đồng chí cats dùng mắt bắn chết, thì cung nữ lần lượt nói đuôi nhau tiến vào đình dâng mực vẽ và rượu hoa quả giải vây cho tôi.

Sự chú ý của mọi người cuối cùng cũng chuyển đến tiệc rượu trước mặt, nhất thời ăn uống linh đình, nói cười liên tục. Nhưng tôi vốn buồn bực, lễ mừng “Ngày của hoa” trong cung năm trước chỉ có hoàng tộc, còn đại thần chỉ mời tả, hữu thừa tướng, vì sao năm nay Tiểu Bạch lại có mặt ở đây.

“Ai gia nghe nói bút pháp đàn thanh của đại công tử Vân tướng vô cùng tuyệt diệu, vẽ chim muông hoa cỏ đều xuất thần nhập hóa, chính là đứng đầu Hương Trạch Quốc, hôm nay may mắn mời được quốc cữu đến đây, không bằng nhân hội hoa đêm nay mời quốc cữu khai bút, hoàng thượng thấy thế nào?” Hoàng hậu mỉm cười thông thả nói, đồng thời đưa mắt liếc nhìn về phía Bát công chúa Ngọc Linh, đẩy về bốn cột cương chiều. Sau đó, người được nhìn xấu hổ cúi đầu. Tôi chợt tỉnh ngộ. Xem ra Ngọc Linh đã nói gì đó với hoàng hậu, hoàng hậu mới mời Tiểu Bạch đến đây, ánh mắt bà dường như đang đánh giá con rể khiến lòng tôi vừa sợ, vừa sầu lo.

“Chủ ý của hoàng hậu rất hay. Cứ như vậy đi.” Hoàng thượng gật đầu đồng ý với kiến nghị của hoàng hậu.

“Tạ ơn hoàng hậu khen ngợi, Tư Nho tuân chỉ.” Tiểu Bạch vén tay áo sa, không nhanh không chậm tiến tới án kỷ bố trí ngoài đình từ trước, bắt đầu vẽ tranh, bút mực không ngừng vung lên, song tâm tư dường như lại chẳng đặt ở trong đó, chân mày khắc khoải khẽ nhíu lại, ánh mắt lơ lửng nơi đâu. Chẳng biết bắt đầu từ khi nào, nhìn hắn, cuối cùng khiến tôi bắt đầu nghĩ rằng hắn đang mang nỗi oán trách dồn vào nét bút mà khắc họa nên từng đường nét của đóa hoa đình hương, nét vẽ mang theo nỗi u buồn, hương thơm lắng dịu, phiến muộn tựa mưa xuân, bàng hoàng mà ưu nhã... Ánh trăng dường như cũng thiên vị người trai trẻ đang vẽ hoa đình hương, lặng lẽ chảy tràn quanh thân hắn, phủ kín một quãng xán lạn đầy thương cảm

và tĩnh mịch.

“Vân nhi nhìn gì thế?” Âm thanh trầm buồn của con báo vang lên bên tai, quở mị quanh quẩn bên tai dọa tôi không ít.

“A... a... Không có gì. Không nhìn gì cả. Thần thiếp đang nghĩ hoa cúc trong vườn thật đẹp. Vàng thật, đúng thế.” Nói năng lộn xộn một hồi cho qua chuyện.

Dựa theo quy củ ngày của hoa trong cung từ năm trước, mỗi người phải vẽ một bức tranh phong cảnh về hoa, sau khi vẽ xong sẽ phải đề từ, không giới hạn số chữ, cũng không hạn chế niêm luật, có thể là một bài thơ cũng có thể là một câu nói, chỉ cần hợp với ngữ cảnh là được.

Mắt thấy Tiểu Bạch đã hoàn thành bức tranh, đang suy nghĩ đề từ, chợt có người ngăn lại: “Quốc cữu chậm đã.” Vừa nhìn lại, thì ra là Chiêu Tài Miêu. Không biết cái gã e thiên hạ chưa đủ loạn này lại muốn làm gì.

“Phụ hoàng, nhi thần cho rằng năm nào cũng vẽ tranh đề thơ thì thật chẳng có gì mới mẻ, không bằng năm nay thay đổi một chút đi.”

“Ồ! Hoàng nhi có ý kiến gì hay không? Nói thử ọi người nghe xem nào.”

“Nhi thần nghĩ rằng chỉ bằng mỗi người sau khi vẽ tranh xong đều không nên đề từ, đem bức họa cuộn tròn lại thả vào trong ống, sau khi tất cả mọi người đều vẽ xong, sẽ lấy ra một bức tranh bất kỳ rồi đề từ cho bức tranh đó. Chẳng hay phụ hoàng thấy thế nào?”

“Ừm... ý kiến của hoàng nhi quả là mới mẻ và thú vị, theo ý hoàng nhi đi. Quốc cữu tạm thời khoan đề từ vội.” Hoàng thượng cũng cảm thấy ý kiến này có vẻ rất thú vị.

Tiểu Bạch trở về trong đình, ánh mắt của Ngọc Linh chăm chú dõi theo nhất cử nhất động của Tiểu Bạch khiến tôi rất khó chịu, lại không biết rằng ánh mắt của Tiểu Bạch dường như chỉ dừng lại trên người tôi.

Kế tiếp, mọi người lần lượt vẽ xong tranh, tiểu thái giám cuộn lại thả vào trong ống sứ men xanh, hoàng thượng là người chọn đầu tiên, tùy tiện cầm lên một bức, mở ra nhìn về phần đề tên ở góc dưới cùng bên phải, là bức tranh hoa tử đằng của cha. Hoàng thượng suy nghĩ trong chốc lát, đề rằng: “Đằng giá sổ trọng hương vụ hợp, hoa quang nhất phiến tử vân đôi” (Tử đằng e ấp hương còn ngậm/ Từng cánh, từng cánh tím ấp ôm).

“Hoàng thượng thật là bút pháp thần kỳ sinh hoa. Thần không thể sánh được.” Hoàng thượng bút còn chưa buông, Hữu tể tướng Phan Hành Nghiệp đã vội a dua vỗ mông ngựa, từ nét mặt đến thân hình đều đồng nhất một vẻ chân thành.

Tiếp đó, hoàng hậu ngẫu nhiên lấy được bức tranh của Tiểu Lam vẽ cây điều la(3), đề hai câu: “Khúc lan tiểu viện thiêm hoa chướng, tể diệp nhu đằng nhiều trúc lý.”(Sinh nơi bờ dậu trong vườn nhỏ/Dây leo mềm (mại) quấn quanh rào trúc).

Con báo ngẫu nhiên lấy được bức tranh hoa ngọc trâm của tôi, vừa nhìn thấy lạc khoản của tôi, liền ngoái đầu lại nhìn tôi khẽ cười, mắt như hoa đào nở rộ, ánh mắt rõ ràng như đang nói: “Duyên phận a!” làm tôi muốn ối, quay lại trừng mắt nhìn hấn.

“Thái tử ca ca và thái tử phi tình cảm quả thật rất tốt nha!” Ngọc Linh nhìn hai chúng tôi, quay về phía tôi nháy mắt. Tôi bất bình, hóa ra nàng ta đã hiểu lầm ánh mắt giết người của tôi, biến nó thành liếc mắt đưa tình với con báo. Khuôn mặt nhỏ của tôi trở nên u ám, Chiêu Tài Miêu cười có chút châm biếm, con báo cười như hoa nở bồng trên đỉnh núi. “Chẳng lẽ Linh nhi của chúng ta đang ước ao một ngày nào đó cũng được phụ hoàng ban ột phu quân như ý?” Nói xong có ý nhìn về phía Tiểu Bạch. Tôi chỉ cảm thấy máu trên mặt rút hết xuống, bất chấp đó chỉ là Ngọc Linh đang làm nũng với con báo, trừng mắt nhìn chằm chằm Tiểu Bạch, nhưng Tiểu Bạch dường như lại không biết hai người họ đang nói chuyện liên quan đến mình, chỉ khẽ cúi đầu trầm tư. Cha vẫn thái độ thanh đạm như trước, hoàng thượng thần sắc bất minh, hoàng hậu thấy cha cùng hoàng thượng không ai nói tiếp cũng không tiện lên tiếng. Con báo tuyệt bút vung lên, trên bức tranh của tôi đề hai câu: “Ngọc ba dạ tĩnh thanh hình viễn, trâm diệp phong hàn thúy sắc nùng” (Đóa ngọc hoa trong đêm lặng lẽ tỏa hương bay xa/Lá (như những chiếc) trâm xanh biếc trong gió lạnh).

Đến lượt tôi rút, tôi nhìn những cuộn tranh một chút, tuy nói chúng đã cuộn lại nhìn không rõ, nhưng bởi vì người xưa đều dùng giấy Tuyên Thành để vẽ tranh, sắc mực đan thanh(4) luôn luôn thắm một chút qua giấy mà lộ ra đại khái. Trong một đám màu sắc rườm rà, có một cuộn tranh sạch sẽ thu hút ánh mắt tôi, tôi không chút do dự rút lấy, vừa mở ra nhìn, liền lập tức thấy choáng váng – cả một tờ giấy Tuyên Thành mở ra đều trống không, ngoại trừ hai chữ Ngọc Tĩnh đề ở góc phải, bức tranh không có thêm nét bút nào khác. Nhìn về phía Chiêu Tài Miêu, bộ dạng của hắn khiến tôi cảm thấy hắn chắc chắn tôi sẽ là người chọn bức họa này, có chút đắc ý, xem ra hôm nay hắn đã sớm tính toán ra cho tôi một đề khó. Những người trong đình đều cảm thấy hứng thú, nhất tề đưa ánh mắt tập trung lên người tôi, chờ xem tôi rút lui bằng cách nào.

Tôi hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, thề từ mai sẽ chuyên tâm nghiên cứu các cách thức nấu nướng thịt mèo.

“Hôm nay đúng kỳ trăm hoa nở rộ, xanh um tươi tốt, vạn vật hồi sinh. Không biết vì sao Vương gia lại làm ra một bức tranh hiu quạnh làm thương tổn khí xuân thế này? Bản cung cho rằng không may mắn lắm.” Tôi giương mắt dò xét nhìn về phía Chiêu Tài Miêu, tiện thể bày tỏ thái độ khinh thường, chỉ một con mèo mà cũng muốn đấu sao, cửa sổ cũng không có đâu!

“Thái tử phi chỉ giáo cho!” Chiêu Tài Miêu còn chưa kịp lên tiếng, lòng hiếu kỳ của hoàng hậu đã dâng lên, không nhịn được hỏi trước. Chiêu Tài Miêu, hoàng thượng hiển nhiên là cũng hứng thú dạt dào. Con báo, Tiểu Bạch cùng cha đều có dáng vẻ tin chắc điều này không thể làm khó được tôi. Còn lại mọi người đoán chừng đều chờ tôi bị xấu mặt.

Tôi cười cười, múa bút viết xuống: “Hoa tự phiêu linh thủy tự lưu.” (Hoa tự mình bay theo chiều gió, nước tự chảy)

“Bẩm mẫu hậu, trong bức tranh này của Vương gia, hoa đã bay theo gió, nước đã trôi đi, trước mắt chỉ còn một màu trắng thê lương, bức tranh này chẳng phải là quá hiu quạnh, làm thương tổn khí xuân sao?” Dứt lời, mọi người trong đình bất giác đều cảm thấy có lý mà gật đầu. Tiểu Bạch nhìn tôi cười đầy triết lý, trong chớp mắt, tôi đã quay trở lại thành một kẻ ranh mãnh, con báo thì khẽ vuốt ve tay tôi.

“Thái tử phi tài trí mẫn tiệp, lão thần từng nghe nói thái tử phi rất giỏi âm luật, từ khúc(5) cũng rất tinh diệu, chẳng hay hôm nay không biết có thể may mắn mời được thái tử phi bằng lòng xướng một khúc họa theo ý cảnh của bức tranh này không?” Phan Hành Nghiệp này đoán chừng thấy tôi đối đáp có lý nên rất không cam lòng, nhất định phải thấy tôi xấu mặt. Để tôi xướng khúc có lẽ là muốn trả thù chuyện con trai Phan Nghị Việt của ông ta năm đó ở Lê Viên bị tôi làm cho nhục nhã, chỉ có điều yêu cầu thái tử phi hiến khúc không tránh khỏi phô trương thái quá, quả nhiên là kẻ thô kệch không có não, không nghĩ rằng đặc tội tôi chỉ là chuyện nhỏ, thế nhưng trong ngày hôm nay mà làm khó cho tôi chính là không để cho con báo và cha chút thể diện, không để cho hoàng gia chút thể diện, sau đó thì chết thể nào chưa biết.

Sắc mặt con báo trầm xuống, đang định nói gì đó, tôi đưa tay ngăn hắn lại: “Ha ha, tạ ơn Hữu thừa tướng đã khen. Ngày hôm nay bản cung đến bên xấu mặt thôi.” Trong lòng tôi khinh thường kẻ hừ một tiếng.

Cầm chén rượu ngọc trên bàn, tôi thông thả ngâm nga bài “Táng hoa ngâm” của Đại Ngọc:

Hoa tạ hoa phi phi mẫn thiên

Hồng tiêu hương đoạn hữu thù liên

Du ti nhuyễn hệ phiêu xuân tạ

Lạc như khinh triêm phốc tú liêm.

Khuê trung nữ nhi tích xuân mộ

Sầu tự mẫn hoài vô thích xứ

Thủ bả hoa sử xuất tú khuê

Nhân đạp lạc hoa lai phục khứ.

Liễu ti du giáp tự phương phi

Bất quần đào phiêu dữ lý phi

Đào lý minh niên năng tái phát
Minh niên khuê trung tri hữu thù.
Tam nguyệt hương sào dĩ lũy thành
Lương gian yển tử thái vô tình
Minh niên hoa phát tuy khả trác
Khước bất đạo nhân khứ lương không sào dã khuynh!
Nhất niên tam bách lục thập nhật
Phong đao sương kiếm nghiêm tương bức
Minh mị tiên nghiên năng kỷ thì
Nhất triều phiêu bạc nan tầm mịch.
Hoa khai dị kiến lạc nan tầm
Giai tiền muện sát táng hoa nhân
Độc ỷ hoa sử lệ ám sái
Sái thượng không chi kiến huyết ngân.
Đỗ quyên vô ngữ chính hoàng hôn
Hà sử quy khứ yểm trùng môn
Thanh đăng chiếu bích nhân sơ thụ
Lãnh vũ xao song bị vị ôn.
Quái nùng để sự bội thương thần
Bán vị liên xuân bán não xuân
Liên xuân hốt chí não hốt khứ
Chí hựu vô ngôn khứ bất văn
Tạc tiêu đình ngoại bi ca phát
Tri thị hoa hồn dữ điệu hồn.
Hoa hồn điệu hồn tổng nan lưu
Điệu tự vô ngôn hoa tự tu
Nguyện nô hiệp hạ sinh song dực
Tùy hoa phi đảo thiên tẫn đầu
Thiên tẫn đầu, hà xứ hữu hương khâu?
Vị nhược cảm nang thu diễm cốt
Nhất bồi tịnh thổ yểm phong lưu
Chất bản khiết lai hoàn khiết khứ
Cường ư ô não hãm cử câu.
(Dịch thơ:
Khúc hát chôn hoa
Hoa bay hoa rụng ngập trời,

Hồng phai hương lạt ai người thương hoa?
Đài xuân tơ rủ la đà,
Rèm thêu bông khê đập qua bên ngoài.
Kìa trong khuê các có người,
Tiếc xuân lòng những ngậm ngùi vẫn vơ.
Vác mai rảo bước bước ra,
Lòng nào nữ giã lên hoa thế này?
Vỏ du tơ liễu đẹp thay,
Mặc cho đào rụng, lý bay đó mà.
Sang năm đào lý trở hoa,
Sang năm buồng gấm biết là còn ai ?
Tháng ba tổ đã xây rồi,
Trên xà hỏi én quen người hay không?
Sang năm hoa lại đâm bông,
Biết đâu người vắng, lầu hồng còn tro?
Ba năm sáu chục thoi đưa,
Gươm sương dao gió những chờ đâu đây.
Tốt tươi xuân được mấy ngày,
Chốc đà phiêu dạt, bèo mây thêm sầu.
Nở rồi lại rụng đi đâu,
Người chôn hoa những rầu rầu đòi cơn.
Cầm mai lệ lại ngậm tuôn,
Dây trên cành trụi hầy còn máu rơi.
Chiều hôm quỳen lặng tiếng rồi,
Vác mai về đóng cửa ngoài buồn tênh.
Ngả người trước ngọn đèn xanh,
Ngoài song mưa tạt, bên mình chẵn đơn.
Mình sao vợ vẫn từng cơn?
Thương xuân chi nữa lại hồn xuân chi?
Thương khi đến, hồn khi đi,
Đến lừ lừ đến, đi lự lự đi.
Ngoài sân tiếng khóc rầm rì,
Chẳng hồn hoa đấy, cũng thì hồn chim.
Hồn kia lảng vảng khôn tìm,
Chim càng lặng lẽ, hoa thêm sượng sùng.
Thân này muốn vẫy vùng đôi cánh,

Nơi chân trời liệng cảnh hoa chơi!

Nào đâu là chỗ chân trời,

Nào đâu là chỗ có đồi chôn hoa?

Sẵn túi gấm dành ta nhặt lấy,

Chọn nơi cao che đầy hương tàn.

Thân kia trong sạch muôn vãn,

Đừng cho rơi xuống ngập tràn bùn nhơ(6).

Ngừng khúc xương lại, nhìn quanh bốn phía, tất cả đều lặng ngắt như tờ, hiển nhiên là hoàn toàn chìm đắm trong làn điệu, mặt lộ vẻ thê lương buồn bã. Hoàng hậu phục hồi tinh thần lại đầu tiên, cầm lấy tay tôi: “Con ta thật là tài hoa, xuất khẩu thành khúc, dứt lời thành chương. Ai gia thiết nghĩ, ‘Chất bản khiết lai hoàn khiết khứ’ (Thân kia trong sạch muôn vãn) chính là câu hay nhất.”

“Thần tức tạ ơn mẫu hậu khích lệ, những lời mẫu hậu nói thần tức xin ghi khắc trong tâm khảm.” Quả thật không cố ý mà lại nhận được ơn che chở, những lời này đúng lúc làm hoàng hậu yên lòng, khiến bà ấy biết tôi nhất định không có quan hệ không minh bạch nào với Chiêu Tài Miêu. Con báo nghe xong kích động cầm lấy tay tôi, ánh mắt nhìn tôi lóe tinh quang, xem ra hẳn cũng cho rằng câu ca này của tôi là để biểu lộ tấm lòng chung tình đối với hắn.

“Khúc ca này rất hay, đề từ cũng rất đẹp, chỉ là quá mức bi thương.” Hoàng thượng khẽ nhíu mày, đúng là người xưa, hay mê tín.

“Phụ hoàng nói rất đúng. Thần tức xin đề lại.” Lần thứ hai tôi chấp bút đề một câu “Hoa khai hoa lạc xuân thường tại.” (Hoa nở, hoa tàn xuân ở lại)

“Hay cho câu ‘xuân ở lại’! Bút pháp của thái tử phi thật thần kỳ!” Lão hoàng đế cuối cùng cũng thỏa mãn nở nụ cười.

“Thần tức đã bêu xấu rồi!” Tôi cúi thấp người. Chiêu Tài Miêu từ đầu đến cuối luôn giữ ánh mắt nghiền ngẫm, lúc này cũng lộ ra vẻ kinh ngạc kính phục, con báo thì vô cùng kiêu ngạo tự đắc, tựa như chính là do hắn viết ra, tôi lại bị ánh mắt hâm mộ bốn phía vây quanh, kỳ thực tôi thích cúi đầu hơn.

Đề thi vẫn tiếp tục tiến hành. Ngọc Linh ngẫu nhiên lấy được bức tranh của Tiểu Bạch, hưng phấn đỏ bừng mặt, tình cảm thiếu nữ không chút nào che dấu. Tiểu Bạch không rõ là không hiểu hay giả ngu, không biểu lộ thần sắc gì, bất vi sở động(7).

Tiểu Bạch ngẫu nhiên lấy được bức tranh của Phan Hành Nghiệp, tôi thò đầu nhìn, là một bức tranh cây trúc xiên ngang, trong lòng không khỏi có chút buồn cười, đưa mắt nhìn khắp vườn chẳng thấy đến nửa cái rễ trúc, bức tranh cây trúc này của Hữu thừa tướng dám chắc là vì học đòi văn vẻ thanh cao.

Tiểu Bạch không cần phải nghĩ ngợi, đề lên câu: “Phan phủ trúc bao xuân lục đồ”(Bức tranh rừng trúc um tùm xanh tốt trong Phan phủ).

Tôi che miệng suýt chút nữa cười thành tiếng, thì ra Tiểu Bạch vốn ôn hòa không thích tranh giành với ai cũng có lúc bùng bình, sắc sảo như thế, trong lòng càng cảm thấy khoái trá, Tiểu Bạch này xuất khẩu cũng thật là ác độc. Ý cười dịu dàng nhìn về phía Tiểu Bạch, Tiểu Bạch cũng nhận lúc mọi người không chú ý liền trừng mắt nhìn tôi, khó có dịp nhìn thấy Tiểu Bạch lộ ra thần sắc đẹp đẽ như thế này, tôi không khỏi có chút thất thần...

“Trong vườn này không có trúc, Tư Nho cho rằng bức tranh của Hữu thừa tướng chính là vẽ vườn trúc của quý phủ. Chúc Phan đại nhân vườn trúc tươi tốt, sum suê, gia môn hưng thịnh.” Tiểu Bạch nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

“Ha ha, tạ ơn quốc cữu cát ngôn.” Phan Hành Nghiệp vẫn còn ngốc nghếch vui vẻ. Đoán chừng sau này biết được câu “Trúc bao xuân lục” của Tiểu Bạch ý nghĩa thực là gì mà không tức đến chết mới lạ. “Trúc bao” tách ra chính là “cá cá thảo bao”(người nào cũng ngu dốt), còn “Xuân lục” đọc gần đồng âm với “Xuân

lư” (đồ con lừa), (8), cả câu này đọc liền chính là “Mỗi người trong Phan phủ đều là đồ con lừa ngu ngốc”. Thương thay cho Phan Hành Nghiệp, bị người ta chửi xéo mà vẫn ngoác miệng ra cười ngây ngô.

Con báo cùng Chiêu Tài Miêu ban đầu cũng không chú ý lắm, sau thấy tôi cười rất kỳ quái, có lẽ ngộ ra, lúc này cũng nhếch miệng cười thành tiếng. Cha lại có phần không tán thành, tròng mắt nhìn Tiểu Bạch. Hoàng thượng long uy khó dò, không biết có hiểu ra hay không, những người còn lại cũng không có mấy phản ứng.

Rượu quá mấy tuần, thái giám tổng quản the thé hô: “Tú nữ hiến vũ...”

Chỉ khoảng nửa khắc, có tiếng sột soạt váy áo từ xa vọng lại, một đoàn thiếu nữ trong làn váy áo cung đình tha thướt tiến đến dưới bậc, một tấm lụa mỏng che khuất nửa khuôn mặt chỉ lộ ra đôi mắt, tăng thêm cảm giác quyến rũ mông lung. Ở Hương Trạch Quốc, mỗi năm hoàng thất lại tuyển phi một lần, những tú nữ vừa đến độ tuổi này trúng tuyển từ nửa năm trước đều từ những gia đình quan lại của cả nước, việc tuyển tú có chút tương tự như triều đại nhà Thanh. Đối với những tú nữ này mà nói, thành hay bại đều do biểu hiện trong đêm hội hoa hôm nay, nếu trở hết tài năng được hoàng thượng hay hoàng tử vừa ý, thì chính là ngày lành làm rạng rỡ tổ tông sắp đến, nếu bất hạnh không được chọn, thì sẽ bị trả về nhà hoặc bị tứ hôn cho thần tử trong triều, tất nhiên không thể bị được với dòng dõi hoàng thất. Tôi từ trước đến nay, đối với loại chuyện giống như ra chợ chọn cải trắng này vẫn luôn không đồng ý, rõ ràng là biểu hiện của chế độ nam quyền tối cao cùng phong kiến quân chủ chuyên chế, thật đáng khinh. Không biết hôm nay lại có nữ hài tử nào rơi vào trong chốn hoàng cung lạnh lẽo như chốn ngục tù này.

Vũ khúc dừng lại, các tú nữ lần lượt luân phiên châm rượu cho hoàng thượng và các hoàng tử, tự triển lãm chính mình, chỉ trong mấy giây đồng hồ phải trình diễn hết thấy các tư thế xinh đẹp, ở mọi góc độ đều có thể phóng ra ánh mắt nhìn quyến rũ, tôi nhìn mà không khỏi thổn thức than thở, đến khi nào tôi mới có thể học được một chiêu hay nửa thức này thì khỏi phải lo không kiếm được vài mỹ nam vây đảo quanh mình.

Thế nhưng có kẻ lại quay sang phóng mị nhãn vào Tiểu Bạch, hơn nữa không chỉ có một người. Hoàng thất tuyển tú lại có thể quay sang tặng rau cải cho ngoại thần, không biết phải làm sao để rửa tiếng oan. Có lẽ vì hôm nay tất cả các nam tử đều mặc cẩm bào thêu hoa cỏ mà không có ai mặc long bào, khiến cho nhiều tú nữ tưởng nhầm Tiểu Bạch cũng là một trong số các hoàng tử. Rau cải kia đánh mất đưa tình đến là vui vẻ, tôi sinh khí, trong lòng ác độc thầm oán: nếu như nói đem nội y mặc ra ngoài quần dài gọi là siêu nhân, đem nội y đội lên đầu thì gọi là người dơi, không biết đem nội y chụp lên mặt thì gọi là gì?

Có điều tiếp đó tôi bật cười thành tiếng, Tiểu Bạch rõ ràng trong não thiếu mất thứ mà người ta gọi là ăng-ten bắt sóng gì gì đó, vẫn còn trầm tư như đi vào cõi thần tiên, không có mặt ở nhà để chọn vợ, không vén lên bức rèm xuân tâm của thiếu nữ.

Đương nhiên phần lớn bọn họ đều nhắm đến hoàng thượng, hiển nhiên là hoàng thượng ngồi ở vị trí cao nhất trong bữa tiệc thì không thể nhắm được. Cũng có không ít cô ưỡn ẹo trước mặt con báo mà châm rượu, chỉ có điều quá nửa trong số đó khi liếc mắt về phía tôi đang ngồi bên cạnh, cánh tay đang châm rượu liền bắt đầu run run như thể đuối sức. Con báo cứ một chén tiếp một chén, vẫn luôn luôn nheo mắt dò xét tôi, như thể khoe khoang bản thân hẳn đang được hoan nghênh đến thế nào.

Chiêu Tài Miêu ở đằng kia cũng là đáp ứng không xuể, ngay cả một đứa trẻ như Tiểu Lam Miêu cũng có người kính rượu. Trong lúc nhất thời, mùi phấn son của thiếu nữ phiêu đảng khắp trong đình, nói không hết được vẻ phong tình, nếu như tôi là nam tử, chắc chắn hiện giờ cũng vô cùng hưởng thụ.

Cuối cùng, hoàng thượng chọn một nàng tú nữ, hoàng hậu vốn vẫn duy trì tư thế đoan trang, song lúc này cũng thấp thoáng chút rạn vỡ. Tôi đoán trong lòng bà cũng chẳng dễ chịu gì, chỉ một buổi tối mà bỗng thành linh xuất hiện một người con gái chia sẻ trạng phụ với mình, có thể nào mà không thấy lòng buồn vô cớ. Chỉ có điều, đối với con báo, tôi lại mong hẳn cười lấy nhiều nhiều tú nữ một chút, để có thể phân tán sự quan tâm kẻ cận bất thường gần đây của hắn đối với tôi.

Chiêu Tài Miêu cũng chọn hai tú nữ, trong lòng tôi thầm mắng đồ sắc lang. Tiểu Lan Lan còn nhỏ tuổi đương nhiên là không có tâm tư này. Nhưng con báo thể mà lại không chọn bất kỳ ai, thật khiến cho tôi thất vọng. Con báo nhìn tôi thâm tình, luôn phóng điện vào tôi, ước đoán ngay cả nhà máy năng lượng hạt nhân Tần Sơn nhìn mà thấy tự ti, nhẹ giọng nói vào bên tai tôi: “Có Vân nhi là đủ rồi.”

Tôi vừa tròng mắt nhìn hần, trong lòng thầm nghĩ: người chỉ đóng kịch trước mặt cha ta thôi. Đồng thời thấp giọng nói một câu: “Yêu cầu điện hạ chú ý tiết kiệm tài nguyên điện lực cho quốc gia!”

Con báo ngăn người, chẳng hiểu gì cả.

Chú thích:

1- Hoa triều: ngày hội hoa, thường vào ngày 15/2 âm lịch.

2- Hoa mặt lỵ: hoa nhài

3- Cây điều la: một loại dây leo

4- Đan thanh: xanh đỏ. Mình không hiểu lắm về bút pháp đan thanh, nhưng qua nghĩa của từ này thì đoán đây là thể loại tranh vẽ chỉ dùng hai loại màu sắc này. Nhưng nếu để là bút pháp xanh đỏ nghe thô quá nên mình vẫn để nguyên gốc Hán Việt là bút pháp đan thanh.

5- Từ khúc: Hình thức văn vần, ngôn ngữ linh hoạt gần với khẩu ngữ

6- Táng hoa ngâm – Khúc hát chôn hoa: đây là một bài thơ trong Hồng Lôu Mộng, một tiểu thuyết của nhà văn Tào Tuyết Cần, miêu tả cảnh Lâm Đại Ngọc thương tiếc hoa đào khi rơi xuống nước sẽ bị nước cuốn đến những nơi dơ bẩn nên đã chôn hoa, để hoa có thể về với đất. Bài thơ đẹp, buồn, như báo trước số phận của nàng: “hồng nhan bạc mệnh”.

Trong truyện này, Vân Nhi hát vẫn còn thiếu một đoạn nữa như sau:

Nhĩ kim tử khứ nùng thu táng

Vị bốc nùng thân hà nhật táng

Nùng kim táng hoa nhân tiểu si

Tha niên táng nùng tri thị thùy

Thí khán xuân tàn hoa tiệm lạc

Tiền thị hồng nhan lão tử thì

Nhất triều xuân tận hồng nhan lão

Hoa lạc nhân vong lưỡng bất tri.

Dịch thơ:

Giờ hoa rụng có ta chôn cất,

Chôn thân ta chưa biết bao giờ.

Chôn hoa người bảo ngăn ngõ,

Sau này ta chết, ai là người chôn?

Ngẫm khi xuân muộn hoa tàn,

Cũng là khi khách hồng nhan về già

Hồng nhan thấm thoát xuân qua,

Hoa tàn người vắng ai mà biết ai!

7-Bất vi sở động: không chút động tĩnh.

8- Trúc bao (); Cá cá thảo bao (); Xuân lục (); Xuân lư ()

26. Chương 20

CHƯƠNG 20 : PHẬT THỦ BẠT NGÀN VẤN KHÔNG THỂ THÔNG SUỐT

EDIT: CÚN CON SAY SỮA

Ngày thứ hai, tôi tỉnh dậy trong làn hương thơm ngọt ngào tinh tế, mông lung mở mắt ra, đập vào mi mắt chính là sắc vàng chanh tràn ngập, khẽ nheo mắt tinh tế nhìn, mới phát hiện mọi chỗ mà mắt nhìn có thể dãi đến trong phòng, từ bàn tròn bát tiên, đến tủ gỗ đàn hương, hoa kỷ, bệ cửa sổ, sàn nhà... Tất cả đều bày đầy những bồn Phật thủ, tỏa ra từng đợt, từng đợt hương thơm ngào ngạt, thoáng nhìn giống như những bông cúc vàng rộ, kề bên gối cũng bày một trái Phật thủ vừa ngắt xuống.

Tôi mơ mơ màng màng ngồi dậy, Tuyết Bích ở gian ngoài nghe thấy động tĩnh, đến bên rèm cửa nhẹ giọng hỏi: “Nương nương tỉnh rồi sao?” Tôi lên tiếng đáp lời, Tuyết Bích liền bưng chậu nước rửa mặt tiến vào, vừa đặt thau nước bằng đồng xuống chưa kịp chấp tay thi lễ, con báo đã vén rèm tiến vào, phất tay cho Tuyết Bích lui ra, vớt khăn trong chậu nước, vắt khô, rồi lau mặt cho tôi, tôi vừa mới ngủ dậy, đại não giống như vẫn đang ở chế độ chờ, trống rỗng, phản ứng chậm chạp. Con báo sau khi lau mặt cho tôi xong, lại lau tay cho tôi, tôi trầm mê mặc cho hân thảo túng, nhìn những cây Phật thủ chất đầy trong phòng mà ngỡ ngàng.

Đột nhiên, trên môi chợt xuất hiện cảm giác ẩm ướt, tôi bụm miệng bưng tỉnh, mới phát hiện trong lúc bất tri bất giác lại bị con báo hôn trộm, con báo vẫn còn chưa hết toan tính, khẽ nhéo lên mặt tôi: “Vân nhi mỗi ngày tỉnh lại đáng vẻ cứ mơ mơ màng màng chính là lúc cảm dỗ nhất.” Dứt lời, xấu xa như nướn nướn ánh mắt tà mị dài mượt như tơ, kèm theo đó là một nụ hôn lên trán.

“Tại sao những bồn thường xuân trong phòng lại đổi hết thành Phật thủ?” Tôi di chuyển thân thể để tránh tiếp xúc, cố gắng nói sang chuyện khác nhằm dịch chuyển sự chú ý của con báo.

Con báo một tay kéo tôi ôm sát vào lòng, không cho tôi chút cơ hội lùi bước nào: “Hôm qua chẳng phải Vân nhi nói thích hoa cúc sao? Màu sắc và hình dáng của Phật thủ đều tương tự như hoa cúc, lại không có phấn, Vân nhi có thích không?” Trong giọng nói ẩn chứa chút tính khí kẻ công của trẻ con, ánh mắt sít sao nhìn tôi chăm chú có chút hồi hộp, căng thẳng.

Tôi sửng sốt, thực sự không nhớ nổi mình đã nói thích hoa cúc từ lúc nào, có điều hiếm khi thấy bộ dạng con báo giống như tiểu hài tử nũng nịu đòi ăn kẹo như vậy, không đành lòng phụ lại ý tốt của hân, chẳng thể làm gì khác hơn đành liên tục gật đầu đáp: “Phật thủ này thật là đẹp, làm khó cho điện hạ ghi nhớ, thần thiếp tạ ơn điện hạ.”

Thấy chiếm được sự tán thành của tôi, khoe miệng con báo không kiềm chế được mà cong lên thành một đường cánh cung hài lòng: “Vân nhi lấy gì tạ ơn vi phu đây? Hôm nay ta đã khỏi hẳn bệnh, hôm nay Vân nhi cũng vừa vặn khỏe lại rồi đúng không?” Trong lòng tôi khẽ đập lộp bộp, hận không thể cắn lưỡi, con báo tuy dùng câu hỏi, nhưng ngữ khí rõ ràng là khẳng định.

Mặc kệ thế nào, dầu có chết tôi cũng phải cố vùng vẫy, mong hân thay đổi chủ ý: “Thần thiếp cho rằng điện hạ ở lâu trong Lãm Vân Cư không được thỏa đáng cho lắm, bên ngoài nhất định có người phỉ báng thần thiếp hoặc điện hạ, tranh sủng tình cảm, xem nhẹ trách nhiệm, danh tiếng của thần thiếp bị tổn hại cũng không đáng gì, chỉ e điện hạ vì vậy mà bị hiểu lầm là chìm đắm trong nữ sắc, vì vậy mong điện hạ rời đến Nhã Hình Viên của trác phi ở tạm cho thỏa đáng.”

Tôi ngoảnh mặt đi, tự độc thoại một hồi, không chú ý tới đôi mắt của con báo đã từ từ nheo lại, ánh nhìn trong trẻo nhưng lạnh lùng, dường như cảm giác ấm áp vừa rồi chỉ là ảo giác. “Nói như vậy hóa ra bản cung phải tạ ơn Vân nhi vì đã quan tâm đến danh tiếng của vi phu rồi. Đến hôm nay bản cung mới phát hiện thì ra Vân nhi cũng biết quan tâm đến người khác như vậy.” Đúng lúc tôi cho rằng con báo đã từ bỏ sạch sẽ ý niệm trong đầu thì con báo lại lạnh lùng bồi thêm một câu: “Chỉ có điều, bản cung từ trước đến nay chưa bao giờ biết sợ hãi miệng lưỡi thế nhân, chuyện của hai phu thê chúng ta lại càng tin rằng chẳng có kẻ nào có can đảm vọng ngôn. Bản cung tâm ý đã quyết, Vân nhi không cần nhiều lời.” Dứt lời, vung tay áo ra sau lưng bước nhanh ra khỏi cửa, không cho tôi cãi lại. Đúng là đồ phát xít.

Cả ngày này tôi luôn lo sợ bất an, đi lại vô định trong vườn Đông cung, nghĩ nát óc cũng không ra cách nào khiến con báo lần thứ hai từ bỏ ý niệm ngủ chung giường với tôi, lần này khi hân quay lại, chỉ sợ không

phải chỉ đơn giản là ngủ bên cạnh tôi như vậy, chẳng biết hấn sẽ làm ra những chuyện gì...

Có điều, tuy đi dạo cả ngày chẳng khiến tôi nghĩ ra được cách nào, nhưng tôi lại kinh ngạc phát hiện ra một điều – cả Đông cung, khắp nơi đều là phật thủ, khoa trương nhất chính là trải dài trên sườn núi bạc hà, hàng ngàn cây phật thủ nối tiếp nhau, kéo dài đến vài km, từ chỗ dừng chân tạo thành một vòng uốn lượn theo sườn núi lên đến tận đỉnh, sắc vàng xanh giao thoa thật vô cùng trắng lợt, hương phật thủ thơm ngọt hòa cùng hương thơm mát của bạc hà thành một hương vị như thấm vào gan ruột. Cảnh đẹp mỹ lệ như vậy rơi vào trong mắt khiến tôi cũng phải giật mình, sự điên cuồng của con báo khiến tôi sợ hãi, trước khi hấn rời đi, trong mắt đăm xen sự phẫn nộ khiến đáy lòng tôi hoang mang lo sợ.

Ngàn vạn lần không thể ngờ được, tôi chỉ vô tâm nói một câu, vậy mà sang đến ngày thứ hai liền đổi lấy bạt ngàn cây phật thủ, càng không ngờ được là sau này còn liên lụy đến một mạng người vô tội. Ba năm sau, năm Khang Thuận thứ mười chín, một tiến sĩ Hương Trạch Quốc đi dạo trong vườn, nhìn thấy cây phật thủ liên liên tưởng đến một đoạn phong lưu mà cảm thán làm bài thơ: “Bạc hà thương” (Vết thương bạc hà) trong đó có những câu như thế này:

“Phật thủ thiên thiên khai bất bại,

Nan lưu bạc hà nhất lữ hương.

Phong quá vân vãng hoa thụ khứ,

Trạch vương mộng đoạn thảo hồn pha.”

(Dịch nghĩa:

Bạt ngàn phật thủ có xóa bỏ được không

Khó lưu lại được một lần hương bạc hà

Gió thoảng, mây trôi, hoa đã ngủ

Trạch vương (quốc vương Hương Trạch Quốc) mơ đoạn tuyệt núi bạc hà)

Về sau, bài thơ này qua nhiều người rồi truyền đến tay con báo, lúc đó mới đăng cơ ngôi vị hoàng đế, chạm đúng điều cấm kị của con báo khiến hấn nổi giận lôi đình, chỉ vài ngày sau liền đem tiến sĩ nọ chém đầu thị chúng. Sau đó, không còn ai dám đề cập đến đề tài này nữa, chỉ than thở rằng lục nữ Vân gia đúng là yêu nghiệt chuyển thế, đúng là tai họa, làm mê đắm tâm trí đế vương, con báo xử lý quốc sự rất mạch lạc phân minh, được cho là minh quân, chỉ đọc những chuyện liên quan đến Vân Tướng Dung là hoàn toàn hồ đồ, chỉ trong giây lát là trở nên si ngốc ngây ngô, ngang ngược thất thường. Tất nhiên, đó là những chuyện về sau.

Buổi tối, con báo đã sớm qua Lâm Vân Cư dùng cơm cùng tôi, hấn ăn đến là nhàn nhã thông dong, còn tôi nhấp nhồm như ngồi trên đồng kim, mồm miệng nhạt như nước ốc.

“Sao hôm nay khẩu vị của Vân nhi lại thay đổi thế?” Bỗng nghe thấy giọng con báo vang lên bên tai dọa tôi phát sợ, tay run lên, thiếu chút nữa rơi cả bát, vội vàng nâng bát lên, vừa cúi đầu nhìn, mới phát hiện thì ra mình đã gấp đến quá nửa bát là rau cải, cà và bắp cải, toàn là những thứ mà bình thường tôi kiên quyết không bao giờ ăn, tôi là người trung thành với chủ nghĩa ăn thịt, ghét nhất là rau dưa. “Ha ha... Thần thiếp cũng muốn thay đổi khẩu vị một chút...” Dưới con mắt nghiền ngẫm của con báo, tay tôi không kiềm chế được mà khẽ run lên, chết tiệt.

Nhìn món giò heo kho tàu trên bàn, tôi linh quang bỗng lóe, chợt nhớ tới Nhất Chích Nhĩ. Xong khi ăn xong, liền vội vàng bảo Thất Hỉ đưa Nhất Chích Nhĩ đến. Ôm Nhất Chích Nhĩ, nước mắt tôi cuộn cuộn chảy, như người chết đuối bám chặt lấy cọng rơm, Nhất Chích Nhĩ giấy dựa, rền rĩ trong lòng tôi.

“Nhất Chích Nhĩ à, người ta thường nói “Nuôi quân ngàn ngày dùng quân một giờ”, chủ nhân vĩ đại và anh minh của người thường ngày đối với người cũng không tệ, hôm nay chủ nhân gặp nạn, nói gì thì người cũng phải giúp ta một chút.” (Nhất Chích Nhĩ: __= chỉ biết người bắt ta đến đây thì không thể có chuyện gì tốt đẹp.)

Ôm Nhất Chích Nhĩ bước vào trong phòng, thấy con báo đã trút bỏ ngoại bào, chỉ mặc trung y màu trắng, nghiêng người nằm trên giường, tay trái chống đầu khẽ nghiêng, tay phải cầm một quyển sách đang đọc,

làn tóc đen như mun xõa xuống, đường cong ưu nhã tuyệt đẹp ở cổ hần như ẩn như hiện, hai chân thon dài xếp lại, đầu gối khẽ gập cong. Một tư thế bình thường như vậy nhưng trên người hần lại tỏa mát một vẻ gian tà và gợi cảm, trước đây chẳng thiếu thể nào lại không chú ý tới. Tôi nuốt nước bọt, càng thêm khẩn trương.

“Vân nhi định ôm con heo đó đứng ở cửa bao lâu?” Con báo buông sách, cong khoe miệng, hướng về phía tôi cười mỉa hoặc, trong đầu tôi chợt hiện lên bốn chữ “Hoạt sắc sinh hương” (Về sinh động thật ngon lành)

Tôi lắc lắc đầu, cố gắng dứt bỏ cảm giác quái dị vừa thoát ẩn thoát hiện. Ôm Nhất Chích Nhĩ, tôi dời gót sen bước từng bước nhã nhặn chưa từng có, chậm rãi, thông thả, từ từ đến trước giường. Con báo dứt khoát đặt sách xuống, tầm mắt không một chút e dè dán vào tôi, rảnh rỗi khoanh tay, nhàn nhã tựa cằm thú đợi con mồi tự đến dâng tận miệng. Dưới ánh mắt của hần, tôi có cảm giác mình như một con thỏ trắng bé nhỏ bị lột sạch da nằm trên thớt gỗ, lần thứ hai nuốt nước bọt, tôi vuốt mép giường, cẩn thận nằm xuống, tiện thể trình trọng đặt Nhất Chích Nhĩ xuống giữa tôi và con báo.

“Vân nhi định cho đồ súc sinh này ngủ trên giường sao?” Có chút ngạc nhiên xen lẫn khó chịu lướt qua đầu mày con báo, hần đưa tay nhắc Nhất Chích Nhĩ chuẩn bị ném xuống đất.

“Khoan đã.” Tôi kích động ôm chặt Nhất Chích Nhĩ. “Điện hạ sao có thể miệt thị Nhất Chích Nhĩ là súc sinh như thế? Nhất Chích Nhĩ chính là món quà đầu tiên mà điện hạ ban tặng cho thần thiếp, thần thiếp vô cùng quý trọng, Nhất Chích Nhĩ gần đây ngủ không yên giấc, chỉ khi nằm cùng thiếp thì mới có thể ngủ ngon...” (Nhất Chích Nhĩ: cái gì cùng cái gì...)

Con báo nhú nhú mày, buông Nhất Chích Nhĩ ra, trong lòng tôi trộm mừng, ôm chặt Nhất Chích Nhĩ, Nhất Chích Nhĩ ừ ừ hai tiếng. Trộm mừng chưa quá một giây, tôi đã bị con báo cuốn vào trong ngực, tôi giật mình ngẩng đầu, con báo tay phải ôm tôi, tay trái mang theo Nhất Chích Nhĩ, chẳng lẽ đây chính là “Tả ủng hữu bảo” (Trái ôm phải ấp) trong truyền thuyết? (Tác giả: Giờ là lúc nào rồi mà cô vẫn còn suy nghĩ những chuyện viễn công như vậy?)

Con báo lạnh lẽo nhìn lướt qua Nhất Chích Nhĩ, tôi thề đây là lần đầu tiên con báo đưa mắt nhìn Nhất Chích Nhĩ (Tác giả: cái này không cần cô phải thề), Nhất Chích Nhĩ run rẩy thiếu chút nữa giang chân té thẳng xuống giường.

“Ta tặng con heo tàn phế này cho Vân nhi bao giờ?”

“Ôi...” Tôi thiếu chút nữa bị nghẹn nước bọt mà chết, Nhất Chích Nhĩ đâu có tàn phế, rõ ràng là rất hợp với trào lưu vẻ đẹp khuyết thiếu mà! “Đây là món quà điện hạ tặng cho thần thiếp từ năm chín tuổi mà, thần thiếp vẫn cảm kích ghi sâu trong lòng, cảm động đến tận xương tủy...” Tôi vừa thao thao bất tuyệt nịnh nọt con báo, vừa từng chút, từng chút từ trong lòng con báo lủi ra.

“Cảm kích thì không cần, chi bằng Vân nhi lấy thân báo đáp là được rồi.” Con báo nói ra những lời thật kinh người, kèm theo đó là bàn tay phải từng chút, từng chút khẽ vuốt ve lưng tôi, động tác mềm mại rất bình thường nhưng ý tứ hàm súc trong đó thì không thể diễn tả được bằng lời.

“Người, con báo này!” Tôi hoang mang rối loạn xuất ngôn không lựa chọn, nhìn chằm chằm vào hần, lại không biết rằng tôi vốn đang bị hần ôm trước ngực, cả người và khuôn mặt đều như dựa vào hần, một chút khí thế cũng không có, cái trừng mắt này lọt vào trong mắt con báo thật quá đối quynh rũ phong tình, khiến hần kìm lòng không đậu liền cứ thế tiến sát lại gần hôn tôi. Vừa mềm mại, vừa điên cuồng, con báo dùng đầu lưỡi mạnh mẽ tách hàm răng mà tôi đang liêu chết cắn chặt ra, quần quít triển miên đầu lưỡi của tôi không rời, tham lam hút lấy nước bọt trong miệng tôi, bá đạo cướp đi không khí trong phổi tôi, tuyên thệ đây chính là lãnh địa của hần. Tôi nghẹn đỏ mặt giãy dụa, dùng sức lực toàn thân nhưng vẫn không lay chuyển được hần, một giây trước khi bị tắt thở, tôi gắng gượng vươn tay dùng sức nhéo Nhất Chích Nhĩ bên cạnh một cái.

“Écccccccccccc.....” tiếng kêu đau đớn thảm thiết của Nhất Chích Nhĩ vang vọng khắp Đông cung. Nhân tính của con báo cuối cùng cũng thức tỉnh, con báo bắt mẫn rời khỏi môi tôi, con mắt như lưỡi dao sắc lẹm bay ra, Nhất Chích Nhĩ rất phối hợp liền nhắm nghiền hai mắt, hôn mê bất tỉnh.

“Điện hạ... Điện hạ...” Tôi khôi phục lại hô hấp, nói xong có chút hỗn hển, “Trong thánh chỉ của bệ hạ nói... nói thần thiếp phải... phải cập kê... mới... mới...” Tôi lúng túng ngắc ngư.

Con báo nhắm hai mắt, tựa hồ như yên tĩnh trở lại, đúng lúc tôi cho rằng hắn đã ngủ thì hai mắt hắn chợt mở ra, khôi phục lại nét thanh tỉnh: “Ngủ đi.” Sau khi bật ra hai chữ đó, con báo chậm rãi đưa tay nhẹ khép mí mắt tôi lại (Tác giả: Đề nghị tưởng tượng động tác vuốt mắt kính điển cho người chết)

Phù... Rốt cuộc đã an toàn, tôi thở hắt ra một hơi dài, tảng đá đeo nặng suốt một ngày trong ngực cuối cùng cũng rơi xuống.

“Vân nhi, nếu nàng không muốn, ta sẽ không miễn cưỡng nàng.” Con báo phía sau tôi nói nhỏ gần như thì thầm: “Ta sẽ đợi... Đợi được đến ngày nàng tự nguyện...” Tôi run lên, không vì cái gì khác, chỉ vì lời thề thành kính thân mật, chỉ vì trong lời nói có chút yêu đuối mơ hồ, tôi có thể coi đây như lời bày tỏ của con báo sao? Chắc chắn là tôi đã gặp ảo giác.

Đêm đó, tôi nằm trong lòng con báo, mông lung đi vào trong giấc mộng, thấy ánh trăng từ trong đám mây tràn xuống, ánh sáng bạc như bông hoa nở rộ, khe khẽ, nhẹ nhàng xuyên thấu qua song cửa sổ đan chéo dày đặc, ôn nhu hôn lên bức rèm bằng sa mỏng như cánh ve mà bối rối không biết nên làm thế nào, rồi phủ lên bóng đêm một tầng ánh sáng chở che, những phiến lá bạc hà mỏng manh nhẹ nhàng lay động, hương phật thủ nhẹ nhàng tỏa khắp ngàn dặm, lướt qua núi, qua cây cầu nhỏ...

27. Chương 21

CHƯƠNG 21 : PHONG LÝ LẠC HOA THÙY THỊ CHỦ (GIÓ THỔI, HOA RƠI, AI LÀ CHỦ)

EDIT: CÚN CON SAY SỮA

Tháng mười năm Khang Thuận thứ mười sáu, triều đình nhận được mật báo: Tử Hạ Phiêu Tuyết của Tuyết Vực Quốc bí mật huấn luyện mười vạn thủy quân được hơn một tháng nay rồi. Cả Hương Trạch Quốc nhất thời sôi sục, nói Tử Hạ Phiêu Tuyết lòng lang dạ thú, hành động này không nghi ngờ gì, chính là chuẩn bị nhằm vào Hương Trạch Quốc. Ngày thứ hai nhận được mật báo, hoàng thượng liền lệnh cho hoàng tử Ngọc Tĩnh Vương lĩnh mười vạn tinh binh tiến về phía Bắc, trú quân tại vùng biên tái Phiên Khẩu chuẩn bị nghênh địch.

Đến tháng mười hai, đại tướng Tiêu Hà của Tuyết Vực Quốc thống suất một hạm đội tàu chiến khổng lồ, khí thế cuộn cuộn, từ phía bắc thẳng tiến đến Phiên Khẩu của Hương Trạch Quốc. Ngọc Tĩnh Vương sau hai tháng tĩnh lặng, nhân lúc quân địch mệt mỏi mà tấn công, ngay từ đầu đã chiếm toàn bộ thế thượng phong, vả lại các tướng sĩ Hương Trạch Quốc xưa nay thiện thủy chiến, bỏ tàu chiến mà dùng thuyền nhỏ, linh hoạt xuyên qua giữa những hạm đội khổng lồ, công kênh của Tuyết Vực, giáng cho Tiêu Hà một đòn phủ đầu nặng nề. Vừa tháng sau, đại quân Tuyết Vực Quốc thiệt hại gần một phần tư, đồng thời phần lớn chiến thuyền bị hủy, nhưng vẫn không chút ý định rút quân. Tới hạ tuần tháng bảy, tin tình báo truyền về cho biết Tử Hạ Phiêu Tuyết tự mình lao đến cửa khẩu, đem theo mấy ngàn hũ rượu ngon an ủi quân tình, đồng nhận hứa với các tướng sĩ rằng nếu họ thắng trận trở về sẽ được triều đình ban thưởng hậu hĩnh, những lời ấy đã khiến quân tâm Tuyết Vực vô cùng phấn chấn.

Ba ngày sau, đôi bên lần thứ hai khai chiến, sau một ngày giao chiến, vào lúc hoàng hôn, Tuyết Vực Quốc lần nữa lại đối mặt với một cuộc tiến công thất bại, hạm đội xám xịt ảo não men theo bờ lui về phía tây, Ngọc Tĩnh Vương lệnh cho đại quân thừa thắng xông lên, lại không biết Tử Hạ Phiêu Tuyết đã tỉ mỉ bố trí sẵn thông lọng. Ngay khi Ngọc Tĩnh Vương thẳng đường truy kích từ đông sang tây, Tử Hạ Phiêu Tuyết đã sớm hạ lệnh cho tướng sĩ ở thượng du phía tây trút hết dầu đậu nành xuống sông, dầu đậu nành trôi trên mặt nước, xuôi dòng xuống phía đông, càng lúc càng lan rộng, một người cầm đuốc ném mạnh xuống, một màn lửa bốc cao đến tận trời nhìn mà phát hoảng. Thì ra thứ mà ngày ấy Tử Hạ Phiêu Tuyết mang đến, chỉ có mấy trăm vỏ là rượu để nguy trang mà thôi, còn lại là hàng ngàn hũ dầu đậu nành.

Đại quân của Ngọc Tĩnh Vương bị hỏa thiêu, trở tay không kịp, vội vàng lui lại, chỉ tiếc rằng tốc độ của thuyền kém xa tốc độ của lửa, một trận chiến ấy, quân lính tan rã, tổn thất vô số chiến thuyền. Những tướng sĩ có thể thoát khỏi trận hỏa chiến này, khi về được đến doanh trại, nhớ lại tình cảnh đêm đó vẫn

không khỏi cảm thấy tim đập chân run, chỉ nhớ rõ một người đàn ông có đôi mắt màu tím, hình dáng yêu dị như Diêm Vương nơi địa ngục, cầm đuốc trong tay, giữa ánh lửa ngút trời, cười càn rỡ đến điên đảo chúng sinh.

Chỉ một trận chiến khiến Tuyết Vực Quốc chuyển bại thành thắng, chiếm hết tiên cơ, nhất thời sĩ khí tăng vọt, nhiều lần phát động tấn công vào đại quân của Ngọc Tĩnh Vương. Đại quân của Ngọc Tĩnh chỉ còn lại hai phần ba vẫn ra sức chống lại, nhưng liên tiếp thất bại, một đường rút lui tới thành Kim Lũ thì mất Phiên Khẩu, khí thế mất hết.

Tháng giêng năm Khang Thuận thứ mười bảy, Tử Hạ Phiêu Tuyết sau khi phái quân tiến vào chiếm giữ được hai tòa thành, đã hoàn toàn khống chế được lưu vực sông, nhưng lúc đó lại dừng lại không hề tiến công tiếp. Mọi người suy đoán hẳn là hẳn lại muốn sử dụng quỷ kế gì đây, nhưng ngoài sự suy đoán của mọi người, Tử Hạ Phiêu Tuyết lại sai sứ giả tới kinh thành của Hương Trạch Quốc. Hoàng thượng Hương Trạch Quốc tiếp sứ giả trước mặt quần thần, sứ giả mang đến một bức họa cuộn tròn cùng điều kiện của Tử Hạ Phiêu Tuyết: chỉ cần Hương Trạch Quốc dâng tặng thiếu nữ trong tranh, Tuyết Vực Quốc hứa sẽ hoàn toàn đình chiến; nhưng nếu Hương Trạch Quốc không đáp ứng, thì đại quân Tuyết Vực Quốc sẽ thẳng tiến xuống phía nam công chiếm Hương Trạch Quốc. Ngừ khí vô cùng kiêu căng, ngang ngược, không coi ai ra gì. Hoàng thượng Hương Trạch Quốc nghe xong cố gắng nén giận, sai người mở bức họa, dung mạo như tiên nữ của thiếu nữ trong tranh dần dần hiện ra, tất cả các quan lại trong triều đều kinh động, nhất thời lặng ngắt như tờ, người thiếu nữ đó ai đã gặp qua một lần đều nhớ rõ dung mạo, văn võ bá quan đều đã gặp nàng trong ngày sinh nhật lần thứ năm mươi của hoàng thượng, đó chính là lục nữ của Vân Tương Chi quyền khuynh thiên hạ, thái tử phi đương triều – Vân Tướng Dung.

Nhìn thấy bức tranh này, sắc mặt hoàng thượng trở nên tái mét, Vân tể tướng thì lạnh như băng, thái tử từ trước đến nay vốn hỉ nộ không hiện lên sắc mặt, giờ cũng không thể kiềm chế được cơn giận lôi đình mà rút kiếm ra, thiếu chút nữa không khống chế được mà chém chết sứ giả ngay tại triều. “Cầu tặc Tử Hạ trước thì chiếm giang sơn chúng ta, nay lại muốn xỉ nhục ái thể của nhi thần! Việc này không chỉ liên quan đến an nguy của xã tắc, mà còn liên quan đến thể diện của đại quốc chúng ta! Nhi thần xin được suất lĩnh đại quân tiến lên phía bắc chinh phạt tặc quân(1), thu phục giang sơn, trọng trấn quốc uy!” Hoàng thượng trầm ngâm một lát, sau liền đáp ứng ngay tại triều, lệnh cho Triệu Chi Hàng đi theo làm quân sư.

Tôi ở trong Đông cung khi biết được chuyện này thì vô cùng khiếp sợ, quả thật là thất phu vô tội, bức vách có tội! Chẳng qua cũng chỉ là một cái túi da bao bọc bên ngoài thân thể phạm trần có chút đẹp mắt mà thôi. Nên điều kiện này của Yêu vương Tử Hạ Phiêu Tuyết đưa ra khiến tôi không thể giải thích được, trừ phi hẳn nắm chắc phần thắng trong tay, bằng không việc đòi tiến cống một bậc quốc gia chi mẫu của hắn, không nghi ngờ gì, sẽ kích động sự phẫn nộ của toàn thể quốc gia Hương Trạch Quốc, đến lúc đó tất sẽ liều chết chống lại, hẳn có ưu thế hay không chưa biết, nhưng vì một người con gái mà làm ra loại việc vừa hại người vừa chẳng có lợi gì ình như vậy thật không thể tưởng tượng được. Dựa vào giác quan thứ sáu thánh thoảng lại vận hành của mình, tôi nghĩ được có mùi của âm mưu.

Ngày thứ hai con báo liền chuẩn bị chỉ huy quân đội tiến lên phía bắc, đêm trước khi đi, hắn hôn tôi đến rút phổi, suýt nữa thì chết bất đắc kỳ tử. Ngày hôm sau tôi vì hắn mà rót rượu tiễn đưa, hắn mặc áo giáp vàng rực rỡ ngồi trên lưng ngựa, thu lại vẻ lạnh lùng quyến rũ mọi ngày, bỗng nhiên cảm nhận được luồng anh khí hiên ngang bức người. Hắn cầm chén rượu ngựa đầu dốc cả vào miệng, rồi bỗng nhiên từ trên lưng ngựa cúi xuống hôn tôi, không quan tâm đến âm thanh hút không khí đầy kinh ngạc xung quanh, dám đem một nửa số rượu nóng bỏng trong miệng chuyển sang miệng tôi, cay đến mức khiến tôi ho sặc sụa, sặc đến nổi lệ rơi đầy mặt. Sau khi con báo thỏa mãn nhìn tôi bị xấu mặt, lưu lại một câu: “Vân nhi chờ tin tốt của ta! Chờ ta chiến thắng trở về sẽ là lúc cùng Vân nhi tiến hành đại lễ cập kê” rồi giục ngựa suất quân nghênh ngang đi.

Tôi ngây ngốc đứng nguyên tại chỗ, hơn nửa ngày mới hiểu những lời hắn nói là có nghĩa gì, cập kê... cập kê... cập kê... cập kê... cập kê... . . . Đúng là oan nghiệt! (Tôi thầm tiếc nuối tại sao thời đại này lại không có ngày Cá tháng Tư). Tình cảnh này khiến tôi nhớ tới đoạn Trư Bát Giới trước khi cưới gió đen bay đi, đã dùng bàn tay mập mập của mình lôi lôi kéo kéo bàn tay nhỏ bé trắng nõn của Cao tiểu thư mà hèn mọn nói: “Nương tử, nàng chờ ta, lão Trư ta sau khi lấy kinh xong sẽ còn quay trở lại!” Nghe xong, Cao tiểu thư sợ đến hoa dung thất sắc, nước mắt dần dụa.

Sau khi con báo đi, tôi bị mấy từ “Cập kê” này làm tiêu tan hết tinh thần, chân nam đá chân chiêu trở lại Đông cung, Tuyết Bích thưa lại rằng quốc cữu đã đến đây, đợi tôi ở hoa viên đã nửa ngày rồi, tôi mới hoàn hồn trở lại, vội đi vào gặp Tiểu Bạch.

“Tiểu Âm, người có nghe nói gì không?” Tại hành lang gấp khúc, ở chỗ rẽ, giọng một người đang gặng hết sức đè thấp âm thanh đã thu hút sự chú ý của tôi “Tặc tử Tuyết Vực không những chiếm lấy hai thành trì của ta mà lại còn muốn ép hoàng thượng của chúng ta phải dâng tặng cả thái tử phi nương nương nữa đấy.” Nhận ra âm thanh này dường như của cung nữ thường ở hoa tạ(2) hầu tôi vẽ tranh.

“Ta sớm nghe Tiểu Lý Tử nói, thái tử điện hạ chắc chắn là vô cùng tức giận nên mới xin được ngự giá thân chinh. Chỉ có điều, nói gì thì nói, thái tử phi nương nương quả thật đúng là một đại mỹ nhân. Trước đây, ta cảm thấy Bát công chúa chính là mỹ nhân đẹp nhất thiên hạ rồi, không ngờ trên đời này lại còn có người đẹp hơn nàng ấy. Ngày ấy, theo Bát công chúa đến Đông cung thỉnh an thái tử phi nương nương, khi ta trộm nhìn liếc lập tức ngây người, mới biết trên đời này quả thật có người giống như tiên nữ đến vậy, đem người đẹp nhất trong cung này đẩy xuống hàng dưới. Đáng tiếc ta chỉ là một nữ tử, chứ nếu ta mà là một nam nhi đích thực, thì một mỹ nhân như vậy ta cũng muốn đoạt.” Trong giọng nói ngây thơ của thiếu nữ tràn đầy ham muốn mãnh liệt, nghe những lời này thì hẳn đây là tì nữ của Ngọc Linh rồi, nhưng sao Ngọc Linh lại tới đây? Lòng tôi chợt căng thẳng.

“Xi! Người chỉ là một cái móng chân heo, nói những lời này mà cũng không biết ngượng! Không sợ thái tử gia đem người đi chém đầu sao, người không biết thái tử gia cũng chiều nương nương của chúng ta đến mức nào đâu, thực sự là cầm trong tay sợ vỡ, ngậm trong miệng sợ tan, người thấy sẽ hâm mộ muốn chết. Nương nương trong Ngày của hoa chỉ tùy tiện khen hoa cúc đẹp, điện hạ liền lệnh cho thái giám trong cung suốt cả một đêm gấp rút vận chuyển phật thủ đến, phủ kín Đông cung, tất cả chỉ để khiến nương nương nhoeo miệng cười.”

“Đúng rồi, Bát công chúa sau khi biết việc này cũng xúc động cả nửa ngày.”

“Lại nói tiếp, Bát công chúa gần đây vì sao cứ chọn đúng những ngày quốc cữu đưa thuốc để đến thăm nương nương? Ta cứ cảm thấy có điều gì là lạ, người có nhận thấy không?”

“Nói người chỉ có trí thông minh của một đứa trẻ cũng chẳng sai, đến chuyện này mà cũng không nhìn ra. Người nói xem trong số tất cả những gia đình quan lại hiển hách trong triều có ai xứng với Bát công chúa hơn quốc cữu? Gia thế, tài hoa đương nhiên là không cần phải nói rồi, chỉ riêng tướng mạo thoát tục bất phàm không màng đến khói lửa nhân gian thì những người con gái tầm thường khác đâu xứng được với chàng, chỉ có cùng Bát công chúa, người ngọc như vậy mới cân xứng mà thôi.” Rắc! Cành hoa cứ thế bị bẻ gãy đôi trên tay tôi.

Cuối cùng, hai nha đầu ở cuối hành lang gần cửa hoa tạ nghe thấy tiếng động, vừa quay đầu lại, thấy sắc mặt như bầu trời chưa tan cơn mưa của tôi, đang đứng thấp thoáng cạnh cây cột chạm trổ hình rồng mạ vàng, sợ đến run người, nhất tề quỳ rạp xuống đất, liên tục dập đầu nói: “Nương nương tha mạng, nô tỳ đáng chết, nô tỳ đáng chết...”

Tôi nhắm mắt lại bình phục một chút tâm tình: “Bình thân”. Rồi vẫy tay cho Tuyết Bích lui, đẩy cửa bước vào hoa tạ, khẽ nâng tà váy bước từng bậc lên lầu các.

Nếu như nói những lời đối thoại của bọn cung nữ ở góc hành lang khiến tôi tâm phiền ý loạn, thì khi bước lên lầu các, một màn đập vào mắt tôi, tựa như một người bị tia sét tàn khốc đánh trúng khiến hồn phách tôi nứt thành hai nửa.

Chỉ thấy Ngọc Linh sắc mặt đỏ bừng, nửa người đang dựa vào Tiểu Bạch, Tiểu Bạch nửa cúi đầu, ôn nhu đỡ lấy cánh tay Ngọc Linh, hai người cứ như thế đứng ở trước bàn trà.

Tôi hoàn toàn mất đi cảm giác, chỉ thấy đại não trống rỗng, không khí xung quanh bị rút sạch, trước mắt chỉ còn lại hình ảnh hai người đầu ấp má kề lưu luyến ôn nhu, đẹp đến nỗi chỉ muốn hung hăng đạp ột cước mà hủy diệt. Một giây ấy dài dằng dặc như trải qua trăm năm luân hồi, khiến tim tôi quặn thắt.

Tôi chìm đắm trong khiếp sợ rất lâu mà không thể tự thoát ra được, không phát hiện ra từ lúc tôi bước vào trong cửa, Tiểu Bạch liền hoang mang rối loạn, tức giận đẩy Ngọc Linh ra, sốt ruột mở miệng muốn biện bạch, Ngọc Linh lại còn e thẹn che mặt, sau khi hướng về phía tôi hành lễ liền cáo từ rồi đi.

“Dung nhi! Dung nhi! Vừa rồi là...” Tôi bỗng nhiên hoàn hồn, thấy bóng dáng Ngọc Linh đã đi khuất, bỗng một cảm giác buồn nôn ập đến như dời sông lấp bể, tôi cứng nhắc tránh khỏi hấn, bước nhanh tới trước hoa kỳ, không nhìn thấy hấn cô đơn hiu quạnh phía sau lưng.

“Huynh trưởng yên tâm, ngày mai bản cung sẽ bắt tấu hoàng hậu nương nương, nhất định sẽ chu toàn việc hôn nhân cho huynh trưởng và Bát công chúa!” Ha ha... vừa rồi ở cửa hai cung nữ đó nói gì? Xứng đôi? Quả nhiên là rất xứng đôi! “Bát công chúa xinh đẹp như hoa, thông tuệ linh hoạt, tuy không phải con của chính cung hoàng hậu nương nương, nhưng cũng được hoàng hậu vô cùng sủng ái, huynh trưởng lại là trưởng nam của thừa tướng, trong thiên hạ...” Tôi không biết mình nói cái gì, chỉ biết ở một nơi nào đó đang đau, rất đau, đau đến nỗi ép cho tôi không thể thở nổi.

“Được!” Tiểu Bạch nói một chữ chắc như đinh đóng cột khiến câu nói tiếp theo của tôi bị đứt đoạn. Hấn nói “Được!” Hấn vậy mà lại nói “Được”!

Tầm bình phong che khuất ánh chiều tà, ngoài cửa sổ, những phiến lá rời rạc tan tác, hỗn loạn rơi lả tả vì đợi ai? Có phải vì đang đợi mặt nước dâng lên bao trọn lấy, hay vẫn là đang đợi số mệnh lần thứ hai xé rách toang. Đã không đủ dũng khí để định đoạt thắng thua, cũng không có vận may thoát khỏi, quân cờ đã đặt xuống không thể đi lại... tro tàn trong lư hương thiêu đốt tựa chú ngữ lộn lờ, tôi không thể nào thoát ra khỏi.

“Ta chỉ hỏi một câu...” phía sau, hấn lần thứ hai mở miệng, tôi nín thở, “Đây chính là Dung nhi thực tâm muốn vậy?”

Cay đắng tràn lên khóe môi tôi... phải làm sao? Người có lỗi phải làm sao? Sự thật quá rõ ràng làm tổn thương hai mắt tôi.

“Phải.”

“Được!... Được lắm!... Từ nhỏ đến lớn, phàm là tâm nguyện của Dung nhi, cho đến bây giờ, ca ca dù phải đem hết toàn lực cũng muốn hoàn thành... Lần này... Lần này cũng không là ngoại lệ...” Tiếng nói vỡ vụn bén nhọn như lưỡi dao cứa vào da tôi, khoét sâu vào xương tủy, xoáy vào tim tôi, thân hình tôi khẽ lắc lư dao động, trượt rũ xuống ghế.

“Sau này ca ca không cần phải đến đây thăm ta.” Một câu nói nhạt nhẽo, vô hồn, như có như không, chẳng biết đâu là phương hướng. Tôi mờ mịt xoay người.

Thân ảnh đưa lưng về phía tôi chấn động mãnh liệt, phảng phất có âm thanh sụp đổ, một người yếu ớt ngã nghiêng chống đỡ không nổi kéo thần kinh tôi căng như dây cung.

“Vì sao? Dung nhi vì sao phải nhẫn tâm với ta như vậy!... Ta chưa từng bao giờ hy vọng điều gì xa vời... Chỉ nguyện cả đời này cứ đứng từ xa như vậy mà nhìn Dung nhi là mãn nguyện rồi... Vì sao ngay cả niềm vui nhỏ bé ấy của ta Dung nhi cũng nhẫn tâm cướp đoạt!” Khuôn mặt trắng bệch nghẹn ngào, thân hình chặt vật lão đảo muốn rời đi.

Không! Tôi nghe thấy tiếng hét cuồng loạn tự đáy lòng, liền không chút do dự xông lên phía trước, ôm chặt lấy hấn, khuôn mặt sít sao dán lên lưng hấn, “Không được đi! Không được rời khỏi ta!” Tôi nức nở.

Như thể bị trúng một đòn lớn, chân hấn dừng lại, run rẩy xoay người, thời gian dài đằng đẳng như qua một thế kỷ, rồi tôi rơi vào vòng tay ôm mở rộng của một người, là sự ấm áp quen thuộc trong trí nhớ, vừa vặn mà khoan khoái, như thể trời sinh ra là để dựa sát vào nhau. Tôi từ từ nhắm hai mắt lại không dám mở ra, lệ theo khóe mắt chậm rãi chảy xuôi, một nụ hôn mềm mại như lông vũ khẽ đậu lên khóe mắt, chớp mũi rồi cuối cùng hạ xuống môi tôi, trần trọc triền miên, nước mắt của hai người đến khóe môi thì hợp lại, trộn lẫn vào nhau. Nước mắt của riêng mỗi người thì có vị đắng chát, khi nước mắt của cả hai giao hòa lại thành vị ngọt thơm, theo khóe miệng chạm vào đầu lưỡi, chảy qua cổ họng khô khốc, cuối cùng tụ hợp ở trong lòng, trong nháy mắt, giống như dung nham chảy qua núi tuyết, băng tuyết trong đáy lòng cứ như vậy mà tan thành mây thành khói, thành những giọt nước nhỏ, róc rách chảy đi...

Chẳng biết qua thời gian bao lâu, tôi cứ thế tựa vào đầu vai hấn, từ từ nhắm hai mắt, tim đập dồn dập như nổi trống chấn động cả hai tai.

“Dung nhi...” trong giọng nói có sự thăm dò không hề xác định cùng sự dụi dằm say đắm.

“Ừm...” tôi khe khẽ ừ hử, âm thanh rền rĩ nũng nịu đến mức chính tôi cũng lấy làm kinh hãi.

Như thể bị tiếng rên ấy kích thích, một nụ hôn càng thêm nồng đậm của người nào đó lần thứ hai rơi xuống, sau khi chiếc hôn mạnh mẽ điên cuồng ấy kết thúc, tôi dấu mặt trong ngực hắn thở dốc, không dám ngẩng đầu.

Hắn đưa ngón tay thon dài khẽ nâng mặt tôi lên, tôi mở mắt, soi mình vào một đôi mắt trong suốt, mê hoặc, bỗng chốc liền chìm vào trong đó, ánh mắt nồng đậm sự tôn thờ sâu nặng như vậy, khiến tôi mãn nguyện mà lòng thì chua xót, hơn mười năm, ánh mắt ấy vẫn quanh quẩn quanh tôi, nhưng tôi ngu ngốc chưa từng nhận ra, mãi cho đến hôm nay mới nhìn rõ.

Ký ức như dòng nước tràn ra, hồi ức như một người kể chuyện, dùng giọng nói phương ngữ tràn ngập âm điệu quê hương kể cho chúng ta nghe về những chuyện đã qua: dưới tán cây hòe, một cậu bé nho nhỏ mang theo một chiếc ghế cũng nho nhỏ, dùng con mắt trong suốt nhìn tôi đùa giỡn đến mê mẩn, cậu cũng bị bỏ a theo; ve sầu trên cây kêu ầm ĩ, tôi ra lệnh cho cậu phải trèo lên bắt xuống, vóc dáng nhỏ bé gồng sức trèo lên, khuôn mặt lấm lem, đầu gối trầy xước, hài lòng giờ thật cao con ve sầu rất to, nhưng tôi đã sớm quên mất cậu mà quay về phòng ngủ say sưa, không nhìn thấy vẻ mặt mất mát của cậu; tôi búống bình tranh cãi ầm ĩ, luôn luôn bị cha phạt chép cuốn “Nữ giới”, mỗi lần đều ném cho cậu hoàn thành ĩnh, lại không biết cuốn sách được chép cẩn thận, xếp tề chỉnh trên bàn học vào buổi sáng kia là do cậu chong đèn thức suốt đêm, vất vả cực nhọc đến đỏ cả hai mắt để chép; vóc dáng nhỏ bé ấy đã tự mình vung cao thanh kiếm nặng, mỗi lần vung tay luyện tập chỉ vì để tương lai có thể bảo vệ tôi; tôi bị dị ứng phấn hoa, không thể ngắm hoa, từ đó về sau cậu liền bắt đầu chỉ vẽ tranh hoa điều(1), cậu nói: “Ca ca nhất định phải luyện vẽ tranh hoa điều giống như thật, để Dung nhi sau này nhìn tranh của ca ca vẽ cũng giống như thực sự được nhìn thấy hoa”... Một màn lại một màn, thì ra tình yêu từ lúc đó đã cắm rễ sâu trong chúng tôi, nhưng tôi giờ mới thức tỉnh.

Dừng lại ở hai mắt tôi, hắn nhẹ nhàng thổ lộ tiếng lòng: “Ta yêu nàng, Dung nhi, từ rất lâu, rất lâu rồi.”

Trái tim, cứ như vậy ngập tràn hạnh phúc, tôi lại nhìn hắn, trả lời từng từ, từng từ một: “Em cũng yêu chàng...”

Trong khoảnh khắc ấy, tôi thấy ánh sáng hạnh phúc nhảy nhót trong mắt hắn, bắn ra bốn phía, thấp sáng sự tĩnh mịch trầm lắng trong nhiều năm ròng trong đôi mắt ấy, hình ảnh ấy khiến trái tim tôi quặn đau: “Sao chàng lại ngốc như vậy, em không đáng.”

Hắn nghiêm túc lắc đầu, dùng bàn tay nhu tình như gió xuân xoa nhẹ lên mặt tôi: “Vì Dung nhi, cái gì cũng đáng giá!” Trong lòng tôi thật ngọt ngào, ngây ngốc cười như đóa hoa nở rộ.

Sau đó, như thể nhớ ra điều gì, Tiểu Bạch lúng túng nói: “Dung nhi, thật ra vừa rồi công chúa vương chân vào váy ngã sắp xuống, ta mới đưa tay đỡ nàng ấy.”

Tôi hừ một tiếng, nhìn hắn khấn trương hồi hộp, thô bạo véo má hắn: “Lần sau còn như vậy, em sẽ không tha cho chàng!” Tiểu Bạch thở phào như trút được gánh nặng, cứng chiều mặc kệ tôi néo khuôn mặt tuần tú của hắn.

Lưu luyến không rời cả nửa ngày, chúng tôi mới bịn rịn chia tay.

Tôi ngồi ở trong phòng, chợt nghe thấy tiếng kinh hô của Tuyết Bích từ hoa tạ vọng đến: “Quốc cữu, đó là cây cột...” Lời còn chưa dứt, đã thấy “Cốp” một tiếng. Một giây đồng hồ sau, Tuyết Bích lại kinh hô: “Quốc cữu, đó là tường...” Ngay sau đó, lại “Bịch” một tiếng. Tiếp đó, tiếng kinh hô của Tuyết Bích cùng những tiếng va chạm ầm, bịch... liên tục vang lên. Tiểu Bạch càng đi càng xa. Mà tôi, vẫn còn cười đến nội thương, không thể động đậy.

Tôi yêu, cái gì cũng không thể diễn tả được bằng lời.

Tôi yêu, chỉ trái tim tôi cảm thấy.

Tôi quý trọng bí mật của mình, cũng quý trọng nỗi đau của mình.

Nhưng cũng không phải là không hạnh phúc...

Chỉ cần có thể thấy chàng, tôi đã cảm thấy mãn nguyện – vẫn vương đọng đây.

28. Chương 22

CHƯƠNG 22 : THAY XÀ ĐỔI CỘT, BUỐM PHÁ KÉN

EDIT: CÚN CON SAY SỮA

Cỏ cây nhuộm khói tà dương, hương bạc hà mát rượi đường như không nhẹ nhàng lay động theo gió mà làn hương thơm mát ấy lại men theo con đường nhỏ, ẩn mình dưới tán lá bách rậm rạp mơ hồ lộ ra một góc áo vàng. Thập Lục hoàng tử giả hoạt cười, bất tri bất giác bước đi thật êm, như thể một chú mèo con tiến dần đến, lại bị cảnh trí trước mắt làm ê hoặc, ngơ ngác... Chiếc quạt tròn vẽ hoa nhẹ nhàng lay động, lướt một chút xuống phía dưới ống tay áo rộng thùng thình, lộ ra một đoạn cổ tay trắng ngần, làn da trắng như tản mát ra ánh sáng thanh nhã lung linh, con bướm nhỏ đậu trên nhành tuyết liễu kích thước bằng lưng áo dựa nghiêng vào ghế trúc, phía trước mặt đặt một bức tranh hoa điệp tinh xảo, đang ngưng mắt nhìn vào lạc khoản ở một góc, ánh mắt như có tinh linh nhảy nhót, dịu dàng tình tứ, đầu mày hiem khi mềm mại ngây thơ đến vậy, mỹ nhân như chìm giữa hoa và mây... Chú mèo con vốn định quấy rối lại hóa ngẩn ngơ.

“Người đã biết tình hình chiến sự chưa?”

Âm thanh giòn tan vẫn còn mang theo âm điệu của trẻ con nhưng gắng tỏ ra uy nghiêm bỗng nhiên cắt đứt mạch suy nghĩ của tôi, vừa ngẩng đầu lên, thấy Tiểu Lam Miêu chấp tay sau lưng đứng ở bên cạnh, sắc mặt ửng đỏ.

Tôi không hiểu nguyên do gì liền hỏi lại: “Tình hình chiến sự gì cơ?”

“Trận chiến mở màn của hoàng huynh đã giành được thắng lợi! Quyết tiêu diệt cẩu tặc Tuyệt Vực kiêu căng ngạo mạn! Nhìn người vui vẻ như thế, ta còn tưởng rằng người đã biết rồi.” Tiểu Lan Lan kỳ quái đưa mắt nhìn tôi, tôi vội ho một tiếng, bưng chén trà trên bàn mây uống một ngụm nhằm che dấu biểu hiện của mình. Vừa rồi trông tôi rất vui vẻ sao? Kỳ thật tôi đang ngấm bức tranh Tiểu Bạch cho tôi, vừa nhìn đã nhớ đến hấn, rồi lại cảm thấy kỳ lạ đưa thuốc sắp tới sao mà dài đằng đẳng.

“Thật sao? Như vậy rất tốt, sắp thu hồi được lãnh thổ quốc gia rồi.” Tôi ứng phó qua loa với Tiểu Lam Miêu, đứa trẻ này giờ cũng đã lớn, ánh mắt dần dần đã có chút sâu sắc, đôi khi ánh lên vẻ uy phong khiến người khác không dám nhìn gần. Nhưng Tiểu Bạch lại không như vậy, nhiều năm đã qua đi, ánh mắt trước sau vẫn trong suốt như thế, thuần khiết như thể bầu trời sau cơn mưa, không nhiễm chút bụi trần. Trong vô thức, tôi bắt giác lại nhớ đến hấn.

Phát hiện mình lại thất thần, tôi vội vàng thu lại tâm tư. May mà Tiểu Lam Miêu cũng không phát hiện ra tôi có điều khác thường, bắt đầu hướng khuôn mặt tươi như hoa về phía tôi kể chuyện con báo đa mưu túc trí ra sao, anh dũng giết địch như thế nào.

Tôi nghe qua, thầm nghĩ con báo quả thật có chút mưu trí, trận chiến này cho thấy hấn đúng là bậc thầy quân sự, đánh một cách đẹp mắt. Con báo sau khi đến thành Kim Lũ liền án binh bất động cho quân nghỉ ngơi trong mấy ngày liền, đến khi Tử Hạ Phiêu Tuyết không kiểm chế được mà khai chiến trước, con báo bấy giờ mới xuất quân nghênh địch, sau đó giả thua, dụ Tử Hạ Phiêu Tuyết đưa hạm đội vào thủy vực chật hẹp của thành Kim Lũ. Lúc này, hướng gió đột nhiên thay đổi, gió nam bỗng chuyển thành gió bắc, binh sĩ Tuyệt Vực Quốc không quen sóng gió, Hương Trạch Quốc lại đột ngột quay lại phản kích, quân địch biến thành một mảnh hỗn loạn. Lúc này, con báo ra lệnh một tiếng, lệnh cho chúng tướng sĩ phóng hỏa tiễn cùng thuốc nổ. Do vấp bệch mà hạm đội của Tử Hạ Phiêu Tuyết dùng may mắn đều được làm từ vải dầu, nên hơn chín trăm chiến thuyền nhanh chóng chìm trong biển lửa. Một trận đánh này, binh sĩ Tuyệt Vực Quốc bị thương quá nửa, sĩ khí tổn thương trầm trọng. Tử Hạ Phiêu Tuyết trăm triệu lần không thể ngờ được con báo lại cũng dùng kế hỏa công. Tin chiến thắng truyền về, triều đình Hương Trạch Quốc trên dưới đều phấn khởi vui mừng, cho rằng thái tử dẫn quân đại phá quân địch, thu hồi đất đai đã mất, sắp đưa đại quân chiến thắng trở về.

Tiểu Thập Lục đi rồi, tôi luống cuống lo sợ. Nếu con báo trở về, tôi và Tiểu Bạch phải làm sao đây. Những lời con báo nói trước khi đi giờ vẫn còn quanh quẩn ở bên tai tôi. Cập kê! Viên phòng! Trước đây tôi chưa

hiếu được lòng mình, chưa nhìn rõ tâm ý của Tiểu Bạch, thì vẫn còn có thể mê mê tỉnh tỉnh mà ngủ chung giường với con báo, nhưng hiện giờ thì tuyệt đối không thể. Tôi tuy là người hiện đại, nhưng chưa cởi mở đến mức vừa yêu một người lại vừa cùng một kẻ khác đồng sàng dị mộng, đây chính là sự thiếu tôn trọng giữa vợ chồng với nhau, hơn nữa vừa nghĩ đến sự tổn thương của Tiểu Bạch, lòng lại không khỏi đau xót.

Nhưng nếu cùng Tiểu Bạch bỏ trốn ra khỏi cung cấm thì con báo cùng hoàng thất quyết sẽ không bỏ qua cho Vân gia của tôi, đến lúc đó thì cho dù tôi và Tiểu Bạch có trốn thoát nhưng Vân gia chắc chắn sẽ không thoát khỏi cảnh cả nhà bị tịch thu gia sản, liên lụy cả chín tộc tai ương ngập đầu, cái gọi là hòa thượng trốn được nhưng miếu không trốn được(1) cùng lắm cũng chỉ như thế này mà thôi.

Một khoảnh khắc trước tôi còn chìm đắm trong mộng ảo ngọt ngào tinh khiết, mà tình cảnh hiện giờ lại quá mức bi thảm chẳng có đường lui. Trong lòng chỉ còn biết oán hận chế độ phong kiến cùng lão hoàng đế già vạ ác. Trần trọc suốt một đêm không ngủ.

Ngày hôm sau là ngày Tiểu Bạch đến đưa thuốc.

Khi tôi bước vào phòng khách, thấy bóng áo trắng vân đạm phong khinh ấy, không hiểu sao bao nỗi lo sợ bất an của một đêm đột nhiên lại an tĩnh trở lại. Giây phút này, tôi mới phát hiện ra Tiểu Bạch đối với tôi giống như không khí, không có nơi nào là không vây quanh tôi, trong suốt ôn nhu mà lại lặng yên không một tiếng động, đó là nguồn sống nuôi dưỡng cội nguồn tâm linh cho tới nay tôi vẫn thường ý lại. Xuyên không đến một thời đại mà tôi không biết chút gì, trong lòng không phải không có nỗi bất an, nhưng tôi nhanh như vậy đã vui vẻ, sống vô lo vô nghĩ suốt hơn chục năm trời, bởi vì tôi biết cho dù tôi chỉ là một chiếc lá phiêu bạt giữa biển khơi tối tăm mịt mù, thì vẫn luôn có một người kiên định thủy chung ở bờ bên kia đợi tôi dừng lại. Hắn vẫn luôn chờ...

Thứ tình yêu tôi cần không phải là những lời thề non hẹn biển khiến trời long đất lở, cũng không phải hoa ngọc lãng mạn dưới ánh trăng, cái tôi cần thật đơn giản, chỉ là người có thể cùng tôi dựa sát vào nhau, sưởi ấm cho nhau trong vòng tay ôm ấp.

“Dung nhi...” Tiểu Bạch bước nhanh đến trước mắt tôi, trong mắt đọng đầy sự dịu dàng và nỗi tương tư nồng đượm không thể che giấu được, vốn định đưa tay ôm tôi, nhưng ngại bọn cung nữ đang ở đó, nên không thể làm gì khác hơn là thu tay lại rất nhanh thả xuống bên người.

Tôi mỉm cười, cho Tuyết Bích và Thất Hỉ lui ra, cho các nàng đợi ở sau hoa tạ

Vùi đầu trong ngực của Tiểu Bạch, tôi hít một hơi thật sâu, tham lam hấp thu lấy hương vị ấm áp ấy. Ánh mặt trời rực rỡ chảy tràn quanh thân hắn, đôi mắt trong suốt đắm đuối lấp đầy hình ảnh của tôi, không thể dung nạp thêm bất cứ vật gì khác.

“Dung nhi, nói cho ta biết đây không phải là mơ đúng không. Không nhớ rõ là đã bao nhiêu lần, nàng đều nửa đêm ở trong giấc mộng nhào vào trong vòng tay ta, nhưng đúng lúc lòng ta tràn ngập vui sướng thì nàng lại xoay người rời đi, chỉ còn lại một mình ta thất vọng đến vô bờ... Nếu như đây là một giấc mộng, vậy thì hãy để ta không bao giờ tỉnh lại nữa.”

Lòng đau đốn quặn thắt, trong giọng nói có chút run rẩy không xác định khiến tôi vô cùng hối hận vì trước đây đã không đủ nhạy cảm để nhận ra, thế nên khiến cho hắn bị tổn thương đến như vậy. Tôi cầm lấy tay hắn, há miệng hung hăng cắn một miếng, sau đó lại lỏng vào trong bàn tay của tôi, khiến mười ngón tay siết sao giao nhau, quần quít cùng một chỗ.

“Đồ ngốc, từ nay trở về sau không cho phép chàng được nói câu này. Có thấy đau không?”

Không nhận được câu trả lời của hắn, mà nhận được một nụ hôn dịu dàng lên môi, vừa đam mê lại mang theo cả sự nâng niu che chở, lưu luyến triền miên. Sau khi kết thúc nụ hôn như thiên trường địa cửu, tôi dựa vào lòng hắn thở dốc, hắn ôm lấy tôi, chiếc cằm nhai nhui nhiều lần dịu dàng vuốt ve mái tóc tôi.

“Dung nhi cắn đâu có đau, chỉ thấy ngọt ngào thôi.”

Tôi cấu vào lưng hắn, sáng giọng: “Hừ, học được thói miệng lưỡi trơn tru như thế từ bao giờ!”

Thế nhưng Tiểu Bạch lại nghiêm túc xoay mặt tôi về phía hắn, trịnh trọng nhìn vào hai mắt tôi mà thề: “Những câu vừa mới nói đều là tự tâm can, cả đời này đối với Dung nhi quyết không hai lòng.”

Tôi vuốt ve khuôn mặt hần, chậm rãi nói: “Đồ ngốc, vừa rồi là ta nói đùa, sao phải khấn trương đến thế.”

Tiểu Bạch ôm lấy tôi, như muốn khắc sâu tôi vào trong ngực hần. “Bảo ta sao không khấn trương cho được, ở gần Dung nhi nhiều năm như vậy, chẳng bao giờ có hy vọng xa vời rằng tình cảm của mình sẽ được Dung nhi đáp lại, thậm chí cuộc đời này cứ đứng nhìn nàng như vậy là tốt lắm rồi, hôm nay Dung nhi nói thích ta, sao lại không cho ta được vui sướng hân hoan!” Dừng lại một chút rồi lại nói tiếp: “Hôm thái tử... cưới Dung nhi vào cung... Nhìn ánh mắt của nàng...” Ngực khí bắt đầu có chút hỗn loạn bất ổn, như thể vết sẹo cũ lại vỡ ra khiến máu chảy đầm đìa, nghĩ lại mà hoảng sợ, tôi nắm chặt tay hần, mong muốn truyền cho hần quyết tâm kiên định của mình, hần lại nắm lấy tay tôi, cuối cùng cũng bình ổn lại.

“Lại còn cả Yêu vương... dám đến đây đòi Dung nhi! Ta hận không thể mọc ra đôi cánh mang Dung nhi bay ra khỏi nơi trần tục ô uế này, không để cho bất cứ kẻ nào có thể nhòm ngó. Dung nhi có hiểu không?”

“Ta hiểu, ta đều hiểu.” Tôi thì thào, khẽ vuốt ve lên mu bàn tay Tiểu Bạch mà an ủi hần.

“Dung nhi, nàng có nguyện cùng ta ra khỏi cung, đến một nơi chỉ có hai ta không?” Tiểu Bạch trịnh trọng nắm hai vai tôi, nhìn thẳng vào mắt tôi, ánh mắt cầu khẩn và thành kính, lộ ra sự kiên định, nhưng ngực khí lại có chút lo lắng.

“Đồ ngốc, nếu thích chàng, tất nhiên là không thích ở lại trong cung này nữa, chàng đi đến đâu ta sẽ theo đến đó, đến lúc chàng thấy ta phiền phức muốn vứt bỏ ta cũng chẳng được. Chỉ có điều, nếu chúng ta đi, cha, cô cô và Vân gia trên dưới phải làm sao?”

Tiểu Bạch mừng rỡ ôm lấy tôi, trong đôi mắt như có pháo hoa nổ rộ, ngón tay giao hòa quấn quýt lấy ngón tay tôi: “Đời này, kiếp này sẽ không bao giờ buông Dung nhi ra! Điều Dung nhi lo lắng cũng là những điều mà từ lâu ta hằng lo nghĩ, Dung nhi cứ yên tâm!”

Đúng lúc tôi cảm thấy nghi hoặc không giải thích được thì Tiểu Bạch lại bước nhanh tới trước cửa, thông thả gọi một người, chính là nha hoàn mà hôm nay hần mang vào cung, nha hoàn đó quỳ gối hành lễ với tôi, không phải là nghi lễ kiểu cung đình: “Nô tỳ Vân Dật thỉnh an Lục tiểu thư” Đã lâu không nghe thấy có người gọi tôi là Lục tiểu thư, khiến tôi có chút cảm giác ấm áp của gia đình. Nha hoàn đoan trang trước mắt, tư sắc xinh đẹp, ước chừng khoảng mười lăm tuổi, hần là nô bộc của Vân gia, chỉ có điều tôi không nhận ra. Nhân khẩu trong Vân gia gồm nhiều loại, chỉ hệ khổng lồ, ngay đến tôi sống trong Vân gia mười năm cũng không thể biết được rốt cuộc có bao nhiêu thân thuộc hưởng chi là nha hoàn nô bộc, thế nhưng đáng người yếu điệu nhả nhặn này lại khiến cho tôi có vài phần cảm giác quen thuộc, song lại không nghĩ ra rốt cuộc là giống ai. Tôi quan sát nàng, nàng đưa tay bóc lớp da trên mặt xuống, để lộ một khuôn mặt thanh tú.

Tiểu Bạch lấy từ trong ống tay áo ra một viên thuốc màu đen đưa cho Vân Dật, Vân Dật không chút do dự nuốt luôn xuống. Một lát sau, ngũ quan trên khuôn mặt tựa như bị ngoại lực từ bên ngoài lôi kéo, bắt đầu vặn vẹo biến dạng, mỗi sợi gân xanh tựa như sâu bọ rần rết trườn qua trườn lại trên khuôn mặt, con mắt xung huyết long lên sòng sọc, chăm chú nhìn chòng chọc vào tôi, vô cùng dữ tợn, tôi hoảng sợ lui về phía sau, Tiểu Bạch ôm tôi vào lòng, trấn an: “Dung nhi đừng sợ.”

Đợi đến khi quay đầu nhìn lại, phát hiện ra khuôn mặt của Vân Dật đã ngưng vặn vẹo, như con bướm sau khi lột xác, từng lớp da vẫn còn mang theo tơ máu, diện mạo rực rỡ như vừa phá kén chui ra, nhìn kỹ dung nhan sau khi biến hóa khiến tôi khiếp sợ run lên.

Giống tôi như đực! Kể cả nốt ruồi dưới đuôi mắt phải cũng không khác một chút nào.

Giây phút này tôi đột nhiên hiểu được: “Đây... đây chẳng lẽ là ‘Điệp thuật’ (Bướm lột xác), thuật dịch dung tối à Phương sư gia nói đến hay sao?”

“Dung nhi thông minh lắm, chính là Điệp thuật.” Tiểu Bạch nắm tay tôi khen. Tôi trắng cả mặt, trong lòng thầm nghĩ nếu tôi không đoán được chẳng lẽ tôi sẽ biến thành kẻ ngu si chẳng.

Trước đây khi Phương sư gia dạy tôi thuật dịch dung đã từng nhắc tới Điệp thuật, nói đó là cảnh giới cao nhất của thuật dịch dung, bởi vì nếu sử dụng Điệp thuật, chẳng khác nào toàn bộ dung mạo đã thoát thai hoá cốt(2), biến thành một người khác, người ngoài bất luận thế nào cũng không thể thông qua dung mạo thường ngày mà phát hiện ra được người đã dùng Điệp thuật để dịch dung. Chỉ có điều thuốc Điệp thuật rất

khó điều chế, kể cả có luyện được thì cũng rất ít người dám dùng, bởi thuốc này vốn dĩ chính là thuốc độc mạn tính, sau khi uống vào, không quá hai năm sẽ chết bất đắc kỳ tử. Trong lúc uống thuốc sẽ cùng lúc nhìn một ai đó, diện mạo sau khi lột xác sẽ giống người đó ý hết.

Thảo nào vừa rồi tôi vừa nghĩ Vân Dật sao lại có hình dáng và giọng nói có chút quen thuộc, thì ra là giống tôi, hôm nay ăn xong thuốc Diệp thuế thì cơ bản so với tôi chính là một người. Tử sĩ của Vân gia có một nhóm được gọi là “Vân thủ”(3), võ nghệ thân thủ của bọn họ không nổi trội, nhưng sự tồn tại của họ lại không thể thiếu, tất cả phải trải qua sự chọn lựa tỉ mỉ, hoặc có giọng nói hoặc dáng người tương đồng với những nhân vật trọng yếu của Vân gia, nhiệm vụ chủ yếu của bọn họ là mô phỏng theo giọng điệu, cử chỉ của chủ nhân, cố sức cho thật giống, tùy vào thời khắc nguy hiểm mà chết thay cho chủ nhân. Nói ngắn gọn, chính là thế thân. Tôi vẫn biết có một nhóm người như thế tồn tại, lại không hề biết trong đó cũng an bài người thế thân cho tôi, ngày hôm nay lần đầu tiên thấy, ít nhiều có chút khiếp sợ.

Thế những Tiểu Bạch đem Vân Dật đi như vậy sao có thể giấu được cha tôi? Chẳng lẽ cha cũng biết việc này? Lẽ nào cha đã ngầm đồng ý? Có điều dựa theo sự hiểu biết của tôi về cha, tuy rằng cha rất cưng chiều tôi, nhưng cha thuộc về kiểu người nguyên tắc, loại việc trong mắt cổ nhân bị coi là “Loạn luân” này, cha sẽ trăm ngàn lần không đồng ý...

“Vân nhi chớ lo lắng, cha cũng không biết việc này, thuốc là do chính ta luyện, Vân Dật cũng được ta bố trí giả chết, cha vẫn tưởng rằng Vân Dật đã chết, cũng không biết đã bị ta mang theo tiến cung.” Tiểu Bạch như nhìn thấu nỗi nghi hoặc của tôi, hướng về phía tôi giải thích sơ lược.

“Có điều, Diệp thuế là chất kịch động, sau khi ăn vào tính mạng sẽ không giữ nổi...” Vì tình yêu mà khiến một người vô tội phải mất mạng thì bảo tôi sao có thể chịu nổi.

“Tính mạng của Vân Dật và người nhà đều do thiếu gia cứu, vì thiếu gia mà phải xông vào nơi nước sôi lửa bỏng cũng không hối từ. Chỉ có điều người nhà của Vân Dật đều phải giao phó cả cho thiếu gia và tiểu thư nâng đỡ một chút.” Vân Dật quay về phía chúng tôi quỳ xuống, dập đầu xuống đất ba cái.

“Người yên tâm, người nhà của người ta sẽ an bài thỏa đáng.” Tiểu Bạch đưa tay đỡ hờ một chút, rồi xoa người nói với tôi: “Dung nhi chớ lo, mặc dù khó giải, nhưng ta đã chế được một phương thuốc có thể làm chậm lại độc tính, chỉ cần dùng đúng hạn thì có thể giữ được tính mạng, chỉ có điều khi phát tác thì có chút đau đớn.”

Lòng tôi cuối cùng cũng được buông lỏng. Sau đó, tôi và Vân Dật thay đổi y phục, cỡi Tích Huyết Noãn Ngọc trên đai lưng xuống, đem tính năng chẳng khác gì đặc tính của hệ thống định vị toàn cầu GPRS thời hiện đại của viên ngọc nói rõ cho nàng biết, dặn nàng phải luôn mang theo bên người. Tôi dùng mặt nạ da người mà Vân Dật dùng lúc bước vào, phủ lên khuôn mặt mình để dịch dung, căn cứ theo tập tính thường ngày ở chung cùng con báo mà tôi nắm rất rõ, bao gồm cả khi ngủ, và tất cả những chuyện lớn nhỏ khác đều miêu tả một lượt cho Vân Dật nghe. Đến nỗi chính tôi cũng kinh ngạc sao mình có thể nhớ rõ tất cả những chi tiết liên quan đến con báo như vậy, chỉ có điều hiện giờ không có thời gian để suy nghĩ đến điều đó.

Phát hiện thấy Tiểu Bạch ở bên cạnh càng nghe lòng càng nhúu chặt, tôi vội vàng xoa xoa mu bàn tay hần, dịu dàng kiên định nhìn hần. Hai tròng mắt đen đặc của Tiểu Bạch cuối cùng cũng khôi phục lại vẻ sáng trong.

May mà trước đó Tiểu Bạch đã huấn luyện nghi lễ cung đình cho Vân Dật nên tôi không cần phải nói thêm nữa. Sau khi bàn giao xong, trời đã chạng vạng, mặt trời đã sắp khuất núi. Vân Dật gọi Tuyết Bích và Thất Hỉ từ sau hoa tạ ra bắt đầu nói: “Tuyết Bích đưa quốc cữu ra khỏi cung đi thôi.” Từ âm thanh cho đến thần thái, từng cái vung tay nhắc chân so với tôi đều giống như đúc, đến chính tôi cũng bị mê hoặc.

Tiểu Bạch ở bên cạnh kéo tay tôi, tôi mới định thần lại, cúi đầu theo sau hần đi theo sự dẫn đường của Tuyết Bích ra khỏi hoa tạ, dọc theo hành lang quanh co lắt léo hướng ra ngoài đông cung.

Ngay vào lúc tôi thâm cầu khẩn hết lần này tới lần khác để đừng đụng vào ai, nhưng ông trời chẳng chiều lòng người, tại chỗ rẽ của hành lang gấp khúc, một làn hương hỗn hợp của phấn hoa và son bay tới, một thân ảnh trầm cài lược dất kiều diễm hiện ra trước mắt.

“Nô tỳ Tuyết Bích tham kiến trắc phi nương nương, trắc phi nương nương kim an!(4)” Tuyết Bích lập tức dừng bước rồi hành lễ cung đình. Người vừa đến không phải ai khác, chính là Cơ Nga, mang theo một đám cung nữ, thái giám đứng ở đầu hành lang.

Tôi vội vàng quỳ xuống, mùi phấn hoa cùng mùi son xộc thẳng vào mũi, tôi cố nén cảm giác muốn hắt hơi, nói: “Nô tỳ tham kiến trắc phi nương nương, nương nương vạn phúc kim an!” Tiểu Bạch không chút hoang mang, khẽ cúi người hành lễ: “Tư Nho tham kiến trắc phi nương nương.”

“Điều miễn lễ. Quốc cữu hôm nay vào đưa thuốc cho nương nương sao?” Cơ Nga vừa hỏi vừa tiến gần đến chúng tôi vài bước. Tôi chỉ cảm thấy như có chiếc lông chim không ngừng cọ vào mũi, khí quản như có con sâu nhỏ nhúc nhích, vô cùng khổ sở, trong lòng chỉ muốn hắt hơi, rồi lại sợ lộ tẩy, cố nén lại, trán túa ra một tầng mồ hôi dày đặc.

“Đúng vậy. Tư Nho đến đưa thuốc cho nương nương, giờ muốn xuất cung hồi phủ.” Tiểu Bạch biểu đạt ý muốn rời đi thật rõ ràng. Tôi cúi đầu, nhưng vẫn có cảm giác ánh mắt của Cơ Nga đảo qua trên người mình, trong ngực cả kinh, không phải năng ta nhìn ra manh mối gì đấy chứ...

“Mắt thấy vắng thái dương xuống núi, thái tử phi nương nương sao lại không lưu quốc cữu ở lại dùng bữa rồi hãy đi?” Cơ Nga cần gì phải nói nhiều lời vô nghĩa như vậy, tôi sắp chịu không nổi rồi.

“Tỷ tỷ nói đùa rồi” Đúng lúc Tiểu Bạch mở miệng định đáp lời thì Vân Dật từ đầu hành lang chậm rãi đi tới, phía sau là Thất Hỉ và Vương Lão Cát. “Trong cung có quy củ, đàn ông bên ngoài cung nếu không có thánh chỉ không được lưu lại dùng bữa, tỷ tỷ không phải nhất thời hồ đồ, đến nỗi quy củ của tổ tông cũng quên đấy chứ!”

“Các người xem ta này, đúng là nói toàn lời vô vị, nhất thời hồ đồ mà quên mất” Cơ Nga bị Vân Dật nói, xấu hổ ngượng ngập. Dường như không ngờ thái tử phi sẽ xuất hiện, trong chớp mắt khiếp sợ cùng hoang mang, chỉ có điều trong chốc lát đã khôi phục thái độ bình thường.

“Vân gia trên dưới đều đang chờ Tư Nho hồi phủ khai tiệc, thứ cho Tư Nho cáo biệt.” Tư Nho chấp tay vái chào Cơ Nga và Vân Dật.

“Ca ca trở về đi, thay bản cung vấn an cha.”

“Vâng” Tiểu Bạch cúi người, mang theo tôi xoay người rời đi.

Phía sau, Vân Dật che miệng hắt hơi. “Thất Hỉ, ở đây dường như có phấn hoa, mau đỡ ta về Lâm Vân Cư uống thuốc.”

“Vâng” Thất Hỉ lên tiếng nói.

Xem ra Cơ Nga bắt đầu nhận được tin gì đó nên mới đến đây, chỉ có điều tin tức không phải quá xác thực, bởi vì sau khi thấy Vân Dật xuất hiện, nàng rõ ràng vô cùng kinh ngạc, xem ra Vân Dật khéo ứng biến đã khiến nàng hoàn toàn hết nghi ngờ.

Ra khỏi cung, khuôn mặt tôi đỏ không khác gì quả cà chua chín. Bước một chân cùng Tiểu Bạch lên thuyền hoa, tôi mới dám buông lỏng hai hàm răng nghiến chặt, hít một hơi thật sâu, hàng loạt cái hắt hơi đua nhau xông ra khỏi miệng, khí quản ngứa ngáy, nước mắt trào ra.

Tiểu Bạch đưa tôi vào một gian phòng đẹp như tranh ở trên thuyền, yêu thương ôm tôi, lấy ra loại thuốc tôi thường uống, tự mình mớm cho tôi, vừa lấy khăn giúp tôi lau nước mắt, hôn lên trán tôi: “Dung nhi phải chịu khổ rồi, sau này nhất định phải tìm được danh y chữa cho Dung nhi khỏi bệnh.”

Dưới thuyền hoa, nước an tĩnh chảy, mái chèo vẽ nên trùng trùng điệp điệp những gợn sóng nhỏ lăn tăn, loang rộng ra, đến khi chạm vào bức tường đỏ mái vàng của hoàng cung thì từ từ biến mất giữa trời chiều. Tôi tựa vào Tiểu Bạch, trong lòng có một cảm giác giải thoát nhẹ nhõm nói không nên lời.

Chú thích:

1- Hòa thượng trốn được nhưng miếu không trốn được: ý nói nhất thời trốn thoát, nhưng do một thứ khác không sao tránh khỏi liên lụy nên cuối cùng vẫn là không thể thoát được.

2- Thoát thai hoán cốt: thay da đổi thịt, nhưng nếu Việt hóa thì cụm từ này thường được hiểu theo nghĩa tốt đẹp, kiểu như một thứ gì đó thay đổi theo hướng phát triển, nên mình để nguyên âm Hán Việt.

3- Vân thủ: chữ thủ ở đây có nghĩa là phòng thủ, bảo vệ.

4- Kim an: kim ở đây nghĩa là vàng. Mình không hiểu lắm, có lẽ do thân phận hoàng tộc nhưng là trắc phi nên bề dưới khi thỉnh an sẽ dùng từ kim an.

29. Chương 23

CHƯƠNG 23 : GIÓ NỔI BÁO GIÔNG TỔ SẮP ĐẾN

EDIT: CÚN CON SAY SỮA

“Oa! Đây chẳng phải là ông chủ Lý sao. Hôm nay ngọn gió nào thổi ngải tới đây? Tiểu nhân đã nhiều ngày rồi không nhìn thấy ngài.” Tiểu nhị của Túy Tiên Lâu tỉnh mắt, sáng sớm vừa nhìn đã nhận ra khách quen, đại kim chủ – ông chủ lò gốm Lý Quý, lập tức ân cần lau bàn, lau ghế đón tân khách.

“Ha ha ha ha! Hôm nay tâm tình Lý Quý ta vô cùng sáng khoái! Đem hết những món ngon ở chỗ người lên đây cho ta!” Phú Quý là một người đàn ông trung niên béo trắng, thô kệch, mày rậm, miệng nói mang theo vài phần hào sảng, ưỡn cái bụng tròn vo, ngồi xuống chiếc bàn gần cửa sổ cạnh chỗ chúng tôi.

“Có ngay! Một vò rượu Hoa Điều ngon nhất nóng năm phần, một phần hải sản bát trân ướp muối, một phần bào ngư xào gân hươu, một phần bong bóng cá vượt Trường Giang, một phần canh rau cải đậu hũ, một phần bánh chèo nhân hẹ, một chén canh trúc tôn(1) sò khô, một phần bánh quy xốp hoa tuyết! Ông thấy thế nào?” Tiểu nhị mở miệng thay ông ta lưu loát chọn ra một đồng đồ ăn.

“Ha ha! Người đúng là con khỉ nhỏ nhanh nhẩu! Một mình ta làm sao ăn hết được ngần ấy thứ? Mà thôi, hôm nay tâm tình ta đang tốt! Cứ chọn theo người đi!” Tiểu nhị nghe thấy vậy liền cười hì hì, chạy vào bếp đem một bình rượu nóng bưng lên, thay lão Lý châm rượu: “Lý gia, hôm nay ngài gặp chuyện tốt gì thế? Nói cho Lý Tam nghe một chút đi, khiến tiểu nhân cũng được mở mang kiến thức.”

“Giữ được cái mạng già, lưu lại cái đầu của ta trên cổ, như thế có tính là chuyện tốt được không?” Lý Quý nhấp một ngụm rượu nói.

“Ngài nói thế tiểu nhân nghe không hiểu, đang yên đang lành sao lại liên quan đến mạng người?”

“Người có điều chẳng rõ. Lò gốm của ta là nơi dâng cống phẩm lên triều đình, hàng năm phải dâng đồ gốm tiến cống vào cung, năm nay cũng vậy, vào Ngày của hoa vừa mới đưa đồ tiến cống vào cung, trong cung lại truyền lệnh ra rằng muốn ta đến trước ngày mừng một tháng tư phải đưa một lượng lớn hàng gốm nữa vào, người nói xem, chỉ trong hơn một tháng ta làm sao nung kịp, có đem ta đi đốt cũng chẳng biết đâu ra ngần ấy đồ gốm, khiến ta lo sợ, cả ngày ở tại lò gốm giám sát đốc thúc.” Đoán chừng khô miệng, lại uống thêm ngụm rượu.

“Không phải trong cung lại chuẩn bị làm đại lễ gì đấy chứ?” Dường như đánh hơi được mùi bát quái(2), tiểu nhị hai mắt tỏa sáng. Nghe thấy hai chữ “Cung đình”, trong lòng tôi như có dây cung kéo căng, thần kinh lập tức căng thẳng, vểnh tai lắng nghe. Tiểu Bạch cũng cảm nhận được sự bất an của tôi, cầm lấy tay tôi vỗ vỗ, lấy cho tôi chút canh vào bát rồi tỉ mỉ thổi giúp tôi.

“Điều này mà người cũng không biết, chẳng giống con khỉ thành tinh nhà người chút nào. Mừng một tháng tư này là đại lễ cấp kê của thái tử phi nương nương, người cũng không phải chưa nghe thấy thái tử có bao nhiêu sủng ái đối với thái tử phi nương nương đấy chứ, cứ đợi đến ngày đó khắc biết, nghe nói trong cung lo liệu còn phô trương hơn cả Ngày của hoa. Lại nói tiếp, thái tử gia chúng ta đúng là si tình hiếm có, từ khi cưới Lục nữ của Vân gia, nhiều năm như vậy mà chỉ nạp có đúng một trắc phi, nghe nói chỉ gần gũi thái tử phi mà luôn lạnh nhạt với Cơ trắc phi.” Ông chủ lò béo gắp một miếng thịt đưa vào miệng, thỏa mãn nhai mấy cái rồi nuốt xuống bụng.

Tiếp đó lại nói: “Nghe nói trận chiến lần này ở biên cương, chỉ trong hơn một tháng đã đánh bại cầu tặc Tuyệt Vực Quốc, giương buồm dong thuyền gấp rút chạy thẳng về cung, chính là để cử hành đại lễ cấp kê cho thái tử phi, nhưng không biết vì sao hôm qua trong cung lại truyền ra tin tức là đại lễ cấp kê của thái tử phi sẽ trì hoãn lại. Ta thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng cho cánh tay của lão già này được nghỉ ngơi đôi chút, lúc trước ta còn dặn bà lão nhà ta chuẩn bị sẵn một cỗ áo quan, giờ thì cuối cùng cũng đã giữ được cái mạng già này rồi.”

“Thế thì đúng là phải chúc mừng ngài! Chuyện rơi đầu làm ta sợ chết đi được. Chỉ có điều, đang êm đẹp thế sao lại trì hoãn lại nhỉ?”

“Cũng không rõ, chuyện trong cung thì dân đen như chúng ta làm sao mà hiểu được.”

“Lại nói, Hương Thảo mỹ nhân chẳng biết diện mạo đẹp đến mức nào mà khiến cho thái tử mê đắm đến vậy? Ngay cả Yêu vương cũng nhòm ngó, nghe nói lại còn có tư tình với cả Ngọc Tình Vương...” Tiểu Bạch nắm chặt chén rượu trong tay, rõ ràng là đang cố gắng kiềm chế, bàn tay khó chịu nắm chặt lại, thế nhưng tiểu nhị vẫn thao thao bất tuyệt: “Vân gia thật ra cũng có chút kỳ lạ, đời này bất luận là nam hay nữ cũng đều có dung mạo xuất chúng, nhưng xưa nay thần bí khó dò, đến đời này thì khó ai bì kịp, thái tử phi và quốc cữu thật ra đều tài mạo song toàn đúng là một đôi thiên tư bích nhân. Nhưng ông trời quả thật cũng rất công bằng, nghe nói mọi người trong Vân gia đều mắc phải một căn bệnh lạ, nói ngay như Tả thừa tướng, không sinh được con trai, chỉ sinh được sáu người con gái thì chết mất ba. Ngay cả thái tử phi cũng không thể đến gần hoa vì mắc bệnh dị ứng phấn hoa, vì thế mà trong Đông cung không thể tìm thấy một cánh hoa nào. Quốc cữu đến giờ cũng chưa đính ước với ai, ta nghĩ không biết có phải cũng vì mắc phải bệnh tật gì...”

“Thằng nhóc như ngươi không muốn sống nữa phải không? Lời này mà cũng dám nói ra sao? Không muốn rơi đầu thì cút đi làm việc của ngươi cho tốt đi, ban ngày ban mặt mà nằm mơ...” Ông chủ to béo cho tiểu nhị một đá đưỡi xuống bếp.

Sau đó bọn họ nói gì tôi cũng không nghe, chỉ nghe thấy đại lễ cấp kê trong cung bị hoãn lại, lẽ nào đã xảy ra chuyện gì, có một loại dự cảm không may ập đến, Tiểu Bạch rõ ràng cũng đang lo lắng, thanh toán bạc xong rồi nắm chặt tay tôi ra khỏi tửu quán, gọi thuyền nhỏ rồi cùng bước lên.

Phía sau, Lý Quý nhìn hai người thiếu niên thân mật dắt tay nhau bước ra khỏi cửa, lắc đầu than thở: “Đầu năm nay, thế nào mà khắp nơi đều thấy ông cháu...”

“Ca ca, có phải trong cung lại có cạm bẫy gì không?” Tôi cuối cùng vẫn không an tâm, muốn nghe chính miệng Tiểu Bạch phủ định trấn an.

“Sẽ không đâu. Nếu như có chuyện gì thì Vân Dật chắc chắn sẽ dùng bồ câu đưa tin cho ta, ngoài cung cũng có Tiểu Nguyệt làm cơ sở ngầm, hẳn là sẽ không có cạm bẫy gì, Dung nhi yên tâm.” Tiểu Bạch nắm chặt tay tôi dỗ dành, thế nhưng tôi vẫn nhìn thấy một tia bất an trên đầu mày hắn.

Đúng lúc này, một con chim bồ câu vỗ cánh bay đến, vũng vàng đậu trên mu bàn tay của Tiểu Bạch, Tiểu Bạch đưa tay tìm trước cổ chim bồ câu, nhưng ngoài ý muốn, không tìm được cuộn giấy truyền tin, vô cùng sửng sốt, đột nhiên phản ứng: “Không hay rồi!” Vội đưa tay lên lưng bồ câu khê vuốt, lại bị bồ câu dùng móng vuốt cào một vết máu trên mu bàn tay.

Tiểu Bạch bất chấp bàn tay bị thương, nắm chặt tay tôi chạy ra khỏi khoang thuyền, định dùng khinh công bay khỏi, vừa ra khỏi khoang thuyền, lại bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh hãi.

Trên mặt nước là hàng hà sa số chiến thuyền màu đen san sát nhau thành một mảnh, như chiếc thùng sắt giam chặt chiếc thuyền nhỏ của chúng tôi ở giữa. Trên mạn thuyền đứng đầy thị vệ mặc áo đen tay cầm cung tên. Trong ánh đuốc chất chồng, vầng sáng hắt ngược xuống mặt nước thành một biển lửa, khuấy động mặt nước an tĩnh trong trẻo nhưng lạnh lùng chảy xuôi dưới đáy thuyền. Ngay chính diện chiến thuyền phía trước có một người chậm rãi đi ra, đứng ở đầu thuyền, từ trên cao nhìn xuống chúng tôi. Đưa lưng về phía ánh sáng, nhìn không rõ biểu cảm, nhưng tôi biết đôi mắt phượng ấy lúc này nhất định là đang nheo lại thành hình lá liễu... Cả người tỏa ra hàn khí lãnh lẽo cùng với sắc đỏ bí ngạn hoa thành hai sắc thái đối lập dữ dội, sự an tĩnh quý dị như quý Tu La bùng bùng sát khí.

Nhẹ nhàng vung tay lên, một vật màu đen phá tan sự yên tĩnh hướng về phía chúng tôi bay tới, Tiểu Bạch đưa tay mở ra, vật đó nhanh như chớp rơi xuống dưới chân, sau khi nhìn rõ vật đó là gì, tôi sợ hãi hít vào một hơi, đó chính là đầu của Vân Dật, chết mà vẫn không nhắm mắt. Tôi không giết nàng, nhưng nàng đã vì tôi mà chết! Tôi cứ thế mở to hai mắt, nhìn vết máu chưa khô trên cổ Vân Dật, chấn động cùng phần nộ từ trái tim truyền đi khắp tứ chi! Cùng lúc đó, sát khí từ Tiểu Bạch bùng lên, như lưỡi dao xé toang bầu không khí lao ra bốn phía. Hắn đưa tay kéo tôi về phía sau che chở, một tay đặt lên chuôi kiếm, trừng mắt nhìn về phía mũi thuyền.

“Trên móng vuốt bồ câu có độc, nếu vận chân khí, thì chỉ chết nhanh hơn mà thôi.” Người nọ ngấm nghĩa con chim bồ câu trong lồng, chậm rãi mở miệng. “Người định tự mình trở về hay là đợi ta giết người trước rồi bắt người sau?” Không ngẩng đầu lên, nhưng tôi biết lời này là hắn nói với tôi.

“Ha ha ha! Thả hắn! Ta trở về với người!” Tôi nắm lấy dây buộc tóc kéo xuống, sợi tóc tràn ra, bay cuồng loạn trong gió.

“Dung nhi!” Tay Tiểu Bạch vững như bàn thạch nắm chặt lấy tay tôi, “Dù có chết, ta cũng không để cho nàng rơi vào trong nanh vuốt ma quỷ của hắn!” Trong ánh mắt phản chiếu ánh lửa nhảy múa là nét kiên định không thể lay chuyển cùng sát khí liêu lĩnh bất chấp tất cả.

“Lưu lại núi xanh, sợ gì không có củi đốt!” Tôi ghé đầu vào tai hắn nói, rồi quay đầu cất cao giọng nói: “Huynh trưởng chỉ theo ta đến đây du ngoạn, đâu đến nỗi phải chịu tội chết? Xin điện hạ ban cho thuốc giải độc.”

“Người cho là bây giờ người còn có tư cách gì để đặt điều kiện với ta sao?” Một mũi tên lao tới, trúng giữa tim, người lái chèo ở cuối thuyền co rúm lại, ngay cả một tiếng kêu cũng không kịp, liền ngã xuống dòng sông, một màn nước bắn tóe lên, vết máu từ dưới đáy nước từng dòng, từng dòng cuộn nổi lên...

Con báo cầm cây cung tàn nhẫn ném xuống mặt nước, trên chiến thuyền có mấy bóng đen vù vù nhảy xuống lao thẳng về phía chúng tôi. Thanh kiếm trong tay Tiểu Bạch tuốt soạt ra khỏi vỏ, một đạo ánh sáng lạnh bắn ra, xoay người bảo vệ tôi, kiếm quang vung lên hướng về phía hắc y thị vệ. Trải qua vài đường giao chiến, mấy hắc y thị vệ đều trúng kiếm rơi xuống nước, nhưng người trước ngã xuống thì người sau lại xông lên, như thể tre già măng mọc mà từ trên thuyền lớn đáp xuống, máu tươi nhuộm đỏ thanh kiếm bạch ngọc lưu ly thanh nhả tinh khiết, kiếm khí leng keng rung động thình không, bóng người vung trường kiếm có dáng vẻ quyết tuyệt cùng cuồng loạn, một tia máu từ khóe môi hắn chậm rãi chảy xuống, rơi lên mu bàn tay tôi, ruột gan như thắt chặt lại, như thể đứt bụng ra, chảy máu đầm đìa...

“Ta đi cùng các người!” Tôi đẩy Tiểu Bạch đứng chắn phía trước, một bóng đen lập tức nhân cơ hội nhào tới bắt lấy tôi đem lên chiến thuyền.

“Không ——” Phía sau, Tiểu Bạch gầm lên như tê tâm liệt phế.

Con báo thô bạo nắm lấy cằm tôi kéo đến trước mặt hắn, híp mắt lại, ánh mắt như lưỡi dao sắc nhọn. Bốn phía lập tức lên dây cung nhắm vào mũi thuyền của Tiểu Bạch, tên đã lên dây, hết sức căng thẳng.

Tôi vung tay lên, nhanh như chớp dùng dây cột tóc đặt lên tĩnh mạch trên cổ con báo, một tia máu lập tức chảy ra, hắn không ngờ tôi sẽ làm như vậy, rõ ràng là đã bị khống chế, thị vệ bốn phía không dám tiến lên, cung thủ cũng không dám bắn cung. Dây cột tóc trong tay tôi chính là vũ khí độc môn “Sáp huyết” mà cha năm đó cho tôi để phòng thân, chỉ dùng chút lực là có thể lấy mạng người.

“Mau đem giải dược ra đây! Thả cho hắn đi!” Tôi đưa ánh mắt đau đớn nhìn về phía Tiểu Bạch đang bị khống chế hai tay, máu từ trong miệng hắn chảy ra càng lúc càng nhiều, nhuộm đỏ cả cánh tay đang còn nắm chặt chuôi kiếm. Những ngón tay thon dài vốn chỉ nên nhẹ chấp bút ngọc mà múa bút vẩy mực, nhưng bởi vì tôi mà phải cầm kiếm giết người, vung tay gây tội nghiệt... Máu mực của ngòi bút có thể tẩy được, nhưng máu dưới thanh kiếm làm sao có thể lau sạch được đây? Tất cả đều do tôi gây nên! Tôi mới là nguồn cơn tội ác! Chỉ có điều, tôi chưa từng hối hận vì đã yêu hắn.

Trong khoảnh khắc tôi thất thần, không nhìn thấy ánh mắt con báo héo rũ vì nỗi tuyệt vọng ngập tràn cùng đau xót, điên cuồng đến tan vỡ.

Đầu gối chột đau buốt, một lưỡi dao từ tay một người thị vệ phía sau khoang thuyền chuẩn xác bay đến

cắm vào gối phải của tôi, tôi ngã khụy xuống sàn tàu, nhưng không cảm thấy đau đớn, bởi vì trái tim đã sớm tê liệt...

Thoáng chốc, sự giận dữ cùng sát khí hòa vào nhau trong đôi mắt lạnh lẽo của con báo dừng lại trên lưỡi dao, đồng tử như nở rộng trong nháy mắt toát lên sự tàn bạo, thanh Long Uyên kiếm tuốt ra khỏi vỏ...

Tôi nhìn Tiểu Bạch mỉm cười, hấn ngóc đầu lên, nhìn lại tôi, mỉm cười. Vô cùng thanh thản, chúng tôi nhắm hai mắt lại, xa xa vắng vắng truyền đến tiếng mõ sang canh, quá đổi bình thường mà cũng thật đẹp... Có lẽ, đây chính là kết thúc hoàn mỹ nhất đối với tôi, chết cùng người mình yêu, mang theo tình yêu mà người đời không thể dung thứ, vứt bỏ luân thường đạo lý, vứt bỏ sự ràng buộc của thể xác, tôi và hấn, trở về làm hai cô hồn thuở ban sơ, quần quít bên nhau, cùng sống đôi trong cõi luân hồi...

Chú thích:

- 1- Tôn: một loại cỏ thơm
- 2- Bát quái: buôn chuyện, tám chuyện.

30. Chương 24

CHƯƠNG 24 : GIÓ SƯƠNG LẠNH BUỐT KHÔNG ĐƯỜNG THOÁT

EDIT: CÚN CON SAY SỮA

Long Uyên kiếm xé gió lao tới, nhưng ngoài dự liệu lại không hề cảm thấy đau đớn.

Tôi mở mắt ra nhìn, chỉ thấy thân kiếm bay lướt qua mình, hướng về phía thị vệ vừa phi đao tập kích tôi phía sau.

“Ai cho người cả gan dẫm thương nàng!” Trường kiếm soạt một tiếng rút về, thị vệ theo đó ngã nhào xuống đất, máu tươi trào ra, kiếm phong sắc bén đến nỗi ngay cả vết tích cũng không lưu lại. Con báo xoay người, mũi kiếm xoay một vòng, chỉ về hướng mọi người: “Khiến nàng bị thương sẽ phải chết! Hiểu không?”

“Vâng! Thuộc hạ hiểu!” Đám thị vệ nhất tề ôm quyền.

Tôi cười khổ, thì ra hấn còn muốn lưu lại tính mạng của tôi, tôi đối với hấn vẫn còn giá trị, như vậy...

“Giao thuốc giải ra! Bằng không...” Tôi đưa Sáp Huyết lên cổ, quật cường ngẩng đầu lên, không chút sợ hãi nhìn thẳng vào hấn.

Dường như không thể tin được, con báo thất thố lùi về phía sau hai bước, loạng choạng, lắc đầu nhìn tôi, trong đôi mắt loang loáng nước có nỗi tuyệt vọng cùng suy sụp như ngọn núi đang đổ sập xuống, tựa như con nhím bị tước đi áo giáp, yếu ớt không thể chịu nổi một đòn, trường kiếm trong tay rơi xuống đất.

Âm thanh trong trẻo như thể tiếng ngọc bội rơi vỡ, phá tan sự bất lực trong mắt con báo, thoáng chốc liền nhuộm đỏ sắc máu điên cuồng, sôi trào sát khí: “Người uy hiếp ta? Vì hấn! Người vì hấn ngay cả tính mạng mình cũng không cần? Ha! Ha ha ha...!” Hấn ngửa đầu cười to, điên dại mĩa mai.

Tôi cắn răng nhìn hấn, cầm Sáp Huyết ấn vào làn da mềm mại trên cổ, một dòng chất lỏng ấm áp chảy xuống tay, không biết là máu từ lòng bàn tay hay từ động mạch.

“Dung nhi! ————— ĐỪNG! —————” Tiếng gầm đau đớn của Tiểu Bạch trên chiếc thuyền nhỏ như thấu tim gan.

Con báo mở to mắt, nhìn theo sắc đỏ diêm dúa, yêu mị từ trên cổ tôi chậm rãi chảy xuống, thoáng chốc hoảng loạn sợ hãi, con người thống khổ không ngừng co rút, cả người run rẩy không ngừng: “Mau! Lấy thuốc giải!” Hấn xoay người hướng về phía người thị vệ bên cạnh gầm lên: “Lấy thuốc giải cho hấn!”

Tên thị vệ đó sợ đến nỗi vội vàng lần tìm trong tay áo, run lấy lấy cầm giải được phi thân xuống chiếc thuyền nhỏ, đem thuốc giả nhét vào trong miệng Tiểu Bạch. Tôi nắm chặt Sáp Huyết áp trên cổ, không dám buông lỏng dù chỉ một giây, mãi đến khi khí tức của Tiểu Bạch bình thường trở lại, không còn thổ huyết nữa, mới thở dài một hơi.

Thân ảnh con báo chợt loé lên, cổ tay tôi chợt đau nhức, Sáp Huyết trên tay nhanh như chớp bị đánh bay xuống nước, thân thể chỉ trong nửa khắc đã rơi vào vòng tay kiềm chế của con báo. Hắn vững vàng áp chế tôi trong ngực, ngón cái chậm rãi xoa lên vết thương trên cổ tôi, mang theo sự yên lặng giá buốt, sau đó, hắn cúi người xuống vết thương đem những giọt máu mủt vào trong miệng, không ôn nhu dịu dàng mà như sát muối vào miệng vết thương, tôi run lên. Khi ngẩng đầu lên, đôi môi hắn ướt át đỏ như chu sa, cười tràn ra, quỷ dị như ác ma uống máu: “Người cho là đời này người có thể thoát khỏi lòng bàn tay của ta sao?”

Dưới thuyền liên tiếp vang lên âm thanh bén nhọn của binh khí giao nhau, Tiểu Bạch đã thoát khỏi sự khống chế, lần thứ hai vùng trường kiếm, như đoá sen trắng rừng rực bốc cháy, đứng nơi đầu gió, chẳng khác gì con thiêu thân lao đầu vào lửa, dưới chân là một đám thi thể nhuộm đỏ mặt nước, chiếc thuyền nhỏ không thể mang nhiều sức nặng đến vậy, chòng chành như sắp muốn lật...

“Nghịch tử! Còn không mau buông vũ khí!” Một âm thanh sắc bén phá vỡ bầu không khí vang lên, một con thuyền đang lao đến rất nhanh, chiếc thùng sắt được tạo thành bởi vô số thuyền chiến bao quanh mở ra một khe hở, trên mũi thuyền là khuôn mặt đen tối như bóng đêm của cha cùng Phương sư gia.

Tiểu Bạch sững sốt, những tia máu và sát khí trong mắt không kịp thu lại. Không chỉ Tiểu Bạch, tất cả mọi người ở đây đều trong chớp mắt ngây người, bao gồm cả tôi và con báo, ai cũng không ngờ sẽ phải gặp cha ở đây.

“Thiếu gia lẽ nào đã quên mất thân phận của mình!” Âm thanh trầm thấp của Phương sư gia vang lên, ngầm chứa sự cảnh cáo, khó chịu cùng uy hiếp, như thể có hai tầng ý nghĩa.

Tôi kinh ngạc, nhưng chưa kịp mở miệng, thì đúng lúc đó, toàn thân chợt vô lực mà rơi vào vực sâu mê muội hắc ám.

Lần thứ hai tỉnh lại, ngoài cửa sổ ánh nắng sáng rực, chim hót véo von, trên đỉnh đầu vẫn là bức tường long phượng uyển ương như trước, hương bạc hà quen thuộc mơ hồ truyền đến... Nếu không có bàn tay phải bị băng kín, nếu không có cảm giác đau rát như xát muối ở cổ, tôi sẽ hoảng hốt cho rằng cảnh máu lửa ngập trời như ở cõi Tu La kia chỉ tồn tại trong hồi ức trống rỗng từ cơn ác mộng của tôi mà thôi, tôi vẫn bị nhốt tại đây, trong chốn Đông cung ngục tù này, chẳng có gì thay đổi.

Tôi chậm chạp ngồi dậy xuống giường, nhưng bị âm thanh ma sát của kim loại giữ lại. Tôi cúi đầu phát hiện ra trên mắt cá chân phải có một sợi xích vô cùng tinh xảo xích lại, phản chiếu ánh vàng kim lạnh băng, sáng bóng. Đầu còn lại của sợi xích được buộc chặt vào một chiếc đinh lớn đóng sâu vào trong tường, kiên cố khiến người ta tuyệt vọng.

“Nương nương tỉnh rồi sao?” Một âm thanh xa lạ từ gian ngoài truyền vào, tôi vẫn còn chưa lên tiếng trả lời, đã thấy một cung nữ tướng mạo lạnh lùng vén màn tiến vào, bưng thau đồng, chân tay nhanh nhẹn rửa mặt, chải đầu, thay thuốc cho tôi, sắc mặt thản nhiên như không nhìn thấy xiềng xích thật dài phía sau tôi.

“Ca ca ta đâu? Văn Tư Nho đâu?” Tôi cầm lấy tay nàng ấy lắc mạnh.

“Nô tỳ chỉ phụ trách hầu hạ nương nương, những chuyện còn lại đều không biết.” Cung nữ này dường như bị cử động của tôi làm cho hoảng sợ, trong mắt có sự nghi hoặc khó hiểu, có điều chỉ thoáng qua, rồi lại lập tức khôi phục lại vẻ lạnh lùng, thu dọn một chút rồi thở dài đi ra cửa.

Tôi thất vọng ngồi phịch xuống đất, không dám nghĩ tiếp, che mặt lại, muốn mình lại rơi vào bóng tối một lần nữa. Có điều, chỉ thoáng chốc sau liền có một lực rất mạnh kéo giật cổ tay tôi ra, ánh sáng sắc nhọn một lần nữa lại tràn vào lấp đầy hai mắt.

“Tiện nhân! Sao ngươi chưa chết? Sao ngươi không chết đi!” Con báo điên cuồng như âm hồn, hai tròng mắt như hai mũi băng lao lạnh buốt khóa chặt lấy tôi, tay hắn bóp chặt cổ tay tôi, hận không thể dùng sức nghiền tôi đến tan xương nát thịt.

Tôi cười nhạt: “Người đã làm gì ca ca ta? Người nói cho ta biết, ta lập tức đi chết.”

“Vân Tư Nho! Vân Tư Nho! Đừng bao giờ để cho ta nghe thấy ba chữ này! Cung nữ vừa rồi đã bị ta chém, nếu người lại ở trước mặt bất kỳ kẻ nào nhắc đến người này, ta biết một người giết một người!” Ngữ khí sát sạt điên cuồng.

“Người điên rồi!” Tôi nhào về phía hần hét lên, mạng người cứ như vậy mà bị hần coi như rơm rác rồi tước bỏ cho hả giận, quả thật là đồ điên đến không thể tin nổi.

“Ha ha! Điên? Ta đúng là điên rồi, ta điên nên mới bị người lừa dối. Ta vì người mà xông lên tiên tuyến chém giết, còn người thì lại cùng người khác trốn ra khỏi cung!” Chỉ dừng lại trong chốc lát, mũi pháp phòng thổi như thể phun ra lửa, một tay túm lấy mặt tôi kéo đến sát chớp mũi hần. “Người cho là để một con rối ở lại là có thể lừa được ta sao? Tưởng ta là kẻ ngu mặc cho người đùa giỡn! Thân thể người dù ở bất cứ đâu chỉ cần liếc mắt là ta đã có thể nhận ra, còn mùi bạc hà dù cách xa mấy trượng ta cũng có thể phân biệt rõ. Người sao lại chỉ đơn giản đem mỗi vết bầm tím hình đóa hoa cúc xấu xí trên tay phải vẽ cho nàng ta. Ta thật tình dối đãi người đến nước này, mà người lại dùng cách đó để hời báo ta. Ta đúng là kẻ ngu! Người không có tim sao? Hôm nay ta sẽ đào ra xem, xem rốt cuộc là người không có tim hay quả tim của người hóa thành màu đen mất rồi.” Điên cuồng gầm hét xong, hần thô bạo xé rách trung y của tôi, trong chốc lát, áo lót bật tung, luồng không khí se lạnh tràn vào mà trở nên bất lực nhấp nhô.

“Ha! Ha ha ha! Người vì ta mà xông lên tiên tuyến giết giặc? Người thật tình dối đãi với ta? Sao người không tự hỏi chính trái tim mình? Người sao lại có thể nói được những lời ấy ra miệng? Người mới chính là kẻ không tim! Là ai chỉ đánh một trận đã lấy được binh quyền trong tay Ngọc Tĩnh Vương? Là ai đem bức họa của ta giấu trong phủ của Hữu tể tướng Phan Hành Nghiệp? Là ai sau khi giả ý lục soát trong thư phòng con trai Phan gia lấy ra được bức họa, nói Phan thế tử từ từ khi nhìn thấy dung mạo của ta tại Lê Viên liền nảy sinh nỗi tương tư nên lén sai người họa lại, nói xấu Phan gia thông đồng với giặc bí mật hiến tặng bức họa cho Yêu Vương Tử Hạ Phiêu Tuyết? Phan tể tướng bị tước quan tịch, biếm làm thứ dân, binh lực vốn trong tay Phan tể tướng đều bàn giao cho bộ binh, mà bộ binh này chẳng phải đều nằm trong sự khống chế của thái tử điện hạ sao? Yêu vương trọng sắc khuynh quốc mọi người đều biết, nhưng ta thấy bức họa đó căn bản là người sai người hiến cho Tử Hạ Phiêu Tuyết đúng không? Yêu vương này uống công lừa dối người khác, nói không chừng căn bản không biết người trong bức tranh là thái tử phi của Hương Trạch Quốc, chỉ biết là mỹ nhân đẹp nhất Hương Trạch Quốc, liền trúng vào gian kế của người. Thế mới nói đạo ột thước, ma ột trượng. Hay cho chiêu một hòn đá hạ ba con chim! Thái tử điện hạ thế nhưng hôm nay đã đạt được tâm nguyện, yên tâm ngồi vào vị trí cao nhất thiên hạ của mình rồi chứ?” Tôi lạnh lùng suy luận, châm chọc từng câu từng chữ.

Hần ghen lời, bỗng nhiên trong khoảnh khắc đó, trong một chớp mắt hốt hoảng, chẳng hiểu vì sao cái khoảnh khắc cam chịu ấy lại như có cây kim châm vào ngực tôi, trước kia chỉ là suy đoán, giờ giống như nhận được câu trả lời chứng thực mà rung mình ớn lạnh khắp tứ chi.

“Thì ra ở trong lòng người ta chỉ đến như vậy! Thì ra trong mắt người ta lại khó chịu đến như vậy! Ta vì người mà làm nhiều việc như thế, đối lại chỉ nhận được sự dẫm đạp của người! Ha ha ha!” Chỉ thất thần trong thoáng chốc, hần hít thở không thông, ghé sát đến, bàn tay đang nắm chặt cổ tay tôi bỗng buông ra, rồi chuyển lên trên cổ, chậm rãi siết lại: “Mặc kệ người nghĩ thế nào, kiếp này người đừng mơ tưởng có thể thoát ra khỏi lòng bàn tay của ta! Ngay cả chết cũng phải mang theo người!”

“Người vì sao cứ phải chấp nhất với ta?” Nhìn thẳng hần, tôi hừ lạnh: “Là vì coi trọng khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành này? Hay là coi trọng thế lực ngất trời của Vân gia phía sau ta? Hay vì ta đây chính là quân cờ thuận tay nhặt ra trên bàn cờ của người? Ta thấy, lý do cuối cùng là quan trọng nhất rồi! Hôm nay, người đã chiếm được sự hỗ trợ từ thế lực của cha, lại lợi dụng ta để có được danh tiếng trung trinh si tình, chiếm hết nhân tâm trong thiên hạ, loại bỏ hai cái gai trong mắt, binh quyền trong tay, ta lại còn thay người gánh chịu tội danh hồng nhan họa thủy, là kẻ tội đồ gây nên chiến tranh. Người còn muốn thế nào? Hay còn có cái lợi lộc gì mà ta đây còn chưa biết? Nghe nói Yêu vương có một muội muội Sơ Dung Phiêu Tuyết cũng là một bậc quốc sắc thiên hương, nói không chừng người muốn đem ta ra làm điều kiện với Yêu vương để đổi lấy nàng...”

“Chát!” Lời còn chưa dứt, một cái tát bỗng rất tàn nhẫn in hần lên hai gò má tôi, khuôn mặt nghiêng lệch đi, một tia máu theo khóe miệng chậm rãi chảy xuống. Tôi không biết sợ quay sang nhìn thẳng vào hần,

hắn bóp chặt hàm dưới của tôi, trong mắt vằn lên những tia máu phần nộ cuộn cuộn thiêu đốt, hiện ra vẻ tiêu điều bi thương, tôi nhìn không hiểu cũng không muốn hiểu. “Để khiến cho ta thả ngươi, ngươi tự sỉ nhục mình như vậy sao? Ta thật ra đã quên mất ngươi hoạt ngôn như vậy!”

Tôi cả kinh, vốn định kích thích ác cảm của hắn, lại bị hắn nhìn thấu. “Ngươi đã làm gì ca ca ta? Ngươi đã làm gì Vân gia?” Không quan co nữa.

“Ha! Ha ha ha! Nói đi nói lại, vẫn là vì hắn! Ngươi yên tâm, hắn không chết, chỉ sung quân đầy đi biên cương! Có điều...” Hắn siết cổ tôi, vết thương lại nhói lên đau buốt “Ngươi đời này đừng mơ tưởng gặp lại hắn! Vân gia ta cũng không động đến một sợi lông nào, theo như lời ngươi nói, ta còn phải lợi dụng thế lực của Vân gia cho thật tốt.”

Tuy rằng cổ càng lúc càng bị siết chặt, hô hấp ngày càng khó khăn, nhưng tôi vẫn thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần Tiểu Bạch không chết, chỉ cần hắn có thể sống sót, còn sống là còn hy vọng. Cuối cùng, trước khi tôi không còn có thể hút không khí vào nữa, hắn đột nhiên buông lỏng tay, tôi còn chưa kịp hít lấy một hơi thở dốc, hắn liền bạo ngược dùng môi phủ lên. Gặm cắn không một chút ôn nhu, cạy khớp hàm đang nghiến chặt của tôi ra, đầu lưỡi cứng như sắt đẩy vào, giống như trừng phạt mà quần quít lấy đầu lưỡi tôi vô phương kháng cự.

Tôi xoay tay hung hăng đâm lên lưng hắn, thất lưng ghì chặt không hề lay động, đối lại là hai cánh tay tôi lại bị hắn gắt gao kiềm chế cố định trên vách tường. Hơi thở của hắn nặng nề phả lên ngực tôi, một đường điên cuồng mà gặm cắn, áo lót đã bị tuột ra, bày ra thân thể không hề che đậy, những dấu răng nhục nhã trải rộng toàn thân.

Tôi cong đầu gối bên trái không bị thương dùng hết sức lực toàn thân đá hắn, lại bị hắn linh hoạt tránh được. Trong mắt hắn không còn chút lý tính nào, tràn ngập huyết sắc thú tính, một tay nắm lấy tôi ném lên trên giường.

Còn chưa kịp dây dưa, hắn đã nằm đè lên, áp chế tôi bên dưới, vật cứng rắn giường lên từ lâu cứ thế xuyên qua cơ thể tôi, không một chút thương tiếc, cứ thế dập xuống, xé toang cơ thể tôi. Không gặp phải sự ngăn trở của chiếc màng mỏng, hắn bỗng nhiên dừng lại, dữ tợn cúi người xuống: “Ngươi đã để cho hắn động vào thân thể ngươi!” Như phát điên, hắn bừa bãi chuyển động trong cơ thể tôi, hàm răng không ngừng cắn lên trước ngực, giày dũa cũng vô ích, chỉ kích động hắn càng trở nên điên cuồng hơn, tôi tuyệt vọng nhắm mắt lại, không thể nhìn tư thế và vết máu khuất nhục không thể chịu nổi ấy.

“Ngươi vì sao không kêu lên? Kêu lên một chút cho ta nghe, ngươi mau kêu lên cho ta.” Hắn bóp chặt hàm dưới khiến iệng tôi khê hé mở, tôi cắn chặt khớp hàm mở mắt ra, chỉ thấy những sợi tóc tán loạn của hắn, theo hạ thân co rút kịch liệt mà nhấp nhô lên xuống, một sợi tóc kẻ sát dính đầy máu tươi trên môi tôi, đôi mắt hẹp dài như lưỡi dao sắc bén, lóe lên hàn quang lạnh khốc.

Hắn đưa tay kia ấn vào đầu gối phải nơi bị lưỡi dao làm bị thương, cảm giác đau đớn truyền từ tim đi khắp toàn thân, tôi đau đến nỗi khê rên lên một tiếng, hắn đưa tay chọc vào vết thương trên cổ tôi, cơn đau khiến toàn thân tôi run rẩy.

Không biết thời gian giằng vò qua bao lâu, mãi cho đến khi hắn gầm lên một tiếng, phóng thích vào trong cơ thể tôi, sau đó mới buông ra, rời khỏi cơ thể tôi, đứng dậy mặc quần áo bỏ đi, trước khi đi lạnh lùng lưu lại một câu: “Sau này ta sẽ cho ngươi sống không bằng chết!”

Thân thể tôi cứng ngắc như xác chết nằm ở trên giường, chẳng biết qua thời gian bao lâu, có cung nữ tiến đến lau rửa, bôi thuốc, thay y phục cho tôi, tôi cũng hoàn toàn không hề phát giác ra. Linh hồn như đã rời khỏi thể xác, mặc cho người khác tùy ý xoay vần, toàn thân hắn là rất đau, nhưng dường như đã mất đi tri giác, chỉ có bóng cục trên cổ tay phải là bóng rât.

Tôi bắt đầu mất ngủ hàng đêm, con báo ngày ngày đều đến hành hạ tôi, mà tôi đã biến thành vô tri vô giác. Có lúc, tôi nghĩ, vì sao cứ không như vậy mà chết đi, nhưng trời không thỏa lòng người, tôi ngay cả triệu chứng ngứa xiu cũng không có, cứ như vậy mở to mắt, nhìn mặt trời mọc rồi mặt trời lặn, bóng tối nuốt lấy không gian, cứ thế luân hồi. Ngày ấy, tôi nhìn thấy rất xa phía bên ngoài cửa sổ, dường như có một đàn bồ câu bay qua, tự do thư thái, bay lượn phía chân trời, toàn thân tuyết trắng kích động cõi lòng tôi, khiến

tâm trí tôi lần thứ hai tỉnh lại. Ta sao có thể cứ như thế mà chết đi? Tôi còn có Tiểu Bạch, còn có Tiểu Bạch ở nơi xa biên tái mà! Tôi sao có thể cứ như vậy mà một mình chết đi?

Đã lâu rồi, nước mắt mới chậm chậm theo khóe mắt tôi lăn xuống gối. Tôi ngồi dậy, kéo chân phải bị thương, kéo theo cả xiềng xích dưới chân leng keng rung động, chậm rãi hướng ra ngoài cửa, độ dài của xiềng xích vừa đủ để tôi đi tới bên ngoài vườn cây bạch quả, tôi dựa vào thân cây, neho mắt lại, nhìn ánh nắng loang lổ xuyên thấu qua kẽ lá, rắc xuống những đốm sáng lấp lánh ấm áp. Tôi theo thân cây chậm rãi trượt ngồi xuống đất, nhắm mắt lại, cảm nhận cái ấm áp đã lâu không còn biết đến. Ánh nắng lằng lằng rơi xuống, trải rộng ra trước mắt.

Thiên thu muôn đời, không ngừng làm hư hao bào mòn ngàn mối duyên; năm tháng như nước chảy, không xóa được mối chân tình tơ vương.

Chờ hân.

Bởi vì, bể dâu chưa già, nhật nguyệt vẫn còn...

31. Chương 25

CHƯƠNG 25 : KHI HOA NỞ CŨNG LÀ LÚC HOA TÀN

EDIT: CÚN CON SAY SỮA

“Lũ cẩu nô tài các người! Không biết ta là ai sao? Còn dám ngăn cản!”

“Thập Lục vương gia thứ tội! Điện hạ có chỉ, bất kể là ai cũng không được vào. Xin ngài đừng gây khó dễ cho chúng nô tài.” Âm thanh ồn ào từ ngoài vườn truyền vào.

“Vương gia chờ một chút! Vương gia! Vương gia, ngài không thể vào đó...” Tiếng bước chân hỗn loạn truyền đến, một bóng người trườn lên tôi, tôi ngẩng đầu, Tiểu Thập Lục thở hổn hển đứng trước mặt tôi, tôi mỉm cười, đứa trẻ này mới một thời gian không gặp đã cao lên rất nhiều. Phía sau hắn là một đám cung nữ, thái giám, muốn kéo hắn ra nhưng lại không dám ra tay, lúng túng đứng ở một bên.

“Người vẫn còn cười! Người vẫn còn cười được sao?” Tiểu Thập Lục giống như con mèo bị dẫm trúng đuôi, chỉ thiếu điều lông tóc dựng ngược lên nữa thôi. Hắn túm lấy tôi kéo vào trong phòng, ấn tôi ngồi xuống trước bàn trang điểm, chỉ vào trong gương đồng: “Người hãy nhìn người xem! Nhìn xem người đã biến thành cái dạng gì rồi!”

Vuốt nhẹ lên quầng mắt thâm đen, hốc mắt hõm sâu, gò má hốc hác nhô cao cùng cái cằm nhọn hoắt, tôi nở nụ cười, trong gương phản chiếu một khuôn mặt trắng bệch tiêu tụy đến thê lương, chậm rãi mở miệng: “Người ta vẫn thường nói năm tháng như kẻ cắp, lén lút đánh cắp vẻ tươi xinh làm con người ta phải tan nát trái tim... Quả nhiên...”

“Người và hoàng huynh rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Hoàng huynh sao phải nhốt người lại, không cho kẻ nào nhìn thấy người. Ta hỏi nhưng huynh ấy không chịu nói, những người trong cung cũng đều không biết vì sao. Nếu không phải hôm nay ta kiên quyết xông vào thì cũng không thể biết được người đã biến thành bộ dạng như thế này!” Tôi ngạc nhiên, trong hoàng cung vậy mà lại không có ai biết việc này sao, xem ra con báo che dấu rất kỹ, có điều hắn dùng cách gì để dấu diếm thì nhắm mắt tôi cũng đoán ra được, trên đời này so với người chết thì còn có ai có thể giữ được bí mật tốt hơn? Tôi thống khổ nhắm hai mắt lại, hình ảnh máu tươi như đập dồn trước mắt.

“Thập Lục hoàng đệ thần trí không tỉnh táo hay sao thế? Ngay cả chỗ ở của hoàng phi cũng dám xông vào! Xem ra xưa nay ta đã chiều hư người rồi.” Âm thanh con báo lạnh lùng vang lên, cắt ngang tràng câu hỏi đầy vẻ lo lắng cùng quan tâm của Tiểu Thập Lục. Tôi vô thức che tai lại.

“Hoàng huynh! Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Vì sao phải hành hạ nàng thành ra như vậy?” Tiểu Thập Lục phần uất hối, giọng nói tràn đầy trách cứ.

“Đủ rồi! Người đi ra ngoài cho ta.” Con báo hung hăng ngắt lời.

“Đệ không ra!” Tiểu Thập Lục quật cường chống đối.

“Người đâu! Đưa Thập Lục Vương gia ra ngoài cho ta.”

“Vâng!” Một đám thị vệ ào đến kéo Tiểu Thập Lục đang ra sức dẩy dựa ra ngoài.

Tôi ngồi cứng ngắc, cho đến khi một đôi tay lạnh như băng đặt lên vai xoay mạnh người tôi lại. “Hắn nói ta hành hạ người? Người sao không nói cho hắn biết là người đang hành hạ ta. ‘Tan nát trái tim’? Thì ra người cũng có tim!” Hắn cúi người quý mị dùng môi ngậm lên ngực trái của tôi. “Ta thực sự đã đánh giá thấp người, ngay cả Thập Lục đệ cũng bị người mê hoặc! Không đem người nhốt lại thì không biết còn gây tai họa cho bao nhiêu người!”

Tôi vùng tay cho hắn một cái tát, ngay cả tôi cũng thấy lạ, không hiểu vì sao mình vẫn còn đủ sức để vùng tay lên. “Ta vả vào cái miệng nói lời không sạch sẽ! Hắn chỉ là một đứa trẻ!”

Mi tâm hắn không nhăn lại chút nào, đôi mắt phượng như lá trúc nhìn xoi mói, cười nhạt: “Ta không sạch sẽ? Người thì sạch sao?”

Tôi lần thứ hai vùng tay lên, lại bị hắn bắt được. “Ta cùng ca ca thật lòng yêu nhau! Trong sạch thuần khiết! Không thẹn với trời đất!”

Như thể bị vật gì đâm trúng, thân hình con báo khê rung chuyển, đôi mắt vỡ vụn, sụp đổ, chỉ thoáng chốc, tất cả những nỗi điên cuồng mà tôi ngày ngày chịu đựng lại ập đến, nhấn chìm tôi...

Nhìn ánh sáng trên tường nhẹ như trang giấy bay theo gió, tôi đếm được đã bảy mươi lần vầng thái dương xuất hiện rồi biến mất, dựa người bên gốc cây bạch quả, một chiếc lá bạch quả xanh biếc nhẹ nhàng đậu lên vai tôi, tôi gỡ xuống, tinh tế nhìn theo vân lá, còn rất lâu nữa mới đến mùa thu, vì sao lá đã vội rời cành?

Bảy mươi đêm dài đèn dầu cạn bóng, “Giấc ngủ” đối với tôi là một từ vô cùng xa lạ, chỉ có bóng tối nén chặt xung quanh, ăn mòn cơ thể tôi, gặm nhấm đáy lòng tôi... Duy nhất một thứ, trong suốt, tinh khiết chống đỡ cho tôi, như thể một ngọn đèn leo lét thấp sáng trong tôi.

Ngày ấy, tôi theo thường lệ ở dưới tán cây bạch quả sưởi nắng, nhìn bông hoa cúc trên cổ tay phải dần chuyển thành màu thâm nâu. Chợt một giọng nói lạnh lạnh vang lên phá vỡ bầu không khí yên tĩnh: “Hoàng hậu nương nương giá lâm!”

Một thân phượng bào hoàng kim, mũ phượng dưới ánh nắng mặt trời phát ra ánh sáng cao quý lạnh băng, lóa mắt chói lòa. Tôi được cung nữ bên cạnh nâng lên hướng về phía bà hành lễ.

“Các người đều lui hết xuống phía dưới cho ta.” Bà phất tay về phía thái giám, cung nữ ở bốn phía xung quanh đang lo sợ, nghi hoặc.

“Vâng. nô tỳ/ nô tài xin cáo lui.” Ngoại trừ hai chúng tôi, chỉ còn lại một người thái giám hầu cận bên hoàng hậu, dáng vẻ trang nghiêm.

“Choang!” Hoàng hậu cầm chén trà trong tay ném mạnh lên mặt bàn. “Vân thị Tưởng Dung, người biết tội chưa!”

Tôi quỳ xuống, vạt váy màu tím nhạt cao ngạo xòe rộng sau người. “Tưởng Dung nguyện tuân theo sự xử trí của hoàng hậu nương nương. Có điều, Tưởng Dung chẳng có tội gì.”

“Lớn mật! Hoàng hậu vỗ mạnh xuống bàn, đứng lên: “Thương phong bại đức! Không biết liêm sỉ! Vân gia sao lại dạy dỗ ra một đứa con gái như người!” Tuy rằng đã muộn, nhưng hoàng hậu đứng là vẫn nhận được tin tức.

“Tất cả đều là Tưởng Dung gây nên, không liên quan gì đến gia phụ! Hoàng hậu nương nương nếu phải xử trí, xin hãy xử trí một mình Tưởng Dung!” Từ lúc hoàng hậu vừa bước vào cửa, tôi đã biết mình không thể nhìn thấy mặt trời mọc vào ngày mai.

Hoàng hậu tức giận đến run người: “Thiệu công công!”

“Thái tử phi nghe chỉ.” Thiệu công công tuyên ý chỉ của hoàng hậu nương nương: “Vân thị Tướng Dung không tuân thủ tam tông tứ đức, thương phong bại tục, cấu kết ngoại nam, làm tổn hại đến đức dung của hậu cung ta! Niệm tình gia tộc Vân thị vì triều đình cúc cung tận tụy, dốc sức nhiều năm, đặc biệt ban thưởng cho được chết toàn thân. Khâm thử!”

“Tướng Dung tạ ơn Hoàng hậu nương nương ban chết! Nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!” Giơ cao hai tay tiếp nhận chiếc khay nạm vàng có đặt một dải lụa trắng và một bình Hạc Đỉnh Hồng

Hoàng hậu phần nộ phất tay áo bước ra khỏi cửa, để lại viên thái giám ở lại giám sát toàn bộ quá trình diễn ra cái chết của tôi, sau đó trở về bẩm báo kết quả công việc. “Nương nương, mời người lên đường. Chết sớm siêu sinh sớm.” Thái giám lạnh lùng giục, chắc hẳn sống trong cung rất nhiều năm, loại việc như thế này từ lâu nhìn mãi đã thành quen, sớm trở nên tê liệt.

Tôi cười lạnh đứng dậy, cầm bình sứ chứa Hạc Đỉnh Hồng uống một hơi cạn sạch.

Không có cảm giác đau đớn bài sơn hải đảo như đã lường trước, chỉ có cảm giác buồn ngủ ập đến, máu toàn thân cấp tập chảy xiết, muốn tìm đường vọt lên miệng, một vài lần lên đến cổ họng rồi lại quay ngược trở lại. Cuối cùng, cổ tay phải truyền đến cảm giác nứt vỡ đau đớn kịch liệt, tôi suy sụp ngã xuống mất đi tri giác

“Vân nhi! Vân nhi! Đừng làm ta sợ! Nàng mau tỉnh lại! Mở mắt ra nhìn ta! Nhìn ta...” Thanh âm vỗ vụn nghẹn ngào đứt đoạn, lúc được lúc mất cùng sự lay động mãnh liệt liên tục truyền vào tai tôi.

“Điện hạ... Điện hạ... Ngài cứ ôm nương nương như vậy, lão thần, lão thần làm sao có thể bắt mạch cho nương nương được...” Một âm thanh già nua, nơm nớp lo sợ, run rẩy xen vào.

“Hôm nay nếu nàng có chuyện gì không hay xảy ra, ta sẽ đem toàn bộ thái y viện các người chôn cùng!” Cơ thể của tôi chậm rãi bị buông xuống, dè dặt như thể một món đồ sứ dễ vỡ.

Có một bàn tay run run đặt lên cổ tay trái của tôi, run rẩy đến nửa ngày: “Mạch tượng của nương nương hỗn loạn, theo như điện hạ nói là vừa uống Hạc Đỉnh Hồng, về lý thì sau khi uống rượu độc xong, chỉ trong chốc lát ấn đường sẽ biến thành màu đen, miệng ối ra máu đen, nhưng trong mạch tượng của nương nương lại không phát hiện ra là đã trúng độc, trái lại có một loại hư hỏa tràn đầy huyết mạch, khí huyết nghịch chuyển, nhịp tim lại chậm dần...”

“Nói nhảm ít chứ! Nếu không trúng độc, vì sao máu trên cổ tay vẫn không ngừng chảy? Đổi người khác!” Con báo nôn nóng cắt ngang.

Lại một người khác bắt mạch: “Thần... thần cũng không phát hiện ra... nương nương có gì bất thường... Cổ tay nương nương không phải bị ngoại thương... Không phải do ngoại thương... Chi bằng... Chi bằng thần cứ cầm máu trước đã...” Một âm thanh tương đối trẻ, ngay cả nói cũng chưa tròn tiếng.

Có một loại bột phấn được rắc lên cổ tay tôi, nhưng chẳng có bất kỳ cảm giác gì, ngoại trừ cảm giác máu vẫn không ngừng tuôn ra, cả người dường như đã dần mất đi cảm giác. Muốn mở mắt ra, nhưng hình như có một sức nặng ngàn cân đặt trên mí mắt, không làm sao mở ra được.

“Vì sao không cầm được máu! Vì sao! Vân nhi! Vân nhi! Nàng đừng làm ta sợ!” Âm thanh cuồng loạn vỗ vụn, khản đặc quanh quẩn bên tai tôi, run rẩy bất lực. “Nếu máu vẫn không cầm được thì làm sao?” Khí tức trầm thấp bao phủ bốn phía

“Nếu nương nương... Nếu nương nương... Máu vẫn không ngừng chảy... Chớ nói... Lân nhi trong bụng... tính mệnh Lân nhi trong bụng... mà ngay cả nương nương... nương nương... tính mạng của nương nương... cũng khó bảo toàn...”

Chỉ sau chốc lát yên lặng đến kỳ lạ, giọng con báo run rẩy như thể không dám tin vang lên: “Người nói cái gì? Lân nhi?... Người nói đứa trẻ?”

“Vâng. Theo mạch tượng của nương nương thì xem ra đã mang thai chừng hơn một tháng rồi.” Mang thai? Đứa trẻ! Muốn mở mắt ra để xem cho rõ là đang xảy ra chuyện gì, nhưng cố thể nào cũng phí công.

Tôi lại rơi vào trong một cái ôm run rẩy kích động, có người nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt tôi: “Vân nhi, nàng nghe thấy không? Con của chúng ta, chúng ta có con rồi, nàng tỉnh lại đi, Vân nhi.” Không được! Không thể nào! Tôi không thể sinh con cho hắn! Nỗi tuyệt vọng thét ra từ đáy lòng, chỉ cảm thấy trái tim lại càng thêm co rút đau đớn, máu bốc lên đại não rồi chạy thẳng đến cổ tay phải, một cảm giác buồn nôn như đảo trời lộn đất ập đến, sau đó liền mất đi tri giác.

“Mau! Truyền Vân tể tướng và Phương sư gia vào cung!” Nôn nóng ban ra mệnh lệnh, cấp tốc truyền ra khỏi cung.

Vân tể tướng cùng Phương sư gia sắc mặt ngưng trọng ngồi bên tấm màn che thấp thoáng trước giường của thái tử phi, nhìn đóa hoa cúc đỏ tươi trên cổ tay phải của Vân phi, đóa hoa cúc xòe những cánh đỏ tươi yêu dị, máu như từng hạt châu tinh mịn không ngừng thấm ra ngoài theo cánh hoa, tựa giọt lệ nền trườn theo cổ tay trắng như men sứ chậm rãi rơi xuống. Càng gần nhụy hoa sắc đỏ tươi càng đậm, cả đóa huyết cúc rực rỡ như thiêu đốt, như huyết lệ của vàng thái dương lúc hoàng hôn, hoa mỹ đau thương, nhìn mà giật mình.

Vân tể tướng nhíu chặt lông mày, trong mắt không che giấu nỗi đau đớn cùng tiếc thương, không tránh được thất thố, nhìn thấy biểu tình này của người vốn luôn luôn không hiện sắc hổ nộ lên mặt bao giờ, một Tả thừa tướng vốn nghiêng trời lệch đất mà giờ lại như vậy, trong ngực thái tử bỗng nhiên có cảm giác tê dại lạnh buốt, huyết sắc trên mặt rút hết.

Phương sư gia ở bên cạnh múa bút thành văn, lưu loát viết đơn thuốc xuống hai trang giấy, truyền lại cho thái giám bên cạnh, dặn dò tỉ mỉ cách sắc thuốc.

“Chao ôi, cuối cùng Dung nhi cũng không thể tránh được...” Giọng nói hốt hoảng, trầm thấp quen thuộc đã kéo tôi lên từ sâu trong đáy biển tối đen như mực, tôi hình như nghe được giọng nói của cha, quen thuộc đến nỗi khiến tôi muốn khóc: “Điện hạ nguyện ý nghe một đoạn chuyện cũ của thần trước kia không? Có điều, mong điện hạ thứ tội khi quân.”

“Vân đại nhận cứ nói đi, đừng ngại.”

“Thần khi còn trẻ đã từng du ngoạn qua các nước chư hầu, sau có đến thăm thú phong cảnh tại Tây Lũng. Ngày ấy vừa hay tại kinh thành Tây Lũng gặp được người mở đài thi văn, thần lúc đó còn trẻ tuổi, khí thế hùng hực, hiếu kỳ lên giúp vui, qua cửa trăm tướng đánh bại chủ đài, cũng chỉ cười trừ cho là chuyện đùa chơi mà cho qua, không để ở trong lòng, chẳng ngờ lại được con gái chủ đài ngưỡng mộ. Thần không hề hay biết, trở về Hương Trạch Quốc chưa được nửa năm lại cùng bạn bè du ngoạn cảnh hồ ở ngoại ô, trong cảnh sơn thủy hữu tình liền hạnh ngộ một ca kỹ tuyệt sắc, khi đó khí huyết cương phượng, làm việc qua loa bữa bãi, thấy nàng cũng có chút tình ý liền đưa về nạp làm thiếp. Lại không biết đã dẫn một tai họa vào Vân gia.” Tôi mơ hồ nghe đứt đoạn, trong lòng nghĩ thì ra thời trẻ, cha cũng có rất nhiều cố sự, nhưng chưa bao giờ nghe cha nhắc đến.

“Nghe đến đây chắc điện hạ cũng đoán ra, người con gái đó chính là con gái của chủ đài năm nào, do ngưỡng mộ tài năng thiên lậu của thần mà ngàn dặm xa xôi từ Tây Lũng Quốc tìm đến nương tựa, được thần nạp làm Tứ phu nhân, chính là mẫu thân của Dung nhi.” Sét đánh giữa trời quang, thì ra mẫu thân mà tôi mới chỉ gặp mặt một lần lại là một liệt nữ cố chấp trong tình yêu như thế.

“Sau đó mấy năm, mấy phu nhân còn lại lần lượt sinh ra ba hài nhi, tất cả đều là nữ, chưa đến một tuổi đều bạc mệnh chết yểu. Thần liền sinh nghi, sai người điều tra. Cuối cùng tra ra một bí mật kinh thiên động địa, tứ phu nhân của thần hóa ra lại là tiểu thiếp của Ngũ Độc giáo chủ tiền nhiệm. Ngũ Độc giáo từ trước đến nay hành sự tàn nhẫn, phạm là thê thiếp của giáo chủ khi vừa gia nhập giáo đều phải uống một loại thuốc độc trình liệt, gọi là “Huyết cúc”, với bản thân người uống thuốc độc thì không có hại gì, nhưng ngoại trừ với giáo chủ, mà phát sinh quan hệ với người ngoài thì người ngoài đó sẽ rơi vào cảnh đoạn tử tuyệt tôn(1), còn người uống thuốc độc tuy có thể sinh con nối dõi nhưng chất độc trong người sẽ xâm nhập vào thai nhi trong bụng...” Cha dừng lại một chút, dường như hồi hận vì lời lầm lời trẻ...

“Năm đó mẫu thân Dung nhi bất chấp thân mang kịch độc, cố ý rời khỏi Ngũ Độc giáo gả cho thần. Đợi đến khi thần phát hiện muốn trừng phạt nàng thì nàng lại hoài thai hài tử cho thần, đau khổ cầu xin thần, thần nhất thời nhẹ dạ mà hạ thủ lưu tình, lúc đó tâm cao khí ngạo mà nói bất luận là loại độc gì, chỉ cần thần tận lực là có thể tìm ra thuốc giải mà giải độc cho hài nhi. Tiếp đó, nàng sau khi sinh hạ Dung nhi

liền qua đời. Mà Dung nhi vừa sinh ra đã được bệ hạ định chuyện nhân duyên đại sự với điện hạ, thần lúc đó đối với chuyện Dung nhi trúng độc vẫn tồn tại một tia hy vọng là mình sẽ gặp được may mắn, nên không nói. Sau đó lại càng không thể nói, bằng không sẽ phạm tội khi quân. Dung nhi trước năm bảy tuổi, thân thể so với những đứa trẻ khác cũng không có gì khác biệt, cho đến năm Dung nhi được bảy tuổi thì bắt đầu dị ứng với phấn hoa, chính là điềm báo độc Huyết Cúc bắt đầu phát.” Thì ra tôi suốt đời phải mang theo tuyệt thế kỳ độc, quả thực không phải là chứng dị ứng phấn hoa gì đó.

“Thần luôn sai người đến Tây Lũng Quốc để tìm thuốc giải độc, nhưng đều tay không trở về. Ngũ Độc giáo nguyên tôn đã qua đời từ lâu, con trai độc nhất sau khi tiếp quản Ngũ Độc giáo, liền đem giáo chúng ẩn cư nơi thâm sơn cùng cốc, hành tung kỳ bí, khó tìm được tung tích, chỉ còn cách kéo dài được cho Dung nhi được ngày nào hay ngày ấy. Loại độc này kỳ nhất là hao tổn tinh thần, thân thể mệt mỏi suy nhược. Để trì hoãn độc phát, thần cấm Dung nhi luyện võ, lại đối với Dung nhi luôn vô cùng dung túng, chính là vì sợ Dung nhi xảy ra điều vạ nhất. Phương sư gia luôn tìm tòi các phương pháp áp chế độc. Thần chẳng bao giờ nói với Dung nhi, cũng là vì sợ Dung nhi lo lắng, lại không ngờ... Chao ôi... Tào hóa trêu ngươi...” Cha xưa nay dù bão dập mưa dồn vẫn bất động, ngữ khí luôn vững vàng, nắm chắc phần thắng, nhưng hôm nay lại tràn ngập cảm giác bất lực sâu sắc, vô cùng bi thương. Nói như vậy, cha vẫn tưởng rằng tôi cùng Tiểu Bạch chỉ là tình cảm huynh muội, cũng không ngờ mọi chuyện lại chuyển biến thành ra như thế này.

“Vân nhi... Vân nhi hôm nay... thực ra là độc phát?” Tuy rằng đã đoán được, nhưng thâm tâm con báo vẫn còn một tia hy vọng mong manh, chỉ mong nhận được một câu trả lời thuyết phục. Trong giọng nói hàm chứa nỗi hổ thẹn, tự trách sâu xa.

“Loại độc này chia làm bốn giai đoạn.” Lần này hình như là Phương sư gia nói: “Ban đầu giai đoạn Cúc Ẩn, không có dấu hiệu gì, cuối thời kì Cúc ẩn sẽ có hiện tượng dị ứng với phấn hoa, tiếp đó là Cúc hiện, nường nường từ năm trước khi bị rơi xuống nước, trên cổ tay mơ hồ có thể thấy được dấu hoa cúc nhàn nhạt, tiếp nữa là Cúc thịnh, toàn thân khí huyết nghịch chuyển hội tụ tới đóa cúc trên cổ tay mà tuôn ra, máu chảy không ngừng, cuối cùng, đợi đến khi máu chảy hết thì sẽ đến giai đoạn cuối, là Cúc khô.”

“Hôm nay hoàng hậu nường nường ban thưởng độc, Hạc Đình Hồng tuy là chất cực độc có thể đoạt mệnh trong phút chốc, nhưng trong cơ thể nường nường vốn có Huyết cúc nên may mắn không chết, đúng là may mắn trong bất hạnh. Có điều, Hạc Đình Hồng này cuối cùng lại khiến Huyết cúc bị dẫn ra.”

“Có cách nào có thể ức chế được không?” Con báo khẩn thiết cắt ngang lời Phương sư gia.

“Thảo dân thiên cận, đúng là đã tìm được cách, có điều...” Phương sư gia do dự trong chốc lát.

“Có điều cái gì? Phương sư gia cứ nói ra, chỉ cần giữ được tính mệnh của Vân nhi, cho dù chỉ một ngày, bản cung cũng sẽ không tiếc.”

“Thảo dân cả gan, nếu muốn áp chế, trì hoãn chất độc trong người nường nường, cần máu của người cùng giao hợp làm thuốc. Cứ cách mười ngày lại phải uống một bát máu, làm thế để tránh thân thể nường nường khỏi bị hư hao. Tạm thời cũng chưa dám chắc mười phần, chỉ là chậm lại ngày nào hay ngày đó.” Máu người cùng giao hợp? Sao lại có loại độc tà ác đến như vậy!

“Không sao! Chỉ cần giữ lại được tính mệnh của Vân nhi.” Con báo chấp nhận không một chút chần chừ.

“Có điều... thân thể nường nường suy yếu, thai nhi trong bụng... Thảo dân chỉ có thể gắng hết sức...”

Sau một chút trầm mặc: “Giữ lại tính mệnh của Vân nhi là quan trọng nhất.”

“Vâng. Thảo dân hiểu rồi.”

32. Chương 26

CHƯƠNG 26 : HOA TRÊN ĐƯỜNG ĐÁ NỎ, NÀNG NGẮM HOA THÔNG THẢ QUAY VỀ (1)

EDIT: CÚN CON SAY SỮA

“Vân nhi, nàng xem, hôm nay ngoài trời đẹp như vậy, ta cùng nàng ra ngoài tản bộ giải khuây được không?” Như thể người trong lòng là một đứa trẻ, hần khê khằng cầm tay nàng, nhẹ vòng tay ra sau lưng vỗ về, dịu dàng dỗ dành: “Nàng không trả lời tức là không muốn đi phải không? Được, nàng không muốn thì chúng ta không ra ngoài nữa, ở trong phòng trò chuyện cũng tốt.”

Nhìn người trong lòng, sắc mặt tái nhợt, khuôn mặt trong suốt tinh xảo, mí mắt an tĩnh khép rử, hàng mi dài thanh tú nhu thuận, thấp thoáng thành một đường cong như cánh bướm, đuôi mắt phải có một nốt ruồi, như thể một tiên nữ trong giấc ngủ say lạc xuống hồng trần, tùy lúc mà có thể theo gió biến mất. Hần đưa tay dò xét hơi thở của nàng, sau khi cảm nhận được khí tức ấm áp yếu ớt, mới yên lòng mà thay nàng sửa sang lại ống tay áo.

Trên mép ống tay áo hồng nhạt lộ ra một bông cúc đỏ như máu, sắc đỏ rực ngay đến phường nhuộm tốt nhất tại kinh thành cũng không thể chế ra. Nhìn kỹ lại, thì ra bông cúc đó không phải được thêu lên tay áo mà là do một đóa huyết cúc trên cổ tay dưới lớp áo rớm máu in lên, chói lòa, gai mắt. Hần kéo áo ngủ bằng gấm rồi thay nàng cài lại, trên chân cũng in dấu một đóa huyết cúc đỏ sậm, được sắc xanh nhạt của gấm tôn lên, đẹp đến yêu dị.

“Bọn hạ nhân thật là sơ ý, Vân nhi không thích xiêm áo màu hồng nhạt, để mai sẽ thay cho Vân nhi màu đỏ lựu nhé, được không? Giống như màu áo Vân nhi mặc ngày chúng ta thành thân. Cả áo ngủ bằng gấm cũng thay bằng màu đỏ lựu nhé? Vân nhi không nói gì tức là ngầm đồng ý rồi đấy.” Hần hơi nghiêng mặt, tránh nhìn vào đóa hoa cúc đỏ tươi nở rộ, như thể bị sắc đỏ chói ấy đâm vào mắt.

“Hôm nay ngự thiện phòng dâng món Kim ti tô tước, Vân nhi rất thích đúng không, ta bưng vào trong phòng, Vân nhi muốn ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu nhé. Thế nhưng Vân nhi không thể cứ nằm trên giường được, nàng ngồi dậy ăn có được không?” Người trong lòng vẫn yên lặng ngủ.

Ngoài cửa có người khê khằng xin thỉnh thị: “Điện hạ, thuốc của nương nương được rồi.”

“Dem đến đây.”

“Vâng!” Cung nữ đặt chén thuốc cùng đĩa dưa hấu đã được cắt thành những miếng nhỏ lại rồi thở dài đi ra.

Múc một muỗng thuốc nhỏ, hần tinh tế thổi thổi rồi đặt lên đôi môi trắng bệch của nàng, thuốc nhanh chóng theo khóe miệng chày xuống. Hần nhíu nhíu mày: “Vân nhi lại búống bình rồi, ta biết nàng sợ đắng, nên đã chuẩn bị sẵn loại dưa ngọt nhất Kim Lũ thành rồi, chỉ cần Vân nhi uống xong chén thuốc này, tất cả đĩa dưa kia đều cho Vân nhi ăn.”

Một tay nhẹ nhàng nắm lấy xương hàm dưới của nàng, giữ một chút ôi khê hé ra, hần kiên nhẫn ngậm thuốc vào trong miệng, rồi cúi người mớm từng chút vào miệng nàng, sau khi chắc chắn nàng đã nuốt hết mới rời môi, rồi lại từng ngậm, từng ngậm một, không chút thấy phiền. Sau khi bát thuốc đã hết, hần móc từ trong tay áo ra một thanh chủy thủ sắc bén, lướt qua vết thương màu nâu trên cổ tay, máu tươi trào ra, hần lập tức đưa cổ tay kề lên môi nàng, để máu chảy vào trong miệng nàng...

Sau khi hần bằng bó vết thương xong, vẫn tiếp tục ngồi xuống bên nàng, nhìn đóa huyết cúc trên cổ tay phải dần dần ngừng ứa những giọt huyết châu, trên mặt từ từ nở ra một nụ cười tươi mừng rỡ, tiếp đó lại nổi tính trẻ con kéo tay nàng: “Vân nhi, nàng xem, hiện giờ một nửa dòng máu chảy trong cơ thể nàng là của ta đấy. Chúng ta khí huyết dung hợp, ai cũng không thể chia tách, ngay cả ông trời cũng không thể!”

Ngoài cửa sổ, ánh mặt trời chìm xuống, trong phòng hắt ra ánh sáng ngọn nến, hần cầm tay nàng áp lên má mình, hương bạc hà mát lạnh từ lòng bàn tay truyền đến thấm vào người, hần từ từ nhắm hai mắt, lưu luyến vuốt ve, giữa hai đầu mày hần sẫm nét đau thương, “Vân nhi, đều tại ta không tốt, đều là ta đã sai, ta không nên làm tổn thương nàng như vậy. Nàng đánh ta cũng được, nàng chửi mắng ta cũng được, nàng cầm kiếm đâm ta cũng được, ta đều không chống đỡ lại đâu. Bức họa đó ta đã điều tra rõ, thì ra chính là lão già Triệu Chi Hàng sai người dâng cho Tử Hạ Phiêu Tuyết, bức họa bên trong Phan phủ cũng là hần phái người dấu, đúng như nàng nói, hần muốn một hòn đá ném chết ba con chim, nhưng vì ta kiên quyết không đồng ý nên lén làm sau lưng ta. Vân nhi thật thông minh, ngay cả kế liên hoàn như vậy mà cũng đoán ra được.”

Hắn đưa tay dịu dàng mơn trớn vùng bụng hơi nhô lên của nàng, trong đôi mắt phượng chợt như có sóng nước dập dờn: “Con chúng ta càng lúc càng lớn lên rồi đấy, nàng xem, con lại đá ta, thật có khí lực! Chắc hẳn sẽ là một Tiểu Vân nhi bướng bỉnh. Vân nhi, nàng mở mắt ra nhìn con có được không?”

Tôi chấp chờn trôi dạt giữa màn sương mù dày đặc, có lúc là một màn sương trắng xóa, có lúc lại là một màn máu tươi u ám, luôn có một bóng lưng áo trắng cao ngất quay về phía tôi, tôi vừa gọi vừa đuổi theo nhưng đuổi thế nào cũng không kịp, gọi đến khi khản cả giọng, cuối cùng vẫn bị màn nước đen ngòm nuốt chửng.

Sau đó, có một âm thanh liên tục bên tai tôi như lời chú ngữ lặp đi lặp lại, khiến tôi phát bực, muốn mở mắt ra, nhưng làm thế nào cũng không có sức. Đôi khi, trong bụng có từng đợt cảm giác mơ hồ, dường như có đôi chân không an phận dẫm đạp lên tôi.

Có lúc, tôi hình như không ở trong màn sương mù nữa, bên tai luôn phảng phất mơ hồ như có một giọng nói tự hỏi, tự đáp rất kỳ lạ, có lúc ôn nhu, có lúc bất đắc dĩ, có lúc thương tâm, có lúc tuyệt vọng, có lúc sám hối, có lúc vui vẻ. . .

Ngày hôm nay, bên tai không còn có tiếng nói liên miên nữa, có chút trống rỗng thanh tĩnh.

“Muội muội thế mà vẫn chưa tỉnh sao?” Sau một lát yên tĩnh, có một người nói bên tai tôi, âm thanh này tôi nghe không quen lắm, nhưng nhớ hình như là của trác phi Cơ Nga.

“Vẫn chưa tỉnh à? Giấc ngủ này của muội muội đúng là rất dài, được năm tháng chưa nhỉ? Cứ ngủ nữa, muội muội chẳng lẽ không tỉnh dậy để xem quốc cữu xảy ra chuyện gì sao?” Quốc cữu là ai? Có lẽ là một người rất quan trọng! Vì sao trong lòng lại thấp thỏm không yên thế này?

Nàng ấy bỗng nhiên cười rộ lên có chút hả hê: “Đáng tiếc, hôm nay dù muội có tỉnh lại thì cũng không thể gặp được quốc cữu nữa rồi.” Đột nhiên, toàn bộ ý thức cứ như vậy mà bừng tỉnh, như thể được một màn nước lạnh xối rửa sạch sẽ. Cơ Nga đang nói đến Tiểu Bạch! Tiểu Bạch làm sao vậy!

“Nghe nói gần đây ở thành Tắc Chi bệnh dịch hoành hành, không ít quân doanh mình đồng da sắt đã ngã quỵ. Quốc cữu da mỏng thịt mềm, thì sao có thể chống lại được ôn dịch, thế là nhiễm bệnh, cuối cùng cũng chết. Triều đình sợ ôn dịch lây lan, phàm bất cứ ai nhiễm bệnh cũng đều thiêu thành tro. Đáng tiếc nha, ngay cả một cái xác cũng không thể lưu lại...”

Nàng nói cái gì? Không thể nào! Tuyệt đối không thể là sự thật! Tôi mở mắt ngồi dậy, gắng gượng đem hết sức lực toàn thân nắm lấy áo của nàng: “Người nói cái gì! Những điều đó không phải là sự thật! Mau nói cho ta biết! Những điều này đều là do người bịa đặt ra!”

Cơ Nga choáng váng ngồi ngây ngốc ở đó, hình như bị sốc mạnh, hai mắt mở lớn, chăm chăm nhìn tôi, như không thể tin nổi.

Tôi nôn nóng buông nàng ra, đứng dậy tựa vào tường, lảo đảo hướng về phía cửa, giật ra, không để ý đến một đám thái giám cung nữ thất kinh phía sau, trong lòng chỉ có một khát vọng duy nhất: tôi phải về nhà! Tôi muốn về nhà, tôi muốn đi gặp cha hỏi cho rõ ngọn nguồn câu chuyện! Những lời Cơ Nga nói tôi không tin! Một chữ cũng không tin!

Sắp đến gần được cửa cung thứ nhất thì lập tức có mấy thân ảnh màu đen nhanh nhẹn hạ xuống, vây quanh tôi: “Nương nương thân thể yếu ớt quý giá, xin nương nương quay về Lâm Vân Cư nghỉ ngơi.”

“Cút ngay!”

“Xin nương nương không nên làm khó thuộc hạ.”

“Vân nhi!” Thân ảnh đẹp đẽ của một người trong sắc áo tím chẳng biết từ chỗ nào mà chỉ trong nháy mắt đã tới trước mặt tôi, mang theo thần sắc mừng rỡ kinh ngạc, như thể vầng trăng bừng sáng khi mây mù tan hết. “Đúng là nàng sao, Vân nhi? Nàng cuối cùng đã tỉnh!” Hình như để xác nhận tôi đã thực sự tỉnh lại, hắn chậm rãi đưa tay chạm lên mặt tôi.

Tôi cảnh giác lùi về sau một bước, khiến ánh mắt hắn gợn lên lớp sóng đau đớn.

“Ca ca ta làm sao vậy?”

Hắn ngần ra, tiếp đó như thể chợt dạ mà lảng tránh, không dám nhìn thẳng vào mắt của tôi. Ánh mắt cam chịu như thể khẳng định những lời hồ ngôn loạn ngữ vừa rồi của Cơ Nga. Tôi không tin! Chắc chắn là bọn họ thông đồng để lừa tôi, khiến tôi hết hy vọng với Tiểu Bạch!

“Ta không tin! Kêu bọn chúng tránh ra! Chuẩn bị thuyền! Ta muốn về nhà!” Tôi hung hăng vung tay lên thành nắm đấm, nghiêng rằng nghiêng lợi đặt lên vùng bụng nhô lên uy hiếp hắn.

“Đừng! Vân nhi, nàng hãy nghe ta nói...”

“Ta không muốn nghe! Các người tránh ra! Đừng tránh hết ra cho ta!”

“Được! Được! Chỉ cần nàng đừng tự làm tổn thương mình, ta lập tức kêu bọn họ lui ra!” Con báo rất sợ nắm đấm của tôi hạ xuống, vội vàng nói: “Nàng muốn về Vân phủ sao? Ta cùng nàng trở về

Đồ trắng bay tán loạn trong không trung.

Khắp nơi hoàn toàn mất đi sinh khí.

Tiếng khóc rung trời chuyển đất từ trong cánh cửa đại môn đen kịt truyền ra...

Dung nhi

“Cha, quần áo trên người cha thật khó coi, Dung nhi không thích màu sắc này.” Tôi quay đầu.

“Cô cô, Dung nhi bất hiểu, đến thăm cô cô. Cô cô cười lên một cái xem nào, vì sao lại khóc thành như vậy?” Tôi nâng khuôn mặt cô cô xám như tro ngụy lên, trên khuôn mặt ấy lệ đã tuôn dần dụa.

“Người không nên ngăn con, đại nương, con muốn nhìn tận mắt. Muốn tận mắt nhìn!” Tôi đẩy đại phu nhân Lăng Nguyệt ra, bước nhanh tới bên cỗ quan tài bằng gỗ lim màu đen nặng nề. “Mở ra, ta muốn nhìn.”

“Nương nương...”

“Dung nhi...”

“Vân nhi. . .”

“Các người không mở đúng không? Ta tự mở.” Tôi dùng hết sức lực toàn thân đẩy nắp quan tài chưa đóng đinh ra.

Một bình tro cốt nhỏ bé nằm ở giữa quan tài, hai bên trái phải là cặp bảo màu trắng bạch mà hắn thích nhất, chiếc hộp nhạc bằng thủy tinh đặt ở bên trên, một con thiên nga trong suốt tao nhã duỗi chiếc cổ thon dài, giống như chủ nhân của nó, thuần khiết, u buồn. Tôi nhẹ nhàng cầm nó lên, khẽ vận dây cốt, tiếng nhạc như tiếng suối chảy róc rách vang lên.

“Không!.....” Tôi ôm đầu lắc điên cuồng, con thiên nga rơi xuống, thủy tinh phản chiếu bầu trời xanh thẫm bên ngoài, vỡ nát.

“Đừng động vào ta!” Tôi đẩy một người muốn tiến lại gần.

Tôi lao đảo chạy ra khỏi Vân phủ, chậm chạp lê bước dọc theo con đê.

Bùn đất ven bờ đê ẩm ướt, hắn thích dùng bùn đất nặn thành ngôi nhà cho tôi, nói sau này phải cưới tôi vào cửa, tôi cười nhạo dùng tay vẽ bùn đất lên mặt hắn, hắn lại nói nương tử cười như vậy tức là đồng ý, từ đó về sau, trong lòng tôi đã tồn tại một bóng hình. Bị bao phủ bởi những chuyện cũ như người già hoài niệm lại quá khứ, tôi tìm mãi, tìm mãi. cuối cùng vẫn không tìm được bóng người xưa trong câu chuyện cũ ấy, chỉ còn lại chiếc bóng bằng hoàng sợ hãi của mình tôi, kéo dài mãi, dài mãi.

Nước mắt thay thế cho người đó, dịu dàng hôn lên môi, lên khuôn mặt tôi...

“Vân nhi, nổi gió rồi! Chúng ta về đi, được không?”

“Nổi gió rồi ư? Gió nổi rồi, thế thì phải về thôi...” Con báo cởi áo choàng phủ lên vai tôi, dịu tôi quay về thuyền.

Những ngày kế tiếp, có lúc tôi ôm Nhất Chích Nhĩ phơi nắng, có lúc lại kéo đàn vi-ô-lông, nhưng kéo đi kéo lại chỉ có một điệu, sau tôi nghĩ lại đó chính là Tư Hương Khúc của Tư Mã Thông. Các cảm phổ khác đều không nhớ chút nào, trước đây thầy giáo nói không sai, tôi quả thật là một học trò lười biếng.

Con báo luôn thích ngồi cùng tôi, cầm tay tôi, dùng ngữ điệu như thói miên nói những chuyện vụn vặt linh tinh, có lúc hấn thích ghé đầu vào cái bụng đã nhô cao của tôi nghe thai máy, tôi cũng mặc kệ hấn.

Hấn cố ý muốn tôi mặc y phục màu đỏ tươi, nhưng tôi không đồng ý, tôi thích những màu sắc nhạt, hấn luôn đưa mắt đi tránh nhìn vào cổ tay tôi. Có lúc tôi hứng trí, sẽ lôi kéo hấn cùng kể chuyện cười, kể xong lại chỉ có mình tôi cười nghiêng ngả, còn hấn càng nghe ánh mắt lại càng đau xót, tôi vốn vẫn không biết cách kể chuyện cười, thế nhưng hấn không cổ vũ tôi như thế lại khiến tôi tức giận, thấy tôi trừng mắt nhìn, hấn mới phối hợp mà cười gượng hai tiếng. Thế nhưng thật kỳ lạ, chỉ khi nào tôi cười sảng sặc xong thì mới bị chảy nước mắt, còn hấn, sau mỗi lần cười gượng hai tiếng thì trong mắt lại lấp lánh lệ quang trong suốt.

Ngày đó, tôi cảm thấy một cơn co rút đau đớn, bên trong bắp đùi có một dòng dịch nóng chậm rãi chảy ra, tiếp đó bất lực ngã ngồi xuống mép giường, nghe cung nữ kinh hô: “Người đâu mau tới đây! Nương nương sắp sinh rồi! Mau tuyên bà đỡ!”

Bên cạnh, tiếng người nói nhao nhao, ồn ào, rất lâu rồi không nghe thấy âm thanh ồn ào náo nhiệt như vậy.

Giọng nói sắc nhọn của một phụ nữ trung niên không ngừng vang lên: “Nương nương, cố sức! Dùng sức, cố gắng lên!”

Còn có một người liên miên cần nhần mãi một câu không đổi: “Điện hạ, điện hạ, đây là phòng sinh, hỉ khí quá nặng, nam tử không thích hợp đi vào. Thỉnh điện hạ đi giá ra ngoài phòng khách chờ.” Hình như con báo cuối cùng cũng bị người ta khuyên giải mà đi ra ngoài.

Cuối cùng, tất cả những tiếng ồn ào rầm rĩ dần trở nên tĩnh lặng.

Con báo cầm tay tôi, áp bàn tay tôi lên hai má hấn, nơi kẽ tay có dấu vết của nước mắt chảy qua. Tôi cười sờ sờ lên gò má gầy gò, ý bảo hấn cúi thấp xuống.

Nhích lại gần hấn, tôi hôn lên đôi môi hấn tái nhợt, trong mắt hấn ánh lên tia nhìn kinh ngạc như không dám tin, tôi cố gắng nhìn hấn cười cười: “Quên ta đi. Kỳ thật, ta là một người rất ích kỷ, nói cho chàng... khụ... khụ khụ khụ... nói cho chàng... biết một bí mật nhỏ... khụ khụ khụ...” Ngắt quãng một chút, nhưng cũng không thể cản trở tôi tiếp tục nói: “Kỳ thực... khụ khụ khụ... ta vẫn luôn biết... khụ khụ khụ... luôn biết chàng yêu ta...”

“Đừng nói nữa, Vân nhi, đừng nói nữa, ngoan, nghỉ đi nào.” Đầu con báo lắc lư đầy thống khổ.

“Chàng... chàng để ta nói. Thế nhưng... thế nhưng... trái tim ta rất nhỏ... không thể chứa được nhiều người, ta vốn nghĩ... vốn nghĩ có thể để con lại, để nó thay ta yêu thương chàng... Thế nhưng... thế nhưng... Con cũng hiểu, nó nói rằng trọng trách trên vai đó quá nặng... Con nói, con muốn bay lên bầu trời, ở trên bầu trời không có ưu sầu, khụ khụ khụ... Chàng đừng trách con, đều là ta không tốt...”

“Vân nhi... Không phải... Nàng tốt, con cũng tốt. Đều là ta, đều là ta...” Con báo nghẹn ngào khóc không thành tiếng.

“Quên ta đi... Chàng sẽ gặp được một người yêu chàng chân thành, đó mới là số mệnh hạnh phúc của chàng... Thế nhưng... khụ khụ khụ ... không nên tùy hứng như vậy... Không nên... không nên lại dùng tình yêu tựa như chiếc nọc vàng châm vào lòng nàng như vậy, nàng bị thương mà cũng lại tuyệt đường lui của chính mình...”

“Đừng! Vân nhi... Ta không thể quên nàng! Nàng mới là hạnh phúc của ta!”

Tôi chậm rãi đưa tay vuốt theo những sợi tóc rối loạn của hấn, hấn có lúc cố chấp như một đứa trẻ: “Ta phải đi rồi, có người chờ ta ở đó, đã đợi rất lâu rồi, ta cuối cùng không thể tuân theo, ngày hôm nay không thể được nữa...”

“Vân nhi!.....” Tiếng gọi như rạch ngang tới tận chân trời.

Tôi đi, trước khi tôi đi, cha hình như cúi người bên tai tôi lo lắng nói một câu gì đó, thế nhưng tôi thực sự mệt mỏi, mệt mỏi quá rồi.

Ngày 15 tháng 2 năm Khang Thuận thứ mười lăm, là Ngày của hoa, cũng là ngày sinh của thái tử phi Hương Trạch Quốc Vân thị đồng thời cũng là ngày mất, thái tử phi qua đời, hưởng dương mười sáu tuổi.

Ngày ấy, bạc hà trên sườn núi chỉ trong một đêm đều nở rộ, nhưng đến hừng đông thì từng cánh, từng cánh đều điêu linh bay tan tác, có người nhớ lại nói rằng: cánh hoa đến khi tàn mới biết bay lượn.

Thái tử Hương Trạch Quốc, một đêm đầu bạc.

Chú thích:

1- Nguyên văn: Mạch thượng hoa khai, hoãn hoãn quy hĩ: một câu thơ, nghĩa là: Hoa trên đường đã nở, có thể vừa ngắm cảnh vừa thông thả quay về – Ngô Việt Vương và Vương phi tình cảm mặn nồng, có lần Vương Phi về nhà mẹ thăm họ hàng, lâu quá không về, Ngô Việt Vương viết thư nói “Mạch thượng hoa khai, khả hoãn hoãn quy hĩ”, viết là “từ từ” nhưng ý là ở chữ “về”, tuy rằng là “từ từ” nhưng lại dịu dàng hối thúc Vương phi trở về bên ông, diễn tả nỗi nhớ nhung của chồng đối với vợ. Nghe nói Vương phi nhận được thư, nước mắt tuôn chảy, lập tức trở về Hàng Châu.

33. Chương 27

CHƯƠNG 27 : HỎI RẼ SEN CÓ BAO NHIÊU TỜ LÒNG

EDIT: CÚN CON SAY SỮA

Núi xanh vốn không già, vì sao bạc đầu tuyết trắng.

Nước biếc vốn không sâu, có sao mặt ử mày chau.

Tháng hai năm Khang Thuận thứ mười tám, Hương Thảo mỹ nhân qua đời khiến cả nước chấn động, không mấy ngày sau đó, khắp các hang cùng ngõ hẻm, tất cả mọi người đều biết thiên hạ đệ nhất mỹ nhân vang danh một thuở đã hương tiêu ngọc vãn, đương nhiên, tất cả mọi người ở đây không bao gồm một người...

Người đó là thái tử Hương Trạch Quốc.

Sau khi thái tử phi qua đời, ngoài dự đoán của mọi người, trong hoàng cung không hề ban chiếu thư phong thụy, cũng không cử hành bất cứ nghi thức tang lễ nào. Tại Lâm Văn Cư trong Đông cung, mọi thứ vẫn bày biện y như lúc thái tử phi còn sống, trong cung, quần áo của mọi người vẫn không khác thường ngày, mỗi sáng sớm đều đứng giờ đến phòng thái tử phi vấn an, chỉ có điều là với một cơ thể đã không còn linh hồn. Nghe đồn thái tử đặt trên người nàng ba viên Định Nhân Châu vô giá, nói với mọi người rằng thái tử phi đang ngủ, lại đặc biệt dặn dò cung nữ vào cửa phải thấp giọng, nhẹ chân, không được quấy nhiễu thái tử phi đang say giấc. Hễ ai nói ra ngoài rằng thái tử phi đã chết đều bị chém đầu, không có ngoại lệ.

Lời đồn còn nói rằng thái tử hằng đêm trước khi nằm xuống giường, đều vuốt ve khuôn mặt thái tử phi mà không ngừng si ngốc thủ thỉ những lời tâm tình, ai nghe thấy cũng phải chua xót rơi lệ. Sau khi thái tử phi qua đời đến ngày thứ tư, thái tử theo lệ uống rượu thay nước, nhưng trong cơn say, vô ý làm đổ nến, lửa từ ngọn nến trong nháy mắt bén lên, không lâu sau, ánh lửa trong phòng bốc cao đến tận trời, thái tử chìm trong biển lửa nhưng vẫn hoàn toàn không nhận ra, thái giám trong cung vội nhảy vào trong căn phòng sắp đổ cứu được thái tử ra ngoài. Đến khi chuẩn bị quay lại lần nữa để đem thi thể thái tử phi ra thì đã không còn kịp nữa.

Ngày hôm sau, thái tử như phát điên dùng tay bới móc đồng phế tích đã tắt lửa, hai tay máu tươi đầm đìa, mặc cho ai khuyên can cũng không được. Cuối cùng, cũng đành phải vốc lấy nắm tro tàn của thái tử phi.

Tháng tư năm Khang Thuận thứ mười tám, hoàng đế Hương Trạch Quốc băng hà, thái tử kế vị, trong đại lễ đăng cơ của tân hoàng, quần thần triều bái, hô to vạn tuế, tất cả đều ngạc nhiên thấy trên ghế phượng,

vị trí của hoàng hậu bên cạnh tân hoàng có bày một bình tro cốt khắc hoa văn bạc hà mạ vàng, không khỏi sực sùi xúc động. Tân hoàng dịu dàng cầm một tấm khăn lụa tuyệt đẹp phủ lên bình tro cốt che khuất tầm nhìn của mọi người. Vân tể tướng chỉ liếc mắt nhìn một cái liền nhận ra đó chính là tấm khăn lụa kim phượng mà Lục nữ khi vào cung thành thân đã dùng, trong lòng nhất thời chua xót khổ sở không chịu nổi, ngũ vị hỗn tạp.

Thái giám điều khiển nghi thức của buổi lễ cất giọng lạnh lạnh tuyên bố hoàng thượng sắc phong Vân thị Tướng Dung làm hoàng hậu, phong con gái của Binh bộ thượng thư Cơ Nga làm quý phi, phong Thập Lục Vương gia làm An Thân Vương, cấp phủ đệ mới ở kinh thành cho Tam hoàng tử Ngọc Tĩnh Vương, lệnh cho trong ngày hôm đó tiến vào nhập phủ... Trong lòng thần tử trong triều đều minh bạch, biết hoàng thượng tiếng là để Ngọc Tĩnh Vương dời chỗ ở, thực chất là đem đặt dưới móng vuốt, bất cứ khi nào cũng có thể quản chế được nhất cử nhất động, khiến hắn không thể động cựa.

Sâu trong hoàng cung, bóng đêm tối đen vẫn như bao đêm khác phủ xuống, tân hoàng sau khi vung bút phê duyệt xong một quyển công văn, đưa tay day day mi tâm, đứng dậy bãi giá quay về tẩm cung. Trên long sàng trong tẩm cung chăn đệm vẫn xếp gọn gàng, bên gối trái có một chiếc bình tinh xảo, chính là bình tro cốt của thái tử phi. Hắn ưu nhã nằm xuống long sàng, từng sợi tóc ánh bạc nhẹ nhàng rơi xuống, ngón tay khẽ mân trôn hoa văn hình cây bạc hà trên thân bình, ngũ khí áp áp, chân thành như thể nói với tình nhân: “Vân nhi, hôm nay ta đã đem quan tài của Vân Tư Nho đến đi táng dưới sườn núi bạc hà, như vậy mỗi ngày nàng đều có thể nhìn thấy hắn... Chỉ cần nàng không rời bỏ ta, cái gì ta cũng có thể theo ý nàng...”

Mỗi năm đều có chuyện lạ, năm nay lại đặc biệt nhiều, không nói đến hoàng đế Hương Trạch Quốc tựa điên mà không phải điên nảy sinh niềm si luyến kỳ dị cách biệt sinh tử với Bạc Hà phi tử, mà về phía tây, bên trong Tây Lũng Quốc cũng xảy ra một sự kiện lớn nghiêng trời lệch đất.

Năm đó, tiên hoàng Tây Lũng Quốc lưu lại di chiếu sắc phong thái tử Hoàn Âm làm tân hoàng, thái tử Hoàn Âm tính cách mềm yếu nhu nhược, lúc nào cũng chỉ thích thương xuân tiếc thu, thơ ca xướng họa, bào đệ Hoàn Ương âm ngoan thâm độc, đã tâm đầy người, chưa tới một năm đã liên kết đảng phái, khởi binh mưu sát ngôi đoạt vị, một tháng sau, Hoàn Âm tự sát bỏ mình trong ngục tối. Tất cả những phi tử và hài nhi đều kín đáo bị xử tử.

Có điều lại có lời đồn rằng, người tự sát trong ngục không phải là Hoàn Âm mà là một kẻ thế thân, Hoàn Âm thật thực ra đã được nguyên quốc sư che chở rời khỏi nơi chôn rau cắt rốn, cuối cùng chết trên đường tha hương cầu thực. Nhưng chuyện này thực ra vẫn chưa kết thúc, bởi vì vị vương tử đang lẫn trốn trên con đường lưu vong bỗng gặp được một thiếu nữ tuyệt sắc, hai người tình đầu ý hợp, cuối cùng ngầm kết châu thai, lén sinh được một hoàng nam.

Tiểu vương tử dưới sự che chở của quốc sư trong suốt khoảng thời gian dài hai mươi năm, đã lớn lên thành một nam tử ngọc thụ lâm phong, bắt đầu tiến hành huyết lộ báo thù.

Tháng giêng năm Khang Thuận thứ mười tám, như thể thần binh từ trên trời giáng xuống, tiểu vương tử lĩnh mười vạn binh mã đánh vào kinh thành Tây Lũng Quốc, một đường tiến thẳng đến nội cung, bức hoàng thúc cũng chính là hoàng đế Tây Lũng Quốc thoái vị, hành động chính nghĩa thấu đạt lòng người, còn Hoàn Ương kia cuối cùng nuốt hận mà tự sát.

Tiểu vương tử đăng cơ kế vị, như tuyết trắng tẩy sạch mối huyết hải thâm cừu năm nào. Trong lễ đăng vị, tân vương cưới vợ là trưởng công chúa của Tuyệt Vực Quốc, Sơ Dung Phiêu Tuyết, phong làm hoàng hậu, tháng tám cùng năm đó, Sơ Dung Phiêu Tuyết sinh hạ được một hoàng tử.

Lại nói đến mười vạn binh mã, đương nhiên không thể là thần binh, mà là mượn từ binh lực tinh nhuệ trong tay Yêu vương Tử Hạ Phiêu Tuyết. Yêu vương không chỉ mượn binh tương trợ đoạt ngôi vị hoàng đế, mà còn đem mọi người yêu quý nhất gả làm hoàng hậu, thực khiến người khác khó hiểu. Nếu nói Yêu vương muốn mượn đao giết người, sau khi khống chế được tân vương, sẽ thông thả thôn tính Tây Lũng Quốc, so với tính cách giả dối hiếu chiến trước sau như một của Yêu vương quả thật rất phù hợp. Nhưng vấn đề là Yêu vương tiếp đó lại chẳng có bất cứ động tĩnh gì, hai nước cứ vậy mà kết thành láng giềng hữu hảo hòa thuận.

Mới đầu, mọi người còn lo âu trùng điệp, khiếp sợ bất an. Một thời gian sau, nổi nghi hoặc trong lòng cũng lắng lại, tiếp tục cuộc sống yên ổn không xáo động. Tân vương khiêm tốn chuyên cần, thương yêu dân

chúng, được lòng dân sâu sắc, triều đình và dân chúng trên dưới đều vô cùng khen ngợi.

Mà cũng năm này, mọi người dần nhớ kỹ ánh mắt u buồn, khuôn mặt tái nhợt, nụ cười tựa như tiên mắc đọa xuống trần gian của hoàng đế – Hoàn Giác.

Tháng hai cùng năm đó, hoàng đế Tuyết Vực Quốc hạ sinh được một thái tử, tên gọi là Tử Uyển Phiêu Tuyết, có người nói là do Tử Hạ Phiêu Tuyết tư thông với một cung nữ mà sinh ra.

Đứa bé này khi sinh ra đã có khuôn mặt như hoa tuyết, ai thấy cũng phải yêu, hết thấy những người gặp bé đều thấy yêu mến vô cùng, Tử Hạ Phiêu Tuyết cũng rất nuông chiều. Nhưng mấy năm sau, nếu gặp người trong hoàng cung Tuyết Vực Quốc mà hỏi về cậu bé này, thì mười người như một đều lắc đầu khiếp sợ. Nếu nói Tử Hạ Phiêu Tuyết là Yêu vương, thì cậu chính là Hồn Thế Ma Vương tái sinh, ba phần do thiên tính, ba phần do Tử Hạ Phiêu Tuyết dạy nên, còn lại bốn phần là do mọi người như sao vây quanh mặt trăng mà sinh ra kiêu căng, không chỉ hoàng thất Tuyết Vực Quốc nuông chiều, ngay cả hoàng đế Tây Lũng Quốc Hoàn Giác cũng thập phần cưng chiều cậu. Hoàn Giác chính là dương của Tử Uyển Phiêu Tuyết, nhưng hân yêu thương Tử Uyển Phiêu Tuyết còn vượt xa con đẻ của chính mình, đến mức khiến người khác khó có thể tưởng tượng nổi. Đương nhiên, chuyện này để nói sau.

34. Chương 28

QUYỂN 2: PHONG PHIÊN TRÚC LỤC, TRÚC PHIÊN PHONG.

CHƯƠNG 28 : TRÚC NGOẠI ĐÀO HOA TAM LƯỖNG CHI (1)

EDIT: CÚN CON SAY SỮA

Hương trúc mọc mọc mang theo hơi thở ẩm ướt của mùa xuân từ từ thối nhẹ qua chóp mũi, dường như có tiếng đàn nhị văng vẳng đâu đây, trầm thấp mà thư thái. Có tiếng lá cây xào xạc đưa qua đưa lại. Có tiếng chuông gió leng keng trong trẻo. Có tiếng cây bồ công anh lặng lẽ nở hoa bay qua sơn cốc, bay về nơi xa...

Xuân về hoa nở, hết thấy sự sống đều từ từ hồi sinh.

Một luồng hơi thở ẩm ướt và ấm áp như của chú chó nhỏ phả vào bên mặt tôi ngứa ngứa. Mở mắt ra, một khuôn mặt nho nhỏ không nhúc nhích, ghé sát vào mép giường như chú chó con nhìn tôi chăm chú, đôi mắt không lớn nhưng lộ ra linh khí, mặt mày thông minh.

Thấy tôi trợn mắt, nó hưng phấn bật dậy, nhảy về phía cửa, chẳng khác gì một hạt đậu. Nhìn dáng vẻ này ước chừng là của một cậu bé chừng mười hai, mười ba tuổi.

“Thiếu gia, thiếu gia, Đồ Nhi cô nương tỉnh lại rồi!” Đồ nhi cô nương là ai?

Trong nháy mắt, cậu bé đó lần thứ hai nhảy tung tăng trở lại, theo sau là một nam tử trẻ tuổi, toàn thân bao bọc trong một chiếc áo bào bằng sa mỏng màu xanh lá cây sáng chói, ước chừng khoảng trên dưới hai mươi tuổi, hai mắt sáng như trăng rằm, trong đôi mắt lộ ra ý cười, hai bên khóe miệng lộ ra hai lúm đồng tiền nhỏ, trông thân thiết như con trai người láng giềng, khiến cho tâm tình theo đó mà thả lỏng.

Hắn liếc mắt quan sát tôi, cậu bé bên cạnh hưng phấn mà lập lại những câu nói vừa rồi: “Thiếu gia, người thật lợi hại nha, người nói Đồ Nhi cô nương hôm nay sẽ tỉnh lại, thế mà nàng tỉnh lại thật.” Đôi mắt lấp lánh vẻ sùng bái. Tôi nhìn quanh phòng, ngoại trừ hai người bọn họ thì chỉ có duy nhất tôi là nữ nhi, như vậy “Đồ nhi cô nương” trong miệng cậu bé chính là nói tôi. Chuyện này là sao nhỉ? Ký ức cuối cùng của tôi là hình ảnh con báo đau thương tuyệt vọng cùng đôi mắt đau buồn của cha, lẽ nào tôi lại xuyên không lần nữa? Mà chủ nhân của thân thể này vốn là người được gọi là “Đồ nhi” chẳng?

Nam tử này không để ý đến cậu bé đang hưng phấn, ngồi xuống bên chiếc bàn trúc vuông màu xanh bắt đầu uống từng ngụm, từng ngụm trà, chán chê mới ngẩng đầu lên thờ ơ buông một câu: “Nói không chừng là Hồi quang phản chiếu.” Lời nói khác thường khiến tôi sững sờ...

“Hồi quang phản chiếu là gì?” Cậu bé nghiêng đầu khó hiểu hỏi.

“Chính là ‘Xác chết vùng dậy’ (Trá thi)” Uống tiếp một ngụm trà lớn, như thể nắng hạn gặp mưa rào.

“Xác chết chiền giòn(2) (Tạc thi)? Sao lại đem xác chết cho vào dầu để chiền?” Cậu bé tiếp tục hỏi đầy vẻ tò mò.

“Nói đến chiền dầu, bữa cơm hôm nay chúng ta ăn gì cho ngon được nhỉ?” Người thiếu gia trong miệng cậu bé ôm má bắt đầu tự hỏi, tôi đột nhiên cảm thấy lông tơ trên tay dựng đứng cả lên, trong mắt hần vừa bắn ra tinh quang như đang huyền tưởng về mỹ vị trước mắt, “Được rồi, thì ăn tiểu dũng(3) và tiểu hiết(4) chiền giòn vậy.” Tiểu dũng và tiểu hiết là gì vậy? Trước mắt tôi phảng phất xuất hiện hình ảnh hai tiểu hài tử trắng trẻo mập mạp, được chiền giòn trong chảo dầu sôi sùng sục...

“Ồ há, được đấy, đợi ta đi chiền.” Cậu bé hài lòng gật đầu.

“Thiếu gia, vì sao Đồ Nhi cô nương vẫn trừng mắt nhìn người?”

Thiếu gia này cuối cùng cũng buông chén trà, lộ ra hai lúm đồng tiền, lông mày khẽ nhếch lên: “Bởi vì thiếu gia người ngọc thụ lâm phong, nên nàng yêu bản tọa.”

Tôi có một loại thôi thúc lần thứ hai muốn ngất xỉu. Tôi hủy bỏ đánh giá ban đầu đối với hai người này, hiểu được lần đầu tiên nhìn người vốn không thể chính xác.

Cậu bé đột nhiên hoảng sợ đẩy thiếu gia của mình ra sau để bảo vệ, như thể tôi chuẩn bị ăn thịt hần vậy, “Thiếu gia chạy mau!”

“Chạy cái gì? Ta không chạy nổi, ta muốn uống nước.”

“Thiếu gia không chạy có phải sẽ bị Đồ Nhi cô nương hôn hay không?” Tôi lần thứ hai bị sét đánh trúng.

Cậu bé cảnh giác nhìn tôi. “Lần trước thiếu gia nói Táo Đỏ tỷ tỷ thích người, sau đó Táo Đỏ tỷ tỷ liền hôn thiếu gia đến xanh tím cả mình mẩy, sưng mắt mấy ngày. Đồ Nhi cô nương có phải cũng như vậy hay không?” Nữ hài tử được gọi là Táo Đỏ cũng thật là dũng mãnh.

Thiếu gia kia bắt đầu xấu hổ, sắc mặt lúc đỏ, lúc tím, lúc xanh, nghiêng răng nghiêng lợi, cuối cùng cúi đầu tiếp tục uống trà.

Mà tôi, rốt cục khẳng định rằng bản thân mình đã xuyên không lần thứ hai, lần này xuyên không chắc chắn đã rời khỏi Trái Đất, tư duy người ngoài hành tinh quả nhiên không giống với chúng ta.

Đúng vào lúc tôi đang miên man suy nghĩ thì thiếu gia má lúm ngồi xuống bên mép giường tiến hành đủ tứ chấn: “Vọng, văn, văn, thiết”(3), cuối cùng cười nói: “Đồ nhi ngoan, độc trong người ngươi nhất nhanh sẽ được giải hết, ha ha ha, y thuật của ta quả thật là thiên hạ vô địch.” Cuối cùng dạt dào đắc ý chấp tay sau lưng mà đi ra khỏi cửa, theo sau là cậu bé hạt đậu.

Tôi nhìn quanh phòng một chút, cửa sổ, bàn, giường, ấm trà, chén trà, bình phong... không có vật gì không được làm từ trúc, xanh tươi mơn mớn, mang theo mùi trúc thơm mát đặc trưng, như thể vừa được chặt về từ rừng trúc, không có bất kỳ dấu vết nào của trúc khô, cũng không dùng công nghệ hay thủ pháp gì để xử lý. Trên người tôi là một tấm áo ngủ bằng gấm màu xanh, màn che, màn cửa cũng là một màu xanh nhạt, ngoài cửa sổ có cơn gió thổi qua, một mảnh bóng trúc xanh um tươi tốt chập chờn, khiến cho tầm nhìn trở nên tươi mát, tâm tình sáng khoái. Đương nhiên, sau này có đánh chết tôi cũng sẽ không nói như vậy.

Thấy bên giường có một chiếc gương đồng, tôi liền lấy tay cầm lấy soi soi, muốn nhìn xem thân thể mới sau khi xuyên qua có hình dạng như thế nào. Có điều, chưa xem chưa biết, vừa nhìn một cái đã nhảy dựng lên.

Rõ ràng là khuôn mặt của Vân Tướng Dung năm mười sáu tuổi!

Nói như vậy, là tôi chưa chết sao? Cũng không xuyên không lần thứ hai? Là có người cứu đi sao? Chết lại hồi sinh sao? Có điều sao có thể từ trong hoàng cung cạnh phòng cấm mật mà đưa được tôi ra ngoài? Chẳng lẽ là đào mồ trộm xác!?! Tôi vô cùng sợ hãi... vừa rồi thiếu gia có khuynh hướng tự kỷ hình như nói tôi rất nhanh sẽ được giải hết độc, xem ra hần là một cao thủ giải độc.

Những ngày tiếp theo đó, cậu bé kia mỗi ngày vào ba bữa cơm đều bưng cho tôi một bát thuốc lớn màu xanh đậm sền sệt, thoát nhìn rất giống súp bơ đậu Hà Lan ở nhà hàng Ý, khi ngửi có hương trà thơm ngát bốc lên, uống vào lại có vị ngon giống như măng trúc, muốn ngừng cũng không được. Cậu chưa từng bưng đến cho tôi bất kỳ loại thuốc Đông y nào mà chỉ cần nghe đến đã thấy kinh, cũng không để tôi ăn cơm xong rồi mới uống, có điều, mỗi bữa uống một bát thuốc như vậy tôi cũng no rồi, tinh thần cũng ngày một tốt hơn. Lẽ nào trong bát thuốc này có linh đan diệu dược trong truyền thuyết?

Sau tôi lại hỏi Đậu Xanh thang thuốc này có những thành phần gì, cậu chỉ nói cho tôi biết tên của thang thuốc này là Hiểu thang, nhưng không nói cho tôi biết nguyên liệu bên trong là gì. Tôi nghĩ cũng phải thôi, bác sĩ đều không muốn để lộ phương thuốc gia truyền độc nhất vô nhị của mình ra bên ngoài, huống chi là loại thuốc tiên vừa giải độc vừa khiến người ta thêm thể này (Đậu Xanh chính là tên của cậu bé kia, ngày thứ hai khi tôi tỉnh lại chính cậu đã nói cho tôi biết. Tên rất hợp với người, linh hoạt, sôi nổi.)

Những ngày nghỉ dưỡng giải độc này thật ra rất thanh nhàn, cũng chưa từng thấy ai khác ngoài tượng gỗ Đậu Xanh, bình thường chỉ có Đậu Xanh quán lấy tôi. Đứa trẻ này thật là đáng yêu, cứ như một đường thẳng tuôn tuột, so với nhận xét “mặt mũi thông minh” của tôi lúc ban đầu thì tuyệt đối là hai đường thẳng song song không có điểm giao nhau.

Ví như ngày đó tôi hỏi cậu vì sao gọi tôi là Đồ Nhi cô nương.

Cậu dùng khí thể cây ngay không sợ chết đứng mà trả lời tôi rằng: “Bởi vì thiếu gia gọi người là Đồ Nhi Tốt, Đồ Nhi Ngoan mà” Ngữ khí như thể tôi vừa hỏi một vấn đề hết sức kỳ quái.

Tiếp đó cậu lại nghiêng đầu nghĩ đến nửa ngày, như thể phải suy nghĩ rất lâu một vấn đề mà cậu không biết phải xử trí thế nào, cuối cùng nghiêm túc hỏi tôi: “Có điều, Đồ Nhi cô nương, người rút cuộc họ ‘Tốt’ hay họ ‘Ngoan’?”

Tư duy của tôi vì vậy mà rơi vào trạng thái hỗn loạn... Rối mù... Rối mù cực kỳ...

Cuối cùng, tôi kiên nhẫn nói với cậu, tôi họ An, gọi là An Vi, không gọi là Đồ Nhi Tốt, cũng chẳng phải Đồ Nhi Ngoan. Cuối cùng nói cho cậu biết không phải thiếu gia nói cái gì cũng đúng. Trong lòng nghĩ sao tên thiếu gia tự kỳ kia lại gọi tôi là đồ nhi của hắn nhỉ, từ này nghe có vẻ quen quen. (An Vi là tên của tôi trước khi xuyên không, trước đây ba tôi vốn có chút tinh thần ái quốc cấp tiến, khi tôi được sinh ra, ông gõ nhịp hát: “Sống an ổn nghĩ đến những ngày gian nguy! Sống trong gian nan khổ cực, chết an vui! Lo trước cái lo của thiên hạ, vui sau cái vui của thiên hạ!... Gọi con là ‘An Nguy’!” Sau này, mẹ kiên quyết đổi thành một cái tên đọc gần giống thế là An Vi. Nếu người đời cho rằng Văn Tường Dung đã chết, vậy thì cái tên này cũng cứ để cho gió cuốn đi, để tôi trở lại là chính mình.)

“Đồ Nhi cô nương bảo Tiểu Đậu nói sai sao? Đồ Nhi cô nương ghét Tiểu Đậu ngu dốt... Ô ô ô...” Trong con mắt nho nhỏ của Đậu Xanh bắt đầu ánh lên hơi nước, ngữ điệu cũng trở nên ủy khuất nghẹn ngào. “Đồ Nhi cô nương còn nói thiếu gia không đúng! Ta không thích Đồ Nhi cô nương! Đồ Nhi cô nương là người xấu!”

Tôi vội lấy khăn tay lau nước mắt cho cậu, vừa lau vừa dỗ dành: “Là ta không tốt, là ta không tốt. Tiểu Đậu thích gọi ta là gì thì cứ gọi là thế, có được không? Còn nữa, thiếu gia của Tiểu Đậu là tốt nhất, lợi hại nhất.”

Đậu Xanh lúc này mới nín khóc mỉm cười, tôi lập tức... lập tức đen mặt.

Sau này có một ngày tôi cảm thấy tinh thần mình rất tốt, thân thể cũng không còn mềm nhũn chẳng chút sức lực như trước, liền rất hài lòng xoa đầu Đậu Xanh nói chuyện phiếm. Tôi hỏi cậu đây là nơi nào, hỏi thiếu gia của cậu là người ở đâu.

Cậu ưỡn ngực, vô cùng tự hào nói cho tôi biết: “Đồ Nhi cô nương hiện giờ đang ở trong thánh địa của Ngũ Độc Giáo, thiếu gia chính là Giáo chủ Ngũ Độc Giáo lừng lẫy bốn phương.”

Lời còn chưa dứt, liền có một âm thanh xen vào: “Ai nói chúng ta là Ngũ Độc Giáo? Ta không phải đã nói với người nhiều lần rồi sao? Thế nào mà lại quên rồi, Aizzz...” Mang theo một thân y phục màu xanh nhạt, chẳng phải chính là vị thiếu gia lâu rồi không gặp đó sao. Ngũ Độc Giáo? Giáo chủ Ngũ Độc Giáo? Phụ thân hắn chính là chồng trước của mẹ tôi sao? Độc trên người mẹ tôi là do chính phụ thân của hắn hạ? Và

chất độc đó từ cơ thể của mẹ truyền sang tôi? Hẳn lại cho tôi thuốc giải? Hẳn lại còn nói tôi là “Đồ nhi” của hắn? Tôi lần thứ hai rơi vào trạng thái chết sững.

“Thiếu gia! Tiểu Đậu biết sai rồi. Đồ Nhi cô nương hiện nay đang ở tại thánh địa của Bát Bảo Giáo, đỉnh đỉnh đại danh của thiếu gia chính là Giáo chủ Bát Bảo Giáo!” Đậu Xanh vừa thấy thiếu gia bảo bối của mình, hai mắt lập tức lóe sáng, bật người bay vèo ra nghênh tiếp.

“Ừm. Thế này mới đúng. Thật thông minh.” Xiêm y xanh nhạt mỉm cười gật đầu, lộ ra hai lúm đồng tiền, vỗ vỗ lên đầu Đậu Xanh, hướng về phía tôi đi tới.

“Người rốt cuộc là ai? Có mục đích gì?” Tôi cảnh giác lùi về phía sau.

“A! Lẽ nào lần trước ta đã quên không nói? Ta chính là người vang danh khắp thiên hạ, không ai không biết, phong lưu, phóng khoáng, anh tuấn, tiêu sái, phong độ, người gặp người thích... (lược bớt 500 từ) thuốc đến chắc chết, chạm tay chắc bệnh, nguyên tôn Ngũ Độc Giáo, hiện giữ chức vụ Giáo chủ Bát Bảo Giáo, người được giang hồ xưng tụng là Tiêu Sơn Được Vương, duy ngã độc tôn, giáo chúng Bát Bảo noi theo gương sáng, sùng kính ngưỡng mộ. . . (lược bớt 1000 từ), tên gọi Hoa Phỉ.” Hành văn liền mạch, lưu loát, tuôn một tràng dài mà không hề dừng lại lấy hơi, danh hiệu dài lê thế giống như danh thiếp của quản lý một công ty nào đó.

Hoa Phỉ? Thì ra hắn tên là Hoa Phỉ. Nếu không phải trước đó tôi bị vây trong trạng thái mê muội, cuối cùng phải cố gắng tập trung tinh thần, thì e rằng đã không nghe ra được hai chữ cuối cùng đó. (Tác giả: giờ thì đã biết vì sao trên giang hồ không ai biết chính xác tên đầy đủ của hắn...)

Hình như miệng vừa phải hoạt động quá độ, hắn bắt đầu ho khan dữ dội, lấy tay chỉ chỉ ẩm trà bên cạnh tôi. Tôi vẫn trong trạng thái choáng váng, vô thức đưa chén trà cho hắn.

Đột nhiên, có vật gì đó bắn trúng vào kheo chân, tôi lơ nhịp liền khụy gối xuống, chén trà trong tay cũng bay ra ngoài.

Hoa Phỉ kia liền đưa tay ra một cái, vững vàng tiếp được chén trà, uống một ngụm, chép miệng, như thế chợt hiểu: “Đồ nhi miễn lễ bình thân. Trà kính sư phụ ta đã uống xong, người cũng đã làm lễ bái sư, từ hôm nay ta sẽ thu nhận ngươi vào trong Bát Bảo Giáo làm đệ tử quan môn, vì sư ban thưởng cho người pháp hiệu Long Nhân.”

Tôi đứng lên, nhìn hung khí là một hạt nhân nằm lẫn lóc dưới đất, chỉ vào hắn: “Người. . . Người. . . Người. . . Quả thực không thể nói lý!” Cuối cùng cũng có thể nhuận khí mà nói được một câu hoàn chỉnh. Ai muốn làm đồ đệ của hắn?! Đồ cuồng tự kỷ! Lại còn ‘Pháp hiệu’?!

Nhưng hắn có vẻ như chẳng để lọt vào tai, kéo tay tôi lại bắt mạch: “Ừm... Độc trên người Long Nhân đồ nhi đã hoàn toàn bị loại bỏ rồi.” Tiếp đó lại bắt đầu rơi vào trạng thái say sưa.

Tôi đột nhiên nhớ lại, năm ấy khi tôi mười tuổi, có một thiếu nữ áo đen vào cung bắt cóc tôi, luôn miệng gọi tôi là “Đồ nhi”, Chẳng lẽ là...? Tôi trừng mắt nhìn hắn, có điều tướng mạo khác xa nhau, một thiếu nữ đương thì thanh xuân, thân thể nhỏ nhắn xinh xắn, mà hắn thì lại rất có phong thái hiên ngang (tuy rằng tôi không muốn thừa nhận), giọng nói cũng không giống.

Hắn hình như nhìn thấu suy nghĩ của tôi, “Long Nhân à, nhớ lại năm xưa bản cung liều mạng xông vào hoàng cung Hương Trạch Quốc muốn đem ngươi ra, đầu gối nửa đường nhảy ra cái tên thái tử Mèo gì đó, cuối cùng thì hơn một tháng trước cũng là bản tọa anh minh, phóng chút lửa, rồi nhân lúc rối loạn cứu được ngươi ra.” Về sau tôi mới biết được có một loại võ công gọi là “Súc cốt công” có thể thay đổi thân hình, mà hắn lại có thể mô phỏng được đủ các loại giọng nói, nói tóm lại chính là một loại “Sung khí bát ca”

Sau tôi lại hỏi hắn sao không cứu tôi ra sớm hơn mà phải chờ đến lúc tôi gần như chết rồi mới cứu, hắn đắc ý rung đùi, lộ ra hai lúm đồng tiền nói: “Không làm như thế thì sao có thể thể hiện được y thuật inh của vi sư.” Cái danh vi sư là hắn tự phong, tôi chưa từng thừa nhận.

Sau đó hắn lại bồi thêm một câu: “Thế mới nói, đem người sống đầu độc cho chết là thiên tính của ta, đem người chết cứu lại cho sống là sở thích của ta.” Nói cách khác, hắn thích làm cho sống không bằng chết, chết không bằng sống, thật biến thái mà!

Có điều Ngũ Độc Giáo sao lại đổi thành Bát Bảo Giáo?

Tôi thấy thấp thoáng trong rừng trúc, giữa vùng núi sâu thẳm, một tấm bảng hiệu sáng loáng đề ba chữ “Bát Bảo Lâu”, liền chìm sâu vào suy nghĩ...

Về sau này, ngoài Đậu Xanh, tôi lần lượt được gặp Táo Đỏ (nữ tử ép hôn), Hạt Sen, Đậu Phộng, Ý Dĩ, Cầu Kỷ, Ngân Nhĩ, tôi mới biết được, thì ra tôi chính là vị cuối cùng trong bát bảo.

Tức đến sùi bọt mép, dựa vào lan can, mưa bụi lất phất. Đưa mắt nhìn ra xa, ngửa mặt lên trời huyết sáo dài, trí lớn sôi trào.

Tôi vô cùng muốn giết người!

Chú thích:

1- Trúc ngoại đào hoa tam lưỡng chi, một câu thơ trong bài Xuân giang văn cảnh của Tô Thức
Cảnh chiều ở sông xuân (Người dịch: Điệp luyện hoa)

Trúc ngoại đào hoa tam lưỡng chi,

Xuân giang thủy noãn áp tiên tri.

Lâu hao mãn địa lô nha đoản,

Chính thị hà đồn dục thượng thì.

Ngoài bụi hoa đào đôi nhánh nở,

Sông xuân nước ấm vệt hay liền.

Cỏ xanh đầy đất, mầm lau nhú,

Lợn nước hám ăn chực muốn lên.

2- Xác chết vùng dậy, phiên âm Hán Việt là Trá thi (); Xác chết chiền dòn, phiên âm Hán Việt là Tạc thi ()

Đến chết với chủ tớ nhà này mất.

3- Tiểu dừng: dừng ở đây có nghĩa là dừng cảm

4- Tiểu hiết: hiết có nghĩa là nghỉ ngơi

5- Tứ chẩn: Vọng, văn, vấn, thiết, là bốn phương pháp chữa bệnh của Đông y: nhìn, nghe, hỏi, sờ, gọi là Tứ chẩn

35. Chương 29

CHƯƠNG 29 : TRỜI XANH, CỎ XANH, MÂY VỜN QUANH

EDIT: CÚN CON SAY SỮA

Trong bữa trưa ngày hôm sau, Đậu Xanh không đem đến cho tôi một bát thuốc lớn giống như mọi ngày nữa mà rất bận rộn bày ra một bàn đầy ắp đồ ăn. Ngửi thấy mùi thức ăn đã lâu không được ăn, tôi thiếu chút nữa chảy nước miếng, tin chắc trù nghệ của Đậu Xanh vô cùng cao siêu, Hiểu thang chính là một ví dụ chứng minh. Đáng tiếc là những đĩa thức ăn trên bàn đều bị những chiếc bát nhỏ úp lên che mắt, bởi Đậu Xanh nói thiếu gia bảo bối của cậu cũng muốn ăn cùng, cho nên phải chờ một chút, mở ra thì đồ ăn sẽ nguội mất.

Ước chừng khoảng một khắc sau, tên Hoa Phỉ đáng ghét kia mới lè mề, rề rà đi vào cửa, Tiểu Đậu vội vã chạy ra nghênh đón, hầu hạ hần ngồi xuống, mở bát ra.

Sâu róm chiên dầu, bọ cạp kho tàu, rết ướp muối tiêu, đĩa dầm chua ngọt, nhện độc hun khói (so với nắm tay tôi còn lớn hơn), còn cả một đĩa sâu rang xanh mướt... Chút hành băm nhỏ nổi lênh bênh trên mặt tô canh không biết nấu từ cái gì...

“Ồ nhi ngoan, đến đây, đến đây, đến đây, không nên khách khí, ăn hết mình vào nhé! Những thứ này đều là sở trường của Tiểu Đậu đấy, bình thường không mấy khi được ăn đâu.” Hoa Phỉ cười tùm tùm kéo tôi ngồi xuống bàn, nhiệt tình liên tiếp gấp đồ ăn vào bát tôi đầy ắp.

Nhìn con nhện lông lá xồm xoàm, tôi lao ra cửa, vịn vào cây cột bên hành lang, gập người “ọe” một cái, bắt đầu nôn mửa như dãi sông lấp biển.

Sau khi nôn xong quay trở lại, thấy Hoa Phỉ gấp một đĩa sâu róm ngũ sắc đưa lên miệng, nhai rất ngon lành: “Ừm... mềm mại mọng nước, ngoài xốp trong giòn, chiên vừa độ ngon.” Khen ngợi xong liền xoa xoa đầu Tiểu Đậu: “Trù nghệ của Tiểu Đậu tiến bộ không ít.”

Tiếp đó, tôi lại bật người lao ra ngoài nôn mửa.

“Ồ Nhi cô nương làm sao vậy?” Tiểu Đậu hiểu kỳ hỏi Hoa Phỉ.

“Có thể là mang thai.” Hoa Phỉ đang ăn rết, vì con rết quá dài nên một nửa trong miệng, một nửa thò ra ngoài.

“Ai mang thai?” Tôi tức giận nhìn hần.

“Không mang thai sao lại nôn ói?” Hần tiếp tục tấn công đồng đồ ăn một cách không thương tiếc. “Thơm quá!”

“Người... người... người là yêu quái sao? Ăn những thứ này?!”

“Ồ Nhi cô nương ghét đồ ăn Tiểu Đậu nấu nên không ăn sao?” Đậu Xanh nước mắt lưng tròng, vô cùng ủy khuất nhìn tôi.

“Không phải. Ta không ghét Tiểu Đậu, tay nghề của Tiểu Đậu rất tốt... Có điều, những thứ này không thể ăn được.” Trong ấn tượng của tôi, ngoài chim chóc ăn những thứ này ra, thì ngay cả những người Quảng Đông hiếu kỳ muốn thử những món ăn lạ cũng không ăn những thứ như vậy.

“Vì sao không thể ăn? Không ăn những thứ này thì ăn thứ gì?Ồ Nhi tiểu thư ăn gì Tiểu Đậu cũng đều có thể nấu được.”

Nửa sống nửa chết, nói không ra hơi: “Ta muốn ăn cơm tẻ! Cơm tẻ!” Tôi thảm thương lôi kéo Tiểu Đậu, tên yêu quái Hoa Phỉ kia thì không thể trông cậy gì được.

“Thiếu gia, cơm tẻ là gì vậy? Ăn ngon không?Ồ Nhi cô nương thích như vậy, chắc là rất ngon, ta cũng muốn ăn.” Đậu Xanh nghi hoặc không hiểu quay đầu lại hỏi.

Hoa Phỉ không giảm chút hứng thú, đầu cũng chẳng buồn quay lại, rất khinh thường mà trả lời: “Đó là thứ đồ ăn gì đó của con người, tiên gia chúng ta không ăn mấy thứ tạp nham đó. Tiểu Đậu không phải là muốn bị đuổi ra khỏi thiên giới đấy chứ?” Cuồng tự kỳ, biến thái! Giờ mới biết có người tự kỳ đến mức tự phong mình làm thần tiên, nghe những lời hần nói mà tôi muốn ói máu.

“Tiểu Đậu không dám. Tiểu Đậu phải làm thần tiên.” Đúng là đầu độc đệ tử.

Tôi không để ý tới Hoa Phỉ, trực tiếp kéo Đậu Xanh. Tôi hỏi cậu đã nhìn thấy hạt thóc chưa, cậu lắc đầu, hỏi cậu đã nhìn thấy lúa mạch chưa, cậu lắc đầu, cuối cùng tôi hỏi cậu đã nhìn thấy một thứ nhỏ nhỏ, màu trắng, dạng hạt, hơi dài, sau khi nấu chín thì rất mềm, có mùi thơm, đó chính là gạo.

Không ngờ cậu hưng phấn gật lấy gật để: “Có có, Đồ Nhi tiểu thư thích ăn cái đó hả? Để ta đi chưng một chén.” Trời ạ, cuối cùng cũng có một thứ có thể ăn.

Thế nhưng, khi Đậu Xanh đem “Gạo” đến trước mặt tôi, thì tôi lại bắt đầu lại có cảm giác buồn nôn – một chén trứng cộn trùng gì đó không biết, nhìn thoáng qua quả thật đúng là hơi giống gạo.

“Không phải à?” Đậu Xanh có chút thất vọng, có điều như nghĩ ra điều gì: “Được rồi, có một thứ này nhất định là gạo của Đồ Nhi tiểu thư.” Nói xong nhảy tung tăng vào bếp.

Không lâu sau liền bưng lên một chén gì đó, tôi vừa đưa mắt nhìn, giờ thì nôn cũng không nổi nữa. Đó là một chén giò trắng bóng chưng chín! Còn kinh dị hơn cả bát trứng cộn trùng vừa rồi.

Tôi vô lực ngồi xuống ghế, đột nhiên nhớ đến cháo bát bảo, nếu gã Hoa Phỉ gọi nơi này là Bát Bảo Lâu, như vậy Đậu Xanh hẳn sẽ biết nguyên liệu nấu cháo bát bảo, tôi ôm một tia hy vọng cuối cùng: “Tiểu Đậu có biết làm cháo bát bảo không? Chính là đem hạt ý dĩ, hạt sen, táo đỏ, ngân nhĩ nấu chung thành cháo ấy?”

Đậu Xanh trừng mắt nhìn tôi như không thể tin nổi, trong ánh mắt tràn ngập sự sợ hãi: “Đồ Nhi tiểu thư muốn ăn thịt người! Đồ Nhi tiểu thư là ma quỷ! Đồ Nhi tiểu thư muốn ăn thịt Ý Dĩ ca ca, Hạt Sen ca ca, Táo Đỏ tỷ tỷ...” Nói xong sợ hãi nhảy nhẩy mũi, bắt đầu khóc.

Hoa Phỉ cuối cùng cũng buông bát, trừng mắt nhìn tôi đầy trách cứ, hần nói: “Long Nhân à! Sao người lại kén chọn thế? Những món này đều là mỹ vị mà thế gian muốn ăn cũng không được, quên đi, niệm tình người mới đến tiên giới chưa biết, chưa quen, vì sự gắng gượng xuống bếp làm cho người chút đồ ăn vậy.”

Những thứ hổ lốn mà hần làm tôi lại càng không dám ắp ủ bất kỳ hy vọng nào. Vì thế, khi đĩa cá sông hấp tỏa ra mùi thơm ngào ngạt được đặt xuống trước mặt, tôi quả thực thiếu chút nữa thì òa khóc.

Vốn đã đói sẵn, hơn nữa vừa rồi lại nôn mửa, bao tử tôi đã hoàn toàn khô quắt mà teo lại rồi. Như gió cuốn mây tan, con cá kia chỉ trong vòng đôi ba bữa đã bị tôi giải quyết.

Thế nhưng chỉ một lúc sau, tôi bắt đầu khó thở, miệng tê dại, con người giãn ra...

“Đây... đây là ... là cá gì?” Tôi lờ lờ kéo Hoa Phỉ khó nhọc phát âm.

“Chính là cá nóc! Con người các người không phải đều nói ngon nhất là cá nóc sao?” Tôi chỉ biết... Tôi chỉ biết... Tên kia đưa gì thì ăn đó. Sao tôi không nhớ ra. Nghĩ cũng biết hần cho cái gì thì cái đó tuyệt đối không thể không có độc, hần sao có thể rửa sạch máu và ruột cá nóc được.

Sau khi hần giải độc cho tôi, lại gấp một miếng cá, nhắm nháp ăn: “Mùi vị con cá này cũng không tệ, có điều còn kém xa bộ cặp.” Tôi rốt cục hiểu ra ngày đó hần nói Tiểu hiết là cái gì. “Có điều, Long Nhân à, sao người yếu ớt thế, ăn có con cá cũng trúng độc.”

Đâu phải tại tôi yếu ớt, người bình thường có mấy ai được như hần, da dày thịt béo, ruột gan như tường đồng vách sắt, dùng độc thay cơm. Quên đi, tôi không cần phải giảng đạo lý với loại người bất bình thường như vậy. Chỉ vấp ngã một lần thôi, lần sau sẽ không tin hần nữa.

Tiếp đó, tôi kiên trì uống Hiếu thang của Đậu Xanh, ngoài thứ đó ra thì không chịu ăn thứ gì khác. Cảm nhận thấy thân thể dần dần bình phục, tôi liền muốn Hoa Phỉ đưa ra khỏi núi, tôi muốn chứng thực lại câu nói cuối cùng cha nói bên tai tôi.

Ai ngờ Hoa Phỉ không chấp thuận, nói độc trong người tôi tuy đã được giải hết nhưng nếu trong thời gian ngắn mà rời khỏi hần thì sẽ bị phản phệ, tiếp đó độc bùng phát mà chết, hơn nữa tôi là đồ đệ của hần, không được sự cho phép của hần thì không thể tùy tiện rời đi. Tôi nghĩ nếu như độc vẫn chưa hoàn toàn được giải hết, cũng chỉ khiến cho người thân thêm thương tâm, liền nghe theo lời hần mà ở lại, đến khi nào tôi được giải hết độc thì thôi, đương nhiên nửa câu nói sau của hần tôi tự động quên đi, coi như không nghe thấy. Có điều, tôi cũng không bỏ lỡ cơ hội này mà chế nhạo hần một phen, nói hần uống phí khoe khoang là y thuật inh, kỳ thật cũng chẳng hơn được ai. Nhìn hần đỏ mặt muốn cãi lại mà không nói nên lời, trong lòng tôi cuối cùng cũng có cảm giác báo thù được chuyển bị ới nữa.

Qua hai ngày, hấn hưng phần nói phải bắt đầu dạy bảo tôi một chút, liền bắt tôi đến một gian phòng trúc nhỏ, chờ tôi thích ứng với ánh sáng bên trong, sau đó liền quay đầu bỏ chạy.

Bên trong tường đây sâu là sâu, xanh mướt, béo tròn, nhúc nhích, nhúc nhích... Con lớn nhất cỡ bằng gỏi đầu của đĩa trê! Kinh khủng nhất chính là...

Là lũ sâu này không có cánh, nhưng lại có thể bay! Tôi thấy con sâu lớn nhất “vèo” một cái đã bay đến đầu vai tôi, tôi bắt đầu thét chói tai, biểu hiện như thế nào, mời xem một bức tranh Tiếng hét của một danh họa nổi tiếng.

Người đầu têu trò này chỉ đứng nhìn tôi la hét, rồi sau đó dịu dàng cầm con sâu béo mập khổng lồ trên vai tôi, sửa lại tư thế cho nó nằm ngay ngắn trên vai, rồi vươn tay ôn nhu vuốt ve nó, như thể chăm sóc tình nhân, con sâu nheo mắt lại, dáng vẻ vô cùng hưởng thụ, một con sâu có thể lộ ra biểu hiện của con người, đó là một cảm giác nói không nên lời... Tôi sờn gai ốc...

“Ồn nì, sao ngươi lại làm Tiểu Lục sợ? Ngươi xem nàng đang sợ đây này. Có điều, thoát nhìn có vẻ nàng rất thích ngươi.” Hoa Phỉ đáng khinh kia nở nụ cười.

“Ngươi cái đồ biến thái này! Thế mà lại đi thích loại sâu.”

“Ồn nì chẳng phải cũng rất thích còn gì? Loại canh ngươi ăn mỗi ngày chính là bảo bảo(1) của Tiểu Lục đun cách thủy”

“...Không thể nào!” Tôi không chịu tin: “Chẳng phải nói canh đó là Hiểu thang hay sao?”

“Hiểu thang chính là cách gọi chung cho loại canh đun cách thủy từ bảo bảo của Tiểu Lục.” Hấn tiếp tục kích động tôi.

Tôi nổi giận: “Trước kia vì sao ngươi không nói rõ!”

“Aizz, mạch suy nghĩ của bản tọa rất nhanh, tốc độ nói không đuổi kịp, vì thế nên thích dùng tên gọi tắt.”

Tôi giống như Phật Thích Ca đối đáp với Thượng đế, người bắt đầu an giấc ngủ ngàn thu.

Nhưng mà, chỉ cần sống bên cạnh tên Hoa Phỉ này, không có hành vi biến thái nhất, chỉ có biến thái hơn.

Hấn thân nhiên ra lệnh cho tôi chăn nuôi bảo bối Tiểu Lục cho hấn, tôi đương nhiên mặc kệ. Sau đó hấn hạ độc tôi, khiến toàn thân tôi mẩn đỏ, vừa ngứa vừa đau. Cuối cùng không thể làm gì khác hơn là đáp ứng hấn.

Sau khi trở thành người chăn nuôi tôi mới biết được vì sao trước đây khi ăn canh tôi lại ngửi thấy hương trà cùng mùi trúc tươi, bởi vì loại sâu này chỉ ăn trà xanh cùng lá trúc. Tôi mỗi lần đem lá trà và lá trúc đến đều ném vào phòng rồi mau chóng đóng cửa chạy trốn, nhưng tốc độ của con sâu khổng lồ đó quả thực có thể so với tốc độ của ánh sáng, mỗi lần đều là tôi chưa kịp nhìn thấy nó đâu thì nó đã bay vào đến nằm sấp trên đầu vai tôi, mới đầu tôi còn la hét, sau liền cầm gậy khều xuống ném sang một bên.

Về sau Hoa Phỉ lại sai tôi giúp Đậu Xanh việc bếp núc, tôi nghĩ không bằng giết tôi đi, tất nhiên kiên quyết không đồng ý. Tên Hoa Phỉ lạm dụng trò cũ, lại hạ độc tôi lần nữa.

Từ đó về sau, nếu như ai đó ở tại Bát Bảo Lâu nhìn thấy trong bếp có một người nhanh nhẹn tay trái rửa sâu róm, tay phải nhấc chảo, đồng thời chân trái bên dưới đang cố giữ một con bò cạp bỏ trốn, có lúc rảnh rồi lại gấp ra một con rết ném thử, trên bàn bếp bò lổm ngổm một đám nhện kịch độc, thì đề nghị không được nghi ngờ, vì người đó chính là tôi!

Thế nên có người mới nói, thói quen là một thứ vô cùng đáng sợ.

Mãi một năm sau, bất kể Hoa Phỉ cho tôi uống độc dược gì, tôi đều coi như nước trắng, tôi mới biết được người của Ngũ Độc Giáo làm sao lại luyện được một thân bách độc bất xâm.

Có điều, cái tên Hoa Phỉ này...

Tôi trước mỗi ngày mới đều lầm rầm khấn: “Phân hóa học(2) dễ bị bay hơi màu xám đen...”(3)

Chú thích:

1- Bảo bảo của Tiểu Lục: ý bạn Tiểu Phỉ nói chính là con của Tiểu Lục, tức là sâu non.

2- Phân hóa học- đọc là Hóa Phì = Hoa Phỉ.

3- Đoạn này nguyên văn Tiếng Trung như sau: “ ; ! !”

Phiên âm Hán Việt: ”Hắc hóa hắc hôi hóa phì hôi hội huy phát phát hôi hắc hụy vi hắc hôi hoa hội hồi phì; hôi hóa hôi hắc hóa phì hội huy phát phát hắc hôi vi hụy phì hoa hồi hóa vi hôi ! !”

Tiếng Việt của mình cũng có nhiều câu “đau mồm” như thế, ví dụ như:

- Luộc hột vịt lộn, luộc lộn hột vịt lạc, ăn lộn hột vịt lạc, luộc lại hột vịt lộn lại lộn hột vịt lạc;
- Lúc nào lên núi lấy nửa về làm lán nên lưu ý nước lũ;
- Hôm qua nói lộn cái lời hôm nay nói lợi cái lợi nói lộn hôm qua
- Liềm chị lộn liềm em.

36. Chương 30

CHƯƠNG 30 : TRỜI XANH, CỎ XANH, MÂY VỜN QUANH (2)

EDIT: CÚN CON SAY SỮA

Tháng hai, năm Khang Thuận thứ mười chín.

Chỉ chớp mắt, tôi đã ở Bát Bảo Giáo được một năm. Nói đến một năm này, chỉ có thể dùng các từ chua xót, cay đắng và nước mắt để hình dung, chuyện cũ nhớ lại vẫn rõ mồn một như ánh trăng rằm. Hoa Phỉ xấu xa tội lỗi chất chồng, tôi đoán một năm vừa rồi hẳn sống vô cùng sáng khoái, sự vui sướng của hẳn được xây đắp trên nỗi đau khổ của tôi. Mỗi ngày tôi đều tự hỏi mình một câu: nên giết hẳn hay là tự sát. Vấn đề này vô cùng sâu sắc, thế nên tôi dùng hết cả một năm mà vẫn chưa quyết định được, nếu như tôi vẫn ăn mặc như thế này để quay về thời hiện đại, tôi quyết định sẽ dùng mệnh đề này để đề xuất giải Nobel.

Nói tóm lại thì cái tên Hoa Phỉ này là một kẻ mắc bệnh mù màu, mù chữ, mù số, mù âm, lưu manh cộng thêm cuồng tự kỷ.

Ban đầu tôi còn nghĩ rằng Bát Bảo Lâu khắp nơi đều dùng màu xanh nhìn có vẻ rất tươi mát, một tháng sau, tôi bắt đầu mệt mỏi vì cái tên Hoa Phỉ này ngoài màu xanh ra thì không mặc bất kỳ một màu nào khác, xanh nhạt, xanh đậm, xanh lá mạ, xanh lam, xanh lục... Quần áo trang phục trong bóng đêm liên biến thành màu đen. Thật uổng phí cho họ Hoa của hẳn. Ngoại trừ màu xanh, những màu sắc khác cho đến giờ hẳn vẫn không thể phân biệt rõ ràng. Ví dụ như hẳn nói bầu trời màu tím, mây màu xanh. Bởi vậy nên tôi kết luận hẳn mắc bệnh mù màu, tuy rằng hẳn chưa bao giờ thừa nhận.

Nói hẳn mù chữ đương nhiên là tôi cũng có căn cứ. Mời cứ tham chiếu một câu mà bình thường hẳn thích nói nhất với tôi.

“Ta yêu người, thực sự rất tốt.”

Yêu cầu không được hiểu lầm, hẳn nói mà chưa bao giờ thực sự hiểu được nghĩa đen của câu này, cả câu đều là nói tắt, diễn giải hoàn chỉnh ra chính là: “Long Nhân đồ nhi yêu dấu của ta, người cư xử thực sự rất thông minh, rất tốt a.” Hẳn hề nhất thời hưng phấn là lại thích nói tắt, cả một câu hoàn chỉnh lại chỉ chọn ra vài từ để nói, khiến cho câu đó bị biến thành một tầng nghĩa khác. Hoàn toàn là một kẻ mù chữ

Ngày đó, tôi đột nhiên ý thức được hẳn có thể là ca ca cùng mẹ khác cha với mình liên hồi hẳn. Nhưng dường như hẳn lại cảm thấy rất buồn cười muốn chế nhạo tôi, hẳn nói mẹ hẳn chính là đại phu nhân của

cha hấn, mẹ tôi là bà vợ cuối cùng của cha hấn, cha hấn cả đời tổng cộng lấy hai mươi bà vợ. Nghe đến đó, tôi choáng váng.

Đương nhiên, càng choáng váng hơn nữa là câu nói phía sau của hấn: “Tính ra thì tuổi của ta còn có thể làm gia gia của mẹ ngươi nữa ấy chứ.” Cho dù cha hấn sinh hấn là con đầu, mẹ tôi là phu nhân nhỏ nhất của cha hấn thì tuổi tác cũng không thể chênh lệch nhiều như vậy, huống hồ thoát nhìn hấn rõ ràng chỉ khoảng hai mươi tuổi. Nói vậy như vậy chỉ chứng tỏ hấn bị mù số học mà thôi.

Thế nhưng từ lúc hấn tự xưng là tuổi tác có thể làm gia gia của mẹ tôi thì sau đó cứ quần quít lấy tôi mà bắt tôi không được gọi hấn là sư phụ, bởi vì hấn nói gọi sư phụ sẽ khiến hấn cảm thấy tuổi tác thật là bất lợi. Đương nhiên, bị tôi khinh thường mà bỏ qua...

Sau khi tôi từ từ giúp Đậu Xanh làm việc bếp núc, hấn luôn kén cá chọn canh, khiến tôi hận đến nghiến răng nghiến lợi

Ví dụ như, đối với việc tôi nấu Tiểu thang, hấn sẽ phê bình rất kín đáo.

Lần đầu tiên tôi nấu, hấn uống một ngụm, nói: “Quá loãng, không thích.”

Lần thứ hai tôi nấu, hấn uống cũng chẳng buồn uống, chỉ liếc mắt: “Vẫn loãng như cũ, chắc chắn không ngon.”

Tôi không trả lời hấn, liền cầm chén ở trước mặt hấn, thích ăn lại còn không ăn. Trong lòng thầm mắng: người là cái đồ mù âm, người biết thưởng thức âm nhạc sao? Chỉ hai câu liền tùy tiện phủ nhận hai tác phẩm kinh điển của Chu X Luân (đề nghị xem thêm Chu X Luân – Fantasy, xem “Still Fantasy”).

Hấn lại còn có một thói quen rất kinh khủng nữa, đó là đi vào phòng mà không bao giờ chịu gõ cửa, cứ đẩy cửa bước thẳng vào. Hai lần bị hấn bắt gặp tôi đang chuẩn bị thay quần áo, may mà vẫn chưa thay. Có điều, tôi nghĩ cũng không hoàn toàn trách hấn được. Châm ngôn nói rằng rồng sinh rồng, phượng sinh phượng, chuột thì tất nhiên phải đào hang. Cha hấn cả đời có tới hai mươi bà vợ, hấn dù nhiều dù ít cũng được di truyền lại bản chất lưu manh này. Vì vậy, tôi rất kiên nhẫn giảng đạo lý cho hấn, tôi nói phòng của phụ nữ thì không thể tùy tiện xông vào được, trước khi vào cửa phải hỏi, nhất định phải hàm súc. Thật hiếm thấy là hấn lại gật đầu nói phải.

Hừng đông ngay hôm sau, đúng lúc tôi đang ngủ mơ màng, chợt nghe thấy có người ngoài cửa liên tục lải nhải: “Nhân thuyết thanh sơn hảo, song tụ điệp vân tiêu; mãn mục tham thiên thụ, do quân tế tế tiêu” (Người nói núi xanh đẹp/ Trùng điệp cao ngất trời/Cây che trời trước mắt/Bởi quân (vương) tinh tế coi). Lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần, tôi đang ngủ say, cũng chẳng hiểu nghĩa là gì.

Chỉ chốc lát sau, chợt nghe thấy hai giọng nói kẻ xướng người họa bên ngoài, trình diễn Mười tám kiểu đoạn tiền đưa.

“Đậu đệ... ta lần này hạ phạm, đi không trở lại. Ngươi nhất định phải bảo trọng a...”

“Tiểu thư... Tiểu Đậu không nhớ xa người a...”

“Đậu đệ, ngươi nói xem vì sao Quế lang không đến tiễn ta a, phải chăng vì chàng ghét ta...”

Âm thanh nhao nhao ồn ào ngoài cửa khiến tôi lẩn qua lẩn lại mà không sao ngủ được, chẳng thể làm gì khác hơn là mở bung cửa đi ra ngoài. Đã thấy Hoa Phỉ và Đậu Xanh lưu luyến chia tay ở đầu hành lang bằng trúc, trên tay Hoa Phỉ cầm một bọc hành lý, dáng vẻ như thể phải xuống núi đi xa.

Tên Hoa Phỉ này vừa nhìn thấy tôi, hai mắt liền tỏa sáng: “Quế lang, chàng cứ dừng yên ở đó đừng cử động, để ta chạy thật nhanh đến với chàng. Ta chạy rất nhanh!” (Nhớ kỹ là cổ đại không có Quỳnh Dao nãi nãi nha.)

Tôi nhìn thoáng qua Hoa Phỉ chẳng khác gì chó con đang bay tới, lạnh lùng nói: “Hoa muội, lần sau có cơ rút xương giả làm nữ nhân thì nhớ kỹ là cũng phải đem cái bản mặt to bè của ngươi rút nhỏ lại một chút.”

Hoa Phỉ chống đỡ hết nổi, ngã nhào xuống đất giả chết.

“Được rồi, ngươi phải đi ra ngoài sao? Đi bao lâu?” Tôi nhắc chân đá đá vào người hấn.

“Bản tiên tọa lần này quyết ý hạ phàm mấy ngày.” Hấn nhảy cẫng lên, lại khôi phục lại hình dáng tiêu sai thành thực của mình.

“Mấy ngày? Chẳng phải người vừa nói “đi không trở lại” sao?”

“Aizzz... một ngày trên trời bằng một năm dưới trần a!” Hấn rung đùi đầy đắc ý, trong đầu tôi hiện đầy hắc tuyến.

“Người vừa sáng sớm tụng niệm cái gì trong miệng thế?” Tôi nói sang chuyện khác.

“Long Nhân đồ nhi không phải đã nói không được cứ thế đẩy cửa đi vào, trước khi vào cửa phải hỏi, nhất định phải hàm súc hay sao?” Hấn nhức đầu.

Tôi bị sét đánh, cuối cùng tôi cũng biết bốn câu thơ hấn lải nhải ngoài cửa lúc hừng đông có nghĩa là gì, mỗi câu tạo thành một chữ, hợp lại thành “Mời ra gặp mặt”. Quả thật là vô cùng hàm súc... Lẽ nào hấn không thể trực triếp gõ cửa được sao =__=!!

Sau khi hấn đi, tôi hỏi Hạt Sen đang chế củi ở cổng sau, lần này Hoa Phỉ xuống núi làm gì.

Hạt Sen vung một lực thật mạnh xuống, không những củi bị chế nhỏ mà ngay cả tảng đá cũng bị bổ ra một mảnh. Hạt Sen chính là một nam nhân khỏe đến kỳ lạ trong Bát Bảo Giáo, lần đầu tiên tôi nhìn thấy hấn liền hỏi hấn là đồ đệ thứ mấy của Hoa Phỉ, hấn vỗ bàn, bàn trúc lập tức biến thành đồng củi. Sau này tôi mới biết Hạt Sen trắng nõn nhả nhận này chính là đại sư huynh của Hoa Phỉ, mà sức mạnh của hấn... thật là trái ngược so với tướng mạo của hấn.

Đương nhiên, Táo Đỏ, Ý Dĩ, Hoa Sinh, Ngân Nhĩ, Cầu Kỷ cũng đều là sư huynh, sư tỷ của Hoa Phỉ, ngay cả Tiểu Đậu ngay thẳng cũng là sư đệ của Hoa Phỉ, thảo nào Hoa Phỉ luôn kiên trì muốn thu nhận tôi làm đồ đệ của hấn, bởi vì vai vế của hấn thực sự quá thấp... Mà tôi, chính là đệ tử khai sơn của hấn, cũng chính là đệ tử quan môn của hấn... Táo Đỏ cũng không phải là nữ tử cường hôn như trong tưởng tượng của tôi trước kia mà là một mỹ nữ mặt lạnh, Hoa Phỉ rất sợ nàng ấy. Có lẽ toàn thân Hoa Phỉ bị bầm tím không phải do bị nàng ấy hôn mà là bị nàng ấy đánh, có điều Hoa Phỉ sợ mất mặt nên lừa Đậu Xanh nói là bị Táo Đỏ hôn.

Lại nói, tôi hỏi Hạt Sen xem Hoa Phỉ xuống núi làm gì.

Hạt Sen vừa chế củi vừa trả lời: “Đoán chừng là đi trộm người.” Tôi sửng sốt.....

Hấn ngẫm lại, bồi thêm một câu: “Hai lần trước hấn vào hoàng cung trộm người cũng có bộ dạng như thế.”... Đây là cái gì với cái gì? Cho dù đã sống ở đây một năm, tôi phát hiện mình vẫn không bắt nhịp được với lối suy nghĩ của đám người ngoài hành tinh này.

Tám ngày sau, Hoa Phỉ toàn thân đầy vết thương lão đảo trở về trong giáo, hoàn toàn mất đi dáng vẻ phong lưu phóng khoáng thường ngày, vừa vào cửa, không chống đỡ nổi liền ngã vật xuống.

Sau khi Hạt Sen chữa thương cho hấn liền để tôi lại chăm sóc, tới nửa đêm về sáng, hấn bắt đầu nóng ran, miệng nói mơ liên tục, toàn là những câu rất mơ hồ, chỉ có một từ tôi loáng thoáng nghe được, hình như là “đứa trẻ”. Lúc rạng sáng, hấn cũng hạ sốt, tôi liền ra ngoài lấy nước.

Sau khi lấy nước trở về, phát hiện người vốn nằm dưỡng thương trên giường lúc này lại đang ghé sát vào trước bàn múa bút thành văn, hấn thấy tôi đến, có tật giật mình liền che khuất tờ giấy lại, tôi làm bộ đi lên phía trước như không có chuyện gì, rồi vung tay một cái, đoạt lấy tờ giấy. Chi chít, nhặng nhịt đầy cả trang giấy. Tôi chọn lấy một đoạn đọc.

“Sau khi bản tọa tạ thế, chức vị giáo chủ truyền cho Hạt Sen sư huynh. Bổ nhiệm Táo Đỏ, Ý Dĩ làm tả, hữu đại hộ pháp bản giáo...”

Đây... đây chẳng phải là Di thư sao? Xem ra lần này hấn đã trúng phải vết thương trí mệnh, tự mình cảm thấy không lâu sau sẽ rời xa trần thế... Tuy rằng bình thường hấn luôn luôn có những hành vi cử chỉ quái dị, lại thích nói xằng nói bậy, nhưng xét một cách toàn diện thì hấn chính là một người tốt, hướng chỉ đã cứu tôi một mạng.

Tôi sốt ruột chạy tới Tây Sương, thấy Táo Đỏ đang lau kiếm, Đậu Xanh đang đứng bên cạnh nàng, liền nói: “Không... không hay rồi! Hoa Phỉ... Hoa Phỉ có lẽ không xong rồi! Các người mau đi cứu hân!” Rồi tôi đem di chúc của hân đưa cho Táo Đỏ.

Táo Đỏ tiếp tục lau kiếm, như thể chuyện chết người đó chẳng can hệ gì tới mình: “Tiểu Đậu, ghi sổ.”

“Vâng.” Đậu Xanh nhu thuận kéo chiếc ghế nhỏ, trèo lên, dùng thanh đao nhỏ khắc thêm một nhát lên khung cửa vốn đã nhằng nhịt vết khắc, khắc xong liền nhảy xuống, hài lòng nói: “Chỉ thêm một nét nữa, là thiếu gia tổng cộng sẽ có đủ ba mươi bức di thư!” Tôi ngất.

“Lần này thì để Hạt Sen lên làm giáo chủ, lần trước thì để Ngân Nhi làm, lần trước nữa là Ý Dĩ...” Táo Đỏ nói thật bình dị.

Thì ra đối với việc Hoa Phỉ thường xuyên viết di thư, bọn họ tập mãi đã thành thói quen, chỉ có tôi ngây ngô ngốc ngốc tưởng là chuyện nghiêm túc mà nôn nóng như vậy!

Tôi cầm di thư đọc tiếp đoạn dưới.

“Sau khi bản tọa tạ thế, Tiểu Lục tặng cho Long Nhân nuôi nấng, chảo sắt cùng xẻng (nấu ăn) sắt để lại cho Long Nhân, tạp dề để lại cho Đậu Xanh...”

“Hoa Phỉ! Tiểu Lục của người vì sao bắt ta phải nuôi? Ngoài ra, ta lấy chảo sắt, xẻng sắt của người làm cái gì!” Tiếng gầm giận dữ bộc phát ra từ Tây Sương trong Bát Bảo Lâu, truyền khắp rừng trúc.

Đông Sương, Hoa Phỉ đang ngồi khắc bài vị, tay chợt run lên, khắc lõm một vạch.

37. Chương 31

CHƯƠNG 31 : THÁNG BA ĐỔI LỬA

EDIT: CÚN CON SAY SỮA

“Đậu Xanh!

Aizzz!

Khi Hạt Sen chế củi thì Táo Đỏ làm gì?

Tấn dóc!

Khi Ý Dĩ luyện công thì Ngân Nhi ở đâu?

Tìm Cầu Kỳ!

Vì sao ta tìm thế nào cũng không thấy Hoa Sinh?

Hân cũng hạ phàm!

Hoa Phỉ, Long Nhân, Tiểu Lục thật may mắn là người một nhà!”(1)

Bốn chữ “lãnh nhược băng sương” không đủ để hình dung sắc mặt của Táo Đỏ lúc này, tiếp đó, từ sân sau truyền đến tiếng nổ như bộc phá khiến tôi đủ lý do để tin rằng Hạt Sen không phải đang chế củi mà đang dùng ngực đập vỡ một tảng đá lớn...

Chưa từng có chuyện gì khiến tôi hối hận như vậy, hối hận đến đen cả ruột.

Tôi thật không nên nhất thời nhẹ dạ nghe Hoa Phỉ ồn ào kêu rên vết thương bị đau khiến hân không ngủ được mà hát ru cho hân nghe, mà dù có hát cũng không nên hát khúc “Cát tường tam bảo”(2). Mấy ngày hôm nay, đến nói hân cũng chẳng buồn nói, hễ mở miệng ra là lại hát, cùng Đậu Xanh kể chuyện người họa,

hát đối với nhau, nghe kinh chết đi được... Hơn nữa, cuối cùng luôn kết thúc bằng câu: “Hoa Phỉ, Long Nhân, Tiểu Lục thật may mắn là người một nhà!”...

Tôi nhồi cả nắm hành và châu chấu nướng, cuối cùng cũng thành công khiến hai vị này ngậm miệng.

“Thiếu gia hôm nay phải hạ phàm sao?” Yên tĩnh chưa được hai giây, Đậu Xanh bưng bưng hăng hái hỏi Hoa Phỉ. Thì ra hôm nay hẳn muốn xuống núi.

“Phải, bản tiên tọa quyết định hạ phàm một chuyến.” Hoa Phỉ thâm trầm xoa xoa cái cằm trơn nhẵn, lúm đồng tiền nhỏ thấp thoáng ẩn hiện nơi khóe miệng.

“Ta và người cùng nhau hạ sơn.” Tôi đặt đũa xuống, quyết định.

Đương nhiên, Hoa Phỉ cực lực phản đối, tìm mọi cách để cản trở, thậm chí hẳn còn ra đòn sát thủ – hạ độc, cũng không thể ngăn cản được tôi, bởi hiện giờ tôi hầu như đã miễn dịch với hầu hết các loại độc.

Cuối cùng, Hoa Phỉ đành co rút xương mà dịch dung thành thiếu nữ, công tôi – lúc này đã hóa trang thành một đấng tu mi nam tử, phi thân rời khỏi Tiêu Sơn ẩn sâu trong rừng trúc. Khinh công xuất thần nhập hóa chính là ưu điểm đáng khen nhất còn sót lại của Hoa Phỉ, tuy rằng võ công của hẳn thì quả thực không dám khen tặng.

Núi non trùng điệp, theo ấn tượng đầu tiên của tôi là ở rất gần Tây Lũng Quốc, cùng với cảnh sông nước tươi đẹp diễm tình của Hương Trạch Quốc khác biệt hoàn toàn, địa hình của Tây Lũng Quốc phần lớn là núi và các thung lũng lòng chảo, có một nhánh của sông Hoàng Hà chảy ngang qua gọi là sông Thệ, đây chính là sông cái của Tây Lũng Quốc.

“Dung nhi, dân chúng Tây Lũng Quốc rất thuần hậu chất phác. Sau này chúng ta sẽ tìm một nơi thôn dã, cuốc đất trồng rau, nắm tay nhau đi suốt cuộc đời, được không?” Tầng tầng lớp lớp ruộng bậc thang trải dài ra trước mắt, một màu hoa cải vàng óng như nổi lên trời và đất, hương thơm mộc mạc như có như không, một bóng áo màu nguyệt bạch thấp thoáng, ngoài đầu lại mỉm cười, từng sợi tóc bay bay trong gió... Gió xuân mềm mại tựa lông vũ, nhẹ nhàng mơn trớn trên khuôn mặt tôi, trên môi mơ hồ còn sót lại chút dư vị...

Không dám chớp mắt, bởi vì tôi biết, hy vọng và thất vọng chỉ ở trong khoảnh khắc bờ mi tôi khép lại.

“Long Nhân đồ nhi, ngày mai chúng ta sẽ đến kinh thành.” Hoa Phỉ gào to cắt ngang mạch tư lự của tôi, tôi cười khổ, cho dù là ảo giác cũng không nên ngăn như vậy. Nếu như không phải câu nói của cha trước lúc tôi lâm chung, tôi nghĩ cho dù Hoa Phỉ có biết thuật diệu thủ hồi xuân thì cũng không thể đưa tôi từ bên bờ vực tử thần quay trở về, một người nếu như mất đi niềm tin làm chỗ dựa, thì sống cũng chẳng có ý nghĩa.

Khi đó, cha lo lắng nói bên tai tôi: “Dung nhi, Nho nhi vẫn chưa chết, giờ đang ở Tây Lũng Quốc.”

Trong suốt một năm trị độc, tôi không phải không muốn tìm cách báo cho cha biết mình vẫn còn ở lại trên dương thế này, thế nhưng cũng giống như việc Vân gia cài vô số mật thám trong cung, thì hoàng thất cũng cài vô số mật thám trong Vân gia để nghe ngóng nhất cử nhất động. Ba chữ “Vân Tường Dung” thật quá nặng. Đối với Vân gia, chỉ sợ ba chữ ấy mang đến nhiều tai họa hơn là may mắn. Đối với hoàng thất, sự tồn tại của ba chữ ấy không khác gì nỗi hổ thẹn của những phụ nữ đức hạnh trong hậu cung. Đối với con báo, chỉ khi nào ba chữ ấy hoàn toàn biến mất, hẳn mới có thể thực sự thoát khỏi gông xiềng của một tình yêu đau đớn để niết bàn tái sinh. Ngày nào mà tôi liên hệ với cha, ngày đó hoàng thất cũng biết được, đến lúc đó, lại bắt đầu một hồi gió tanh mưa máu.

Người đời cho rằng Vân Tường Dung đã chết, vậy thì cứ để Vân Tường Dung hoàn toàn biến mất khỏi cõi đời này, trời xanh đúng là rất nhân từ, cho tôi cơ hội được sinh ra lần nữa, tôi không thể bỏ qua cơ hội thứ hai này, lần tái sinh này tôi nhất định phải nắm chặt lấy vận mệnh của mình. Câu nói kia của cha thực ra tôi không tin chắc mười phần, loại trừ việc cha vì muốn xoa dịu tôi mà đến lúc ấy bịa ra một lời nói dối thiện chí, thì trong lòng tôi vẫn mơ hồ nghĩ Tiểu Bạch nhất định vẫn còn sống, dù sao tôi cũng chỉ nhìn thấy tro cốt và hộp nhạc hẳn mang theo người chứ chưa từng nhìn thấy thi thể hẳn. Nhưng với thân phận nhạ cảm của hẳn, nhất cử nhất động đều bị hoàng cung phái nội thị theo dõi, giám sát sát sao, kể cả sau khi bị nhiễm bệnh và hỏa táng, có vẻ như khả năng giả mạo là không nhiều. Hơn nữa, với tính cách của hẳn, dường như không thể bỏ mặc tôi lại trong chốn thâm cung chịu đủ những nỗi tủ nhục dần vật, có lẽ

còn có ẩn tình nào khác chẳng... Hừ hừ thực thực, khó phân biệt thật giả, chỉ có cách là tôi phải tự mình điều tra rõ.

Đền kinh thành Tây Lũng Quốc đúng vào lễ Hàn Thực, cả thành cấm khói lửa, chỉ được ăn món lạnh, ngay cả hoàng thất cũng không là ngoại lệ. Hoàng đế Tây Lũng Quốc hôm đó sẽ tự mình dâng đàn tế lễ tổ tiên, đến hoàng hôn sẽ dùng canh du châm lửa lên thánh đàn trên cổng thành, tiếp theo, cung nữ sẽ lấy lửa từ thánh đàn phân chia vào cung và các gia đình quan lại, làm lửa mới cho năm sau, cuối cùng, mỗi nhà lại truyền lửa xuống phía dưới. Chính là “Tam nguyệt quang âm hề hỏa hoán, lưỡng phân tiêu tức hạnh hoa tri” (Tháng ba đổi lửa, nhả tin hoa hạnh biết).

Cho dù chỉ ăn món lạnh, nhưng nhìn bát cháo hoa đào trước mặt, tôi vẫn vạn phần cảm khái, xúc động không thể nói nên lời – tròn một năm! Tròn một năm tôi chưa được nhìn thấy hạt gạo trắng bóng!... Ai biết trong một chén cơm, từng hạt từng hạt đều là đắng cay, cực nhọc. Nước bột trở thành dung môi có tác dụng biến tinh bột thành vị ngọt, nhìn tửu quán huyền ảo người qua kẻ lại, tôi cảm động đến rơi nước mắt. Đây mới là thức ăn và những con người bình thường.

Bên cạnh, Hoa Phi sau khi đảo đảo được hai thìa cháo lạnh vào miệng thì chán ghét đem cả bát hất đi, miệng lẩm bẩm: “Những thứ con người ăn quả nhiên không thể cho vào miệng được.”

Tôi không để ý đến hắn, tiếp tục vui đùa vào bát cháo, những câu chuyện phiếm của các thực khách xung quanh liên tục truyền vào tai.

“Có nghe nói gì không? Tâm bệnh cũ của hoàng thượng vài ngày trước lại tái phát.” Một nam tử ít tuổi đáng dấp thư sinh bắt quai với một nam tử chừng bốn mươi tuổi đáng dấp thương nhân. Quả nhiên, ở bất cứ đâu, cung đình mãi mãi là tâm điểm trong câu chuyện phiếm của dân chúng nơi trà dư tửu hậu, là nguồn bất quai vô cùng vô tận.

“Thật không? Ta chưa nghe thấy ai nói chuyện đó. Tân hoàng chuyên cần, yêu dân, danh tiếng rất tốt, thân thể xương cốt còn trẻ như thế vậy mà...” Thương nhân lắc đầu.

Thư sinh kia đột nhiên nhướn mày, thần bí ghé sát vào thương nhân, thấp giọng nói: “Nhị đại gia gia của ta có người ở trong cung, nghe nói hoàng thượng... người... rất lâu... tâm bệnh này...” Bởi vì âm thanh cố gắng đè thấp xuống nên tôi nghe bập bõm, có mấy chữ không nghe được.

“Lời này không thể nói bừa.” Thương nhân nghe xong kinh ngạc tròn miệng, chợt nhíu mày: “Hiện nay, thánh thượng đối với hoàng hậu nương nương một dạ si tình, tất cả mọi người đều biết. Không từ mà biệt, sau khi hoàng thượng đăng cơ, ngoại trừ hoàng hậu không hề lập thêm một phi tử nào chính là một ví dụ tốt nhất để chứng minh. Ta nghĩ so với hoàng đế Hương Trạch Quốc say đắm Hương Thảo mỹ nhân thì hoàng thượng cũng si tình chẳng kém...”

Đột nhiên không muốn nghe tiếp nữa, tôi quay đầu, không ngờ phát hiện thấy Hoa Phi đang lén khuấy thứ gì đó vào bát của tôi, thấy tôi quay lại, hắn lập tức chột dạ rút tay. Người này không phải lại cho cái gì vào bát tôi để hạ độc đấy chứ! Tôi chặn tay hắn lại, trong lòng bàn tay hắn cầm một túi bột màu xanh nhạt: “Chính người tự mình giao cho ta, hay là...” Tôi bẻ từng đốt ngón tay.

Hắn cắn răng xoay đầu, rất có phong thái của Giang liệt sĩ năm nào, chỉ thiếu một chiếc khăn dài màu đỏ quàng trên cổ. (Tác giả nhỏ giọng nói thêm: Giang Tả mặc áo màu xanh lam, không phải áo màu xanh sâu rau...)

Quân địch (tôi) đem bàn tay tội ác hướng về phía Giang Tả... Thọc lét tứ chi, chọc, gãi, quấy nhiễu!

Một lát sau, Hoa liệt sĩ quyết tâm làm phản cách mạng. (Hoa Phi yêu quái này da dày thịt béo chẳng sợ cái gì, chỉ sợ ngứa.)

“Ta... ta... đưa. Đây... đây là Vong Ưu Thảo...” Hoa Phi nhỏ giọng lúng túng, vừa cẩn thận quan sát sắc mặt tôi.

Vong Ưu Thảo? Chu Hoa Kiện? Tôi vốn thường hoài nghi Hoa Phi cũng xuyên không đến nơi này, có điều Trái Đất không thể tồn tại loại sinh vật như hắn, lẽ nào hắn thực sự là người ngoài hành tinh...

“Là loại độc gì?” Tôi nhìn hắn chằm chằm.

“Chính là... chính là... linh được quên ưu sầu, phiền não... Không phải... không phải độc được... Oa

đồ nhi, người hành hung... Ô ô ô~~” làm hấn khóc, mọi người xung quanh đều bất bình nhìn về phía tôi đầy khiển trách, chắc là nghĩ tôi đang bắt nạt một tiểu cô nương.

Vong Ưu Thảo? Thảo nào suốt cả một năm qua tôi cứ cảm thấy tinh thần có chút hốt hoảng, chỉ cần nhớ lại chuyện cũ sẽ không thể tập trung, cuối cùng không nhớ được là mình muốn nhớ lại cái gì, chỉ cảm thấy có một chuyện gì đó rất quan trọng, thì ra là do loại thuốc này gây ra. Có điều, vong ưu – quên sầu, tuy rằng chỉ trị được phần ngọn, không trị được phần gốc, nhưng thật ra cũng là Hoa Phỉ có ý tốt. Có điều hiện giờ khả năng kháng được của tôi càng ngày càng cao, tác dụng của thuốc này trên người có lẽ càng ngày càng yếu.

“Đại lễ truyền lửa bắt đầu rồi! Đại lễ truyền lửa bắt đầu rồi!” Đột nhiên, những người bên cạnh bắt đầu nhao nhao ồn ào chạy ra ngoài. Tôi ngẩng đầu nhìn ra, hoàng hôn đã buông xuống. Chợt nghe thấy tiếng vó ngựa truyền đến. Nhất thời, có mười thái giám vừa thở hổn hển chạy đến vừa vỗ tay. Những thái giám này hội ý, đều hiểu là “Tối rồi, tối rồi”, cầm long trường trấn giữ bách tính xung quanh đang muốn tràn xuống đường.

Nhìn cảnh này, nhất định là hoàng đế khi đăng đàn châm lửa nhất định phải đi qua đây, thái giám cung nữ đã sớm xuống đường. Đã lâu rồi không thấy cảnh náo nhiệt như vậy, tôi cũng không nén được liền thò đầu ra khỏi cửa sổ tửu quán để xem.

Sau một tiếng hô dài trang trọng, mười thái giám mặc áo đỏ cưỡi ngựa chậm rãi, thông thả đi tới, sau đó mơ hồ nghe thấy tiếng nhạc vọng đến. Hai lá cờ long phượng, chim trĩ cúi đầu, lại có lô huân ngự hương bằng vàng, tiếp đó là hai chiếc tán long phượng màu vàng. Lại có thái giám trị sự cầm hương châu, khăn thêu, phát trần. Một đội đi qua, tiếp sau là mười sáu thái giám khiêng kiệu vàng cữu long cữu phượng. Ngồi bên trong có lẽ là hoàng đế và hoàng hậu Tây Lũng Quốc, có điều giữa màn trướng dày đặc không thể nhìn thấu vào bên trong. Bách tính vây quanh cũng dài cổ muốn một lần được chiêm ngưỡng thánh nhan.

Hoa Phỉ ở cạnh bên lẩm bẩm: “Đều là bọn phạm nhân, chẳng khác gì kẻ trộm. Long Nhân đồ nhi, chúng ta đi thôi.” Nói xong liền tính tiền.

Tôi kéo hấn, “Hiện giờ tắc cả các con đường đều bị tắc nghẽn, cũng chẳng có việc gì cần phải đi, chi bằng đứng lại xem náo nhiệt. Chúng ta đứng đây cách thánh đàn trên lầu thành cũng không xa lắm, vị trí này ngắm cảnh rất tốt. Hơn nữa vừa rồi nghe nói hoàng thượng rất sủng ái hoàng hậu, chắc vị hoàng hậu này là một đại mỹ nhân khó có thể tưởng tượng nổi, chẳng lẽ người không muốn nhìn một chút sao?”

Hoa Phỉ không giống như những vị hoa hoa công tử khác hề nghe nói đến mỹ nhân là sáng mắt lên, ngồi xuống mà toàn thân cứ loai choi như bọ chó, càng không ngừng khuyên tôi đi. Tôi không trả lời, tự hấn búng người bật dậy.

Chiếc chuông long phượng được đánh trên thành lầu, trước tiên hoàng hậu được cung nữ dìu ra khỏi kiệu vàng, cho dù cách xa như vậy, hoàng hậu xoay người bước đi, trăm phượng nhẹ nhàng lay động, dáng người vẫn bay bổng như mây khiến cho lòng người rung động, do tôi đứng cách xa nàng, lại không có ánh lửa, nên không thấy rõ dung nhan của nàng, nhưng tôi nghĩ nàng nhất định là một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành.

Kế tiếp, hai thái giám khom người dìu hoàng đế Tây Lũng Quốc từ trong kiệu bước ra, tôi mở to mắt muốn nhìn xem hoàng đế Tây Lũng Quốc tròn méo thế nào, Hoa Phỉ liền dùng một tay xoay mặt tôi lại: “Đồ nhi ngoan, nhìn hoàng đế này không thích. Người nhìn thần tiên sư phụ của người đây này, tuần dật vô song, phong lưu phóng khoáng.”

Nói nhảm quá nhiều! Tôi không nhịn được đẩy tay hấn ra, quay đầu lại.

“Xèo!”

Cảnh du dẫn lửa châm lên thánh đàn, ánh lửa rực rỡ nhảy nhót sáng rực, chiếu sáng bầu trời đêm Tây Lũng Quốc, đồng thời cũng soi sáng người cầm cảnh du ở phía sau, một khuôn mặt thần tiên như lưu phong hồi tuyết...

Chú thích:

- 1- Đây là lời bài hát do bạn Hoa Phỉ chế từ bài Cát tường tam bảo mà Vân nhi hát cho bạn ấy nghe.
- 2- Cát tường tam bảo: cát tường nghĩa là may mắn, tam bảo chỉ Phật, Pháp, Tăng.
- 3- Lưu phong hồi tuyết: gió thoảng tuyết tan. Nhưng mình thấy dễ âm Hán Việt hay hơn nên không chuyển thuần Việt.

38. Chương 32

CHƯƠNG 32 : TRỜI Ở CAO, NÚI Ở XA, SƯƠNG BUỐT LẠNH

EDIT: CÚN CON SAY SỮA

Có một thứ hồi ức, vĩnh viễn như nụ hoa chờ đợi thời khắc nở rộ khoe sắc, có một loại thời gian, mỗi năm trôi đi lại như màu trà lan tỏa.

Có một dung nhan, mãi ghi khắc tận đáy lòng như thế.

Có một người, trong vạn năm, giữa vạn người, chỉ cần liếc mắt, liền nhận ra đó là chàng.

Vẫn ngỡ chàng luôn u buồn, trong trẻo như một áng thơ tỏa ra hương mực thơm nhàn nhạt, nhưng hóa ra lại là long bào, thánh hỏa, mỹ nhân vây quanh chàng, chàng chính là tiếng chuông tráng lệ mà tàn khốc nhất.

Chàng còn sống. Đó là điều tốt nhất, chẳng phải thế sao? Tôi hẳn là nên cảm thấy vui mừng...

Đền được đưa đến, từng ngọn, từng ngọn được thắp sáng. Tôi chìm trong ánh sáng lay động trên đường, ngây ngô, đờ đẫn, chẳng biết mình đi bao xa, đi về hướng nào. Chỉ có tiếng Hoa Phỉ cần nhằn liên miên phía sau mới giúp tôi biết được hóa ra mình không phải là một cô hồn dã quỷ phiêu bạt, trôi nổi trên trần thế.

Sắc vàng chói lọi kích thích thị giác tôi, ngẩng đầu lên nhìn thật kỹ, là một đạo thánh chỉ niêm yết trên bảng vàng. Bốn tòa thành phía Bắc Tây Lũng Quốc gặp nạn châu chấu, năm vừa rồi đến một hạt thóc cũng không thu hoạch được, mà lương thực dự trữ trong quốc khố của Tây Lũng Quốc chỉ có thể giúp bốn tòa thành ấy miễn cưỡng chống đỡ được trong năm nay mà thôi, niêm yết chiếu chỉ lên bảng vàng để hiệu triệu mọi người dân trong nước có tiền quyền tiền, có lương thực quyền lương thực, có kẻ hiền kẻ...

Đợi đến lúc tôi kịp phản ứng lại thì chiếu chỉ đã bị gỡ xuống, nằm gọn trong tay tôi tự bao giờ, thị vệ trông giữ hoàng băng lập tức tiến đến hỏi tôi muốn quyền tiền hay lương thảo, tôi ngần Hoa Phỉ đang muốn kéo tôi rời khỏi, hướng về phía thị vệ ôm quyền nói: “Bỉ nhân không có lương thực cũng không có bạc.” Thị vệ biến sắc, tôi nói tiếp: “Nhưng có một kẻ có thể tạm ngăn được kiếp nạn này.”

Sắc mặt thị vệ trong nháy mắt liền hòa hoãn trở lại: “Xin hỏi công tử có diệu kế gì?”

“Kế sách của bỉ nhân mặc dù thô thiển nhưng không phải ai cũng có thể tùy tiện nói ra.”

“Ồ, vậy công tử có điều kiện gì mà lại không chịu nói?” Một âm thanh từ phía sau vang lên.

“Lý đại nhân.” Bọn thị vệ lập tức ôm quyền hành lễ. Xoay người nhìn lại, một trung niên cao gầy trong quan phục tím nghiêm túc nhìn về phía tôi. Có lẽ đây chính là viên quan phụ trách việc này.

“Nếu thánh thượng tự mình gặp mặt thảo dân, thảo dân sẽ dốc túi dâng lên kế sách ổn thỏa.” Tôi muốn gặp hẳn! Đây là cách duy nhất nghĩ được trong đầu.

“Lớn mật!” Thị vệ nghiêm mặt quát.

“Khoan!” Lý đại nhân đưa tay ngăn thị vệ lại: “Vị công tử này vì sao phải diện thánh thì mới bằng lòng nói ra kế sách? Nói với bản quan thì cũng có gì khác đâu?”

“Ha ha. Nếu thánh thượng không bằng lòng gặp mặt thảo dân, thì chứng tỏ việc này đối với thánh thượng cũng chỉ là chuyện nhỏ không đáng nhắc đến, như vậy sao có thể khiến cho thảo dân dâng kế đây?” Tôi cười nhạo, một người có thể hiến kế giải cứu được bốn toàn thành ra khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng mà vẫn không thể khiến cho hoàng thượng đồng ý gặp mặt, thì ngôi vị hoàng đế này không làm nữa cũng được.

Sau một chút trầm ngâm, Lý đại nhân rót cuộc mở miệng: “Việc này bản quan không thể quyết định được, mời công tử và...” Ông ta nhìn Hoa Phỉ một chút: “Vị này là...?”

“Không sao. Đây là xá muội.”

“Vậy mời công tử và xá muội tạm lưu lại tể xá của bản quan một ngày, đợi đến mai bản quan bẩm báo với hoàng thượng xong sẽ định đoạt sau, không biết ý công tử thế nào?” Lý đại gia này cũng thật gian xảo, mời tôi ở lại nhà ông ta chắc chắn là sợ tôi chạy mất.

“Làm phiền ngài.” Tôi liền ôm quyền.

Không nhìn đến Hoa Phỉ luôn dùng mắt làm ám hiệu cho tôi suốt dọc đường đi, tôi kéo theo hần đến ở tại nhà Lý thượng thư. Đêm đến, tôi không nói lời nào, hần cũng chỉ sầu lo nhìn tôi, muốn nói lại thôi. Trước khi ngủ, hần cẩn thận kiểm tra và tinh tế dùng nước thuốc rửa sang lại đường hóa trang tiếp giáp trên khuôn mặt tôi, không dùng bột phấn gì cả, chỉ có vị thuốc lá nhàn nhạt. Cuối cùng, lại lo lắng xoa một lớp thuốc mỡ mỏng xuống dưới mắt tôi.

Ngày thứ hai, Lý thượng thư lâm triều trở về, mang đến tin tức hoàng đế bằng lòng triệu kiến chúng tôi, truyền gặp mặt ngay ngày hôm đó tại ngự thư phòng: “Có điều...” Lý thượng thư kinh ngạc nhìn mắt của tôi: “Mắt của Trần công tử...” Tôi nương theo mặt nước trong chén trà nhìn hình ảnh phản chiếu trong đó, phát hiện hai túi mắt sưng vù, híp lại biến dạng. “Thảo dân lạ giường, lạ nhà nên thiếu ngủ.” Tùy tiện tìm một cái cớ, Lý thượng thư này cũng không truy cứu tiếp. Mà tôi lại phát hiện thanh âm của mình hình như cũng biến đổi, nặng giọng mũi, may mà ngày hôm qua chỉ nói chuyện cùng ông ta vài câu nên cũng không bị phát hiện.

Quỳ gối trên nền đá cẩm thạch màu đen, tôi đột nhiên muốn cười, một đôi mắt cao cao tại thượng uy nghiêm ghé xuống nhìn tôi, chưa bao giờ nghĩ rằng người ấy sẽ dùng ánh mắt như thế này để nhìn tôi, nhân sinh quả thật là một trò đùa ác nghiệt, đâu đâu cũng có thể xảy ra những chuyện ngạc nhiên ngoài ý muốn.

Ánh mắt đó sau một lát chiếu lên người tôi, liền chuyển hướng sang nhìn Hoa Phỉ, dừng lại rất lâu, tựa hồ như đang muốn tìm kiếm dấu vết nào đó.

Cuối cùng, hần dừng việc phê duyệt tấu chương lại, tiếp nhận ly trà bằng ngọc lưu ly từ tay thái giám, từ từ mở miệng: “Chẳng biết Trần công tử có diệu kế gì có thể giúp bốn thành vượt qua thiên tai?” Âm thanh quen thuộc, ngữ điệu xa lạ, xẹt qua đáy lòng, rất đau, rất đau.

Vô thức nắm chặt hai tay, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay: “Khải tấu bệ hạ, kế của thảo dân vừa là kế sách trước mắt, cũng là kế lâu dài.”

“Ồ? Giải thích thế nào?” Hần khẽ ngả người về trước, ánh mắt nhìn tôi chăm chú, trong suốt như nước, ngón trở bàn tay phải hơi cong lại, đầu ngón tay khẽ gõ nhẹ lên mặt bàn, đây là thói quen của hần, mỗi lần gặp phải chuyện gì khó hiểu, hần đều vô thức làm động tác này.

Tôi ôm lấy ngực trái, trong chớp mắt hít thở không thông, Hoa Phỉ lo lắng muốn đưa tay ra, lại bị tôi dùng tay ngăn lại.

“Mặc dù bốn thành ở biên giới phía Bắc gặp phải thiên tai, nhưng thảo dân tin rằng lương thực của những thành khác vẫn có thể trợ giúp được. Việc làm cấp bách hiện nay chính là phương pháp nâng cao sản lượng. Thảo dân chính là muốn dâng kế sách này.” Lần thứ hai hần lại gõ ngón trở xuống bàn, tôi đưa mắt nhìn tránh đi nơi khác. “Đó chính là phương pháp tạt giao lúa nước”

Tôi cảm tạ chính mình trước kia khi thi vào trường cao đẳng đã từng nhất thời tâm huyết dâng trào mà ghi danh vào khoa nông lâm nghiệp, tôi đã nghiên cứu qua nguyên lý tạt giao lúa nước, nhưng chưa từng

nghĩ rằng có lúc sẽ dùng đến. Tôi nhìn thái giám cùng Lý thượng thư đang đứng bên cạnh bàn, tôi muốn nói chuyện riêng với hắn, có lẽ giờ có thể nhân cơ hội này mà đuổi bọn họ đi, “Thảo dân...”

“Điện hạ, điện hạ!” Một âm thanh lo lắng từ hành lang gấp khúc bên ngoài truyền vào trong ngự thư phòng, tiếp đó là một thân ảnh bị bấm tròn trịa lách theo khe cửa vào phòng, “Ha ha ha...” Đó là một cậu bé bị bấm, ánh mắt trong sáng, nhìn thấy người mặc hoàng bào ngồi trên long ỷ liền lập tức vui vẻ cười khanh khách.

“Ôi, điện hạ của ta, sao ngài lại chạy đến đây.” Thái giám bên cạnh hoàng thượng lập tức chạy xuống đưa tay ôm lấy đứa bé.

“Hoàng hậu nương nương giá lâm.”

Tóc vấn kiểu kim liên phượng, quạt lụa nhẹ nhàng lay động, tha thướt như liễu, xinh đẹp như hoa, đứng vào cái chớp mắt nàng bước vào, tôi liền nghĩ đến một câu thơ: “Mỹ nhân tại thì hoa mãn đường” (Người đẹp ở bên, hoa nở rộ)

“Thần thiếp tham kiến bệ hạ, vừa rồi bà vú trông coi Úc Nhi không cẩn thận, khiến Úc Nhi xông vào, đã quấy rầy bệ hạ nghị sự. Thần thiếp sẽ đưa Úc Nhi ra ngoài.” Nàng duyên dáng làm động tác cúi chào, đưa tay đón đứa trẻ trong tay thái giám.

“Không sao, trẫm đang cùng mọi người thương nghị việc thiếu lương thực của bốn thành ở biên giới phía Bắc.” Hắn hướng về mẫu tử hai người nở một nụ cười ấm áp, đứa trẻ bị bấm đưa tay về phía hắn, vừa ề ề, vừa giãy dụa thân thể muốn nhào vào vòng tay của mình hoàng.

“Úc Nhi, không được bướng bỉnh quấy rầy phụ hoàng.”

Nhưng hắn chỉ mỉm cười từ trên long ỷ bước xuống, đưa tay ôm lấy đứa trẻ, mặc cho đứa bé lưu lại hai dấu tay dính đầy mứt quả mơ trên hoàng bào. Nàng đứng bên cạnh tươi cười hạnh phúc.

Hay cho bức họa đồ vợ hiền con ngoan! Tôi đúng là một kẻ ngốc, cộng cả kiếp trước lẫn kiếp này đã sống hơn bốn mươi năm uống phở, vậy mà lại ngây thơ như vậy. Tôi là cái gì? Tôi là ai? Vừa rồi còn muốn một mình nói chuyện với hắn, giờ xem ra đúng là một suy nghĩ hoang đường nhất trong khắp thiên hạ to lớn này, đối mặt với cảnh một nhà hạnh phúc viên mãn, tôi còn muốn nói gì với hắn? Nói cho hắn tôi chính là muội muội đã chết của hắn giờ đã sống lại? Là mối tình đầu đã từng thề non hẹn biển cùng hắn ư?

Một con bướm không thể bay vượt qua đại dương, không ai phải yêu ai. Tôi, nhiều lắm chỉ là bức chân dung về mối tình đầu, là nốt ruồi son giấu bên ngực bị hắn quên mất.

Đi hết một vòng, hóa ra vẫn là chưa đi đâu cả, chúng tôi vẫn thất lạc nhau trong mê cung tình ái.

Tôi vẫn là tôi, hắn vẫn là hắn, mà “chúng tôi” đã không còn là chúng tôi nữa...

Tôi luôn luôn cho rằng ký ức vẫn trung thực với mình, nhưng hóa ra nó lại là một con yêu quái độc ác, nhả tơ kết kén giam tôi trong cõi u mê...

“Nhị vị có lẽ chính là hai người muốn hiến kế mà Lý thượng thư nói đến, ai gia muốn thay mặt bách tính tạ ơn nhị vị, cặp vòng tay long phượng này xin tặng cho vị muội muội để biểu thị lòng biết ơn của ai gia.” Hoàng hậu tháo một đôi vòng tay long phượng khảm ngọc nhét vào trong tay Hoa Phỉ.

Hoa Phỉ sau khi tạ ơn liền tiện thể đeo luôn vào cổ tay. Suy nghĩ của tôi đang hỗn loạn, không hề chú ý tới ánh mắt của hoàng thượng đang nhìn chăm chăm vào cổ tay phải của Hoa Phỉ, như muốn tìm kiếm điều gì đó, cuối cùng vì không thấy mà trở nên thất vọng đau thương.

“Được rồi, Úc Nhi, theo mẫu hậu hồi cung đi nào.” Hắn phân phó, hoàng hậu liền ôm lấy hoàng tử, hai người vú nuôi đáng đáng cung nữ đi theo phía sau rời khỏi ngự thư phòng.

“Xin hỏi Trần công tử tạt giao lúa nước nghĩa là thế nào?” Một lần nữa hắn lại hướng sự chú ý lên người tôi. Tôi cũng không biết sau đó mình nói những gì, chỉ nhớ mang máng là hình như khi đó máy móc nhắc lại những nguyên lý về phương pháp tạt giao lúa nước. Ánh mắt hắn dần dần tỏa sáng, dặn Lý thượng thư ghi lại những phương pháp mà tôi đã nói.

Nắm chặt tấm ngân phiếu vạn lượng mà hoàng đế Tây Lũng Quốc ban cho, tôi lê cái xác không hồn ra khỏi cấm cung. Vừa ra khỏi cung, liền bắt đầu há miệng thở dốc, cuối cùng không sao ngăn được một tròng ho khan rũ rượi, Hoa Phỉ sốt ruột kéo vội tôi tới một quán trà gần nhất, chẳng biết cho thuốc gì vào trong chén trà mà khiến tôi khi uống vào dần dần dứt khỏi cơn ho.

Ông trời có lẽ cũng hiểu được là tôi quá ngây thơ rồi. Vì vậy quyết định đem tất cả sự thật nói cho tôi biết hết trong ngày hôm nay. Trong quán trà, một người kể chuyện mặt tươi như hoa đang kể về ký sự vương tử báo thù, tất nhiên câu cuối cùng không thể thiếu là: “Vương tử cùng công chúa từ nay về sau sống bên nhau trọn đời hạnh phúc.”

Tháng giêng dâng cơ, tháng giêng phong hậu, tháng tám sinh con trai thiếu tháng... Khoảng thời gian tháng giêng đó tôi đang ở nơi nào? Là lúc ôm Nhất Chích Nhĩ sưởi nắng sao? Hay là lúc tôi hôn mê và uống dòng máu ấm áp từ cổ tay con báo? Tôi không nhớ rõ, nghĩ thế nào cũng nghĩ không ra... Tôi ôm đầu bắt đầu dốc sức nghĩ, liều mạng nghĩ, vẫn là trống rỗng...

Hoa Phỉ dùng sức kéo tôi ra khỏi quán trà. Đi qua một hàng bán đậu hũ, bà chủ biếng nhác dựa vào bên khung cửa đuổi ruồi, dưới chân là một con chó giữ nhà ngồi chồm hổm. Hoa Phỉ nói với tôi: “Đồ nhi Long Nhân ngoan, người có tin chỉ cần ta nói một từ sẽ khiến bà chủ kia cười to, nói thêm từ nữa sẽ khiến bà ta nổi giận không?”

Thấy tôi ngỡ ngàng không có phản ứng, hần đi thẳng lên phía trước, cung kính hướng về phía con chó khom lưng gọi: “Cha!” Bà chủ đầu tiên thì kinh ngạc, tiếp đó liền cười lớn cho Hoa Phỉ là đồ điên nên mới gọi chó là cha.

Hoa Phỉ lúc này liền xoay người hướng về phía bà chủ khom lưng, nhu thuận gọi: “Mẹ!”

Bà chủ quán sừng sốt, chợt biết mình bị trêu chọc, liền tức giận chửi ầm lên, thuận tay cầm miếng đậu hũ trên sạp hàng ném về phía Hoa Phỉ. Hoa Phỉ tránh không thoát, trên người bị đậu hũ bám vào thành đóa hoa màu trắng, hần kéo tay tôi bỏ chạy thục mạng.

Chẳng biết đã chạy xuyên qua bao nhiêu ngõ nhỏ, cuối cùng cũng bỏ được bà chủ quán thẹn quá hóa giận lại phía sau, hai chúng tôi chống gối thở hồng hộc, nhìn đầy đầu hần toàn là đậu hũ, tôi bắt đầu cười rũ rượi, cười không thể ngừng được, cuối cùng cười đến mức bao tử đau quặn, đau đến trào nước mắt, Hoa Phỉ kéo tôi lại nhẹ vỗ lên lưng giúp tôi nhuận khí.

“Ha ha ha! Người nói không sai... Ha ha ha... Quả thật là... Một ngày trên trời bằng một năm dưới hạ giới... Ha ha ha... Ta nói cho người biết... Hoàng đế kia... Tên hoàng đế kia hình như rất giống một người... Hần rất giống ca ca ta... Rất giống, rất giống... Thế nhưng... Thế nhưng... Ca ca ta đã chết rồi... Hần đã chết... Đã chết rất lâu, rất lâu rồi... Ta... Ta... Đau bao tử quá... Ha ha ha... Đau quá...”

Rõ ràng là bụng đau, nhưng sao tôi lại ôm ngực. Hoa Phỉ nắm tay tôi vỗ nhẹ, như lừa trẻ con, tôi lại ở trong lòng hần vừa khóc vừa cười, giống như một đứa trẻ yếu đuối, thật là vô dụng.

Nói rằng nỗi cô đơn của mùa thu trong suốt

Nói rằng nỗi tương tư của biển xa xăm

Nếu như có người hỏi nỗi ưu phiền của tôi

Tôi không dám gọi tên ra

Tôi không dám gọi tên ra

Nếu có người hỏi về nỗi ưu phiền của tôi

Nói rằng nỗi tương tư của biển xa xăm

Nói rằng nỗi cô đơn của mùa thu trong suốt

39. Chương 33

CHƯƠNG 33 : ÁM HƯƠNG PHÙ ĐỘNG NGUYỆT HOÀNG HÔN (1)

(1) Hương mai lan tỏa bóng hoàng hôn.

EDIT: CÚN CON SAY SỮA

Những tia sáng nghịch ngợm nhảy nhót trên mí mắt tôi, khoang mũi tràn ngập hơi ẩm ướt chỉ duy nhất có ở buổi sớm mai trên núi, từng làn hương huân y(2) thoang thoảng như có như không vây quanh tôi, thư thái mà yên bình.

Tôi chậm rãi mở mắt ra, phát hiện ra gối đầu của mình hình như rất vừa vặn, rất mềm, rất ấm, mùi hương huân y chính là tỏa ra từ chiếc gối này, tôi cọ cọ gương mặt lên chiếc gối không muốn rời, lần thứ hai lại nhắm mắt lại.

Trước khi rơi vào mộng đẹp, như thể có dòng điện lóe sáng lên trong đại não, tôi bỗng nhiên mở choàng mắt ra.

Không phải là chiếc gối! Tôi thế nào mà lại gối lên ngực của Hoa Phỉ! Trên đỉnh đầu tôi là khuôn mặt mờ lung như vừa tỉnh giấc của hắn! Mà cả người tôi thì bị hắn dùng tay ôm vào trong ngực!

Trở mình ngồi dậy, tôi vớ chiếc gối gần nhất đập vào người hắn: “Người! Đồ lưu manh! Sắc lang!” Tôi bắt đầu la hét chói tai.

Hắn một tay kéo tôi, cầm lấy chiếc gối, ánh mắt thâm tình ngưng nhìn tôi, tay kia âu yếm vuốt ve mơn trớn lên khuôn mặt tôi: “Nương tử, vì sao? Vì sao ông trời lại nở dỗi dãi với chúng ta như vậy? Nàng mất đi ký ức, mỗi sáng sớm tỉnh dậy đều chẳng nhớ được gì. Thậm chí đến cả phu quân là ta đây, người đã thành thân mười năm với nàng, nàng cũng...” Môi hắn mím chặt, mắt nhắm nghiền đầy vẻ bi thương, khe lác đầu, rúng sức khiến cho vẻ đau thương xẹt qua nơi đáy mắt. “Nàng mỗi ngày tỉnh giấc đều sẽ lại quên mất...”

“Có điều,” hắn vụt mở mắt ra, lần thứ hai lộ ra ánh sáng chói lòa, lúm đồng tiền ẩn hiện, ánh mặt trời rót vào trong đó, lòng đầy tự tin nói: “Mỗi ngày ta lại cho nàng một cơ hội để yêu thương ta! Ngày hôm nay cũng không là ngoại lệ!”

Hắn nắm chặt tay tôi, mười ngón giao nhau, áp vào trong ngực hắn, dịu dàng, thăm thiết nhìn tôi chăm chú: “Nương tử, nàng nghe thấy tiếng trái tim ta đang đập dồn dập đó không? Hôm nay, chúng ta cùng nhau cố gắng được không?”

“Phu quân.” Tôi chậm rãi mở miệng, hắn nghe tiếng liền ngừng đầu.

“Nếu phu quân muốn ta cảm nhận được nhịp trái tim người thì cứ để cho cái kéo này trong tay ta xem thử, rồi hãy tiếp tục diễn hí khúc.” Tôi cầm chiếc kéo bên giường quay về phía hắn.

“Đừng, đồ nhi Long Nhân ngoan, ha ha, vừa mới sáng sớm ra...” Hoa Phỉ lộ nguyên hình nhảy xuống giường: “...cầm kéo trong tay là vô cùng nguy hiểm đó nha.”

“Hoa Phỉ! Người nói rõ ràng cho ta, sao người lại ở trong phòng của ta!” Tôi là bình ga, tôi là lựu đạn, tôi là bom khinh khí! Tôi muốn nổ tung, muốn nổ tung! Tôi muốn đem hắn nổ tan tành, vỡ vụn thành một đám mây bụi.

Lòng bàn chân Hoa Phỉ như được bôi mỡ, thoảng cái đã nhảy ra đến cửa, mất tăm mất tích...

Xiêm y trên người vẫn nguyên vẹn. Tôi cúi đầu kiểm tra một lượt rồi sau đó thừa nhận. Không phải, tôi sẽ để cho Hoa Phỉ chết rất lừng lẫy.

Tôi bước ra khỏi phòng, vừa ngừng đầu đã thấy mây trắng bay vẩn vơ trên bầu trời, có chút chói mắt, liền nheo mắt lại xoay người đi về hướng nhà bếp, thấy Đậu Xanh đang cầm một con rắn độc dài bảy thốn (khoảng 70cm) đang chuẩn bị mổ, toàn thân con rắn trắng như tuyết, sáng chói vụt qua mắt tôi, tôi vội thu lại bước chân đang định bước vào cửa.

Đi đến sân trước, Táo Đỏ đang luyện kiếm, kiếm quang san sát lay động thành từng đạo tia chớp sáng trắng, quá chói mắt, tôi không thích. Liền lộn lại tiền sảnh, Hoa Sinh đang cầm bút nắn nót viết chữ, tấm lụa bạch bằng tơ tằm có chút trong suốt, Hoa Sinh đã quá lãng phí rồi, dùng giấy viết chữ là được, đang yên đang lành dùng lụa bạch làm chi. Tôi tức giận bỏ ra sân sau, thấy Ngân Nhĩ và Hạt Sen đang nói chuyện, đột nhiên cảm thấy cái tên Ngân Nhĩ(3) không được hay cho lắm, vì sao không gọi là Mộc Nhĩ, mộc nhĩ đen rất ngon, vừa giàu dinh dưỡng lại vô cùng giản dị, mộc nhĩ trắng, có hoa mà không có quả.

Đi tới đi lui cả ngày, cuối cùng, tôi đẩy cửa căn phòng trúc nhỏ ra, Tiểu Lục lập tức nhảy lên vai tôi, tôi kéo nó xuống ôm vào lòng, chậm rãi ngồi xuống, đưa mắt nhìn đám bé cưng xanh biếc của Tiểu Lục đang bám đầy phòng.

“Tiểu Lục, chỉ có ngươi là tốt nhất. Trước đây sao ta lại không phát hiện ra ngươi lại đẹp đến vậy...” Tôi đột nhiên cảm thấy hóa ra màu xanh lại là một thứ màu sắc ấm áp đến vậy, thực ra, chỉ cần không phải là màu trắng, màu gì nhìn cũng rất đẹp...

Tôi ngồi rất lâu trong căn nhà trúc, lâu đến nỗi dần dần không còn nhìn rõ được màu sắc trên người của Tiểu Lục nữa, Tiểu Lục nằm im trong lòng, như thể một người bạn lắng nghe trung thành nhất, chăm chú nghe tôi nói năng lảm nhảm.

Một làn hương huân y từ từ tỏa ra khắp phòng, mí mắt tôi càng ngày càng nặng, chỉ nhớ được hình ảnh cuối cùng trước khi ngủ thiếp đi là ánh trăng ngoài cửa sổ cũng là một màu trắng bạc, cong cong tựa như lưỡi hái xẹt qua trái tim tôi. Lại không biết sau khi tôi rơi vào giấc mộng, một thân ảnh màu xanh bước lại gần, thở dài một tiếng rất nhẹ, rất nhẹ, cuối cùng, nhẹ nhàng ôm tôi quay về phòng, nhẹ nhàng rém từng góc chăn...

“Hoa Phỉ! Sao ngươi lại nằm trên giường ta!!” Tôi nghiêng chặt hàm răng, cân nhắc xem có nên cắn đứt cổ hắn, hay là cứ một đao kết liễu hắn luôn.

“Ta... ô ô ô... Đây rõ ràng là giường của ta mà...” Hoa Phỉ vặn xoắn một góc chăn, trong ánh mắt lấp lánh ánh lệ ủy khuất, khoe miệng khe khẽ nhếch xuống, chẳng khác gì một cô vợ nhỏ nằm co ro vào một góc giường.

Tôi sững sốt, quả thật đây đúng là phòng hắn, là giường của hắn... Chỉ có điều, dùng đầu gối để nghĩ cũng có thể biết được vì sao tôi lại ngủ ở trong phòng của hắn...

“Ta trong sạch mà... Quế Lang... Sau này ta chính là người của Quế Lang...” Hoa Phỉ không màng sống chết tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa.

“A!!!!!!...” Một tiếng hét thảm vang vọng đến tận cuối chân trời.

“Thiếu gia! Sao người lại bị võ trán thế kia? Để Đậu Xanh xem giúp người.” Đậu Xanh thân thiết tiến lại gần Hoa Phỉ đang ăn bữa sáng ở trên giường. Hoa Phỉ xấu hổ né người không cho Đậu Xanh xem.

“Còn có lần sau nữa, ta đảm bảo không chỉ đơn giản là cái chặn giấy thôi đâu.” Tôi hung ác cắn đánh rắc một cái, đứt luôn đầu của con bò cạp chiên dầu. Hoa Phỉ khẽ run lên.

Buổi chiều, chẳng biết Hoa Phỉ trốn ở xó nào, tôi liền giúp Tiểu Đậu làm bếp, nhưng thấy Đậu Xanh ngồi trong bếp nhóm lửa, vẻ mặt rất nghiêm trang như đang suy nghĩ tính toán điều gì đó, khó thấy được đứa trẻ thẳng như ruột ngựa có được loại biểu tình này, tôi liền hiếu kỳ lại gần hỏi xem cậu tính toán cái gì.

“Tiểu Đậu đang tính tiên linh(4) của thiếu gia” Đậu Xanh nghiêm trang trả lời tôi.

Tiên linh? Chính là tuổi tác sao? “Được rồi, rốt cuộc Hoa Phỉ bao nhiêu tuổi?” Tôi đột nhiên nhớ ra cho đến giờ tôi vẫn chưa từng hỏi xem hắn bao nhiêu tuổi, chủ yếu là từ miệng hắn nói ra nhưng cũng tam sao thất bản, hỏi cũng bằng không.

“Thiếu gia tiên linh đã được 148 tuổi...” Tôi choáng váng! Bình thường, Đậu Xanh tuy rất lơ mơ, thế nhưng cậu có một ưu điểm là không bao giờ nói dối.

Hoa Phỉ thế mà đã 148 tuổi! Hắn đúng là so với mẹ tôi thì dư tuổi làm cha! Thì ra hắn không nói bậy! Cái loại người gì mà 148 tuổi nhưng đáng đáp lại như 20 thế kia... Rõ thật là yêu quái...

Tôi hoàn toàn bị nhấn chìm trong nỗi choáng váng, thế cho nên không hề nghe thấy đoạn sau của Đậu Xanh: “Có điều, thiếu gia hình như đã động tâm phạm, sau này sẽ trở nên giống người trần mắt thịt, không thể giống sư phụ năm đó tu được đến hơn ba trăm năm tiên linh...”

“Tiểu Đậu, người nói thật chứ? Hoa Phỉ có đúng là đã 148 tuổi rồi không?” Tôi không dám tin hỏi lại Đậu Xanh lần thứ hai.

Đậu Xanh nghiêm túc gật đầu, ánh mắt trong trẻo không gợn chút bóng dáng nói dối nào.

“... Thế Tiểu Đậu bao nhiêu tuổi?” Tôi cẩn thận hỏi, sẽ không phải là...

“Tiểu Đậu không lợi hại bằng thiếu gia, Tiểu Đậu năm nay 92 tuổi. Ngân Nhĩ sư huynh lợi hại nhất, đã 159 tuổi. Táo Đỏ tỷ tỷ 156 tuổi, Hạt Sen sư huynh 150 tuổi...”

Trời ạ! Đây là cái thế giới gì? Ai tới cứu tôi với.

Sau đó, tôi lại từ miệng của Đậu Xanh hỏi ra được bí quyết trường thọ và gìn giữ tuổi xuân là môn nội công tâm pháp đặc thù do nguyên tôn Ngũ Độc giáo tự nghĩ ra, người của Ngũ Độc giáo tu luyện theo tâm pháp này thì tuổi tác đối với họ mà nói chỉ là những con số vô nghĩa.

Đến bữa tối, ngoài dự đoán của mọi người, Hoa Phỉ không thấy xuất hiện, không biết có phải hẳn thực sự đã bị tôi gõ một cái mà bị thương rồi không. Thế nhưng nghĩ đi nghĩ lại, tôi cảm thấy mình việc gì phải bận tâm tới hắn, hắn có bị tôi đập một cái vào trán cũng là đáng đời, chưa đánh vỡ đầu hắn đã là khách khí lắm rồi, nghĩ xong liền an tâm ăn cơm rồi quay trở về phòng.

Bóng đêm, vừa yên tĩnh lại có chút lạnh lẽo. Tôi không dám nhắm mắt, cứ nhắm mắt là dòng hồi ức lại như thủy triều xô đến, từng lớp, từng lớp ào ạt, phủ kín tôi, cuối cùng, để lại mình tôi ướt sũng, mắc cạn nằm trên bờ biển, giãy dụa chút hơi tàn...

Biết rõ là không nên nhớ, không thể nhớ, thế mà lại vẫn cứ nghĩ ngợi đến hoang mang. Giữa làn nước biển sâu u tối thăm thẳm, tôi vì ai mà rơi lệ thành châu...

Có người nói “Thề nguyện” là hai chữ không đáng tin, chúng đều mang theo chữ Khẩu, bộc tuệch và dễ dãi, nói hết lần này tới lần khác.

Yêu, không thể là một loại tín ngưỡng. Bởi vì nó rất dễ đổ vỡ. Phải rất kiên cường mới dám nhớ mãi không quên. Tôi lại không đủ kiên cường... Thế nên, xin hãy để cho tôi lựa chọn được quên...

Tôi dựa người trước cửa sổ, nhìn ánh nến bị gió thổi ngã nghiêng, những con thiêu thân bay vòng quanh ngọn nến, nhảy múa những điệu múa đơn điệu, lặp đi lặp lại.

“Cốc, cốc, cốc.” Có người nhẹ nhàng gõ cửa.

Tôi mở cửa, thấy Hoa Phỉ mang theo giỏ thức ăn và vò rượu đứng ở trước cửa, vẻ mặt nịnh nọt.

“Đã muộn thế này rồi, người không về phòng còn đến đây làm gì?” Tôi liếc mắt nhìn hắn, không có ý định cho hắn vào phòng.

Thế nhưng hắn đã nghiêng người nhanh như chớp lên vào, đi thẳng đến trước bàn, bỏ những thứ linh kính trên tay xuống. “Ta mang bữa khuya tới cho đồ nhi Long Nhân.” Vừa nói vừa mở giỏ lấy ra một chiếc chén và một tô canh hấp cách thủy, tôi ngờ vực đứng bên cạnh quan sát.

“Đồ nhi ngoan, đây chính là canh linh tước hầm cách thủy, mình ta bắt suốt cả một buổi chiều mới được đây, nếm thử đi...” Vẻ mặt chờ đợi của Hoa Phỉ chả khác gì cún con.

Ngửi mùi rất thơm, thì ra suốt cả buổi chiều hắn đi bắt chim, có điều, không biết có hạ độc gì không... Tôi hồ nghi nhìn hắn một cái, hắn liền vội nói: “Ta cam đoan! Lần này chắc chắn là không hạ độc!” Bộ dáng như thể vừa đưa ra lời tuyên thệ sắt son.

Tôi thầm nghĩ hắn có hạ độc thì cũng chẳng thể làm gì được mình. Vì vậy liền ngồi xuống ăn, một miếng lại một miếng. Hắn tự tay mở vò rượu, thông thả rót ra chén. Tay nghề của Hoa Phỉ cũng không tệ lắm, bát canh này ăn rất ngon miệng, hiếm khi tôi ăn xong mà lại không có cảm giác bất thường gì, có thể thấy được đúng là không bị hạ độc.

“Hoa Phi.” Tôi chọc chọc vào người hắn, “Người đã 148 tuổi rồi à?” Hắn gật đầu.

“Hơn một trăm năm... Quá dài, quá dài... Người không cảm thấy tịch mịch sao?”

Hắn buông chén rượu xuống, nhìn tôi lắc đầu: “Làm một thần tiên thì sẽ không thấy tịch mịch.” Lại bắt đầu tự kỷ rồi.

“Có điều,” hắn nói tiếp: “Nhớ một người thì thần tiên sẽ cảm thấy tịch mịch.”

Tôi nhìn hắn, có chút bùi ngùi, không biết một kẻ luôn cột nhả tự phong mình là thần tiên khi ‘nhớ một người’ thì sẽ có dáng vẻ như thế nào...

“Không được, không được, uống rượu... vì sư muốn uống rượu...” Hoa Phi ôm đầu ồm ồm hai câu rồi buông mình đổ vật xuống góc bàn, tôi đỡ khóc đỡ cười, muốn đưa hắn về phòng, nhưng hắn quá nặng, cuối cùng chỉ còn cách lôi hắn lên giường mình.

Tôi lấy chăn từ trong tủ ra trải xuống đất làm đệm rồi nằm xuống ngủ, nhưng lật qua lật lại thế nào cũng không thể ngủ được. Sau lại mơ hồ ngửi thấy mùi huân hương quen thuộc, cuối cùng cũng mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Buổi sáng tỉnh dậy, tôi phát hiện mình thế nào mà lại nằm ngủ trong lòng Hoa Phi, còn hắn vẫn đang ngủ say sưa.

Tôi bò xuống giường, sờ sờ chiếc kéo, lắc lắc cái hộp, muốn chọn được một hung khí thật tốt. Cuối cùng, tôi chú ý đến mục tiêu là vỏ rượu hắn mang đến từ tối hôm qua, chuẩn bị nện xuống...

Kết quả, tôi có một phát hiện...

Tôi hạ vỏ rượu xuống, ngửi ngửi mùi bên trong, rót ra một chén, ném thử. Tôi nổi giận!

“Hoa Phi! Người đứng dậy cho ta!” Hoa Phi ngóc đầu lên một chút rồi ngồi dậy: “Làm sao vậy, đồ nhi ngoan? Xảy ra chuyện gì sao?”

“Ta cho người giả say này! Ta cho người giả say này!” Tôi cầm gối ra sức đánh hắn.

Hắn ôm đầu né qua né lại: “Đồ nhi hung ác... Ta không giả say... Ta thực sự uống say mà...”

“Rõ ràng toàn một vỏ nước!” Tôi nổi giận bưng bưng, “Đêm qua ai đòi uống rượu, lại còn giả bộ say xin trong phòng ta!”

“Đồ nhi... Ta không giả bộ, ta say thật đấy... Chẳng phải vẫn có câu nói cửa miệng rằng ‘Nước không làm người say, người tự say...’” Hoa Phi lúi súi vào góc giường giả bộ đáng thương...

Mù chữ! Tôi giận quá hóa cười. Hoa Phi thấy tôi cười dữ tợn, sợ đến nỗi vội vàng xua tay không ngừng nhận lỗi, sau lại kéo tôi đến một căn phòng ở sau vườn, bên trong bày đầy các loại bình lớn bình nhỏ.

Hắn tìm nửa ngày rồi lấy ra một cái bình, tóm lấy một con sâu màu đen còn nhỏ hơn cả kiến đưa cho tôi xem. “Đồ nhi ngoan, đây là con cổ (sâu độc) nhỏ nhất mà ta nuôi được đấy.” Trước đây chỉ có trên truyền hình mới được xem màn này, không ngờ bây giờ tôi cũng được nhìn thấy, lần đầu tiên được nhìn tận mắt, tôi không khỏi có chút hiếu kỳ, liền hỏi hắn làm thế nào để nuôi sâu độc.

Hắn nói chỉ cần bắt thật nhiều loại sâu độc nhốt vào một chỗ, để cho bọn chúng cắn xé, tàn sát lẫn nhau, con cuối cùng còn sống chính là cổ.

“Đây là cổ nhỏ nhất, vậy cổ lớn nhất thì to bằng chừng nào?” Sau khi hỏi xong, đột nhiên sau lưng tôi cảm giác như có một luồng khí lạnh, một loại dự cảm không tốt.

Hoa Phi tủm tỉm cười mà chỉ chỉ vào tôi: “Đồ nhi ngoan, người chính là loại cổ lớn nhất mà ta nuôi được.”

“Ngày hôm qua, con cổ mà ta vất vả nuôi trong bảy bảy bốn mươi chín ngày bị một con linh tước ăn mất, làm ta mất cả buổi chiều mới bắt được con chim đó, nấu thành canh, đêm qua đem cho đồ nhi làm bữa ăn khuya, bị đồ nhi ăn sạch, cho nên...”

Trời muốn hại tôi!

40. Chương 34

CHƯƠNG 34 : SÁO NGỌC LƯU LUYẾN HOA BÍCH ĐÀO

EDIT: CÚN CON SAY SỮA, Windy

Thuyết tiến hóa cho rằng: nguồn gốc của loài người bắt đầu từ thực thể đơn bào, sau đó từ từ tiến hóa biến thành cá, động vật lưỡng thể, rồi động vật có vú, trong đó, một ít động vật có vú tiếp tục trải qua quá trình tiến hóa mà phát triển thành vượn người cổ đại, rồi lại tiếp tục tiến hóa thành loài người như hiện nay.

Đác-uyn chỉ ra rằng nguồn gốc của con người không hề cao quý như các sử gia đã từng quan niệm, nhưng cũng chẳng có gì phải hổ thẹn, bởi vì bất kỳ sinh vật nào trên trái đất cũng đều phải trải qua quá trình phát triển từ thấp lên cao.

Nói như vậy, lẽ nào sự tồn tại của tôi là trái với lẽ thường? Từ khi xuyên không hóa thân thành một người cổ đại, tôi liền nảy sinh nỗi hoài nghi sâu sắc với thuyết tiến hóa của Đác-uyn. Có điều, xét thấy Đác-uyn gia gia còn có một câu nói khác nữa là: Tính hấp tấp, nóng nảy là một trong những thiên tính không tốt của loài người, nếu như con người nổi giận thì chẳng khác nào rút đi một nắp thang trong tiến trình tiến hóa. Để không thụt lùi thêm một bước rơi vào thoái trào, tôi tạm thời tha cho Hoa Phỉ.

Thế nhưng Hoa Phỉ lại không có ý định buông tha cho tôi. Suốt ngày ở bên cạnh tôi, hần quần quít xuất quỷ nhập thần còn chưa nói, mà điều khiến cho người ta không thể chịu được nhất chính là hần cứ năm lần bảy lượt tặng cho tôi những thứ hết sức kỳ quái, tỷ như những con rắn độc đủ màu, những cây nấm độc sặc sỡ, hoặc những con cóc giương nanh múa vuốt... Hần lại còn kiên trì viết lên đó mấy chữ: ‘Tín vật đính ước’. Có qua mà không có lại thì thật thất lễ, tôi cũng sẽ “tặng” lại cho hần một vài thứ, thường thì trong tay có thứ gì sẽ tặng hần thứ đấy, khi thì là một chén trà, có lúc thì lại là một nghiên mực, có lúc lại là một con dao thái rau..., tất cả đều đi theo một quỹ đạo pa-ra-bôn duyên dáng mà bay về phía hần.

Mỗi sáng sớm, hần sẽ hái một bó thực vật (hoa hoặc cỏ) cắm vào bình hoa trong phòng tôi, ánh mặt trời vẫn còn lấp lánh phản chiếu trên những giọt sương trong suốt đọng lại trên những phiến lá nhỏ, thật vô cùng long lanh, khiến cho tinh thần con người ta bỗng bình lay động. Rất lãng mạn phải không? Nếu như tôi nói sắc đào hồng nhạt chính là trúc đào, sắc xanh mơn mớn chính là cỏ đoạn trường, làm duyên làm dáng bên cạnh chính là cà độc dược thì sao?

Ngày hôm nay, hần theo thường lệ lại đặt một bó thực vật lên bàn của tôi, trước đây chưa từng nhìn thấy bao giờ. Phiến lá dài hình bầu dục, trông giống như đoá hoa nhài màu trắng, trên cành kết đầy những quả mọng nho nhỏ màu đỏ, hình dáng giống quả anh đào, trông rất đẹp mắt. Tôi tiện tay hái một quả đưa Tiểu Lục ném thử, không muốn bản thân ăn nhầm phải thứ gì đó. Lúc đó không để ý, sau lại phát hiện thấy Tiểu Lục cả ngày đều trở nên hưng phấn lạ thường, chạy tới chạy lui trong phòng trúc, tôi thấy làm lạ.

Tôi lấy một con dao nhỏ bổ đôi thứ quả ấy ra, phát hiện ngoài phần thịt quả, bên trong có một cặp hạt đối xứng màu xanh đậm như hạt đậu, chắc là hạt cây. Tôi ngửi ngửi thịt quả, trong lòng có chút kích động, đây chẳng phải là...

Cẩn thận đưa trái cây đặt vào miệng ném thử, một vị ngọt mang theo vị đắng theo đầu lưỡi lan ra khắp khoang miệng, toàn thân như rung lên. Nếu như trước đó chỉ là suy đoán, thì hiện giờ tôi hầu như có thể khẳng định được đến chín phần.

Tôi hưng phấn cầm lấy chùm quả mọng, chạy ra sân tìm Hoa Phỉ đang uống rượu độc giải khát, vì chạy gấp, tôi thở hổn hển, còn chưa kịp mở miệng, Hoa Phỉ đã kích động nắm lấy hai tay tôi: “Viên muối, cuối cùng nàng... cuối cùng nàng cũng đã hiểu rõ tấm chân tình của ta! Đi! Chúng ta cùng đi báỉ đường!” Vừa lời, vừa kéo tôi ra ngoài.

“Hả? Cái gì?” Tôi đầu đầy hắc tuyến đẩy hần ra, tôi chưa từng trông chờ hần có khả năng suy nghĩ theo một logic bình thường, thế nhưng cũng không thể lướt gió tung mây còn nhanh hơn cả thiên lý mã như vậy...

Hắn cuối cùng cũng dừng chân, quay đầu lại nhìn tôi, có vài phần chua xót: “Chứ không phải là Viên muội muốn gả vào Hoa gia của ta sao?”

Tôi quả thật đã già rồi, suy nghĩ không thể xoay chuyển kịp, hắn đây là đang nói cái gì?

Đột nhiên, sắc mặt hắn lại thay đổi, gương mặt ánh lên hai ráng mây thẹn thùng phớt hồng, đáy mắt sáng bừng, “Thì ra... Thì ra Quế lang muốn ta gả vào trong Vân gia...”

“Đều không phải...” Tôi nhất thời không thể nào trả lời nổi, đầu óc hỗn loạn...

“Đều không phải sao? Lẽ nào Viên muội muốn cùng Hoa ca ca ta rời khỏi gia đình bước chân vào giang hồ ư? Được! Chỉ cần Viên muội mở lời, Hoa ca ca sẽ cùng Viên muội đeo trường kiếm đi đến tận chân trời, bình định các môn phái trong võ lâm, xưng bá võ lâm, đăng ngôi vị minh chủ! Đến lúc đó, người trên giang hồ mỗi khi nhắc đến hai vợ chồng chúng ta đều phải tôn xưng một tiếng “Uyên ương đoạt mệnh”!”

Uyên ương đoạt mệnh? Tôi thấy là “Song sát đâm máu” thì có, tôi sắp nôn ra máu rồi.

“Ta muốn hỏi ngươi lấy trái cây này ở đâu?” Tôi đưa thẳng trái cây chín mọng bày ra trước mặt hắn, cắt đứt mạch liên tưởng đang nảy ra liên hồi của hắn.

Hắn cuối cùng cũng ngừng thao thao bất tuyệt, sắc mặt ảo não xám như tro, chẳng khác gì chú cún nhỏ cụp đuôi, thảm thương rũ mắt, nhỏ giọng lầm bầm: “Thì ra hôm nay Quế lang đến đây không phải để cầu hôn...”

“Cái gì?” Tôi nghe không rõ lắm, hỏi lại lần nữa.

“Không có gì... Đồ nhi Long Nhân hỏi quả màu đỏ này sao? Trong rừng sau nhà có rất nhiều mà. Nếu đồ nhi thích, ta sẽ bảo Hoa Sinh hái một sọt đem về.”

“Ngươi có biết giá trị của trái cây này không?” Thì ra đây là thứ mà bọn họ gọi là Hồng Quả, hơn nữa trong rừng lại còn có rất nhiều sao? Ha ha ha!

“Làm sao vậy? Ăn vào chỉ tổ gây mất ngủ.” Hoa Phỉ khó hiểu.

“Đây chính là hạt cà phê đấy! Hạt cà phê! Ngươi biết không? Quá tuyệt!” Tôi cầm trái cây chín mọng trong tay, kích động mà nói năng lộn xộn. “Hoa Sinh ở đâu? Ta muốn hắn giúp ta hái quả cà phê chín.” Hoa Sinh vốn hiểu rất rõ về các loài thực vật, chứ không như Hoa Phỉ là đồ nửa vời.

Hoa Phỉ ngượng ngùng trả lời “Ở gian nhà phía đông” Tôi lập tức quay đầu muốn đi tìm Hoa Sinh, lại bị Hoa Phỉ kéo lại, vẻ mặt chờ mong hỏi tôi: “Viên muội, ta với Hoa Sinh nàng chọn người nào?”

Tôi liếc mắt nhìn hắn: “Hoa Sinh.” Hoa Sinh chính là con nuôi của cha Hoa Phỉ, trong Bát bảo lâu là người có ngôn ngữ còn có vẻ bình thường một chút, dù khi trưởng thành rất giống Hắc Toàn Phong Lý Quỷ (1).

Hoa Phỉ ôm ngực: “Ta và Hồng Quả nàng chọn thứ gì?”

“Hoa Quả.”

Hoa Phỉ che mặt, hai vai run lên nghẹn ngào: “Ta hỏi một câu cuối cùng, ta và Tiểu Lục thì sao?”

“Đương nhiên là Tiểu Lục.” Tôi không chút do dự, không có Tiểu Lục thì làm sao có món canh Tiểu Thang.

“Quế Lang... Chàng... Chàng quá nhẫn tâm mà! Ta đối với chàng một lòng say mê, nhưng chàng đối với ta lại bội tình bạc nghĩa... Ta không muốn sống nữa.” Nói xong làm bộ lao đầu vào cây cột trong phòng...

Tôi choáng váng, “Nổi loạn” còn chưa nói, sao đã “Bị vứt bỏ” rồi?

“Quế lang, chàng không cần ngăn cản ta. Hôm nay ta nhất định phải lấy cái chết làm sáng tỏ chí nguyện, để cho ta hương tiêu ngọc vẫn đi!”. Hoa Phỉ đứng trước cây cột, kéo dài lời thoại kinh kịch, ngữ điệu rõ là đang diễn trò.

Tôi đi ngang qua hắn, đầu cũng không quay lại, trực tiếp đi tìm Hoa Sinh. Hoa Phỉ ở phía sau vẫn chưa từ bỏ ý định mà căn dặn: “Vậy ta và Táo Đỏ thì sao?”

.....

Một tháng sau, dân chúng trong thành Chu Khẩu dưới chân núi đều biết đến một quán trà kỳ quái (tuy rằng bọn họ không thể khẳng định cái này có thể gọi là “Quán trà” hay không), bên trong bán một loại trà kỳ quái, có tên là “Cà phê”. “Cà phê” này không trong suốt, thanh đậm tao nhã như nước trà bình thường, mà có màu hổ phách, có mùi hương tinh khiết thơm ngọt, mới uống vào thì có chút đắng nhưng sau đó lại trở nên ngọt vô cùng, duy chỉ có một chỗ giống trà đó là đều có công hiệu nâng cao tinh thần rất tốt. Điều kỳ quái nhất là hai chữ “Cà phê” này bọn họ chưa từng nghe qua, sau mới dần dần biết được nó đọc là “Ca phi”.

Hai tháng sau, dân chúng Chu Khẩu thành đều say mê “Cà phê”.

Tám tháng sau, các thành trì chính yếu trong Tây Lũng Quốc đều mở quán trà giống như vậy. Mọi người bắt đầu từ từ tiếp nhận loại trà mới xuất hiện, nhưng đều không biết trà được pha chế như thế nào.

Mười tháng sau, các chợ ở Tây Lũng Quốc bắt đầu bán một loại bột phấn màu nâu. Sau khi mua về nhà, căn cứ theo lời dặn của tiểu thương, pha như pha trà sẽ tạo ra một loại mỹ vị chính là “Cà phê”.

Một năm sau, cà phê thổi quét Tây Lũng Quốc, độc quyền cả nước chỉ có bốn người bán. Hơn nữa bắt đầu theo tiểu thương mà thâm nhập vào Tuyết Vực quốc và Hương Trạch Quốc. Mà người phát minh ra “Cà phê” này một đêm phát nhanh. Về việc đến rốt cuộc người này lai lịch ra sao, diện mạo thế nào, là nam hay nữ...Được truyền đi sinh động như thật, nhưng lại không có một lời giải nào xác định.

Có người nói: Người nọ là một nam nhân, dáng vẻ cao lớn thô kệch, không khác gì chủ hàng thịt heo ngoài chợ cho lắm (Hoa Sinh: làm sao ta lại giống người bán thịt heo?); có người nói: Người này là một thiếu nữ tuổi thanh xuân, dáng vẻ xinh đẹp như hoa nhưng trời sanh tính tình lạnh lùng, chưa từng có khuôn mặt tươi cười, hơn nữa lại có tuyệt thế võ công, nếu đắc tội với nàng, sẽ bị tháo hết tay chân, làm thành người heo mà bị đặt trong bình (kẻ khùng bố trong truyền thuyết này chính là Táo Đỏ); có người nói: Ông chủ nọ lại là một thiếu niên còn nhỏ tuổi, rất là ôn hòa, nhưng thường thường ghi chép tính toán mơ hồ, thường thường lấy lại tiền của khách nhân (Đứa nhỏ Đậu Đỏ này không phải chỉ lơ mơ bình thường thôi đâu); có người nói: Người này là một mỹ nam trẻ tuổi phong độ, có điều đã có thê thất, làm cho người khác tiếc nuối là người vợ này có sở trường làm sư tử Hà Đông rống, mỹ nam này lại sợ vợ, không dám tái hôn, khiến cho tâm hồn thiếu nữ khắp Tây Lũng Quốc phải vỡ nát (Hoa Phi nói hươu nói vượn cũng không phải ngày một ngày hai). Lời đồn đại này cho tới bây giờ đã trở nên phổ biến nhất.

Còn có một người tung tin vịt, nghe nói lão bản đứng phía sau màn là một nữ nhân, hàng năm lấy sa che mặt, chưa từng có người nào thấy được diện mạo của nàng, có điều có người kể lại rằng dáng vẻ của nàng xấu vô cùng, hề có người từng thấy khuôn mặt xấu xí của nàng đều bị hù chết.....Đối với chuyện này, tôi chỉ có thể tán thưởng, sức tưởng tượng của quần chúng nhân dân phong phú vô cùng vô tận.

Giờ phút này, tôi đang ở phòng ăn tại hậu viện nghiền nát hạt cà phê. Đậu Xanh ở bên cạnh nướng một ít bánh ngọt. Hoa Phi theo thường lệ khinh thường đồ ăn bình thường, bưng một mâm rết, chậm rãi nhai nuốt.

Ngân Nhi giẫm một cái bay lên không, lấy xuống tấm bảng hiệu hình vuông trên cửa điểm (*). Bỏ vào chậu nước mà lau đi bụi bặm bám trên đó. Nói đến tấm bảng hiệu kia....Thật đúng là vết thương trong lòng tôi, không vì cái gì khác, chỉ vì ba chữ to trên bề mặt.

Lúc ấy, Hoa Phi nói: “Thành này tên là ‘Chu Khẩu’, vậy điểm này gọi là ‘Chu Khẩu điểm’ là tốt rồi.” Liền không phân bua mà tự mình khắc vào cái bảng hiệu rồi treo lên. Tôi nhìn cái bảng hiệu kia mà buồn lòng nửa ngày.

(*Điểm: Cửa hiệu)

Chi nhánh thứ hai mở trên một ngọn núi linh thiêng trong kinh thành, Hoa Phi nói: “Điểm này ở giữa triền núi, vậy gọi là ‘Giữa núi điểm’.” Giữa núi.....? Không dễ dàng nha, cuối cùng cũng tiến hóa tới thời kì công xã mẫu hệ thị tộc rồi.

Chi nhánh thứ ba mở ở Ngân thành, sợ Hoa Phi lại đặt ra cái tên kỳ quái nào nữa, tôi kiên trì đặt tên cho cái điểm nằm bên con sông nhỏ này là “Hoàn hảo điểm”.

Mỗi ngày ngoại trừ xay, chế biến hạt cà phê ra, tôi đều cùng Đậu Xanh hấp, nướng một lồng lớn bánh ngọt

phân phát cho bọn trẻ đi ngang qua cửa điếm. Không biết vì sao, mỗi lần nhìn thấy cái tay nho nhỏ của bọn trẻ cố hết sức cầm lấy bánh ngọt mà ăn với dáng vẻ hạnh phúc, lòng sẽ ngọt ngào đến mức đau buốt. Mà mỗi khi nghe thấy bọn nhỏ đi theo sau mẫu thân chúng ngọt ngào gọi một tiếng: “Nương ~”, tôi đều không tự giác nhắm mắt lại ảo tưởng đó như tiếng gọi tôi. Sâu trong trí nhớ, giống như có một con tằm đang chậm rãi kéo tơ, rất đau rất đau, nhưng một khi tôi muốn bắt lấy, sẽ lập tức rơi vào một màn sương mù hỗn độn.....

Gần đây Hoa Phỉ lại đi xa nữa, sau khi trở về lại bị thương rất nặng, nghiêm trọng hơn nhiều so với lần trước, phát sốt mà hôn mê nói sảng chừng ba ngày, chuyện thứ nhất sau khi tỉnh lại đó là kéo lấy tay của tôi, cổ họng khàn khàn nói: “Viên muối, chúng ta động phòng đi! Rồi nuôi một tiểu tử to béo!” Sau đó, liền hôn mê bất tỉnh tiếp. Đương nhiên, là bị tôi đập cho ngất.

Lần này, ước chừng vết thương dưỡng hơn một tháng mới hoàn toàn chữa khỏi. Trong lúc đó, di thư mà Hoa Phỉ cất chứa rốt cuộc cũng đạt tới ba mươi bức, trong di thư lần này lại viết “Sau khi bốn tọa từ thế, giao Long Nhân cho Tiểu Lục nuôi nấng, nổi sắt và muối sắt giao cho Đậu Xanh.....”. Thật vui vẻ không tưởng nổi.

Mà tôi lại hơi hơi lo lắng, võ công của hắc mặc dù bình thường, nhưng căn cứ vào kỹ thuật dùng độc của hắc thì không ai có thể làm hắc bị thương đến như vậy, trừ khi độc của của hắc hoàn toàn vô dụng....

Vì sao hắc lại không dùng độc chứ? Chẳng lẽ là vì hắc không muốn làm người này bị thương?.....Hoặc là đối phương bách độc bất xâm?.....Mặc kệ là nguyên nhân gì, gặp phải người như vậy luôn nguy hiểm, Hoa Phỉ lại dẫn thân vào hiểm cảnh nữa.....

41. Chương 35

Chương 35: Rèm châu chẳng cuốn đêm sương lạnh lùng (*)

Edit: Windy

(*Một câu trong bài thơ “Trường Tín thu từ kỳ” (Khúc hát mùa thu ở Trường Tín) của Vương Xương Linh)

Hoa mai tuyết, lê hoa nguyệt, tổng tương tư

Tự thị xuân lai bất giác khứ thiên tri

(Trương Huệ Ngôn)

Dịch nôm na là:

Hoa mai trong tuyết, hoa lê dưới trăng, nhớ đến người

Xuân đến xuân đi lúc nào chẳng hay.

Tuy là lúc cuối thu, trận tuyết đầu mùa trong năm cũng đã rơi xuống Tuyết Vực Quốc, tiểu tuyết đến dồn dập, mang theo vài phần óng ánh tựa sương muối, chạm vào da thịt ấm áp của người liền tan đi.

Trên hành lang dài bằng nham thạch có hoa văn đỏ thẫm, lão thái giám Ngô Thanh nắm chặt tay áo sốt ruột đi tới đi lui, giống như muốn mượn việc đó để giảm bớt lo âu trong lòng, thường thường lại ngẩng đầu nhìn về cánh cửa gỗ sơn son chạm khắc hoa văn đang khép hờ kia.

Rốt cục, cửa chi nha một tiếng bị đẩy ra, một tiểu thái giám cầm cây phất trần trong tay thông báo: “Tuyên!”

Ngô Thanh vội vàng đi vào, “Nô tài tham kiến bệ hạ, lão nô đáng chết, đáng chết!” Phịch một cái quỳ gối xuống trước thư án xếp tấu chương, trên mặt đất phản chiếu lại ánh sáng của nham thạch có hoa văn màu xanh đen, cái bóng lạnh như băng phản chiếu lại khuôn mặt đầy nếp nhăn đang khấn trương lúng túng.

“Có chuyện gì mà kích động như thế?” Sau một lúc lâu, tấu chương thiếp vàng trong tay một người mang phát quang màu huyết sau án thư mới chậm rãi được nâng lên, ngữ điệu lười nhác, lại làm cho toàn thân người khác lạnh run không nói lên lời. Mái tóc màu tím cột lên cao thành búi tóc được phát quang cố định, trên khuôn mặt như tuyết là đôi mắt tím trong suốt như thủy tinh tựa yêu ma, phản xạ lại ánh nền bên cạnh bàn. Một thân long bào màu đen dựa vào long ý được phủ một lớp lông chồn trắng.

Ngô Thanh không tự giác mà run run một chút, cho dù đã hầu hạ bệ hạ nhiều năm, mỗi khi nghe thấy hân mở miệng, trong lòng ông ta vẫn tràn đầy cảm giác kính sợ. “Lão nô...Lão nô trông nom không tốt.....Làm lạc mất điện hạ.....Bọn nô tài đã tìm nhiều lần trong Nguyệt Hoa điện mà vẫn không tìm thấy điện hạ.....” Ngô Thanh lén lút lau mồ hôi lạnh chảy dài, nghĩ thầm, từ khi hầu hạ tiểu tổ tông này đến nay, chính mình chưa từng ngủ được một bữa ngon giấc, rồi từ sau khi tiểu tổ tông này biết đi, mình không có một ngày được sống yên ổn, giờ lại bị giày vò như vậy nữa thì cho dù bệ hạ không chém hân, chắc rằng cái mạng già này cũng đã thê thảm rồi.

“Lần trước sau khi thích khách đột kích, trẫm đã nói thế nào?” Ánh mắt màu tím nghiêm nghị cao cao tại thượng vừa đảo qua, Ngô thanh thiếu chút nữa đã ngã phịch trên mặt đất.

“Bệ hạ....Bệ hạ nói, điện hạ đi lại nửa bước đều phải bố trí ít nhất ba hộ vệ bảo vệ bên người, nếu điện hạ có chút bất trắc nào..... Tất cả người hầu cung nhân trong Nguyệt Hoa điện đều phải chuyển đến phục dịch ở Hàn Đàm điện.....” Hàn Đàm điện này là nơi âm trầm khủng bố nhất trong hoàng cung Tuyết Vực Quốc, bên trong hồ nước là hai sủng vật do bệ hạ nuôi——cá mập hổ, lấy thịt người làm miếng mồi, hễ người hầu nào trong cung phạm phải sai lầm nghiêm trọng đều sẽ bị đưa vào trong hồ.

“Vậy người còn ở đây làm gì?”

“Bệ hạ tha mạng! Bệ hạ tha mạng! Cho phép lão nô tìm lại một lần nữa.....” Ngô Thanh dập đầu liên tục.

“Đi đi”. Giống như nhiều hơn một lời cũng ngại phiền toái.

“A.....? Vâng” Ngô Thanh ngẩn người, cứ tưởng rằng sẽ không tránh khỏi cái chết, cũng không đoán được bệ hạ lại nói hân “Đi”, tuy rằng không rõ là bảo hân “Đi xuống địa phủ” hay là “Đi tìm người”, nhưng thấy vẻ mặt bệ hạ đã có chút không kiên nhẫn, liền vội vàng cung kính hành lễ rồi lui ra ngoài.

Trong thư phòng to như vậy lại khôi phục lại sự thanh tĩnh, chỉ có ngọn nến thỉnh thoảng lại phát ra tiếng lách tách.

“Ở trong này ngủ đã nửa ngày rồi, vậy mà người cũng không thấy lạnh sao?” Tử Hạ Phiêu Tuyết nâng tách trà trên án lên, nhấp một ngụm nhỏ, cảm thấy “Cà phê” mà Tây Lũng Quốc đưa tới này có hương vị tạm được, cũng có thể tỉnh táo, nâng cao tinh thần.

Phía sau long ý to lớn, một búp bê lên tiếng trả lời rồi mang theo ánh mắt buồn ngủ đi ra, đôi mắt thật to, đuôi mắt hơi hơi nhếch lên, môi đỏ mọng ánh nước, khuôn mặt tròn tròn phiếm hồng rực rỡ, phần điều ngọc mài, rất đáng yêu. Nếu không phải ánh mắt kia hơi có chút quật cường, tự cao tự đại, còn có cả người giống như thùng thuốc nhuộm bị đổ, màu sắc trộn lẫn lung tung cùng với ống tay áo bị xé rách, chắc chắn sẽ làm người ta tưởng nhầm đứa nhỏ hai ba tuổi này là một bé gái.

Tử Hạ Phiêu Tuyết buông tách trà trong tay, chìa tay ôm lấy, nó lập tức cuộn mình lại tiến vào trong lòng Tử Hạ Phiêu Tuyết, còn chưa kịp im lặng đến nửa khắc, nó liền chui ra khỏi lồng ngực, trên ghế dựa phủ lớp lông trắng lập tức bị để lại một vết bẩn ghê người.

Nó đi đến bên án thư, hai tay nâng chén trà uống một ngụm, chột nháy mi lại, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo nhắn nhỏ như một cái bánh bao đáng yêu, “A Hạ, đáng lắm, uống không ngon.”

Tử Hạ Phiêu Tuyết nhẹ nhàng búng một cái lên trán nó, “Gọi phụ hoàng.”

“A phụ phụ phụ. A phụ. Hoàng hoàng hoàng.....” Mỗi lần bảo nó gọi phụ hoàng, nó sẽ bắt chước tiểu thái giám Lí Quý hầu hạ nó dùng bữa trong Nguyệt Hoa điện, bắt đầu cà lăm không ngừng. Tử Hạ Phiêu Tuyết thở dài, khó nhận ra trong đôi mắt màu tím kia trong nháy mắt xẹt qua vẻ hết cách.

Một lát sau, một quyển tấu chương đã táng thân dưới móng vuốt mèo nhỏ, rách thành bốn mảnh.

“Tử Uyên!” Trên mặt Tử Hạ Phiêu Tuyết đảo qua một tia tàn bạo, con búp bê kia lại như cá chạch mà chuồn xuống long ý, tránh khỏi ám khí bắn ra từ tay Tử Hạ Phiêu Tuyết, ám khí “keng” một tiếng xuyên thủng lưng ghế dựa, để lại một lỗ thủng nhỏ cỡ củ lạc.

“A phụ phụ phụ. A phụ. Hoàng hoàng hoàng.....A tử tử tử. Uyển uyển uyển. Trở trở trở về a.....A phụ.....A phụ hoàng hoàng. Uông uông. Uông tuế uông tuế. Uông uông tuế.” Để lại một chuỗi “Uông uông” như cún con, thân ảnh nhỏ bướng bỉnh kia nhanh như chớp đã biến mất.

Tử Hạ Phiêu tuyết lắc lắc đầu, nâng tách trà lên, mới uống được một ngụm liền bắt đầu mãnh liệt ho khan, thái giám ở gian ngoài vội vàng bưng một chén nước ấm đến mới có thể khiến cơn ho khan dịu xuống. Lắc lắc tách trà, Tử Hạ Phiêu Tuyết thấy ở dưới đây là một lớp ốt bột màu đỏ tinh mịn, rốt cuộc cũng biết khắp người Tử Hạ Phiêu Tuyết đủ mọi màu sắc, rách tung tóe là từ đâu mà có, nghĩ đến hôm nay ở ngự phòng không biết lại bị làm ầm ĩ, gà bay chó sủa đến thế nào rồi.

Lúc này, trong thâm cung Tây Lũng Quốc, một bóng người màu đen nhanh nhẹn nhảy xuống.

“Thuộc hạ tham kiến bệ hạ.” Hắc y nhân kia một chân quỳ xuống, hai tay ôm quyền.

“Bình thân. Có tin tức gì không?” Hoàn Giác xoay người, trong ánh mắt tiêu tụy có sự mong đợi chợt lóe qua.

Nhìn ánh mắt sáng ngời kia, hắc y nhân than thở một chút, nhưng chỉ có thể bấm báo cặn kẽ, “Thuộc hạ vô năng, đến nay cũng không có manh mối gì.”

Chén trà lên tiếng trả lời mà rơi xuống đất, trong vũng nước có vài mảnh lá bạc hà màu xanh nhạt.....

“Người đâu, nhanh đi bấm báo cho Hoàng hậu nương nương, tâm tật của Hoàng thượng lại tái phát!” Bóng đêm yên tĩnh nhất thời lại ồn ào náo động hỗn loạn. Quốc sư cũng được Hoàng hậu thỉnh vào cung chẩn bệnh cho Hoàng thượng.

“Hoàng thượng, thứ cho cฤุ thần nói thẳng, bệ hạ long thể mang quốc sự an nguy, vạn mong bệ hạ bảo trọng thân thể! Chớ vì hoa trong gương, trăng trong nước kia khiến những việc đã dốc công làm trở nên vô ích.”

“Khụ khụ khụ.....Bây giờ tâm nguyện của quốc sư cũng đã đạt được rồi, quốc sư tính kế đã nhiều năm nay cũng nên nghỉ ngơi một chút. Máy chuyện vụn vặt của trẫm không nhọc quốc sư suốt ngày để tâm lo lắng.” Trong giọng nói ẩn chứa sự xa cách lạnh lùng.

Quốc sư có chút xấu hổ cúi thấp đầu, hoàng hậu nhìn thấy không khí có chút không ổn, liền tiến lên tiễn quốc sư xuất cung hồi phủ, còn mình lại đi giám sát các cung nữ sắc thuốc.

Hoàn Giác nằm trên long tháp, ánh trăng lạnh lùng yên tĩnh ngoài cửa sổ, tựa như năm ấy, có giọng nói thanh thúy ở dưới ánh trăng vô hạn, cao giọng mà ngâm:

“Nguyệt thượng liễu sao đầu,

Nhân ước hoàng hôn hậu.(*)”.....

(*Trăng treo đầu ngọn liễu, người hẹn sau hoàng hôn)

Tuy nói là lúc cuối thu, nhưng ở Hương Trạch quốc bốn mùa như xuân lại vẫn là cảnh sắc hoa thơm chim hót. Trên bờ đê, du ngoạn thưởng thức cảnh đêm, nghe hát uống rượu, hai bên bờ sông thấp thoáng ánh đèn, thuyền bè lui tới thật náo nhiệt. Ca múa đàn sáo, thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng cười.

Mà trong hoàng cung Hương Trạch quốc lại là một cảnh trí khác.

Hai năm trước, ngoại trừ Đông cung ra, những nơi còn lại trong cung đều trồng đầy hoa thơm. Nhưng bây giờ, tất cả đều bị bỏ đi, chỉ còn lại bạc hà, lá xanh thơm ngát thê lương mang theo sự lạnh lẽo nhẹ nhàng khiến cho hoàng cung vốn rộng lớn càng trở nên có chút tĩnh mịch.

Thái hậu nhìn một màu xanh biếc trước mắt, thảm than oan nghiệt, phía sau là hai cung nữ tay nâng bực họa cuộn tròn, đi vào Lâm Vân Cư.

“Nhi thần tham kiến mẫu hậu. Không biết mẫu hậu đêm khuya đến đây là có chuyện gì?” Hoàng đế của Hương Trạch quốc tiến lên, nghênh đón thái hậu.

Chỉ bạc từng đợt từng đợt, nhưng lại không tìm được một chút dấu vết đen như mực của năm đó, mỗi khi nhìn thấy, đều làm cho bà tim như bị dao cắt, “Hoàng thượng ngày đêm quốc sự làm lưng vất vả, ai gia đặc biệt đến thăm.”

“Tạ ơn mẫu hậu.”

Không biết phải mở lời như thế nào, thái hậu tạm dừng một lát, “Hoàng thượng đến nay cũng đã đăng vị hai năm, lại dưới gối không có con cái, cũng không nạp phi nữa, ai gia nghĩ thật không ổn.” Nói xong lại đưa mắt ra hiệu cho cung nữ đi theo, cung nữ lập tức đem các bức họa cuộn tròn lần lượt trải ra trên án, vừa thấy đã biết là bức họa của các mỹ nhân nơi khuê phòng, hoặc dịu dàng uyển chuyển hàm xúc, hoặc nhỏ xinh quyến rũ, hoặc thướt tha xinh đẹp, đa số là nữ nhi của đại thần đương triều.

“Đây đều là những danh viên thực nữ mà gần đây ai gia đã chọn lựa, Hoàng thượng nhìn xem có ai vừa lòng không?”

Sắc mặt hoàng đế Hương Trạch quốc lập tức trở nên âm trầm, “Đã làm mẫu hậu bận tâm rồi, bây giờ thiên hạ chỉ mới đổi chủ, rối loạn bất an vẫn còn đây, nhi thần còn có quốc sự quán thân, chỉ sợ không thích hợp để suy nghĩ đến việc này. Huống hồ, con có Vân nhi ở bên làm bạn là đủ rồi.”

“Người!.....” Thái hậu nhất thời nghẹn lời, cơn tức lên đến cực điểm, ngực phập phồng lên xuống, “Chỉ vì nữ nhân kia! Chỉ vì một người chết đã hóa thành tro, Hoàng thượng định cả đời cứ ở như vậy?!”

Hoàng đế kia thoáng chốc đứng lêm, trên gương mặt là vẻ cực kỳ không hài lòng, nhưng lại cố khắc chế cơn tức giận, “Thỉnh mẫu hậu chớ bôi nhọ ái thiếp của con như vậy! Sắc trời đã muộn, thỉnh mẫu hậu di giá về tẩm cung nghỉ ngơi!” Hai cung nữ sợ tới mức run run, không khỏi nhớ tới năm trước có một tiến sĩ viết thơ ám chỉ việc hoàng hậu đã chết, Hoàng thượng tức giận liền đem chém tay thị chúng.

“Người!.....” Thái hậu tức giận không nói nên lời, mang theo cung nữ nổi giận ùng ùng ra khỏi Lãm Vân cư.

“Khởi bẩm vạn tuế gia, Tiểu Diệp Tử cầu kiến.” Có điều chỉ trong chốc lát, Vương Lão Cát ở ngoài cửa thật cẩn thận thông báo.

“Tuyên.” Một bóng người nhanh nhẹn lập tức bước vào thư phòng, “Tham kiến Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế.”

“Có tin tức nào không?”

“Thưa không. Thần cũng đã dò la trong Tây Lũng Quốc, nhưng không phát hiện tung tích. Ngày mai thần sẽ tìm ở Tuyết Vực quốc.”

“Được rồi. Lui xuống đi.” Vỗ về hũ tro cốt trong tay, trong ánh mắt thất vọng không che dấu được nỗi đau thương sâu sắc, hũ tro cốt kia trơn bóng nhẵn mịn, vừa nhìn đã biết là vì thường xuyên được người vuốt ve.....

“Vâng”

Sau khi Tiểu Diệp Tử đi, Vương Lão Cát liền tiến vào thêm trà cho Hoàng thượng, không rõ vì sao Hoàng thượng lại chấp nhất như thế, đã tìm hai năm có thừa vẫn không hết hy vọng. Vừa nghĩ lại mới hiểu được một chút, chỉ cần liên quan đến Vân phi, chỉ cần có một chút manh mối có thể chứng minh nàng vẫn còn trên nhân thế, cho dù là xác chết, vẫn có thể làm cho Hoàng thượng lâm vào điên cuồng.

Nhớ rõ năm đó ngày thứ hai sau khi Hoàng thượng đào ra tro cốt của Vân phi, bọn hạ nhân dọn dẹp phế tích tìm được chín viên Định Nhan châu đặt ở trước mắt hoàng thượng, trong ánh mắt như tro tàn của hoàng thượng ánh lên một tia ánh sáng hy vọng mừng rỡ như điên, lập tức bắt đầu đề ra nghi vấn có thể có cung nhân tư tâng viên Định Nhan châu thứ mười kia, bọn hạ nhân sợ tới mức run rẩy, nghĩ thầm, rằng trộm cái gì cũng không dám trộm Định Nhan châu này, trừ phi là không muốn sống nữa. Hoàng thượng liền bắt đầu sai người tìm tằm tích của một viên Định Nhan châu này.

Định Nhan châu trên đời này chỉ có mười viên, đều ở trong hoàng cung Hương Trạch quốc, chẳng những có thể giữ cho dung mạo không mục rữa, còn có một đặc tính là không sợ nước lửa. Cho nên, dù ột trận đại hỏa đều đem mọi thứ biến thành tro tàn, cũng không thể thiêu hủy Định Nhan châu, mà viên Định Nhan châu thứ mười này mất tích chỉ có một lí do, đó là bị người trộm mất.

Viên Định Nhan châu này bị trộm đối với hoàng đế Hương Trạch quốc mà nói, cũng là một tia ánh sáng hy vọng giúp hấn chống đỡ được hai năm có lẽ. Bởi vì hấn tin rằng xác chết của Vân phi có thể chưa bị đại hỏa thiêu thành tro, mà bị đổi trắng thay đen chuyển ra khỏi cung. Năm đó khi hấn đặt viên Định nhan châu trên người nàng, có một viên đặt trong miệng nàng, rất có thể viên Định Nhan châu biến mất chính là viên trong miệng nàng, chắc chắn người ngoài không biết, rất có thể trong lúc vội vàng mà đem nó cùng thi thể của Vân phi đi.

Nhưng mà, trong hai năm này, hấn phải cao thủ tinh anh nhiều lần đi tìm tung tích của viên Định Nhan châu này cũng không tìm được.....Cho dù là một chút manh mối liên quan cũng không có.....

Vương Lão Cát thường thường âm thầm cầu nguyện, hy vọng Ngọc Hoàng đại đế cùng các thần linh có thể phù hộ cho Vân phi chết đi sống lại. Hoàng thượng ngày ngày nhìn hũ tro cốt kia mà ngậm ngút tựa như nhìn thấy chính Vân phi, làm cho người ta không đành lòng mà nhìn, ngay cả người không hiểu chuyện tình yêu như hấn cũng không cầm được mà lăn xả rơi lệ.....

Ngày thứ hai, sau khi lâm triều, An Thân vương (cũng chính là Thập Lục hoàng tử năm đó) được Hoàng Thượng mời vào cung yết kiến.

Thái giám bưng lên hai chén trà, sau khi An Thân vương mở nắp chén trà ra lại sững sốt, không biết trong chén là loại trà gì, nhấp một ngụm, liền thấy thật đắng, sau đó lại dâng lên vị thơm ngọt lạ thường.

Hoàng thượng nhìn biểu tình của hấn, cười khẽ ra tiếng, “Trà này có tên là ‘cà phê’, truyền đến từ Tây Lũng quốc, nghe nói bây giờ ở Tây Lũng quốc, gần như mỗi người đều uống trà này.”

“Ca phi? Không biết hai chữ này viết như thế nào?”

Hoàng thượng nhẹ nhàng ngón tay vào trong chén nước, tiện tay ở trên mặt bàn viết xuống hai từ kỳ quái.

Sau khi An Thân vương xem xong, lại cảm thấy hai chữ này thấp thoáng mơ hồ có cảm giác quen thuộc tựa như bị ngăn cách bởi năm tháng ——

“Gia Phi? Có nghĩa là gì?”

“Phúc lộc hữu gia, duyên hoa tự phi (*). Đó là nguyên do gọi nó là ‘Gia Phi’

(*Phúc lộc hữu gia, duyên hoa tự phi: nhà có phúc lộc, duyên hoa tựa phi (phi ở đây nghĩa là vừa thơm vừa đẹp))

(*Gia Phi: mèo Garfield)

An Thân vương theo bản năng vuốt ve ngọc bội màu đỏ đeo bên thắt lưng, hình dạng của ngọc bội có chút quái dị, nhìn không ra là cái gì. Ca phi? Gia phi? Đều kỳ quái như nhau, liệu có liên quan gì đến nhau không?.....

“Hoàng đế suy nghĩ cái gì?” Hoàng thượng thấy An Thân vương đột nhiên lâm vào suy nghĩ sâu xa thì có chút khó hiểu.

“Không, không có gì, sợ là đêm qua ngủ không ngon, tinh thần có chút không tốt.” An Thân vương thoáng chớp phục hồi lại tinh thần.

“Trẫm thấy hoàng đế đã đeo ngọc bội này nhiều năm rồi, nhưng chất liệu của ngọc này cũng không phải hàng thượng phẩm, hay là có nguồn gốc nào?” Bây giờ, sợ rằng chỉ khi ở bên đệ đệ mà mình đã nhìn nó lớn lên này, Hoàng thượng mới có thể ngẫu nhiên lộ ra biểu tình đùa giỡn tự nhiên.

“Hoàng huynh nói đùa, chỉ vì thấy nó được chạm trổ có chút kỳ quái liền tùy thân mang theo, hy vọng có thể tránh chút tà khí.....” Ngoài miệng mặc dù nói như thế, trên mặt cũng không tự nhiên mà ửng đỏ.

Hoàng thượng cũng không truy cứu, chỉ khẽ cười cười.

“Hôm nay mời hoàng đệ đến đây là muốn thương nghị một chuyện. Trẫm nghe nói sản lượng lương thực của Tây Lũng quốc năm nay thu hoạch được rất nhiều, so với năm trước nhiều hơn gấp năm lần, chẳng những giải quyết được vấn đề thiếu lương thực của bốn thành phía bắc, còn dư ra không ít hàng tích trữ cho kho lúa trong quốc khố đề phòng hoạn nạn bất ngờ. Trẫm muốn tự mình đi đến Tây Lũng quốc để điều tra phương pháp nâng cao sản lượng, không biết hoàng đệ có muốn đồng hành không?”

“Hoàng huynh đã mời, Lan Mậu tất nhiên sẽ cùng đi.”

42. Chương 36

Chương 36: Yển quen chốn cũ lại quay về (*)

(*Một câu trong bài thơ “Hoán Khê sa” của Ân Thù)

Edit: Windy

Hoạ bình nhàn triển Ngô sơn thủy.

Y thượng tửu ngân thi lý tự,

Điểm điểm hàng hàng,

Tổng thị thê lương ý.

[Diệp luyện hoa] – Yển Kỳ Đạo

Dịch thơ:

Bình phong hắt bóng non Ngô biếc.

Trên áo rượu hoen lời thơ dật.

Điểm điểm hàng hàng,

Đều gợi niềm ly biệt.

Tháng ba năm Khang Thuận thứ hai mươi mốt, thảo trường oanh phi (*)

(*Thảo trường oanh phi: Cây cỏ rậm rạp, chim oanh bay)

Ở phía tây bắc kinh thành Tây Lũng quốc, trong tửu lâu “Phú Xuân lâu” người đến người đi, thật náo nhiệt. Bây giờ là lúc chính ngọ, đúng là thời điểm khách nhân nhiều nhất, trên một tầng lầu ít nhất cũng có đến mười bàn đầy người, hoặc tốp năm tốp ba, hoặc hai hai đối ẩm, các loại người muôn màu muôn vẻ đều có. Điểm giống nhau duy nhất chính là gần như trên mỗi bàn đều có một loại thức ăn như nhau.

Nhắc tới món ăn đó, thật ra vốn dĩ cũng bình thường, chỉ là cá chép xào ớt, vừa mặn vừa cay, hương vị rất nặng, hơn một tháng sau khi ông chủ cho ra món ăn này, lại phát hiện nó không được ưa chuộng lắm, rất ít người ăn, cho dù ăn cũng không ăn đến hai ngụm, lần thứ hai đến ăn cũng tuyệt đối không ăn món này nữa. Ngay lúc ông chủ định hủy loại món ăn này khỏi thực đơn, thì có một quý nhân đến đây, từ đó số phận của món ăn này cũng thay đổi.

Tiểu nhị còn nhớ mang máng về ngày ấy, sau khi một khách quan mặc áo trắng thanh khiết ngồi xuống, nhìn thực đơn đầy ắp món ăn mà vẫn cứ chọn loại thức ăn này. Người bình thường chưa ăn được mấy ngụm cũng sẽ không chịu nổi hương vị vừa mặn vừa cay này, người nọ lại một ngụm tiếp một ngụm mà ăn sạch sẽ đĩa cá chép.

Ăn đến cuối cùng, cả đôi mắt của người nọ cũng đỏ lên vì cay, ánh mắt phủ một tầng hơi nước, tưởng rằng bị cay đến mức ngay cả nước mắt cũng chảy ra, cuối cùng còn ngồi ở đó nửa ngày. Lúc ấy điểm tiểu nhị liền cân nhắc, khách quan này không phải là bị cay đến choáng váng rồi đấy chứ, cũng không biết uống một

ngụm nước, cứ như vậy mà ngồi ngơ ngác, ánh mắt mơ hồ, tựa như mặc sơn việt thủy (*) mà nhìn một nơi xa xa nào đó. Cho đến khi một hộ bộ viên ngoại thường đến điểm này bước vào cửa điểm, sau khi nhìn một vòng thì biến sắc, kinh sợ quỳ gối trước người nọ mà hô vạn tuế, toàn bộ người trong khách điểm đều kinh ngạc biết rằng người này không phải ai khác, vậy mà chính là hoàng đế đương triều của Tây Lũng quốc cải trang vi hành.

(*Mặc sơn việt thủy: xuyên núi vượt sông)

Khi hoàng đế nhìn thấy người quỳ đầy phòng thì mới giật mình phục hồi tinh thần lại, nói một câu: “Món ăn này rất ngon.”

Chưởng quầy cũng rất cơ trí, vội vàng quỳ xuống thỉnh hoàng thượng ban ơn ăn này một cái tên.

“Vậy thì gọi là ‘Dung Nhan’ đi...” Sau khi hoàng đế ngẩn ngơ một lúc, lại để lại cái tên kỳ quái như vậy.

Một khi kim khẩu (*) đã mở lời, từ đó về sau, món ăn này được nở mày nở mặt, tiếng tăm vang khắp kinh thành. Hoàng Thượng đã nói món ăn đó ngon, thì sẽ khiến cho dân chúng toàn thành nghe danh mà đến, mỗi người đều có một tâm lý kỳ quái, bình thường khi ăn món ăn vừa cay vừa mặn này thấy thật khó ăn, nhưng từ sau khi Hoàng thượng ban thưởng tên, lại thấy món ăn này thật ngon, vừa ăn vừa thầm than Hoàng thượng thật tinh mắt.

(*Kim khẩu: miệng vàng)

Nhờ có món ăn này, một tửu lâu nho nhỏ cũng được thơm lây mà trở nên phát đạt. Ban đêm chưởng quầy đếm số tiền kiếm được mà cười toe toét, có điều chưởng quầy cơ trí này có một chuyện nghĩ hoài vẫn không thông, rõ ràng chỉ là một món cá xào ớt, vậy sao Hoàng thượng lại đặt cho cái tên “Dung Nhan”. Sau lại một ngày đột nhiên hiểu được, từ “Dung” () này chẳng phải đọc giống như từ “Dung”() sao, nghe nói Hoàng thượng đọc sủng Hoàng hậu nương nương, cùng nương nương phu thê tình thâm, hoàng hậu có khuê danh là “Sơ Dung Phiêu Tuyết”, chắc là Hoàng thượng ăn món ăn này lại nhớ tới hoàng hậu nương nương.

Lại nói, bây giờ là thời gian chính ngọ, ngoài trời là tà phong té vũ (*) nhu hòa, các khách nhân vừa ăn món ăn uống rượu, vừa bàn luận một ít tin tức, chuyện vui và truyền thuyết ít ai biết đến.

(*Tà phong té vũ: mưa phùn chao nghiêng theo gió)

Phải nói tin tức lớn nhất gần đây đó là ngày hai mươi tháng hai là tiệc mừng sinh nhật ba tuổi của tiểu vương tử Tử Uyển Phiêu Tuyết của Tuyết Vực quốc, chẳng những toàn thể Tuyết Vực quốc ăn mừng, mà ngay cả Thánh Thượng của Tây Lũng quốc bọn họ cũng tự mình đến chúc mừng, tặng đại lễ. Mỗi người đều than thở, tiểu vương tử này đúng là sinh ra đã có chỗ dựa vững chắc, vận mệnh thật sự rất tốt.

Nhưng sau sinh nhật của Tử Uyển Phiêu Tuyết lại xảy ra một chuyện hiếm lạ, nghe nói hoàng cung của Tuyết Vực quốc không biết đã đánh mất vật chí bảo gì, khiến cho Yêu vương rất tức giận chém không ít cung nhân, mấy đêm liền phái ám vệ tinh nhuệ tìm kiếm khắp nơi. Mà hoàng đế Hoàn Giác của Tây Lũng quốc sau khi biết chuyện cũng hết sức lo lắng khiếp sợ, sai cao thủ đại nội trợ giúp tìm kiếm vật báu này.

Có điều cũng phải nói, đây đều là chuyện của các vương công quý tộc, dân chúng làm sao hiểu được đây rốt cuộc là chuyện gì, người dân vẫn thích tâm sự những chuyện xảy ra xung quanh mình, ví dụ như trong tửu lâu lúc này đây.....

“Phụ thân, phụ thân, đều do Tiểu Trúc không ngoan, Tiểu Trúc không cẩn thận đánh vỡ chén trà.....” Một giọng nói của trẻ con thành công làm cho tửu lâu vốn ồn ào náo động lại trở nên yên tĩnh, ánh mắt của mọi người đều soàn soạt hướng về một bàn ăn nơi góc sáng sủa.

Một đứa trẻ áo tím quỳ gối trước bàn, quần áo thoạt nhìn là thứ vải tốt, đáng tiếc bị chà xát nên có hơi nhăn nhúm, trên khuôn mặt đứa trẻ cũng là vệt đen vệt trắng, bần bần như tượng đất, làm người ta không nhìn rõ diện mạo, nhưng ánh mắt vừa to vừa hắc bạch phân minh lại linh động, mắt phượng có hơi nhếch lên, giờ phút này trong mắt tràn đầy nước mắt ủy khuất đang chớp chớp, khiến người ta sinh lòng yêu thương.

Bàn tay nhỏ bé của đứa trẻ đáng thương đang níu lấy vạt áo của người ngồi cạnh bàn, người nọ một thân áo vải lại làm cho người ta sinh ra cảm giác hoa lệ không thể nhìn gần, dáng người cao ngất tuấn tú, khuôn mặt lãnh ngạo, một đôi mắt phượng nhếch lên lộ ra sự lạnh lẽo, càng khiến người ta phải chú ý đó là người

này đầu tóc bạc trắng, vừa như thác nước đổ xuống đầy khí thế, lại như tơ lụa óng ánh rất chói mắt. Giờ phút này, đôi mày dài kia hơi chau lại, cúi đầu nhìn đứa bé trên mặt đất.

Ngồi bên trái người này là một thiếu niên tuần tú chừng mười lăm tuổi, cũng nhìn đang nhìn đứa bé kia, trên mặt đầy vẻ giật mình khó hiểu. Mà bên phải người này là một vị trí bỏ trống, bày ra một cái bát cùng một đôi đũa, nhưng lại không thấy người ngồi. Có hai hán tử ngồi vị trí dưới, vừa nhìn đã biết là gia đình, thoát cái đứng lên muốn đưa tay xách tiểu hài tử kia lên.

Thân mình đứa bé kia chợt lóe, giống như vô ý mà tránh được khỏi tay hán tử, vẫn níu lấy vạt áo của nam tử tóc bạc kia, “Oa” một tiếng liền bật khóc, “Ô ô ô.....Tiểu Trúc không dám....phá vỡ đồ đạc nữa, phụ thân đừng bỏ Tiểu Trúc lại....Phụ thân cứ bảo Tứ thúc đánh mắng Tiểu Trúc cũng được, nhưng đừng bỏ Tiểu Trúc lại....” Mọi người thốn thức, người cha này cũng quá tàn nhẫn, tiểu hài tử chân đi không vững, có đánh vỡ cái chén cái bát cũng là chuyện bình thường, vậy mà lại vì việc này vứt bỏ tiểu hài tử, nhìn đứa bé này toàn thân dính đầy vết bẩn, chắc chịu không ít khổ gặp không ít tội, tên hán tử vừa rồi chắc là “Tứ thúc” trong miệng đứa bé, chắc là thường xuyên đánh mắng đứa bé này. Ánh mắt của mọi người đều hướng về “Người cha” kia, có mấy người lòng đầy cảm phần thiếu chút nữa là đứng lên mắng chửi người, lại ngại khí thế quanh thân hán tử....

“Ta không phải là cha của ngươi, chắc ngươi nhận lầm người rồi ~” Nam tử tóc bạc sau khi nhìn tiểu hài tử một lúc lâu rồi cuộc không nhanh không chậm mở miệng.

“Ô!.....Cha.....Cha.....Nương đã lên trời không cần Tiểu Trúc nữa.....Phụ thân không có lên trời, vì sao không cần Tiểu Trúc?.....Tiểu Trúc sẽ nghe lời, ngoan ngoãn chờ phụ thân cùng thúc thúc ăn cơm xong mới ăn cơm, chờ phụ thân cùng thúc thúc đi ngủ xong mới ngủ, Tiểu Trúc còn có thể châm trà cho phụ thân, khi Tiểu Trúc trưởng thành nhất định sẽ hiếu thuận với phụ thân.....Ô ô ô.....Phụ thân đừng bỏ Tiểu Trúc lại.....”

Vậy mà lại là một tiểu hài tử không có mẹ! Lúc này, mọi người rồi cuộc không nghe nổi nữa, vốn khe khẽ nói nhỏ đã trở thành cao giọng khiển trách.

Có một hán tử khỏe mạnh xắn tay áo đứng dậy, “Lão tử ta thật sự không nhìn được nữa! Hồ đồ còn không ăn thịt con! Nào có người như ngươi vậy! Ngược đãi chính con của mình còn chưa tính, bây giờ còn muốn bỏ rơi nó! Lần đầu lão tử mới thấy có người giữa ban ngày ban mặt mà không thừa nhận chính con của mình! Buồn cười! Nói dối cũng không soi gương, ánh mắt của đứa bé này và ngươi như đúc từ một khuôn ra, còn nói không quen biết? Ngươi muốn lừa ai đây?! Để đại gia ta phân xử!”

Mọi người đều gật đầu nói đúng, tỏ vẻ đồng ý, so sánh hai khuôn mặt, lông mi kia ánh mắt kia không có chỗ nào là không giống nhau.

Hán tử kia được mọi người lên tiếng ủng hộ, cơn tức lớn hơn nữa, vỗ cái bàn một cái rồi đi tới, “Bé con, đừng để ý cái tên lòng lang dạ sói này nữa, đi theo Chu đại bá đi! Chu đại bá nuôi ngươi!” Nói xong định ôm tiểu hài tử lên.

Nhưng không lường được tiểu hài tử này lại không mấy may di động, “Đại bá.....Tiểu Trúc không thể về nhà với ngươi, nương đã lên trời rồi, chỉ còn Tiểu Trúc mới có thể quan tâm hiếu thuận với phụ thân.....Hôm nay bởi vì Tiểu Trúc không ngoan mới làm phụ thân tức giận.....”

Một câu nói ra, mọi người lại than đứa bé này thật nhu thuận, oán người cha lãnh huyết này.

Mọi người bàn luận khiển trách loạn thành một đoàn, con báo lại như không nghe thấy gì, sâu trong nội tâm bị một câu của đứa bé kia khiến cho dao động —“Nương đã lên trời rồi không cần Tiểu Trúc nữa.....Phụ thân còn chưa lên trời.....Vì sao lại không cần Tiểu Trúc.....”

Trong ký ức dĩ vãng cũng từng có một giọng nói mềm yếu đứt quãng như vậy, tựa như từng nhát đao giáng xuống, máu tươi đầm đìa—“Nhưng mà.....Con cũng hiểu, nó nói rằng trọng trách trên vai đó quá nặng... Con nói, con muốn bay lên bầu trời, ở trên bầu trời không có ưu sầu, khụ khụ khụ... Chàng đừng trách con, đều là ta không tốt...”

.....

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hán tử đột nhiên cúi người xuống, ôm lấy tiểu hài tử, bỏ lại một thời gian trước, liền không nhìn ai cả mà xoay người ra khỏi lầu. Ba người khác đồng hành cùng hán

cũng rất ngạc nhiên, sau đó cũng vội vàng đứng dậy đi theo ra ngoài.

“Hoàng huynh, huynh đây là.....?” Sau khi vào nhà trọ, An Thân vương lo lắng, khó hiểu nhìn vị huynh trưởng xưa nay sát phạt quả quyết, bây giờ lại mang theo tiểu hài tử nửa đường nhảy ra nhận thân, lai lịch không rõ này là định làm gì đây.

“Niệm nhi nếu còn trên đời.....Chắc cũng đã lớn như vậy rồi.....” Bình thần như nước nói một câu, tràn ra không khí, khiến cho trong lòng An Thân vương có một trận chua xót, hít thở không thông.

Con báo nhột nhật cười, nỗi đau thương trong ánh mắt làm cho An Thân vương không đành lòng nhìn nữa.

“Nhưng mà, lỡ như...Vừa rồi Bàng Hồ bắt nó, thoát cái nó đã tránh thoát, dựa vào khả năng của Bàng Hồ, một tiểu hài tử ba, bốn tuổi làm sao thoát được.....?” An Thân vương vẫn rất lo lắng.

“Nói không chừng chỉ là trùng hợp thôi, khi ta ôm nó đã dò xét vài huyết vị của nó, mạch đập, hơi thở cũng không khác người thường, chắc rằng đứa bé này chưa từng tập võ.” Không biết vì sao, hần tự dưng có hảo cảm với đứa bé này, muốn bảo vệ nó, không muốn hiểu mà cũng không thích suy đoán của An Thân vương.

“Thiếu gia. Thuộc hạ đã theo lời thiếu gia phân phó, đã tắm rửa cho đứa bé rồi.” Thị vệ Bàng Hồ ở ngoài cửa thấp giọng xin chỉ thị.

“Vào đi.”

Cửa ‘chi nha’ một tiếng bị đẩy ra, Bàng Hồ và Kim Kiếm mang tiểu oa nhi đã tắm rửa xong, một thân nhẹ nhàng khoan khoái bước vào.

Con báo cùng An Thân vương quay đầu lại, đứa bé phản điều ngọc mài nhếch miệng cười với con báo, khiến cho hai người đồng thời ngáy ngẩn cả người.....

Ngoại trừ dung mạo ra, cái mũi kia, miệng kia, sự quyến rũ kia.....

Nụ cười như bông sen thanh khiết nổi trên mặt nước, hồn nhiên vui tươi, nếu không phải đã nhìn thấy nụ cười này hàng trăm hàng ngàn lần, tuyệt đối sẽ không nhìn ra sự thông minh ẩn giấu trong giả hoạt vô hạn, mà con báo hai người họ liếc mắt một cái liền nhận ra.....

Không vì điều gì khác, chỉ vì đứa bé này rất giống một người!

Làm sao lại là ánh mắt này?

Tử Uyển mất hứng, mỗi lần dưỡng nhìn nó cũng sẽ như thế này, rõ ràng là nhìn nó, nhưng cứ cảm thấy giống như không phải đang nhìn nó, từ trước đến nay chỉ có nó không nhìn người khác, làm sao đến phiên người khác không nhìn nó chứ. Dưỡng còn chưa tính, dù sao ngoài điểm ấy ra dưỡng đều rất tốt, bây giờ hai tên thảo dân này cũng dùng loại ánh mắt này nhìn hắn, ngọn lửa trong bụng Tử Uyển bùng lên, liền quay đầu chạy ra ngoài.

Toàn bộ người trong phòng sửng sốt, không biết đứa bé này lại muốn làm gì. Bàng Hồ phản ứng đầu tiên, đưa tay ngăn nó lại, không ngờ thân mình nó lóc lên, Bàng Hồ bổ nhào vào khoảng không. Kim Kiếm cũng phản ứng lại, tiến lên bắt lấy đứa bé này, cũng không nghĩ rằng đứa bé này lại trơn trượt như cá chạch, Bàng Hồ và Kim Kiếm là hai cao thủ đại nội một trái một phải cũng không thể bắt được nó, có mấy lần xuýt nữa hai người đã tông vào nhau, đứa bé kia lại nổi lên thích thú, trốn tránh càng thêm vui vẻ.

Nhìn bộ pháp của nó quả thật không giống như người tập võ, nhưng lại giống như có thể đoán trước được mỗi chiêu thức của Bàng Hồ và Kim Kiếm, tránh đi rất chuẩn xác, thật kỳ quái.

An Thân vương cũng đứng dậy bắt nó, nhưng cũng vô ích. Ba cao thủ võ công bị một đứa bé ba tuổi trêu đùa xoay quanh, tình cảnh đó thật nói không nên lời khiến người ta dở khóc dở cười.

“Bang!” Đứa bé đang né trái tránh phải đột nhiên chuyển hướng, cười hì hì nhào vào trong lòng con báo, ba người bị nó quấn cho chóng mặt kia không kịp có đà dừng lại, tông vào nhau. Trong lòng Tử Uyển cười xì một tiếng, hừ, phụ hoàng nói rất đúng, thảo dân quả nhiên thật ngu ngốc. Nhìn lại An Thân vương vẻ mặt xấu hổ buồn bực kia, cơn tức của Tử Uyển cũng giảm xuống chút, xem người còn dùng loại ánh mắt này nhìn bản cung không!

Con báo nhìn khuôn mặt nho nhỏ của đứa bé trong lòng.....Năm ấy ở thủy đình bên hồ nước của Vân phủ, một cô gái đang cười đùa đuổi bắt cũng ngã vào trong lòng hần như vậy, khuôn mặt tinh xảo như vậy, ánh mắt kiêu căng khinh thường như vậy, phân hoa phù liễu, vượt qua năm rộng tháng dài dằng dặc như chồng vào nhau.....

Tay, thật cẩn thận xoa khuôn mặt kia, “Người.....Mẹ người là ai.....?”

“Tiểu Trúc không có mẹ.” Kỳ thật mẹ thì có nhiều lắm, Tử Hạ Phiêu Tuyết hậu cung giai lệ vô số, Tử Uyển cũng không rõ ai mới là mẹ của nó, hoặc tất cả đều là mẹ. Có điều, từ trước đến nay Tử Uyển thấy các nàng thật đáng ghét, cứ vờ ông ọ nững nịu mãi.

Ánh mắt con báo tối sầm, “Tên người là Tiểu Trúc?”

“Phụ thân không thừa nhận Tiểu Trúc sao? Ngay cả tên của Tiểu Trúc phụ thân cũng quên mất rồi.....Ồ.....”

“Vì sao người lại gọi ta là phụ thân? Cha người có bộ dạng ra sao? Chính là giống như ta sao?” Tuy rằng trong lòng thật sự mê man, nhưng con báo đã không tự giác mà ôm đứa bé ngồi lên đùi, ôm lấy thân mình nho nhỏ của nó, nghe tiếng gọi “Phụ thân” mềm mại này thì rất hưởng thụ.

Đứa bé kia đột nhiên ngừng khóc, đôi mắt to hắc bạch phân minh chuyển động, “Phụ thân, con đói bụng.”

Nhìn một bàn thức ăn phong phú, Tử Uyển liền nhào vào tấn công. Từ ngày thứ hai sau khi sinh nhật chuẩn ra khỏi cung đến giờ, nó đã không được ăn một bữa cơm ra hồn. Trong cung rất chán, chỉ có phụ hoàng mới có thể chơi với nó một chút, nhưng A Hạ luôn bề bộn nhiều việc, nó lại bị lão thái giám Ngô Thanh dẫn theo một đám người theo đuôi, thật không vui chút nào. Vẫn là ngoài cung chơi vui hơn, ngoại trừ việc tìm thức ăn có chút phiền toái, những thứ khác đều tốt hơn trong cung. Có điều....Tử Uyển nhìn trộm người tóc bạc bên cạnh, ha ha! Tên thảo dân này thật sự là ngu ngốc, dễ dàng bị nó lừa như vậy, còn dễ lừa hơn cả mấy hạ nhân hầu hạ nó trong cung.

Con báo nhìn đứa bé trước mắt, nghi hoặc trong lòng cũng càng sâu, giống nhau ở chỗ đều có khẩu vị như nhau, chỉ chọn món ăn mặn không thích món ăn chay, giống nhau ở chỗ mỗi khi ăn cơm đều có vẻ mặt đắm chìm hưởng thụ, dù cho trời có sập xuống cũng không quan tâm.

Hay là Vân nhi thật sự còn sống.....! Đứa bé này chính là cốt nhục của Vân nhi?!

Nhưng nếu Vân nhi.....Nếu Vân nhi thật sự còn trên nhân thế.....Thì thời gian lại không khớp.....

An Thân vương ở bên cạnh cũng nổi lên nghi ngờ..... Giống! Thật sự là quá giống! Không nghĩ tới lần này cùng hoàng huynh đến Tây Lũng quốc tìm kiếm phương pháp nâng cao sản lượng lương thực lại có kỳ ngộ này.....Rốt cuộc đứa bé này có lai lịch ra sao.....Sẽ không phải là do người có mưu đồ gây rối cố ý phái tới chứ? Đã biết cố hoàng hậu là người mà Hoàng thượng tâm tâm niệm niệm, liền chọn đứa bé có diện mạo tương tự, thừa dịp trong lúc Hoàng thượng cải trang vi hành thì nửa đường nhảy ra nhận thân, cuối cùng lại tìm một thời cơ xuống tay.....Nếu thật sự như vậy, hậu quả thật không tưởng tượng nổi.....Không được, nhất định phải nhắc nhở hoàng huynh cảnh giác.

Ban đêm, Tử Uyển âm ỉ muốn ngủ chung với con báo, An Thân vương nói gì cũng không đồng ý, nhưng cứ nhìn khuôn mặt này, con báo vô luận như thế nào cũng không nhẫn tâm cự tuyệt được. Cuối cùng, Tử Uyển đạt được mục đích chớp chớp đôi mắt, vờ như khờ dại nhìn An Thân vương rồi đi, nhào vào lòng con báo, trong lòng tính toán một chút....Phụ hoàng phái người đi khắp nơi bắt nó về, đại thúc tóc bạc này thoát nhìn võ công rất cao, nếu ngủ cùng với hần, sẽ không sợ bị bắt được. Hôm nay ở tửu lâu, vốn là đối bụng quá định tìm người nào đó ăn ké, liếc mắt một cái liền nhìn trúng tên thảo dân này, bây giờ lại cảm thấy mình thật thông minh, tựa như chim đại bàng gì gì đó mà A Hạ nói.

Ngày thứ hai, đoàn người của con báo mang theo một đứa bé thân phận không rõ tự xưng là “Tiểu Trúc” lên đường. Năm người cưỡi bốn con ngựa, hiển nhiên là Tử Uyển ngồi chung với con báo. Vốn An Thân vương cực lực chủ trương để đứa bé ngồi chung ngựa với hần, nhưng Tử Uyển làm sao bằng lòng, chết sống muốn ở bên con báo, nó đã nhìn ra, con báo mới là người có quyền uy nhất trong bọn họ, tựa như tất cả mọi người đều nghe lời A Hạ, hơn nữa cái người gọi là “Thạch lưu” (*) dường như rất có địch ý với nó, Tử Uyển cho rằng đó là ghen tị, ghen tị đại thúc tóc bạc đối xử tốt với nó.

(* “Thạch lưu” nghĩa là “Cây lựu”, “Thạch lưu” phát âm giống “Thập lục”)

Đi tới một nơi đường núi hiểm trở trong núi, trước mặt là một đội nhân mã, đều là những tráng hán cười ngửa, vội vàng vàng, tựa như đang chạy đến nơi hẹn. Kỳ thật chỉ là một cuộc gặp gỡ ngẫu nhiên bình thường giữa núi mà thôi, người hai bên nhìn nhau một cái, ánh mắt lướt qua đối phương một chút liền tiếp tục đi về phía trước. Nhưng đột nhiên lúc này.....

“A! Đau quá!” Con báo cúi đầu thì thấy, Tiểu Trúc ngồi ở phía trước được hấn che chở đột nhiên ôm bụng cúi lưng, khi mở bàn tay bé nhỏ kia ra, đã thấy máu tươi đầm đìa, “Ồ ~ ~ ô ~ ~ chảy máu.....Người xấu.....Phụ thân.....Bọn họ là người xấu.....” Vừa sợ tới mức nước mắt không ngừng, vừa dùng bàn tay dính đầy máu chỉ vào đội nhân mã đối diện. Trên mặt vừa sợ hãi vừa thống khổ, vụn vụn nhảnh nhảnh.

Ánh mắt con báo chợt lóe hàn quang, không biết vì sao, thấy đứa bé này bị thương hấn lại khổ sở như có nhát dao đâm vào tim hấn.

Bàng Hồ, Kim Kiếm đi theo Hoàng thượng đã lâu, nhìn ánh mắt này của Hoàng thượng, hai người liền biết Hoàng thượng đã sinh sát ý, lập tức giẫm chân một cái, nhảy dựng lên nhắm về phía đối diện.

Mà đội nhân mã phía đối diện còn sững sờ như không biết đã xảy ra chuyện gì, bây giờ lại thấy có hai cao thủ đánh đến, mới vội vàng triển khai tư thế ứng chiến, Bàng Hồ và Kim Kiếm mặc dù có võ công cao, nhưng không thể địch lại đối phương đông người, vài lần thiếu chút nữa bị thương, An Thân vương thấy thế cũng từ trên lưng ngựa gia nhập vào cuộc chém giết.

Con báo lập tức ôm lấy đứa bé bị thương, trong lòng rất áy náy, không ngờ mình lại sơ ý đến như thế, có người phóng ám khí khiến đứa bé bị thương, vậy mà mình lại một chút cũng không phát hiện. Đang định cầm lấy tay Tiểu Trúc kiểm tra vết thương cho nó, lại có một người trong đám người lao ra đánh lén. Con báo che chở đứa bé, nghiêng mình, rút kiếm, đâm tới, động tác lưu loát, xoay người nhào tới đánh với người kia.

Sau khi đánh xong với người nọ, trở lại phát hiện không thấy Tiểu Trúc đâu. Lo lắng tìm trong đám người một vòng, lại thấy đứa bé kia đang ngồi xồm bên cạnh một người bị thương vì bị đâm. Sợ nó bị người kia gây thương tích, con báo vội vàng đi tới.

“Ha ha ha! Chơi thật vui!” Trong tay đứa bé kia cầm một thanh loan đao nhỏ thoáng cái đã đánh gãy gân tay của người bị thương kia, máu tươi phụt ra, bắn lên khuôn mặt phấn nộn của đứa bé, nó lại không để ý chút nào, vẫn là đáng vẻ thích thú, một đôi mắt trong suốt rực rỡ, lại giờ loan đao lên chuẩn xác đánh gãy gân chân của người kia.

“A!———” Tiếng khóc thét thống khổ của người nọ vang vọng chân trời, hoảng sợ vụn vụn thân mình, hai tròng mắt bởi vì khiếp sợ mà tơ máu nổi lên, “Ma quỷ!.....Ma quỷ.....”

Đứa bé kia dường như lại càng vui vẻ, cười khanh khách, dùng mũi dao ở trên ngực người kia một nét lại một nét vẽ một hình vẽ vụn vụn, giống như một đứa trẻ bình thường tiện tay vẽ nguệch ngoạc, cuối cùng, mới chậm rãi dùng dao một chút lại một chút đâm sâu vào trong tim, nghe tiếng khóc thét thê lương của người chết dưới đao mà cười ha ha.

Con báo bị một màn trước mắt này khiến cho chấn động ngây người.....Chính mình cũng đã vô số lần dùng đao sử kiếm, sát nhân đồ sinh, nhà để vương vẩn tàn khốc, người có thể lên được ngôi vua hiển nhiên không thể là người lương thiện tâm địa Bồ tát, cho dù hai tay dính máu cũng là điều tất nhiên.

Nhưng giờ phút này.....Một đứa bé nhiều nhất chỉ mới ba tuổi, đã tàn nhẫn như thế, tựa như ‘tàn nhẫn’ cũng không đủ để hình dung.....Dường như nó xem đây là niềm vui, trong đôi mắt thật to kia không có một chút sợ hãi, thương hại nào, ngay cả một chút chần chừ cũng không có, có cũng chỉ là niềm hưng phấn khi chơi đùa, giống như thứ nằm trên mặt đất không phải là người, mà là một khúc gỗ.....

Máu tươi, quỳ dị lan ra.....

Con báo một chưởng phong đánh bay loan đao trong tay Tiểu Trúc, hấn kéo nó lại, “Người có biết người đang làm cái gì hay không! Ai dạy người ác độc đến thế!” Hấn lay đôi vai nhỏ của đứa bé, không thể tin.

Đột nhiên, con báo nhớ tới cái gì, một phen vén xiêm y của đứa bé lên, phát hiện trên cái bụng trơn bóng mượt mà kia dường như là vết thương, ngay cả một chút vết ứ thâm cũng không có. Bên cạnh bình tĩnh đại

ngộ là khiếp sợ thấu đến tận tim! Đứa bé này vậy mà lại lợi dụng tình cảm và sự bảo vệ mà hẳn dành cho nó, giả vờ bị thương, khơi mào hai bên người đi đường vốn không hề có ân oán mà giết hại lẫn nhau.....

“Dừng lại!” Con báo hô một tiếng, quay đầu lại phát hiện chỉ có An Thân vương, Bàng Hồ và Kim Kiếm ba người đứng ở phía sau hắn, đội nhân mã qua đường kia sớm đã mất mạng hết, thi thể khắp nơi.....

Tử Uyển gãi gãi tai, không rõ thức thức tóc bạc này vì sao lại kích động như thế, phụ hoàng cũng sẽ không như vậy, lúc mình hai tuổi lần đầu tiên dùng dao đánh gãy gân tay của một tiểu thái giám, phụ hoàng rất cao hứng, thưởng cho nó cưỡi Tiểu Sa bơi một vòng trong hồ bơi (“Tiểu Sa” là biệt danh mà Tử Uyển đặt cho cá mập trong Hàn Đàm điện). Phụ hoàng còn thưởng thưởng dẫn nó đi xem “Giam đấu”, chính là đem hai tên dân đen nhốt trong một cái lồng sắt, dưới chân là tấm sắt được nung nóng, để cho hai người bọn họ đánh nhau, nếu không đấu đến đến khi có một người chết thì không mở cửa. Phụ hoàng thường xuyên chỉ vào máu của tên dân đen mà hỏi nó: “Tử Uyển, màu sắc này có đẹp không?” Hiển nhiên là Tử Uyển gật đầu, nó thích nhất chính là cái màu đỏ này.

“Nói! Là ai dạy ngươi như vậy!” Con báo không thể kiềm chế được mà rít gào với Tử Uyển, sự phẫn nộ truyền khắp tứ chi, chưa bao giờ hối hận như hôm nay.

Chưa từng có người dám rống lên với nó như vậy, ngay cả phụ hoàng cũng chưa bao giờ mắng hắn, nhiều lắm cũng chỉ dùng ám khí bắn hắn. Tử Uyển trừng lớn đôi mắt, có chút bị dọa cho choáng váng, “A Hạ.....A Hạ dạy.....” Tiện đà khóc lớn lên, “Oa oa oa.....Ngươi thật hung dữ.....Ta không để ý tới ngươi nữa.....Ồ.....Ta muốn đi về tìm A Hạ, ngươi là người xấu.....Oa.....”

Con báo tức giận đến mức ngực phập phồng lên xuống, gần như nói không nên lời. An Thân vương cuối cùng cũng từ trong khiếp sợ mà tỉnh táo lại, ác liệt nhìn đứa bé, “A Hạ là ai?”

“Ồ.....Ồ ô ô.....ta không nói cho các ngươi, các ngươi là người xấu.....” Tử Uyển một bụng ủy khuất cũng đã hóa thành nước mắt, khóc càng thêm dữ dội.

Con báo ôm nó lên, kéo quần nó xuống đặt nó ngồi lên đùi mình, vung tay lên đánh cái mông phẫn nộn kia “Bốp! Bốp! Bốp!” một chưởng lại một chưởng giáng xuống, “Ta xem ngươi còn học thứ xấu! Ta xem ngươi còn học thứ xấu!.....Về sau ngươi còn dám giết người nữa hay không! Còn dám nói dối nữa hay không!.....”

Không biết đánh bao nhiêu cái, An Thân vương và hai thị vệ ở một bên thấy mà trợn mắt há hốc mồm.

Tử Uyển đã khóc không ra nước mắt, nghẹn ngào thút thít, giọng nói khàn khàn, “không.....A a a không.....dám.....Không.....Không dám.....Ồ.....” Cái mông nho nhỏ đã sưng đỏ lên.

Rốt cuộc con báo mới dừng tay lại, buông nó ra, đứng dậy nhảy lên con ngựa bên cạnh rồi tiến về phía trước. Kim Kiếm vội vàng mặc quần vào cho đứa bé, xem ra dường như Hoàng thượng không định ôm nó nữa, nhưng dường như không định bỏ nó ở lại, Kim Kiếm chỉ có thể kiên trì ôm tiểu ác ma này ngồi ở phía trước, cưỡi ngựa theo phía sau Hoàng thượng.

Tử Uyển nghẹn ngào ngồi xuống, dâng lên nỗi oán hận và ủy khuất mà từ trước đến nay chưa từng có, thề muốn báo thù. A Hạ từng nói, thà bị giết, chứ không thể chịu nhục. Tử Uyển nó đường đường cũng là nam tử hán, hôm nay lại bị một tên thảo dân đánh đòn, quả thật là một nỗi nhục lớn.

Mọi người cưỡi ngựa đi được một đoạn đường, từ đầu đến cuối Con Báo vẫn âm trầm không mở miệng. Tử Uyển cũng đã sớm quên đi chuyện báo thù, nhìn không được trộm nhìn hắn vài lần, cảm thấy người này khi híp mắt lại thật đáng sợ, da đầu không khỏi run lên, rung mình một cái, “Hắt xì!”

Con báo đột nhiên ngừng lại, quay đầu, Tử Uyển trở nên căng thẳng, nghĩ rằng lại muốn đánh mông nó, sợ tới mức chui vào trong lòng Kim Kiếm.

Vó ngựa “lộc cộc” đi tới bên cạnh Tử Uyển, con báo một tay ôm lấy hắn, nghiêm mặt hỏi: “Lạnh?”

Tử Uyển căng thẳng nhắm mắt lại lắc đầu nguầy nguậy, lúc sau lại không lường được bàn tay đó không hạ xuống, mà mình lại rơi vào trong một mảnh ấm áp. Con báo dùng áo choàng của hắn ôm nó sát vào trong ngực mình, thuận tiện bắt lấy tay nó lồng trong tay mình mà chà xát.

Tử Uyển đột nhiên cảm thấy cái mũi cay cay, tựa như lần đó nó đi đến thiện phòng, cảm giác giống như lúc nó bị xây chân rơi vào trong chậu dấm chua, phải nín thở.

Chương 37: Bao phen hồn mộng được tương phùng (*)

(*Một câu trong bài thơ “Giá cô thiên kỳ” của Ân Kỷ Đạo)

Edit: Windy

“Hưu thư”

Tôi nhìn phong thư mà mình đã đoạt lấy từ tay Hoa Phỉ, hai chữ to trên phong thư đập vào mắt. Khó trách lại lén lút như vậy, thì ra là hiệp nghị ly hôn, có điều.....Có điều..... Có điều, hắn lấy vợ từ khi nào, tôi đã ở Bát Bảo giáo lâu như vậy rồi mà cũng không biết.

Mở thư ra nhìn một lần, không hiểu được, lại nhìn một lần, vẫn là không rõ, lại nhìn lần nữa, rốt cuộc dựa theo thói quen đảo ngược câu của tên họ Hoa điên điên khùng khùng này, cuối cùng mới hiểu được “Hưu thư” kỳ thật là viết tắt của “Hưu sinh dưỡng tức thư” (*)

(*Hưu sinh dưỡng tức thư: hình như là ”Thư xin đi tỉnh dưỡng” gì đấy. SS Rùa River tìm được trên baidu thì chỉ có “Tu sinh dưỡng tức”-tìm thời gian để nghỉ ngơi hồi phục)

“Viên muội, phu quân ta.....Á.....Đau quá!” Nghe thấy hắn lại bắt đầu tự xưng “Phu quân”, tay tôi không chút khách khí mà nhéo xuống.

“Đậu đỏ, số ta thật khổ! Làm sao lại gả ột lang quân không biết thương hoa tiếc ngọc như vậy!” Hoa Phỉ cố làm ra vẻ, nhào vào trong lòng Đậu Xanh.

“Tiểu thư, mệnh nha.....Đây đều là mệnh.....” Đậu Xanh một bên đau lòng giúp Hoa Phỉ xoa mu bàn tay, một bên u oán vỗ lưng gạt lệ cho hắn.

“Đủ rồi!” Tôi vỗ bàn. Chủ tớ hai người lập tức như tia chớp mà tách ra, ‘roạt’ một phát đứng thẳng tắp, giả vờ nhu thuận.

“Người muốn đi đâu hưu sinh dưỡng tức?” Trực giác cho thấy Hoa Phỉ lần này nhất định không phải đi tỉnh dưỡng đơn giản như vậy. Nội dung của bức thư này đến bức thư khác đều được viết tắt, có thể thấy được lúc viết bức thư hắn thập phần sốt ruột, chỉ có lúc cảm xúc bị kích động, hắn mới qua loa mà viết tắt, chắc là đã xảy ra việc gì lớn rồi, ngày hôm qua không biết hắn ở bên ngoài nghe được tin gì, lúc trở về có bộ mặt mất hồn mất vía, dáng vẻ đứng ngồi không yên, hỏi hắn thì hắn lại kéo tôi diễn tuồng giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo. Hôm nay nếu tôi không xông vào phòng hắn, dám chắc hắn sẽ bỏ lại lá thư này mà đi không lời từ biệt.

“Vi sư đã ẩn cư thâm sơn nhiều năm, giang hồ tưởng niệm ta, ta cũng tưởng niệm giang hồ. A! Ta đến đây! Giang hồ gió tanh mưa máu, giang hồ nhi nữ tình trường!” Hoa Phỉ bày ra vẻ mặt say mê.

Dựa vào công phu mèo ba chân cùng với tính tình sợ chết sợ phiền phức của hắn, đánh chết tôi cũng không tin hắn muốn đi tham dự cái gì mà giang hồ gió tanh mưa máu, chỉ sợ câu cuối cùng mới là mục đích của hắn. Tuy rằng bình thường hắn cũng tự in là “Hoa thiếu phong lưu”, khi xuất môn còn thích xán đến gần các tiểu cô nương xinh đẹp, cũng dính vào tôi như cháo, có điều, sống với hắn ba năm nay, tôi hiểu rất rõ suy nghĩ của hắn. Ở sâu trong nội tâm của hắn ẩn giấu một người, giấu rất sâu, thế nên đến tận giờ tôi vẫn không biết người đó là ai.

Không chỉ một lần, tôi từng vô ý từ ngoài cửa sổ thấy hắn một mình ở trong phòng nhìn một bức họa mà ngẩn người, thu lại vẻ mặt ngày thường, giống như bầu trời đêm sau khi pháo hoa đã tàn, trong mắt tràn đầy vẻ lạnh lẽo tịch mịch không thể che giấu, khiến trái tim người ta như bị bóp chặt đến đau đớn.

Cuối cùng, tôi thật sự không chịu được nữa, thừa dịp hắn không chú ý mà vào phòng hắn tìm bức họa kia, kết quả lúc vừa mở ra nhìn, tôi ngây người.....Trên đó xiêu xiêu vẹo vẹo vẽ một thứ căn bản nhìn không ra là con khỉ hay con người, thật sự làm người ta dở khóc dở cười, không biết phải cảm khái trình độ thưởng thức độc đáo của Hoa Phỉ, hay là cảm khái sự trừu tượng của bức tranh vẽ người này.

“Ủa? Hoa Phỉ đâu?” Làm sao mà tôi mới chỉ sững sốt chốc lát, hắn đã không thấy tăm hơi.

“Thiếu gia xuất môn, thiếu gia phân phó Đồ Nhi cô nương dạo gần đây không được ra ngoài, Đậu Đỏ sẽ phụ trách chăm sóc Đồ Nhi cô nương cho thật tốt.” Đậu Xanh đứng bên cửa rất nề nếp mà trả lời tôi.

Tôi nghiêng rằng, tưởng tượng bức thư trên tay mình chính là cổ của tên Hoa Phỉ kia, vò thành một cục.

Đậu Xanh từ trước đến nay đều xem lời nói của thiếu gia nhà bọn họ như thánh chỉ, đã nhiều ngày ngoài trừ lúc tôi đi nhà xí ra, gần như là theo sát một tắc cũng không rời, trước kia lúc Hoa Phỉ còn đây, còn cho phép tôi sáng sớm mỗi ngày mang sa che mặt đứng trước cửa điểm phát bánh ngọt cho bọn trẻ, nhưng hai ngày nay Đậu Xanh cơ bản không cho tôi ra khỏi cửa, nhiệm vụ phát bánh cũng được Táo Đỏ tiếp nhận.

Cứ như vậy ước chừng năm, sáu ngày trôi qua, buổi sáng một ngày tôi từ trong một trận tiếng vang lạnh lạnh “Cạch, cạch, cạch” mà tỉnh lại, chỉ thấy Đậu Xanh ngồi ở một góc phòng đang dùng cái chày giã thuốc bằng đá đào một vật cứng cứng gì đó.

Tôi hỏi nó đang làm gì, nó nói nó đang làm thuốc dẫn. Tôi tò mò muốn thò đầu nhìn thử một chút vật gì lại cứng như vậy.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ mới ló, một tia sáng chói mắt phản chiếu lại đập vào mắt tôi, tôi đẩy Đậu Xanh ra, nhặt cái vật nhỏ phát sáng kia lên, chợt giật mình có cảm giác như đã qua mấy đời.

Đó là một chiếc nhẫn, xung quanh chiếc nhẫn khảm một chuỗi kim cương nho nhỏ, chính giữa lại khảm một viên kim cương thật to đang phản chiếu ánh mặt trời rạng rỡ mới ló. Cho dù đã thấy nó cách đây mười mấy năm, nhưng sao tôi có thể quên cái vật chết tiệt đã đem tôi đến thế giới khác chứ.

Nhưng tôi nhớ rõ cái nhẫn này từ ngày tôi mới sinh ra đã bị phụ thân đưa cho con báo, làm sao bây giờ lại ở trên tay Đậu Xanh?

“Đậu Đỏ nhặt được chiếc nhẫn này ở đâu vậy?”

“Vừa nãy lúc Đồ Nhi cô nương chưa tỉnh dậy, Đậu Đỏ đi ra cửa thôn chơi một vòng thì nhặt được. Đậu Đỏ nghĩ rằng nếu mài nhỏ ra hẳn là có thể làm thuốc dẫn.” Đậu Xanh chớp chớp mắt.

Ông trời của tôi ơi, vậy mà nó lại vọng tưởng dùng một tảng đá bình thường mài nhỏ kim cương tự nhiên cứng nhất.....

Có điều, chùi ra một vết máu đỏ sẫm từ mặt trong chiếc nhẫn khiến mí mắt tôi đột nhiên nhắm đậy, có một loại cảm giác chẳng lành kéo đến. “Lúc Đậu Đỏ nhặt được chiếc nhẫn này, quanh đấy có người không?”

Đậu Xanh cúi đầu nhớ lại, “Hình như có một đám người giết tới giết lui, đang giành giật một đứa bé, chẳng có gì vui, nhưng bộ dạng của đứa bé kia cũng rất được, rất giống với Đồ Nhi cô nương.....”

“Mau! Mang ta tới cửa thôn!” Ngắt lời Đậu Xanh, tôi sốt ruột lôi nó ra ngoài. Trong đám người kia chắc chắn có con báo, vết máu trên nhẫn nhất định là của hắn.

Đậu Xanh làm sao bằng lòng, chết sống nín tôi lại không cho tôi bước ra khỏi phòng nửa bước. Lòng tôi gấp đến mức bốc hỏa, không biết nên làm gì bây giờ, chỉ biết dùng toàn lực đẩy tay Đậu Xanh ra, ồn ào :”Hắn xảy ra chuyện rồi.....Hắn đã xảy ra chuyện rồi.....Người cho ta ra ngoài đi.....” Một dòng nóng ẩm từ trong hốc mắt không thể kiềm chế được, trào lên.

“Đồ nhi cô nương, cô đừng khóc.....Cô đừng khóc....Ta sẽ mang cô đi.” Đậu xanh bối rối, chân tay luống cuống, đành công tôi trên lưng rồi dùng khinh công bay ra ngoài.

Còn chưa tới nơi, đã nghe thanh âm leng keng của binh khí chạm vào nhau, vào lúc sáng sớm ít người làm người ta hết hồn.

Đậu xanh kéo tôi nấp sau lùm cây ven đường, rồi tự mình cũng tiến vào ngồi xổm xuống. Tình hình thập phần hỗn loạn, không thể phân biệt rõ, chỉ thấy trong đám người đột nhiên nhảy ra bốn người mặc áo đen, trong đó có một người trên tay bế đứa bé, lúc quay lại mũi chân đã nhún xuống đất thì triển khinh công rất nhanh mà rút lui khỏi. Những người còn lại nhanh chóng khép chặt vòng vây, nếu nói vừa rồi còn có vài phân cổ kỵ, bây giờ đã buông tay mà xuất ra toàn lực công kích. Giữa trung tâm của bóng đen vây quanh, mơ hồ có thể thấy được một màu trắng óng ánh đang di chuyển.

Lòng tôi như thiêu như đốt, hối hận chính mình đã liều lĩnh, không mang theo Hạt Sen, Hoa Sinh bọn họ, bây giờ chỉ có tôi và Đậu Xanh, sao có thể đối phó với nhiều người như vậy.

Mặc kệ, lòng tôi quyết định, “Đậu Đỏ, trên người người có mang theo độc dược không?”

“Có mang theo.” Đậu Xanh sờ sờ ngực.

“Chờ một chút, để ta đi ra đó thu hút sự chú ý của bọn họ, đợi lúc bọn họ dừng đánh, người liền phóng độc, càng độc càng tốt!”

“Đồ nhi cô nương....” Đậu Xanh cắn môi do dự giữ chặt tôi.

“Đậu Đỏ yên tâm, ta sẽ không có việc gì.” Tôi cắn răng một cái, đứng lên, đi ra ngoài.

“Dừng tay! ” Tôi hướng về đám người đang chém giết kia mà hô to một tiếng, quả nhiên, tiếng binh khí giao nhau lập tức ngừng lại, tất cả mọi người ngoài ý muốn nhìn về phía tôi, tôi chưa từng thấy may mắn vì sự có mặt của mình đến thế, đủ để tranh thủ ít nhất năm giây thời gian.

Đậu Xanh nhảy lên, một làn bột phấn màu vàng từ trên trời giáng xuống. Tôi rất nhanh mà nhảy vào trung tâm vòng vây, đỡ người nọ đang gục trên mặt đất lên, lấy tay che toàn bộ miệng mũi của hắn lại, “Nín thở nhắm mắt!” Tôi ra lệnh.

Chỉ giây lát sau, bóng đen bốn phía đều ngã xuống, binh khí leng keng rơi xuống đất, theo đó là thất khiếu(*) chảy máu đen có độc. Tôi quay đầu, không đành lòng nhìn một cảnh chết chóc đầy tội nghiệt kia.

(*Thất khiếu: gồm hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng)

Sau một lúc lâu, tôi mới buông tay ra, đang định đứng dậy, lại bị ôm chặt lấy, rồi rơi vào cái ôm kia.

Bốn phía thật yên tĩnh, có tiếng chim hót trùng kêu trầm thấp, hạt sương lăn trên phiến lá sáng bóng tạo thành những vệt nước nhỏ dài, rơi xuống..... Tôi nghe thấy được tiếng thở dốc khe khẽ của mình, nghe thấy được tiếng tim đập chậm chậm của người bên dưới.....

Có một đôi tay run rẩy xoa mặt tôi, khẽ khàng viền theo khuôn mặt tôi, từ mũi trượt xuống, như chuồn chuồn lướt nước chạm vào đôi môi cánh hoa của tôi, cuối cùng nâng khuôn mặt tôi lên, lòng bàn tay thật lạnh lẽo.

“Vân.....Vân nhi?....”

Không hiểu sao lại có cảm giác hoảng hốt, tôi quay mặt đi không dám nhìn hắn, “.....Người.....Chắc là người.....Nhận nhầm người rồi.....”

Không biết chính mình đang nói gì, chỉ biết giấy dựa muốn đứng lên, nhưng liếc mắt một cái đã bắt gặp đôi mắt phượng quen thuộc kia.

Muôn ngàn cánh bướm trôi đi, vật đổi sao dời, nhưng chỉ một ánh mắt, đã khiến tôi ngừng giấy dựa, không thể động dậy.....

Ánh mắt kia, quá sâu thẳm, quá nồng nhiệt.....Rất đau đớn.....Rất yếu ớt, lộ rõ sự bất lực như vậy.....

Làn gió sớm mai nơi thôn dã nhẹ nhàng bám lên từng sợi từng sợi tóc bạc, lướt qua hai gò má tôi, mát lạnh như tuyết, ôn nhu như nước.

“Vì sao?.....Tóc của chàng.....Vì sao.....”Tôi bối rối xoa những sợi tóc bạc đầy đầu kia, hồi tưởng lại mái tóc đen bóng như gấm trước kia.

“Vân nhi.....Nàng thật sự là Vân nhi của ta.....” Lòng bàn tay đang nắm chặt lại của tôi đã hơi hơi ẩm ướt.

“.....Là ta.....Là ta.....” Tựa như thủy tinh dễ vỡ đến thế, bảo tôi làm sao có thể nhẫn tâm ném vỡ.

Trong phút chốc, tia sáng rực rỡ lại lần nữa rót vào đôi mắt phượng kia, ánh nắng trong suốt long lanh rót cuộc cũng chiếu vào một góc ẩm ướt kia.

“Vân nhi.....Thật sự là Vân nhi?.....”

“Là ta.....Là ta.....”

“Nàng thật sự là?.....”

“Là ta, ta là Vân nhi, ta chính là Vân nhi.....”

“Vân nhi?..... Còn sống?.....”

“Đúng vậy..... đúng vậy.....”Như có cái gai đâm vào, thiêu cháy cả cổ họng.....

.....

Cứ lặp đi lặp lại câu hỏi hai mươi mấy lần, hần mới chậm rãi nâng tay lên, xoa mặt tôi,

“Vân nhi, đã một ngàn một trăm mười hai ngày.....Lần này.....Đừng trốn tránh nữa.....Được không? Ta sợ.....Ta sợ lại không tìm được nàng.....”

Nước mắt, như bị đứt lìa, cứ thế rơi xuống.

“Được. Không bao giờ.....trốn tránh nữa.....”

Nụ cười, nở rộ bên khóe môi hần, đẹp đến mức làm cho người ta tan nát cõi lòng. Tựa như đã dùng hết một chút hơi sức cuối cùng, tay hần vô lực thả xuống.

Lòng chợt thắt lại, khí huyết toàn thân chảy ngược, “Làm sao vậy! Chàng mau tỉnh lại! Tỉnh lại đi!” Tôi lay lay hần, bối rối không biết làm sao.

“Đồ Nhi cô nương không nên gấp gáp, hần chỉ là hôn mê vì mất quá nhiều máu.” Đậu Xanh kiểm tra mạch đập của hần, “Trước hết chúng ta mau đưa hần về.”

Lúc này tôi mới thấy cả người hần đầy những vết thương to nhỏ, máu tươi đang ồ ồ tuôn ra ngoài, tôi tùy tay xé rách vạt áo của mình, xé thành từng mảnh, quấn lên mấy vết thương lớn trên tay, trên đùi hần.

“Ta sẽ công hần.” Vừa ngẩng đầu lên, đã thấy Hoa Phỉ nhiều ngày không gặp đang đứng trước mặt, không biết hần tới từ khi nào.

Hần công con báo lên lưng, xoay người trở về, tôi lo lắng theo sát phía sau hần, bỏ lỡ ánh mắt cô đơn chợt thoáng hiện khi hần xoay người.

Ban đêm, con báo bắt đầu phát sốt, ngủ không được yên ổn, không ngừng nói những lời vô nghĩa, có lúc gọi tên tôi, có lúc nói “Đứa bé”, có khi lại như thì thào “Tiểu Trúc”.....

Tôi càng không ngừng thay khăn ướt đắp lên trán hần, Hoa Phỉ cho hần loại thuốc tốt nhất rồi ngồi yên lặng uống trà ở một bên, Đậu Xanh thì ở ngoài cửa sắc thuốc.

Ngoài cửa sổ, trời lại bắt đầu đổ mưa, tí tách nhỏ giọt, một cơn gió lùa qua, rừng trúc vang lên tiếng xào xạt, như khóc như kể. Tôi nhẹ nhàng xoa mái tóc bạc của hần, lâm vào trầm tư.

Ba năm, ngoại trừ việc biết hần đăng đế xưng vương, còn lại hết thảy đều không biết.....Chỉ cần nghe được tin tức liên quan đến hần, tôi đều giả vờ câm điếc mà hết sức lảng tránh, chính mình cũng không rõ vì sao.....

Đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì, một đầu tóc bạc này.....Trong lòng chợt co rút đau đớn.....

Vì sao hần lại đến Tây Lũng quốc? Vì sao lại gặp phải thích khách? Hai mươi mấy người bao vây tấn công một mình hần, ngấm lại có chút sợ hãi không rét mà run.....Vì sao lại không có hộ vệ hộ giá đi theo? Đậu Xanh nói “Tranh đoạt đứa bé”, nhưng mà tranh đoạt đứa bé nào? Thích khách lại do ai sai khiến? Tất cả cứ như một màn sương mù, chỉ có thể chờ hần tỉnh lại mới biết được.....

Tôi kiểm tra, thấy nước trong chậu đã hết lạnh, liền đứng dậy định ra ngoài múc nước. Hoa Phỉ tiếp lấy cái chậu từ trong tay tôi, “Để ta đi lấy.”

“Không cần, nhiều ngày nay người ra ngoài giờ mới trở về, cứ nghỉ ngơi trước đi.” Lúc này mới phát hiện vẻ mặt phong trần của hần, có chút tiêu tụy, hoàn toàn mất đi thần thái của trước kia.

Tôi không phân minh gì nữa, cầm chậu sứ đi tới cái giếng ở phía tây lấy nước.

Mới vừa xách một thùng nước lên đang định đổ vào trong chậu, đột nhiên, sau gáy chợt đau đớn, không kịp la lên, đã rơi vào một màn đen tối.

43. Chương 37

Chương 36: Yển quen chốn cũ lại quay về (*)

(*Một câu trong bài thơ “Hoán Khê sa” của Ân Thù)

Edit: Windy

Hoạ bình nhàn triển Ngô sơn thủy.

Y thượng tửu ngân thi lý tự,

Điểm điểm hàng hàng,

Tổng thị thê lương ý.

[Diệp luyện hoa] – Yển Kỳ Đạo

Dịch thơ:

Bình phong hắt bóng non Ngô biếc.

Trên áo rượu hoen lời thơ dẹt.

Điểm điểm hàng hàng,

Đều gợi niềm ly biệt.

Tháng ba năm Khang Thuận thứ hai mươi mốt, thảo trường oanh phi (*)

(*Thảo trường oanh phi: Cây cỏ rậm rạp, chim oanh bay)

Ở phía tây bắc kinh thành Tây Lũng quốc, trong tửu lâu “Phú Xuân lâu” người đến người đi, thật náo nhiệt. Bây giờ là lúc chính ngọ, đúng là thời điểm khách nhân nhiều nhất, trên một tầng lầu ít nhất cũng có đến mười bàn đầy người, hoặc tốp năm tốp ba, hoặc hai hai đối ẩm, các loại người muôn màu muôn vẻ đều có. Điểm giống nhau duy nhất chính là gần như trên mỗi bàn đều có một loại thức ăn như nhau.

Nhắc tới món ăn đó, thật ra vốn dĩ cũng bình thường, chỉ là cá chép xào ớt, vừa mặn vừa cay, hương vị rất nặng, hơn một tháng sau khi ông chủ cho ra món ăn này, lại phát hiện nó không được ưa chuộng lắm, rất ít người ăn, cho dù ăn cũng không ăn đến hai ngụm, lần thứ hai đến ăn cũng tuyệt đối không ăn món này nữa. Ngay lúc ông chủ định hủy loại món ăn này khỏi thực đơn, thì có một quý nhân đến đây, từ đó số phận của món ăn này cũng thay đổi.

Tiểu nhị còn nhớ mang máng về ngày ấy, sau khi một khách quan mặc áo trắng thanh khiết ngồi xuống, nhìn thực đơn đầy ắp món ăn mà vẫn cứ chọn loại thức ăn này. Người bình thường chưa ăn được mấy ngụm cũng sẽ không chịu nổi hương vị vừa mặn vừa cay này, người nọ lại một ngụm tiếp một ngụm mà ăn sạch sẽ đĩa cá chép.

Ăn đến cuối cùng, cả đôi mắt của người nọ cũng đỏ lên vì cay, ánh mắt phủ một tầng hơi nước, tưởng rằng bị cay đến mức ngay cả nước mắt cũng chảy ra, cuối cùng còn ngồi ở đó nửa ngày. Lúc ấy điểm tiểu nhị liền cân nhắc, khách quan này không phải là bị cay đến choáng váng rồi đấy chứ, cũng không biết uống một ngụm nước, cứ như vậy mà ngồi ngơ ngác, ánh mắt mơ hồ, tựa như mặc sơn việt thủy (*) mà nhìn một nơi xa xa nào đó. Cho đến khi một hộ bộ viên ngoại thường đến điểm này bước vào cửa điểm, sau khi nhìn một vòng thì biến sắc, kinh sợ quỳ gối trước người nọ mà hô vạn tuế, toàn bộ người trong khách điểm đều kinh ngạc biết rằng người này không phải ai khác, vậy mà chính là hoàng đế đương triều của Tây Lũng quốc cải trang vi hành.

(*Mặc sơn việt thủy: xuyên núi vượt sông)

Khi hoàng đế nhìn thấy người quỳ đầy phòng thì mới giật mình phục hồi tinh thần lại, nói một câu: “Món ăn này rất ngon.”

Chưởng quầy cũng rất cơ trí, vội vàng quỳ xuống thỉnh hoàng thượng ban ón ăn này một cái tên.

“Vậy thì gọi là ‘Dung Nhan’ đi....” Sau khi hoàng đế ngẩn ngơ một lúc, lại để lại cái tên kỳ quái như vậy.

Một khi kim khâu (*) đã mở lời, từ đó về sau, món ăn này được nở mày nở mặt, tiếng tăm vang khắp kinh thành. Hoàng Thượng đã nói món ăn đó ngon, thì sẽ khiến cho dân chúng toàn thành nghe danh mà đến, mỗi người đều có một tâm lý kỳ quái, bình thường khi ăn món ăn vừa cay vừa mặn này thấy thật khó ăn, nhưng từ sau khi Hoàng thượng ban thưởng tên, lại thấy món ăn này thật ngon, vừa ăn vừa thầm than Hoàng thượng thật tinh mắt.

(*Kim khâu: miếng vàng)

Nhờ có món ăn này, một tửu lâu nhỏ nhỏ cũng được thơm lây mà trở nên phát đạt. Ban đêm chường quầy đếm số tiền kiếm được mà cười toe toét, có điều chường quầy cơ trí này có một chuyện nghĩ hoài vẫn không thông, rõ ràng chỉ là một món cá xào ớt, vậy sao Hoàng thượng lại đặt cho cái tên “Dung Nhan”. Sau lại một ngày đột nhiên hiểu được, từ “Dung” () này chẳng phải đọc giống như từ “Dung”() sao, nghe nói Hoàng thượng độc sủng Hoàng hậu nương nương, cùng nương nương phu thê tình thâm, hoàng hậu có khuê danh là “Sơ Dung Phiêu Tuyết”, chắc là Hoàng thượng ăn món ăn này lại nhớ tới hoàng hậu nương nương.

Lại nói, bây giờ là thời gian chính ngọ, ngoài trời là tà phong té vũ (*) nhu hòa, các khách nhân vừa ăn món ăn uống rượu, vừa bàn luận một ít tin tức, chuyện vui và truyền thuyết ít ai biết đến.

(*Tà phong té vũ: mưa phùn chao nghiêng theo gió)

Phải nói tin tức lớn nhất gần đây đó là ngày hai mươi tháng hai là tiệc mừng sinh nhật ba tuổi của tiểu vương tử Tử Uyển Phiêu Tuyết của Tuyết Vực quốc, chẳng những toàn thể Tuyết Vực quốc ăn mừng, mà ngay cả Thánh Thượng của Tây Lũng quốc bọn họ cũng tự mình đến chúc mừng, tặng đại lễ. Mỗi người đều than thở, tiểu vương tử này đúng là sinh ra đã có chỗ dựa vững chắc, vận mệnh thật sự rất tốt.

Nhưng sau sinh nhật của Tử Uyển Phiêu Tuyết lại xảy ra một chuyện hiếm lạ, nghe nói hoàng cung của Tuyết Vực quốc không biết đã đánh mất vật chí bảo gì, khiến cho Yêu vương rất tức giận chém không ít cung nhân, mấy đêm liền phái ám vệ tinh nhuệ tìm kiếm khắp nơi. Mà hoàng đế Hoàn Giác của Tây Lũng quốc sau khi biết chuyện cũng hết sức lo lắng khiếp sợ, sai cao thủ đại nội trợ giúp tìm kiếm vật báu này.

Có điều cũng phải nói, đây đều là chuyện của các vương công quý tộc, dân chúng làm sao hiểu được đây rốt cuộc là chuyện gì, người dân vẫn thích tâm sự những chuyện xảy ra xung quanh mình, ví dụ như trong tửu lâu lúc này đây.....

“Phụ thân, phụ thân, đều do Tiểu Trúc không ngoan, Tiểu Trúc không cẩn thận đánh vỡ chén trà.....” Một giọng nói của trẻ con thành công làm cho tửu lâu vốn ồn ào náo động lại trở nên yên tĩnh, ánh mắt của mọi người đều soàn soạt hướng về một bàn ăn nơi góc sáng sủa.

Một đứa trẻ áo tím quỳ gối trước bàn, quần áo thoạt nhìn là thứ vải tốt, đáng tiếc bị chà xát nên có hơi nhăn nhúm, trên khuôn mặt đứa trẻ cũng là vệt đen vệt trắng, bẩn bẩn như tượng đất, làm người ta không nhìn rõ diện mạo, nhưng ánh mắt vừa to vừa hắc bạch phân minh lại linh động, mắt phượng có hơi nhếch lên, giờ phút này trong mắt tràn đầy nước mắt ủy khuất đang chớp chớp, khiến người ta sinh lòng yêu thương.

Bàn tay nhỏ bé của đứa trẻ đáng thương đang níu lấy vạt áo của người ngồi cạnh bàn, người nọ một thân áo vải lại làm cho người ta sinh ra cảm giác hoa lệ không thể nhìn gần, dáng người cao ngất tuấn tú, khuôn mặt lãnh ngạo, một đôi mắt phượng nhếch lên lộ ra sự lạnh lẽo, càng khiến người ta phải chú ý đó là người này đầu tóc bạc trắng, vừa như thác nước đổ xuống đầy khí thế, lại như tơ lụa óng ánh rất chói mắt. Giờ phút này, đôi mày dài kia hơi chau lại, cúi đầu nhìn đứa bé trên mặt đất.

Ngồi bên trái người này là một thiếu niên tuấn tú chừng mười lăm tuổi, cũng nhìn đang nhìn đứa bé kia, trên mặt đầy vẻ giật mình khó hiểu. Mà bên phải người này là một vị trí bỏ trống, bày ra một cái bát cùng một đôi đũa, nhưng lại không thấy người ngồi. Có hai hán tử ngồi vị trí dưới, vừa nhìn đã biết là gia đình, thoát cái đứng lên muốn đưa tay xách tiểu hài tử kia lên.

Thân mình đứa bé kia chợt lóe, giống như vô ý mà tránh được khỏi tay hắn, vẫn níu lấy vạt áo của nam tử tóc bạc kia, “Oa” một tiếng liền bật khóc, “Ồ ô ô.....Tiểu Trúc không dám....phá vỡ đồ đạc nữa, phụ thân đừng bỏ Tiểu Trúc lại....Phụ thân cứ bảo Tứ thúc đánh mắng Tiểu Trúc cũng được, nhưng đừng bỏ Tiểu Trúc lại.....” Mọi người thốn thức, người cha này cũng quá tàn nhẫn, tiểu hài tử chân đi không vững, có đánh vỡ cái chén cái bát cũng là chuyện bình thường, vậy mà lại vì việc này vứt bỏ tiểu hài tử, nhìn đứa bé này toàn thân dính đầy vết bẩn, chắc chịu không ít khổ gặp không ít tội, tên hán tử vừa rồi chắc là “Tứ

thúc” trong miệng đứa bé, chắc là thường xuyên đánh mắng đứa bé này. Ánh mắt của mọi người đều hướng về “Người cha” kia, có mấy người lòng đầy cảm phần thiếu chút nữa là đứng lên mắng chửi người, lại ngại khí thế quanh thân hắn.....

“Ta không phải là cha của ngươi, chắc ngươi nhận lầm người rồi ~” Nam tử tóc bạc sau khi nhìn tiểu hài tử một lúc lâu rồi cuộc không nhanh không chậm mở miệng.

“Ô!.....Cha.....Cha.....Nương đã lên trời không cần Tiểu Trúc nữa.....Phụ thân không có lên trời, vì sao không cần Tiểu Trúc?.....Tiểu Trúc sẽ nghe lời, ngoan ngoãn chờ phụ thân cùng thúc thúc ăn cơm xong mới ăn cơm, chờ phụ thân cùng thúc thúc đi ngủ xong mới ngủ, Tiểu Trúc còn có thể châm trà cho phụ thân, khi Tiểu Trúc trưởng thành nhất định sẽ hiểu thuận với phụ thân.....Ô ô ô.....Phụ thân đừng bỏ Tiểu Trúc lại.....”

Vậy mà lại là một tiểu hài tử không có mẹ! Lúc này, mọi người rồi cuộc không nghe nổi nữa, vốn khe khẽ nói nhỏ đã trở thành cao giọng khiển trách.

Có một hán tử khỏe mạnh xắn tay áo đứng dậy, “Lão tử ta thật sự không nhìn được nữa! Hồ dữ còn không ăn thịt con! Nào có người như ngươi vậy! Ngược đãi chính con của mình còn chưa tính, bây giờ còn muốn bỏ rơi nó! Lần đầu lão tử mới thấy có người giữa ban ngày ban mặt mà không thừa nhận chính con của mình! Buồn cười! Nói dối cũng không soi gương, ánh mắt của đứa bé này và ngươi như đúc từ một khuôn ra, còn nói không quen biết? Ngươi muốn lừa ai đây?! Để đại gia ta phân xử!”

Mọi người đều gật đầu nói đúng, tỏ vẻ đồng ý, so sánh hai khuôn mặt, lông mi kia ánh mắt kia không có chỗ nào là không giống nhau.

Hán tử kia được mọi người lên tiếng ủng hộ, cơn tức lớn hơn nữa, vỗ cái bàn một cái rồi đi tới, “Bé con, đừng để ý cái tên lòng lang dạ sói này nữa, đi theo Chu đại bá đi! Chu đại bá nuôi ngươi!” Nói xong định ôm tiểu hài tử lên.

Nhưng không lường được tiểu hài tử này lại không mấy may di động, “Đại bá.....Tiểu Trúc không thể về nhà với ngươi, nương đã lên trời rồi, chỉ còn Tiểu Trúc mới có thể quan tâm hiểu thuận với phụ thân.....Hôm nay bởi vì Tiểu Trúc không ngoan mới làm phụ thân tức giận.....”

Một câu nói ra, mọi người lại than đứa bé này thật nhu thuận, oán người cha lãnh huyết này.

Mọi người bàn luận khiển trách loạn thành một đoàn, con báo lại như không nghe thấy gì, sâu trong nội tâm bị một câu của đứa bé kia khiến cho dao động —“Nương đã lên trời rồi không cần Tiểu Trúc nữa.....Phụ thân còn chưa lên trời.....Vì sao lại không cần Tiểu Trúc.....”

Trong ký ức dĩ vãng cũng từng có một giọng nói mềm yếu đứt quãng như vậy, tựa như từng nhát đao giáng xuống, máu tươi đầm đìa—“Nhưng mà.....Con cũng hiểu, nó nói rằng trọng trách trên vai đó quá nặng... Con nói, con muốn bay lên bầu trời, ở trên bầu trời không có ưu sầu, khụ khụ khụ... Chàng đừng trách con, đều là ta không tốt...”

.....

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hắn đột nhiên cúi người xuống, ôm lấy tiểu hài tử, bỏ lại một thối bạc trả tiền cơm, liền không nhìn ai cả mà xoay người ra khỏi tử lâu. Ba người khác đồng hành cùng hắn cũng rất ngạc nhiên, sau đó cũng vội vàng đứng dậy đi theo ra ngoài.

“Hoàng huynh, huynh đây là.....?” Sau khi vào nhà trọ, An Thân vương lo lắng, khó hiểu nhìn vị huynh trưởng xưa nay sát phạt quả quyết, bây giờ lại mang theo tiểu hài tử nữa đường nhảy ra nhận thân, lai lịch không rõ này là định làm gì đây.

“Niệm nhi nếu còn trên đời.....Chắc cũng đã lớn như vậy rồi.....”Bình thần như nước nói một câu, tràn ra không khí, khiến cho trong lòng An Thân vương có một trận chua xót, hít thở không thông.

Con báo nhợt nhạt cười, nỗi đau thương trong ánh mắt làm cho An Thân vương không đành lòng nhìn nữa.

“Nhưng mà, lỡ như....Vừa rồi Bằng Hồ bắt nó, thoát cái nó đã tránh thoát, dựa vào khả năng của Bằng Hồ, một tiểu hài tử ba, bốn tuổi làm sao thoát được.....?” An Thân vương vẫn rất lo lắng.

“Nói không chừng chỉ là trùng hợp thôi, khi ta ôm nó đã dò xét vài huyết vị của nó, mạch đập, hơi thở cũng không khác người thường, chắc rằng đứa bé này chưa từng tập võ.” Không biết vì sao, hần tự dưng có hảo cảm với đứa bé này, muốn bảo vệ nó, không muốn hiểu mà cũng không thích suy đoán của An Thân vương.

“Thiếu gia. Thuộc hạ đã theo lời thiếu gia phân phó, đã tắm rửa cho đứa bé rồi.” Thị vệ Bàng Hồ ở ngoài cửa thấp giọng xin chỉ thị.

“Vào đi.”

Cửa ‘chi nha’ một tiếng bị đẩy ra, Bàng Hồ và Kim Kiếm mang tiểu oa nhi đã tắm rửa xong, một thân nhẹ nhàng khoan khoái bước vào.

Con báo cùng An Thân vương quay đầu lại, đứa bé phấn điều ngọc mài nhếch miệng cười với con báo, khiến cho hai người đồng thời ngẩn ngẩn cả người.....

Ngoại trừ dung mạo ra, cái mũi kia, miệng kia, sự quyến rũ kia.....

Nụ cười như bông sen thanh khiết nổi trên mặt nước, hồn nhiên vui tươi, nếu không phải đã nhìn thấy nụ cười này hàng trăm hàng ngàn lần, tuyệt đối sẽ không nhìn ra sự thông minh ẩn giấu trong giả hoạt vô hạn, mà con báo hai người họ liếc mắt một cái liền nhận ra.....

Không vì điều gì khác, chỉ vì đứa bé này rất giống một người!

Làm sao lại là ánh mắt này?

Tử Uyển mất hứng, mỗi lần dưỡng nhìn nó cũng sẽ như thế này, rõ ràng là nhìn nó, nhưng cứ cảm thấy giống như không phải đang nhìn nó, từ trước đến nay chỉ có nó không nhìn người khác, làm sao đến phiên người khác không nhìn nó chứ. Dưỡng còn chưa tính, dù sao ngoài điểm ấy ra dưỡng đều rất tốt, bây giờ hai tên thảo dân này cũng dùng loại ánh mắt này nhìn hần, ngọn lửa trong bụng Tử Uyển bùng lên, liền quay đầu chạy ra ngoài.

Toàn bộ người trong phòng sửng sốt, không biết đứa bé này lại muốn làm gì. Bàng Hồ phản ứng đầu tiên, đưa tay ngăn nó lại, không ngờ thân mình nó lóc lên, Bàng Hồ bổ nhào vào khoảng không. Kim Kiếm cũng phản ứng lại, tiến lên bắt lấy đứa bé này, cũng không nghĩ rằng đứa bé này lại trơn trượt như cá chạch, Bàng Hồ và Kim Kiếm là hai cao thủ đại nội một trái một phải cũng không thể bắt được nó, có mấy lần xuyết nữa hai người đã tông vào nhau, đứa bé kia lại nổi lên thích thú, trốn tránh càng thêm vui vẻ.

Nhìn bộ pháp của nó quả thật không giống như người tập võ, nhưng lại giống như có thể đoán trước được mỗi chiêu thức của Bàng Hồ và Kim Kiếm, tránh đi rất chuẩn xác, thật kỳ quái.

An Thân vương cũng đứng dậy bắt nó, nhưng cũng vô ích. Ba cao thủ võ công bị một đứa bé ba tuổi trêu đùa xoay quanh, tình cảnh đó thật nói không nên lời khiến người ta dở khóc dở cười.

“Bang!” Đứa bé đang né trái tránh phải đột nhiên chuyển hướng, cười hì hì nhào vào trong lòng con báo, ba người bị nó quăn cho chóng mặt kia không kịp có đà dừng lại, tông vào nhau. Trong lòng Tử Uyển cười xì một tiếng, hừ, phụ hoàng nói rất đúng, thảo dân quả nhiên thật ngu ngốc. Nhìn lại An Thân vương vẻ mặt xấu hổ buồn bực kia, cơn tức của Tử Uyển cũng giảm xuống chút, xem người còn dùng loại ánh mắt này nhìn bản cung không!

Con báo nhìn khuôn mặt nho nhỏ của đứa bé trong lòng.....Năm ấy ở thủy đình bên hồ nước của Vân phủ, một cô gái đang cười đùa đuổi bắt cũng ngã vào trong lòng hần như vậy, khuôn mặt tinh xảo như vậy, ánh mắt kiêu căng khinh thường như vậy, phân hoa phù liễu, vượt qua năm rộng tháng dài dằng dặc như chồng vào nhau.....

Tay, thật cẩn thận xoa khuôn mặt kia, “Người.....Mẹ người là ai.....?”

“Tiểu Trúc không có mẹ.” Kỳ thật mẹ thì có nhiều lắm, Tử Hạ Phiêu Tuyết hậu cung giai lệ vô số, Tử Uyển cũng không rõ ai mới là mẹ của nó, hoặc tất cả đều là mẹ. Có điều, từ trước đến nay Tử Uyển thấy các nàng thật đáng ghét, cứ vờ ông ọ nững nịu mãi.

Ánh mắt con báo tối sầm, “Tên người là Tiểu Trúc?”

“Phụ thân không thừa nhận Tiểu Trúc sao? Ngay cả tên của Tiểu Trúc phụ thân cũng quên mất rồi.....Ô.....”

“Vì sao người lại gọi ta là phụ thân? Cha người có bộ dạng ra sao? Chính là giống như ta sao?” Tuy rằng trong lòng thật sự mê man, nhưng con báo đã không tự giác mà ôm đứa bé ngồi lên đùi, ôm lấy thân mình nho nhỏ của nó, nghe tiếng gọi “Phụ thân” mềm mại này thì rất hưởng thụ.

Đứa bé kia đột nhiên ngừng khóc, đôi mắt to hắc bạch phân minh chuyển động, “Phụ thân, con đói bụng.”

Nhìn một bàn thức ăn phong phú, Tử Uyển liền nhào vào tấn công. Từ ngày thứ hai sau khi sinh nhật chuẩn ra khỏi cung đến giờ, nó đã không được ăn một bữa cơm ra hồn. Trong cung rất chán, chỉ có phụ hoàng mới có thể chơi với nó một chút, nhưng A Hạ luôn bề bộn nhiều việc, nó lại bị lão thái giám Ngô Thanh dẫn theo một đám người theo đuôi, thật không vui chút nào. Vẫn là ngoài cung chơi vui hơn, ngoại trừ việc tìm thức ăn có chút phiền toái, những thứ khác đều tốt hơn trong cung. Có điều....Tử Uyển nhìn trộm người tóc bạc bên cạnh, ha ha! Tên thảo dân này thật sự là ngu ngốc, dễ dàng bị nó lừa như vậy, còn dễ lừa hơn cả mấy hạ nhân hầu hạ nó trong cung.

Con báo nhìn đứa bé trước mắt, nghi hoặc trong lòng cũng càng sâu, giống nhau ở chỗ đều có khẩu vị như nhau, chỉ chọn món ăn mặn không thích món ăn chay, giống nhau ở chỗ mỗi khi ăn cơm đều có vẻ mặt đắm chìm hưởng thụ, dù cho trời có sập xuống cũng không quan tâm.

Hay là Vân nhi thật sự còn sống.....! Đứa bé này chính là cốt nhục của Vân nhi?!

Nhưng nếu Vân nhi.....Nếu Vân nhi thật sự còn trên nhân thế.....Thì thời gian lại không khớp.....

An Thân vương ở bên cạnh cũng nổi lên nghi ngờ..... Giống! Thật sự là quá giống! Không nghĩ tới lần này cùng hoàng huynh đến Tây Lũng quốc tìm kiếm phương pháp nâng cao sản lượng lương thực lại có kỳ ngộ này.....Rốt cuộc đứa bé này có lai lịch ra sao.....Sẽ không phải là do người có mưu đồ gây rối cố ý phái tới chứ? Đã biết cố hoàng hậu là người mà Hoàng thượng tâm tâm niệm niệm, liền chọn đứa bé có diện mạo tương tự, thừa dịp trong lúc Hoàng thượng cải trang vi hành thì nửa đường nhảy ra nhận thân, cuối cùng lại tìm một thời cơ xuống tay.....Nếu thật sự như vậy, hậu quả thật không tưởng tượng nổi.....Không được, nhất định phải nhắc nhở hoàng huynh cảnh giác.

Ban đêm, Tử Uyển âm ỉ muốn ngủ chung với con báo, An Thân vương nói gì cũng không đồng ý, nhưng cứ nhìn khuôn mặt này, con báo vô luận như thế nào cũng không nhẫn tâm cự tuyệt được. Cuối cùng, Tử Uyển đạt được mục đích chớp chớp đôi mắt, vờ như khờ dại nhìn An Thân vương rồi đi, nhào vào lòng con báo, trong lòng tính toán một chút....Phụ hoàng phái người đi khắp nơi bắt nó về, đại thúc tóc bạc này thoát nhìn võ công rất cao, nếu ngủ cùng với hắn, sẽ không sợ bị bắt được. Hôm nay ở tửu lâu, vốn là đói bụng quá định tìm người nào đó ăn ké, liếc mắt một cái liền nhìn trúng tên thảo dân này, bây giờ lại cảm thấy mình thật thông minh, tựa như chim đại bàng gì gì đó mà A Hạ nói.

Ngày thứ hai, đoàn người của con báo mang theo một đứa bé thân phận không rõ tự xưng là “Tiểu Trúc” lên đường. Năm người cưỡi bốn con ngựa, hiển nhiên là Tử Uyển ngồi chung với con báo. Vốn An Thân vương cực lực chủ trương để đứa bé ngồi chung ngựa với hắn, nhưng Tử Uyển làm sao bằng lòng, chết sống muốn ở bên con báo, nó đã nhìn ra, con báo mới là người có quyền uy nhất trong bọn họ, tựa như tất cả mọi người đều nghe lời A Hạ, hơn nữa cái người gọi là “Thạch lưu” (*) dường như rất có địch ý với nó, Tử Uyển cho rằng đó là ghen tị, ghen tị đại thúc tóc bạc đối xử tốt với nó.

(* “Thạch lưu” nghĩa là “Cây lựu”, “Thạch lưu” phát âm giống “Thập lục”)

Đi tới một nơi đường núi hiểm trở trong núi, trước mặt là một đội nhân mã, đều là những tráng hán cưỡi ngựa, vội vàng vàng, tựa như đang chạy đến nơi hẹn. Kỳ thật chỉ là một cuộc gặp gỡ ngẫu nhiên bình thường giữa núi mà thôi, người hai bên nhìn nhau một cái, ánh mắt lướt qua đối phương một chút liền tiếp tục đi về phía trước. Nhưng đột nhiên lúc này.....

“A! Đau quá!” Con báo cúi đầu thì thấy, Tiểu Trúc ngồi ở phía trước được hắn che chở đột nhiên ôm bụng cúi lưng, khi mở bàn tay bé nhỏ kia ra, đã thấy máu tươi đầm đìa, “Ồ ~ ~ ô ~ ~ chảy máu.....Người xấu.....Phụ thân.....Bọn họ là người xấu.....” Vừa sợ tới mức nức nở không ngừng, vừa dùng bàn tay dính đầy máu chỉ vào đội nhân mã đối diện. Trên mặt vừa sợ hãi vừa thống khổ, vụn vụn nhả nhỏ.

Ánh mắt con báo chợt lóe hàn quang, không biết vì sao, thấy đứa bé này bị thương hắn lại khổ sở như có nhất đao đâm vào tim hắn.

Bàng Hồ, Kim Kiếm đi theo Hoàng thượng đã lâu, nhìn ánh mắt này của Hoàng thượng, hai người liền biết Hoàng thượng đã sinh sát ý, lập tức giẫm chân một cái, nhảy dựng lên nhắm về phía đối diện.

Mà đội nhân mã phía đối diện còn sững sờ như không biết đã xảy ra chuyện gì, bây giờ lại thấy có hai cao thủ đánh đến, mới vội vàng triển khai tư thế ứng chiến, Bàng Hồ và Kim Kiếm mặc dù có võ công cao, nhưng không thể địch lại đối phương đông người, vài lần thiếu chút nữa bị thương, An Thân vương thấy thế cũng từ trên lưng ngựa gia nhập vào cuộc chém giết.

Con báo lập tức ôm lấy đứa bé bị thương, trong lòng rất áy náy, không ngờ mình lại sơ ý đến như thế, có người phóng ám khí khiến đứa bé bị thương, vậy mà mình lại một chút cũng không phát hiện. Đang định cầm lấy tay Tiểu Trúc kiểm tra vết thương cho nó, lại có một người trong đám người lao ra đánh lén. Con báo che chở đứa bé, nghiêng mình, rút kiếm, đâm tới, động tác lưu loát, xoay người nhào tới đánh với người kia.

Sau khi đánh xong với người nọ, trở lại phát hiện không thấy Tiểu Trúc đâu. Lo lắng tìm trong đám người một vòng, lại thấy đứa bé kia đang ngồi xổm bên cạnh một người bị thương vì bị đâm. Sợ nó bị người kia gây thương tích, con báo vội vàng đi tới.

“Ha ha ha! Chơi thật vui!” Trong tay đứa bé kia cầm một thanh loan đao nhỏ thoảng cái đã đánh gãy gân tay của người bị thương kia, máu tươi phụt ra, bắn lên khuôn mặt phấn nộn của đứa bé, nó lại không để ý chút nào, vẫn là đáng vẻ thích thú, một đôi mắt trong suốt rực rỡ, lại giơ loan đao lên chuẩn xác đánh gãy gân chân của người kia.

“A!———” Tiếng khóc thét thống khổ của người nọ vang vọng chân trời, hoảng sợ vạy vẹo thân mình, hai tròng mắt bởi vì khiếp sợ mà tơ máu nổi lên, “Ma quỷ!.....Ma quỷ!.....”

Đứa bé kia dường như lại càng vui vẻ, cười khanh khách, dùng mũi dao ở trên ngực người kia một nét lại một nét vẽ một hình vẽ vạy vẹo, giống như một đứa trẻ bình thường tiện tay vẽ nguệch ngoạc, cuối cùng, mới chậm rãi dùng dao một chút lại một chút đâm sâu vào trong tim, nghe tiếng khóc thét thê lương của người chết dưới đao mà cười ha ha.

Con báo bị một màn trước mắt này khiến cho chấn động ngây người.....Chính mình cũng đã vô số lần dùng đao sử kiếm, sát nhân đồ sinh, nhà để vương vẩn tàn khốc, người có thể lên được ngôi vua hiển nhiên không thể là người lương thiện tâm địa Bồ tát, cho dù hai tay dính máu cũng là điều tất nhiên.

Nhưng giờ phút này.....Một đứa bé nhiều nhất chỉ mới ba tuổi, đã tàn nhẫn như thế, tựa như ‘tàn nhẫn’ cũng không đủ để hình dung.....Dường như nó xem đây là niềm vui, trong đôi mắt thật to kia không có một chút sợ hãi, thương hại nào, ngay cả một chút chần chờ cũng không có, có cũng chỉ là niềm hưng phấn khi chơi đùa, giống như thứ nằm trên mặt đất không phải là người, mà là một khúc gỗ.....

Máu tươi, quỳ dị lan ra.....

Con báo một chưởng phong đánh bay loan đao trong tay Tiểu Trúc, hung hãn kéo nó lại, “Người có biết người đang làm cái gì hay không! Ai dạy người ác độc đến thế!” Hắn lay đôi vai nho nhỏ của đứa bé, không thể tin.

Đột nhiên, con báo nhớ tới cái gì, một phen vén xiêm y của đứa bé lên, phát hiện trên cái bụng trơn bóng mượt mà kia dường như là vết thương, ngay cả một chút vết ứ thâm cũng không có. Bên cạnh bình tĩnh đại ngộ là khiếp sợ thấu đến tận tim! Đứa bé này vậy mà lại lợi dụng tình cảm và sự bảo vệ mà hắn dành cho nó, giả vờ bị thương, khơi mào hai bên người đi đường vốn không hề có ân oán mà giết hại lẫn nhau.....

“Dừng lại!” Con báo hô một tiếng, quay đầu lại phát hiện chỉ có An Thân vương, Bàng Hồ và Kim Kiếm ba người đứng ở phía sau hắn, đội nhân mã qua đường kia sớm đã mất mạng hết, thi thể khắp nơi.....

Tử Uyển gãi gãi tai, không rõ thúc thúc tóc bạc này vì sao lại kích động như thế, phụ hoàng cũng sẽ không như vậy, lúc mình hai tuổi lần đầu tiên dùng đao đánh gãy gân tay của một tiểu thái giám, phụ hoàng rất cao hứng, thưởng cho nó cười Tiểu Sa bơi một vòng trong hồ bơi (“Tiểu Sa” là biệt danh mà Tử Uyển đặt cho cá mập trong Hàn Đàm điện). Phụ hoàng còn thường thưởng dẫn nó đi xem “Giám đấu”, chính là đem hai tên dân đen nhốt trong một cái lồng sắt, dưới chân là tấm sắt được nung nóng, để cho hai người bọn họ đánh nhau, nếu không đấu đến đến khi có một người chết thì không mở cửa. Phụ hoàng thường xuyên

chỉ vào máu của tên dân đen mà hỏi nó:”Tử Uyển, màu sắc này có đẹp không?” Hiển nhiên là Tử Uyển gật đầu, nó thích nhất chính là cái màu đỏ này.

“Nói! Là ai dạy ngươi như vậy!” Con báo không thể kiềm chế được mà rít gào với Tử Uyển, sự phẫn nộ truyền khắp tứ chi, chưa bao giờ hối hận như hôm nay.

Chưa từng có người dám rống lên với nó như vậy, ngay cả phụ hoàng cũng chưa bao giờ mắng hấn, nhiều lần cũng chỉ dùng ám khí bắn hấn. Tử Uyển trừng lớn đôi mắt, có chút bị dọa cho choáng váng, “A Hạ.....A Hạ dạy.....” Tiện đà khóc lớn lên, “Oa oa oa.....Ngươi thật hung dữ.....Ta không để ý tới ngươi nữa.....Ồ.....Ta muốn đi về tìm A Hạ, ngươi là người xấu.....Oa.....”

Con báo tức giận đến mức ngực phập phồng lên xuống, gần như nói không nên lời. An Thân vương cuối cùng cũng từ trong khiếp sợ mà tỉnh táo lại, ác liệt nhìn đứa bé, “A Hạ là ai?”

“Ồ.....Ồ ô ô.....ta không nói cho các ngươi, các ngươi là người xấu.....” Tử Uyển một bụng ủy khuất cũng đã hóa thành nước mắt, khóc càng thêm dữ dội.

Con báo ôm nó lên, kéo quần nó xuống đặt nó ngồi lên đùi mình, vung tay lên đánh cái mông phẫn nộn kia “Bốp! Bốp! Bốp!” một chưởng lại một chưởng giáng xuống, “Ta xem ngươi còn học thứ xấu! Ta xem ngươi còn học thứ xấu!.....Về sau ngươi còn dám giết người nữa hay không! Còn dám nói dối nữa hay không!.....”

Không biết đánh bao nhiêu cái, An Thân vương và hai thị vệ ở một bên thấy mà trợn mắt há hốc mồm.

Tử Uyển đã khóc không ra nước mắt, nghẹn ngào thút thít, giọng nói khàn khàn, “không.....A a a không.....dám.....Không.....Không dám.....Ồ.....” Cái mông nho nhỏ đã sưng đỏ lên.

Rốt cuộc con báo mới dừng tay lại, buông nó ra, đứng dậy nhảy lên con ngựa bên cạnh rồi tiến về phía trước. Kim Kiếm vội vàng mặc quần vào cho đứa bé, xem ra dường như Hoàng thượng không định ôm nó nữa, nhưng dường như không định bỏ nó ở lại, Kim Kiếm chỉ có thể kiên trì ôm tiểu ác ma này ngồi ở phía trước, cưỡi ngựa theo phía sau Hoàng thượng.

Tử Uyển nghẹn ngào ngồi xuống, dâng lên nỗi oán hận và ủy khuất mà từ trước đến nay chưa từng có, thề muốn báo thù. A Hạ từng nói, thà bị giết, chứ không thể chịu nhục. Tử Uyển nó đường đường cũng là nam tử hán, hôm nay lại bị một tên thảo dân đánh đòn, quả thật là một nỗi nhục lớn.

Mọi người cưỡi ngựa đi được một đoạn đường, từ đầu đến cuối Con Báo vẫn âm trầm không mở miệng. Tử Uyển cũng đã sớm quên đi chuyện báo thù, nhin không được trộm nhìn hấn vài lần, cảm thấy người này khi híp mắt lại thật đáng sợ, da đầu không khỏi run lên, rùng mình một cái, “Hắt xì!”

Con báo đột nhiên ngừng lại, quay đầu, Tử Uyển trở nên căng thẳng, nghĩ rằng lại muốn đánh mông nó, sợ tới mức chui vào trong lòng Kim Kiếm.

Vó ngựa “lộc cộc” đi tới bên cạnh Tử Uyển, con báo một tay ôm lấy hấn, nghiêm mặt hỏi: “Lạnh?”

Tử Uyển căng thẳng nhắm mắt lại lắc đầu nguầy nguậy, lúc sau lại không lường được bàn tay đó không hạ xuống, mà mình lại rơi vào trong một mảnh ấm áp. Con báo dùng áo choàng của hấn ôm nó sát vào trong ngực mình, thuận tiện bắt lấy tay nó lồng trong tay mình mà chà xát.

Tử Uyển đột nhiên cảm thấy cái mũi cay cay, tựa như lần đó nó đi đến thiện phòng, cảm giác giống như lúc nó bị xảy chân rơi vào trong chậu dấm chua, phải nín thở.

Chương 37: Bao phen hồn mộng được tương phùng (*)

(*Một câu trong bài thơ “Giá cô thiên kỳ” của Ân Kỷ Đạo)

Edit: Windy

“Hưu thư”

Tôi nhìn phong thư mà mình đã đoạt lấy từ tay Hoa Phỉ, hai chữ to trên phong thư đập vào mắt. Khó trách lại lên lút như vậy, thì ra là hiệp nghị ly hôn, có điều.....Có điều..... Có điều, hấn lấy vợ từ khi nào, tôi đã ở Bát Bảo giáo lâu như vậy rồi mà cũng không biết.

Mở thư ra nhìn một lần, không hiểu được, lại nhìn một lần, vẫn là không rõ, lại nhìn lần nữa, rốt cuộc dựa theo thói quen đảo ngược câu của tên họ Hoa điên điên khùng khùng này, cuối cùng mới hiểu được “Hưu thư” kỳ thật là viết tắt của “Hưu sinh dưỡng tức thư” (*)

(*Hưu sinh dưỡng tức thư: hình như là ”Thư xin đi tỉnh dưỡng” gì đấy. SS Rùa River tìm được trên baidu thì chỉ có “Tu sinh dưỡng tức”-tìm thời gian để nghỉ ngơi hồi phục)

“Viên muối, phu quân ta.....Á.....Đau quá!” Nghe thấy hần lại bắt đầu tự xưng “Phu quân”, tay tôi không chút khách khí mà nhéo xuống.

“Đậu đỏ, số ta thật khổ! Làm sao lại gả ột lang quân không biết thương hoa tiếc ngọc như vậy!” Hoa Phi cổ làm ra vẻ, nhào vào trong lòng Đậu Xanh.

“Tiểu thư, mệnh nha.....Đây đều là mệnh.....” Đậu Xanh một bên đau lòng giúp Hoa Phi xoa mu bàn tay, một bên u oán vỗ lưng gạt lệ cho hần.

“Đủ rồi!” Tôi vỗ bàn. Chủ tớ hai người lập tức như tia chớp mà tách ra, ‘roạt’ một phát đứng thẳng tắp, giả vờ nhu thuận.

“Người muốn đi đâu hưu sinh dưỡng tức?” Trực giác cho thấy Hoa Phi lần này nhất định không phải đi tỉnh dưỡng đơn giản như vậy. Nội dung của bức thư này đến bức thư khác đều được viết tắt, có thể thấy được lúc viết bức thư hần thập phần sốt ruột, chỉ có lúc cảm xúc bị kích động, hần mới qua loa mà viết tắt, chắc là đã xảy ra việc gì lớn rồi, ngày hôm qua không biết hần ở bên ngoài nghe được tin gì, lúc trở về có bộ mặt mất hồn mất vía, dáng vẻ đứng ngồi không yên, hỏi hần thì hần lại kéo tôi diễn tuồng giả bộ ngỡ ngàng để lừa đảo. Hôm nay nếu tôi không xông vào phòng hần, dám chắc hần sẽ bỏ lại lá thư này mà đi không lời từ biệt.

“Vi sư đã ẩn cư thâm sơn nhiều năm, giang hồ tưởng niệm ta, ta cũng tưởng niệm giang hồ. A! Ta đến đây! Giang hồ gió tanh mưa máu, giang hồ nhi nữ tình trường!” Hoa Phi bày ra vẻ mặt say mê.

Dựa vào công phu mèo ba chân cùng với tính tình sợ chết sợ phiền phức của hần, đánh chết tôi cũng không tin hần muốn đi tham dự cái gì mà giang hồ gió tanh mưa máu, chỉ sợ câu cuối cùng mới là mục đích của hần. Tuy rằng bình thường hần cũng tự mình là “Hoa thiếu phong lưu”, khi xuất môn còn thích xán đến gần các tiểu cô nương xinh đẹp, cũng dính vào tôi như cháo, có điều, sống với hần ba năm nay, tôi hiểu rất rõ suy nghĩ của hần. Ở sâu trong nội tâm của hần ẩn giấu một người, giấu rất sâu, thế nên đến tận giờ tôi vẫn không biết người đó là ai.

Không chỉ một lần, tôi từng vô ý từ ngoài cửa sổ thấy hần một mình ở trong phòng nhìn một bức họa mà ngẩn người, thu lại vẽ cột nhà ngày thường, giống như bầu trời đêm sau khi pháo hoa đã tàn, trong mắt tràn đầy vẻ lạnh lẽo tịch mịch không thể che giấu, khiến trái tim người ta như bị bóp chặt đến đau đớn.

Cuối cùng, tôi thật sự không chịu được nữa, thừa dịp hần không chú ý mà vào phòng hần tìm bức họa kia, kết quả lúc vừa mở ra nhìn, tôi ngây người.....Trên đó xiêu xiêu vẹo vẹo vẽ một thứ căn bản nhìn không ra là con khỉ hay con người, thật sự làm người ta dở khóc dở cười, không biết phải cảm khái trình độ thưởng thức độc đáo của Hoa Phi, hay là cảm khái sự trừu tượng của bức tranh vẽ người này.

“Ủa? Hoa Phi đâu?” Làm sao mà tôi mới chỉ sững sốt chốc lát, hần đã không thấy tăm hơi.

“Thiếu gia xuất môn, thiếu gia phân phó Đồ Nhi cô nương dạo gần đây không được ra ngoài, Đậu Đỏ sẽ phụ trách chăm sóc Đồ Nhi cô nương cho thật tốt.” Đậu Xanh đứng bên cửa rất nề nếp mà trả lời tôi.

Tôi nghiêng rằng, tưởng tượng bức thư trên tay mình chính là cổ của tên Hoa Phi kia, vờ thành một cục.

Đậu Xanh từ trước đến nay đều xem lời nói của thiếu gia nhà bọn họ như thánh chỉ, đã nhiều ngày ngoại trừ lúc tôi đi nhà xí ra, gần như là theo sát một tắc cũng không rời, trước kia lúc Hoa Phi còn đây, còn cho phép tôi sáng sớm mỗi ngày mang sa che mặt đứng trước cửa điểm phát bánh ngọt cho bọn trẻ, nhưng hai ngày nay Đậu Xanh cơ bản không cho tôi ra khỏi cửa, nhiệm vụ phát bánh cũng được Táo Đỏ tiếp nhận.

Cứ như vậy ước chừng năm, sáu ngày trôi qua, buổi sáng một ngày tôi từ trong một trận tiếng vang lạnh lạnh “Cạch, cạch, cạch” mà tỉnh lại, chỉ thấy Đậu Xanh ngồi ở một góc phòng đang dùng cái chày giã thuốc bằng đá đào một vật cứng cứng gì đó.

Tôi hỏi nó đang làm gì, nó nói nó đang làm thuốc dẫn. Tôi tò mò muốn thò đầu nhìn thử một chút vật gì lại cứng như vậy.

Ánh mắt trời ngoài cửa sổ mới ló, một tia sáng chói mắt phản chiếu lại đập vào mắt tôi, tôi đẩy Đậu Xanh ra, nhặt cái vật nhỏ phát sáng kia lên, chợt giật mình có cảm giác như đã qua mấy đời.

Đó là một chiếc nhẫn, xung quanh chiếc nhẫn khảm một chuỗi kim cương nho nhỏ, chính giữa lại khảm một viên kim cương thật to đang phản chiếu ánh mặt trời rạng rỡ mới ló. Cho dù đã thấy nó cách đây mười mấy năm, nhưng sao tôi có thể quên cái vật chết tiệt đã đem tôi đến thế giới khác chứ.

Nhưng tôi nhớ rõ cái nhẫn này từ ngày tôi mới sinh ra đã bị phụ thân đưa cho con báo, làm sao bây giờ lại ở trên tay Đậu Xanh?

“Đậu Đỏ nhặt được chiếc nhẫn này ở đâu vậy?”

“Vừa nãy lúc Đồ Nhi cô nương chưa tỉnh dậy, Đậu Đỏ đi ra cửa thôn chơi một vòng thì nhặt được. Đậu Đỏ nghĩ rằng nếu mài nhỏ ra hẳn là có thể làm thuốc dẫn.” Đậu Xanh chớp chớp mắt.

Ông trời của tôi ơi, vậy mà nó lại vọng tưởng dùng một tảng đá bình thường mài nhỏ kim cương tự nhiên cứng nhất.....

Có điều, chùi ra một vết máu đỏ sẫm từ mặt trong chiếc nhẫn khiến mí mắt tôi đột nhiên nhắm lại, có một loại cảm giác chẳng lành kéo đến. “Lúc Đậu Đỏ nhặt được chiếc nhẫn này, quanh đây có người không?”

Đậu Xanh cúi đầu nhớ lại, “Hình như có một đám người giết tới giết lui, đang giành giật một đứa bé, chẳng có gì vui, nhưng bộ dạng của đứa bé kia cũng rất được, rất giống với Đồ Nhi cô nương.....”

“Mau! Mang ta tới cửa thôn!” Ngắt lời Đậu Xanh, tôi sốt ruột lôi nó ra ngoài. Trong đám người kia chắc chắn có con báo, vết máu trên nhẫn nhất định là của hắn.

Đậu Xanh làm sao bằng lòng, chết sống nín tôi lại không cho tôi bước ra khỏi phòng nửa bước. Lòng tôi gấp đến mức bốc hỏa, không biết nên làm gì bây giờ, chỉ biết dùng toàn lực đẩy tay Đậu Xanh ra, ồn ào: “Hắn xảy ra chuyện rồi.....Hắn đã xảy ra chuyện rồi.....Người cho ta ra ngoài đi.....” Một dòng nóng ẩm từ trong hốc mắt không thể kiềm chế được, trào lên.

“Đồ nhi cô nương, cô đừng khóc.....Cô đừng khóc....Ta sẽ mang cô đi.” Đậu Xanh bối rối, chân tay luống cuống, đành công tôi trên lưng rồi dùng khinh công bay ra ngoài.

Còn chưa tới nơi, đã nghe thanh âm leng keng của binh khí chạm vào nhau, vào lúc sáng sớm ít người làm người ta hết hồn.

Đậu Xanh kéo tôi nấp sau lùm cây ven đường, rồi tự mình cũng tiến vào ngồi xổm xuống. Tình hình thật hỗn loạn, không thể phân biệt rõ, chỉ thấy trong đám người đột nhiên nhảy ra bốn người mặc áo đen, trong đó có một người trên tay bế đứa bé, lúc quay lại mũi chân đã nhún xuống đất thì triển khinh công rất nhanh mà rút lui khỏi. Những người còn lại nhanh chóng khép chặt vòng vây, nếu nói vừa rồi còn có vài phần cố kỵ, bây giờ đã buông tay mà xuất ra toàn lực công kích. Giữa trung tâm của bóng đen vây quanh, mơ hồ có thể thấy được một màu trắng óng ánh đang di chuyển.

Lòng tôi như thiêu như đốt, hối hận chính mình đã liều lĩnh, không mang theo Hạt Sen, Hoa Sinh bọn họ, bây giờ chỉ có tôi và Đậu Xanh, sao có thể đối phó với nhiều người như vậy.

Mặc kệ, lòng tôi quyết định, “Đậu Đỏ, trên người ngươi có mang theo độc dược không?”

“Có mang theo.” Đậu Xanh sờ sờ ngực.

“Chờ một chút, để ta đi ra đó thu hút sự chú ý của bọn họ, đợi lúc bọn họ dừng đánh, người liền phóng độc, càng độc càng tốt!”

“Đồ nhi cô nương....” Đậu Xanh cắn môi do dự giữ chặt tôi.

“Đậu Đỏ yên tâm, ta sẽ không có việc gì.” Tôi cắn răng một cái, đứng lên, đi ra ngoài.

“Dừng tay! ” Tôi hướng về đám người đang chém giết kia mà hô to một tiếng, quả nhiên, tiếng binh khí giao nhau lập tức ngừng lại, tất cả mọi người ngoài ý muốn nhìn về phía tôi, tôi chưa từng thấy may mắn vì sự có mặt của mình đến thế, đủ để tranh thủ ít nhất năm giây thời gian.

Đậu Xanh nhảy lên, một làn bột phấn màu vàng từ trên trời giáng xuống. Tôi rất nhanh mà nhảy vào trung tâm vòng vây, đỡ người nọ đang gục trên mặt đất lên, lấy tay che toàn bộ miệng mũi của hắn lại, “Nín thở nhắm mắt!” Tôi ra lệnh.

Chỉ giây lát sau, bóng đen bốn phía đều ngã xuống, binh khí leng keng rơi xuống đất, theo đó là thất khiếu(*) chảy máu đen có độc. Tôi quay đầu, không đành lòng nhìn một cảnh chết chóc đầy tội nghiệt kia.

(*Thất khiếu: gồm hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng)

Sau một lúc lâu, tôi mới buông tay ra, đang định đứng dậy, lại bị ôm chặt lấy, rồi rơi vào cái ôm kia.

Bốn phía thật yên tĩnh, có tiếng chim hót trùng kêu trầm thấp, hạt sương lăn trên phiến lá sáng bóng tạo thành những vệt nước nhỏ dài, rơi xuống..... Tôi nghe thấy được tiếng thở dốc khe khẽ của mình, nghe thấy được tiếng tim đập chậm chậm của người bên dưới.....

Có một đôi tay run rẩy xoa mặt tôi, khẽ khàng viền theo khuôn mặt tôi, từ mũi trượt xuống, như chuồn chuồn lướt nước chạm vào đôi môi cánh hoa của tôi, cuối cùng nâng khuôn mặt tôi lên, lòng bàn tay thật lạnh lẽo.

“Vân.....Vân nhi?....”

Không hiểu sao lại có cảm giác hoảng hốt, tôi quay mặt đi không dám nhìn hắn, “.....Người.....Chắc là người.....Nhận nhầm người rồi.....”

Không biết chính mình đang nói gì, chỉ biết giấy dựa muốn đứng lên, nhưng liếc mắt một cái đã bắt gặp đôi mắt phượng quen thuộc kia.

Muôn ngàn cánh bướm trôi đi, vật đổi sao dời, nhưng chỉ một ánh mắt, đã khiến tôi ngừng giấy dựa, không thể động dậy.....

Ánh mắt kia, quá sâu thẳm, quá nồng nhiệt.....Rất đau đớn.....Rất yếu ớt, lộ rõ sự bất lực như vậy.....

Làn gió sớm mai nơi thôn dã nhẹ bám lên từng sợi từng sợi tóc bạc, sượt qua hai gò má tôi, mát lạnh như tuyết, ôn nhu như nước.

“Vì sao?.....Tóc của chàng.....Vì sao.....”Tôi bối rối xoa những sợi tóc bạc đầy đầu kia, hồi tưởng lại mái tóc đen bóng như gấm trước kia.

“Vân nhi.....Nàng thật sự là Vân nhi của ta.....” Lòng bàn tay đang nắm chặt lại của tôi đã hơi hơi ẩm ướt.

“.....Là ta.....Là ta.....” Tựa như thủy tinh dễ vỡ đến thế, bảo tôi làm sao có thể nhẫn tâm ném vỡ.

Trong phút chốc, tia sáng rực rỡ lại lần nữa rót vào đôi mắt phượng kia, ánh nắng trong suốt long lanh rót cuộc cũng chiếu vào một góc ẩm ướt kia.

“Vân nhi.....Thật sự là Vân nhi?.....”

“Là ta.....Là ta.....”

“Nàng thật sự là?.....”

“Là ta, ta là Vân nhi, ta chính là Vân nhi.....”

“Vân nhi?..... Còn sống?.....”

“Đúng vậy..... đúng vậy.....”Như có cái gai đâm vào, thiêu cháy cả cổ họng.....

.....

Cứ lặp đi lặp lại câu hỏi hai mươi mấy lần, hắn mới chậm rãi nâng tay lên, xoa mặt tôi,

“Vân nhi, đã một ngàn một trăm mười hai ngày.....Lần này.....Đừng trốn tránh nữa.....Được không? Ta sợ.....Ta sợ lại không tìm được nàng.....”

Nước mắt, như bị đứt lìa, cứ thế rơi xuống.

“Được. Không bao giờ.....trốn tránh nữa.....”

Nụ cười, nở rộ bên khóe môi hắn, đẹp đến mức làm cho người ta tan nát cõi lòng. Tựa như đã dùng hết một chút hơi sức cuối cùng, tay hắn vô lực thả xuống.

Lòng chợt thất lại, khí huyết toàn thân chảy ngược, “Làm sao vậy! Chàng mau tỉnh lại! Tỉnh lại đi!” Tôi lay lay hắn, bối rối không biết làm sao.

“Đồ Nhi cô nương không nên gấp gáp, hắn chỉ là hôn mê vì mất quá nhiều máu.” Đậu Xanh kiểm tra mạch đập của hắn, “Trước hết chúng ta mau đưa hắn về.”

Lúc này tôi mới thấy cả người hắn đầy những vết thương to nhỏ, máu tươi đang ồ ồ tuôn ra ngoài, tôi tùy tay xé rách vạt áo của mình, xé thành từng mảnh, quấn lên mấy vết thương lớn trên tay, trên đùi hắn.

“Ta sẽ công hắn.” Vừa ngẩng đầu lên, đã thấy Hoa Phỉ nhiều ngày không gặp đang đứng trước mặt, không biết hắn tới từ khi nào.

Hắn công con báo lên lưng, xoay người trở về, tôi lo lắng theo sát phía sau hắn, bỏ lỡ ánh mắt cô đơn chợt thoáng hiện khi hắn xoay người.

Ban đêm, con báo bắt đầu phát sốt, ngủ không được yên ổn, không ngừng nói những lời vô nghĩa, có lúc gọi tên tôi, có lúc nói “Đứa bé”, có khi lại như thì thào “Tiểu Trúc”.....

Tôi càng không ngừng thay khăn ướt đắp lên trán hắn, Hoa Phỉ cho hắn loại thuốc tốt nhất rồi ngồi yên lặng uống trà ở một bên, Đậu Xanh thì ở ngoài cửa sắc thuốc.

Ngoài cửa sổ, trời lại bắt đầu đổ mưa, tí tách nhỏ giọt, một cơn gió lùa qua, rừng trúc vang lên tiếng xào xạc, như khóc như kể. Tôi nhẹ nhàng xoa mái tóc bạc của hắn, lâm vào trầm tư.

Ba năm, ngoại trừ việc biết hắn đăng đế xưng vương, còn lại hết thảy đều không biết.....Chỉ cần nghe được tin tức liên quan đến hắn, tôi đều giả vờ câm điếc mà hết sức lảng tránh, chính mình cũng không rõ vì sao.....

Đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì, một đầu tóc bạc này.....Trong lòng chợt co rút đau đớn.....

Vì sao hắn lại đến Tây Lũng quốc? Vì sao lại gặp phải thích khách? Hai mươi mấy người bao vây tấn công một mình hắn, ngấm lại có chút sợ hãi không rét mà run.....Vì sao lại không có hộ vệ hộ giá đi theo? Đậu Xanh nói “Tranh đoạt đứa bé”, nhưng mà tranh đoạt đứa bé nào? Thích khách lại do ai sai khiến? Tất cả cứ như một màn sương mù, chỉ có thể chờ hắn tỉnh lại mới biết được.....

Tôi kiểm tra, thấy nước trong chậu đã hết lạnh, liền đứng dậy định ra ngoài múc nước. Hoa Phỉ tiếp lấy cái chậu từ trong tay tôi, “Để ta đi lấy.”

“Không cần, nhiều ngày nay người ra ngoài giờ mới trở về, cứ nghỉ ngơi trước đi.” Lúc này mới phát hiện vẻ mặt phong trần của hắn, có chút tiêu tụy, hoàn toàn mất đi thần thái của trước kia.

Tôi không phân minh gì nữa, cầm chậu sứ đi tới cái giếng ở phía tây lấy nước.

Mới vừa xách một thùng nước lên đang định đổ vào trong chậu, đột nhiên, sau gáy chợt đau đớn, không kịp la lên, đã rơi vào một màn đen tối.

44. Chương 38

Chương 38: Chén trà đưa hương thay rượu nồng (*)

(*Nguyên gốc là “Bôi lí tử trà hương đại tửu”- một câu trong bài thơ “Chúc mừng anh em” của Tiền Khởi. Không tìm được bản dịch nên mình dịch đại =)))

Edit: Windy

Bên tai có tiếng nước chảy róc rách, hương thơm mát của nước thanh tuyền như quanh quẩn nơi chóp mũi.

Mông mông lung lung mở mắt ra, ánh vào mắt là màu tím của màn che bao phủ xung quanh, thiên tâm ti trên người mềm mại như nước, thêu những đóa thủy tiên thướt tha xinh đẹp, rõ ràng là một loài hoa thanh nhã nhưng lại lộ ra vài phần yêu khí.

Tôi vén tấm chăn tơ tằm ra, chậm rãi ngồi dậy. Theo tiếng nước nhìn lại, đúng là một dòng thanh tuyền trong vắt, từ trên thạch bích bám đầy rêu xanh chảy xuống, rót vào trong hồ nước, hồ nước trong vắt thấy cả đáy, cá chép găm đỏ rực thản nhiên vẫy đuôi, trên mặt hồ là vài nhánh lục bình xanh um tươi tốt, đóa thủy tiên màu tím nhạt trôi trên mặt nước, mờ mịt như tỉnh lại từ trong giấc mộng.

Nước hồ nhẹ nhàng chảy, toàn bộ gian phòng, phải nói là cả một gian thạch thất đều tràn ngập nước, không có cái bờ nào. Tôi ngạc nhiên phát hiện nhuyển tháp mà mình ngủ được đặt trên một mảnh lá sen thật lớn thật dày, theo nước gợn chậm rãi chuyển động, tạo nên một vòng sóng gợn như gió.....

Cầm bị một bàn tay lạnh lẽo nâng lên, tôi ngạc nhiên nhìn vào một đôi mắt màu tím sâu thẳm, trong suốt như thủy tinh, lại lộ ra ánh sáng nhẹ nhàng đẹp đẽ, như kim châm muối xát ăn sâu vào xương cốt khiến cho người ta sợ hãi, tựa như sứ giả của cái chết.....

Tôi rùng mình một cái, theo bản năng co rút lại phía sau. Vậy mà vừa nãy lại không phát hiện có người nghiêng mình dựa vào trước tháp.

Hắn là ai vậy?

Một mái tóc màu tím tùy ý dùng một cây dương chi ngọc trâm kiểu dáng đơn giản cổ định, hàng mi dài mềm mại, con ngươi màu tím khép hờ, khuôn mặt như miếng ngọc lạnh lẽo, môi bạc như nước trong suốt lộ vẻ mĩa mai như sương lạnh giá, một thân áo gấm trắng, trên đó là tử long (*) múa vuốt, tường vân(*) thấp thoáng.

(*Tử long: rồng tím, Tường vân: mây lành)

Yêu mị, đối với hắn, tôi không nghĩ ra được từ thứ hai.

Ký ức cuối cùng của tôi là bị tập kích bên cạnh giếng, bây giờ sau gáy vẫn còn co giật đau đớn, ra tay cũng thật ngoan độc. Mà người ở trước mặt này tóc tím mắt tím, yêu khí hơn người lại mặc long bào.....Chính là người trong tin đồn không ai không biết.....Yêu vương.....Tử Hạ Phiêu Tuyết.....

“Chắc chắc, nhìn xem ta bắt được gì kia. Đúng là thu hoạch ngoài ý muốn, nàng nói xem, mỹ nhân của ta?” Nhắc lấy cầm tôi, hắn nghiêng người lại gần một chút. Yêu khí quỷ dị kia khiến cho người ta không tự giác mà lùi về phía sau.

Làm sao hắn tìm được tôi? Hoa Phỉ, Con Báo bọn họ hẳn khỏe chứ? Liệu có bị bắt hay không? Bỗng chốc trái tim tôi như bị treo lên.

“Lan chỉ đặt hương, thanh lương đạm nhã (*), Hương Thảo mỹ nhân quả nhiên là danh bất hư truyền.” hắn nắm một bàn tay của tôi ngả ngón đặt lên mũi, trong đôi mắt tím diêm dúa hiện lên ánh sáng lấp lánh, khiến tôi không kiềm được mà nghĩ đến cái chết.

(*Lan chỉ đặt hương, thanh lương đạm nhã : Đại khái là ” Hương thơm thanh khiết như lan, mát lạnh thanh nhã”)

Đột nhiên, trên tay đau đớn, trên đầu ngón giữa tay phải ứa ra một giọt máu đỏ tươi, lúc này tôi mới phát hiện trên tay hắn cầm một kim dài nhỏ như sợi tóc. Hắn cầm lấy tay tôi, trong nháy mắt vùng lên, giọt máu kia xệt một đường cong trong không trung rồi rơi xuống hồ, trong nháy mắt bị nước hồ làm tan đi.

Cá chép găm vốn nhàn nhã bơi dưới đáy nước đột nhiên bắt đầu quấy thân dữ dội trong nước, đau đớn giãy dụa như sắp chết, không lâu sau, cũng toi đời, trở mình đưa cái bụng trắng hếu nổi đầy trên mặt nước.

Tôi kinh ngạc nhìn hết thấy sự việc bất ngờ xảy ra này.

“Xì, xem ra cái lão yêu quái Hoa Phỉ kia vì trị độc mà cho nàng ăn không ít thứ tốt, hửm?” Hấn nhìn một hồ đầy cá chết, gợn gợn lên vài sợi tóc rụng xuống, “Ha ha, quả nhiên là trời cũng giúp ta.....” Lạnh lùng cười, đột nhiên hấn quay lại nhìn tôi, nắm lấy cằm tôi kéo đến trước mặt hấn.

Tay lạnh như băng xoa lên mặt tôi, giống như một con bạch xà trơn trượt ầm ướt bò qua hai gò má, bỗng chốc tôi không kiềm được mà run lên, “Nhưng mà, đáng tiếc hôm nay lại mất đi một dung nhan xinh đẹp, đúng là làm cho ta phải luyến tiếc.”

Tôi làm bộ lơ đãng nâng tay áo lên, trong cổ tay áo chính là độc dược các loại, tôi cũng không tin không độc chết được tên yêu nghiệt này. Còn dám nói xấu Hoa Phỉ là lão yêu quái.....

Hấn một phát kẹp chặt cổ tay tôi lại, mạnh đến mức gần như bóp nát xương cổ tay tôi, một bên không chút để ý mà mở miệng, “Làm vậy thật không hay. Mỹ nhân, nên ngoan ngoãn nghe lời, thông minh quá cũng không tốt lắm đâu, nàng nói xem?~~ Huống chi, ta còn hao tâm tổn trí mà chuẩn bị một phần đại lễ cho nàng.”

Hấn buông tay tôi ra, tay phải tôi mềm nhũn vô lực rũ xuống, cổ tay đau đớn như hỏa thiêu, tôi nghĩ nếu không gãy xương thì ít nhất cũng đã trật khớp, quả nhiên là mặt lạnh tâm ngoan.

“Bóp, bóp” Hấn vỗ tay hai cái, bên phải thạch thất đột nhiên “Uỳnh” một tiếng vang lên, lúc này tôi mới phát hiện phiến thạch bích bên đó là một cái cửa, từ hành lang ngoài cửa có một gã nam tử bước vào, dáng người cao ngất, trên tay ôm một đứa trẻ. Mũi chân điểm nhẹ trên mặt nước, nhảy lên vài cái, cuối cùng vung văng đứng một chân trên phiến lá sen cách chúng tôi gần nhất, quý dị đến cực điểm.

“Thuộc hạ tham kiến bệ hạ. Điện hạ đã ngủ rồi.’ Điện mạo của người này nhìn có chút quen mắt, hình như đã gặp ở nơi nào rồi.....

“Ừ. Ôm nó lại đây.” Từ Hạ Phiêu Tuyết chỉ chỉ cái giường, tay áo rộng thùng thình tùy ý vung lên, dựa lưng vào cột giường bằng ngà voi, nhìn thế nào cũng thấy giống như giáo chủ ma giáo, quý dị yêu mị, hoàn toàn không giống vua của một nước.

Người nọ nhẹ nhàng đặt đứa bé xuống cạnh tôi.

“Lui xuống đi.”

“Vâng, thuộc hạ cáo lui.” Nháy mắt, lại lướt nước cực nhanh.

Đứa bé kia mặc một bộ cẩm bào màu vàng, trên thêu hình cẩm tú phi long, cuộn tròn thân mình dựa lưng về phía tôi, phát ra tiếng phù phù khe khẽ như mèo con phơi nắng, đủ để thấy nó ngủ thật nhẹ nhàng vui vẻ. Vừa rồi người nọ gọi đứa bé này là “Điện hạ”, đoán chắc là đứa con mà dân gian đồn là được Yêu vương sủng ái—Từ Uyển Phiêu Tuyết. Có điều, tên yêu nghiệt kia vì cái gì mà vội ôm đứa con của hấn tới cho tôi xem.....

Đột nhiên, đứa bé kia trở mình, xoay lại đây, hai má cọ cọ trên tấm chăn tơ tằm không rời, thỏa mãn tiếp tục giấc mơ đẹp của nó.

Trong chớp mắt một cái xoay người kia, tôi đã ngỡ mình nhìn thấy thiên sứ.....

Lông mi thật dài tựa như hai cánh bướm đen, nhẹ nhàng hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng mềm mại tựa cánh hoa, đôi môi nhỏ nhỏ hơi hơi bĩu lên, óng ánh nước, cái tai xinh xắn như vỏ sò mà thượng đế không cần thận đánh rơi trên bãi biển, trắng nõn đáng yêu, được giấu kín một cách khôn khéo trong mái tóc đen mượt.....

“Sao thế? Không nhớ rõ à?” Giọng nói mĩa mai của Từ Hạ Phiêu Tuyết vang lên bên tai, làm tôi sợ đến mức ngẩn ra.

Hấn nắm lấy cằm tôi xoay mặt tôi về hướng hấn, đôi mắt tím nhìn chăm chăm vào mắt tôi trong chốc lát, “Chắc chắc, Ngũ Độc giáo đối nghề làm việc thiện từ khi nào vậy? Hoa Phỉ lại làm chú thôi miên nàng, là sợ nàng nhớ đến thương tâm?”

“Chú thôi miên? Tên Hoa Phỉ kia vì sao lại thôi miên tôi? Sợ tôi nhớ ra cái gì?

Đầu óc tôi đột nhiên hỗn loạn, có chút đau đớn vỡ ra.....

“Ừm ~~ lạnh quá.....” Thiên sứ bên cạnh khẽ lầm bầm, bắt đầu tỉnh lại.....Khoảnh khắc ánh mắt sáng ngời mở ra, một tiếng sấm rền vang nổ mạnh trong đầu tôi, từng đoạn trí nhớ đứt quãng như tuyết rơi chợt ùa về trong tôi.....

Trong phòng sinh nóng ẩm mùi máu, đám cung nữ bận rộn, bà mẹ mập mạp, thanh âm ồn ào.....”Nương nương, thêm chút nữa! Dùng sức! Lại dùng sức!”.....Cuối cùng, có gì đó thoát khỏi trói buộc từ cơ thể tôi, phá kén chui ra, mà tôi, mê man rơi vào bóng tối.....Tỉnh dậy lần nữa, là nước mắt cực kỳ bi ai của con báo, xen lẫn là câu chữ đứt quãng: “Vân nhi.....Vân nhi.....Đứa bé.....Đứa bé.....Không còn.....không còn.....”

Trái tim, tựa như bị khoét mất một lỗ.

Nhưng mà, nhưng mà đôi mắt sáng trong suốt thấy đáy trước mắt này, tại sao lại quen thuộc như thế.....Mắt phượng hơi hơi nhếch lên, mày rậm nghiêng nghiêng chạm vào tóc mai, con ngươi hắc bạch phân minh.....

Bỗng thấy lòng chua xót, thật chua xót.....Tim, bị bóp chặt đến máu tươi đầm đìa.....Đứa bé.....

Tay tôi run rẩy chần chờ xoa lên thiên sứ trước mắt như cảnh tượng huyền ảo.....

“A Hạ, nàng là ai?” Một câu nói ngây thơ, như một mũi nhọn đâm vào ngực, cơn đau ủa đến.

“Gọi phụ hoàng! Nàng ấy là mẹ ruột ngươi.” Tử Hạ Phiêu Tuyết chứng thực suy đoán của tôi.

Đúng là con tôi! Con của tôi! Ba năm.....Ba năm.....Vậy mà mẹ vẫn không biết sự tồn tại của con.....Đứa bé tách ra từ cốt nhục trong cơ thể tôi, nổi hử thẹn đầy bụng, bảo tôi làm sao đối mặt, thậm chí muốn ôm con vào trong ngực, thương con dỗ dành con, cho con một thế giới bình an tốt đẹp.....Nhưng lại để con rơi vào trong tay tên yêu nghiệt này, nhận giặc làm cha ba năm có thừa.....

“Mẹ?” Đó chẳng qua là chỉ là một câu hỏi chần chờ, nhưng cũng để khiến thể xác và tinh thần của tôi ảm áp như muốn tan ra. Tôi vươn tay, thật cẩn thận kéo thân mình nhỏ nhỏ mềm mại của nó vào lòng mình, khiến tôi cảm thấy ảm áp đến muốn khóc.....

“Con.....Con tên Tử Uyển phải không.....?”

Nó lại đột nhiên tránh khỏi vòng tay tôi, đứng dậy ngồi trước mắt tôi, hai tay nhỏ bé nâng mặt tôi lên xem, tôi chỉ biết mình tham lam nhìn chăm chú con, hận không thể gắt gao ôm con vào lòng.....Cái dáng vẻ nhũn mi kia giống như đúc với Con Báo, đôi mắt to hắc bạch phân minh vụt sáng, xinh đẹp tựa như bảo thạch.

Đột nhiên nó cười “khanh khách”, trong trẻo như chuông gió, lúc sau há mồm nói hai chữ làm tôi trợn mắt há hốc mồm: “Nương tử.” Tôi ngây ra hồi lâu không thể tiêu hóa hai chữ này, nó lại “Chụt!” một cái thật kêu lên má tôi.

“Dáng vẻ của nàng đẹp hơn so với phi tử của phụ hoàng, tuy rằng so ra thì kém hơn bản cung, nhưng bản cung quyết định, phong nàng làm hoàng hậu của bản cung. Còn không quỳ xuống tạ ơn. Tử Uyển là tước danh của bản cung, chỉ có phụ hoàng mới có thể gọi.” Tử Uyển liếc mắt nhìn tôi, hơi có phong phạm trên cao nhìn xuống của đế vương. Nhưng mà, nhưng mà.....Đầu tôi bị chấn động quá mạnh, hoàn toàn không thể phản ứng kịp.....

“Ồ nháo!” Đôi mắt tím của tên yêu nghiệt đang dựa vào trụ giường ngà voi kia chợt lóe, ngồi dậy, có một vật gì đó “Vút” một cái, cắt qua không khí, Tử Uyển nghiêng người về phía trước, ngã vào lòng tôi.

“Loảng xoảng” Tiếng một vật kim loại rơi xuống. Tôi ôm Tử Uyển, nhìn xuống nước, hóa ra là một cây đinh nhọn lớn đến ba tấc!

Tôi khẩn trương kéo Tử Uyển lại, kiểm tra từ trên xuống một lần, mới chắc chắn nó không bị thương gì, tôi có chút lo sợ mà ngồi co lại, gắt gao ôm nó vào lòng, bắt chắp cổ tay đang trật khớp của mình.

Lát sau, lửa giận bùng lên toàn thân, tôi bỗng ngồi dậy, không biết sức lực ở đâu ra, tôi nắm cổ áo tên yêu nghiệt kia, “Cái tên yêu nghiệt này! Tử Uyển chỉ là một đứa bé, muốn giết muốn chém ngươi cứ làm với ta, đừng ám khí với một đứa bé ba tuổi, ngươi đúng là không phải người!”

45. Chương 39

Chương 39: Dẫu có tương phùng cũng chẳng nhận ra (*)

(*Một câu trong bài thơ “Giang thành tử” của Tô Thức)

Edit: Windy

Lửa giận thiêu đốt khắp toàn thân, tôi ngồi bật dậy, không biết sức lực ở đâu ra, tôi nắm cổ áo tên yêu nghiệt kia, “Cái tên yêu nghiệt này! Tử Uyển chỉ là một đứa bé, muốn giết muốn chém người cứ làm với ta, đừng ám khí với một đứa bé ba tuổi, người đúng là không phải người!”

Hắn miễn cưỡng cười, gơ tay hất một cái, tay tôi liền tê dại đau nhức rồi buông lỏng ra.

“Yêu nghiệt? Nếu nói đến điều đó, nàng và ta hai người thật xứng đôi.” Hắn phất ống tay áo rồi lại quay người dựa vào cột giường ngà voi, “Mới sinh ra đã có thể nói, quyến rũ biểu huynh, mê hoặc thái tử, cảm dỗ Vương gia, bây giờ lại thêm một giáo chủ Ngũ Độc giáo, không phải yêu nữ thì sao lại có những thủ đoạn này.”

Tôi ôm Tử Uyển hừ lạnh một tiếng, “Người không sợ ngay cả người ta cũng cảm dỗ chứ?”

“Ha ha ha, có chút thú vị đấy. Chỉ tiếc.....” Ánh mắt càn rỡ kia đảo quanh trên cơ thể tôi, ánh mắt kia lại khiến cho người tôi có cảm giác không tốt, hắn khẽ nhếch khóe miệng, chứa ý cười châm chọc, “Chỉ tiếc ta chọn nữ nhân, chỉ nhìn dáng người, không coi trọng khuôn mặt. Có điều, nếu nuôi dưỡng một thời gian.....” Ánh mắt hắn lại dừng trên ngực tôi lần nữa, tựa như đang đánh giá.

Tôi thật muốn xông lên tát cho hắn hai cái, rồi một phát đá hắn xuống nước dìm chết hắn. Nhưng mà, xét thấy bài học vừa rồi, tôi biết đây là hành động rất không sáng suốt, tên yêu nghiệt này chẳng những vô công cao cường, hơn nữa ra tay tuyệt đối không nhân từ mà nương tay. Chỉ có thể giữ sinh lực, mới có thể nghĩ cách đấu với hắn, nhất định phải mang Tử Uyển rời khỏi nơi này.

Chẳng trách năm đó lúc lâm bồn, có người không ngừng khuyên Con Báo ra khỏi phòng sinh, chắc chắn là để đánh tráo đứa bé, bà mẹ này hẳn là gian tế mà Tử Hạ Phiêu Tuyết mua được.

Nhưng Vì sao hắn phải tráo đứa bé? Nếu để uy hiếp Con Báo, năm đó khi Con Báo đăng ngôi, hắn đã đem con át chủ bài ra, nhưng vì sao lại đem Tử Uyển đi, vì sao lại nuôi dưỡng đến ba năm?

Ba năm này.....Không biết đứa bé đã trải qua thế nào.....Vừa rồi Tử Uyển như đã biết trước mà ngã vào lòng tôi tránh né ám khí, động tác thành thạo, có thể thấy được tên yêu nghiệt đáng chém ngàn đao này thường xuyên dùng ám khí bắn nó, nếu không, làm sao Tử Uyển có thể tránh né thuần thục như thế.....Trái tim không thể kiềm được mà co rút lại, chưa từng sợ đến thế.....Ba năm.....Vậy mà Tử Uyển lại lớn lên như vậy.....

“Đau ~” Tử Uyển tránh khỏi lòng tôi, tôi nhanh chóng buông tay ra, trách mình sơ ý, trong lúc thất thần vậy mà vô thức lại nắm chặt tay làm đau con.

Tử Uyển thoáng cái đã thoát khỏi vòng tay tôi, xuống giường, hai chân nhảy lên lá sen gần chúng tôi nhất, ngồi xổm trên đó. Tầm lá sen kia vừa vạm có thể chứa đủ thân mình nho nhỏ của nó.

Nhìn thấy phiến lá lắc lư, trong lòng lại phát hoảng, theo bản năng định đi xuống kéo nó lên, lại phát hiện mình không thể động dậy, không biết tên yêu nghiệt kia điểm huyết tôi từ lúc nào.....

“Người đâu.”

Cửa thạch bích lên tiếng trả lời mở ra, một thái giám lớn tuổi mặt cúi thấp, khoanh tay đứng ngoài hành lang, “Bệ hạ có gì phân phó?”

“Mang điện hạ về Nguyệt Hoa điện.”

“Vâng” Lão thái giám kia lập tức lướt nước bay về hướng Tử Uyển, thân mình Tử Uyển chột cú thấp xuống, lão thái giám ôm phải khoảng không. Tử Uyển quỳ xồm trên lá sen, lấy tay làm mái chèo, hướng về hai bên khua nước, lá sen tựa như một chiếc thuyền lá nhỏ chậm rãi chuyển động, tôi ở một bên mà lòng nóng như lửa đốt, sợ Tử Uyển ngã vào nước.

Tử Uyển khua nước, xoay vòng trái phải, lão thái giám như bóng với hình muốn bắt lấy nó, lại nhiều lần vồ hụt, có một lần còn suýt nữa ngã vào trong hồ nước, bắt đầu có chút đuối sức thở hồng hộc. Trái tim lại theo từng động tác của Tử Uyển mà nhảy lên.

“Phế vật.” Tử Hạ Phiêu Tuyết không hờn không giận mà đứng dậy, vạt áo rộng thùng thình tản ra sau người.

“Lão nô đáng chết! Lão nô đáng chết!.....” Lão thái giám kia sợ tới mức quỳ gối lạnh run trên một mảnh lá sen.

Đuôi mắt Tử Hạ Phiêu Tuyết liếc về phía hắc một cái, từ trước mặt tôi phi thân nhảy lên, vạt áo lướt qua chớp mũi tôi, đọng lại mùi vị nước thanh khiết. Trong nháy mắt còn chưa kịp nhìn rõ, hắc lại bay xuống dưới, trong lòng là Tử Uyển đang giãy dụa.

“Con không muốn về!” Tử Uyển quật cường giãy dụa thân mình.

“Nghe lời!” Ánh tím trong mắt Tử Hạ Phiêu Tuyết vừa chuyển, sắc bén liếc nhìn Tử Uyển một cái, Tử Uyển lập tức im lặng, ngoan ngoãn mặc cho lão thái giám đến ôm, trước khi đi liếc một cái, u oán nhìn tôi.

Cái liếc mắt ủy khuất kia khiến cho tôi vô cùng chua xót, thật muốn ôm nó vào ngực vỗ về.....

Sau khi cánh cửa thạch thất đóng lại, Tử Hạ Phiêu Tuyết bắn ra một vật gì đó ngay giữa eo tôi, sau trận tê dại trong nháy mắt, thân mình rốt cục có thể hoạt động. Vừa ngẩng đầu lên đã thấy gương mặt của hắc không biết khi nào trong nháy mắt đã phóng đại trước mặt tôi, tôi theo bản năng muốn tránh đi, đột nhiên lại nghĩ, cứ mặc cho hắc hôn đi.

Kiểm chế sự ghê tởm dờn sóng lấp biển trong dạ dày, tôi hung hãn cắn khoanh miệng mình, dùng môi lưỡi đem máu tanh ngọt đưa vào sâu trong miệng hắc. Ngoài dự đoán là, khi đôi môi lạnh như băng kia rời khỏi tôi, ngoại trừ chính tôi thiếu dưỡng khí sắp hít thở không thông, tên yêu nghiệt kia lại không có một chút dấu hiệu trúng độc. Nhưng rõ ràng vừa rồi một giọt máu của tôi đã độc chết một hồ cá mà, kịch độc như thế dùng trên người hắc sao một chút phản ứng cũng không có.....

“Cho nên ta đã nói, nữ nhân không thông minh thật là tốt. Nhìn xem, làm nàng bị thương, khiến lòng ta cũng đau.” Tử Hạ Phiêu Tuyết lau vệt máu đỏ tươi nơi khoe môi, giọng mỉa mai như sương lạnh.

“Triệu Lê Mậu và Hoa Phỉ đang ở đâu?!”

“Ha ha!” Hắc lật mu bàn tay, thanh tuyền chảy xuôi trên thạch bích cách một khoảng không cứ như vậy mà bị hắc dùng nội lực vốc lên, hắc vốc nước lên rửa tay, “Xem ra mỹ nhân rất coi trọng ta, nếu không bắt bọn họ đến thì đã làm y nhân thất vọng rồi. Nếu không phải Tiểu Tử Uyển của chúng ta chuẩn khỏi cung ngoài ý muốn gặp được phụ thân, ta vẫn sẽ không biết Hương Trạch hoàng đế cải trang vi hành đến Tây Lũng, cơ hội như thế sao có thể bỏ qua. Đêm qua vốn đã bắt được hắc, không nghĩ tới Ngũ Độc giáo chúng đều ở đó. Có điều, ông trời đối đãi không tệ, tặng Bạc Hà mỹ nhân ngoài ý muốn mà sống lại cho ta.....Lưỡi đã giăng rồi, còn sợ không bắt được cá sao?”

Như thế xem ra, Hoa Phỉ và Con Báo bây giờ cũng chưa rơi vào trong tay hắc. Tôi ấy một mình tôi đi lấy nước, chỉ có một mình nên mới bị hắc bắt. Mà ngày đó vây đánh Con Báo chắc chắn là người của Tử Hạ Phiêu Tuyết, đứa bé trong miệng Con Báo nói lúc hôn mê chính là Tử Uyển.....

“Nếu người muốn dùng ta và Tử Uyển uy hiếp Triệu Lê Mậu, chỉ sợ đã tính toán sai rồi.” Tôi lạnh lùng nhìn hắc, “Hắc muôn vàn khó khăn nghĩ cách đăng đế xưng vương, giang sơn và mỹ nhân, bên nào nhẹ bên nào nặng, sao lại không phân biệt rõ? Mỹ nhân có thể cưới tiếp, con cái có thể sinh tiếp, người muốn hắc vì hai mẹ con ta mà cắt đất nhường nước.....Không khỏi quá ngây thơ rồi!” Con Báo cũng không phải tôm tép yếu đuối mặc người ta thao túng, hưởng chi, ngay cả Tử Uyển tôi cũng đã sinh rồi, có thể thấy được cái gì mà nếu phá “Đóa huyết cúc” sẽ đoạn tử tuyệt tôn cũng không phải là lời nói chính xác trăm phần trăm, hơn nữa có Hoa Phỉ còn sợ gì có độc không thể giải sao? Chắc chắn về sau Con Báo vẫn sẽ có con nối dòng.

“Chắc chắc, thật sự là một mỹ nhân không làm cho người thích được.” Hắn sờ sờ hai má tôi, tôi hung hăng nghiêng về một bên, chán ghét sự đụng chạm như rắn nước này, “Như nàng mong muốn, hiển nhiên ta sẽ không khờ dại như thế đâu.” Hắn cười, đứng lên.

“Đừng quên Tiểu Tử Uyển của chúng ta vẫn còn đang ngủ ở Nguyệt Hoa điện, mỹ nhân tốt nhất ngoan ngoãn ở đó đi.” Trước khi phát tay áo đi ra, để lại một câu. Đơn giản là hắn muốn dùng đứa bé uy hiếp tôi phối hợp cho tốt, sợ tôi muốn tự sát hay gì đó. Tôi mà lại hồ đồ đến nỗi này sao.....Nhưng mà, tôi thật sự chán ghét cái câu “Tử Uyển của chúng ta” của tên yêu nghiệt kia, khiến cho người ta muốn xông lên đánh hắn một phát.

Có điều, hắn bắt tôi và Tử Uyển, nếu không phải để uy hiếp Con Báo, thì để làm gì?

Vô tri vô giác, cũng không biết đã gây người ở trong thạch thất quái dị này mấy ngày, toàn bộ ánh sáng ở đây đều nhờ vào bốn viên dạ minh châu cực lớn ở bốn góc trên đỉnh, căn bản là không nhìn thấy ánh nắng bên ngoài. Từ ngày ấy, cái tên thị vệ đã đưa Tử Uyển vào đến đưa cơm cho tôi, nếu theo tiêu chuẩn một ngày ba bữa cơm mà nói, tôi ước đoán từ sau khi tôi tỉnh lại đã sáu ngày trôi qua.

Trong sáu ngày này, Tử Hạ Phiêu Tuyết không thấy mặt đâu. Mà Tử Uyển cũng không, luôn không thể kiểm được mà nhớ đến nó, không biết nó có ăn cơm no không, hàng đêm có ngủ ngon không, ngày ngày có mặc ấm không, có bị tên yêu nghiệt kia đánh chửi không.....

Sáu ngày, tôi ngoại trừ hỏi được từ miệng tên thị vệ kia cái tên “Mục Lăng” của hắn ra, còn lại một chữ cũng không nạy ra được, ngay cả xương cổ tay tay phải cũng không chịu giúp tôi nắn lại, không hổ là chó săn trung thực của tên yêu nghiệt kia. Mỗi ngày sau khi tôi ăn xong đều đều biến mất trong chớp mắt.

Nghe nói, đảng phát xít Nazi (*) từng phát minh một loại khổ hình khéo léo mà ác độc —— đem một người hoàn toàn bị cô lập. Không dùng khổ hình xác thịt mà thu xếp cho người đó vào một nơi hoàn toàn hư vô, bởi vì tất cả mọi người đều biết, trên thế giới ngoài hư vô không gì có thể khiến tâm hồn người ta sinh ra một loại áp lực như vậy. Ngăn cách hoàn toàn, chính xác là hoàn toàn trống rỗng.

(*Nazi: Đảng phát xít do Hít-le cầm đầu)

Tối ngày thứ tám, đến lúc tôi ngay cả từng đóa hoa thủy tiên trong thạch thất có bao nhiêu cánh hoa cũng thông thuộc, tôi nghĩ, tôi ở trong này chính là một loại khổ hình.

Còn ở thêm nữa, tôi sợ mình sẽ điên mất.

“Ta muốn ra ngoài!” Tôi đẩy khay thức ăn xuống nước, hướng về chỗ thạch bích hô to. Tôi tin chắc bên ngoài thạch bích kia khẳng định có một người không ngừng canh giữ tên tội phạm quan trọng là tôi đây.

Qua nhiên, không lâu sau, cửa thạch thất liền mở ra, một người ăn mặc như cung nữ đi vào, cung kính chấp tay hành lễ với tôi, “Bệ hạ mời Vân cô nương cùng tới Thẩm Tuyết điện dùng bữa, mời cô nương đi theo tôi.”

Nàng cầm một ngọn quỳên đăng u tối đi trước dẫn đường, cả hành lang tối như mực, ngoại trừ một chút ánh sáng dưới chân, và hai bên thỉnh thoảng có tiếng sóng nước phát ra, mọi thứ đều không thể thấy được. Cung nữ kia vẫn duy trì tư thế cúi đầu 45 độ, nhìn không chớp mắt, tôi phát hiện người người tên yêu nghiệt kia dạy dỗ đều như nhau.

Rừng thối ao rượu.

Nhìn thấy trước mắt Tử Hạ Phiêu Tuyết cầm trong tay tam túc kim tôn (*), ngồi ở trên tháp hoàng kia, trên người tùy ý khoác một kiện áo lông, bốn phía được một đám mỹ nữ áo lụa mỏng vờn quanh, tôi khắc sâu cảm nhận sự tinh tú của bốn chữ này.

(*Tam túc kim tôn: ly rượu bằng vàng có ba chân)

Trong không khí nồng nặc mùi rượu, cảnh tượng dâm mi (*) nói không nên lời. Có điều, tôi kinh ngạc nhận thấy trong không khí không có chút hương son phấn nào. “Khởi bẩm bệ hạ, Vân cô nương tới.” Thanh âm cung nữ thông báo không cao không thấp, vừa không ảnh hưởng đến nhã hứng của người trên ngai cao kia, cũng không khiến người ta nghe không rõ.

(*Dâm mi: thói nát dâm loạn)

Oanh ca yển ngữ trong cả điện nhất thời yên lặng lại, tất cả ánh mắt đều hướng về người tôi, ngoại trừ Tử Hạ Phiêu Tuyết. Sau những cái nhìn chăm chú kinh diễm đó, sóng ngầm mãnh liệt đến, xen lẫn là sự căm thù, vị dấm chua của sự ghen tị. Chỉ sợ đã hiểu lầm thân phận của tôi rồi.....

Tử Hạ Phiêu Tuyết nâng ly rượu lên cao, rượu ngon màu đỏ như nước suối tinh tế mà chảy xuôi xuống, hần nhắm mắt lại rồi ngẩng đầu lên, tiếp một ngụm vào miệng, tay phải tùy ý nhấc lên, cung nữ kia liền dẫn tôi đến vị trí dưới bên phải của hần ngồi xuống.

Lúc sau, hần liền không để ý đến tôi, ôm một mỹ nữ bên cạnh trêu đùa. Mỹ nữ kia mặc một chiếc váy nghệ thường trễ ngực, trên vai khoác một tấm lụa mỏng, sau lớp vải, mớ hồ có thể thấy được khe ngực tuyết trắng khắc sâu, mặc quần áo thế này so với trần trụi còn khiến cho sự gợi cảm phát huy tới cảnh giới cao nhất. Các mỹ nữ hai bên trái phải còn lại, mỗi người cũng một thân quần áo khiến cho người ta máu mũi phun trào.

Tôi vừa âm thầm nguyên rửa mặc kệ hần dính HIV cũng tốt, thân thể mệt mỏi cũng được, dù sao cũng đi tìm chết sớm một chút đi. Vừa đem một đồng người này xem như không khí, bắt đầu tự mình ăn uống nhanh nhanh rồi đứng dậy, có thể ra ngoài hít thở không khí thì càng hay.

“Cửu Phò mã – quốc vương bệ hạ Tây Lũng quốc giá lâm!” Tiếng nói lạnh lạnh của thái giám giống như cây đinh sắt cắt qua tấm thủy tinh khiến cho lỗ tai người ta đau đớn khó nhin.

Một trận tiếng bước chân vội vã dừng ở ngoài cửa điện.....

“Phò mã, phò mã, làm sao vậy.....Ngài làm sao vậy?!” Tùynh vây quanh tiến lên, nâng đỡ người mới tới.

“Dung.....Dung Nhi.....” Giọng nói rất nhỏ gần như không thể nghe thấy.

Đến bây giờ, cổ tay phải trật khớp của tôi vẫn chưa được nắn lại, chỉ có thể dùng tay trái cầm đũa, nên không thể linh hoạt được, hao hết sức lực mới có thể gấp một viên thịt mà đã bị rơi xuống bàn, tôi mất kiên nhẫn, trực tiếp cầm cái thìa lên mức một viên, cúi đầu xuống ăn.

Cảm thấy tính đàn hồi của viên thịt này cũng không tồi, rơi xuống bàn rồi vậy mà còn có thể nảy lên hai cái, nếu làm lớn thêm chút, hần có thể làm bóng bàn mà đánh. Nếu lớn hơn chút nữa, bên trong bỏ thêm tri nitro tô-lu-en (*), lại thêm ngòi nổ với axit picric (*), hần là có thể làm thành một trái lựu đạn.

(*Tri nitro tô-lu-en: thuốc nổ TNT. Axit picric: theo tác giả viết là axit citric, nhưng axit citric là axit chanh, ko làm thuốc nổ được, tra gg thì ra thuốc nổ là axit picric, hần là tác giả viết sai .=)

Cửu phò mã? Quốc vương Tây Lũng quốc? Tên tuổi thật lớn!

Rõ ràng cổ tay trật khớp, sao đầu óc tôi cũng không được tốt vậy, lúc trước hoàn toàn không nhớ tên yêu nghiệt này có thứ liên quan đến cái tên giả vờ giả vịt này, nghe người ta đồn quan hệ hai người không tôi, hơn nữa còn là một muội phu “thập phần yêu thương” Tử Uyển.

“Muội phu hôm nay cũng thật hăng hái, đêm khuya tới chơi không biết có chuyện gì?” Tử Hạ Phiêu Tuyết lười biếng mở miệng.

Yên lặng một thời gian dài, có một ánh mắt thu lại từ trên người tôi, “Không có gì, nghe nói Tử Uyển hồi cung, đặc biệt đến thăm.”

“Đáng tiếc Tử Uyển đã ngủ rồi, sợ rằng ngày mai muội phu mới gặp được. Không bằng bây giờ ngồi xuống cùng uống đi.” Tử Hạ Phiêu Tuyết chỉ chỉ vị trí phía dưới bên trái của hần. Lập tức có cung nữ dẫn khách quý vào chỗ ngồi, cách một cái điện rộng lớn, ngồi xa xa phía đối diện tôi.

Tuy là đang vui đầu vào ăn, nhưng có một ánh mắt quấy rầy không tha như bóng với hình, khiến cho trong lòng tôi thấy khó chịu. Đột nhiên ngấm lại, tôi cũng không làm việc gì thẹn với lòng, dựa vào đầu mà tôi phải cúi đầu? Người ta một kẻ bội bạc, một kẻ rắn rết độc ác cũng đường đường chính chính ngồi thẳng sống lưng, tôi một người quang minh lỗi lạc ngược lại lại cúi đầu, thật sự không thể nói nổi.

Liền thoắt cái ngồi thẳng dậy, nhìn thẳng phía trước. Muốn nhìn thì nhìn đi, ta cho người nhìn! Lựu đạn từng quả tiếp từng quả từ ánh mắt tôi bắn ra, nổ mạnh, khói thuốc súng, ánh lửa, san bằng mặt đất.....

“Lại nói tiếp, nhị vị cũng là cố nhân mà.” Tử Hạ Phiêu Tuyết buông ly rượu xuống, nói băng quơ.

“Cố nhân? Cố quốc dĩ cố chi nhân (*)?” Tôi hừ lạnh.

(*Cố quốc dĩ cố chi nhân: người cố tình ruồng bỏ quê hương đất nước (hình như thế __=))

“Dung nhi.....” Minh hoàng chi nhân (*) ngồi phía đối diện nhìn tôi, ánh mắt rối rắm, còn có một thứ trong suốt gì đó bị vỡ tan, đau thấu tận tim, vết thương chằng chịt, mở miệng như muốn giải thích gì đó, nhưng cuối cùng chỉ hóa thành hai chữ, sắc mặt tái nhợt, một tay nắm chặt đặt bên mình, một tay vỗ ngực trái mở miệng nhủ mi.

(*Minh hoàng chi nhân: Người vàng lấp lánh => ý là người cao quý, nói theo cách chế giễu ấy __=)

Trái tim, đau đến thương tích đầy mình.....Biết rõ tình yêu như một đóa hoa độc hại đối trá, vậy mà mà tôi lại chạm vào đóa hoa kia không một cái chớp mắt, thua về thể xác và tinh thần, thua cả chính mình....Nhưng lần này, tôi sẽ không phạm phải nữa đâu!

Tử Hạ Phiêu Tuyết thờ ơ lạnh nhạt nheo đôi mắt tím lại.

Hai kẻ kia đúng thật là Song Hoàng xứng ca. Bây giờ, tôi và Tử Uyển đều nằm trong tay bọn họ, không biết bọn họ định bày ra ván cờ thế nào để dụ Con Báo vào.....Phảng phất như thấy trước mắt là sợi tóc bạc tung bay, sự yếu ớt trong đôi mắt phượng khiến tôi không đành lòng, kiếp này, tôi đã phụ hẳn rất nhiều.....

Không muốn nhìn hai người kia nữa, tôi cúi đầu, tiếp tục ăn cơm. Thức ăn trên bàn hơn phân nửa là làm từ cá, đủ loại cá, được làm rất đa dạng, tùy ý gấp hai miếng, ăn chẳng thấy mùi vị.

“Xuy xuy, ngư yển này là món ngon đặc sắc của hoàng cung Tuyết Vực quốc, mười tám loại cá, mười tám cách chế biến. Vũ Linh thấy Vân cô nương ăn rất nhiều, không biết có nhận xét gì không?” Mỹ nữ yêu kiều trong lòng Tử hạ Phiêu Tuyết cười cười, nhưng rõ ràng có hương vị khiêu khích trong đó.

“Cũng như nhau.” Tôi buông đũa.

“Vân cô nương sao lại nói vậy? Nói thế không phải là xem thường cung đình Tuyết Vực của chúng ta sao?” Mỹ nữ tự xưng Vũ Linh kia đáng vẻ hiên ngang lắm liệt.

“Người ăn cá, hiển nhiên sẽ có cảm nhận khác nhau.” Tôi nâng tách chè xanh bên cạnh lên, chậm rãi uống một ngụm, “Đối với cá mà nói, chiên, hun, xào, hầm, hấp, luộc, rán, nướng, sao lại không giống nhau? Cho nên mới nói, người ta là dao thót, mình là cá thịt.” Tôi và Tử Uyển chính là cá trên thớt gỗ, còn dao thớt chính là cái tên yêu nghiệt này và người thân yêu nhất khi xưa của tôi.

“Ha ha ha! Thú vị thú vị!” Tử Hạ Phiêu Tuyết thoải mái vỗ tay, trong ánh mắt lười biếng nổi lên một tia hứng thú, “Nói như thế, trầm thích.”

Cái người đang ngồi ôm ngực phía đối diện nhủ mi, có tùy tùng dâng lên nước cùng thứ gì đó để hẩn uống. Tôi quay đầu đi.

Vũ Linh kia ảo não quay mặt đi chỗ khác, rúc vào lòng Tử Hạ Phiêu Tuyết, đôi môi đỏ tươi quết qua mép cổ áo hẩn.

Đột nhiên, “Chát!” Tiếng một bàn tay vang lên ở trong điện trống trải có vẻ hết sức thanh thúy.

“Bệ hạ tha mạng! Vũ Linh không dám....Không dám nữa.....Lần sau nếu phạm phải.....” Mỹ nữ vừa rồi còn trong lòng Tử Hạ Phiêu Tuyết, giờ phút này đang ôm má phải bị một chưởng đang ra tơ máu, run lập cập quỳ trên mặt đất liên tục dập đầu.

“Chỉ sợ không có lần sau nữa.” Một mỹ nữ dung mạo quyền rũ, đường cong mê người dựa vào lòng Tử Hạ Phiêu Tuyết, trong mắt lóe ra ánh sáng vui sướng khi người gặp họa. “Bệ hạ chán ghét nhất là mấy thứ không sạch sẽ, tiểu tiện nhân như người chẳng những quệt ra son hồng, còn để lại dấu trên cẩm bào của bệ hạ. Đúng là tội không thể tha thứ! Bệ hạ có cho rằng Khê Dạ nói có đạo lý không? Câu cuối cùng còn thêm âm cuối nâng cao quyền rũ, khiến cho lòng tơ người ta xoạt một cái đứng lên, ghê tởm.

Tử Hạ Phiêu Tuyết có chút không kiên nhẫn vung tay lên.

Khê Dạ kia lập tức ngằm hiểu, “Còn thất thần làm gì, còn không mau tha con cá này ra ngoài!” Thị vệ đứng trong góc điện lập tức tiến lên đem mỹ nữ kêu khóc om sòm kia lôi ra ngoài.

“Cũng tại tiểu tiện nhân không biết trời cao đất rộng kia, làm dơ áo lông tốt nhất của bộ hạ, để Khê Dạ hầu bộ hạ thay áo được không?” Biện thái, chỉ vì một dấu son môi mà cũng giết người!

Tử Hạ Phiêu Tuyết buông ly rượu trong tay, cứ như vậy làm trò trước mặt mọi người, tùy ý để Khê Dạ kia cởi áo lông cho hắn, lộ ra lồng ngực trơn bóng, ánh mắt của nữ tử bốn phía đều dán lên, biểu tình kia thật giống như hận không thể ghé vào trên đó chảy nước miếng cộng thêm gặm hai miếng.

Tử Hạ Phiêu Tuyết trêu tức mà vĩnh viễn khoe miệng, tôi nghĩ là hắn cảm thấy rất đặc ý, đúng là không biết liêm sỉ.

Cung nữ mang tới một kiện cẩm tú long đằng bào mới tinh, Khê Dạ kia cầm áo lên mở ra, đang chuẩn bị mặc lên cho hắn, hắn lại nâng tay ngăn lại, “Không biết hôm nay có được vinh hạnh để Vân mỹ nhân giúp trẫm mặc quần áo hay không.” Đôi mắt tím chuyển động, giọng mỉa mai dừng lại trên người tôi.

Tên yêu nghiệt này! Rõ ràng chắc chắn là tôi không dám trái lời, Tử Uyển vẫn còn trong tay hắn, tôi nhin.

Hung hãn trừng mắt hắn, tôi đi tới, hắn cầm tay phải tôi lên, giống như dùi, một lát sau liền rút ra, một trận tê dại, lúc này mới phát hiện xương cổ tay phải tôi đã được nắm lại.

Rõ ràng là lúc nổi xương cho tôi, dường như nghe thấy có tiếng xương cốt rắc rắc rung động từ phía dưới truyền đến.

“Bộ hạ đáng người cao ngất, ngọc thụ lâm phong, có thể hầu hạ bộ hạ thật sự là vinh hạnh của chúng thiếp thân.” Ánh mắt ghê tởm của Khê Dạ kia kẻ sát nửa người trên đường cong rõ ràng của tên yêu nghiệt, liên tục nháy mắt, tôi nhin không được một trận ghê tởm.

Tiếp nhận quần áo từ trong tay cung nữ, tôi oán hận phủ lên cho hắn, hắn lại đột nhiên cúi đầu nói một câu, “Vân mỹ nhân nghĩ thế nào?”

Tôi ngẩng đầu, ánh mắt không e dè đảo qua cơ bắp trên vai hắn, cơ trên hai vai, cơ cánh tay, cơ ngực, cơ sườn, cơ hoành cách mô (*) và cơ bụng, cuối cùng mở miệng: “Không tốt!”

(*Hoành cách mô: phần giữa ngực và bụng)

Khó thấy đôi mắt tím kia hiện lên vẻ kinh ngạc, tôi khách quan tiếp tục phát biểu, “Nếu ướp lên rồi xào, thì ngại không đủ béo mà gầy gò thì có thừa, nếu hấp cách thủy, lại ngại dẻo dai có thừa mà tươi non thì không đủ, nếu nướng lên, lại ngại cơ bắp có thừa mà độ giòn lại không đủ. Ăn thì nhạt nhẽo, bỏ đi lại đáng tiếc. Cho nên, có thể nói là ‘thịt tầm thường.’”

Sau khi tôi giải thích xong một loạt cách nấu nướng, trong đại điện yên lặng đến mức một sợi tóc rơi xuống cũng nghe được.

Nóng tay lạnh như băng của Tử Hạ Phiêu Tuyết chậm rãi trượt qua trên cổ tôi, Vân Tư Nho bên dưới, không, phải nói là Hoàn Giác rút kiếm khỏi vỏ, thân kiếm và vỏ kiếm tiếng kim loại ma sát nhau bén nhọn vang lên.

46. Chương 40

Chương 40: Từng cánh hoa mềm mại hé mở

Edit: Windy

“Thịt tầm thường?” Giờ phút này, sắc mặt cùng màu tóc của Tử Hạ Phiêu Tuyết có thể nói là càng bổ sung cho nhau, ngón tay lạnh như băng chậm rãi vuốt ve nơi khí quản tôi, giọng nói dịu dàng tựa như đang nói với tình nhân, “Nhưng thật ra trẫm cũng muốn mở mang kiến thức xem cái gì gọi là ‘thịt tầm thường.’”

Cuối cùng tay hắn dừng trên khuy áo hình con bướm trước ngực tôi. Kiềm khí rét buốt từ bên trái phá vỡ không khí kéo tới.

“Mượt như tơ, mềm mại như hoa, chắc hẳn nếu chiên, xào, luộc, rán, mọi cách nấu đều là mỹ vị đi. Muối phu nghĩ sao?” Tử Hạ Phiêu Tuyết khẽ nghiêng đầu nhìn về kiềm khí lao tới từ bên trái.

Nghe vậy, kiềm khí sương giá kia dừng lại, uốn thành một vòng, cuối cùng trường kiềm vào vỏ, tiếng kim loại va nhau vang lên quanh quần bốn phía đại điện, “Buông nàng ra!”

“Người đâu, đưa Vân mỹ nhân về gian phòng cho khách quý.” Tử Hạ Phiêu Tuyết rút cục cũng dời tay, ra lệnh cho tôi rời khỏi. Cung nữ dẫn đường mang tôi tới kia lập tức dẫn tôi về thạch thất.....

Tiếng nước tí tách, ẩm thấp u mị, tôi nằm trên lá sen trôi nổi, có chút chóng mặt. Vén sa trường lên ngồi dậy, một con muỗi nước nhiều màu bị nhiệt độ cơ thể ấm áp hấp dẫn bay đến, đậu trên mu bàn tay tôi, sau khi chích vào làn da tôi hưởng dụng bữa ăn khuya, liền “vo ve” một tiếng rơi xuống nước, trong phút chốc đã mất mạng.

Trên mu bàn tay chậm rãi nổi lên một vết sưng đỏ, có hơi ngứa, nhưng lòng lại đau đớn, những chuyện cũ đã phủ đầy bụi ủa đến trước mắt.....

“Ca ca, thời tiết nóng khốc nhiệt, tối nay Dung Nhi muốn ngủ trong thủy đình trên hồ, ca ca đi với muối không?”

“Được được được, Dung nhi muốn ngủ thế nào ca ca cũng đi cùng.” Bàn tay nhỏ bé của cậu bé lướt qua trên trán cô bé, thay nàng lau đi một tầng mồ hôi mỏng.

Cô bé rất sợ nóng, đêm mùa hè nếu ngủ trong phòng chảy mồ hôi ướt liên tục ngủ cũng không ngon giấc. Vì thế, vừa đến mùa hè bọn hạ nhân liền đưa sạp trúc đến đặt trong thủy đình giữa hồ, nên ban đêm cô bé ngủ trong đình cũng có thể tránh đi cái nóng quấy nhiễu. Nhưng mà, có lợi cũng có hại, trên bờ hồ rất dễ có muỗi sinh sôi, sau khi bị đốt sẽ ngứa không chịu nổi, rất là khổ sở.

Có điều, cô bé cũng có biện pháp giải quyết, ngày ngày đem tiểu ca ca của mình đến cùng nằm trên sạp ngủ. Bởi vì, cô phát hiện chỉ cần có cậu bên cạnh, tất cả muỗi sẽ xa xuống người cậu. Cô bé chắc chắn nhóm máu của cậu bé là nhóm máu O, muỗi yêu thích nhất là nhóm máu này. Có cậu bên cạnh cũng có thể so với một bó nhang chống muỗi.

Sáng sớm ngày thứ hai, cô bé một đêm mộng đẹp tinh thần sáng khoái, mà cậu bé kia thì khác, cả người đều sưng vù lên không giống trước. Cô bé áy náy trong lòng, mỗi ngày rời giường chuyện thứ nhất đó là tìm Bích Thanh cao vẽ loạn lên những nốt sưng đỏ do bị muỗi cắn trên người cậu bé.

“Cười cái gì, bị muỗi cắn thành như vậy rồi còn cười.” Cô bé thấy cậu bé ngồi trên tháp vẽ mặt ngây ngô cười, giận dữ liếc cậu một cái, một bên cẩn thận thoa thuốc mỡ.

“Bởi vì ta cảm thấy rất vui vẻ.” Cậu bé ngoài dự đoán mà trả lời như vậy, “Chỉ cần có Dung nhi thoa thuốc cho ca ca, vậy thì để muỗi cắn cũng đáng.”

“Ồn góc!”

Cậu bé cũng không tức giận, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn cười đến càng thêm sáng lạn.

Mùa hè nóng bức hàng năm lại đúng hạn tới, cậu bé theo thường lệ hàng đêm ngủ cùng, con muỗi theo thường lệ đốt cậu, cô bé theo thường lệ thoa thuốc cho cậu, cậu bé theo thường lệ mỉm cười chăm chú nhìn. Một năm lại một năm nữa, cũng không biết trôi qua bao nhiêu năm, cho đến khi cô bé đó bước vào hoàng cung tường cao ngói đỏ, ban đêm bị muỗi cắn tỉnh lại, mới nhận ra tương lai rốt cục không ai nguyện ý bỏ giấc ngủ ban đêm ra cam tâm chịu muỗi cắn cho nàng.

Về sau, cô bé theo cậu bé trốn khỏi cung đình, ngây ngốc mà nghĩ từ nay về sau dù chết sống cũng không chia xa.

Lại về sau, trời đất đột nhiên biến đổi, mỗi người một phương....

Cậu bé không bao giờ mặc áo trắng nữa, cao đường trọng diện, ở trên vạn người, có vợ có con. Cô bé chết rồi sống lại, thân sống nhưng tâm đã chết, cô bé không bao giờ sợ nắng nóng nữa, bởi vì, năm tháng của cô bé không còn bốn mùa luân hồi nữa, ánh mắt như đã ngủ đông ba năm.

.....Nước mắt rơi xuống mặt hồ, tạo nên tầng tầng sóng gợn, như than thở lại như ai oán. Rốt cục không thể kiên trì được nữa, tôi loạng choạng ngã xuống bên tháp, thì ra, vẫn không có đủ kiên cường.....

Dùng khí lúc này ở trong đại điện trường mắt nhìn chỉ là giả dối, tôi vẫn không thể hận được.

Đã phản bội ta, vì sao lúc Tử Hạ Phiêu Tuyết muốn làm ta bị thương lại lạnh lùng xuất kiếm, là niệm tình cũ sao? Tội gì, tội gì. Cảnh còn người mất, chúng ta cuối cùng cũng trở thành hai thế giới đối lập. Bây giờ, tôi và Tử Uyển đã bị bắt làm con tin, khiến con mình bị liên lụy, tôi sao có thể nhìn mặt Con Báo.

Có điều, tin rằng bây giờ tôi và Tử Uyển tạm thời an toàn, trước khi tên yêu nghiệt kia chưa đạt được mục đích chắc sẽ không làm hại đến tính mạng chúng tôi. Nhưng làm sao để Con Báo tránh khỏi cái bẫy này? Tôi rất lo lắng.

Nghĩ không ra biện pháp gì hữu hiệu, tôi ngủ trần trọc, không biết qua bao lâu, lúc mới bắt đầu朦朦 lung lung, một bàn tay nhỏ bé ướt sũng lau hai má tôi.

Tôi mở mắt ra, thấy Tử Uyển đã nhiều ngày không gặp ghé vào bên giường nhìn tôi, “Nương tử, sao nàng lại khóc?”

“Là nương, không phải nương tử.” Tử Uyển xuất hiện giống như ánh mặt trời sáng sớm khiến ọi lo lắng cũng trở thành hư không, tôi đỏ khóc đỏ cười ôm nó lên giường. Lại phát hiện toàn thân nó không có chỗ nào khô, như mới từ dưới nước vớt lên.

Sợ nó bị cảm lạnh, tôi nhanh chóng cởi y phục ẩm ướt trên người nó ra, dùng khăn tơ tằm lau khô cho nó, bọc thành con tằm nhỏ. “Sao lại ướt như vậy? Tử Uyển vào bằng cách nào thế?”

“Tiểu Sa mang ta bơi vào.” Tử Uyển ở trong lồng chăn tơ tằm lộ ra đôi mắt thật to, trong nháy mắt, rất là đáng yêu, nhìn nó, trong lòng tôi tràn ngập sự dịu dàng, tôi không tự chủ được mà ôm nó vào lòng.

“Tiểu Sa là ai?” Bơi? Chẳng lẽ Tử Uyển bơi vào?

Tử Uyển đưa tay ra khỏi chăn, hưng phấn chỉ vào phía bên trái, “Tiểu Sa ở kia kìa.”

Tôi theo hướng nó chỉ mà nhìn xuống, không thấy thì không sao, vừa thấy tôi thiếu chút nữa ngã xỉu. —Một con cá mập răng nanh sắc bén trắng như tuyết đang tựa nửa đầu trên lá sen, thịt màu đỏ nơi kẽ răng dữ tợn hé ra, trên lưng ẩn trong nước thấp thoáng lộ ra hoa văn da hổ.

Tôi sợ tới mức ôm Tử Uyển lui về phía sau. Tử Uyển lại vui vẻ vỗ vỗ tay, con cá mập kia nghe tiếng bơi đến trước mặt chúng tôi, Tử Uyển giãy khỏi vòng ôm của tôi nhảy xuống dưới, tôi cũng không ngăn kịp. Thế nhưng Tử Uyển lại vươn cái tay nhỏ bé gãi gãi đầu con cá mập, “Tiểu Sa ngoan, để ngày mai nói phụ hoàng thưởng đồ ăn cho ngươi.” Con cá mập kia nghe rằng ra, lúc lắc cái đuôi, lặn xuống nước bơi khỏi.

Tôi nhanh như tia chớp ôm Tử Uyển về trên tháp, lật ngón tay ngón chân kiểm tra toàn thân nó một hồi, cuối cùng thở phào một hơi, chuyện này là thế nào? Con tôi vậy mà lại cùng một con cá mập ở chung một cách hài hòa như thế, lẽ như con cá thú tính kia cắn nó một cái, Tử Uyển nhỏ như vậy, sợ là một hàm răng cũng không nhét đủ, rất nguy hiểm! Tên yêu nghiệt kia vậy mà lại để đứa bé ở chung với con cá mập!

Nhất định phải nói rõ với Tử Uyển cá mập là động vật đáng sợ nhất, vừa mới quay đầu lại, lại phát hiện cái tay nhỏ bé của Tử Uyển không biết từ khi nào đã từ trong tay áo tôi lấy ra chiếc nhẫn kim cương cầm xem, vẻ mặt tò mò đưa mũi lên ngửi ngửi, vậy mà..... Vậy mà lại bỏ vào miệng!

“Đừng! Cái đó không ăn được!.....” Tôi sợ tới mức quỳnh lên, gần như là hét lên một tiếng ngăn lại, nhưng mà, động tác của Tử Uyển lại cực nhanh, khi tôi bắt được tay nó, nó đã nuốt cái nhẫn vào, hai mắt nhắm lại, đầu nghiêng đi.....

“Tử Uyển! Tử Uyển!” Tôi khẩn trương vuốt má nó, dùng sức mở miệng nó ra, thế nhưng khớp hàm ngậm chặt của nó lại không thể làm gì được, hoàn toàn mở không ra. Hơi thở dưới mũi đã dần yếu đi, khuôn mặt

nhỏ nhắn bắt đầu tím tái, tôi sợ hãi vô thố, bị trúng độc kim loại nặng thì phải làm sao bây giờ? Dừng trứng gà? Đúng rồi, lòng trắng trứng!

“Người đâu, người đâu!” Tôi lớn tiếng hét lên, ngay sau đó lại bị một bàn tay nhỏ bé bịt chặt miệng.

Vừa nhìn lại, thấy Tử Uyển đang yên lành ngồi trước mắt tôi, dùng cái tay nhỏ bé che kín miệng tôi không cho tôi phát ra tiếng, “Suyt! Đừng để phụ hoàng biết ta chuồn đến đây chơi.”

Tôi lấy tay móc lấy cái nhẫn ra khỏi miệng nó, “Mau nhả chiếc nhẫn ra.....”

Tử Uyển lại bày cái tay nhỏ bé ra trước mắt tôi, nhẫn rõ ràng nằm trên tay nó, hai mắt cong cong, nó ôm bụng cười ngặt nghẽo. Nó vậy mà, vậy mà lại không nuốt cái nhẫn vào!

Sợ hãi khủng hoảng vừa rồi dần mất đi, nước mắt không kiềm được mà chảy ra, bắt lấy cái tay nhỏ bé kia đánh vào, “Xem con còn nói dối! Xem con còn gạt người!...” Con có biết nương sợ thế nào không!? Nếu con cũng xuyên qua, nương phải làm sao bây giờ!?.....” Sở bóng sợ gió, nước mắt hoàn toàn không kiềm được mà rào rào rơi xuống.

“Nương tử, sao nàng lại thích khóc nhè như vậy?” Tử Uyển cau mày nghiêng đầu nhìn tôi.

Tử Uyển sao lại dường thành thói quen nói dối như thế, bây giờ mấu chốt là phải uốn nắn lại thói quen này của nó, tôi ngừng khóc, kéo Tử Uyển lại, “Tử Uyển, nương kể chuyện xưa cho con nghe được không?”

“Được được, ta thích nhất là nghe chuyện xưa.” Hai mắt Tử Uyển tỏa sáng, đôi mắt trông mong tiến gần lại tôi.

“Trước kia có một cậu bé chăn cừu, mỗi ngày đều vội vàng lừa cừu đến núi chăn. Cậu bé này chỉ muốn đùa một chút, nó bò lên trên một tảng đá lớn, lớn tiếng gọi về dưới chân núi: ‘Chó sói đến! Chó sói muốn ăn thịt cừu!’ những người làm việc dưới chân núi cầm cuốc và đòn gánh chạy lên núi, thấy đàn cừu vẫn đang yên ổn ăn cỏ, căn bản là không có con sói nào. Cậu bé thấy những người lớn mắc mưu nó, nó cười gập lưng. ‘Ha ha! Căn bản là không có sói, ta chỉ đùa với các người thôi.’ Mọi người lắc đầu, rồi đi xuống núi. Lại qua vài ngày, những người làm việc dưới chân núi lại nghe thấy cậu bé kêu! Sói muốn ăn cừu! Bọn họ chạy lên núi lại phát hiện bị lừa. Có một ngày sói cũng thật sự đến, nó vọt vào đàn cừu, gập cừu liên căn. Cậu bé bị dọa vội hô to có sói đến, mọi người dưới chân núi rút cuốc cũng không tin lời nó nói. Cuối cùng, đàn cừu của nó toàn bộ đều bị sói cắn chết.”

“Cho nên, nói dối là một thói quen không tốt, nếu Tử Uyển thường xuyên nói dối, về sau sẽ không có người nào tin Tử Uyển cả, giống như cậu bé chăn cừu trong chuyện xưa vậy, chớ vì điều thiện nhỏ mà bỏ qua không làm, chớ vì điều ác nhỏ mà làm, biết không?” Tôi xoa xoa mái tóc mềm mại của Tử Uyển, hy vọng nó có thể sửa được.

Tử Uyển cúi đầu nửa ngày, “Thằng bé kia sao lại ngốc như vậy? Vì sao hắn không trực tiếp đánh chết sói?”

“.....Bởi vì sói rất hung tàn, sẽ cắn người.”

“không đâu, sói rất ngoan mà. Lần trước phụ hoàng săn được một con sói tuyết, bị ta chặt một chân rồi nhốt trong vườn, về sau, mỗi lần nó thấy ta thì đều lui vào góc tường ô ô kêu, thật biết nghe lời.”

.....Yêu nghiệt chết tiệt! Đứa nhỏ đang yên lành lại bị hắn dạy thành như vậy!

“Tên yêu nghiệt Tử Hạ Phiêu Tuyết kia không phải là phụ hoàng của Tử Uyển, phụ hoàng của Tử Uyển tên là Triệu Lê Mậu, lần trước Tử Uyển xuất cung có gặp một người tóc bạc phải không?” Thói quen phải chậm rãi sửa đổi, bây giờ ít nhất phải để Tử Uyển biết rõ phụ thân ruột của mình là ai. Từ lời nói của Tử Hạ Phiêu Tuyết lúc trước, lúc Tử Uyển xuất cung đã tình cờ gặp phải Con Báo.

“Có gặp! Hắn còn đánh mông ta.” Tử Uyển nhăn mũi cáo trạng.

Ồ, sao Con Báo lại đánh Tử Uyển?.....”Người tóc bạc kia mới là phụ hoàng của Tử Uyển, hiểu chưa?”

Tử Uyển híp con ngươi lại nhìn nhìn tôi, trong nháy mắt kia lại làm cho tôi sinh ra ảo giác, giống như Con Báo nhìn chăm chăm tôi, “A Hạ và đại thúc tóc bạc người nào lợi hại hơn?”

.....Tử Uyển vậy mà lại gọi Con Báo là ‘đại thúc’! “Đương nhiên là thân sinh phụ hoàng của Tử Uyển lợi hại hơn!” Trong lòng mỗi một cậu bé đều có chủ nghĩa anh hùng hoặc ít hoặc nhiều, trong mắt bọn chúng phụ thân là một anh hùng có thật, muốn để Tử Uyển nhận Con Báo, có lẽ trước hết phải khiến cho nó tôn sùng Con Báo đã. Tôi nghĩ, hẳn là không có gì có sức thuyết phục bằng những chuyện về chiến tranh đi.

Vì thế, tôi đem cuộc chiến mà bốn năm trước Con Báo đánh bại Tử Hạ Phiêu Tuyết thêm mắm thêm muối giăng lại lần nữa cho Tử Uyển đang mặt tươi như hoa. Quả nhiên, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tử Uyển bắt đầu dần dần nở rộ sáng rọi, trong mắt bừng lên sự sùng bái, “Bản cung quyết định nhận Triệu Lê Mậu làm phụ hoàng.”

Đứa nhỏ này, nói chuyện kiểu gì vậy.....

“Tử Uyển!” Một trận rét lạnh từ phía sau ủa đến. Tôi quay đầu lại, không biết cửa thạch thất kia đã mở ra từ khi nào, Tử Hạ Phiêu Tuyết đang đứng ngoài cửa, cầm y mà băng lam khiến cho khuôn mặt như hàn ngọc kia càng thêm yểu dị.

Chỉ trong nháy mắt đã phi tới trước mặt, đoạt lấy Tử Uyển từ lòng tôi vào lòng mình, Tử Uyển hé khuôn mặt nhỏ nhắn hưng phấn ra cầm lấy vạt áo của hắn, “A Hạ, ta lại có thêm một phụ hoàng!”

“A? Vậy à? Phụ hoàng kia người không cần biết cũng được. Bởi vì ~” Đôi mắt tím kia nhìn về tôi, ánh sáng lạnh lóe lên, âm cuối kéo thật dài.

Hắn nâng tay lên vén sợi tóc ướt trên trán Tử Uyển qua một bên, “Bởi vì, rất nhanh người sẽ chỉ có một phụ hoàng.”

“Người có ý gì! Người định làm gì Triệu Lê Mậu!” Tôi đứng phắt dậy, nhìn thẳng hắn. Tử Hạ Phiêu Tuyết tà nghệ nhìn tôi, không đáp lại. Giằng co chừng mười giây đồng hồ.

Hai mắt Tử Uyển đột nhiên bắt đầu lóe lên sự hưng phấn, “Nương tử, nàng cùng A Hạ luận võ hã? Các người luận võ đi, ta rất lâu đã không xem luận võ rồi!”

Đây thật sự là con tôi sao?.....

“Ngô Thanh!” Tử Hạ Phiêu Tuyết hướng về phía lối vào thạch bích gọi, khó thấy được trên khuôn mặt này ngoại trừ yêu khí ra vậy mà còn có một chút thần sắc bất đắc dĩ đảo qua.

“Vâng, có lão nô.” Lão thái giám lần trước kia nghe tiếng đi vào.

“Mang điện hạ về.”

“Vâng” Lão thái giám nhận lấy Tử Uyển đang giãy dụa, cửa thạch thất lại đóng lại.

47. Chương 41

Chương 41

Edit: Windy

“Rốt cục người muốn làm cái gì!” Bàn tay nắm chặt lại bên người, thật muốn một quyền đập nát tròng mắt tím kia.

“Mỹ nhân cho rằng ta muốn làm gì?” Tử Hạ Phiêu Tuyết phất tay áo, mang theo mùi nước mát lạnh, “Đoán đúng sẽ có phần thưởng.”

“Tên biến thái nhà người, thích trẻ con sao không tự mình sinh một đứa đi, cướp con của người khác là có ý gì!”. Nhớ tới đứa con của mình vừa mới sinh ra đã bị hắn thay xà đổi cột hơn nữa còn dạy thành thể này, ngọn lửa tức giận trong lòng tôi nhanh chóng bùng lên!

“Có lẽ...” Tôi khinh thường liếc nhìn hấn một cái, bưng tỉnh đại ngộ mà mở miệng: “Thì ra đường đường là hoàng đế Tuyết Vực quốc lại có bệnh không tiện nói ra, chẳng trách người lại muốn bắt Hoa Phỉ như thế, hấn là vì để hấn điều trị chứng bệnh khó chữa cho người đi? Người làm thế là không đúng, không sinh được không phải là lỗi của người, nhưng cướp đứa con của người khác đó là ngàn sai vạn sai! Lúc tâm tình Hoa Phỉ tốt lên cũng sẽ cho con chó con mèo uống thuốc, nếu như người nói nhỏ nhẹ, nói không chừng Hoa Phỉ lại vui lên, thuận tay đem cái bệnh không tiện nói ra của người chữa cho tốt.....”

Một mùi hương thanh tuyền trong nháy mắt bay đến chóp mũi, khiến cho tôi đem đoạn sau định nói ra lại nuốt trở vào. Gương mặt yêu dị của Tử Hạ Phiêu Tuyết cách tôi không hơn một tấc, một đôi con ngươi màu tím bốn bề sáng dậy không có chút cảm xúc nhìn tôi, khiến cho lòng tơ toàn thân tôi dựng đứng lên, sự yên lặng trước bão táp khiến bản năng sợ hãi bưng tỉnh.

Tôi lui về phía sau từng bước, cho đến khi đầu gối chạm vào mép giường, đã không thể lui được nữa.....

“Tự mình sinh một đứa? Ừ, đề nghị này thật ra cũng không tồi.” Tử Hạ Phiêu Tuyết nắm cầm tôi lên kéo cả người tôi tới gần, mũi chân gần như rời khỏi mặt đất, xương hàm dưới chống đỡ sức nặng của cả người, gần như muốn gãy. “Không bằng hôm nay thực hiện luôn đi. Mỹ nhân cũng tự kiểm nghiệm một chút xem quả nhân có bệnh không tiện nói ra hay không, nàng nói xem?”

Trên thạch bích, thanh tuyền chảy xuống làm bắn lên bọt nước rơi xuống hồ, tí tách, tí tách.....Giống như đồng hồ đếm ngược từng giây trước khi quả bom phát nổ.

Vào lúc một giây trước khi xương khớp hàm nứt ra, hấn buông tay ra vung lên, tôi hoàn toàn mất trọng tâm, cả người bị ném thật mạnh vào nhuyễn tháp. Lá sen khổng lồ dưới tháp bị sức mạnh này lay động lắc lư lắc lư.

Bắt chấp hàm dưới đau đớn, tôi giãy dụa định đứng lên, lại bị Tử Hạ Phiêu Tuyết đè lên người thiếu chút nữa gãy cả xương sườn, mùi hương ẩm ướt của nước vây khắp người tôi, chóp mũi của tên yêu nghiệt kia để lên chóp mũi tôi, mà ngay cả hơi thở ra vào cũng rét lạnh như băng tuyết.

Tôi cũng không làm mấy thứ vô nghĩa như giãy dụa, lạnh lùng nhìn hấn, “Buông ra! Đừng quên, nếu ta bị thương thì người cũng không có lợi gì!”

Tử Hạ Phiêu Tuyết hừ lạnh một cái, nắm lấy tay phải của tôi, một ngón tay chậm rãi lướt qua, cuối cùng dừng lại trên ngón giữa của tôi, bắt đầu nhẹ nhàng cắn ngón tay, một trận ngứa ngứa truyền đến toàn thân, tôi rùng mình một cái.

“Vân mỹ nhân cứ mở miệng ra thật sự là không khiến người ta thích nổi nha.” Hấn buông ngón tay tôi ra, lại nghiêng người nhẹ chạm vào môi tôi một chút, sự lạnh giá như nước tuyết hòa tan đọng lại trên môi cánh hoa, nháy mắt bị nhiệt độ cơ thể làm bốc hơi hầu như không còn. Đột nhiên, sau gáy tê rần, tôi há miệng định nói nhưng phát hiện không phát ra được tiếng nào, thì ra là bị hấn điểm á huyết.

“Việc hưởng lạc như thế, sao lại nói là ‘làm tổn thương nàng’, hở?” Hấn ôm eo tôi, thắt lưng tơ lụa chậm chậm rơi xuống người, áo mây tức khắc rơi xuống.

Bị giam cầm dưới thân thể đang chặt chẽ dán lên của hấn, tôi cứng đờ cả người, khuất nhục cảm giác ghê tởm cứ như đôi tay xơ xác gắt gao bóp chặt cổ họng tôi, khiến cho hít thở cũng không thông.

Một đôi tay lạnh như băng phủ lên trước ngực tôi, tinh tế xoa nắn. Đôi mắt tím nhiễm một tầng dục vọng sâu thẳm không chút do dự mà càn rỡ, môi bạc châm biếm mà gợi lên một độ cong nhân nhật, gương mặt không có độ ẩm, giống như ban đêm mây mù ôm lấy vàng trắng, yêu dị quỷ mị. Hấn đưa tay rút trâm ngọc trên đầu xuống, từng sợi tóc màu quả nho tím trút xuống trên thân mình trần của tôi, từng lọn tóc giống như nước nơi đáy giếng lạnh lẽo hắt đến, khiến tôi không kim chế được mà cả người run lên.

Hấn cúi xuống, nụ hôn trơn ẩm như rắn từ cổ tôi chậm chậm đi xuống, để lại một chuỗi vết hồng như con thú nhỏ gặm cắn, thân nhiệt bỗng chốc lạnh xuống, một mùi tanh xông lên cổ họng, tôi nôn khan hai cái.

Cầm y của tên yêu nghiệt kia không biết rút đi khi nào, thân mình lạnh như băng quấn lấy tôi, thứ cứng rắn dưới thân kia như một lưỡi dao sắc bén để bên trong đùi tôi. Sau khi kẹp mạnh nơi dưới bụng tôi một cái, hấn lại đưa môi dán lên sau tai tôi.

Sau tai truyền đến hơi thở lạnh giá, tôi lại nôn khan một trận, vì trong dạ dày trống rỗng, nên cũng không nôn ra được gì. Nước mắt thấm ướt một góc chăn lụa.

Tử Hạ Phiêu Tuyết ngậm thù tai của tôi vào miệng giay giay, hai tay giống như đầu rắn Medusa qua lại trước ngực tôi.

Đột nhiên, một chủ ý như ánh chớp lóe lên trong đầu tôi, thoáng cái tôi bắt lấy nó, nước mắt mãnh liệt chảy ra, tôi bắt đầu đem hết sức lực chuyên tâm mà khóc, cho đến khi...

Tôi quay lại ôm Tử Hạ Phiêu Tuyết, nghiêng người đem mặt chôn trong lòng hân, hân bỗng ngừng lại một lát, hân là kinh ngạc vì tôi đột nhiên chủ động. Mà tôi, thì lại cố gắng dán mũi lên lồng ngực trần của hân, chà qua chà lại.

Sau khi tên yêu nghiệt kia kinh ngạc một lúc, một tay đẩy tôi ra, khó có thể tin mà cúi đầu nhìn trước ngực mình, dục vọng trong đôi mắt tím kia cũng rút đi, thay vào đó, chính là ngọn lửa lạnh như băng giống như còn thiêu đốt.

Trường bào choàng lên, chướng phong trước mặt đánh lại, tôi từ từ nhắm hai mắt đếm ngược, năm, bốn, ba.....Còn chưa đếm tới hai, chướng phong kia quả nhiên đổi hướng, cuối cùng mạnh mẽ đảo qua nước hồ bên cạnh, lá sen trôi trên mặt nước bị vỡ thành vô số mảnh bồng bênh.

Tử Hạ Phiêu Tuyết hừ lạnh một cái, phẩy tay áo bỏ đi.

Quả nhiên! Bị tôi bắt được nhược điểm của hân —— Bệnh sạch sẽ!

Vừa rồi, tôi đột nhiên nhớ đến lúc tiệc tối, dấu son môi của một phi tử đã chọc giận hân đến nông nỗi muốn giết người, hơn nữa phải ngay lập tức thay quần áo, đủ để thấy tên yêu nghiệt này có bệnh sạch sẽ. Lấy sức của tôi chắc chắn là không thể thoát khỏi sự kiểm chế của hân, chỉ có thể bắt lấy điểm ấy mà công kích.

Vì thế, tôi bắt đầu ra sức khóc, rớt cuộc, cái mũi không phụ sự nhờ vả chảy ra chất lỏng nào đó, tôi liền không chút do dự chà lên ngực hân. Quả nhiên thành công khiến hân giận dữ mà bức lui, nhưng xét thấy tôi là con tin quan trọng, hân cho dù có lửa giận công tâm cũng sẽ không lấy mạng tôi.

Đối phó với tên biến thái quả nhiên phải dùng phương pháp biến thái, mặc dù có chút ghê tởm.....

Vài ngày sau vẫn không thấy Tử Hạ Phiêu Tuyết đâu, đủ để thấy hiệu quả vượt mức của biện pháp này. Nhưng ngược lại Tử Uyển thường thường đem một thân ướt sũng dẫn theo Tiểu Sa của nó đột nhiên từ trong nước chui ra khiến tôi kinh hãi bất ngờ.

Thường nói trong mắt cha mẹ, con cái luôn hoàn mỹ, Tử Uyển tuy có chút không ngoan, nhưng cũng là vì vào nhầm hang hổ nên không được dạy dỗ tử tế, trong lòng tôi, Tử Uyển như một yêu tinh khoái hoạt, mỗi khi thấy nó, tâm tình tôi sẽ tốt đến mức không lời nào có thể tả.

Tử Uyển tuy hiếu động, nhưng lại thích nghe chuyện xưa. Mỗi khi nó đến đây, tôi vừa lau khô người cho nó, vừa kể cho nó nghe chuyện xưa, từ “Bảo liên đăng” đến “Aladdin và cây đèn thần”, từ “Khổng Dung nhường lê”, Tào Xung cưỡi voi, Từ Mã Quang đập vại (*)” đến “Bộ áo mới của Hoàng đế”. Tôi thích chọn mấy chuyện xưa thể hiện đức tính tốt của của con người và có ý nghĩa giáo dục để kể cho Tử Uyển nghe, hy vọng có thể thông qua chuyện xưa đem chân, thiện, mỹ (**) truyền lại cho nó. Đương nhiên, trước mắt, hiệu quả còn chưa hiện rõ, nhưng Tử Uyển đối với những chuyện xưa này sẽ luôn nói ra quan điểm khiến tôi bất ngờ.....

(*Khổng Dung nhường lê: Khổng Dung (153-208) người thời Đông Hán giữ một chức quan to trong triều đình. Thuở nhỏ, lúc Khổng Dung mới được bốn tuổi, có người khách đến nhà biếu một giỏ lê. Người lớn trong nhà bèn bảo Khổng Dung tự chọn lấy một quả. Cậu bé Khổng Dung liền chọn một quả nhỏ nhất trong giỏ. Người khách lấy làm lạ, bèn hỏi: “Sao cậu không lấy quả lớn mà lại lấy quả nhỏ vậy?”. Khổng Dung đáp: “Thưa, vì cháu nhỏ hơn các anh cháu nên cháu lấy quả nhỏ nhất; và vì cháu lớn hơn em cháu nên cháu nhường em quả lớn hơn”. Khổng Dung mới có bốn tuổi mà đã có được phong cách khiêm nhường, thương yêu anh em, đức hạnh như vậy không phải là trẻ em nào cũng có được. Tiếng thơm ấy lưu truyền thiên cổ, bởi vậy mới có câu rằng: “Dung tứ tuế, năng nhường lê” nghĩa rằng “Khổng Dung mới bốn tuổi đã biết nhường trái lê”. Trải qua hàng ngàn năm, câu chuyện “Khổng Dung nhường lê” đã trở thành bài học luân lý cho giới trẻ Trung Quốc.

*Tào Xung cân voi: Thời Tam quốc, Tôn Quyền sai người tặng Tào Tháo một con voi. Tào Tháo cho vời các quan riều đình đến xem và hỏi rằng làm thế nào để biết được trọng lượng của voi. Các quan ai nấy đều thúc thủ, bấy giờ Tào Xung- con của Tào Tháo nghĩ ra cách: bảo người dắt voi lên thuyền, đánh dấu độ sâu của ngấn nước, rồi đem đá thay vào cho đến khi thuyền đạt được độ sâu của ngấn nước đó, sau đó cân toàn bộ khối đá, tổng trọng lượng của khối đá chính là trọng lượng của voi.

*Tư Mã Quang đập vỡ vại cứu người: Tư Mã Quang ra đời năm 1019 trong một gia đình quan lại đời Tống, từ bé tiếp nhận giáo dục hệ thống, sớm đã thể hiện tư chất thông minh. Trong dân gian, câu chuyện “Tư Mã Quang đập vỡ vại nước” lưu truyền rộng rãi. Chuyện kể rằng, thuở nhỏ, Tư Mã Quang cùng mấy người bạn chơi ở sân nhà, trong sân nhà có một vại lớn chứa đầy nước, một người bạn leo lên mép vại, không cẩn thận bị rơi vào vại, mấy người bạn khác hoảng hốt lo sợ, chỉ có Tư Mã Quang là bình tĩnh, thông minh khuôn một hòn đá lớn đập vỡ vại nước. Câu chuyện này được nghệ nhân dân gian vẽ thành “Tranh trẻ đập vại”, sau đó câu chuyện này trở thành một bài học trong Sách vỡ lòng cho nhi đồng.

=> Đây là những chuyện cổ Trung Quốc dạy trẻ em tính nhường nhịn, thông minh)

(**Chân, thiện, mỹ: trung thực, lương thiện...=> Phẩm chất tốt đẹp)

Ví dụ như hôm nọ sau khi kể xong “Tư Mã Quang đập vại”, tôi hỏi nó: “Nếu Tử Uyển là Tư Mã Quang, Tử Uyển có cứu người bạn đó không?”

Tử Uyển không chút do dự trả lời tôi: “Sẽ không.”

Tôi hỏi nó vì sao, nó đáp: “Thằng nhỏ này ngốc như vậy, rơi vào chậu nước thôi mà cũng chết đuối, người vô dụng như vậy thì cứu làm gì? Nếu ta cứu nó ra khỏi chậu, lỡ như lần thứ hai nó lại không cẩn thận rơi xuống sông chết đuối thì sao, A Hạ nói, chỉ có người mạnh mới có tư cách sống.”

Tôi ngăn ra, góc độ Tử Uyển nhìn vấn đề có thể nói là không giống như người thường, nhưng cũng không phải không có lý, “Cá lớn nuốt cá bé” quả nhiên mãi mãi là chân lý không bao giờ thay đổi, chỉ có người mạnh thật sự mới không bị loại bỏ, kẻ yếu đem hy vọng ký thác lên người khác bỏ thì chút sự giúp đỡ ỉn nhất định sẽ diệt vong, trong Quốc tế ca không phải cũng có câu hát “Chỉ có mình mới có thể cứu chính mình” sao.

Tử Uyển tuổi còn nhỏ đã biết đạo lý này, đủ thấy chịu ảnh hưởng từ lời nói và việc làm của tên Tử Hạ Phiêu Tuyệt biến thái kia trong ba năm qua, tôi yêu thương xoa xoa mái tóc mềm mại ẩm ướt của Tử Uyển, “Tuy là nói như thế, nhưng nếu Tử Uyển cứu nó ra, về sau sẽ dạy nó học cách bơi, giúp người câu cá không bằng dạy người câu cá, như vậy nếu về sau nó lại gặp tình huống nguy hiểm này thì có thể tự thoát hiểm được. Mỗi sinh mệnh đều bình đẳng như nhau, bất kể là người mạnh hay kẻ yếu, hơn nữa mạnh hay yếu đều trái ngược với nhau, từng sinh mệnh đều có giá trị tồn tại của nó. Trời xanh rất có nhân tính, chúng ta không thể thấy chết mà không cứu, biết không?”

Tử Uyển hết sức hoang mang, nghiêng khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn tự hỏi nửa ngày, cuối cùng cái hiểu cái không mà gật đầu. Tôi vui vẻ hôn xuống mặt nó một cái, đưa tay cù nó, cùng nó làm âm ỉ, Tử Uyển cười khanh khách làm nũng nhào vào trong lòng tôi, giọng trẻ con thanh thúy dễ nghe.

Đột nhiên sau lưng run lên, tôi quay đầu lại, Tử Hạ Phiêu Tuyệt đã nhiều ngày không thấy đứng sau lưng tôi, đôi mắt tím kia không giống như ngày xưa phát ra yêu khí trong trẻo nhưng lạnh lùng, nhưng cũng có một lớp sương khói dày đặc quanh quẩn. Có điều, trong nháy mắt khi tôi quay đầu lại, sương khói kia lập tức tiêu tan, khiến tôi hoảng hốt tưởng rằng đó là ảo giác nhất thời của mình.

“Lòng dạ đàn bà!” Tử Hạ Phiêu Tuyệt khinh thường vung tay áo lên, ngồi xuống, “Lý do duy nhất mà kẻ yếu tồn tại chính là để làm nền cho người mạnh.”

Tử Uyển trong lòng tôi nghiêm trang gật đầu, dáng vẻ có chút đồng ý.

Tôi bực đến choáng váng, tôi nói nửa ngày, thật vất vả đem nhân sinh quan vạn vạo của Tử Uyển xoay chuyển một chút, kết quả một câu nói đầu tiên của tên biến thái kiêu căng này khiến tôi kiểm cũi ba năm thiêu một giờ, một hơi nghẹn trong ngực, tôi cảm tức nhìn hắn, lại nhất thời nghẹn lời, không biết nói gì cho phải.....

Thấy tôi ghen lời, giống như khiến cho tâm tình hấn tốt lên, tên yêu nghiệt kia cúi người gảy lá sen trong nước, thu hút những con cá chép găm tò mò vây quanh ngón tay hấn, lấy tính không sát không vui của hấn, tôi âm thầm vì mấy con cá nhỏ mới để vào mấy ngày trước mà cầu nguyện, nhưng ngoài dự đoán hấn lại chỉ dùng ngón tay nhẹ nhàng gõ gõ đầu con cá, đùa trong chốc lát, vậy mà con cá kia vẫn còn sống mà bơi ra.

Tình cảnh như vậy trong mấy ngày kế tiếp gần như cách vài ngày sẽ lặp lại một lần, sau mỗi lần tôi siêng năng giáo huấn mấy điều tốt đẹp cho Tử Uyển, sẽ bắt gặp Tử Hạ Phiêu Tuyết xuất hiện, câu nói đầu tiên đem tất cả những cố gắng của tôi bay sạch, mà hấn lại giống như coi đây là thú tiêu khiển.

So với mấy chuyện xưa đạo lý đó, Tử Uyển càng nghiêng về mấy chuyện xưa chiến tranh mà tôi ngẫu nhiên kể, mỗi lần nghe đến hai chữ “Đánh giặc” là vẻ mặt lại sáng láng. Gần đây, nó lại mê nghe tôi kể Tam quốc diễn nghĩa, luôn quýt quýt lấy tôi muốn tôi kể nhiều hơn.

Một quyển Tam quốc bự to vậy nên tôi không có khả năng một ngày dăm ba câu là nói xong, chỉ có thể mỗi lần nói một ít, Tử Uyển hiển nhiên là không dễ dàng tha cho chuyện chiến tranh hồi hộp như vậy lại bị vây trong trạng thái “Còn tiếp”, ngay cả giấc ngủ trưa cũng không thể ngoan ngoãn phối hợp, cứ muốn nghe tiếp đoạn sau. Để đỡ nó ngủ trưa tôi tốn cũng không ít công sức, vừa đỡ vừa lừa gạt.

Tôi thường thường vừa nhẹ nhàng vỗ lưng cho nó, vừa chậm rãi hát một khúc hát ru đặc biệt, cuối cùng hát đến khi chính tôi cũng bị thôi miên, Tử Uyển vẫn mở to hai mắt, hỏi tôi: “Nương tử, sau đó thì sao?” khiến cho tôi có chút không biết làm sao.

Mà thường thường tôi quay đầu lại sẽ ngoài ý muốn bắt gặp Tử Hạ Phiêu Tuyết, trong mắt lượn lơ mây khói hoang mang phức tạp, gần như cùng với thủy tiên đầy hồ hòa làm một, nhưng giây lát lại lướt qua, lúc bắt đầu tôi còn tưởng là mình nhìn lầm, sau đó lại nhiều lần phát hiện tên yêu nghiệt này vậy mà có một loại ánh mắt “Hoang mang”, không biết đến tột cùng là hấn đang tính toán gì đây.

48. Chương 42

Chương 42: Say biệt lâu tây nay quên hết (*)

(* Nguyên gốc ‘Túy biệt tây lâu tỉnh bất kí’- 1 câu trong bài “Diệp luyện hoa (IV)” của Ân Kỳ Đạo)

Edit: Windy

Bức rèm thủy tinh uốn lượn đổ xuống, phía sau rèm, có người khoác một tấm lụa mỏng gầy đàn, tiếng đàn chảy xuôi theo đầu ngón tay lên xuống, hư hư thật thật, biến đổi thất thường, như khe suối chảy từng giọt nước mát lạnh mà kỳ ảo, tinh xảo đặc sắc, để rồi tụ thành dòng nước mạnh mẽ chảy ào ạt, như sinh mệnh ngoan cường mà xuyên qua núi non trùng trùng điệp điệp, bãi đá ngầm hiểm trở, hội tụ vào sông biển sóng cả cuộn cuộn, cuối cùng lại dần dần yên ả, chỉ đọng lại dư âm dằng dặc, giống như cá nhảy lên mặt nước làm bọt nước bắn lên.

Hai cung nữ mặc cung trang nhẹ gõ chuông nhạc, tiếng chuông khi thì réo rắt trong vắt, khi thì tang thương như từ thời xa xưa, hòa với đàn cổ mơ hồ xa xăm.

Rượu màu hổ phách, chén rượu ngọc bích, bình rượu vàng, khay ngọc bích, món ăn như bức họa, rượu như suối nguồn, tiếng đàn cổ rả rích, tiếng chuông leng keng. Những bông hoa trang trí bốn phía đại diện rủ xuống như những cái chuông nhỏ, đài hoa trắng nõn, nụ hoa rực rỡ, đầu cánh hoa là một màu tím nhạt không đồng nhất, như được nhuộm mà cũng như tự nhiên vốn có.

Trên nền đại diện được lót đá phản chiếu lại giọt lệ như hạt châu trong suốt, hình ảnh thanh tao, cảnh đẹp như những bông hoa bị ngăn cách bởi đám mây, khiến cho người ta không nhận rõ đâu là cảnh thật đâu là bóng phản chiếu.

Nếu người đánh đàn kia không phải Tử Hạ Phiêu Tuyết, nếu trăm hoa khắp điện kia không phải là cây anh túc, tôi nghĩ khung cảnh lộng lẫy như thế có thể nói là hoàn mỹ.

Hiển nhiên Tử Uyển nhích tới nhích lui trong lòng tôi cũng hồn nhiên không bị cảnh vật trước mắt, tiếng đàn bên tai ảnh hưởng, mỹ thực trên mấy cái bàn trước mặt nó hiển nhiên càng có lực hấp dẫn hơn. Thân mình nhỏ mềm dựa tới bên tôi lôi kéo tay tôi làm nũng, một chốc thì chỉ cái này một chốc lại chỉ cái kia, tôi mà gấp bốn cho nó thì nó mới bằng lòng ăn.

Tôi thấy nó cố sức ăn toàn món mặn, mà món chay thì không nhìn một cái, tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng đáy lòng cũng phải sám hối một chút, khẩu vị của nó hơn phân nửa là di truyền từ mình. Lúc trước mình thì không sao, bây giờ đã làm mẹ đúng là lo nghĩ không yên, cần đi nhắc lại chế độ dinh dưỡng của Tử Uyển, lựa lúc sơ hở gấp một gấp rau chân vịt tươi cười dỗ nó ăn.

Lông mày Tử Uyển khê nhíu, đôi mắt to bắt mắt nheo lại, mắt phượng càng trở nên hẹp dài, sau vài giây giằng co với tôi khó được ngoan ngoãn há mồm cắn xuống một ngụm rau chân vịt. Thừa dịp lúc nó đang nhắm mắt, tôi múc một muống canh hạt sen uống.

“Ai.” Tử Uyển còn nhỏ mà thở dài như ông cụ non, tôi kinh ngạc ngẩng đầu, một câu kế tiếp của Tử Uyển thiếu chút nữa khiến tôi bị ngụm canh hạt sen kia làm nghẹn chết, “Nương tử, nàng không cần phải dùng mỹ nhân kế với ta.”

Nhìn cái bộ dạng phụng phịu liên tiếp lắc đầu như người lớn của nó, tôi nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn như đóa hoa của nó bật cười ra tiếng, lại sửa đúng lời nó: “Là ‘nương, không phải ‘nương tử’.”

Có điều, thằng bé này hiển nhiên là không để lời nói của tôi trong lòng, hơn nữa trong lúc tôi càng uốn nắn nó, nó đều ngoảnh mặt làm ngơ, gọi “Nương tử” đã thành thói quen, dần dần tôi cũng bó tay, để tùy ý nó.

Không ngờ ngày sau, vị này bề nghệ thiên hạ, người tuần tú tài năng vô song trong miệng thế nhân – Thịnh Nguyên đại đế Tử Uyển bề hạ, vì cái thói quen xưng hô sai lầm này mà khiến cho những người ái mộ hiểu lầm, gián tiếp làm cho tình lộ nhấp nhô khúc chiết. Đối với Thịnh Nguyên đại đế xưa nay mọi thứ đều không để vào mắt, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi cũng chưa từng ném qua mùi vị thất bại mà nói có thể xem như một vết nhơ trên người, may mà cuối cùng hiểu lầm tiêu tan, người hữu tình cũng thành người nhà, nếu không thật đúng là oan khuất.

Sau này, tôi cười với nó “Tự làm bậy, không thể sống.” Tiểu tử này lại nhếch đôi mắt hoa đào xinh đẹp lên, ngả ngón khoát vai tôi, kiêu ngạo nhìn tôi, “Nương tử, trẫm cảm thấy mấy lão già viết Sử của Thư Lâm viện bị phụ hoàng ban ruộng rồi đuổi đi kia nói không phải không có lý. Họa thủy a.....Đúng thật là họa thủy.....” Đúng là không biết trên dưới làm cho người ta chán nản. Đương nhiên, việc này nói sau.

Lại nói tôi và Tử Uyển cười đùa, không phát hiện tiếng đàn phía sau rèm thủy tinh không biết từ khi nào đã ngừng lại, trong đôi tử mâu như sương như khói nhìn về phía này. Đợi đến lúc tôi phát hiện tiếng đàn đã ngừng lại, Tử Hạ Phiêu Tuyết đã đứng trước mặt chúng tôi, Tử Uyển ồn ào cách mấy cái bàn nhào vào trong lòng hắn, cái miệng nhỏ nhắn mới vừa ăn xong dính đầy dầu mỡ trực tiếp chôn ở vạt áo trước của Tử Hạ Phiêu Tuyết, cái hành động lấy long bào chùi miệng cho Tử Uyển của Tử Hạ Phiêu Tuyết cũng không có dấu hiệu lơ đãng hay phát hỏa.

Căn cứ vào một thời gian dài tôi quan sát, không thể không nói Tử Hạ Phiêu Tuyết là một sự tổng hợp của mâu thuẫn quái dị, vừa có bệnh sạch sẽ nghiêm trọng, nhưng lại không để ý Tử Uyển bẩn bao nhiêu lần cũng dám ôm, tôi không chỉ một lần thấy Tử Uyển nghịch ngợm giống như mèo con đẩy bùn nhào vào lòng hắn, lần đầu tiên tôi còn lo lắng, sau vài lần tôi mới phát hiện cái bệnh sạch sẽ của hắn chỉ ngoại lệ với Tử Uyển. Nếu nói đây là biểu hiện cho việc hắn thương yêu Tử Uyển, thì hắn lại thường thường bất ngờ phóng ám khí vào Tử Uyển, hơn nữa ra tay cũng không thủ hạ lưu tình, ám khí kia từ trước đến nay vừa nhanh vừa ngoan độc, nếu không phải là Tử Uyển thông minh, sợ là mèo có chín mạng cũng phải đi đời nhà ma. Hơn nữa, tôi cũng thật sự không nghĩ ra hắn có lý do và lập trường gì mà lại yêu thương Tử Uyển.....

Có điều, nếu tôi có thể đoán được suy nghĩ của hắn phỏng chừng tôi cách biến thái cũng không xa. Ví dụ như lúc gần tới hai ngày nay, hắn đều sai người ta đưa tôi từ trong thạch thất tới tắm kia đến Thẩm Tuyết điện cùng Tử Uyển bởi hắn dùng bữa tối, hôm nay còn nổi hứng thú đánh đàn, không biết có ý gì. Đường như hắn hết sức hứng thú với việc tôi dỗ Tử Uyển ăn cơm. May mà mấy mỹ nhân đáng người nóng bỏng trong hậu cung khổng lồ của hắn không có ở đây, nếu hắn dám ở trước mặt Tử Uyển làm mấy chuyện vượt giới hạn thì tôi không thể không tìm cơ hội đánh chết hắn.

Mùi vị nước ủa đến trước mặt, trong lúc tôi thất thần Tử Uyển đã bị bế đi, tên yêu nghiệt kia lại phát tay áo một cái rồi ngồi xuống bên cạnh tôi, hái một cây hoa anh túc đặt dưới mũi nhẹ ngửi, khép hờ mi mắt che dấu ánh sáng yêu mị trong trẻo nhưng lạnh lùng trong mắt, đóa hoa tím nhạt kia cùng mái tóc tím dưới kim quan của hắn hắt ra một vẻ hài hòa lộng lẫy thần bí.

“Rất đẹp nhưng cũng vô cùng độc hại, Vân mỹ nhân đúng là giống như loài hoa này.” Từ từ nhắm hai mắt lại, hắn chậm rãi mở miệng.

“Cây anh túc vốn không độc, chẳng qua là vì người có lòng dạ không thuần khiết bòn tay tội ác về nó, có dã tâm dùng trái của nó để chế thành độc dược. Lỗi không phải ở đóa hoa đẹp, lỗi là ở người dùng vẻ đẹp của nó để làm vũ khí.” Tôi bắt đầu thưởng thức rượu hổ phách, vốn không muốn để ý đến hắn, nhưng nghĩ đến việc cái mạng nhỏ của mình và con còn ở trong tay hắn, mà hắn thì đang tính toán bất kỳ lúc nào cũng có thể ngấm ngấm hại Con Báo, nên vẫn mở miệng châm biếm hắn một câu xem như đáp lời.

“Ha ha” Hắn cười lạnh một tiếng nhìn tôi, hai mắt mở ra, giống như từng ánh sáng tím như mũi tên trong nháy mắt bắn ra bốn phía, “Phải dùng cho hết thôi. Trên đầu chữ ‘sắc’ có một cây đao, đã có một vũ khí sắc bén như vậy, nếu người không huy đao mới là cô phụ thiên tư mà trời ban tặng.

Lưỡi tiếp tục cãi cọ vô vị với hắn, hơn nữa hắn ngồi bên cạnh tôi làm tôi cảm thấy nhiệt độ quanh thân giảm xuống rất nhiều, nên liền tự rót ỉnh một chén rượu ấm thân. Tên yêu nghiệt kia cũng không giận, còn cầm chén rượu ngọc lưu ly đưa tới trước mặt tôi. Tôi liếc mắt nhìn hắn, cũng rót đầy cho hắn.

Hương vị của rượu này cũng thật đặc biệt, mùi hương ngọt ngào ngấm mũi, không có mùi cồn nồng nặc làm gay mũi, có chút giống như nước trái cây, tôi không khỏi uống hơn hai chén. Nhưng nhìn cảnh vật trời đất quay cuồng cùng với mí mắt càng ngày càng nặng trĩu, tôi còn sót lại một chút sự trấn tĩnh mới ý thức được cái gì là tác dụng chậm....

Trong mơ mơ hồ hồ, dường như có con muỗi đang chích tôi, lúc ở ngón tay lúc lại ở môi, hơn nữa càng lúc càng chích xuống dưới, tôi không nhịn được vươn tay gãi gãi cái cổ, gắng gượng mở mắt ra nhưng cái gì cũng không nhìn rõ, chỉ mơ hồ có thể thấy một góc xiêm y màu trắng.

Tôi xoay người dán vào chăn tơ tằm lấm lấm: “Ca.....Có muỗi.....Ngứa.....Muỗi.....Thật ngứa.....” Có người nằm xuống sát bên tôi, tôi đột nhiên nhớ tới một chuyện quan trọng mà đưa tay đẩy ra, trong lòng có chút buồn bực.

“Ca.....Tiền Chung Thư (*) từng nói.....Từng nói.....” Đầu lưỡi dường như có chút sưng lên, không nghe lời, “Ông ấy nói, con người luôn vì tìm kiếm một phút vui vẻ, mà phải đổi lại một đời đau khổ.....Thật sự là buồn cười.....Rõ ràng là, rõ ràng là ‘đau khổ’, mà lại dùng, lại dùng từ ‘kiếm’.....A, ha ha.....Ca nói xem, muội không phải cũng kiếm được rồi đấy sao?” Đầu thật nặng, tôi vô lực chống đỡ.

(*Tiền Chung Thư: nhà văn Trung Quốc (1910-1998))

“Phải, muội hẳn là đã kiếm được.....Ông ấy nói vui vẻ chốc lát.....Dường như muội không chỉ một phút, mà muội có mười năm.....Mười năm.....” Tôi lung tung giơ ngón tay lên. Có điều sao Tiểu Bạch không trả lời? “A, muội quên mất.....Huynh.....Huynh không biết cái gì là ‘một phút’.....”

“Phút chính là.....Đem giờ chia làm sáu mươi phần.....Một phần nhỏ nhỏ trong đó chính là phút.....Từ từ, ‘giờ’ huynh cũng không biết ư?” Tôi phì cười, đột nhiên có vào phần đắc ý, “Một nửa của một canh giờ chính là Chính là giờ.....không đúng, hình như.....Hình như một nửa của một giờ là một canh giờ.....Hay là một phần ba.....Ai nha, cũng không phải.....Muội không nghĩ ra, làm sao bây giờ, ca.....Muội nghĩ không ra.....” Tôi thống khổ giật tóc, muốn lòi chút manh mối ra, lại bị nắm chặt cổ tay.

“Nàng nhìn cho rõ ta là ai!” Bên tai có hàn khí ủa qua, là ai? Không phải Tiểu Bạch sao? Là ai? Trong nháy mắt mơ mơ hồ hồ, cổ tay bị một đôi tay lạnh như băng nắm lấy. Tay lạnh như băng? Con Báo? Tay hắn luôn lạnh mà.

“Ha ha.....” Tôi lấy tay sờ soạng kéo lấy cổ hắn, dựa vào ngực hắn cười ngây ngô, “Báo.....Con Báo.....Đứa bé.....Đứa bé chưa chết.....ha ha.....Đôi mắt.....” Tôi xoa xoa đôi mắt phương của hắn, “Đôi mắt.....Rất giống.....”

Hai má dán vào ngực Con Báo, tiếng tim đập trầm ỏn như thổi miên, “Báo.....Chàng biết không, người làm ăn luôn nói đến hai mươi tám quy tắc, thật ra.....Thật ra những quy tắc này đều.....đều được áp dụng cho tất cả. Bởi vì, con người luôn u mê, luôn u mê. Đem tám phần tình cảm và tinh lực của mình không oán không hối hận mà dâng cho người chỉ trả giá hai phần với mình, mà đối với người trả giá tám phần ỉnh này, chúng ta lại chỉ bỏ ra hai phần yêu thích đáng thương.”

“Báo.....Con Báo..... Vì sao chàng lại đối với ta tốt.....Tốt đến như vậy? Vì sao lại muốn để trong cơ thể ta chảy dòng máu của chàng?” Tôi bắt lắt cổ tay hắn hà hơi một lần lại một lần, nơi đó, từng vì tôi mà bị lưỡi dao sắc bén nhiều lần xẹt qua, “Có còn đau không? Còn đau hay không.....Nhiều máu như vậy, nhiều như vậy.....Thật mệt a, nhưng mà nơi này.....” Tôi đánh lên ngực mình, “Nơi này đau quá.....Đau quá!”

“Nhân sinh quá mệt mỏi qua khó khăn lại quá dài, nếu, nếu có kiếp sau, ta chỉ nguyện.....Chỉ nguyện làm một cái cây bụi cỏ, sớm nở tối tàn, vô tâm vô tính.....Chàng thì sao? Kiếp sau chàng muốn làm gì? Báo.....Báo, chàng có đang nghe ta nói không?”

“A!” Môi đau quá, cái gì đang cắn tôi, vừa tanh vừa ngọt, đau đớn khiến tôi mờ mịt mở to mắt.

“Nàng nói ta là ai!” Một đôi mắt tím lạnh băng phóng đại trước mắt tôi, ánh lên tầm mắt tôi, tôi nháy mắt mấy cái, lông mi quét qua mi mắt hắn. Hương nước chảy bao vây lấy tôi.

“Yêu nghiệt!” Tôi một phen níu lấy vạt áo trước của hắn, đột nhiên cảm thấy cả người tràn trề sức lực, giờ tay đánh đến, “Người thả con của ta ra! Mau thả nó ra!”

Đôi tay lạnh như băng thoáng cái nắm chặt tay tôi, khí lạnh trong nước lan đến toàn thân, tôi tránh nửa ngày cũng không tránh được, vô lực xụi lơ, khổ sở thầm thì: “Tên yêu nghiệt này.....Thượng thiện nhược thủy (*), người từng nghe chưa? Người rõ ràng là ác độc như thế.....Vì sao.....Vì sao toàn thân lại có hương vị của nước?.....Thật sự là buồn cười, rất buồn cười.....”

(*Thượng thiện nhược thủy: hiền hòa như nước)

Cười cười, bỗng nhiên trong dạ dày khó chịu khuấy đảo, thiên toàn địa chuyển, có gì đó không thể kiềm chế được như muốn trào ra ngoài, trước khi ngã vào hôn mê tôi có chút vui sướng khi người gặp họa, tên yêu nghiệt kia khẳng định là bị tôi làm dơ rồi.....

Ánh chiều tà hắt lên song cửa sổ, nhuộm một màu vàng nhạt lên sa trường.

Tôi từ từ mở mắt ra, dường như toàn thân không chỗ nào không đau, ngay cả mở mắt một cái như vậy cũng khiến cho thần kinh của tôi phát đau. Đây là đâu? Tôi mờ mịt nhìn mạn giường xa hoa bị trời chiều nhuộm một màu bích kim, ngọc ngậy một hồi rồi ngồi dậy, “A!” Chỗ eo truyền đến cảm giác như bị hỏa thiêu, tôi không khỏi kinh hô ra tiếng.

“Vân cô nương tỉnh rồi?” Một cung nữ cung kính đứng ngoài màn che.

“Ừ.” Tôi lẩm bẩm hai tiếng.

Cung nữ kia buông mắt rủ mi đưa tay vén mạn giường lên, “Thỉnh Vân cô nương theo nô tỳ đến noãn huân trì tắm rửa thay quần áo.” Tôi còn chưa đáp lời, hai cung nữ vẫn chờ ở bên cạnh tiến lên nâng tôi dậy, cung nữ lúc này đã cầm một ngọn đèn cầy có chuỗi dài tỏa hương thơm đi trước dẫn đường. Tôi khập khiễng theo sau cô ấy xuyên qua tấm điện rộng lớn, đi vào noãn huân trì phía sau.

Bể được lát đá bạch ngọc, gương bạc thiếp lên tường, hơi nước dày đặc lượn lờ, trên mặt hồ rải rác mấy phiến lá bạc hà, Tử Hạ Phiêu Tuyết quyết định đổi chỗ giam giữ tôi. Ký ức duy nhất tối qua tôi còn sót lại là uống rượu ối lên người hắn, nhưng khi tôi tỉnh lại rõ ràng quần áo trên người đã được thay rồi, trên người cũng không có mùi vị khác lạ, chắc là được cung nữ xử lý rồi. nhưng sao trên người lại đau như vậy? Chẳng lẽ là bị hắn đánh?

Thị nữ cởi quần áo trên người tôi ra, tôi chậm rãi đi vào ôn tuyền, nhìn thân hình được phản chiếu trong gương bạc của tôi.

Đó là cái gì?! Tôi nhìn vào gương, ngạc nhiên hít một ngụm khí lạnh.

Hoa khai lục biện,片片 thanh kì, vô căn chi thủy, tụ ngưng nhi lạc (*)—Một bông tuyết màu đen nở rõ rõ rệt trên lưng bên phải của tôi, rõ ràng vốn là một loài hoa tinh khiết nhất trên đời, lại nhiễm một màu mực đen như đêm hè, có vẻ tà ác mà chói mắt.

(*Từng cánh hoa nở, trong suốt yên lặng, không nước đậm rã, tụ lại mà rơi— *mình chém => *)

Chẳng trách tôi vẫn cảm thấy eo đau đến vậy, thì ra là vì cái hình xăm không biết ở đâu ra này, Tử Hạ Phiêu Tuyết đúng là biến thái! Tôi đã cách xa sự phẫn nộ rồi, không biết hình dung cảm thụ giờ phút này thế nào. Nghĩ đến việc nếu tôi chống đối chọc giận hắn, thì hắn không giết tôi cũng phải tra tấn tôi.

“Vân mỹ nhân cảm thấy đóa hoa này so với hoa anh túc kia thế nào?” Một cái tay thon dài lạnh như băng nắm lấy eo tôi, ngón tay sáng như ngọc, cùng với hình xăm mặc tuyết kia rõ ràng đối lập nhau.....

49. Chương 43

Chương 43: Cửu quan hồ báo khán kinh địch

Edit: EU

Beta: Windy

“Vân mỹ nhân cảm thấy đóa hoa này so với hoa anh túc kia thế nào?” Một cái tay thon dài lạnh như băng nắm lấy eo tôi, ngón tay sáng như ngọc, cùng với hình xăm mặc tuyết kia rõ ràng đối lập nhau.

“Không bằng bộ hạ cũng xăm một đóa hoa anh túc lên lưng đi, chắc còn đẹp hơn so với ta”. Tôi thần nhiên di chuyển cơ thể ngồi vào trong nước, nước ao tràn lên tới cái cổ trắng như sữa, “Đường đường là hoàng đế Tuyết Vực quốc lại có thói quen bỉ ổi thích nhìn người khác tắm rửa, thật là đáng buồn”.

Tay Tử Hạ Phiêu Tuyết lướt trên nước ao, hơi nước ẩm áp lượn lờ quanh quần đùi ngón tay của hắn, hắn nhẹ trở bàn tay, hơi nước lại lập tức ngưng kết thành bông tuyết ở trong lòng bàn tay của hắn, bàn tay đưa lên, bông tuyết liền rơi lả chả dừng trên bả vai trần trụi của tôi, sau khi chạm đến nhiệt độ cơ thể trong nháy mắt lại tan thành bọt nước, từ trên bả vai bóng loáng chảy xuống.

Tử Hạ Phiêu Tuyết nghiêng người hôn lên bả vai của tôi, đầu lưỡi lướt qua những ngấn nước trong suốt, lạnh thấu xương, tôi không thể kiềm chế được mà rung mình, theo bản năng xoay người né tránh.

Tên yêu nghiệt kia lại nhào bắt lấy cánh tay của tôi, “Đừng nói là bên trong hoàng cung này, cả thiên hạ đều là của ta. Nhìn vật sở hữu của mình, sao lại cho là rình coi~” giọng nói mềm mại nỉ non tựa như tình nhân lướt qua tai, nhưng lực đạo trên cánh tay thì ngược lại như muốn bóp nát xương.

Tôi vẫn giữ vững tâm trạng, lạnh lùng nhìn hắn, “Rượu đêm qua rất mạnh thì phải, tiểu nữ lúc này vẫn còn cảm thấy dạ dày cuộn cuộn, nếu bộ hạ không rời đi...”, tôi nhanh chóng dùng tay kia che miệng, bắt đầu nôn khan.

Sắc mặt Tử Hạ Phiêu Tuyết chợt biến đổi, trong nháy mắt liền bay đến một chỗ khác của Noãn Huân Trì, sắc mặt cách một làn hơi nước lại thay đổi mấy lần, trong đôi mắt lại có vài phần ảo não, nhìn tôi chằm chằm một lát rồi phẩy tay áo bỏ đi.

Hắn vừa rời khỏi, tôi liền bắt đầu không thể khống chế mà cười to, cười thì cười vậy nhưng khóe mắt đã tràn nước, nỗi buồn ập tới. Giờ phút này, bên ngoài bức tường đá màu đỏ ngoài cung kia không biết đang phát sinh những âm mưu và biến đổi lớn gì, còn tôi thì lại bị tù đầy ở trong này, giống như một con thú bị vây khốn, không có cách gì để ngăn cản lại. Cảm giác cầm uất bất lực như giáng xuống người.

Sau một đêm mất ngủ, lại là một buổi sáng sớm tinh sương, ánh mặt trời giống như lưỡi dao sắc bén chia rẽ ngọn núi xanh xa xa phía chân trời, cả tấm điện đều được chiếu rọi sáng rực, vẽ nên một bức tranh đậm nét, hai mắt tôi không kịp thích ứng với ánh sáng, không khỏi lấy tay che mắt.

Đột nhiên, có một bóng đen cao lớn áp lại gần tôi, tôi ngẩng đầu, lại là Tử Hạ Phiêu Tuyết mặc áo lông cừu, đầu đội mũ quan đứng trước mặt tôi, trong tay cầm roi ngựa, mang theo hương vị tuyết đầu mùa ngoài cửa, tay kia thì nắm lấy Tử Uyển cả người mặc áo choàng đỏ rực, nhan sắc tiên diễm của Tử Uyển càng được tôn lên thêm linh động lóa mắt, nhưng lại khiến cho ánh bình minh đang sinh sôi bốc hơi ngoài cửa sổ đi xuống.

Tử Uyển thấy tôi trợn mắt, lập tức hưng phấn mà nhào người sang đây, “Nương tử, phụ hoàng muốn dẫn chúng ta đi bãi săn bắn. Mục Lăng đã đồng ý dạy ta bắn cung!”. Hai mắt to bởi vì tràn đầy chờ mong mà trở nên rực rỡ, giống như một con báo nhỏ nhìn thấy được con mồi. Mục Lăng chắc là tên thị vệ đầu gối mà tôi gặp trong thạch thất trước đó.

Tử Hạ Phiêu Tuyết khoát tay, cung nữ ngoài cửa nối đuôi nhau đi vào, mang vào một chậu nước bằng đồng, son phấn trang sức, cầu bào kĩ giày[1] hầu hạ tôi thay quần áo trang điểm. Cách một cái bình phong hoa tước, sau khi mặc quần áo cho tôi xong xuôi đầu vào đây, liền dẫn tôi ra ngồi trước bàn trang điểm.

Một cung nữ thanh tú đang định tô má cho tôi, lại bị Tử Hạ Phiêu Tuyết phát tay ngăn lại, “không cần tô”. Ngón tay đặt dưới cằm, hất lui về phía sau hai bước bắt đầu quan sát một lượt, bên môi lại mơ hồ hiện lên ý cười, hòa hoãn đi về yên lành trước đó, hất chìa tay nắm lấy tay của tôi, một tay túm tôi từ trên cái đệm lụa của ghế trang điểm đây, nói “Vây là đẹp lắm rồi!”

Cung nữ kia thấy vẻ mặt tươi cười của Tử Hạ Phiêu Tuyết đầu tiên là hơi sợ run lên, tiếp đó sắc mặt bỗng trắng bệch, hoảng hốt lùi sang một bên.

Móng như gỗ mun, thân như lửa đỏ, cúi đầu ngẩng đầu hí vang đều mạnh mẽ mà hùng hồn, cái bào không an phận di động giữa bờm ngựa đầy sinh lực, vận sức chờ phát động – ngựa tốt!

Tôi không khỏi bước ra phía trước đưa tay xoa con liệt mã đang nóng nảy này, nhiệt độ ấm áp dưới tay cùng mùi vị cỏ xanh và động vật khô ráo khiến cho tôi bỗng dưng cảm thấy vô cùng ấm áp, không khỏi đưa mặt kề lên tai nó khẽ nói nhỏ, một tay nắm cái dầm, tay kia nhẹ nhàng vỗ về đi từng chút từng chút nôn nóng của nó. Thấy mặt nó từ từ an tĩnh lại, tôi nhếch môi cúi người đập bàn đập nhảy lên. Con ngựa hí lên một tiếng, ngửa mặt lên trời thét dài, chân trước dẫm xuống mặt đất hai cái nhắc bổng lên, lập tức tung chân vui vẻ mà chạy nhanh.

Dư quang thoáng đảo qua vẻ mặt kinh ngạc của Tử Hạ Phiêu Tuyết. Chắc là hần không ngờ tới được tôi sẽ bỗng nhiên lên ngựa, càng không nghĩ tới tôi sẽ cưỡi ngựa. Bởi vì phương tiện đi lại duy nhất của Hương Trạch quốc là thuyền, nếu nói tới cưỡi ngựa, phàm là mọi người trong Hương Trạch quốc đều sẽ lắc đầu hèn mọn nói: “Cưỡi súc vật chạy khắp nơi như thế còn ra thể thống gì”.

Hương Trạch quốc lưu truyền một truyền thuyết rất đẹp, nói là có một ngày chúng tiên trên trời tề tụ phẩm trà thiện rượu, có một tiên nữ xinh đẹp không thắng nổi cơn say rượu nằm trong bụi hoa, vốn muốn gờ tay lấy trà giải rượu, nhưng bàn tay mềm yếu nhoáng một cái đánh vỡ một cốc rượu ngọc, nước rượu xanh biếc cùng với trần châu được ngâm trong đó từ trên trời chảy xuống, nước rượu cam thuần hóa thành dòng nước tung hoành róc rách, trần châu vụn vỡ thành từng mảnh đất phì nhiêu, mọc lên nhiều loại hoa đẹp nhất trên đời, giống như cây hoa trâm được cài trên tóc tiểu tiên nữ kia, tạo nên một Hương Trạch quốc rộng lớn. Qua nhiều thế hệ, mọi người trong Hương Trạch quốc đều tự cho rằng “Thủy trung thắng cảnh, họa trong nhĩ nhân” (nước trong thắng cảnh, tranh trong con người tao nhã). Xuôi thuyền chậm rãi trên sông mới có thể thưởng hết nhân gian tiên cảnh nơi đây, thanh cao đến đáng yêu.

Mà tôi mười mấy năm ở Hương Trạch quốc quả thật ngay cả cọng lông ngựa cũng chưa từng động tới, nhưng tôi cũng có nói kiếp trước tôi là người cuồng cưỡi ngựa, mỗi cuối tuần đều đến trường đua ngựa thượng lưu ở ngoại thành dạo mấy vòng mới đã nghiện, bị cho là tiêu phí xa xỉ nhất của tôi. Bởi vậy vô công và mấy thứ khác tôi không biết dù là một chút, nhưng đối với việc cưỡi ngựa tôi rất có tự tin, đối với trần an liệt mã cũng có chút tâm đắc.

Tử Hạ Phiêu Tuyết sau một thoáng ngạc nhiên cũng phóng lên, dừng trên lưng ngựa, chỉ là cùng một con ngựa với tôi...

Cảm giác có người kề sát phía sau khiến cho tôi vô cùng khó chịu phản cảm, “Tuyết Vực quốc to như vậy đừng nói là chỉ có mỗi con ngựa này đây?”

“Tuyệt Vực quốc đất nước rộng lớn, tuần mã vô số, lại chỉ có “huyết tế” dưới chỗ ngồi của mỹ nhân này mới là tọa kỵ của trẫm. Nếu mỹ nhân coi trọng, trẫm đành phải ủy khuất mình ngồi chung với nàng”. Nói xong, cúi đầu cười khẽ, tâm tình của hắn hôm nay tốt khác thường. Bất quá, tôi cũng thật xui xẻo, làm sao mình lại coi trọng con ngựa này.

“Nhưng Vân mỹ nhân làm sao chỉ trong một lúc mà thu phục được “huyết tế” thế? Con súc sinh này bình thường không dễ quản nhanh như vậy”.

Tôi vỗ vỗ cái cổ chiếc BMW đang đỗ một tầng mồ hôi, “Ha ha, ta chỉ là khuyên nó bỏ gian tà theo chính nghĩa đi với ta thôi, con ngựa này cũng thật thông minh, một chút liền lĩnh ngộ”. Tôi chỉ cây dâu mà mắng cây hòe.

“Bỏ gian tà theo chính nghĩa? Ha ha, trẫm cảm thấy câu nói này mới này nên đưa cho Vân mỹ nhân mới thích hợp”. Tử Hạ Phiêu Tuyết ở bên tai tôi cảnh cáo.

Dưới sự hộ tống của một tiểu đội thị vệ tháo vác, khu rừng rậm săn bắn từ từ đến gần trước mắt. Ngân trang tổ khóa, phần điều ngọc thể, trời đất một mảnh trắng xóa, rộng lớn mà mênh mông. Tay nghề điều luyện sắc xảo của thiên nhiên trước mặt khiến cho tôi xem thế là đủ rồi. Tử Hạ Phiêu Tuyết thu dây cương, huyết tế ở bên bờ rừng tuyết dừng lại cước bộ, phía sau vó ngựa “đắc đắc”, Mục Lăng dẫn theo Tử Uyển đi lên, Tử Uyển ngồi phía trước Mục Lăng, trong tay cầm cây cung vàng, ước là một bộ cung tiễn nhỏ hơn một nửa so với bình thường.

“Người dẫn Tử Uyển đến khu trống trải ở phía tây luyện cung đi”. Mục Lăng phụng mệnh Tử Hạ Phiêu Tuyết dẫn theo một đội nhân mã tám người chậm rãi đi về phía tây, mặc dù ngồi trên ngựa, nhưng Tử Uyển cũng không an phận quay trái quay phải, mà đội hộ vệ kia sau khi nghe nói bị phân phó theo hộ vệ Tử Uyển, trên mặt cố nén vẻ mặt run rẩy đau khổ.

Tử Hạ Phiêu Tuyết hai chân một kẹp, điều khiển huyết tế chạy sâu vào trong rừng tuyết, trong rừng cây thỉnh thoảng có thân ảnh chim và thú bay xoẹt ngang, hắn cũng không dừng lại, tôi không khỏi nghi hoặc rốt cuộc là hắn có phải đi săn thú không. Hắn lại theo một hàng dấu chân mờ nhạt trên mặt tuyết chậm rãi đi tới, cuối cùng dừng trước một đồng nhánh cây khô, hắn nhảy xuống khỏi lưng ngựa đẩy mấy nhánh cây khô ra, từ bên trong ôm ra một con gì đó có lông màu trắng có mấy đốm trắng xen kẽ nhau, nai con hay ngựa con? Nhìn không ra.

Con vật nhỏ kia như bị kinh sợ, bắt đầu phát ra âm thanh cầu cứu nức nở, Tử Hạ Phiêu Tuyết một tay ném nó vào trong lòng ngực của tôi, tôi cả kinh suýt nữa không tiếp kịp, lúc sau hắn buộc ngựa vào một thân cây cách đây khá xa, rồi dẫn tôi trốn phía sau một bụi cây, vật nhỏ trong lòng tôi bất an đập chân, gào khóc kêu to. Tử Hạ Phiêu Tuyết chỉ chăm chú nhìn phía xa xa.

Chỉ chốc lát sau, trong tầm mắt xuất hiện một con động vật cao lớn. Lông màu tro, sừng giống nai nhưng không phải nai, đầu giống ngựa nhưng không phải ngựa, mình giống lừa nhưng không phải lừa, chân giống trâu nhưng không phải trâu, tương tự “tứ bất tượng” – con nai, ở trên lưng còn có một cái bướu giống như bướu lạc đà, không biết đó là cái gì, chẳng lẽ gọi là “Ngũ bất tượng” sao? Tạm thời gọi nó là nai. Nó nhìn trời hú hai tiếng, tiếng kêu nôn nóng. Tiểu tử trong lòng ngựa tôi lập tức đáp lại, có lẽ là một đôi mẫu tử, lòng tôi vừa động, xoay người thả con vật nhỏ ra, mấy việc máu lạnh tôi không thích làm.

Con vật nhỏ kia vừa mới rơi xuống đất liền nhanh chân chạy về phía mẹ mình, nai mẹ thấy con liền vui sướng chạy lại. Sau lưng Tử Hạ Phiêu Tuyết hừ lạnh một tiếng: “Lòng dạ đàn bà!” Quay đầu lại, đã thấy hắn giương cung nhắm ngay hướng đó.

Tôi kinh hô: “Đừng!”

Dĩ nhiên không kịp, mũi tên kia mang theo thể sắc sấm vang chớp giật phá không mà lao tới, một tiễn trúng tên. Nai mẹ hét lên một tiếng rồi ngã xuống mặt đất, nai con kích động mà chạy đến gần chỗ mẹ mình. Chỉ là, ngoài dự kiến của tôi mũi tên này không phải bắn vào bụng nó, mà chỉ chặt đứt chân sau của nai mẹ, cũng không mất mạng.

“Con tuyết lộc này rất giảo hoạt, nhảy lên cũng rất nhanh, muốn bắt được một con tuyết lộc trưởng thành đúng là không dễ, chính là...”. Tử Hạ Phiêu Tuyết buông cung quay sang nhìn tôi cười lạnh, “chính là con súc sinh này còn có nhược điểm lớn nhất, bảo vệ con. Ra ngoài kiếm ăn nhất định đem con che dấu vô cùng

tốt, chỉ cần tra được dấu chân của con nó, con nai trưởng thành kia cho dù có giấu xa đến cỡ nào cũng nhất định hiện thân”. Tàn nhẫn! Tôi trợn mắt nhìn hắn.

“Bất quá...”, hắn cười nhẹ ôm lấy eo của tôi thả người nhảy lên, bay lên nhánh cây tùng phủ đầy tuyết trắng, “Trầm khó có khi hứng trí đi săn bắn, dễ dàng bắt được cái gì đó mang về cũng không có thú vị lắm”.

Trong không khí ẩm ướt thấp thoáng có mùi máu, mũi Tử Hạ Phiêu Tuyết khẽ nhúc nhích, “Máu nai rất tanh, nàng nói là dẫn báo tới trước, hay là dụ hổ đến trước?” Gương mặt yêu tuần quay sang nhìn tôi, sợi tóc màu tím ở trong gió bay xẹt qua hai má của tôi, trong đôi con ngươi màu tím lộ ra vẻ thanh thần như nắm chắc thắng lợi.

Lòng tôi lại trầm tiếp, còn tưởng hắn hạ thủ lưu tình tha mạng cho con nai kia, nhưng hóa ra... trời đông giá rét, mãnh thú muốn tìm thịt để ăn chắc chắn không dễ dàng, mùi máu tươi này khuếch tán ra theo gió chưa tới một lát nhất định thu hút bọn nó đến, mà bất luận là loại mãnh thú nào cũng đều thích thức ăn sống, đó là nguyên do mà Tử Hạ Phiêu Tuyết không lấy mạng con nai kia.

Tôi nhìn nai mẹ đang giãy dụa cố đứng lên cùng nai con gầy yếu bên cạnh, thương xót nhắm lại hai mắt, nghiêm nhiên tôi cùng Tử Uyển đích thực y như nhau.

Đột nhiên, có một trận gió lạ thổi qua, cùng với một tiếng rít gào, một con mãnh hổ khổng lồ từ trong rừng rậm nhảy ra, vượt hổ nặng trĩu lúc nhào xuống mặt đất làm quấy tung lên một màn tuyết trắng, cơ hồ cả khu đất rộng lớn đều vì vị chúa tể này đến mà đất rung núi chuyển.

Con tuyết lộc cả kinh, dưới tình thế cấp bách lại có thể dùng ba chân mà đứng thẳng lên, chân thọt né sang một bên còn không quên giấu nai con ở dưới người.

Con mồi đã xuất hiện, Tử Hạ Phiêu Tuyết bên cạnh lại khẽ vịn nhánh cây tùng không cho là đúng, dáng vẻ như không định ra tay. Khi tôi còn đang nghi hoặc, thân hình mạnh mẽ ẩn sâu trong rừng, một con báo màu vàng kim vẩy vẩy cái đuôi đến gần con tuyết lộc, đường cong cơ thể duyên dáng vẻ nên một tư thế như diềm báo vận sức chờ phát động.

Con mãnh hổ kia đột nhiên vẩy đuôi một cách cuồng phong, đương nhiên phát hiện đối diện mình còn một con báo có cùng mục đích, đã là chúa sơn lâm há lại có thói quen chia con mồi với kẻ khác. Hét lớn một tiếng, liền nhào tới cầu xé đối thủ này.

Tử Hạ Phiêu Tuyết vừa lòng nở nụ cười.

Cuối cùng, báo săn không địch lại mãnh hổ, bị đánh đến hấp hối, lão hổ bắt quả cũng chỉ chiếm được chút thượng phong, sau một trận chiến, mặc dù thắng, nhưng vết thương trên mình vẫn ỉu xiu. Tử Hạ Phiêu Tuyết vung ra từ trong tay áo, ám tiêu chưa vào bụng hổ, chúa sơn lâm kiệt sức trong tiếng gào bi thương mà âm âm ngã xuống.

Tử Hạ Phiêu Tuyết nắm tay tôi từ trên cây bay xuống, phúi phúi ống tay áo, cười nhạo: “Không gì hơn cái này”.

Một hổ một báo một lộc một tể (chân), máu tươi từ trong lồng xe cả một đường uốn lượn, trên tuyết lưu lại một dãy máu uốn lượn nhìn thấy mà ghê người.

Hóa ra, đây mới là kết quả mà tên yêu nghiệt này muốn đạt được! Giỏi cho cái mưu kế săn bắn của một tên gian trá ác độc! Không đánh mà thắng một tiễn hạ ba con chim! Khí lạnh lập tức vây khắp cả người.

“A Hạ, người bắt được cái gì thế?” Tử Uyển quơ cây cung vàng từ bên kia cánh rừng hưng phấn mà vọt ra.

[1] Có lẽ là áo bào làm bằng lông cừu, và giày được làm bằng da của con hoẵng

50. Chương 44

Chương 44: Lưu vân tụ tán liễu vô ngân (*)

(*Mây trôi không dấu vết)

Edit: Windy

“A Hạ, người sẵn được cái gì?” Tử Uyển quơ cây cung vàng từ cánh rừng bên kia hưng phấn vọt ra. Áo choàng màu đỏ, giống như lửa cháy cuộn cuộn mà đến, làm tan đi khí trời mùa đông.

Không chờ đáp lời, Tử Uyển đã vội vàng chạy tới trước cái lồng sắt, ánh mắt liếc qua hai con nai tuyết rồi nhìn qua nhìn lại con hổ và báo, giơ cây cung trong tay lên, dùng một góc cây cung đâm đâm con báo đang còn một chút hơi thở, con mãnh thú kia mặc dù bị thương trí mạng nhưng vẫn còn phản ứng nhanh nhạy, đột nhiên rít gào một tiếng há mồm định cắn Tử Uyển.

Lòng tôi căng thẳng, định tiến lên kéo Tử Uyển lại, nhưng Tử Uyển đã tránh đi, nhào vào trong lòng tôi cười khanh khách, “Phụ hoàng, con muốn bộ lông của con súc sinh kia.” Đôi mắt đen lúng liếng đảo qua đảo lại nhìn về phía tên yêu nghiệt kia.

“Nếu thích, tự mình lột da nó đi. Có điều, người muốn dùng bộ lông này làm gì?” Tử Hạ Phiêu tuyết đưa tay sửa lại cái áo vì chạy nhanh mà xộc xệch của nó.

“Để làm ống tay áo giữ ấm cho nương tử.” Tử Uyển đem đôi tay nhỏ bé đặt vào trong lòng bàn tay bị trời đông tuyết phủ đông lạnh có chút đỏ lên của tôi, không chút do dự trả lời. Trong lòng tôi ấm áp, tràn đầy chua xót vì cảm động, bàn tay càng ôm chặt lấy Tử Uyển.

Tử Hạ Phiêu tuyết liếc nhìn Tử Uyển một cái, ánh mắt lóe lên dừng trên người tôi, “Tại sao không làm cho phụ hoàng một cái?”

Tôi sửng sốt, lời của tên yêu nghiệt này sao nghe cứ thấy kỳ kỳ, ngẩng đầu nhìn hắn, sắc mặt vẫn trong trẻo nhưng lạnh lùng như cũ, nhưng giữ hai lông mày lại thêm vài vết nhăn nhàn nhạt, khóe miệng hơi hơi mím lại, toe rõ chủ nhân của nó đang bất mãn, nhưng lại mười phần giống như một đứa bé ghen tị đang xin kẹo ăn.....

“Nam tử hán đại trượng phu sao có thể mang mấy cái này? Phụ hoàng thật đang xấu hổ.” Tử Uyển vừa dùng ngón trỏ chọc chọc hai má, vừa ôm bụng cười nhạo.

Tử Hạ Phiêu Tuyết bị Tử Uyển cười vậy mà lại có vẻ hơi xấu hổ, hai má bị sự uất hận nhuộm lên một ít màu sắc, không biết phải phát câu ra sao, thấy xung quanh ba tầng trong ba tầng ngoài đều là thị vệ, liền đem ánh mắt giết người ném về phía bọn họ. Mấy tên thị vệ này cũng thông minh, lập tức không chớp mắt mà nhất trí cùng quay đầu ra ngoài, một đám đều có vẻ hiêng ngang lắm liệt, nhưng khóe miệng không thể khắc chế được mà nhếch lên độ cong bán đứng ý cười đang đè nén trong bụng bọn họ.

Tử Hạ Phiêu Tuyết ho khan một tiếng, hướng về Mục Lăng bên cạnh hỏi: “Tử Uyển cả buổi tập bắn cung thế nào rồi?”

Mục Lăng liền ôm quyền, khom người trả lời: “Khởi bẩm bệ hạ, điện hạ mặc dù tuổi còn nhỏ nhưng tư chất đã thượng thừa, lực cánh tay mạnh mẽ, gương cung đã không có nhiều trở ngại.”

Tử Hạ Phiêu Tuyết vuốt cằm, “Trước tập gương cung, sau đó hãy luyện bắn. Tháng đầu lấy cây làm bia, tháng thứ hai lấy lá cây làm bia, tháng thứ ba lấy thú vật làm bia, tháng thứ tư lấy con người làm bia. Cứ theo trình tự này mà tập. Người mang Tử Uyển đi tập luyện tiếp đi.”

“Tuân chỉ. Thuộc hạ sẽ theo lời bệ hạ mà dạy điện hạ.” Mục Lăng lại ôm quyền rồi lui đi chỗ khác. Tử Uyển cũng sôi nổi đeo cung tên đi theo.

Chờ đã, tên yêu nghiệt này vừa nói gì? “Lấy người làm bia”?!

“Người.....” Tôi giận dữ, định mở miệng khiển trách hắn, chợt nghe tiếng vó ngựa lộp cộp truyền đến từ ngoài rừng, một thị vệ hô lớn: “Cấp báo —!”

Đợi đi tới trước mặt, thị vệ kia nhảy xuống ngựa, “Thuộc hạ tham kiến bệ hạ, trưởng công chúa – Hoàng hậu nương nương Tây Lăng quốc cầu kiến.” Lời còn chưa dứt, trước mắt đã có một đôi nhân mã đi đến, đi đầu là một nữ tử mặc áo bó sát có tay áo siết chặt, thêu màu xanh thẫm, áo lông chồn bạc quần nhẹ, bên dưới là một con tuần mã toàn thân tuyết trắng, đón gió mà đến, như nước chảy mây trôi.

Tử Hạ Phiêu Tuyết không rõ biểu tình nhìn về phía người tới, hỉ nộ không rõ.

Nữ tử dẫn đầu sau khi xuống ngựa hướng về phía Tử hạ Phiêu Tuyết cúi thấp người, “Bái kiến hoàng huynh.” Người này không phải ai khác, chính là Sơ Dung Phiêu Tuyết mà hai năm trước ở hoàng cung Tây Lũng quốc tôi có gặp mặt một lần, lụa đen khoác nhẹ, kiểu tóc không rườm rà, chỉ cài một cây trâm mẫu đơn ánh màu xanh biếc bên tóc, mặc dù dẫn theo một đoàn người một mỗi phong trần, cũng không mất đi vẻ quý phái vốn có, gơ tay nhắc chân đoan trang khéo léo.

Có điều lời nói có vài phần tức giận mãnh liệt, “Hoàng huynh chớ khinh người quá đáng!”

Tử Hạ Phiêu Tuyết cũng không đáp lại nàng, gơ tay phất qua đầu tôi, phui xuống vài bông tuyết ngẫu nhiên rơi xuống tóc. Tôi bước từng bước sang bên cạnh, né đi cái đụng chạm tiếp của hắn, mắt lạnh nhìn đôi huynh muội trước mắt này. Giống như là bất mãn với sự né tránh của tôi, Tử Hạ Phiêu Tuyết cau mày lại, chậm rãi mở miệng: “Bây giờ trưởng công chúa càng thêm khó lường, gặp huynh trưởng lại vẫn an thế sao?” Lại nắm chặt tay tôi xoa xoa, càng xoa càng lạnh.

“Vì sao hoàng huynh lại phải gắt gao bức bách như thế?! Chẳng lẽ ba năm nay hoàng huynh theo đuổi hắn còn chưa đủ sao!....” Lòng tôi căng thẳng, “Hắn” là ai?

“Đủ rồi!” Tử Hạ Phiêu Tuyết lạnh giọng cắt ngang lời nàng, ẩn trong đó có sự uy nghiêm, ngữ điệu lại lười biếng như cũ, “Nữ đại bất do nhân (*), trưởng công chúa trí nhớ cũng thật kém, đừng nói là đã quên mình mang họ gì?”

(* Nữ đại bất do nhân: hình như là ‘con gái lớn rồi không cần cha’)

Sơ Dung Phiêu Tuyết kia sắc mặt trắng bệch, hình như đối với tên yêu nghiệt này cũng có vài phần sợ hãi, ánh mắt dời đi, không dám nhìn thẳng đôi mắt tím yêu khí kia. Chỉ trong chớp mắt tầm mắt lại dừng trên người tôi, không ngoại lệ mà xẹt qua một tia kinh diễm kỳ quái, có điều chỉ lướt qua giây lát, không hồ là hoàng hậu xử sự khéo léo.

“Sơ Dung đã gả chồng rồi, hiển nhiên đầu tiên là hoàng hậu Tây Lũng quốc, tiếp đó mới là trưởng công chúa Tuyết Vực quốc!” Những lời khắc nghiệt của hoàng hậu đâm vào màng tai tôi.

Tử Hạ Phiêu Tuyết nhẹ nhàng cười, có vài phần đùa cợt, nhưng không trả lời. Hắn kéo tay tôi, ánh mắt ra hiệu với thị vệ phía trước, thị vệ kia liền đi đến.

“Gió lớn tuyết lạnh, đưa Vân mỹ nhân về cung trước đi.” Dứt lời vỗ vỗ tay tôi rồi buông ra.

“Vâng” Thị vệ kia liền dùng tay ý mời tôi lên ngựa, tôi không tình nguyện mà nhảy lên lưng ngựa, vốn định đứng đó nghe, nhưng hiển nhiên Tử hạ Phiêu Tuyết không định để tôi như nguyện.

Một hàng thị vệ vây quanh áp giải tôi trở về. Mới vừa đi được hai bước, đã nghe phía sau truyền đến thanh âm mơ hồ của Sơ Dung Phiêu Tuyết, “Vân này.....Không lẽ là.....!” Lời nói tiếp đó bị tiếng gió gào thét áp đi.

Một đội nhân mã chúng tôi vừa ra tới bên ngoài rừng rậm, mắt thấy có một đồng thị vệ canh gác, chắc ra khỏi chỗ này là ra khỏi bãi săn bắn của hoàng gia. Một thị vệ bên cạnh tôi trình ra kim bài, thủ vệ kia liền khom người, “Cho đi ——”

Sau khi ra khỏi khu vực săn bắn, đi được một đoạn đường rồi một chỗ rẽ, phiêu kỵ thị vệ bên cạnh tôi mỗi người đột nhiên ngã xuống, ngay cả ngựa dưới thân bọn họ cũng không kịp phát ra một tiếng kêu đã yên lặng không tiếng động ngã xuống đất tuyết.

Một khắc trước còn có một đội người người trùng điệp, giờ khắc này chỉ còn một cảm y thị vệ ngồi ngay ngắn, cùng tôi cách một đồng xác chết ngổn ngang mà xa xa nhìn nhau.

Đột nhiên, hắn giờ kiểm gịục ngựa thể tới rào rạt, “Vân Tướng Dung, để mạng lại ——!”

Tôi chau mày, bình tĩnh ghìm cương ngựa.

Cảm y thị vệ kia chạy đến trước mặt, gơ trường kiếm lên chỉ vào chỗ trí mạng nơi cổ họng tôi, ánh mắt tôi nháy cũng không nháy, nâng mày nhìn hắn. Kiếm khí xẹt qua da tôi, một tắc lại một tắc tới gần.....

Cuối cùng, mũi kiếm cách da tôi một milimet, sát khí trong mắt hần rút đi.....

Sau khi giằng co một lát, tôi không kiên nhẫn mà mở miệng: “Hoa Phỉ, rốt cuộc ngươi có muốn đâm hay không?”

Đối phương lập tức cười toe toét buông kiếm bay đến đây, lại bị tôi né tránh, “Ồ ô ô, Quế lang, đúng là làm ta muốn chết mà!”

“Ngươi nha ~” Áp lực một tháng qua bỗng chốc rút đi, tôi cảm thấy có chút ám áp muốn cười. Vừa rồi mọi người ngã xuống, tôi đã đoán là hần, sau đó hần càng làm ra vẻ càng khiến tôi chắc chắn suy đoán của mình, trên đời sợ là tìm không ra người thứ hai như hần tùy thời tùy chỗ đều mồm mép nhớ thương bịp người.

“Mà phải nói, sao Viên muội lại nhìn ra?” Hoa Phỉ nghiêm túc ra vẻ trầm tư, một lát sau lại bình tĩnh đại ngộ, “Ta biết rồi! Chắc là thuật dịch dung này cũng không che được diện mạo phong lưu phóng khoáng anh tuấn vốn có của ta. Ở trong bọn thị vệ ngu ngốc này đúng là hạc trong bầy gà, hoa thơm cỏ lạ độc nhất, Viên muội và ta tâm ý tương thông, chắc chắn liếc mắt một cái là ra.....”

“Hai con ngựa này ngươi đã cho giải được trước đó rồi?” ta đánh gãy cái tính kiên man bất định của Hoa Phỉ. Hoa Phỉ như kẻ trộm nmaf cười gật gật đầu.

“Có điều, Tử Uyển còn ở trong tay hần, sao ta đi được?” Nhớ đến điều này, tôi không khỏi có chút sốt ruột.

“Tiểu ma đầu kia.....” Hoa Phỉ thấy tôi trừng hần, lập tức sửa miệng, “Bảo bối Tử Uyển của chúng ta lên được trời vào được đất, nó có gì phải lo lắng.”

“Không được! Ta muốn dẫn Tử Uyển đi!” Tử Uyển tuy thông minh, nhưng vẫn là một đứa bé.

Tôi quay đầu ngựa lại, Hoa Phỉ lại ngăn tôi, “Tin ta đi, trước lúc Tử Uyển bảy tuổi, Tử Hạ Phiêu Tuyết sẽ không tổn thương nó chút nào cả!” Trong mắt hần có sự nghiêm túc chưa từng có.

“Bảy tuổi? Vì sao!” Con số bảy mẫn cảm này có chút kích thích thần kinh tôi, “Chẳng lẽ là huyết cục chi độc kia?!” Tôi đã biết tên yêu nghiệt kia vào lúc tôi sinh con mà thay xà đối cột khẳng định là có âm mưu mà, mục đích của hần rõ ràng là nhằm vào một người, hao hết tâm tư nuôi dưỡng Tử Uyển ba năm nhất định là muốn từ trên người nó đạt được gì đó.

Hoa Phỉ gật gật đầu, “Bây giờ giải thích không kịp nữa, chờ hai vợ chồng chúng ta chạy trước đã rồi nói. Đến lúc đó lại tiếp tục thương lượng đối sách cứu Tử Uyển ra.”

Lòng tôi lại trầm xuống, tuy rất lo lắng cho Tử Uyển, nhưng chắc chắn Hoa Phie sẽ không lấy việc đại sự như tính mạng này ra gạt tôi, cho nên trước tiên tôi cùng hần đào tẩu

mới là thượng sách. Cứ bình tĩnh suy nghĩ như thế, tôi liền gật đầu với Hoa Phỉ, “Được, đi thôi.”

Hoa Phỉ lại hì hì cười, nhìn về phía núi rừng, “Viên muội, chúng ta khoan đi, tìm một chỗ trốn trước đã, rồi phân tán lũ ngựa ra. Lúc Tử hạ Phiêu Tuyết kia phát hiện muội mất tích chắc chắn sẽ phái người theo dấu chân ngựa mà truy kích, chờ một lát nữa chúng ta hãy xuống núi.”

Tôi lắc đầu, “Nếu là người bình thường chắc chắn sẽ lần theo dấu chân ngựa mà tìm, nhưng Tử hạ Phiêu Tuyết mà là người sao? Tên này tâm tư kín đáo, tính tình giả dối mà lại hay suy xét, muốn biết hần nghĩ gì có mà loạn óc. Hần mà phát hiện ta mất tích, nhất định sẽ nghi ngờ ta vẫn ở trong núi, e là trước hết đã phái bảy phần thị vệ trong tay phong tỏa ngọn núi này kiểm tra, mà ba phần thị vệ còn lại thì tìm theo dấu chân ngựa. Nếu ở lại trong núi, không thể nghi ngờ chính là ngồi chờ chết, rất nhiều thị vệ sẽ tra xét từng tấc đất nơi này, đến lúc đó đừng nói hai người sống to xác chúng ta, sợ là một con thỏ nhỏ cũng tránh không thoát. Cho nên, chúng ta cứ ra roi thúc ngựa xuống núi đi.”

Hoa Phỉ nghe xong ”tầm tắc” gật đầu đồng ý, giương roi ngựa trong tay lên, cùng tôi điều khiển ngựa xuống núi. may là tôi không cười con Huyết tể của Tử hạ Phiêu tuyết, bằng không nhất định chưa chạy được bao xa, con ngựa kia đã nghe thấy tiếng còi của hần, thứ hai là bộ dáng con ngựa kia cũng rất gây chú ý.

Lại lướt qua một khu rừng tuyết, rốt cuộc cũng thấy đường xuống núi. Nhìn ba lối rẽ trước mắt, Hoa Phỉ hơi do dự, tôi chỉ phía sau của mình, “Mau! Nhảy qua đây, chúng ta cùng ngồi một con, cho con ngựa của người chạy về đường bên trái đi.”

Hoa Phỉ dùng một cây châm dài đâm vào gáy con ngựa, con ngựa kia rống lên một tiếng rồi hướng về con đường bên trái mà chạy, mà Hoa Phỉ thì nhún người nhảy lên sau lưng ngựa tôi, chúng tôi dọc theo đường bên phải mà chạy như bay xuống núi.

Sau khi xuống núi, chuyện thứ nhất tôi làm đó là tìm một nơi bí mật đem quần áo lột lại để mặc, xiêm y này được may tinh xảo, nếu lát nữa cứ mặc như vậy mà lẫn vào trần nhỏ dưới núi thì thật gây chú ý, may mà mặt trong quần áo không có thêu dệt hơn nữa lại chỉ thuần một màu tối, nếu như không nhìn kỹ nhất định sẽ cho là một bộ xiêm y tương đối bình thường.

Sau khi thay xong tôi ra lệnh cho Hoa Phỉ cũng theo đó mà lột áo lại mặc, quần áo thị vệ của hắn cũng quá đặc thù rồi.

Thừa dịp lúc Hoa Phỉ thay quần áo, tôi tới khe suối lấy mặt nạ da người mà trước đó Hoa Phỉ đã chuẩn bị từ trong ngực ra cẩn thận dán lên, Quất một roi lên lưng ngựa, để nó dọc theo suối nước chạy xuống hạ du. Mà tôi và Hoa Phỉ lại giả vờ không quen nhau một trước một sau đi vào trần nhỏ nơi thượng du dòng suối.

Quả nhiên, chúng ta chân trước mới bước vào trần nhỏ không lâu, sau lưng đã có một đội nhân mã vào trần kiểm tra, nhân số không nhiều lắm, chỉ có mười mấy người, hơn nữa Tử hạ Phiêu Tuyết cũng không ở trong đó, có thể thấy ý nghĩ của hắn quả thật đúng như tôi dự đoán, nơi này cũng không phải nơi lục soát trọng điểm của hắn. Tôi cùng Hoa Phỉ lúc này đang ở trong một tửu quán của trần nhỏ, mỗi người chiếm một cái bàn một đồng một tây mà gọi món ăn. Thị vệ kia vội vàng đi vào kiểm tra từng bàn, nhưng lại không phát hiện điều gì khác thường, liền vội vàng chạy ra cửa, chỉ còn lại thực khách cùng chưởng quầy sợ tới mức trợn mắt há hốc mồm vì không biết đã xảy ra chuyện gì.

Khóe mắt liếc thấy thị vệ đã đi khỏi cửa, tôi mới buông thực đơn trong tay ra, trong lòng thở phào một hơi thật dài. Vừa ngẩng đầu, đã thấy Hoa Phỉ không biết từ khi nào đã lê xác đến bên cạnh tôi, “Viên muội, vì sao chỉ có mười mấy người đến đây? Mặc dù là ba phần thị vệ cũng không ít đến vậy chứ.”

Tôi uống ngụm trà chậm rãi đẩy lùi cảm xúc khẩn trương, nói khẽ phân tích với hắn, “Bảy phần phong tỏa núi, ba phần truy kích, con đường xuống núi chia thành ba nhánh, đường bên trái có dấu chân nông, đường chính giữa không có dấu vết giẫm lên tuyết, đường bên phải có dấu chân sâu. Nếu là người thường chắc chắn sẽ đoán rằng chúng ta đánh lừa bọn họ, một người vớt ngựa rồi cùng tên còn lại cưỡi chung một con, rồi điều khiển một con ngựa khác men theo đường nhỏ bên trái mà đi, dấu chân nông kia chính là bằng chứng. Vì thế ắt sẽ men theo con đường có dấu chân sâu kia mà truy kích. Nhưng Tử hạ Phiêu Tuyết lại đích thân dẫn đại bộ phận nhân mã căn bản không truy kích theo con đường có dấu chân ngựa kia, dấu chân ngựa của hai con đường ở trong mắt hắn chỉ là thủ thuật che mắt, hắn sẽ cho rằng cả hai đều thả ngựa, người mang ta dùng khinh công theo con đường giữa đạp cây mà đi, cho nên không để lại dấu vết gì.”

“Vì thế, ” tôi có chút may mắn vì mình đã đặt cược đúng, “Hắn là thông minh bị thông minh hại.”

Hoa Phỉ hai mắt lóe sáng nhìn tôi, “Ha ha, không hổ là Quế lang nhà ta, vừa thông minh vừa đáng yêu!” Một bên đưa tay nhéo hai má ta, “Quế lang thần cơ diệu toán như vậy, không bằng bói cho ta một quẻ, xem xem về sau chúng ta sinh con trai hay con gái.”

Tôi không đáp lại hắn, cúi đầu dùng bữa.

Làm tôi thấy kỳ quái là vậy mà hắn lại không tiếp tục lăm mồm, hồ nghi ngẩng đầu, lại phát hiện hắn đang dùng một loại ánh mắt thương xót lo lắng nhìn tôi, “Quế lang, nghe nói người thông minh sẽ mau hói đầu. Chẳng nói ta nửa đời sau phải làm sao với một lang quân không tóc đây?” Một bên che mặt ai oán.

Tôi ghen một ngụm đồ ăn ở cổ họng, nuốt xuống nhả ra cũng không xong.

Nếu trên thế giới này có một người có lối suy nghĩ mà tôi vĩnh viễn không thể đoán ra, người này không ai ngoài Hoa Phỉ.

51. Chương 45

Chương 45: Triều lạc mộ khai thông tự hứa

(Tạm dịch: Sau hoàng hôn, ngày mới lại đến)

Edit: EU

“Tử Uyển bị di truyền Huyết cúc chi độc từ ta sao?” Thoát khỏi được một đám người thất loạn bát tao đi đến một chỗ yên lặng, tôi liền vội vàng hỏi Hoa Phi. Thấy hắn gật đầu, tôi càng nôn nóng hơn, “Tên yêu nghiệt kia muốn lợi dụng Tử Uyển mang độc làm gì?”

“Người đừng nóng, nghe ta từ từ nói đã”. Hoa Phi xoa xoa mu bàn tay của tôi, như muốn trấn an cảm xúc kích động của tôi, “Chuyện này đầu tiên phải kể từ lúc Tử Hạ Phiêu Tuyết sáu tuổi, lúc ấy thánh giáo tông sư của Tuyết Vực quốc là Lãnh Thái Lâm vào cung tham gia tiệc chúc thọ của hoàng đế, trong yến hội liếc mắt nhìn trúng cốt cách thanh kỳ của Tử Hạ Phiêu Tuyết, cho rằng là kỳ tài luyện võ trăm năm hiếm gặp, liền phá lệ thu làm đệ tử. Lúc Tử Hạ Phiêu Tuyết ra đời mẫu phi vì khó sinh mà chết, đêm đó lại gặp lúc loạn đảng nổi dậy, mà đôi mắt hắn ngày thường lại phát ra màu tím, ngay lúc đó hoàng đế Tuyết Vực quốc liền cho rằng Tử Hạ Phiêu Tuyết ra đời là điềm xấu, lúc còn nhỏ liền tỏ ra rất chán ghét, nghe thấy Lãnh Thái Lâm muốn thu làm đồ đệ, không nói hai lời liền đồng ý để hắn mang Tử Hạ Phiêu Tuyết ra khỏi cung lên núi khổ luyện, người sáng suốt đều biết rõ hoàng đế kỳ thật chỉ ước gì đẩy Tử Hạ Phiêu Tuyết đi càng xa càng tốt”.

Không biết vì sao, nghe những lời này tôi lại có chút trắc ẩn, người đáng hận tất có chỗ đáng thương chắc là thế này.

“Võ công đương truyền của Tuyết Vực thánh giáo ‘Liên đăng thần công’ là võ công cao nhất trên đời, tổng cộng có chín tầng. Tử Hạ Phiêu Tuyết thiên phú dị bẩm, chỉ mất bốn năm đã có thể luyện đến tầng thứ tám của ‘Liên đăng thần công’, mà tầng thứ chín tầng cuối cùng nội công tâm pháp rất quái dị, nhất định phải nghịch chuyển hết khí huyết toàn thân mới có thể luyện thành. Năm đó Lãnh Thái Lâm sở dĩ có thể luyện đến tầng thứ chín là vì thân thể người này không giống với người bình thường, máu vốn nghịch hướng mà đi, cho nên không có khó khăn gì ở đây. Lại nói nếu Tử Hạ Phiêu Tuyết không có cách nào tu luyện đến tầng cuối cùng, không tới vài năm ‘liên đăng’ sẽ bắt đầu phản phệ, cách một tháng sẽ phát tác một lần, lúc phát tác như hàng ngàn con kiến chít vào tim, tứ chi mất cảm giác, cứ lặp lại năm năm như thế rồi sẽ mất hết võ công, dần dần tứ chi sẽ bị tấn phệ cho đến khi kiệt sức mà chết”.

“Sau đó, không biết Lãnh Thái Lâm từ đâu biết trong giáo của ta có ‘huyết cúc chi độc’ có thể giúp áu huyết chảy ngược, cũng báo cho Tử Hạ Phiêu Tuyết biết. Nhưng ‘huyết cúc’ chi độc cũng không truyền cho người ngoài, vì thế Tử Hạ Phiêu Tuyết mười tuổi sau khi luyện đến tầng thứ tám liền bái biệt Tuyết Vực thánh giáo, dùng tên giả ‘Hạ Tuyết’ ngàn dặm đến Tây Lũng quốc tìm đến cha ta, bái sư tập độc. Cha ta lúc ấy không biết thân phận thực của hắn, chỉ nói hắn là một đứa nhỏ có tư chất rất tốt, liền thu làm đồ đệ”.

Tôi kinh hãi, “Tên yêu nghiệt kia đúng là sư đệ của ngươi?!” Khó trách lúc ấy máu chứa kịch độc của tôi không có chút tác dụng gì đối với hắn, bởi vì trong ngũ độc giáo đệ tử vừa nhập môn luyện tập đầu tiên chính là ngày ngày dùng thân thử độc, liều độc càng ngày càng tăng, chủng loại độc càng ngày càng tăng, cho đến khi bách độc bất xâm.

“Hắn nhập môn của chúng ta chưa tới một năm, cha ta liền phát hiện được thân phận thực của hắn. Mà trong giáo ta có một quy định bất thành văn – tuyệt không can hệ vào chuyện hoàng gia. Vì thế sau khi biết hắn là bát hoàng tử của Tuyết Vực quốc, cha ta liền trục xuất hắn khỏi sư môn. Cho nên, đến cuối cùng hắn cũng không có được huyết cúc”.

“Sau đó, hắn quay về Tuyết Vực hoàng cung, mười bốn tuổi giết cha đồ huynh rồi lên ngôi đế vị. Khi đó, cha ta dĩ nhiên đã quy tiên, lão nhân gia ông lúc lâm chung lo rằng Tử Hạ Phiêu Tuyết sẽ không bỏ qua cho ngũ độc giáo ta, ngày sau tất đến đòi độc. Mà theo tính tình của hắn, sau khi lấy được độc cũng sẽ không buông tha cho chúng ta, chắc chắn sẽ máu rửa Ngũ độc giáo. Chuyện cha ta mang phối phương của ‘huyết cúc’ tấn hủy, từ đó về sau, liền không có ai biết độc này được phối chế như thế nào. Tử Hạ Phiêu Tuyết lại không biết, chỉ nói độc này còn trong giáo của ta, ngày nào hắn không chiếm được ‘huyết cúc’, giáo chúng liền một ngày tánh mạng không đoán được”.

“Sau khi Tử Hạ Phiêu Tuyết lên ngôi được vài năm cả ngày phái người đuổi theo ta khắp nơi, sau lại ta ngại phiền không muốn chơi trò mèo vờn chuột với hần, bèn dẫn theo giáo chúng ẩn cư sâu trong Tiêu Sơn, khiến hần không thể nào tìm được. Nhưng hần nào có thể cam tâm, vẫn luôn sai thám tử điều tra tung tích bọn ta khắp nơi”.

“Bất quá, có một chuyện mà ta rất cảm kích hần”. Hai chiếc đồng tiền trên má Hoa Phỉ như ẩn như hiện, con ngươi đen lầy lóe sáng, “Nếu không nhờ mấy năm hần đuổi giết ta chạy khắp núi đồi, làm sao ta có thể gặp được người định mệnh của mình. Quê Lang, chàng là ân công của ta, ta không biết báo đáp thế nào, ta đành lấy thân báo đáp vậy!” Nói xong giơ tay ôm chầm lấy tôi, bị tôi đen mặt đẩy ra.

“Cái gì mà ân công? Ta không nhớ là có ân với người khi nào?” Tôi có chút mơ hồ.

“Quê Lang quả là vô tình, tim của ta, nát...” Hoa Phỉ vẫn như cũ không biết sống chết mà ở đây diễn tuồng, thấy tôi không nói lời nào trừng mắt nhìn hần, mới biến sắc, thu liễm một chút, tiếp tục nói tiếp: “Nói tới nói lui, phải nói chúng ta có duyên, đó là vào một đêm trăng sáng, gió thổi hiu hiu...”. Ánh mắt Hoa Phỉ cong lên, giống như hai con hồ nước dưới ánh trăng.

“Nói nội dung chính!” Tôi ngắt lời hần.

“Lê Viên”. Thế này thì thật là đủ ngắn, ngắn đến không biết gì là gì.

“Hoa Phỉ, ta đang nói chuyện nghiêm chỉnh với người”. Tôi lại cảnh cáo hần.

Hoa Phỉ ưỡn khuỷu mà bủ môi, “Lúc ấy, thủ hạ của Tử Hạ Phiêu Tuyết truy đuổi ta đến kinh đô của Hương Trạch quốc, ta bị trọng thương liền dịch dung thành nữ tránh trong gánh hát, thỉnh thoảng ra hát vài bài hít thở không khí. Ngày đó miệng vết thương của ta tái phát, hát một khúc đành phải lui xuống nghỉ ngơi, nào biết bỗng dưng xuất hiện một tên công tử quần áo lụa là Phan gia gì đó yêu cầu hát tiếp, ta vội quá, khi đó thủ hạ của Tử Hạ đang ở dưới khán đài, nếu ta hát nữa vết thương trên người nhất định sẽ rớm máu, bại lộ, người nọ tóm lấy tay ta liền vờn vờn tựa như con kiến”.

“May mà lúc này, dưới đài có một thiếu niên mặc áo xanh đứng dậy, nói muốn hát thay ta, lúc này mới giúp ta giải được khẩn cấp. Nói thật, Quê Lang hát hí khúc thật đúng là rất hay”. Tôi giật mình nhìn hần, hóa ra hoa đán ở trên đài hát hí khúc đáng thương ngày đó lại là Hoa Phỉ! Còn tôi thế mà lại cơ duyên xảo hợp cứu hần. Không thể không nói gặp gỡ giữa người với người là một cái gì đó rất kỳ diệu...

“Sau đó, ta lại phát hiện có thêm một đội nhân mã đang tìm ta, qua dò la mới biết là Hương Trạch quốc và bè phái, dân gian còn có tin đồn nói thái tử phi của Hương Trạch quốc là đệ tử bế quan của Ngũ độc giáo ta, ta liền quyết định vào cung điều tra. Điều tra xong mới biết hóa ra cái tên Vân Thừa tướng diện mạo thiên tiên giống như con gái kia lại là người trúng phải huyết cục chi độc, hơn nữa tiểu tiên nữ này còn là đại ân công của ta. Vốn định mang Quê Lang ra cung nhưng không thành.

“Vài năm sau lại nghe nói Hương Trạch quốc và Tuyết Vực quốc khai chiến, điều kiện ngừng chiến chính là Hương Trạch quốc phải giao ra thái tử phi. Ta liền biết tên yêu vương kia chắc chắn là lúc tìm ta phát hiện ra cha người cũng đang phái người tìm ta, cho nên mới sinh nghi điều tra. Hần lại còn vì đoạt người mà không tiếc khai chiến, khẳng định là đã biết người là thân trung “huyết cục”, muốn dùng người làm huyết dẫn giúp hần luyện tăng thứ chín của “liên đăng thần công”, hơn nữa võ công trên người hần lúc ấy nhất định đã bắt đầu phản phệ, bằng không cũng sẽ không sót ruột đến tận đây”.

Hóa ra lúc trước hần một mình sang Hương Trạch quốc tìm kiếm tôi chính là vì muốn giết tôi dùng máu làm huyết dẫn! Vậy còn Tử Uyển...!

“Sau khi hần chiến bại lại càng thêm khua chiêng gióng trống tìm ta. Sau đó, người phát độc rơi vào trạng thái chết giả, ta liền ở trong hoàng cung Hương Trạch quốc thừa dịp hỏa loạn mang người ra khỏi cung. Từ từ, ta phát hiện Tử Hạ Phiêu Tuyết phái người đi tìm ta càng ngày càng ít, cuối cùng cũng không tìm ta nữa, ta còn lấy làm lạ chẳng lẽ là hần đã loại trừ được ma công, bỗng lại nghe nói tên yêu vương kia có con trai. Ta cảm thấy có chút kỳ lạ, bèn lên vào trong cung của hần tìm hiểu”.

“Ta mới liếc mắt đã thấy tên tiểu tử kia bộ dạng giống người như đúc, liền biết là con trai của người, còn tên yêu vương kia lại mất rất nhiều công sức, bày đủ kế để đưa nó từ trong cung Hương Trạch quốc ra khẳng định là vì nó di truyền huyết cục chi độc của người, cho nên hần mới chịu buông tha cho ta, dù sao mấy

năm nay hấn cũng vì bắt sống ta mà tổn không ít tâm thần, hao hết không ít sức người sức của. Chỉ là, độc này phải tới tới bảy tuổi mới phát tàn, cho nên, trước khi Tử Uyển bảy tuổi sẽ không mấy may làm bị thương nó”. Mấy câu nói ít ỏi của Hoa Phỉ khiến cho tôi hãi hùng khiếp vía, tên yêu nghiệt kia nuôi Tử Uyển quả nhiên là vì bảy tuổi đưa nó đi sát hại! Nhớ đến nụ cười đến xán lạn của Tử Uyển, tôi liền cảm thấy vô cùng lo lắng...

“Lúc ấy ta định mang tên tiểu gia hỏa này trốn ra khỏi cung, ai ngờ giọng nó cũng quá lớn đi, ta mới đựng tới hấn, hấn đã bắt đầu tay đấm chân đá mà khóc, bọn thị vệ của Tử Hạ Phiêu Tuyết võ công cũng cao dọa người, thiếu chút nữa ta đã nguy ta rồi, cũng may là ta chạy mau”. Về mặt của Hoa Phỉ như nghĩ lại phát sợ, “Sau đó, ta lại đi lần nữa, tên tiểu ma đầu kia lại còn... trơn nhẵn giống như con cá chạch”. Hoa Phỉ nghiêng răng nghiêng lợi. Hóa ra mấy năm nay hấn vì liên tiếp vì đoạt lại Tử Uyển giúp tôi mà bị trọng thương, trong lòng bỗng dưng nảy lên một niềm cảm kích khó nói...

Tôi đang định mở miệng, Hoa Phỉ lại đột nhiên nhúu đôi chân mày, cảnh giác mà vụt kéo tôi vào một cửa hàng gần đó ẩn nấp, thấp giọng nói: “Có truy binh”.

Tôi dùng dư quang quét mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ nhìn thấy mấy tên cao to đi xẹt qua cửa, nhìn sơ đã biết thân thủ bất phàm, nhưng có vẻ không giống như là thủ hạ của Tử Hạ Phiêu Tuyết, bởi vì ánh sáng mặt trời ở Tuyết Vực quốc không đủ, hơn phân nửa người trong nước đều là da trắng, diện mạo mấy người này mặc dù tôi không nhìn thấy rõ, nhưng trong lúc nhoáng qua chỉ thấy màu da của bọn họ khá tối, rất giống người của Tây Lũng quốc...

“Vị cô nương này, mau mau mau, đến ngồi đây này, thích dạng tiểu tử như thế nào, để đại tỷ ta giúp người ghi lại. “Nhất tuyến khiên” của bọn ta chính là bằng nhân quán nổi danh nhất ở trấn này, mỗi ngày đều ghép thành đôi cho không ít các cô nương, cô nương cứ yên tâm mà đem nhân duyên trao cho bọn ta. Tô đại tỷ ta cam đoan với cô nương trong vòng một tháng sẽ có kịệu tám người khiêng đến cửa cưới, sang năm sinh một đứa bé bụ bẫm cũng đừng quên Tô đại tỷ ta”. Trong cửa hàng kia bỗng dưng có một nữ tử trung niên mập mạp đi ra kéo tôi vào ngồi, tôi sững sốt, ngồi nghe nửa ngày mới biết chúng tôi vào nhằm bằng nhân quán, chính là nơi chuyên giúp người ta làm mai mối, tương đương với sở giới thiệu hôn nhân ở hiện đại.

Tôi vừa đang định khước từ, bỗng thấy mấy tên cao to kia hùng hổ đi vào, tôi vội vàng cúi đầu, kéo Hoa Phỉ bên cạnh cùng ngồi xuống.

Bà mối kia thấy Hoa Phỉ, tự mình là thông minh nói: “Ồi, cô nương hóa ra là tới cùng với ca ca. Vậy là, đại cô nương nhà người một mình ra ngoài bao giờ cũng không yên lòng, có huynh đệ đi cùng rất là tốt. Vị tiểu ca này có kết thân chưa? Nếu chưa, Tô đại tỷ ta nhất định cũng sẽ giới thiệu giúp cho người một cô nương môn đăng hộ đối vừa ý”.

Hoa Phỉ nhìn tôi cười, “Thân còn chưa có kết, nhưng đã có người trong lòng rồi”.

Bà mối kia nhìn có chút thất vọng, liền nhanh chóng chuyển sự chú ý sang tôi, “Cô nương bao tuổi rồi?”

“Mười chín”. Lòng tôi không yên đáp, vừa dùng dư quang liếc nhìn sang mấy tên truy binh không kiên nhẫn mà vẩy tay nghênh đón bà mối, sắc bén quét mắt nhìn từng người một trong điểm, tôi bị dọa, đầu cúi càng thấp.

“Cô nương đừng thẹn thùng, kết hôn là việc thiên kinh địa nghĩa”. Bà mối nhìn tôi cúi đầu giống như thẹn thùng, “Thế cô nương thích chàng trai gia đình thế nào diện mạo thế nào?”

“Bộ dạng quê cha đất tổ chút, thật thà chút. Làn da phải đen, thân thể phải trắng, ăn uống phải chịu khó chút, trong nhà tốt nhất là có hai mẫu ruộng, vài đầu heo, tóm lại là phải gia súc thịnh vượng”. Tôi thuận miệng bịa chuyện.

Vừa thấy mấy tên thị vệ kia không phát hiện ra người khả nghi biến mất khỏi cửa, tôi mới ngẩng đầu lên thở hắt ra. Hoa Phỉ đưa cho bà mối một thỏi bạc bộ dạng có chút giận dữ liền kéo tôi ra cửa.

Tôi nhìn về mặt ủ mày chau mà trầm tư của hấn đang đi phía trước chả hiểu ra làm sao, sau khi đi hết một đoạn, hấn đột nhiên quay đầu lại, có vẻ như rất u oán mở miệng, “Viên muội, tin tưởng ta, không phải ta cố ý muốn có bộ dạng tuần tú lịch sự thế này đâu”.

Tình huống gì nữa đây? Những gì hắn nói tôi thế nào cũng không phản ứng kịp.

“Ta sẽ không nuôi heo, bắt quá chúng ta có tiểu lục, trở về ta nhất định nuôi nó cho thật béo lên, béo mới giống heo. Còn “gia súc” là cái gì thế? Bò cạp và rắn rết có được tính không?” Hắn có chút do dự hỏi ta.

Lúc này tôi mới hiểu, mấy câu không đầu không đuôi của hắn là nhằm vào điều kiện kén chồng tôi mới nói với bà mỗi lúc này. Tôi bỗng bật cười, bị một đám cao thủ võ lâm đuổi giết, hắn lại còn có tâm tư mà suy nghĩ chuyện này, quả là cảm khái sự lạc quan của hắn, “Hoa Phỉ, đừng nói là cho tới giờ ngươi chưa biết ưu sầu với phiền não là gì nha?” Tôi không khỏi buột miệng hỏi.

Hoa Phỉ yên lặng nhìn tôi, con ngươi đen thui giống như nước suối dưới trăng rằm, trong suốt lại mông lung, “Sao ngươi biết ta không có phiền não, có một số việc dù có là thần tiên cũng hữu tâm vô lực”.

Hắn nhìn tôi, sau lưng là mặt trời sắp khuất núi, ánh chiều tà phác lên thân hình cao to của hắn một vòng ánh sáng màu vàng, gió nhẹ thổi bay mấy sợi tóc rời rạc của hắn. Tôi nhìn hắn, đột nhiên phát hiện hai đồng tiền trên gò má hắn lúc ấy có một bóng ma nhợt nhạt...

Hắn nói: “Ngươi là giọt lệ duy nhất trong mắt ta, nếu chẳng may ta mất đi ngươi, sẽ mãi không thể rơi lệ nữa”.

52. Chương 46

Chương 46: Cánh vô nhân giải tri tâm khổ

(Tạm dịch: Không ai có thể làm tri kỉ để hóa giải phiền muộn)

Edit: Windy

Hắn nói: “Ngươi là giọt lệ duy nhất trong mắt ta, nếu chẳng may ta mất đi ngươi, thì sẽ vĩnh viễn không thể rơi lệ được nữa.”

Tôi ngẩn ra, theo thói quen nhìn vào mắt hắn, định từ đó tìm ra chút dấu vết trên choker. Lúc trước, chỉ cần lúc hắn nói đùa, trong mắt sẽ có ánh sáng lấp lánh lấp lờ.

Nhưng mà, giờ phút này, đôi mắt đối với tôi quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn này lại trong suốt rõ ràng, trong đó chứa ánh mặt trời rực rỡ tươi đẹp nhất, sâu trong đó phản chiếu lại khuôn mặt lúng túng của tôi. Mắt thấy Hoa Phỉ ngày càng dựa sát lại gần, nhưng chân tôi lại như vướng phải dây thép mà không thể động đậy, cho đến lúc hơi thở ấm áp của hắn chạm đến làn da tôi, tôi mới bối rối quay mặt qua chỗ khác.

Hơi thở Hoa Phỉ cứng lại, lui xuống như tia chớp, cười toe toét nói: “Viên muội có cảm thấy mấy lời tâm tình mà sư phụ nghĩ ra này nghe hay không? Ta chuẩn bị sắp xếp nó thành Bách khoa toàn thư về những câu nói tình cảm nồng nàn, ngày sau đem bán khắp tam quốc. Còn có câu này nữa ‘Ta là nốt ruồi trên bàn tay nàng, chỉ cần nàng nắm chặt hai tay, thì ta sẽ mãi ở lại trong tim nàng.’ Còn có.....”

Hắn cười đùa, nhưng cười so với khóc còn khó coi hơn. Khiến lòng tôi không hiểu sao lại khổ sở, hồi lâu, mới gượng gạo xoay người lại, tôi nghe thấy mình nói với hắn: “Trò cười này một chút cũng không thấy buồn cười, sau này đừng kể nữa.....”

Tôi đưa lưng về phía hắn, ánh chiều tà sắp lặn kéo cái bóng hắn ra thật dài thật dài, hoàn toàn đem thân hình tôi bao lại trong đó, cùng với cái bóng của tôi lẫn vào nhau, tuyết rơi trắng xóa mặt đất nhưng lại giống như hai hình bóng đang ôm nhau sưởi ấm. Tôi không được tự nhiên bước từng bước sang trái, tạo thành hai cái bóng thật dài.

Phàng phật như thời gian ngưng đọng lại.

Sau đó, tôi nghe thấy phía sau truyền đến một tiếng vang kỳ quái—“Ừng ục ục ục ục ục ục”.

Tôi theo phản xạ có điều kiện mà quay đầu lại, chỉ thấy Hoa Phỉ ôm bụng vẻ mặt rối rắm, “Quế lang, đừng để ý đến ta, ta đang thương cảm mà, cứ để ta một mình buồn thương chầm dứt những năm cuối đời đi.” Hắn vẻ mặt lừng lầy, lúc này lại truyền đến tiếng “Ừng ục ừng ục”, Hoa Phỉ chỉ tiếc rên sắt không thành thép mà đánh vào bụng một cái, cúi đầu nhìn cái bụng nói: “Sao người lại không phối hợp một chút chứ?”

Tôi hung tợn trừng hắn, ” Lúc giữa trưa ở tử lâu là ai chọn ba lấy bốn mà không chịu ăn cơm đó?”

“Nhưng mà....Nhưng mà, thức ăn của phạm nhân quả thật là không thể ăn nổi mà, ta một thần tiên có phẩm hạnh cơ bản, không thể tùy tiện chấp nhận được.” Hoa Phỉ thản nhiên sán đến bên tôi, dáng vẻ lấy lòng, “Viên muối tốt, ta nhớ món rất xào do muối làm ghê.”

Hoa Phỉ đối với độc vật lại có một cảm giác kỳ diệu, cho dù là ở Tuyết Vực quốc băng tuyết tràn ngập này, vậy mà hắn cũng có bản lĩnh trong thời gian một nén hương có thể bắt được ba con rết với một con rắn độc đang ngủ đông. Chúng tôi tìm được một ngôi miếu bỏ hoang, nhóm lửa bắt đầu nướng thức ăn.

“Thương thế của Triệu Lê Mậu ra sao rồi? Bây giờ đang ở đâu?” Cách làn khói nhẹ lượn lờ, tôi hỏi hắn, trong lòng mơ hồ có chút lo sợ bất an, một màn đi săn kỳ dị của Tử Hạ Phiêu Tuyết vẫn còn khắc sâu vào đại não tôi.

Hoa Phỉ gặm con rết đang nóng hổi hấp, nói mơ hồ không rõ: “Chỉ bị chút vết thương ngoài da thôi, cũng không đáng lo.....Hắn là đã về Hương Trạch quốc rồi.....” Nhìn cái dáng vẻ hắn lảng tránh ánh mắt tôi, tôi biết ngay hắn nhất định có điều gì giấu diếm tôi rồi.

Hoa Phỉ bị tôi trừng tới mức càng thêm gục đầu xuống khổ sở ăn. “Người muốn tự mình nói ra hay để ta phải dụng hình?” Tôi quơ quơ ngón tay, Hoa Phỉ đã sợ đến cảnh ngộ mà người khác không thể tưởng tượng được rồi, định tiếp tục uy hiếp hắn.

“Đừng, Quế lang! Ta nói, ta nói mà!” Hoa Phỉ sợ tới mức hoa dung thất sắc, ấp úng nói: “Ta.....ta.....Cho hắn một chú thôi miên.....”

“Chú thôi miên?” Tôi ngạc nhiên.

“Sau khi hắn tỉnh lại.....Sẽ hoàn toàn không nhớ rõ sự việc đã xảy ra ngày ấy.....Không nhớ rõ người từng gặp hôm ấy.....” Hoa Phỉ ngập ngừng, một bên lén dò xét sắc mặt tôi. Thông qua việc nói rõ gián đoạn của hắn, tôi mới biết ngày đó đi theo Con Báo còn có tiểu Thập Lục và thị vệ bên người, bởi vì Tử Uyển mà bị Tuyết Vực quốc phái ra gần trăm cao thủ vây công, tiểu Thập Lục cùng thị vệ toàn lực hộ giá, mở một đường máu, một mình Con Báo ôm Tử Uyển rút lui trước, nhưng Tử Hạ Phiêu Tuyết còn bố trí một đội nhân mã phục kích giữa đường, vốn là tai vạ khó tránh nhưng giữa chừng lại bị tôi phóng độc cứu được Con Báo ra. Mà lúc màn đêm buông xuống không rõ vì sao tôi lại mất tích, Hoa Phỉ liền biết ngay là Tử Hạ Phiêu Tuyết gây nên, cảm thấy sốt ruột, hắn vội vàng trị liệu xong cho Con Báo còn đang hôn mê rồi làm thuật thôi miên lên hắn, sau đó lên vào khách điểm mà tiểu Thập Lục bọn họ đang ở, đưa Con Báo đang mê man vào phòng của tiểu Thập Lục đang gấp gáp tìm người. Lúc sau, hắn liền dịch dung lên vào hoàng cung Tuyết Vực quốc tìm thời cơ cứu tôi.

Nhưng mà, không nhớ rõ những việc đã xảy ra hôm ấy.....Không nhớ rõ người từng gặp hôm ấy.....Trong lòng đột nhiên có chút cảm giác rầu rĩ, phức tạp lan tràn, tôi cười khổ một chút, như thế cũng tốt, cho hắn biết tôi còn trên đời này thì cũng có ích gì đâu? Tôi còn đang đắm chìm trong hai chữ “Quên đi” này, cũng không nghĩ ra vì sao Hoa Phỉ lại làm Con Báo quên đi sự việc hôm ấy.

Có điều, nếu Hoa Phỉ giao hắn cho tiểu Thập Lục, vậy sau đó nhất định là bọn họ đã an toàn hồi cung rồi. Chỉ cần bình an là tôi yên tâm.

Nhưng vì sao mắt phải tôi cứ giật giật vậy, giống như có điểm báo không rõ, khiến lòng tôi kinh sợ. Không được, phải mau tìm hiểu tin tức của Hương Trạch quốc và Tây Lũng quốc, còn phải chạy khỏi Tuyết Vực quốc nữa.

Sau khi tôi nói cho Hoa Phỉ quyết định của mình, hắn có chút khó xử lấy từ trong ngực ra tờ ngân phiếu nhẵn nhéo, lật qua lật lại mà đếm, đếm tới đếm lui cũng đếm không ra tờ thứ hai. Mà tờ duy nhất này giá trị chỉ có năm mươi lượng. Hắn giải thích Tử Hạ Phiêu Tuyết có trí nhớ vô cùng tốt, đã gặp qua là không quên được, đến mức mỗi gương mặt trong cung hắn đều biết, vì để cứu tôi ra mà không có chút sai sót nào,

hắn đành phải dịch dung thành thị vệ mới tuyền vào cung, mà ở Tuyệt Vực quốc khi mỗi thị vệ cung nhân vào cung đều phải bị lục soát triệt để, mấy thứ đồ vật này nọ cũng không được mang vào cung, đó chỉ mới nói đến quần áo thôi, còn ngân lượng ngân phiếu thì khỏi bàn rồi. Đồng bạc trên người hắn một tháng qua đã từ hắn chuyển sang vị tổng quản mất rồi.

Tôi trừng hắn, “Vây mà vừa nãy ngươi lại cho bà mối kia một thỏi bạc?!” Ít nhất cũng là hai lượng đấy.

Hoa Phỉ nhúc đầu, “Á! Ta có cho bà ta bạc sao? Không được! Ta phải quay lại đòi thôi!” Nói xong liền định ra ngoài, lại bị tôi đầu đầy hắc tuyến kéo lại, bạc đổ ra ngoài nước hắt ra bát, bà mối kia hiển nhiên sẽ trở mặt chối bỏ, làm sao còn có thể lấy về được.

Tôi từ trong tay áo lấy ra trâm ngọc hình bông tuyết mà Tử Hạ Phiêu Tuyết từng sai người cài trên tóc tôi, nặng trình trịch, đáng tiếc cũng không thể thế chấp được, cái trang sức quý giá được làm khéo léo hoàn mỹ thế này nếu mà vừa vào hiệu cầm đồ, chẳng phải là để lại tung tích cho tên yêu nghiệt kia tới bắt tôi hay sao. Đúng là nhìn được nhưng không ăn được, tôi nhìn chằm chằm cây trâm ngọc kia, hận đến nghiến răng.

Hoa Phỉ thấy tôi nhìn chằm chằm cây trâm ngọc kia mà vô đầu nhìn nhớ tới cái gì, trong nháy mắt đem ra một hạt châu nhỏ như móng tay ngón áp út đặt vào tay tôi, “Không biết hạt châu này có đáng giá không nữa?”

Tôi gơ hạt châu kia lên trước ánh lửa nửa ngày, chỉ thấy hạt châu trơn bóng, ở gần ánh sáng thì sẽ có hình dạng trong suốt phát ra ánh sáng đầy màu sắc, có một chút tựa như hồng châu của Hương Trạch quốc, nhưng khi rời khỏi ánh sáng thì sẽ mất đi trạng thái trong suốt mà chỉ còn trơn bóng như trân châu bình thường. Còn có tỏa ra mùi thơm nhàn nhạt. Lấy sự hiểu biết của tôi đối với châu báu, thì trên cơ bản là không nhìn ra được vật này là thứ gì.

Tôi hỏi Hoa Phỉ lấy thứ này ở đâu, hắn nói là ba năm trước từ hoàng cung Hương Trạch quốc cứu tôi ra rồi tôi ho ra nó, hắn cũng không biết là thứ gì nên cứ mang theo bên người, khi vào Tuyệt Vực quốc hắn ngâm thứ này dưới lửa, nên không bị lục soát được.

Sau khi nói xong, Hoa Phỉ đột nhiên mất lóe ánh sáng nhìn chằm chằm tôi, “Viên muối, muối không phải là thần tài đầu thai chuyển thế đó chứ? Nghe nói lúc muối sinh ra thì miệng đã ngâm chiếc nhẫn hiếm thấy, mà hạt châu này cũng là từ miệng muối mà ra.” Hắn sắp tới bắt lấy má tôi bóp miệng tôi ra, “Viên muối, muối phun kim nguyên bảo ra đi!”

Tôi cố nén xúc động muốn một chưởng đánh chết hắn, lời hắn ra khỏi cái miệng đồ nát. Trước khi chủ quán đóng cửa chúng tôi phải đến kịp đem hạt châu thế chấp.

Sau khi hỏi thăm những người qua đường, chúng tôi bầy rẽ tám quẹo mới tìm được một hiệu cầm đồ nhỏ trong góc đường. Tôi có chút lo lắng giao hạt châu vào tay lão chủ quán quây, ông lão kia đã hơn sáu mươi tuổi, lưng còng xuống, cẩn thận nghiên cứu hạt châu kia dưới ánh nến lập lờ nhiều lần, lúc sau mới lộ vẻ khinh thường mà mở miệng: “Tám mươi lượng bạc.”

Tôi cả kinh, nếu tôi ngâm nó ra khỏi hoàng cung Hương Trạch quốc, nghĩ chắc là do Con Báo đã bỏ vào miệng tôi, hoàng thất Hương Trạch quốc từ trước đến giờ đối với châu báu đều soi mói kỹ càng, hạt châu này tuy rằng tôi không biết là gì nhưng nhất định là có giá trị xa xỉ, chắc chắn không chỉ tám mươi lượng.

“Chủ quán, ông xem hạt châu này dưới ánh sáng có thể trong suốt, bảy màu sắc sỡ, tỏa ra mùi hương. Tám mươi lượng thì.....” Tôi thượng lượng với lão chủ quán quây kia.

“Tiểu cô nương nhà ngươi nghĩ rằng đem hạt châu tắm hương vào thì ta không nhận ra à? Đừng tưởng tuổi ta đã lớn mà lừa dối ta, hồng châu của Hương Trạch quốc có màu sắc mộc mạc là thượng phẩm, có màu sắc sỡ là trung phẩm, màu sắc trong suốt thì chỉ là thứ phẩm. Hồng châu này của cô chỉ có một nửa là trong suốt, đừng nói là ngay cả thứ phẩm còn không bằng chứ? Tám mươi lượng là đã cao rồi.” Ông già kia lời lẽ đanh thép, giọng điệu thập phần chắc chắn, không giống như dáng vẻ nói dối, cuối cùng còn nói với tôi: “Nếu cô không tin, thì đến hiệu cầm đồ khác trên trấn trên mà cầm. Nếu giá cao hơn ta, Vương Lục ta sẽ không phải họ Vương nữa!”

Nghe thấy lời lẽ chắc chắn của ông lão, tôi và Hoa Phỉ khó tránh khỏi uể oải, thật vất vả mới nghĩ ra được thứ để đi cầm, nhưng cũng thất bại. Đang chờ chủ quán lấy nhân phiếu cho chúng tôi, lúc định lấy ngân

phiếu đi, một nam tử trung niên từ mặt tiền cửa hàng vén rèm tiến vào, trên tay cầm một lư hương mạ vàng, chắc là cũng đem đến cầm, thấy chuông quầy đang bận rộn bên chỗ chúng tôi thì lại ngồi xuống một chỗ, câu được câu không bắt chuyện cùng chuông quầy, thoạt nhìn là người quen.

“Lão Vương, mấy ngày nay không thấy Đại đương gia của các người đến đây tuần sát cửa hàng rồi.” Người trung niên vừa uống trà vừa hỏi.

Chuông quầy cùng không ngẩng đầu lên mà trả lời hần: “Ai, mấy ngày nay Đại đương gia bận rộn công việc, gấp đến mức không thể thoát thân, nào có thời gian quản lí tiểu điểm này.”

“Sao vậy? Hần đường đường là Bát tổng quản của Ngũ gia thì còn có chuyện gì có thể làm khó hần?” Người trung niên có chút không thể tin.

“Còn không phải vì Tả Yêu phu nhân của Ngũ gia mắc một căn bệnh kỳ quái, cả ngày mê man bất tỉnh, nhiều lần mời thầy thuốc cũng không trị hết bệnh, lần trước có một thầy lang nói nếu không tỉnh lại, tính mạng chắc cũng không giữ được. Lão gia Ngũ gia nóng nảy, phái Đại đương gia của chúng ta hỏi thăm xung quanh xem có danh y nào có phương thuốc tốt để trị bệnh cứu người không. Đại đương gia cũng rất lo âu.” Chuông quầy lắc đầu liên tục, “Ta nghe Đại đương gia nói, lão gia Ngũ gia còn chính miệng nói nếu thân y nào có thể chữa khỏi bệnh cho Tả Yêu phu nhân, thì nhất định sẽ biểu cho trăm lượng hoàng kim.”

Trăm lượng hoàng kim! Tôi vừa nghe thấy, lỗ tai cũng đã dựng thẳng lên, tôi không biết y thuật, có điều Hoa Phỉ chính là “Thầy lang giang hồ” được xưng có thể trị bách bệnh, tuy rằng hần rất bất mãn với cái danh hiệu mà tôi cho hần này, cứ luôn tự cường điệu là mình là “Được vương” là “Y Thánh”. Tôi véo véo Hoa Phỉ bên cạnh, hần lập tức ngậm miệng, “Không biết Tả Yêu phu nhân của Ngũ gia ngoại trừ hôn mê ra còn có bệnh khác nữa không?” Hần làm ra vẻ vuột vuột cái cằm không có râu, ra vẻ thâm trầm.

Chuông quầy kia vừa nghe, động tác trong tay ngừng lại, lập tức vui sướng tiến đến, “Vị tiểu ca này không phải là thầy thuốc đấy chứ?”

“Y thuật thì có hiểu biết một chút, mặc dù không dám xưng là hành y tế thế, nhưng cứu mạng người có thể nói là hạ bút thành văn.” Hoa Phỉ lại bắt đầu thổi phồng mình, có điều cũng không thể nói là hần thổi phồng, hần quả thật có bản lĩnh thần kỳ làm người ta khởi tử hồi sinh, nhưng bình thường hần khinh thường việc chữa bệnh cho người ta, so với việc này thì hần càng thích say mê nghiên cứu độc dược để người ta trong nháy mắt mất mạng hơn nhiều. Đây là một cách để hần cảm nhận giá trị nhân sinh cổ quái của mình, ít nhất thì tôi cho rằng vậy.

Chuông quầy vừa nghe Hoa Phỉ đem câu “Cứu mạng người chỉ là hạ bút thành văn” thuận miệng nói ra, trên mặt liền có chút nghi ngờ, đại khái trong lòng hoài nghi Hoa Phỉ là kẻ lừa đảo, trong lòng tôi nén giận Hoa Phỉ nói thái quá hiển nhiên khiến người ta không tin.

Hoa Phỉ nhìn vẻ nghi ngờ của ông lão, có chút tức giận, hần chịu không nổi nhất là khi người ta nghi ngờ hai thứ của hần, một là “Độc thuật”, cái thứ hai là “Y thuật”. Tức đến mức má lúm đồng tiền lõm xuống, “Lão già này đừng có ý vào quả thận mình không tốt mà lại hoài nghi người khác!” Lời Hoa Phỉ vừa nói ra, vẻ mặt tôi liêng hắc tuyến, cái gì là “Ý vào thận mình không tốt” chứ? Nào có người ý vào bệnh của mình! Tư duy của tên Hoa Phỉ này, không nói cũng thế.....

Chuông quầy kia lại kích động vạn phần, “Sao tiểu ca biết được thận của lão hủ không được tốt?”

Hoa Phỉ khinh thường nói: “Sắc mặt người trắng bệch, bước đi không vững, trán đổ mồ hôi, mà thân hình lại cồng xuồng không dễ chịu lắm, chắc chắn có thói quen cuộn mình lại vì hai sườn thắt lưng quặn đau, nhất định còn thường xuyên có cảm giác buồn nôn, nôn nữa, đi tiểu không thông.”

“Đúng vậy đúng vậy! Không biết tại hạ bị mắc bệnh gì? Mong thân y chỉ vẽ một ít.” Vẻ mặt chuông quầy như gặp được cứu tinh mà sùng bái nhìn Hoa Phỉ, ngày cả cách xưng hô cũng thay đổi.

“Trong thận người có sỏi, chỉ cần châm cứu và uống thuốc, hai tháng sẽ bỏ được sỏi tích tụ trong thận.” Hoa Phỉ nói rất thoải mái. Y thuật của Hoa Phỉ quả nhiên đã đến cảnh giới xuất thần nhập hóa, ánh mắt có thể so với tia X quang, chỉ cần liếc mắt một cái có thể nhận ra người khác bị sỏi thận.....

Chuông quầy kia nghe thấy “Trong thận có sỏi” đầu tiên là sợ tới mức không còn chút máu, sau đó nghe Hoa Phỉ nói cách chữa bệnh, biết rằng không phải bệnh nan y, lập tức mặt lộ vẻ vui mừng, đối với y thuật

của Hoa Phỉ không dám hoài nghi nữa. Lập tức sai tiểu nhị đóng cửa điếm, khách khách khí khí tự mình đưa chúng tôi đến chữa bệnh cho cái gì mà Tả Yêu phu nhân của Ngũ gia kia.

53. Chương 47

Chương 47: Phong vân biến sắc vị tri xuân

(Tạm dịch: Gió mây phai màu mất đi sức sống)

Edit: Windy

Vừa thấy cửa lớn màu đỏ sậm khí phái được chạm trổ màu xanh tím trước mắt, tôi liền biết ngay Ngũ gia này không phải là nhà giàu bình thường đâu. Không biết có phải vì đương kim thiên tử của Tuyết Vực quốc có tóc tím mắt tím hay không, mà trong cả đất nước này đều tôn thờ màu tím, mà trong màu tím thì màu của quả nho thuần sắc là màu cao quý nhất, chỉ có nhà đế vương mới có thể dùng, hoàng thân quốc thích vương công trọng thần có thể dùng màu tím nhưng trừ màu tím nho ra. Mà nhân tài kiệt xuất thế gia trong dòng họ thương, sĩ, y, sư được phong, thì lại có thể dùng màu tím không thuần, ví dụ như cách ăn mặc, kiến trúc của cổng và sân có trộn lẫn một ít màu tím, chỉ cần không phải toàn bộ đều màu tím là được. Nhưng dân chúng bình thường lại hoàn toàn bị cấm sử dụng màu tím. Chỉ là một màu sắc đơn giản đã có thể nói lên sự khác biệt rõ ràng về đẳng cấp của từng giai cấp.

Không hiểu rõ lắm cánh cửa chạm trổ màu xanh tím này nói lên địa vị gì của Ngũ gia, nhưng chắc hẳn dòng họ thương nhân này cũng không phải tầm thường. Sau khi lão chủồng quỳ dẫn đường kia nói rõ lý do của chúng tôi với gia đình bảo vệ, gia đình kích động chạy vào báo cáo, rồi chỉ chốc lát sau đã chạy ra đón chúng tôi vào, đủ để thấy bệnh của Tả Yêu phu nhân Ngũ gia cũng không nhẹ đâu, cả nhà từ trên xuống dưới đều sốt ruột như vậy.

Sau khi đi qua mấy dãy hành lang, gia đình đứng trước một cánh cửa, kính cẩn lễ phép gõ cửa, “Lão gia, Vương chủồng quỳ đưa đại phu tới rồi.”

“Vào đi.” Bên trong cánh cửa truyền ra tiếng nói hồn hậu của một nam tử. Gia đình nhẹ tay nhẹ chân đẩy cửa để chúng tôi vào, rồi cùng với lão chủồng quỳ kia đứng tại cửa.

Bước vào trong cánh cửa, một mùi thuốc Đông y nồng nặc ập tới, một nam tử trung niên sắc mặt ửng đỏ ngồi bên giường cau mày, nhìn thấy chúng tôi liền lập tức đứng dậy đón, kéo cánh tay Hoa Phỉ như túm được cọng rơm cứu mạng cuối cùng mà kích động, “Xin thần y bất kể thể nào cũng phải chữa khỏi cho Chuyết Kinh. Ngũ Phong sẽ tạ ơn thỏa đáng.....” Chắc hẳn đây là lão gia Ngũ gia.

Hoa Phỉ không quen người xa lạ đụng chạm nên nhúu mày, không dấu vết mà bỏ tay ra, “Người bệnh đang ở đâu?”

Lão gia Ngũ gia kia cũng cảm thấy thất lễ, thu tay lại, hướng về trong màn nói: “Anh Nhi, ta mời thầy thuốc đến rồi, nàng đưa tay ra ngoài màn được không?”

Người trong màn nghe vậy nhưng cũng không vươn tay, ngược lại lại truyền ra tiếng đồ vật gì đó bị bẻ, sau đó nghe thấy một giọng nữ lạnh lạnh hơi run rẩy, “Người không cần phải giả mù sa mưa mời thầy thuốc bỏ đi nào đó đâu, dù sao ta mà chết đi, người cũng cưới vợ mới! Ta liền chết cho người xem, dù sao con cũng mất rồi, ta phải cùng đi với nó mới được! Đứa con số khổ của ta.....”

Lão gia Ngũ gia vừa nghe thấy lời này, bất chấp có người ngoài mà vén màn lên, chỉ thấy đồ trên chiếc giường lớn đều bị đập bể cả, một nữ tử tóc tai bù xù đang định đập đầu lên thành giường. Lão gia Ngũ gia quá sợ hãi cùng với nha hoàn bên cạnh hao hết sức lực mới ngăn được nàng ta lại, ra hiệu bảo Hoa Phỉ đi tới chẩn đoán bệnh, thế nhưng nàng kia lại giãy qua giãy lại, hoàn toàn không chịu phối hợp.

Hoa Phỉ không nói hai lời liền vung tay áo phất qua mũi nàng, chỉ chốc lát thân mình nàng ta liền mềm xuống rồi té xỉu trên giường, tôi vừa nhìn đã biết là hẳn không kiên nhẫn nên trực tiếp dùng được làm nàng

ta hôn mê. Nhưng lão gia Ngũ gia lại không biết chuyện, thấy người vừa lúc này mới nhảy lên nhảy xuống đòi tự sát bây giờ đã nhắm mắt lại, sợ tới mức cầm tay nàng ta lay lay.

Hoa Phỉ thản nhiên nói: “Ta dùng mê được, chỉ tạm thời hôn mê thôi.”

Lão gia Ngũ gia giờ mới yên lòng, xấu hổ nói: “Vợ ta vốn dịu ngoan hiền lương, không biết tại sao sau khi mắc bệnh lại....” Ông ta thở dài, nhìn ông ta quan tâm đến vợ như thế, chắc là phu thê tình thâm, “Khiến thần y chê cười rồi.”

Hoa Phỉ ngồi trên ghế bên nhuỷên tháp bắt mạch, tôi muốn thăm dò nhưng lại bị hấn ngăn lại, một tay ấn tôi ngồi xuống bên cái bàn nhỏ sơn hồng đằng xa, “Đừng để nhiễm bệnh khí.”

Tôi đành phải ngồi trên cái ghế đằng xa, nhìn Tả Yêu phu nhân kia ở xa kia, nhưng bóng lưng rộng lớn của lão gia Ngũ gia lại chặn mất tầm nhìn của tôi, bất đắc dĩ tôi đành nhìn qua chỗ khác, lại vừa vặn phát hiện một góc cái gương to rơi xuống đất, phản chiếu lại rõ ràng tình hình trong đó.

Chỉ thấy Tả Yêu phu nhân kia sắc mặt có màu đỏ không bình thường, trên trán mồ hôi chảy ròng ròng, cổ sưng lớn lên, thân hình gầy yếu, tuy đang hôn mê, nhưng tứ chi còn hơi run rẩy. Có lẽ phu nhân của một dòng họ như vậy mà bệnh thế này đi ra nếu đi ra ngoài có thể mất hết thể diện, cho nên lúc trước Vương chương quầy chỉ lấp liếm nói nàng ta “Cả ngày mê man bất tỉnh.”

Hoa Phỉ một hồi vọng, vắn, vắn, thiết (*) nhưng thật ra cũng chỉ làm cho ra hình ra vẻ, sau đó lại hỏi lão gia Ngũ gia vài câu, lão gia Ngũ gia nói Tả yêu phu nhân hai tháng trước đã bắt đầu choáng váng, đau đầu, mất ngủ, mơ nhiều, lúc ấy đã có bầu, sau đó không lấy đứa bé để non, tâm tình của nàng liền bắt đầu nóng, hậm hực, tưởng rằng bởi vì mất đi đứa con, sau này bệnh tình lại càng ngày càng nghiêm trọng mới biết tình hình nghiêm trọng, mời nhiều thầy thuốc cũng không thấy tốt lên.

(*Vọng, vắn, vắn, thiết: tứ chẩn – 4 phương pháp chẩn bệnh của đông y)

Tôi nhìn cái cổ thô to trong gương, có chút nghi hoặc, chẳng lẽ là “Cường giáp trạng (*)?”

(*Cường giáp trạng: (tuyến giáp hoạt động quá mức) là một tình trạng mà trong đó tuyến giáp tạo ra quá nhiều hoóc môn của thyroxine. Cường giáp có thể tăng tốc đáng kể sự trao đổi chất của cơ thể, làm giảm cân đột ngột, nhịp tim nhanh hoặc không đều, ra mồ hôi và căng thẳng hoặc khó chịu.)

Hoa Phỉ rời khỏi màn rồi ngồi xuống bên tôi, dáng vẻ như đã sáng tỏ, nói một câu khẳng định: “Quý phu nhân bị trúng độc.”

Lão gia Ngũ gia có chút sốt ruột, “Vậy phải làm gì mới tốt đây?”

Có chút độc ấy không cần phải lo lắng đến vậy.” Ánh mắt Hoa Phỉ nhìn lão gia Ngũ gia kia rõ ràng viết bốn chữ to “Chuyện bé xé ra to”, “Người chỉ cần dùng một phương thuốc là đủ rồi.”

Lão gia Ngũ gia vừa nghe Hoa Phỉ nói cứ như đã tính trước mọi chuyện như thế, lập tức vui đến lông mày cong cong phân phó hạ nhân: “Mau! Ngậy ngốc đó làm gì? Không nghe thấy thần y nói sao? Còn không mau đem giấy bút hãy hạ!”

Hoa Phỉ nhận lấy bút liền lưu loát viết phương thuốc cho ông ta.

Lão gia Ngũ gia kia buồn vui trộn lẫn nhận lấy phương thuốc: “Không biết độc của vợ ta ra sao?”

“Là độc thủy ngân. Độc tuy ít, nhưng cũng cần điều trị, làm theo phương thuốc này của ta ba tháng liền hóa giải được. Trên người người cũng có độc, nhưng không nghiêm trọng như phu nhân của người. Ta cũng sẽ viết một phương thuốc cho người.” Hoa Phỉ đột nhiên chuyển đề tài, “Nhà người có nuôi bò không?”

Lão gia Ngũ gia kia sững sờ đứng đó nửa ngày mới phản ứng lại, “Bò? Không có.”

Hoa Phỉ sai hấn, “Người đi mua một con bò mẹ về đây, cho phu nhân của người uống chút sữa bò. Cũng giúp cho nàng ta sớm ngày giải độc.” Thì ra Tả Yêu phu nhân này là bị trúng độc mãn tính, vậy thì đúng là phải uống nhiều sữa bổ sung protein.

Sau khi lão gia Ngũ gia phân phó hạ nhân bốc thuốc, sắc mặt trầm xuống, vỗ bàn nói: “Ngày thường là ai hầu hạ phu nhân ăn uống?!”

Một tiểu nha hoàn nơm nớp lo sợ đứng dậy, “Nô tỳ....là nô tỳ hầu hạ.....” Mới nói tới đó, đã sợ tới mức mặt trắng bệch.

Lão gia Ngũ gia kia lông mày dựng thẳng đang định tức giận, tôi liền nâng tay ngăn hấn lại, “Ngũ lão gia đừng vội trách mắng nha hoàn này, ta cho rằng độc không phải là từ đồ ăn mà ra.” Tất cả mọi người ở đây đều khó hiểu nhìn tôi, Hoa Phỉ cũng có hai phần kinh ngạc, tôi chỉ chỉ cái gương to kia, “Độc chính là từ cái gương này mà ra.”

Vừa rồi tôi cứ thấy cái gương này có chút kỳ quặc, vậy mà có thể phản chiếu toàn bộ cảnh tượng trong phòng, quả thực có thể so với cái gương ở hiện đại, trong lòng còn âm thầm tán thưởng kỹ thuật tiên tiến của người Tuyết Vực quốc này, khi Hoa Phỉ chẩn đoán rằng phu nhân kia bị trúng độc thủy ngân, tôi liền đoán rằng là do cái gương này gây họa.

Tôi sai hạ nhân bên cạnh đem cái gương lại, mặt sau quả nhiên được sơn một lớp dày, “Sao gương này lại để trong phòng vậy?”

Nha hoàn bên cạnh không hiểu rõ tình hình bèn đáp: “Là hai tháng trước Trần gia phu nhân bên cạnh đưa đến, phu nhân cũng rất vui, nói là chưa từng thấy cái gương nào có thể phản chiếu rõ như vậy, liền sai nô tỳ đặt trong phòng.” Cũng đúng với thời gian Tả Yêu phu nhân kia bắt đầu bị bệnh, tôi liền chuyển sang lão gia Ngũ gia, “Cái gương này sở dĩ có thể phản chiếu rõ ràng chính là bởi vì sau lưng có phủ một lớp thủy ngân, chờ khi hơi kim loại này bốc ra, quý phu nhân hằng đêm ngủ trong phòng nhất định hít vào không ít thủy ngân này, muốn chữa khỏi bệnh của nàng ấy, vậy xin Ngũ lão gia đưa đầu xỏ gây chuyện này ra ngoài mới được. Nếu thích cái gương này quá, cũng xin nói hạ nhân sơn một lớp nước sơn lên mặt trên lớp thủy ngân này là được.”

Lão gia Ngũ gia nghe xong quá sợ hãi, vội không ngừng sai hạ nhân đem cái gương ra ngoài. Hoa Phỉ ý cười đầy mắt ra về định sấn lại gần tôi, lại bị tôi né tránh. Lại bị Ngũ lão gia vừa vặn quay đầu lại nhìn thấy, dáng vẻ như hiểu rõ mà cười ôn hòa, “Nói vậy vị này là tả yêu phu nhân của thần y sao? Kể hèn này làm chút tiệc rượu đơn giản, thỉnh thần y và phu nhân đừng ghét bỏ.”

Hoa Phỉ nghe thấy hai chữ “phu nhân” kia, cười đến miệng không thể khép lại được, vội vàng bằng lòng. Vì để không bại lộ thân phận, nên tôi cũng không thể cãi lại.

Lão gia Ngũ gia kia có được phương thuốc giải độc lại giải quyết được ngọn nguồn độc vật, cho nên cao hứng, liền tiếp kính rượu Hoa Phỉ, Hoa Phỉ không thích ăn thức ăn bình thường, chỉ có thể vừa tán gẫu vừa gấp rau cho tôi. Ngũ lão gia hiểu ý cười, “Thần y và tả yêu phu nhân là phu thê tình thâm, tình cảm thật sâu đậm.”

“Tả yêu phu nhân?” Tả yêu phu nhân không phải là phu nhân nhà hấn sao? Hấn sao có thể nói tôi là ‘Tả yêu phu nhân’ của Hoa Phỉ được, lần đầu nghe tôi còn tưởng mình nghe lầm, lần thứ hai hấn nói vậy tôi liền mê mẩn.

“Nói vậy hai vị không phải là người Tuyết Vực quốc chúng ta rồi?” Ngũ lão gia hỏi, Hoa Phỉ khẽ gật đầu, hấn liền nói tiếp: “Chẳng trách không biết cách xưng hô này. Chính thất phu nhân nhà giàu trong Tuyết Vực quốc chúng ta đều gọi là tả yêu phu nhân.”

Sao lại có cách xưng hô kỳ quái như vậy, tôi không khỏi có chút tò mò, “Vì sao lại gọi là ‘Tả yêu’?”

Ngũ lão gia nhấp một ngụm rượu, chậm rãi nói: “Phàm là nhà giàu, từ đế vương cho tới dòng họ thế gia đều có tộc huy, chính thất phu nhân là người con gái sau khi xuất giá, sắm tộc huy của nhà chồng lên eo trái, cho nên gọi là ‘Tả yêu phu nhân’.”

(*Tả yêu: thất lưng trái, quên thì đọc lại chương Tử Hạ Phiêu Tuyết sắm hình lên eo Vân Tướng Dung nhá)

Tôi kinh hãi, suýt nữa ném đi chén canh trước mặt. May mà không ai phát hiện sự khác thường của tôi. Ngày ấy sau khi say rượu tỉnh lại thì thấy một màn trước mắt, bóng đêm tối như đêm hè, bông tuyết bay lá tả—nhưng điều đáng chú ý là cái tên Tử Hạ Phiêu Tuyết kia! Nghĩ đến đây, lòng tôi lại kinh hãi một trận, có điều nghĩ lại thì, hình xăm bông tuyết kia là ở bên eo phải của tôi chứ không phải là bên trái, cho nên tôi thoáng bình tĩnh lại.

Lão gia Ngũ gia tiếp tục nói: “Nước ta thì lại khác với Hương Trạch quốc, Hương Trạch quốc tôn sùng bên trái, nước ta lại tôn sùng bên phải, cho nên chỉ có Hoàng hậu nương nương của đương kim bệ hạ mới có thể khắc tặc huy lên eo phải, được gọi là ‘Hữu yêu nương nương’. Đáng tiếc đương kim Thánh Thượng tuy có hậu cung vô số, nhưng đến nay vẫn chưa lập Hậu, đáng tiếc mẹ đẻ của Đại điện hạ mất sớm, bằng không lấy sự sủng ái của bệ hạ đối với Điện hạ tất nhiên sẽ lập mẫu phi thành Hữu yêu nương nương....”

Hắn còn đang thao thao bất tuyệt, tôi đây lại cảm thấy lạnh lẽo, ngón tay cầm đũa trở nên trắng bệch, thất lực bên phải ần ần đau. Lão gia Ngũ gia lại nói: “Không biết vợ chồng thân y là người Tây Lũng, hay người Hương Trạch đây?”

“Là người Hương Trạch quốc.” Hoa Phi trả lời.

“Vậy hai vị đến Tuyết Vực quốc của chúng ta là đến đúng nơi rồi. Tây Lũng quốc đã tuyên chiến với Hương Trạch quốc, ít ngày nữa là khai chiến, rối loạn như vậy sao so được với Tuyết Vực quốc của ta hiện nay an ổn được.”

“Người nói cái gì!” Tôi kích động đứng phắt dậy. Làm sao có thể! Làm sao có thể!

Lão gia Ngũ gia cả kinh, lặp lại lời nói vừa rồi, Hoa Phi cũng giật mình một cái, cầm tay tôi định trấn an tôi. Nhưng tôi đã bị một đòn này đánh cho cả người phát run, bất chấp mọi thứ, cùng Hoa Phi cầm ngân châm và tiền bạc suốt đêm lên đường.

54. Chương 48

Chương 48: Y y cố quốc phiên xuyên hận (Nhất)

(Tạm dịch: Mặc cho nỗi oán hận, vẫn lưu luyến cố quốc)

Edit: Windy

Đêm khuya đứng trên lối rẽ, tôi lại hoang mang....

Con đường dài mênh mông này một lối rẽ đến Tây Lũng, mà lối kia lại rẽ đến Hương Trạch. Mà tôi, lại không biết đi con đường nào.

Đi Tây Lũng, tôi có thể làm gì? Chẳng lẽ đi khuyên tân hoàng của Tây Lũng niệm tình cũ mà buông tha cho chiến tranh sao? Tôi cười tự giễu, đây không phải là kiến mà đòi rung cây sao? Đi Hương Trạch, tôi lại có thân phận gì? Tôi đã ‘qua đời’ ba năm rồi, Con Báo đăng cơ đã ba năm, hậu cung chắc chắn đầy cả ‘hoàn phi, yến gầy’ (*) rồi, một tiền Thái tử phi chết đi sống lại như tôi mà xuất hiện không thể nghi ngờ chính là chuyện sét đánh động trời, chẳng những không thể giúp gì cho Con Báo mà còn khiến mọi việc thêm hỗn loạn. Mà giờ phút này, đứng trên vùng đất Tuyết Vực quốc, chỉ một hình xăm đơn giản đã giam cầm tôi, khiến tôi cả kiếp này chỉ sợ không thể thoát nỗi tủ nhục.

(*Hoàn phi yến gầy: Mỹ nhân như mây, đủ loại mỹ nhân)

Trời đất rộng lớn, nhưng lại không có chỗ để Vân Tường Dung tôi nương thân.

Hoàng đế Tây Lũng ngự giá thân chinh! Hoàn Giác à Hoàn Giác, thì ra chỉ là ảo giác trong giây lát thôi sao, tình cảm nồng nàn bên nhau mười mấy năm qua chẳng qua chỉ là giấc mơ hão huyền của tôi mà thôi. Ôn dưỡng dục hai mươi năm của Vân gia. Toàn bộ kết quả của việc Vân Tường Dung tự tìm cái chết, chỉ đổi lấy được một tờ chiến thư. Không biết người có từng nghĩ tới lúc người mặc áo giáp phi long đăng ngôi thẳng trên lưng chiến mã xuất hiện sẽ mang đến cho Vân gia tai ương ngập đầu thế nào không? Thu nhận người của hoàng thất nước khác—Vân gia vì nuôi dưỡng người mà cuối cùng bị khép cái tội danh ngập trời “Thông đồng với địch phản quốc”.

Suy sụp ngã vào ven đường, tôi bụm mặt tự nhạo báng mình, đây rốt cuộc là lỗi của ai?

Một vòng ôm ấm áp thoang thoảng mùi cỏ xanh ôm tôi vào, tôi ngẩng đầu lên, lại không thấy được tiêu cự, “Ta nên đi đâu đây? Hoa Phi, người nói xem, ta còn có thể đi đâu đây?” Tôi bất lực cầm lấy tay hắn, tôi cho rằng mình đã đủ kiên cường, nhưng lại quên mất mình không biết bơi, chắc chắn sẽ bị chìm xuống trong dòng nước vận mệnh.

Trong lúc mê man, một nụ hôn mềm mại dừng lại trên khóe mắt tôi, “Mặc kệ thiên địa cao rộng ra sao, người chỉ cần biết luôn có một lòng ngực để người tùy thời dựa vào.”

Tôi nghĩ, tôi mệt mỏi quá rồi.....

Trong mộng lung, có một thanh âm khi ngừng khi vang, vội vàng mà tuyệt vọng, nỗi thương tâm cứ như muốn phá lòng tôi mà tràn ra, tôi nghiêng ngả lão đảo chạy về phía trước, đây là đâu? Đạp vào mắt là áo giáp tán loạn, cờ chiến nghiêng đổ, máu chảy thành sông, tôi thấy sợ hãi. Nhưng có ai đó gọi, một tiếng kêu “Vân nhi” tê tâm liệt phế, tôi bịt chặt lỗ tai chạy như điên, nhưng sau khi nhìn rõ cảnh tượng trước mắt thì không thể động đậy—

Một nam tử áo trắng như ngọc đứng thẳng ngược hướng gió, trường kiếm trong tay chĩa vào một người. Người nọ tay ôm ngực trái tựa như một cây đại thụ che trời, trong kẽ tay là máu đầm đìa cuộn cuộn chảy ra, mũi kiếm để trên cổ họng hắn, nhưng hắn không chút nào sợ hãi, chỉ thân thiết nhìn tôi như vậy, như muốn vượt qua tường cao vách dày tiến vào sâu trong nội tâm tôi, trong đôi mắt phượng thật dài chứa rất nhiều điều....Hắn nói: “Vân nhi, nàng rốt cuộc đã về.”

Nam tử áo trắng quay đầu lại, nhìn tôi cười dịu dàng như cảnh liễu lay động trước gió xuân, “Dung nhi, ta sẽ tiễn nàng ra đi.” Kiếm hoa chợt lóe đâm đến, một thân hình ấm áp chợt bỏ nhào đến chắn trước người tôi, nháy mắt trường kiếm đâm vào ngực hắn, tôi nghe thấy lòng của mình như rạn nứt, “Không!——”

“Viên muội! Viên muội! Gặp ác mộng sao? Mau tỉnh lại! mau tỉnh lại!”

Mở mắt ra, chỉ thấy Hoa Phi lo lắng dựa vào bên giường lay lay hai vai tôi, lòng chợt bừng tỉnh, nước mắt không khống chế được mà tràn mi. Hoa Phi ôm lấy tôi, mềm nhẹ vỗ về lưng tôi, dỗ dành: “Không có việc gì không có việc gì, đừng sợ, ta ở đây. Viên muội chỉ nằm mơ thôi.”

Vội đầu vào lòng hắn không biết khóc bao lâu, khi ngẩng đầu lên, vạt áo trước của Hoa Phi đã ướt một mảnh, tôi có chút xấu hổ, tinh thần lại dần bình tĩnh lại, Tây Lũng lần này tuyên chiến với Hường Trạch khẳng định là đã tính toán kỹ càng rồi, mà sở dĩ bọn họ nắm chắc như vậy là do có Tuyết Vực quốc lớn mạnh đứng sau hỗ trợ, Hường Trạch quốc lấy ít địch nhiều, dù nhiều lạnh ít. Bất kể là Vân gia hay là tôi đều có lỗi với Triệu Lê Mậu nhiều lắm, Vân gia nuôi dưỡng một đế vương của địch quốc, mà tôi....Trong lòng đau thắt lại, ngoại trừ làm hắn đau lòng thì cái gì cũng chưa trả giá vì hắn.....Cảnh tượng trong mộng như roc ràng trước mắt, một cảm giác khủng hoảng chưa từng có nhanh chóng vây lấy tôi, tôi nghĩ lần này tôi nên làm gì đó cho hắn, cho dù là phải trả cả mạng sống.....

Duyên Tân thành là thành trì ranh giới hai nước Tây Lũng và Hường Trạch, đối với Hường Trạch quốc mà nói, là thành trì hiểm yếu ở biên giới. Con Báo chắc chắn sẽ cho quân đội hùng hậu canh gác tại thành này, tổng bộ binh doanh chắc chắn cũng được bố trí ở đó. Việc tôi cần phải làm là an toàn tiến vào trong thành này, giao chính mình vào tay Con Báo—còn có quốc gia nào sau Tuyết Vực quốc có một con tin có thân phận thích hợp thế này đâu? Trong lòng cười lạnh, Tử Hạ à Tử Hạ, cái tên yêu nghiệt nhà người, mặc dù tôi không biết vì sao người dấu vết của Hoàng hậu khắc lên người tôi, nhưng giờ phút âm kém sương sai này lại cho tôi một yếu điểm không thể tốt hơn.

Nếu Con Báo có được Hoàng hậu của Tuyết Vực quốc làm con tin, mặc kệ bản thân Tử Hạ Phiêu Tuyết có để ý đến sống chết của tôi hay không, nhưng ngại người đông mà sợ ném chuột vỡ bình, cũng không thể không để ý đến vị Hoàng hậu mà chính mình lựa chọn được, chỉ cần giải quyết xong cái hậu thuận lớn mạnh Tuyết Vực quốc này, có được cơ hội, tôi tin tưởng Con Báo có thể bày mưu nghĩ kế để bảo vệ được Hường Trạch quốc. Mà nếu tôi đây lập được công, lại đem nguồn thu nhập có được từ hai năm bán cà phê này nộp vào quốc khố Hường Trạch quốc, ít nhiều gì cũng bù được cái tội diệt tộc “Thu dưỡng hoàng thất nước khác” của Vân gia. Lấy tính mạng con kiến của một mình tôi cùng với tài sản vàng bạc, hai lợi ích đó, tôi nghĩ, đã là không còn gì tiếc nuối. Hạ quyết tâm như vậy, lòng liền trở nên bình tĩnh.

Việc nguy hiểm thế này, trước có chiến loạn sau có truy binh, không thể kéo Hoa Phi mạo hiểm với tôi được,

tôi không muốn liên lụy đến người lương thiện vô tội. “Hoa Phỉ, khi bình minh ta sẽ xuất phát đi Duyên Tân thành, người về Tiêu sơn trước đi, bọn Táo Đỏ vừa phải trông cửa hàng cà phê vừa phải giám sát công việc trồng cà phê, thật cực nhọc, người đi thì sẽ có thể giúp đỡ một chút, hai năm trở lại đây chúng ta dồn được bao nhiêu ngân lượng?”

Sau một lúc lâu cũng không nghe thấy Hoa Phỉ đáp lời, ngẩng đầu thấy khóe miệng hằn méo xẹo, vẻ mặt ủy khuất nhìn tôi, “Quế lang, vì sao chàng ghét bỏ ta? Ta làm gì không tốt sao? Người nói ta biết ta có thể sửa. Nhưng mà, bất kể thế nào chàng cũng đừng vứt bỏ ta.”

Không biết vì sao, vừa thấy hằn như vậy lòng tôi lại mềm lại, một ít cảm giác chột dạ nảy lên, tôi cắn răng định kiên quyết cự tuyệt hẳn đi theo.

Hoa Phỉ ra tay nhanh như chớp, chế trụ một huyết đạo bên gáy tôi, tôi kinh hãi, chợt nghe Hoa Phỉ nói: “Viên muối, nếu muối không cho ta đi theo, ta liền điểm huyết ngũ của muối rồi mang về Tiêu sơn.”

Uy hiếp trắng trợn, nhưng tôi lại biết hằn đang lo lắng cho tôi, lòng mềm lại, “Được rồi.” Trong lòng âm thầm quyết định nhất định trước khi vào Duyên Tân thành phải khiến hằn rời khỏi, không thể để hằn vì tôi mà bị thương.

Lúc này Hoa Phỉ mời buông tay, thăm thẳm thì thì có chút thất vọng: “Viên muối, nếu muối không đáp ứng thì tốt biết bao, ta có thể có lý do để bắt muối trở về.....”

Ngày mới tờ mờ sáng, chúng tôi rời khỏi khách điểm lên đường đi về hướng đông nam. Dọc theo đường đi Hoa Phỉ khi thì nam trang khi thì nữ trang, thân hình biến hóa không ngừng, mặt nạ dịch dung của tôi cũng là hai ngày đổi một lần, sợ truy binh Tử Hạ Phiêu Tuyết phái đi bắt được, nếu vậy thì kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Cứ đi như thế, dần dần tôi phát hiện truy binh phía sau lại không dứt, hình như có năm, sáu phe khác nhau đều đang tìm tằm tích chúng tôi. Vừa mới bắt đầu thì chỉ có ba đội nhân mã, trong đó, tôi có thể nhận ra một đội là truy binh của Tuyết Vực quốc, nhân số đông nhất, sức lực hùng mãnh nhất, mà dường như Tây Lũng quốc cũng đang tìm tôi, nhưng hình như ám thị này lại phân ra thành hai đội nhân mã, phụng sự hai chủ nhân khác nhau, tôi không đoán được là chuyện gì xảy ra. Bây giờ, truy binh hình như cũng trở thành ba phe, nghe giọng nói lại là phe Hương Trạch quốc, nhưng tôi cũng không xác định được là do người nào ở Hương Trạch quốc phái tới, nếu là do Con Báo phái thì tốt rồi, đương nhiên tôi sẽ chủ động hiện thân ngoạn ngoạn cho bọn họ bắt về theo lệnh Con Báo, nhưng bây giờ lại có đến ba đội nhân mã, nên tôi không xác định được đội nào mới là người của Con Báo, lỡ như là người có ý đồ xấu, tôi rơi vào tay bọn họ ngược lại sẽ khiến Con Báo thêm phiền.

Trước sói sau hổ, ngày ngày lòng tôi đều run sợ, thần kinh khẩn trương cao độ, ban đêm cũng ngủ không yên, chỉ cần một tiếng vang nhỏ cũng sẽ làm tôi bừng tỉnh. Mà Hoa Phỉ lại càng vất vả, thường thường tôi mà mở mắt ra đã thấy hằn một tay chống trán ngồi bên giường trông tôi. Mặc dù vài lần cũng gặp phải tình huống nguy hiểm, may mà đều thoát hiểm được. Bôn ba liên tục suốt một tháng, tinh thần sức lực đều hao tổn rất lớn, có điều đáng để vui mừng chính là chỉ cần đi qua hai thành trì nữa, nhiều lắm là năm ngày nữa sẽ đến được Duyên Tân thành.

Ban đêm, tôi cùng với Hoa Phỉ cải trang thành hai tỷ muội ở lại khách điểm, tình trạng tôi lúc đó đã sức cùng lực kiệt, khát khao ngủ trầm trọng đè lên huyết thái dương khiến tôi đau đầu không thôi, mà tình thần căng thẳng cùng với việc ăn uống không có quy luật khiến cho dạ dày tôi hơi hơi co rút đau đớn, một mỗi đến cực điểm, tôi nhào vào trên giường là ngủ ngay, trong mơ màng nghe thấy Hoa Phỉ dặn tôi nghỉ ngơi cho tốt, hẳn đi ra hiệu thuốc bốc chút thuốc, đi rồi quay lại liền.

Trong lúc nửa ngủ nửa tỉnh, đột nhiên nghe thấy một tiếng “Vèo”, hình như có gì đó bay qua không khí, tôi bỗng mở to mắt, dĩ nhiên không kịp, mấy cục đá cách không khí xẹt qua mấy huyết đạo khắp người tôi, thoáng chốc đã kim hãm khiến tôi không động đậy được, mở miệng ra cũng không phát ra được chút âm thanh nào. Lòng tôi thâm nghĩ: “Không xong rồi!”

Trơ mắt nhìn mấy hắc y nhân che mặt nhẹ nhàng từ trên xà nhà nhảy xuống, một chút tiếng động cũng không có. Một hắc y nhân vốc người nhỏ bé định đưa tay lột lớp da trên mặt tôi xuống lại bị một hắc y nhân cường tráng khác chặn lại, “Cẩn thận! Nghe nói cả người nàng ta có mang độc, chớ để trúng chiêu!”

Người có thân hình nhỏ kia rút tay lại, nói: “Nếu như bắt lầm người về, cấp trên trách tội chính là tội mất đầu đó.”

Người cao to từ trong lòng lấy ra một bức tranh cuộn, lưu loát mở ra, nhanh chóng đặt bên mặt tôi đối chiếu, “Đúng vậy! Đúng là nàng ta!” Cảnh tượng trong bức tranh cuộn trong lúc mở ra đã rơi vào dư quang nơi khóe mắt tôi—trên đó ngoại trừ một đôi mắt được vẽ sinh động, còn lại thì không có chút nét vẽ dư thừa nào. Nét bút lên xuống quen thuộc đến mức làm tôi đau lòng, trăm triệu lần cũng không nghĩ tới hẳn mười mấy năm cũng chưa bao giờ vẽ tôi, mà lần đầu tiên vẽ tôi lại là dùng để phát lệnh truy nã lần này....

Một cái túi lớn màu đen từ đầu chụp xuống, mấy hắc y nhân nhanh chóng khiêng tôi lên rồi thần không biết quỷ không hay mà biến mất vào bóng đêm. Mà Hoa Phỉ tránh được một kiếp nạn này là chuyện đáng được ăn mừng duy nhất giờ phút này của tôi.

55. Chương 49

Chương 49: Y y cố quốc phiên xuyên hận (Nhị)

Edit: Windy

Người ở trong bóng đêm, thích giác sẽ trở nên đặc biệt nhạy bén. Tiếng lách tách của đồng lửa, tiếng ma sát của áo giáp, tiếng chiến giày giẫm đạp từ xa xa mơ hồ truyền đến, nếu tôi không đoán sai, thì giờ phút này tôi đang ở trong đại doanh quân đội của Tây Lũng quốc.

Hai tay hai chân đều bị trói chặt, trên mắt bị một miếng vải đen thật dày che lại, miệng cũng bị bịt lại, bây giờ thứ duy nhất mà tôi có thể động đậy được chỉ còn lại mí mắt, vốn đã mệt đến mức tận cùng, lại bởi vì máu không thể chảy thông, cho nên đầu óc choáng váng, cảm giác như trong óc có một sợi dây đàn bị kéo căng khiến đau đớn, ngay cả ngủ một lát cũng trở thành hy vọng xa vời.

Có một tiếng bước chân từ xa chậm rãi tới gần, không giống như tiếng leng keng mạnh mẽ của chiến giày giẫm lên đất, thật có chút giống như đế giày mềm mà sĩ quan thường mang.

“Thuộc hạ tham kiến quốc sư!” Bên ngoài vang lên tiếng tướng sĩ ôm quyền trả lời.

“Ừ, người đâu rồi?” Một thanh âm trầm ổn đáp lại, giống như từ lần đầu tiên mình nhìn thấy hắn khi tới thế giới này đến nay, người này chưa bao giờ bối rối, vĩnh viễn đều có một sự ung dung khi nắm chắc thắng lợi. Lúc ấy vẫn cứ thấy kỳ lạ, một người dường như không gì không làm được như vậy làm sao lại cam tâm ở lại Vân phủ làm một sư gia không có chức không có phẩm vị như vậy, quả nhiên, khi trời giao sứ mạng trọng đại cho người ta, nhất định trước hết phải làm cho ý chí của họ được tôi rèn.

“Bẩm quốc sư, người đang ở trong trướng. Thuộc hạ nghe theo lời quốc sư phân phó dẫn theo một con điều hầu có khướu giác linh minh, đi theo điều hầu dẫn đường, trong quốc gia chúng ta vốn không có cây bạc hà, nhất định sẽ không nhầm lẫn. Vả lại ánh mắt cũng như trong tranh vẽ.”

Xoạt một tiếng quân trướng bị người ta xốc lên, tiếng giày mềm giẫm nhẹ lên mặt đất càng ngày càng gần, cuối cùng đứng trước mặt tôi, trong chốc lát tôi cảm thấy có người đang tỉ mỉ quan sát tôi, “Người đâu, còn không mau mở trói!”

Dường như đã định trước là tôi trốn không thoát, nên không chỉ có dây thừng khắp người được cởi bỏ, mà những huyết vị bị cầm cố quanh thân cũng từng cái được cởi bỏ, trong khoảnh khắc khi khăn che mắt được cởi ra, ánh sáng chói mắt bất ngờ chiếu vào mắt, tôi theo bản năng đưa tay lên chắn lại, nhưng vì trong thời gian dài máu bị kiềm nén không chảy được nên khiến cho khi cổ tay đột nhiên hoạt động truyền đến một hồi đau đớn tê dại, tôi khẽ kêu một tiếng.

“Ủy khuất nương nương. Phương mẫu lần này dùng biện pháp như vậy mời nương nương đến làm khách, thật sự là không phải. Xin nương nương thứ lỗi.” Phương Dật vái chào tôi, nhưng trong ánh mắt lạnh lùng lại không có một chút áy náy.

Trong lòng có vài phần kinh ngạc, làm sao ông ta biết tôi đã bị Tử Hạ Phiêu Tuyết khắc kí hiệu làm hoàng hậu?

Tôi một mặt nắm cổ tay áu chậm rãi chuyển động lưu thông, một mặt ngồi trên mặt đất thô ráp giặt giặt cái chân, uống một ngụm nước ấm thì bên cạnh đưa lên, hai ngày chưa uống nước nên yết hầu cứ như bị hỏa thiêu, cảm giác nước chảy qua yết hầu cứ như lưỡi băng bị nứt ra, khiến tôi khổ sở, “Quốc sư khách khí rồi, nước này là lấy từ dòng sông chảy qua ngoài thành Duyên Tân thành sao?” Giọng nói khàn khàn không chịu nổi.

Phương Dật bởi vì một câu không đầu không đuôi của tôi mà trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, nhưng lại vẫn giữ nguyên dáng vẻ dù gió có thổi cũng bất động, “Nước lấy từ đâu không quan trọng, miễn có thể giải khát là tốt rồi.”

Tôi cười khê, “Thì ra quốc sư uống nước lại không nhớ nguồn, chắc hẳn bệ hạ Tây Lũng cũng thế.”

Phương Dật biến sắc, cho thị vệ chung quanh lui xuống, “Lời này của nương nương là có ý gì? Ngộ hoàng làm gì thì thần tử của hần há có thể bình luận sao!”

“Phương sư gia, người sáng mắt không nói tiếng lóng, ông cũng là người thông minh lắm mà, lời nói trắng ra như thế mà ông còn nghe không rõ ý nghĩa? Hai mươi năm qua, Vân gia đối đãi với quân thần hai người như thế nào! Mà quân thần hai người các người bây giờ lại hỏi báo Vân gia ra sao?! Hoàn Giác lần này nự giá thân chính là muốn Vân gia lâm vào hoàn cảnh gì! Đáng tiếc cho cha ta một đời anh minh nhưng lại một lần lâm lỡ nuôi hổ gây họa!” Nói một hơi không ngừng, lòng ngực rất khó chịu, tôi hơi thở dốc.

Về mặt Phương Dật trở nên lạnh lẽo, châm biếm “Hừ” một tiếng, “Phương mỗ thật không dám nhận hai chữ ‘Thông minh’ này! Trên đời này có ai có thể giả dối hơn người Vân gia nữa chứ? Cha người Vân Thủy Hân cũng thật sự là một con hồ ly chín đuôi xảo quyệt, các thế hệ Vân gia buôn bán sao có thể làm lỗ vốn được? Vân Thủy Hân định nuốt cả trời, năm đó thu lưu ta làm sư gia, nuôi dưỡng bệ hạ làm nghĩa tử là đều có tính toán của hần cả, bề ngoài thì coi trọng ý kiến của ta, mọi việc đều thương lượng với ta, nhưng đó chẳng qua là để chắc chắn giữ lại ta, Vân Thủy Hân xưa nay thu mua lòng người đều như vậy, bao nhiêu người vì hần vào sinh ra tử trả giá bằng cả tính mạng vậy mà còn đối với Vân gia cảm động rơi nước mắt. Hần xưa nay cũng không ép buộc bệ hạ làm gì, bệ hạ thích vẽ tranh chơi nhạc, hần liền mặc cho bệ hạ đắm chìm trong đó, nhìn thì như yêu thương nhưng kỳ thật là bồi dưỡng bệ hạ thành một con rối. Làm sao ta không thấy rõ mục đích của hần chứ! Hần chẳng qua là muốn ngày sau phụ tá bệ hạ đoạt lại ngôi vị hoàng đế Tây Lũng sau đó khống chế bệ hạ rồi từng bước một ngấm chiếm lấy Tây Lũng, sau đó mượn sức Tây Lũng cùng với thế lực của hần ở Hương Trạch quốc nội ứng ngoại hợp lật đổ triều đình Hương Trạch, cuối cùng đạt được dã tâm nuốt trọn thiên hạ của hần. Ta ngàn ngăn vạn phòng cũng không đoán được hần còn một chiêu ‘Mỹ nhân kế’, từ khi người ra đời đã được tiên hoàng của Hương Trạch phong làm Thái tử phi, người đã có hôn ước, chớ nói dù cho chỉ là nam tử và nữ tử tiếp xúc với nhau cũng có vài phần kiêng dè, nhưng Vân Thủy Hân lại không ngăn cản người và bệ hạ cùng ăn cùng ở, ta nhiều lần ngăn cản đều bị một câu ‘bọn trẻ còn nhỏ, huynh muội ở chung tất nhiên phải hòa hợp như thế’ của hần đẩy về. Mà yêu nữ sinh ra đã có thể nói như người quả nhiên là mê hoặc tâm trí bệ hạ, níu kéo lấy bệ hạ. May mà cuối cùng bệ hạ cũng tỉnh ngộ, bằng không Phương mỗ sau này sao còn có mặt mũi nào đối mặt với tiên hoàng!”

Chợt cảm thấy lạnh lẽo, Phương sư gia mà từ nhỏ tôi đã kính trọng như phụ thân, Phương sư gia mà phụ thân xem như người nhà, vậy mà lại nói cha tôi là “Hồ ly”! Mà tôi ở trong cảm nhận của ông ta chẳng qua chỉ là một “Yêu nữ”!

Hoàn Giác, hần cũng nghĩ như vậy sao? Cho nên hần mới không để ý đến sống chết của tôi? Cho nên hần mới sống chết thế nào cũng phải cưới vợ rồi trở về quê hương? Cho nên hần mới nự giá thân chính phát động chiến tranh? Hần vừa mới xuất hiện trước mặt mọi người Hương Trạch, thì tội danh cha tôi thông đồng với địch quốc sẽ trở thành sự thật, mà nếu Con Báo muốn diệt Vân gia, lấy địa vị và sức mạnh của Vân gia ở Hương Trạch, một khi Vân gia mà bị lật đổ thì ắt hẳn gốc rễ của cả nước cũng sẽ bị lung lay, mà nếu Con Báo không động vào Vân gia, thì chắc chắn sẽ khiến cho dân chúng căm phẫn, lòng quân dao động. Lần này Tây Lũng chinh chiến cũng không uống công khiến Con Báo rơi vào ván cờ gian nan, đúng là một mũi tên bắn hai con nhạn.

Thì ra, đúng như lời Phương Dật nói, Hoàn Giác hần đã sớm “tĩnh ngộ”, từ đầu đến cuối, đều chỉ là một

mình tôi u mê không tỉnh ngộ. Lần này bắt được tôi, rõ ràng là hắn đang ở chỗ nào đó ngay trong quân doanh này, nhưng ngay cả ra mặt liếc mắt nhìn tôi một cái cũng lười, còn khiến Phương Dật nói lời nhục nhã tôi. Tim đã đau đến mức tê liệt thì dù cho có bị đâm cũng đâu còn cảm giác gì nữa chứ....

“Cho nên, năm đó trong phương thuốc trị độc mà ông cho ta có thêm một vị thuốc ‘diên vĩ’?” Hoa Phỉ từng nói cho tôi ‘Huyết cúc’ mặc dù là độc nhưng cũng là độc mãn tính, cho dù người trúng độc trong lòng rối loạn, nhưng giai đoạn từ ‘cúc thịnh’ cho tới khi ‘cúc khô’ cũng phải mất hai năm thời gian, mà tôi lúc ấy khi độc phát rướm máu không đến một năm thời gian đã tiến vào trạng thái chết giả ‘cúc khô’ nhất định là do có người động tay động chân trong thuốc. Hắn nói, người Tây Lũng quốc thích dùng một loại cây có tên ‘diên vĩ’ khi nấu lên uống có thể thanh nhiệt giải nóng, loại cây cỏ này ăn vào cũng không có độc tính gì, nhưng nếu gặp phải mấy thứ bổ huyết như cầu kỷ linh tinh gì đó, thì sẽ trở thành thuốc dẫn độc phát không gì tốt hơn. Tôi lúc ấy ở Bát Bảo giáo độc tính đã được khống chế, thường nói vết sẹo lành rồi sẽ quên đau, cho nên đối với mấy lời phân tích của Hoa Phỉ tôi cũng không để ý mấy. Bây giờ nhớ lại, ‘diên vĩ’ này nhất định là do Phương Dật bỏ vào, hẳn là vì ông ta hận tôi nhất thời mê hoặc Hoàn Giác, hận không thể đem tôi nhỏ cỏ tận gốc.

Uổng phí cha tôi khi xưa tín nhiệm ông ta như thế!

“Không tồi, đúng là ta bỏ đó! Đáng tiếc lại không thể trừ bỏ con yêu nữ nhà người!” Ánh mắt Phương Dật thoáng qua một tia ngoan lệ nồng đậm.

Như vậy, lần này ông ta phái thuộc hạ tìm được tôi nhưng lại không giết chết, mà là khổ tâm trối tôi về quân doanh, nhất định là muốn lợi dụng tôi làm gì đó.

“Vân Thủy Hân không hổ là con cáo già, không biết từ đâu có được tin tức, một đêm trước khi Tây Lũng của ta tuyên chiến đã cáo tội từ quan với hoàng đế Hương Trạch, đem thế lực trong tay giao cả cho hoàng đế Hương Trạch, giúp cho Vân gia thoát được cái tội diệt môn.” Giọng điệu Phương Dật có sự không cam tâm mạnh mẽ. Hẳn là hành động này của cha tôi đã khiến cho tính toán của bọn họ thừa dịp Con Báo rơi vào hoàn cảnh lưỡng nan mà đoạt lấy Hương Trạch thành ra công cốc. Trong lòng tôi cười lạnh, cha tôi là một người đầy bụng kinh nghiệm mưu lược đấu tranh chính trị như thế thì làm sao tùy tiện tiện có thể bị lật đổ được!

“Có điều.” Phương Dật chuyển đề tài, “Lần này ai thắng ai còn chưa biết đâu.” Ông ta đột nhiên ra tay rất nhanh, trong nháy mắt tôi còn chưa thấy rõ, kéo lớp da mặt bên ngoài của tôi ra, ông ta nhìn khuôn mặt tôi rồi cười nói: “Xa cách ba năm, dung nhan của nương nương vẫn như cũ không đổi, lại càng thêm khuynh quốc như đóa mẫu đơn.” Ông ta ném đi lớp mặt nạ trong tay, hướng ra ngoài trưởng kêu: “Người đâu!”

Một đám thị vệ đi vào trong trường, theo sau còn có hai nha hoàn, sau khi thấy khuôn mặt thật của tôi đều trợn trừng mắt đại ra nhìn mặt tôi. Phương Dật nhướng mày, đối với việc thủ hạ có phản thất thố thì rất là bất mãn mà ho khan một tiếng, “Hầu hạ khách quý đi, nếu không làm tốt, chu diệt cửu tộc!” Sau đó liền nhanh chóng rời đi.

Đám thị vệ và nha hoàn sợ tới mức phần phạt quỳ xuống, “Thuộc hạ (nô tỳ) tuân mệnh!”

Trong cuộc sống bị cầm tù này, tôi thường thường nghĩ, vì sao tôi mãi vẫn không thoát được vận mệnh bị giam cầm, dường như đi đến đâu cũng bị người ta giam lại, chẳng lẽ là vì có một khuôn mặt khiến cho nhất định có một ngày bị người ta chôn xuống hoàng thổ? Đáp án dường như “Phải” nhưng cũng dường như là “Không phải”.

(Câu này ed đại, mình ko hiểu lắm, sr =”()

Không bị nhốt thì hít thở không thông, nhưng bị nhốt lại thì lại bùng nổ. Tôi là một kẻ nhất gan, làm không được mấy việc giết chóc, nhưng không có nghĩa là tôi sẽ không làm.

Ngoại trừ hai nha hoàn hầu hạ tôi ra, thị vệ trông coi tôi một ngày chia làm hai ca thay đổi. Thời gian đổi ca đúng vào lúc giờ cơm chiều. Tốp thị vệ ban đêm sau khi đưa cơm chiều cho tôi liền thay ca canh gác để tốp thị vệ ban ngày đi xuống. Lúc này tốp thị vệ ban ngày đã rút lui, mà tốp thị vệ ban đêm thì đang ở trong trường “Giám sát” tôi dùng cơm. Thay vì nói là giám thị, chẳng thà nói là đánh khinh mà nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tôi. Cho nên, vào lúc tôi ăn cơm chiều ngoài trường xem như không có thủ vệ. Nếu tôi giải quyết hết mấy kẻ trong trường này, thì có nghĩa là có được một cơ hội chạy trốn.

Phương Dật mặc dù cảm thù tôi đến tận xương tủy, nhưng thật ra cũng chưa từng cắt xén phần ăn của tôi, một ngày ba bữa bốn món ăn một món canh. Hôm nay, có canh gà nắm hầm với lá trà. Một cái nắp đặt lại, thoảng nhẹ một cái mùi hương bay bốn phía, ngay tên thị vệ đang nhìn chòng chọc vào mặt tôi cũng không khỏi bị mùi hương hấp dẫn dời đi ánh mắt, đừng nói đến bây giờ bọn họ đang hành quân đánh giặc, ngay cả ngày thường bọn thị vệ này chỉ sợ rằng chưa từng nếm được món ăn tinh xảo đến vậy đi.

Tôi múc một muống thổi thổi rồi đưa vào miệng, uống với vẻ thỏa mãn, sau khi nước canh xuống cổ họng tôi liền lấy cái muống từ trong miệng ra để vào lại trong bát canh. “Một chén canh lớn như thế, ta cũng không uống hết được, tiểu ca cũng các cô nương đã vất vả một ngày hẳn cũng đã mệt mỏi, không bằng ngồi xuống nghỉ ngơi một lát rồi chia chén canh này ra ăn đi.”

Thị vệ và nha hoàn có vài phần kinh ngạc, trao đổi nhau ánh mắt.

Tôi bày ra hai tay, cười nói: “Các người không cần phải đề phòng ta như thế, đừng nói đến ta tay không tất sắt, cho dù trong tay ta giấu bảo kiếm thì lấy sức lực trời gà không chặt cửa ta làm sao có thể làm gì được các người.”

Phong chừng đã nói trúng tâm sự của bọn họ, một tên thị vệ eo to thịt thô trong đó xoa xoa tay ngồi xuống trước, ôm quyền nói, “Nếu đã nói như thế, vậy trước tạ ơn cô nương!” Thấy có người mở đầu, ba thị vệ còn lại cùng với hai nha hoàn hầu hạ tôi cùng lục tục ngồi xuống.

Tôi ý cười nhẹ nhàng nhìn bọn họ đưa canh gà đến bên môi.

56. Chương 50

Chương 50: Y y cố quốc phiên xuyên hận (Tam)

Edit: Windy

Đột nhiên có người xốc màn hình quân trưởng lên đi vào, thị vệ cùng nha hoàn đang ngồi đều hoảng sợ, vội vã ném cái muống đi rồi đứng lên. Tôi ngồi ở giữa nhìn thấy người tới đến gần, người này không phải ai khác, đúng là Phương Dật. Trong lòng thâm mắng hắn sớm không đến muộn không đến lại cứ vào lúc này mà đến.

Phương Dật bình tĩnh quét mắt một vòng, “Vây quanh trong này làm gì?”

Đám thị vệ này đã sớm cảm như hến, đợi nửa ngày mới có một tên nói một câu, “Ăn canh.....Ăn canh.....Thuộc hạ đáng chết! Thỉnh quốc sư trách phạt!” Nói xong hai tên đó bùm bùm quỳ xuống.

Phương Dật liếc mắt nhìn tôi một cái, cuối cùng đem ánh mắt dừng trên chén canh gà, tôi cười nhìn ông ta, “Không bằng quốc sư cũng dùng bữa luôn đi?”

Phương Dật bưng chén canh lên, một tay hất nước canh vào một góc lều, một đám cỏ dại nơi góc phòng trong giây lát đã héo khô sau đó chuyển sang màu đen thối rửa, nước canh còn chưa vào trong đất, đã phát ra tiếng ùng ục.

Đám thị vệ và nha hoàn này thấy thế thì hít một ngụm khí lạnh, nhìn lại ánh mắt của tôi thì nghĩ lại mà kinh sợ. Phương Dật cười lạnh, “Nếu vừa rồi bị dính vào một chút, mấy ngọn cỏ đó chính là kết cục của các người. Lui xuống! Tất cả đi lĩnh năm mươi trượng!”

Năm mươi trượng đối với người vừa mới dạo qua Quý Môn quan trở về mà nói thì quả thật đúng là âm thanh của tự nhiên, liên tục tạ ơn rồi lui ra ngoài.

“Không hổ là đứa con gái mà Vân Thủy Hân sủng ái nhất! Nương nương gian trá ngoan độc chẳng kém lệnh tôn chút nào.”

Tôi không giận lại còn cười, “Người không phạm ta, ta cũng không phạm vào người!” Nhưng nếu đã bức tôi vào đường cùng, tôi sao lại để người ta tùy ý làm hại đến tính mạng. Vừa rồi khi ăn canh tôi đã khế

cắn đầu lưỡi của mình đem chính máu của mình bôi ở lưng chiếc muỗng, khi máu vào chén canh sẽ hòa vào nước canh, vốn định giải quyết hết mấy người trong trường này rồi sau đó bỏ chạy, không ngờ lại bị Phương Dật đột nhiên xuất hiện phá hỏng.

Rất nhiều việc dường như trong lúc hồ đồ đã được định sẵn.....

Ngày hôm sau trời mới tờ mờ sáng, tôi đã bị bọn nha hoàn từ trong giấc ngủ mê đánh thức, mặc đồ trang điểm. Nhìn thấy trên người có mấy thứ phiền phức như vải thêu hình phượng cây sen có chút long trọng, tôi liền hiểu thời khắc tôi bị đưa lên thớt đã tới rồi. Tựa như vật tể trên đài hiến tế luôn được trang hoàng thật xinh đẹp long trọng khác thường vậy.

Sau khi điểm toàn bộ đại huyết quanh thân cũng với á huyết của tôi, hai tên thị vệ áp giải tôi lên một chiếc chiến thuyền, trong khoang thuyền tốiมืด, một cái màn bằng vải bố thật dày ngăn cách bên ngoài, dưới thân hơi hơi nhấp nhô cộng với tiếng sóng nước ào giúp tôi biết được chiến thuyền đang đi trên dòng sông.

Trong nháy mắt khi thuyền dừng lại, màn khẽ lay động, rồi chợt tiến vào làn sương mù trên mặt sông, ẩm ướt lại lạnh lạnh, dường như một chút sát khí cũng không có. Tôi nghe thấy chiến kỳ đang tung bay trong gió, ngẫu nhiên có một hai tiếng bội kiếm cùng áo giáp ma sát, ở trong sự yên tĩnh quỷ dị này lại khiến kinh tâm động phách.

“Quốc cữu thật hưng trí! Xem ra hôm trước thua trận mất đi hai thành Vũ Châu và Tích Độ đối với Tây Lũng hình như cũng không quan trọng lắm, không biết hôm nay lại định tặng tòa thành nào đây?” Có một giọng nói đánh vỡ sự tĩnh lặng, có vài phần ngạo nghễ, vài phần bề thế, rất có khí thế dọa người. Mặc dù cách một lớp màn thật dày, nhưng tôi vẫn biết người này giờ đây nhất định là đang khẽ nhếch cái cằm có đường cong duyên dáng lên, đôi mắt phượng hẹp dài từ trên cao nhìn xuống.

Dường như đã trải qua mấy đời.

”Sợ là bệ hạ Hương Trạch đã hồ đồ rồi, lần này Ngô hoàng ngự giá thân chinh, tại sao lại có ‘quốc cữu’ ở đây?” Trong lời nói của Phương Dật kìm nén sự tức giận. Nhưng lại không nghe thấy Hoàn Giác trả lời. Tôi thấy có chút là lạ.

“Ồ? Nói như vậy là việc Văn tướng của Hương Trạch ta ‘thông đồng với địch phản quốc’ quả nhiên là bị tiểu nhân mưu hại, thì ra bệ hạ Tây Lũng chỉ là giống với nghĩa tử của Văn tướng, vậy sau khi Quả nhân chiến thắng trở về phải phục chức cho Văn tướng thỏa đáng thôi.” Triệu Lê Mậu tứ lạng bạt thiên cân (*), chỉ là một vấn đề xưng hô đã khiến cho đối phương sượng mặt. Nếu thừa nhận, thì phải nhận cái danh hiệu ‘quốc cữu’ này, hiển nhiên về mặt khí thế đã thua một đoạn; còn nếu phủ nhận, thì sẽ gián tiếp thay cha tôi trừ bỏ cái tội danh ‘thông đồng với địch phản quốc’ này, đây cũng không phải điều mà Phương Dật mong muốn. Thật khó xử.

(*Tứ lạng bạt thiên cân: dùng sức lực nhỏ giải quyết vấn đề lớn)

Cách nhau một bức màn, dường như tôi nghe thấy tiếng Phương Dật chán nản điều chỉnh lại hô hấp, “Bệ hạ Hương Trạch đùa rồi. Hôm nay Tây Lũng ta đến đây là muốn dâng lên bảo vật, có điều, điều kiện tiên quyết là bệ hạ hoàn trả lại hai thành Vũ Châu và Tích Độ của ta, nhượng lại Duyên Tân thành của Hương Trạch, đồng thời cũng rút lui thủy quân nhường lại ba vùng.”

Triệu Lê Mậu cười lạnh ra tiếng, ý trào phúng phun ra, “Vậy báu vật đó không phải là nửa giang sơn của Tây Lũng chứ?”

“Nói tới báu vật này, sợ rằng thiên hạ này không ai không biết không ai không hiểu, nhưng chỉ có mấy người có duyên mới nhìn thấy bộ mặt thật này.” Phương Dật cố ý tạm dừng một chút, dường như là đang quan sát phản ứng của Triệu Lê Mậu, “Nghe nói năm đó bệ hạ chỉ một đêm đầu đã bạc, khắp nơi chỉ trồng duy nhất loại cây bạc hà, trên vị trí hậu vị còn đặt một hủ tro cốt mạ vàng khắc hình cây bạc hà.”

Tiếng gió vang rền, chọc thủng ánh nắng bình minh.

Trong đầu “ông!” một tiếng, sâu trong nội tâm có gì đó bị va chạm mãnh liệt, bị một sức mạnh thật lớn bề gãy âm âm, khiến tôi chấn động không trốn tránh.

Thì ra, mái tóc đen tuyền như thác nước kia là bởi vì tôi mà bạc.

Thì ra, Phương dật gọi tôi là ‘nương nương’ không phải bởi vì Tử Hạ Phiêu Tuyết, mà vì hấn.
Thì ra, hấn vì tôi mà đặt hủ tro cốt lên vị trí chí tôn mà nữ tử khắp thiên hạ đều ngửa đầu mong mỏi.
Thì ra.....

Tôi, có tài đức gì mà.....

Chỗ cao trên sông truyền đến một hồi nín thở ngưng trọng.

“Bệ hạ!” Có người kinh hô, hình như là Triệu Chi Hàng.

Hấn làm sao vậy? Lòng tôi căng thẳng.

Trong chớp mắt, Phương Dật xốc màn lên kéo tôi ra đầu thuyền, lập tức tiếng hít không khí nổi lên bốn phía. Tôi thoáng nhìn Hoàn Giác một thân áo giáp vàng đứng bên Phương dật đang lắng lắng, trong ánh mắt tràn ngập vẻ kinh diễm. Trong lòng nhất thời nổi lên vài phần cảm giác kỳ lạ.

Tầm mắt mọi người đều dừng lại trên người tôi. Có hâm mộ, có giật mình, có ngậy đại.....Mà trong đó, không thể bỏ qua nhất là ánh mắt lư luyến quán quýt si mê như sợ giấc mộng vỡ tan.

Sông Phàn Xuyên xanh biếc dịu dàng trong làn sương lạnh lượn lờ chậm rãi chảy xuôi, tĩnh lặng nhẹ nhàng, cỏ xanh lay động trong gió. Ánh nắng rực rỡ đang xua đi màn sương dày, bờ sông có một khóm trúc xanh mát, cuốn đi lá biếc, lộ ra màn sương lạnh.

Một năm đằng đẵng trên giường bệnh kia, có người luôn nhẹ nhàng ôm tôi vào lòng không ngừng nói một ít chuyện cũ, ứng thuận rất nhiều lời hứa. Vốn tưởng rằng khi ấy mình thờ ơ nghe xong rồi quên, nhưng không ngờ từng chữ từng câu đó lại giống như lá trà lâu năm bị một dòng nước phủ xuống đáy lòng, chỉ cần động vào một chút đã trôi lên, màu trà lan ra, lá trà dài nhỏ trong sự ảm áp như hoa nở rộ.

Khi đó, hấn nói với tôi: “Vân nhi, còn nhớ rõ ngày ấy đại hôn ta đưa nàng lên thuyền cưới, khi ấy ta chèo thuyền? Nàng đoán xem lúc đó ta nghĩ gì? Khi đó ta nghĩ, mái chèo này sao ngày thường lại nặng như vậy, có thể so với huyền thiết thượng cổ trong kho vũ khí.” Đường như cảm thấy suy nghĩ của mình có hơi trẻ con, hấn yếu ớt thay tôi sửa lại cổ tay áo có chút vết máu loang lổ, một nụ hôn mềm mại dừng trên tóc tôi, “Sau khi nàng hết bệnh rồi, ta liền cùng nàng đi đến sông Phàn Xuyên ở Duyên Tân thành du thuyền ngắm trúc được không? Nơi đó có dòng nước đẹp nhất thiên hạ, có rừng trúc xanh nhất, món măng mềm nhất. Đến lúc đó, lại để ta chèo cho nàng, được không?”

Hấn nói: “Cuộc đời này, chỉ vì Vân nhi mà chèo thuyền.”

Bách niên tu đắc đồng thuyền độ, thiên niên tu đắc cộng chẩm miên. (*)

(*Phải tu trăm năm mới được ngồi chung thuyền, phải tu ngàn năm mới được chung chăn gối.)

Giờ phút này, chỉ cách nhau một dòng sông Phàn Xuyên, tôi nhìn trên tường thành thấy một bóng hình tuần tú hơi lay động, đầu bạc như tuyết quán quýt bay bay trong gió, tựa như nổi lòng hỗn loạn khó phân, mắt phượng thật dài tựa như lá trà chìm xuống nơi đáy lòng, chưa sót, nhưng vẫn vui vẻ chịu đựng. Đâu đó, tôi đọc được hai chữ “Cuồng si”.....

57. Chương 51

Chương 51: Y y cố quốc phiên xuyên hận (Tứ)

Edit: Windy

“Bạc hà hoàng hậu vang danh khắp thiên hạ, chẳng lẽ không phải là bảo bối sao?” Trên mặt Phương Dật xẹt qua ý cười khi âm mưu thực hiện được, dường như phản ứng của Con Báo đúng như hấn mong muốn, “Bệ hạ nghĩ lời đề nghị lúc này của Phương mỗ thế nào?”

Như gió thổi qua tai, sợi tơ không còn lại, Con Báo lại giống như không nghe thấy lời ông ta nói, ánh mắt quần quýt trên người tôi hồi lâu, nhẹ nhàng như làn khói tĩnh mịch như màn đêm, cứ kiên định cố chấp mà xuyên thấu qua ánh mắt tôi nhìn về nơi sâu nhất trong linh hồn.

Nháy mắt, lại tựa như ngàn năm luân hồi.

Môi bạc khẽ mở, thốt ra một tiếng như ca như thán vù lấp trong màn sương mù mông lung, rồi lại tan ra....

“Vân nhi...”

Hai chữ nhạt như nước trong, nhẹ như lông vũ, nhưng tôi vẫn nghe được.

Thân hình hần nhoáng lên một cái, sắc mặt Triệu Chi Hàng cũng biến đổi theo đó, “Bệ hạ! Mong bệ hạ suy nghĩ trước đã!” Lời nói nôn nóng căm phẫn, chỉ thấy ông ta nghiêng mình một cái che người trước mặt Con Báo, tay phải lại thất lễ mà cầm cánh tay phải của Con Báo, gân xanh trên tay nổi lên, chỗ gan bàn tay chảy xuống một vệt máu đỏ tươi.

Tôi kinh hãi, thì ra, Con Báo lại muốn sử dụng khinh công bay xuống thành lâu, chắc Triệu Chi Hàng phải dùng hết chín phần nội lực mới có thể giữ hần lại, lại bị sức lực mạnh mẽ của Con Báo khiến gan bàn tay bị chấn động nứt toát ra. Lòng tôi hỗn loạn, máu trong cơ thể nhanh chóng tuôn trào, liều hết khí lực toàn thân muốn ngăn Con Báo lại, nhưng lại đã bị điểm á huyết. Chỉ có thể lòng như lửa đốt nhìn hần, như dầu nóng sôi ùng ục.

Sau đó, dường như hần hiểu được ngôn ngữ không tiếng động của tôi, ánh mắt đang nhìn tôi chằm chằm dần dần trở nên trấn tĩnh. Hình như Triệu Chi Hàng thở phào nhẹ nhõm một hơi thật to, buông cánh tay Con Báo ra rồi xoay người về phía Phương Dật, ánh sáng lạnh bắn ra, “Đường đường là triều đình Tây Lũng thân chinh, vậy mà lại dùng một thiếu nữ yếu ớt làm vật thế chấp, Triệu mỗ nghĩ mà khinh thường!”

Phương Dật cười nói: “Bình bất yểm trá!” (*)

(*Chiến tranh không ngại dối lừa)

Triệu Chi Hàng hừ lạnh: “Người đời đều biết hoàng hậu Hương Trạch ta đã dâng tiên ba năm có thừa, không biết Phương quốc sư từ đâu mà tìm được một người thế thân vậy! Ngộ hoàng anh minh, há có thể tha cho loại người gian nịnh mê hoặc tâm trí như ngươi!”

Phương Dật chuyển ánh mắt về phía Con Báo, “Bạc hà hoàng hậu tướng mạo vô song, lúc giờ tay nhấc chân, hương lạnh theo gió, nếu cần phải nghiệm chứng, trình lên vật chứng cũng không phải là chuyện khó.” Quang ảnh chợt lóe, một lưỡi dao sắc bén đã đặt lên làn da bên gáy tôi, “Hay là cần một chút da tóc của hoàng hậu để làm chứng?”

Lời còn chưa dứt, trong mắt Con Báo đã cát bay đá chạy, gió lốc thổi lên, lửa cháy đỏ rực lan tràn khắp nơi, một vệt máu như đóa hoa nở rộ nơi khóe miệng, “Chúng tướng nghe lệnh!”

“Vâng!”

“Truyền ý chỉ của trẫm, đóng cửa hai thành Vũ Châu, Tích Độ!”

Phương Dật nghe vậy, hải lòng buông xuống thanh long đao đang gác trên cổ tôi, “Quả nhiên, vẫn là bệ hạ Hương Trạch anh minh. Từ xưa, giang sơn và mỹ nhân không thể lưỡng toàn.”

Tôi không thể tin được.....

“Bệ hạ! Bệ hạ! Bệ hạ suy nghĩ lại đi! Sao có thể vì một nữ tử mà bất chấp cả quốc gia thiên hạ chứ?! Công sức các tướng sĩ tấn công thành trì sao có thể coi nhẹ được!” Triệu Chi Hàng vô cùng đau đớn.

Con Báo nâng tay lên, trường kiếm chỉ lên trời, áo giáp vàng phản chiếu lại ánh mặt trời huy hoàng, lại làm nổi bật lên sự u ám của giết chóc, mắt phượng hẹp dài như lưỡi dao sắc bén, môi bạc như sương lạnh lãnh khốc vô tình phun ra bốn chữ: “Đóng cửa đồ thành (*)!”

(*Đồ thành: tàn sát hàng loạt dân trong thành)

“Vâng!” Toàn bộ tướng sĩ quỳ một gối xuống, ôm quyền quỳ dưới chân hần, thanh âm chính tề kinh thiên động địa.

Phương Dật, không, giờ phút này, tất cả mọi người đều bị sự thay đổi bất ngờ này khiến cho kinh sợ. Vốn tưởng rằng Con Báo lệnh đóng cửa thành là để đáp ứng điều kiện của Phương Dật: trả lại hai thành Vũ Châu, Tích Độ lại cho Tây Lũng, ai ngờ, hắn lại muốn đồ thành.

Tây Lũng quốc, lấy tính mạng của một mình tôi để áp chế Triệu Lê Mậu.

Triệu Lê Mậu, lấy tính mạng của hàng vạn dân của hai thành để áp chế Tây Lũng.

Lòng tôi cười lạnh, Phương Dật à Phương Dật, Triệu Lê Mậu là người ra sao? Hắn sao lại để cho người khác chiếm hết thượng phong, một đế vương quần hùng ngạo mạng am hiểu nhất chính là trong thời khắc nguy cấp có thể xoay chuyển được Càn Khôn. Hắn quả nhiên không làm cho người trong thiên hạ thất vọng, cũng không làm tôi phải thất vọng.

“Khoan đã!” Phương Dật nóng nảy.

Con Báo đứng ở đầu tường nhìn xuống Phương Dật, “Dem hoàng hậu của trăm hoàn bích quy triệu (*)! Nếu không, huyết tẩy hai thành!”

(*Hoàn bích quy triệu: ý là đem đồ vật nguyên si trả về cho chủ cũ.)

Tình thế hoàn toàn nghịch chuyển, trong trận cờ này, Tây Lũng nháy mắt đã bị lật đổ xuống thế hạ phong. Nếu Phương Dật không giao trả tôi cho Hương Trạch, Con Báo nhất định sẽ đồ thành, đến lúc đó, triều đình Tây Lũng phải đảm đương cái bêu danh vứt bỏ dân chúng trong biển lửa. Lòng dân, là gốc rễ của đất nước, nếu khê động một tí thì nước đổ khó hốt. Phương Dật cho dù có hung tàn thế nào cũng không thể vì một nữ tử mà tổn hại tính mạng của mấy vạn dân chúng.

Một tướng lĩnh của Hương Trạch quốc cầm hồ phù trong tay đi dọc theo bậc thang thành lâu xuống dưới, tiến đến truyền lệnh. Phương Dật mắt thấy kế hoạch bị phá hỏng, vẻ căm hận hiện lên, hình tượng chững chạc mấy thập niên cũng bị hủy hoàn toàn.

Đột nhiên, ông ta lại nâng đao về hướng tôi, được ăn cả ngã về không, “Bệ hạ Hương Trạch nghĩ dao trong tay Phương mỗ nhanh hơn? Hay bệ hạ đồ thành nhanh hơn?”

Màu mắt Con Báo biến đổi, lệ khí trong mắt dần hừng hực, đang định mở miệng....

Một làn hơi thở như nước trong chảy qua.

“Đình!” Cùng với một tiếng vang thanh thúy, thanh long đao theo tiếng đó rơi xuống, cùng rơi xuống theo đó, là một cây đình nhọn dài ba tấc.

“Phương quốc sư e là đã hồ đồ rồi, Hữu yêu hoàng hậu của Tuyệt Vực quốc ta thì có liên quan gì đến Hương Trạch?” Người tới lưỡi biếng sửa sang lại vạt áo, đưa tay kéo tôi, cúi đầu cười mỉa hoặc, mái tóc tím như thác nước lướt qua bên gáy chạm vào hai má tôi, một trận lạnh như băng.

Người này không phải ai khác, đúng là tên yêu nghiệt Tử Hạ Phiêu Tuyệt kia. Tóc tím như mây trôi, ánh mắt chợt lóe đảo qua mọi người, yêu hàn bốn phía. Chỉ liếc mắt một cái đã khiến người ta như bị bất động.

“Tuyệt Vực bệ hạ chớ nói đùa!” Phương Dật bị tên yêu nghiệt kia dùng ám khí đánh rớt thanh long đao khiến cho khiếp sợ.

“Hửm? Hoàng hậu mà trăm tự tay sấm lên há có thể là giả?” Trong nháy mắt, sát khí lan tỏa, mọi người bốn phía nháy mắt nín thở, trên mặt Phương Dật có một tia sợ hãi hiện lên.

Tử Hạ Phiêu Tuyệt thích máu ưa giết người là việc tất cả mọi người đều biết, thủ đoạn tàn nhẫn giở mọi mánh khéo khiến người nghe biến sắc, người kể thì kinh hãi, sắc mặt hắn mà biến đổi một chút đã khiến cho người ta không tự chủ được mà liên tưởng đến cái chết. Một tên tiểu binh ở phía đuôi thuyền hơi run một chút, không kiềm được, rùng mình một cái.

Đột nhiên sắc mặt Tử Hạ Phiêu Tuyệt lại thay đổi, khóe miệng hơi nở nụ cười, ánh sáng lưu chuyển, “Mỹ nhân, mọi người đều không tin trăm, không bằng chính miệng nàng nói cho bọn họ? Hử?” Đầu ngón tay lạnh như băng như chuồn chuồn lướt nước lướt qua, nhất thời cả người tôi tê rần, đúng là huyết đạo đã được giải.

Hắn cúi người bên tai tôi, yêu khí như cơn ác mộng xẹt qua lỗ tai, tôi nghiêng người tránh khỏi sự đụng chạm của hắn, mắt lạnh nhìn hắn. Tay áo Tử Hạ Phiêu Tuyết vừa động, tay phải bên trong tay áo rộng thùng thình đã nắm chặt lấy tay tôi, thân mật như tình nhân mà phun ra hai chữ: “Tử Uyển.”

Cả người tôi cứng đờ, hắn vừa lòng cười cười, tay trái nhẹ nâng lên bắt được lọn tóc bị gió thổi bay của tôi, “dịu dàng” thay tôi vén ra sau tai, trong mắt tím lại truyền đến sự uy hiếp mà người bên ngoài khó có thể cảm thấy.

Nguy ý, nếu tôi cả gan không thừa nhận tôi là hoàng hậu của hắn, hắn sẽ đối phó với Tử Uyển. Mà giờ phút này nếu tôi khẳng định lời hắn nói trước mặt mọi người, không thể nghi ngờ là đã đưa Con Báo vào cảnh ngộ xấu hổ—hoàng hậu một nước vì hắn mà bị tranh đoạt, tôn nghiêm nhà đế vương còn đâu? Mặt mũi Hương Trạch quốc còn gì? Chắc chắn sẽ trở thành trò cười trong miệng dân chúng thiên hạ.

Tên yêu nghiệt Tử Hạ này! Quả nhiên là hiểm độc, trừng mắt tất báo. Năm đó, Triệu Lê Mậu phá mười vạn tinh binh của hắn, khiến cho hắn bại trận ra về, phá hủy chiến tích mọi việc đều thuận lợi của hắn, hắn kiên quyết ghi hận trong lòng, hắn chẳng những liên hợp với Tây Lũng tấn công Hương Trạch, còn muốn tôi mượn thân phận miễn cảm để nhục nhã Triệu Lê Mậu một phen.

Nhưng mà, tôi há có thể để hắn như nguyện!

Tôi ngẩng đầu, cách dòng sông nhìn về phía Con Báo trên tường thành cao, hắn cũng nhìn tôi, trong phút chốc khi tôi nhìn hắn, trong mắt phương vốn có một loại cảm xúc nói không rõ đột nhiên lại tan thành mây khói, tôi mỉm cười với hắn, hắn cũng quay về phía tôi mỉm cười, trong ánh mắt tràn đầy những lời nói không rõ, dường như là đang trấn an tôi, tôi đột nhiên hiểu được cảm xúc nói không rõ trong mắt hắn lúc này là gì, đó là một loại bất an mãnh liệt, không phải vì thanh danh đế vương của hắn, mà là vì tính mạng của tôi, vì một cơn gió đang đè nén sâu trong lòng kia....

Hắn mỉm cười với tôi, chỉ có ngón tay đặt trên chuôi kiếm vì nắm chặt mà dần dần trở nên trắng bệch lộ ra lè khí giết chóc nồng đậm.

Sức lực của Tử Hạ Phiêu Tuyết đang nắm chặt cổ tay tôi gần như bóp vụn tôi.

58. Chương 52

QUYỂN 3: THỦY NHẬP TRÀ, HƯƠNG TRÀ NHẬP THỦY

CHƯƠNG 52 : Y Y CỔ QUỐC PHIÊN XUYÊN HẬN

EDIT: CÚN CON SAY SỮA

“Phải” hay “không phải”, hai đáp án chỉ được chọn một, bất kể là chọn lựa thế nào cũng đều là tử địa.

Nhưng chẳng lẽ Tử Hạ Phiêu Tuyết đưa cho tôi hai đáp án, thì tôi nhất định chỉ được chọn một trong hai hay sao? Có gì mà tôi không thể đưa ra đáp án thứ ba?

Đáp án đó chính là: hỏi một đằng, trả lời một nẻo.

Tôi đột nhiên nghiêng mặt, sắc bén nhìn về kẻ đứng bên cạnh Phương Dật, hoàng đế Tây Lũng Quốc, vốn từ đầu đến cuối chưa từng thốt ra một lời: “Người là kẻ nào?”

Người nọ bất ngờ bị tôi tập kích, nhất thời vẻ mặt đại loạn, từng bước, từng bước lui về phía sau, nửa khuôn mặt nấp sau lưng Phương Dật. Vẻ mặt Phương Dật cũng tràn đầy kinh ngạc, nhưng lại dùng lời lẽ nghiêm khắc quát tôi: “Lớn mật. Lời này là có ý gì? Ngô hoàng vạn tuế há lại có thể để một phi tần dùng từ “người, ta” để gọi sao!”

Tử Hạ Phiêu Tuyết hiển nhiên không đoán trước được tôi sẽ có phản ứng như vậy, thừa dịp hắn bị bất ngờ mà thất thần, tôi cố gắng hết sức thoát khỏi sự kiềm chế của hắn, xoay mặt nhìn hơn một trăm chiếc chiến

thuyền cùng gần một vạn tướng sĩ Tây Lũng Quốc ở trên đó, tuyên bố chắc như chém đinh chặt sắt: “Người này không phải là hoàng đế Tây Lũng Quốc! Hắn chỉ là kẻ thể thân giả mạo!” Mọi người đầu tiên là kinh ngạc, sau đó là lộ vẻ nghi ngờ. Trong mắt con báo cũng hiện lên một chút ngoài ý muốn, kỳ thật nếu lưu ý một chút thì cũng không khó để phát hiện ra sự khác thường của Hoàn Giác, nhưng hắn vốn không tập trung chú ý đến phương diện này, nên không phát hiện ra.

“Yêu nữ! Người có ráp tâm gì? Chớ có cho rằng chỉ bằng vẻ yêu mị của người liền có thể mê hoặc làm lay chuyển lòng quân Tây Lũng Quốc ta! Bệ hạ đích thực là đáng cửu ngũ chí tôn, há có thể tùy vào miệng lưỡi của người mà bị bôi nhọ.” Như thể bị tôi chọc đúng yếu điểm, Phương Dật trong phút chốc thẹn quá hóa giận, rớt cuống trước mặt mọi người liền gọi tôi là “Yêu nữ”.

Khi ấy, ngay khoảnh khắc người nọ từ trên khoang thuyền nhìn tôi, tôi liền biết hắn không phải là Hoàn Giác. Đã từng sớm chiều kề cận hơn mười năm, ánh mắt hắn nhìn tôi ban đầu là yêu thương, cưng chiều rồi từ từ biến chuyển thành cô đơn, buồn bã, cuối cùng là thâm tình đắm say... Chẳng liên quan đến dung mạo, cũng chẳng liên quan đến thân phận. Vả lại, người của Vân gia xưa nay vốn nổi tiếng là có dung mạo xuất chúng, hắn từ nhỏ đã sống trong Vân gia, ánh mắt hoảng sợ cùng nông cạn như vậy tuyệt đối sẽ không thuộc về hắn. Phương Dật am hiểu thuật dịch dung, muốn tìm một kẻ có dáng dấp và dung mạo xấp xỉ như Hoàn Giác rồi cải trang giống đến chín phần thực sự là chuyện vô cùng dễ hiểu.

“Phương Dật! Phải là ta hỏi người đang ráp tâm điều gì mới đúng! Nếu người này đúng là hoàng đế Tây Lũng Quốc, trong khi hai nước giao tranh, hoàng đế còn chưa nói lời nào, mà kẻ làm quốc sư như người lại nói nhiều như vậy, phải chăng là làm quá chức phận, tự ý quyết định thay chủ nhân chẳng lẽ lại không khiến cho người khác phải cảm thấy nghi ngờ?” Tôi xoay người về phía hắn, tiếp tục bức bách: “Hay bởi vì người này vốn không phải là hoàng đế Tây Lũng Quốc, mà chỉ là kẻ mà Phương Dật người từ ngàn người chọn một để làm kẻ thể thân! Phương Dật! Người thật to gan, dám đem kẻ khác hóa trang thành vua một nước, thực ra là người đang toan tính điều gì? Làm một việc lừa dối động trời như thế, phải chăng quốc sư đối với giang sơn gấm vóc tuyệt đẹp kia đã động tâm! Đáng tiếc những tướng sĩ bảo vệ đất nước của Tây Lũng Quốc lại vẫn chẳng hay biết gì, không biết bản thân mình đang đầu rơi máu chảy cho kẻ lòng lang dạ thú như người. Tây Lũng Quốc bệ hạ hiện giờ người ở đâu?”

Phía sau, tướng sĩ Tây Lũng Quốc bị lời lẽ của tôi làm cho khiếp sợ vạn phần, có người nghi ngờ, có người hoảng sợ, có người oán giận, bỗng chốc trở nên huyền ảo.

Phương Dật trên trán bỗng nổi đầy gân xanh: “Yêu nữ! Tất cả chẳng phải đều do loại yêu nữ như người gây ra hay sao! Ngộ hoàng vì sao lại cố chấp để bệnh tật quẩn lấy thân, càng lúc càng nặng. Ta hận không thể đem người chặt xương rút gân để đổi lại long thể khỏe mạnh cho bệ hạ.”

“Làm càn!” Một con thuyền nhỏ từ trong đám chiến thuyền san sát từ từ nhô ra trên dòng nước, đứng trước mũi thuyền quả thật chính là Hoàn Giác, gương mặt tái nhợt không chút huyết sắc. “Ai cho phép người xỉ nhục Dung nhi!”

Vạt áo bay bay, đầu ngón chân khẽ chạm lên mặt nước, chiếc thuyền con còn chưa kịp khuếch tán rung động trên mặt nước, Hoàn Giác đã phi thân nhảy lên chiến thuyền, đứng bên cạnh tôi. Mi như viễn sơn, mắt như thu thủy, con người đen lầy như giọt mực rơi xuống.

Tôi trừng mắt nhìn Phương Dật, nhìn không chớp mắt.

Mà cái kẻ giả mạo kia thì mồ hôi lạnh đã liên tục vã xuống, lúc này toàn thân đã mềm nhũn, hai gối khuỵu xuống, dập đầu chạm đất: “Hoàng thượng tha mạng... Hoàng thượng tha mạng... Hoàng thượng tha mạng... Tiểu nhân giả làm hoàng thượng tội đáng chết vạn lần...” Nói xong, người nọ đưa ánh mắt sợ hãi liếc nhìn Phương Dật, “Là... là quốc sư ép tiểu nhân... Tiểu nhân thật bất đắc dĩ... Vạn mong thánh thượng minh xét...”

“Thánh thượng! Thái y căn dặn ngài phải tĩnh dưỡng ba tháng, ngài sao có thể coi nhẹ, long thể an khang của bệ hạ liên quan đến sự hưng suy của Tây Lũng quốc ta, bệ hạ sao có thể tùy ý như vậy.” Phương Dật vén vạt trường bào quỳ xuống, lời lẽ khẩn thiết, nét mặt vô cùng lo lắng, sốt ruột, đối với việc Hoàn Giác mang bệnh trong người mà vẫn cố ý đến đây dường như khiến ông ta vô cùng tức giận, nhìn có vẻ như không phải đang làm bộ, mà Hoàn Giác đối với kẻ giả mạo cũng không tỏ ra kinh ngạc, lẽ nào hắn đã biết từ lâu, phải chăng là hắn cùng với Phương Dật sớm đã định trước việc này rồi?

Thế nhưng, rốt cuộc là hấn mang trọng bệnh gì? Ngay cả khi hai nước giao chiến mà vẫn phải nằm trên giường tĩnh dưỡng ba tháng không thể tự mình tham dự mà phải cần đến người thế thân ra mặt? Tại sao khuôn mặt như quan ngọc hôm nay lại tái nhợt gần như trong suốt? Thân hình so với một tháng trước gập trong hoàng cung Tuyết Vực dường như đã gầy hơn một chút...

Một cảm giác chua xót, nhói buốt cùng lo lắng dâng lên trong lòng... Lại bị tôi gắng gượng ép xuống.

Lãng quên sự tồn tại của người ấy trong cõi trời đất này, tôi cuối cùng vẫn không thể nào làm được... Cho dù hấn đã có thể tử, cho dù hấn là kẻ cao không với tới trong triều đình, cho hấn không bao giờ... không bao giờ còn là “Tiểu Bạch” thuần khiết như trước kia nữa...

Sợ bản thân mình lại một lần nữa đắm chìm trong ánh mắt đó, tôi đưa mắt tránh đi không nhìn hấn, trong lòng liên tục tự nhắc bản thân chính hấn là kẻ đẩy Vân gia vào cảnh nước sôi lửa bỏng...

“Thân thể quả nhân không phiền quốc sư phải quan tâm. Tâm tật không thể chữa, tâm bệnh không có thuốc, tĩnh dưỡng thì có lợi ích gì? Quốc sư nếu thật vì quả nhân mà suy nghĩ, vì sao năm lần bảy lượt lừa dối quả nhân? Vì sao lấy cấp bức họa của quả nhân rồi tự ý phái người hành động? Người biết rõ lắm...” Một trận ho dữ dội kèm theo tiếng kêu sợ hãi của Phương Dật: “Bệ hạ! Bệ hạ!”

Tôi quay vội về phía Hoàn Giác, đã thấy hấn đẩy Phương Dật đang tiến đến nâng hấn, đem chiếc khăn vừa áp lên miệng nhét vào trong tay áo, ánh mắt nhìn tôi dịu dàng, mỉm cười thư thái: “Dung nhi, cuối cùng nàng cũng nhìn ta...” Ánh mắt tôi thoáng nhìn thấy sắc máu đỏ tươi trong chiếc khăn vừa bị hấn thu lại mà giật mình, trong lòng đau xót.

Tử Hạ Phiêu Tuyết đột nhiên vỗ tay cười, dáng vẻ dường như vô cùng hứng thú: “Ngày hôm nay được xem một vở kịch rất thú vị, tên của nó nên gọi là ” Thật giả song long kế ” Hấn đưa một tay kéo tôi: “Hôm nay thật giả đã rõ, trăm cùng hoàng hậu cũng không nên quấy nhiễu hứng thú giao chiến của hoàng đế hai nước, nên cáo từ ở đây.”

“Khoan đã!” Hoàn Giác rút kiếm, kiếm khí nhanh như gió, thế kiếm liên mạch lưu loát, kiếm như rồng bay rần lượn trong nháy mắt đã hướng thẳng đến Tử Hạ Phiêu Tuyết. Tử Hạ Phiêu Tuyết đẩy tôi ra, linh hoạt nghiêng người tránh kiếm khí, hai ngón tay nhanh như chớp kẹp lấy kiếm phong hất văng ra: “Muội phụ như vậy là có ý gì?”

Hoàn Giác sắc mặt xanh xám, vẻ giận dữ cuộn cuộn dâng lên như sóng lớn vỗ bờ, tôi chưa bao giờ thấy hấn tức giận như vậy. “Thì ra, lật lọng chính là phép xử thế của bậc chí tôn Tuyết Vực Quốc! Lẽ nào Tuyết Vực bệ hạ đã quên trong hiệp định với trăm đã thỏa thuận những gì sao!”

Con người màu tím của Tử Hạ Phiêu Tuyết dần sậm lại, nụ cười càng lúc càng trở nên yêu mỉ: “Trăm thực ra nhớ rất kỹ, nhưng e là Tây Lũng bệ hạ quý nhân hay quên chăng? Trăm nhớ rõ khi đó muội phụ nhận lời “ngự giá thân chinh”, rốt cuộc hôm nay lại là thật giả song long, như vậy rốt cuộc là thế nào?”

“Người!...” Hoàn Giác định lần thứ hai giơ kiếm, lại đột nhiên lão đảo, như thể chịu đựng cơn đau dữ dội hành hạ, khóe miệng rỉ ra chút máu tươi..

Tôi vừa đưa tay ra muốn đỡ hấn, lại bị Tử Hạ Phiêu Tuyết mạnh mẽ túm lấy lôi về.

“Bệ hạ!” Phương Dật thoáng cái đã đỡ lấy Hoàn Giác, trong mắt là đau đớn và hoảng sợ. Phía trên đôi mắt khép hờ của Hoàn Giác, hai đầu lông mày đã nhíu chặt, hơi thở dồn dập, có chút gấp gáp, như thể đang gắng gượng điều chỉnh khí tức, một lát sau dần bình ổn trở lại, khi mở mắt ra, sát khí bắn tới: “Tử Hạ Phiêu Tuyết! Người cho là một mình người đột nhập vào quân doanh của Tây Lũng Quốc ta thì có thể dễ dàng trở về? Không giữ chữ tín, hôm nay chính là ngày giỗ của người!”

“Ha ha ha!” Tử Hạ Phiêu Tuyết lại không hề tỏ ra sợ hãi, ngửa mặt lên trời cười càn rỡ, hống hách cuồng ngạo: “Người cho là trong thiên hạ còn có người có khả năng ngăn được ta! Người cho là người luyện thành “Liên đăng thân công” thì có thể địch nổi ta? Nực cười! Đừng nói hôm nay người thân mang trọng bệnh, mà kể cả khi người gân cốt khỏe mạnh cũng không phải là đối thủ của ta!”

“Bày trận!” Hoàn Giác ra lệnh một tiếng, hơn mười người vận bạch y trong nháy mắt từ trong khoang chiếc thuyền nhỏ hấn vừa tới phi thân lên, tạo thành một trận thế kỳ dị, người dẫn đầu vung tay áo dài sắc bén như thanh xà kiếm tấn công về phía Tử Hạ Phiêu Tuyết, Tử Hạ Phiêu Tuyết biến sắc rút kiếm phản công,

trong nháy mắt giao chiến đó, đao quang kiếm ảnh loang loáng. Mỗi lần Tử Hạ Phiêu Tuyết biến hóa chiêu số, thế trận bạch y cũng theo đó mà thay đổi tương ứng, Tử Hạ Phiêu Tuyết lấy một chọi mười cũng không lấy đó mà yếu thế, mà trận thế mỗi lần biến hóa lại thay đổi một người chủ công, luân phiên thay đổi, nên cũng không rơi vào thế hạ phong.

Chỉ trong chớp lát mà đã qua hơn mười chiêu, Tử Hạ Phiêu Tuyết đột nhiên hợp song chưởng lại, đem trường kiếm tách ra làm hai, trái phải cùng tấn công. Thì ra thanh kiếm trên tay hắn vốn là hai thanh kiếm hợp lại, tạo thành đôi Uyên Ương kiếm. Hiển nhiên, chiêu này của hắn không nằm trong dự liệu của Hoàn Giác khi luyện trận pháp, đám người bạch y tuy rằng vẫn như cũ, đâm, gạt, chém, bổ, vẩy, điểm (1) nhưng dần dần trở nên chật vật.

Thấy thế, Hoàn Giác liền phi thân nhảy vào trong trận, Phương Dật ngăn không kịp, tức giận giương mắt nhìn theo.

Thế trận này lấy Hoàn Giác làm trung tâm, tạo thành một vòng cung hình dải quạt, lấy sức mạnh như gió cuốn mây tan tập kích Tử Hạ Phiêu Tuyết.

Mà lúc này, một vài tướng sỹ Tây Lũng Quốc trên chiến thuyền, khuôn mặt đột nhiên trở nên co quắp, không ít người chân tay xụi lơ rồi lần lượt ngã xuống, biểu hiện như mắc phải căn bệnh trí mạng. Xa xa trên bến sông, tướng sỹ Hương Trạch Quốc trên tường thành cũng lần lượt té xỉu...

Tất cả mọi người trước hàng loạt biến cố xảy ra đã không còn để ý tới sắc trời đang từ âm u, tối đen như mực đã dần biến chuyển, một vài tia sáng trong trẻo, ấm áp buổi sớm mai, nhẹ nhàng chiếu xuống mặt sông, mơ hồ lan tỏa trên mặt nước, như thể đang ẩn giấu một con thú không lồ, bất cứ lúc nào cũng có thể trở mình dờn sóng lấp bể...

Mà tôi, toàn bộ sự quan tâm, lo lắng đều đang đặt trong trận chiến sinh tử kia, cuộc đối thoại giữa Hoàn Giác và Tử Hạ Phiêu Tuyết càng khiến cho tôi như rơi vào trong đám mây mù không hiểu gì cả, vô tri vô giác không chú ý tới Phương Dật mang theo ánh mắt độc ác đang từng bước tiến dần về phía tôi. Đợi đến khi tôi chợt cảm thấy bên tai có khí lạnh ập đến, thì chưởng lực của Phương Dật đã chỉ còn cách tôi chừng hơn một tấc, tôi kinh hãi, lùi vội về phía sau để tránh.

“Yêu nữ! Hết thảy mọi chuyện đều do ngươi gây nên! Hôm nay ta thay trời hành đạo, trừ khử ngươi!” Phương Dật một lần nữa vung chưởng nhằm thẳng vào tôi, tôi liên tục lùi vội về phía sau để tránh né.

“Bệ hạ!!!” Triệu Chi Hàng kêu lên thất thanh, “Mau! Hộ giá!”

Một thân ảnh từ trên tường thành nhảy xuống, không kịp xuất thủ ngăn đòn tấn công của Phương Dật, liền trực tiếp dùng thân thể trắng bạc ấm áp chắn trước mặt tôi, trong lúc tôi còn chưa kịp nhìn rõ người vừa nhảy xuống là ai, trong nháy mắt sau khi tiếp một chưởng trí mạng mà Phương Dật đã dồn hết sức lực toàn thân, thân hình đó đã đổ xuống, rớt khỏi mũi thuyền, rơi thẳng xuống dòng sông cuộn cuộn nước.

Mưa mang theo sấm vang chớp giạt ừ ừ kéo đến, gió gào thét bên tai, sóng lớn xoay vần trong gang tấc. Đợi tôi kịp phản ứng lại, thì tôi đã đưa tay nắm lấy tay hắn, nhảy khỏi mũi thuyền, cùng hắn rơi vào dòng nước xoáy cuộn cuộn, u ám.

Đầu tháng sáu năm Khang Thuận thứ ba, Hương Trạch Quốc, Tây Lũng Quốc diễn ra một trận chiến kỳ lạ bên ngoài thành Duyên Tân. Khi ấy, Bạc Hà Vân thị đã qua đời ba năm đột nhiên xuất hiện, khắp nơi kinh hãi, đều không hiểu được chuyện gì xảy ra. Hai bên chưa kịp khai chiến, thì đã có vô số tướng sỹ ngã xuống, về sau điều tra ra nguyên nhân là do trúng độc “Hóa cốt tán”, nghi vấn là do Ngũ Độc Giáo bí ẩn đã tái xuất giang hồ gây nên. Hoàng đế Hương Trạch Quốc cùng Bạc Hà Vân thị rơi xuống sông, đúng lúc gặp phải xoáy nước “Long Phiên Thân” (Rồng trở mình) mười năm mới có một lần, dòng sông nhiều xoáy nước chảy xiết thay đổi vô thường, e là lành ít dữ nhiều. Hoàng đế Hương Trạch Quốc sống chết chưa rõ, Hương Trạch Quốc nhất thời như rắn mất đầu, Triệu Chi Hàng cùng Vân Thủy Hân hợp sức giúp An Thân Vương Triệu Lan Mậu tạm thời thay mặt hoàng đế nhiếp chính triều đình. Phe phái của Ngọc Tĩnh Vương liên rục rịch, trong lúc nhất thời, triều đình như xuất hiện một mạch nước ngầm mà trở nên bấp bênh, lung lay. Yêu vương Tuyết Vực bị trọng thương quay về, Hoàng đế Tây Lũng Quốc sau khi hồi triều liền lâm trọng bệnh nằm bẹp trên giường, quốc sư Phương Dật bị cách chức bãi quan, giam vào ngục. Tuyết Vực, Tây Lũng, hai nước chỉ trong một đêm liền trở mặt, cả ba nước đều chịu tổn thất. Sử sách ghi chép lại, gọi đây là “Sự biến trên sông”.

59. Chương 53

CHƯƠNG 53 : NHẤT THỦY MIẾU MIẾU, SONG SƠN ĐIỆP (SÓNG NƯỚC MÊN MÔNG, NÚI ĐIỆP TRÙNG)

EDIT: CÚN CON SAY SỮA

Nước, khắp nơi đều là nước. Vào giây phút ấy, tất cả mọi thứ đều biến mất, chỉ còn lại sóng to gió lớn ùn ùn kéo đến, cuộn cuộn bao vây, tập kích lên cơ thể tôi từ bốn phương tám hướng. Tôi như cánh bèo rơi vào giữa xoáy nước, bắt lực vùng vẫy, xoáy nước xòe ra như một xúc tu của loài thủy yêu, vừa dài, vừa dẻo dai, níu chặt lấy chân tay tôi, vây hãm tôi trong nhà ngục đó, một màn nước trắng xóa không thể tìm được bất cứ vật gì bầu vịu.

Vật bầu vịu? Tôi có cảm giác lòng bàn tay trái trống trơn, trong lòng mơ hồ có cảm giác mất mát, giống như vừa bị tuột mất một thứ rất quan trọng nào đó, đó là thứ gì? Tôi nhất thời nóng ruột, trong tiềm thức rất muốn đưa tay trái nắm lấy một người để làm điểm tựa, nhưng lúc này bàn tay trái lại trống rỗng, người đâu rồi? Đến tột cùng là đã đi đâu? Tôi cố hết sức muốn nhìn cho thật rõ, nhưng ngoại trừ một màn nước đen kịt thì cũng vẫn chỉ là một mảng tối đen, u ám, như một hình thù ma quái tối tăm bức ép xung quanh tôi, từng chút, từng chút muốn nuốt chửng tôi. Tôi hoảng loạn muốn trốn chạy, mà lại không biết vì sao mình muốn chạy, chỉ cảm thấy trong lòng sốt ruột muốn tìm kiếm thứ gì đó. Thế nhưng cuối cùng là tôi muốn tìm cái gì? Trong mê loạn vây quanh, tôi liều lĩnh dốc sức gắng nhớ lại, mình tìm cái gì? Cuối cùng là muốn tìm gì?

Đột nhiên, một tia sáng trắng như ánh trăng bạc chạy xẹt qua đầu óc vốn một mảng tối đen, đặc quánh của tôi, rồi rơi xuống, bắn ra muôn vàn tia sáng, như một ngọn đèn chiếu rọi trong đầu...

Người! Tôi phải tìm một người!

“Con Báo!... Con Báo!...” Tôi nắm chặt bàn tay trái, đột ngột mở hai mắt, ánh sáng như những chiếc gai nhọn trong chớp nhoáng ào đến, tôi theo bản năng muốn đưa tay lên che lại, nhưng lập tức phát hiện ra mình không cách nào cử động được.

Một thanh âm thiếu nữ vang lên trên đỉnh đầu, mang theo khẩu âm địa phương đặc sệt, nói liền một tràng, nhưng tôi chịu không thể hiểu được gì, mơ màng mở mắt ra lần thứ hai, chỉ thấy một thiếu nữ với làn da sáng bóng khỏe mạnh, mặc trang phục bằng vải thô, đang khẩn thiết nhìn tôi chăm chú, thấy tôi mở mắt, phút chốc hai mắt sáng bừng, khuôn mặt tươi tắn nở nụ cười vui vẻ, thân thiết khiến cho tôi trong nháy mắt đánh rơi sự đề phòng.

“Đây là đâu?” Tôi hoang mang, lại thấy bên cạnh giường trống trải thì càng thêm hốt hoảng: “Con báo đâu? Người có thấy con báo đâu không?” Sự hoảng sợ khiến tôi nói năng lộn xộn “Chính là người đi cùng với ta ấy, hẳn đâu rồi?” Tôi vội vã hỏi nàng, âm thanh khản đặc khiến chính tôi cũng phải giật mình.

Thiếu nữ lắc lắc đầu, một lần nữa lại nói ề a, lặp đi lặp lại một câu nào đó, ngữ điệu nghe mang máng như đáp lại câu hỏi của tôi, đáng tiếc là tôi vẫn không hiểu gì như cũ, nàng ấy nhìn về mặt mờ mịt của tôi, bắt đầu dề dặt môi, chỉ chỉ vào tay của tôi, thấy hai tay bị buộc vào đầu giường, tôi nhú mày. Nàng ấy lại ề a nói một câu với tôi, thấy tôi ngẩng đầu lên nhìn, nàng ấy chỉ chỉ vào tôi, sau đó bắt đầu xoa chân múa tay, như thể muốn biểu đạt sự đau đớn dây dưa. Sau đó, nàng lại chỉ tay của tôi, làm một động tác buộc dây, cuối cùng, nàng ấy lại làm động tác một người cởi dây. Khi nàng ấy dừng lại, liền đưa đôi mắt to tròn nhìn tôi, như có ý muốn hỏi.

Tôi nghĩ tôi đã hiểu ý của nàng ấy muốn biểu đạt, hẳn là nàng muốn nói trong khi hôn mê, tôi đã dây dưa dử dội, nàng ấy sợ tôi sẽ bị ngã xuống giường mà bị thương nên đã dùng dây trói tôi lại, cuối cùng là muốn hỏi tôi có muốn cởi sợi dây ra không.

Tôi gật đầu.

Cô lẽ bởi vì tôi đã hiểu được ý nàng nên nàng ấy tỏ ra rất vui, ánh mắt cùng khóe miệng đều cong cong lộ ra một nụ cười, lạnh tay lẹ chân cởi sợi dây vải thô cho tôi. Tôi xoay xoay cổ tay rồi ngồi dậy, nhìn quanh một chút quan sát căn phòng, nhưng ngoại trừ hai chúng tôi, trong phòng không còn người nào khác. Mà nhìn qua thì tiểu cô nương này đáng vẻ rất đơn thuần, trong đôi mắt to tròn không lẫn một tia tạp chất, vẫn nói con mắt là cửa sổ của tâm hồn, tôi tin nàng ấy đối với tôi không hề có ác ý.

Nàng dùng chén trúc lấy cho tôi một chút nước.

Tuy lúc này miệng lưỡi tôi đều khô khốc, thế nhưng điều cấp bách lúc này là phải biết được con báo đang ở đâu. Tôi đón lấy ly nước của nàng rồi đặt sang một bên, nàng nhìn tôi khó hiểu.

Tôi dùng tay trái cầm lấy tay nàng, dùng tay phải chỉ chỉ vào nước ở trong chén, lại làm động tác khua tay như đang bơi, sau đó chỉ chỉ vào tóc nàng, rồi lại chỉ chỉ vào tấm vải thô màu trắng ở trên giường, Cuối cùng, lo lắng nhìn nàng. Mong rằng nàng ấy có thể hiểu được điều tôi đang muốn hỏi là người tóc bạc cùng tôi rơi xuống nước گیر ở nơi nào.

Nàng cau mày suy nghĩ nửa ngày, có vẻ như không hiểu. Tôi chỉ chỉ vào chiếc vòng bạc lớn trên cổ nàng, rồi lại chỉ chỉ vào chiếc gối màu trắng... Hầu như tất cả những vật có màu trắng trong phòng đều bị tôi chỉ chỗ một lượt, vẻ mặt nàng càng lúc càng ngơ ngác. Trong lòng tôi chợt dâng lên cảm giác hoảng sợ, lẽ nào khi phát hiện ra tôi thì con báo không còn ở bên nữa? Tôi kích động vùng dậy muốn chạy ra ngoài. Tiểu cô nương đưa tay chỉ cho tôi thấy hai chân tôi cũng bị trói, ý nói tôi phải cởi dây ra trước, rồi lại chỉ chỉ vào đôi giày rơm, tôi lắc đầu, trong lòng chỉ có một ý niệm duy nhất, là phải tìm được con báo! Cho dù lúc này không biết hẩn ở đâu, hay là đã... Tôi hoảng hốt lắc đầu, kiên quyết phủ nhận khả năng hẩn đã tuột khỏi tôi khi còn trong dòng nước. Hẩn sẽ không sao đâu! Tôi tin hẩn sẽ nhất định không sao cả. Hẩn đâu có việc gì là không làm được! Hẩn sẽ không việc gì đâu!

Ngay khi tôi bất chấp xông ra ngoài, thì va phải một thân hình cứng rắn, tôi ngẩng đầu, bắt gặp hình ảnh một tiểu tử cao to khỏe mạnh, cũng có làn da ngăm đen khỏe mạnh giống như tiểu cô nương kia, đầu đội một chiếc khăn đỏ sẫm, trên người mặc một chiếc áo chên, có viền hoa ở vạt áo, tay áo, cổ áo, mỗi phần đều có đóa hoa ngũ sắc thêu rất tỉ mỉ, tôi vừa va phải ngực hẩn. Hẩn tựa hồ chẳng có phản ứng gì, chỉ theo bản năng túm lấy hai tay tôi, sau đó khi chạm phải ánh mắt của tôi, lập tức buông tay, biểu hiện hơi có chút xấu hổ.

Cô nương trong phòng vội vàng chạy ra, dùng tay chỉ vào người tôi líu ríu nói với tiểu tử, cô lẽ ý là không hiểu được tôi muốn hỏi gì. Vừa nói, vừa lần lượt chỉ tất cả những đồ vật có màu trắng ở trong phòng mà tôi đã từng chỉ qua, tên tiểu tử như chợt bừng tỉnh đại ngộ, liền ríu rít nói lại một câu gì đó với tiểu cô nương.

Tiểu cô nương như chợt hiểu ra, chấp hai bàn tay lại đặt ở một bên má, nhắm mắt lại, hướng về phía tôi làm động tác của một người đang ngủ, rồi kéo tay tôi chạy đi, không quan tâm tiểu tử phía sau chúng tôi đang hô lên câu gì đó.

Chạy dọc theo hành lang gấp khúc, tôi phát hiện ra kiến trúc của tòa nhà này rất kỳ lạ, hình dạng giống như một vòng tròn. Tiểu cô nương kéo tôi theo đến đầu hành lang vòng tròn, rồi bước xuống bậc thang xuống lầu, vào một căn phòng tối. Bất ngờ bước từ ngoài sáng vào trong tối, mắt tôi không kịp thích ứng, chờ đến khi đôi mắt kịp điều tiết lại, tôi bỗng thấy bên dưới tấm màn trường bằng vải thô mà nàng ấy vừa kéo lên xuất hiện một người đang nằm.

Tóc trắng tỏa ánh bạc, dưới mày kiếm là đôi mắt khép chặt, đuôi mắt dài hất lên như vẽ, sống mũi kiêu ngạo, đôi môi trắng bệch không chút huyết sắc, tôi cẩn thận lại gần, kề sát vào gò má hẩn, cảm nhận được hơi thở ấm áp của hẩn lướt qua má, chút ấm áp ấy khiến tôi cơ hồ muốn rơi lệ.

Đúng là hẩn! Hẩn vẫn còn sống! Còn sống!

Tôi nhắm mắt ngẩng đầu lên, trái tim gần như ngừng đập, một lần nữa vì được bơm đầy sinh khí mà nảy lên. Muốn khóc. Muốn cười. Muốn gọi. Muốn reo. Muốn nhảy nhót tung tăng như một chú chim sẻ.

Chưa khi nào trái tim tôi lại tràn ngập nhiều cảm xúc như vậy, với trời xanh, với vạn vật, tất cả đều tràn ngập cảm giác biết ơn vô hạn...

Vào giây phút hẩn bất chấp tất cả mà nhảy xuống đỡ cho tôi một chưởng của Phương Dật, tôi cảm thấy

như trời long đất lở, thiên địa bỗng chốc như đã đến điểm tận vong. Trong nháy mắt hân nhĩ xuống, tôi thấy trái tim mình nhẹ bẫng, rơi xuống, nghe như có tiếng vỡ vụn.

Tôi khẽ má sát vào khuôn mặt hân, đưa tay ve vuốt mái tóc bạc trắng, nước mắt lặng lẽ rơi ướt gò: “Vĩ sao chàng cứ mãi cố chấp như thế...”

Tiểu cô nương thấy tôi rơi lệ thì sốt ruột đến độ chân tay luống cuống, khiến cho những trang sức bằng bạc trên đầu nàng lắc qua lắc lại, va vào nhau phát ra những tiếng leng keng. Đột nhiên, nàng chỉ vào Triệu Lê Mậu nói hai chữ “Đào khách”, rồi nhẹ nhàng xoay đầu con báo, đưa tay tôi chạm vào gáy hân, ở đó, tôi chạm vào một khối sưng to bằng bàn tay, như thể được đắp thuốc nên hơi dính dính, có mùi ngai ngái của thảo dược. Khi còn ở Ngũ Độc Giáo, đối với những thứ liên quan đến thảo dược tôi vốn dốt đặc cán mai, thế nên bây giờ ngửi mùi thuốc tôi chỉ đoán được đại khái, đoán rằng bọn họ đã dùng hồng hoa, quế điệp cùng sả để đắp cho con báo, tất cả đều có tác dụng làm tan máu bầm và lưu thông huyết mạch.

Tiểu cô nương nhẹ nhàng đặt con báo xuống, chỉ chỉ vào gáy hân, rồi lại chỉ vào ẩm thuốc đặt trên bàn, rồi làm động tác của người đang say ngủ.

Nàng ấy muốn nói là con báo từ lúc được cứu lên đến giờ, vì bị thương ở gáy nên vẫn hôn mê bất tỉnh sao?

Tôi có chút sốt ruột, vết thương kia chắc chắn là do chưởng của Phương Dật gây nên, sưng lớn như vậy, nếu chẳng may bị xuất huyết bên trong... Tôi không dám nghĩ nữa... Tâm tình vừa hồi phục phút trước giờ lại như có một đám mây u ám nặng nề bao phủ.

“Nhất tâm, nhất tâm úc quỹ nha, mạc tứ, mạc tứ!” Tiểu cô nương khẽ vuốt vuốt cằm, rồi lại cầm cổ tay con báo, làm động tác như một người đang bắt mạch, sau đó hướng về phía tôi giơ ngón tay cái lên, cười khà khà lặp lại một lần nữa: “Mạc tứ, mạc tứ!”

Tôi hiểu nàng đại khái nói là đại phu đã đến bắt mạch cho con báo, chẩn đoán rằng con báo đã không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa, trong lòng như trút được gánh nặng, nhưng chỉ còn một khắc hân chưa tỉnh lại thì một khắc tôi còn lo lắng.

Cửa bị đẩy ra kẹt lên một tiếng, bước vào là một người đàn ông trung niên, nhìn thấy tôi dường như có chút bất ngờ, tiểu cô nương vui vẻ chạy ra đón, vừa cầm lấy tay ông ta vừa kêu lên: “Cha”. Cuối cùng thì cũng có một từ tôi nghe mà hiểu được, từ cổ chí kim, cách gọi giữa cha mẹ và con cái cơ bản là giống nhau.

Tiểu cô nương cao hứng bừng bừng nói một hồi với phụ thân, thấy phụ thân nàng đưa mắt nhìn về phía tôi, tôi biết là nàng đang nói với phụ thân về chuyện của tôi. Người đàn ông đó đưa mắt nhìn tôi chăm chú, tôi cảnh giác nắm chặt tay con báo, những biến động liên tục trong một thời gian dài khiến tôi như con chim sợ cành cong, một hơi gió lung lay cũng khiến lòng tôi rung lên hồi chuông báo động.

Tôi lùi lại, dấu nửa khuôn mặt sau tấm rèm vải bông.

Người đàn ông sau khi nhìn tôi chăm chú, dường như phát hiện ra nỗi bất an của tôi, liền bật ra tràng cười sang sảng, xòe bàn tay ra nói: “Lý mãi hiết”

Tiểu cô nương lại càng thêm nhiệt tình kéo tay tôi, đưa tôi đến chiếc bàn vuông nằm trong góc phòng, cầm lấy cái rổ trong tay phụ thân, kéo tấm vải che, mùi ngũ cốc thơm lừng tỏa ra bốn phía.

Bên trong là một chiếc bát thô xù xì đựng chút cháo loãng sũng sánh, tiểu cô nương đưa tay định cầm lên, có vẻ như bị nóng mà rút lại. Phụ thân nàng bật cười, vỗ vỗ lên đầu nàng, nhìn nàng lắc đầu dẩy về cứng chiều, rồi đưa tay thay nàng nhắc bát cháo lên, tôi nhìn bàn tay ông vừa to vừa dày, lòng bàn tay đầy những vết chai, ấm áp mà rộng lớn, khiến tôi đột nhiên nhớ tới cha...

Tuy rằng bàn tay cha là những ngón tay thon dài, mềm mại, trơn bóng, chỉ có một vết chai mỏng ở nơi người hay cầm bút, thế nhưng vào những lúc tôi nghịch ngợm hay tranh cãi âm ỉ, người cũng hay vỗ vỗ lên đầu tôi như thế, cũng lắc đầu dẩy về cứng chiều, rồi mỉm cười mà nói với tôi: “Dung nhi nha...” Dáng vẻ vừa như không biết phải làm sao, lại vừa có vẻ thích thú. Khi đó, hạnh phúc lại chỉ đơn giản như thế, như thể chỉ cần khếp ngón tay lại là có thể nắm được hạnh phúc trong tay.

Làm nũng, đó là đặc quyền của con gái. Mà tôi, đối với loại tư vị ấy lại luôn có cảm giác xa lạ... Thời gian càng trôi đi, tôi lại càng hy vọng mình có thể trở nên chai sạn, cứng rắn như tường đồng vách sắt, bởi vì chỉ

như thế mới khiến cho bản thân mình có thể đứng vững khi rơi vào những hoàn cảnh rối ren, cũng khiến cho người bên cạnh mình không bị tổn thương. Song thường thì mọi chuyện vẫn không theo ý tôi mong muốn, dường như những người bên cạnh tôi luôn luôn bị tổn thương, còn tôi thì luôn bất lực.

Cảnh tượng khi rơi xuống sông như vẫn còn đang hiện ra trước mắt, ánh mắt thâm sâu đau đớn của con báo, nỗ lực cuống si, lạnh lùng không chút do dự khi đồ thành. Khuôn mặt thê lương cùng thân thể suy yếu của Hoàn Giác và cuộc đối thoại sâu xa ẩn chứa huyền cơ với Tử Hạ Phiêu Tuyết. Hành động một mình đột nhập doanh trại khó hiểu của Tử Hạ Phiêu Tuyết. Sự căm hận đến tận xương tủy của Phương Dật đối với tôi...

Có lẽ, Phương Dật nói không sai, tôi quả thật là một tai họa...

60. Chương 54

CHƯƠNG 54 : CẬN SƠN DIÊU THỦY GIAI HỮU TÌNH (GẦN NÚI XA SÔNG ĐỀU CÓ TÌNH)

Edit: Lâm Linh

Người đàn ông đó lấy từ trong rổ ra một cành lá xanh mướt, đi tới trước giường, nhìn tôi nghiêng nghiêng đầu, ý bảo tôi qua đó.

Tôi bước đến, chỉ thấy ông ấy cuộn phiến lá cho vào trong bát cháo, lúc lấy ra thì đựng đầy nước cháo loãng. Sau đó ông ấy cúi người đưa phiến lá vào miệng con báo, một lát sau lấy ra, rồi lại để vào trong bát, tiếp tục đưa vào miệng con báo.

Tôi kinh ngạc, không ngờ bọn họ lại sử dụng phương pháp rườm rà, cần sự kiên trì như vậy để giúp người bị thương ăn uống. Trong lòng tôi vô cùng cảm động, nhất thời không biết phải làm gì để biểu thị lòng biết ơn của mình, chỉ đứng một bên liên tục nói “Cảm tạ”, một bên liên tục cúi người. Người đàn ông ấy dường như hiểu được tâm ý của tôi, lộ ra dáng vẻ tươi cười, trấn an, phất tay áo tỏ ý không cần đa lễ.

Tôi vội vàng nhận phiến lá từ trong tay ông ấy, tiếp tục công việc cho con báo ăn. Ông ấy vậy mà lại lắc đầu, cười với tiểu cô nương, nói với nàng điều gì đó. Tiểu cô nương kéo tay tôi ngồi xuống bàn, lấy từ trong rổ ra một bát cháo loãng nữa, cầm thìa nhét vào trong tay tôi, ý bảo muốn tôi ăn trước.

Tôi nhận lấy cái thìa, hơi nước cháo nóng hằm hập bốc lên khiến mắt tôi có một tầng dày hơi nước. Hơi nước bốc lên không trung rồi lập tức tan biến, lưu lại hương thơm quanh quần gian phòng.

Mặc kệ nóng đến bỏng, tôi vội vội vàng vàng ăn hết bát cháo, sau đó chỉ vào phiến lá và bát cháo, ý bảo tôi muốn giúp. Người đàn ông ấy cũng không từ chối, mỉm cười đưa cả bát và phiến lá giao vào tay tôi.

Không biết đã qua bao lâu, tôi đã dứt cho con báo ăn được hơn nửa bát cháo. Tôi dùng ngón tay cái nhẹ nhàng lau khóe miệng cho hần. Lần thứ hai tôi đứng lên sau một hồi ngồi lâu, thắt lưng bỗng truyền đến một trận đau đớn. Tôi nghĩ thời gian mình hôn mê, bọn họ có lẽ cũng dùng cách này để cho tôi ăn. Sau mỗi lần cho tôi ăn, bọn họ chắc chắn không tránh khỏi bị đau lưng, bọn họ chiếu cố tôi, tôi chiếu cố lại con báo, coi như hòa.

Tôi quay đầu lại, nhìn cô nương kia cười cảm kích, nhưng ngạc nhiên khi thấy cửa gỗ mở rộng, bên ngoài là một đám trẻ lớn bé, quần áo đủ màu sắc, mở to đôi mắt hiếu kỳ nhìn chằm chằm vào tôi, tựa hồ không ngờ tôi sẽ quay đầu lại, bấy nài con lại càng hoảng sợ, không biết phải làm gì. Có mấy đứa trẻ khá lớn mạnh dạn hơn, hình như muốn chen vào cửa.

Người đàn ông kia nhìn lũ trẻ, khoát tay, chỉ chỉ con báo, tỏ ý bảo bọn trẻ không được gây tiếng động. Tiểu cô nương không kiềm chế được, cũng không để tâm xem tôi có muốn không, túm tay tôi kéo ra cửa. Một đám trẻ nhỏ lập tức lú lú vạy quanh chúng tôi.

“ A Sơn, Tam Tử, Bao Cổ, Bát Mễ,...” Tiểu cô nương chỉ từng đứa nhỏ một, tựa hồ muốn giới thiệu tên của bọn trẻ với tôi. Sau đó nàng chỉ vào mình, “Xảo Na”, rồi chỉ người đàn ông đang từ tầng trên đi xuống dưới, chính là người tôi va vào khi nãy, nói :“Xảo Tinh”.

Thì ra cô nương mười lăm, mười sáu tuổi này tên gọi là “Xảo Na”, còn “Xảo Tinh” là người đàn ông kia. Hai người lớn lên có đến bảy phần giống nhau, lại cùng họ, có lẽ là huynh muội.

Xảo Na đưa tay chỉ vào tôi, cười tủm tỉm, nghiêng đầu nhìn tôi. Tôi cười cười, mang tên cũ của mình khi chưa xuyên qua nói cho nàng, “An Vi”.

Nàng hình như rất vui vẻ khi biết được tên tôi, hài lòng vỗ vỗ đầu, quay lại chỗ bọn trẻ, lặp lại hai lần: “An Vi, An Vi”. Tôi chợt thấy vạt áo bị kéo xuống, cúi đầu nhìn xuống, một cậu nhóc chừng ba tuổi mở to đôi mắt nai nhìn tôi, đang kéo kéo góc áo, nỗ lực gây sự chú ý với tôi. Tôi khom lưng, ngồi xuống. Nó vươn bàn tay nhỏ nhắn sờ sờ vào má tôi, tôi cũng sờ sờ má nó, nó hài lòng cười hi hi. Những đứa trẻ còn lại cũng đều bắt đầu tiến về phía trước, sờ mặt tôi, Xảo Na cũng bắt đầu sờ mặt tôi. Sau một hồi bị bọn họ nhiệt tình sờ nắn, tôi có chút choáng váng. Về sau tôi mới hiểu, người ở đây có phong tục “Lễ xúc giáp”, biểu thị ý tứ chào đón.

Mà lúc này, trên lầu vừa rồi không có một bóng người, mà nơi gấp khúc của hành lang giờ đã có không ít tiểu cô nương bộ dạng giống hệt Xảo Na, quần áo, trang sức sắc sỡ, vây quanh chúng tôi, chỉ là kiểu tóc không giống nhau, có người tết bím tóc, có người lại búi hồ điệp. Trên tay các nàng có cầm thoi, ki, có bưng bát cháo,... Hiển nhiên những người này đều đang làm việc, rồi bỏ dở giữa chừng đến xem vị khách lạ là tôi.

Tôi phát hiện mọi người ở đây đều có một đặc điểm chung là đôi mắt biết cười, một người ý cười còn chưa xuất hiện trên khóe miệng thì đôi mắt đã để lộ trước. Lúc này, hơn mười đôi mắt như vậy đang cười đẹp như hoa xuân, nhìn tôi đầy vẻ quan tâm, khiến tôi được đối xử hòa thuận vui vẻ như vậy mà có chút cảm thấy thụ sủng nhược kinh. Cha Xảo Na đi ra, nói với các nàng câu gì đó, các nàng gật đầu, giơ tay vẫy tôi rồi bỏ đi, tiếp tục làm việc. Cha Xảo Na tựa hồ rất có uy nghiêm bề trên.

Xảo Na lấy ra một đôi giấy rơm đem đến trước mặt tôi, tôi đeo vào. Sau đó nàng cùng bọn nhỏ vây quanh tôi, đưa tôi đến nhà lầu.

Phía xa nhà lầu là đồi núi xanh ngát, trùng trùng điệp điệp, vườn cây xanh um tươi tốt bao quanh nơi đây. Đứng ở bên ngoài lầu, tôi mới nhìn rõ hình dạng của nó. Nhà cửa đồ mà tường thành vẫn vững chãi, ngoại trừ có một cửa lớn ở giữa, còn đâu một lỗ hổng cũng không thấy. Nóc nhà phía trên làm bằng mái ngói màu tối vẽ cây cọ điệp, nhìn kĩ còn có hình một con vật cuộn thành vòng tròn, giống con rồng đầu đuôi nối tiếp, uyển chuyển tự nhiên, chấn động tâm trí, cùng do hai, ba vòng bộ điệp tạo thành, do trong tiếp ngoài, hoàn toàn tương đồng. Cửa sổ và đường vân đều là triều lý khai đích, giống kiến trúc nhà lầu ở Vĩnh Định, Phúc Kiến, đặc điểm lớn nhất của loại kiến trúc này là tượng lô cốt kiên cố như nhau, để thủ khó công, tường dày, đông ẩm hạ mát, rất vừa lòng người.

Xảo Na cùng bọn nhỏ lại mang tôi vào một mảnh rừng rậm, đi tới một con suối nước trong suốt, chảy róc rách. Nàng chỉ chỉ dòng suối nhỏ rồi lại chỉ vào tôi, làm động tác ngủ. Tôi đoán được ý nàng là bọn họ đã phát hiện ra tôi và con báo bị bắt tỉnh ở đây.

Lúc đó tôi cùng con báo nhảy xuống đầu thuyền trong khoảnh khắc, căn bản chưa kịp nghĩ đến có còn cơ hội sống sót hay không, bởi vì lúc rơi xuống, dòng nước tựa hồ thay đổi, dữ tợn đem cát đá cuốn lẫn theo dòng chảy. Tôi nắm chặt đầu con báo, vừa rơi xuống sông thì bị xoáy nước cuốn đến chỗ sâu nhất của dòng sông. Thật may ông trời cũng không chặn đường sống của chúng tôi, đưa chúng tôi dạt vào dòng suối nhỏ ở nơi đây.

Dòng suối nhỏ này xem ra là một nhánh của con sông kia.

Xảo Na vẽ lên đất một người ở trong ánh trăng, lúc nhìn vào bức tranh thấy một đường cong, nàng hưng phấn chỉ vào người tôi, rồi chỉ vào ánh trăng. Tôi ngẩn ra, lẽ nào bọn họ cho rằng chúng tôi là người trên mặt trăng? Chẳng trách bọn họ nhìn tôi bằng con mắt hưng phấn, nghĩ rằng nàng đã cho rằng tôi cùng con báo là từ ánh trăng xuống đến đây.

Tôi lắc đầu, nàng thấy tôi như vậy, cố chấp gật đầu. Tôi lắc đầu, nàng lại gật đầu, tiểu cô nương này thật cố chấp. Tôi bỏ cuộc không tranh cãi với nàng, nàng hài lòng kéo tay tôi đưa về thổ lâu lý. Vừa bước vào

cửa đã gặp phải một đám người đàn ông trên đầu quấn khăn, có dẫn theo lợn rừng, có mang theo thỏ, có lưng lương thực... Xảo Na nhiệt tình chào hỏi bọn họ, cũng không quên giới thiệu tôi với họ. Bọn họ nhìn về phía tôi, ánh mắt không tràn đầy vẻ kinh diễm như nhau, mà lộ ra một loại khí phách tự nhiên, ôn hòa, khiến tôi cảm thấy thả lỏng, vì không bị bọn họ coi là người ngoài mà cảm thấy đáy lòng vui sướng.

Vừa mới bước một bước vào trong, Xảo Na hét lên một tiếng, mấy người phụ nữ ở phòng trong nghe tiếng vui vẻ chạy ra cửa đón đám người đàn ông trở về, xem ra họ đều là phu quân của các nàng. Những cặp vợ chồng này trước khi quay về phòng riêng đều hướng về phía tôi nhắc con mồi lên, tựa hồ là muốn mời tôi dùng chung bữa với bọn họ. Tôi cười, bày ra biểu thị cảm tạ, nhưng khoát tay áo. Hiện giờ điều tôi muốn làm nhất là đi xem con báo đã tỉnh chưa.

Thế nhưng xúc rèm lên, đôi mắt phượng của con báo vẫn nhắm nghiền như cũ. Để tiện chăm sóc con báo, theo yêu cầu của tôi, Xảo Tinh đã giúp tôi mang con báo vào phòng trong.

Mỗi ngày, sau khi tỉnh dậy, việc đầu tiên tôi làm là bê nước đến giường con báo, lau qua một lần thân thể rồi thay băng vết thương, thay cho hấn một bộ y phục sạch sẽ, để tránh việc vết thương sau lưng hấn bị hoại tử. Lúc tôi gặp lại Xảo Tinh đến thay thảo dược đắp sau gáy con báo, vết sưng càng ngày càng nhỏ. Tôi tự trấn an bản thân, tuy rằng bây giờ hấn vẫn chưa tỉnh, nhưng chờ vết sưng kia tiêu tan thì ngày nào đó nhất định hấn sẽ tỉnh lại.

Mà tôi phát hiện ra một loại lá cây nhẵn nhụi rất tốt, đó là trực tiếp dùng miệng mình. Tôi làm cháo loãng, đút ỉnh một thìa rồi ấn môi vào môi con báo, cách này xem ra còn hơn dùng lá cây vài phần. Khuôn mặt con báo luôn lạnh lẽo cứng đờ, khớp hàm cũng luôn luôn đóng chặt. Tôi chỉ có thể dùng đầu lưỡi tách hai hàm răng hấn ra, miễn cưỡng đưa cháo vào trong miệng hấn.

Mỗi lần cho hấn ăn xong một bát cháo, gương mặt tôi đều nóng bừng lên. Không biết năm tôi mười bảy tuổi đang có thai Tử Uyển, lại bị hôn mê thì bọn họ làm cách nào để cho tôi ăn?

Trước đây, nhìn Tử Uyển tôi sẽ nghĩ đến con báo. Hôm nay nhìn hai mắt hẹp dài nhắm chặt của con báo, tôi lại không kiềm chế được mà nhớ đến Tử Uyển.

Đôi mắt của hai cha con họ thực sự rất giống nhau, đôi mắt Tử Uyển lúc ngủ cũng như thế này, vùng xung quanh lông mày hơi nhíu lại, nhưng lúc tiểu tử kia ngủ lại hay hé mở cái miệng nhỏ nhắn khả ái, không mím chặt lại giống con báo.

Tôi không kìm lòng được, xoa xoa miệng hấn.

Đột nhiên, tôi cảm thấy đôi môi lạnh lẽo mềm mại kia trong khoảng thời gian ngắn ngủi bỗng giật giật.

Hấn tỉnh rồi!

Tôi kích động cúi đầu xuống nhìn, nhưng không bắt gặp dấu hiệu nào cho thấy đôi mắt kia đã mở ra.

Ngay lúc tôi thất vọng quay người đi ra cửa, định đi sắp xếp quần áo và đồ dùng hàng ngày thì hấn nhẹ nhàng trở mình, tôi vui mừng quá đỗi. Đây là lần đầu tiên hấn cử động từ lúc hôn mê đến giờ, trước kia hấn luôn lẳng lặng nằm, đến đầu ngón tay cũng chẳng động đậy.

Sau đó tôi nghe được một tiếng lúng búng từ trong miệng hấn thốt ra, tôi vừa định nằm úp sấp phía dưới để nghe rõ hấn đang nói gì, hấn đã khôi phục lại bộ dạng an tĩnh, nặng nề chìm vào giấc ngủ mơ.

Tuy rằng hấn vẫn chưa tỉnh lại, nhưng tôi cũng rất vui mừng! Thực sự rất vui mừng!

Tôi chắc chắn, không đến vài ngày nữa nhất định hấn sẽ tỉnh lại. Không biết chừng, sáng sớm ngày mai tôi đã có thể thấy cặp mắt phượng kia mở ra đón ánh sáng mặt trời...

61. Chương 55

CHƯƠNG 55 : TRỮ TRI HIỂU HƯỚNG VÂN GIAN MỘT (NÀO BIẾT ĐƯỢC HƯỚNG MÂY TRÔI)

Edit: Lâm Linh

Beta: H2O

Có người nói, nhân sinh giống như trào đèo lội suối, chỉ cần vượt qua ngọn núi trước mắt là có thể đến nơi bản thân muốn đến. Mà tôi lại luôn gặp phải khó khăn, vất vả trên chặng đường của mình, hễ vượt qua được một ngọn núi cao thì lại có một ngọn núi cao hơn nữa sừng sững trước mắt.

Cho nên tôi nghĩ, tôi không cần biết mình sẽ đi đến đâu, mà chỉ cần kiên định, tự mình vượt qua mọi ngọn núi. Chỉ cần có lòng tin, tôi chắc chắn sẽ làm được tất cả.

Mỗi buổi sáng, trong lòng tôi đều tràn đầy hi vọng con báo sẽ tỉnh lại. Từng động tác, từng câu nói mê của con báo đều có thể khiến tôi vui mừng cả nửa ngày, tuy rằng từ đó đến giờ hắc vẫn chưa tỉnh lại... Chạng vạng mỗi ngày, nhìn ráng chiều diễm lệ nhuộm đỏ nửa bầu trời, cùng vầng thái dương nặng nề lặn xuống, tôi đều tự nhủ với mình: “Ngày mai, ngày mai nhất định hắc sẽ tỉnh lại”.

Nhưng mà, ngày mai hồi phục được một phần, thì phong ba lại nổi...

Xảo Na tựa hồ không hiểu được nỗi khổ tâm của tôi, hễ rảnh rỗi lại tới nói chuyện ríu rít với tôi như trước. Bởi vì rào cản ngôn ngữ, nhiều lúc chúng tôi cứ ông nói gà bà nói vịt. Có một lần nàng kéo áo tôi, nói muốn đi “Đánh hài tử”. Tôi vừa nghe đã vô cùng sợ hãi, tôi không biết hóa ra nơi này có bạo lực gia đình, lại còn là hội đồng, lập tức dùng lời lẽ chính nghĩa cự tuyệt nàng, đồng thời dạy dỗ nàng một phen. Nàng không rõ vì sao tôi lại căng thẳng với nàng như vậy, sợ tới mức nước mắt tuôn trào.

Sau này, tôi mới biết được trong ngôn ngữ của bộ tộc này, “Hài tử” không phải là “Đứa nhỏ” như tôi nghĩ, mà là “Giày dép”. Còn “Đánh” có nghĩa là “Rửa”.

Những chuyện xấu hổ như thế không chỉ xảy ra một hai lần. Thường là vào mỗi tối, câu chuyện về tôi sẽ được truyền đến từng nhà trong nhà lều, trở thành trò cười ọi người trên bàn ăn.

Tuy rằng giữa chúng tôi có rào cản ngôn ngữ, nhưng mọi người đối xử với tôi rất nhiệt tình, trước sau như một. Mỗi lần thấy tôi đều hồ hởi chào hỏi, vui sướng hoa chân múa tay nói chuyện cùng tôi. Dần dần, tôi đã học được một vài từ ngữ đơn giản, cuối cùng cũng biết bộ tộc này tên là Vọng Nguyệt Tộc. Bởi vì thờ thần Mặt Trăng, cho nên mỗi dịp trăng tròn đều tiến hành tổ chức lễ Bái Nguyệt Tế Tự. Bọn họ tựa hồ đời đời sinh sống ở đây, tự cung tự cấp, không giao tiếp với ngoại tộc, hình như cũng không hề biết đến sự tồn tại của bất kì ngoại tộc nào. Toàn bộ thế giới của bọn họ là một ngọn núi, một nhà lều, một con suối, một ngày hội trăng rằm. Đơn giản mà tốt đẹp, suy nghĩ hồn nhiên đến khó tin.

Cha của Xảo Na là tộc trưởng đương nhiệm của Vọng Nguyệt Tộc, phụ trách mọi việc lớn nhỏ. Mọi người đều gọi ông ấy là “Xảo Ba”. Mỗi ngày, trời còn chưa sáng, đàn ông trong tộc đã đi ra ngoài săn bắn kiếm ăn, phụ nữ ở nhà quán xuyến việc nội trợ, làm vài việc thủ công như đan lát, thêu thùa, dệt vải,... Đến chạng vạng, phu quân của họ trở về, Xảo Ba tổng hợp lại thu hoạch trong ngày của mọi người, rồi phân chia đồng đều ỗi hộ gia đình.

Bọn họ chưa bao giờ hỏi về lai lịch của tôi và con báo, đều nhận định chúng tôi là khách đến từ ánh trăng. Mà bọn họ hình như rất hâm mộ mái tóc bạc của con báo, vì màu sắc của nó giống với ánh trăng, nên càng khẳng định chắc chắn về giả thiết lai lịch của chúng tôi.

Tôi cùng con báo đã mang đến cho họ không biết bao phiền toái, cảm thấy thập phần có lỗi. Cho nên ngoài thời gian chăm sóc con báo, tôi luôn giúp các nàng làm vài việc vặt. Tuy nhiên lúc mới bắt đầu tôi thật sự rất vụng về. Lúc Xảo Ba nhìn thấy ngón tay bị cành củi cửa đứt, cánh tay bị lồng hấp làm bỏng, hay làn da bị ánh mặt trời thiêu đốt, bong tróc của tôi, liền ngăn cản không cho tôi giúp đỡ nữa. Nhưng ông ấy lại không lay chuyển được một cô nương cứng đầu như tôi, sau lại thấy tôi đã có phần thành thạo hơn, cũng không hề cau mày phản đối nữa.

Những ngày an nhàn, tự tại tựa hồ trôi qua rất nhanh. Tôi cũng không biết bản thân đã ngây người ở lại đây bao nhiêu lâu, chỉ thấy trăng tròn rồi lại khuyết. Qua hai lễ Bái Nguyệt Tế Tự, về sau tôi mới biết đã qua hai tháng.

Đám trẻ nhỏ trong tộc cũng rất yêu quý tôi. Tôi thường xuyên đem lá chuối tây cắt nhỏ đưa cho bọn trẻ làm một ít đồ chơi, có khi tết thành quả cầu may mắn, có khi gấp thành ngàn con hạc, cũng có lúc làm thành một cái đèn lồng nhỏ. Bọn nhỏ đối với những thứ mới mẻ đó đều tràn ngập hứng thú, yêu thích. Cho nên mỗi lần thấy tôi đến sẽ lập tức vây quanh, nài nỉ tôi làm vật này vật kia.

Hôm nay, Bát Mễ xin tôi làm cho nàng một con ếch nhỏ, tôi đồng ý. Lúc chàng vạng, tôi ngồi ở bên giường con báo, vừa nói chuyện cùng con báo, vừa lấy lá cây làm ếch, “Con báo, ta cuối cùng cũng học được cách làm bánh bao rồi. Tuy rằng nhìn không đẹp lắm, nhưng hương vị thật sự rất ngon, ngay cả Xảo Na cũng khen ta làm ngon lắm! Chàng mệt lắm phải không? Đã ngủ lâu như vậy, ngay cả khối u sau gáy cũng tan mất, nhưng chàng vẫn chưa tỉnh lại. Có lẽ, ngày mai ta nên bắt một con bò cái và vài thứ khác đến hù dọa chàng mới được”.

“Chàng biết không? Mỗi ngày ta mong mỏi nhất chính là khoảnh khắc mở mắt ra kia, nhưng sợ hãi nhất cũng là khoảnh khắc ấy... Ánh trăng nơi này rất đẹp, bọn họ còn nói chàng là Nguyệt Thần. Nhưng ta biết chàng chỉ là một đứa nhỏ ác liệt, cố chấp đáng sợ, luôn bắt nạt ta, trước kia như thế, bây giờ cũng vậy. Trước kia ta muốn ra khỏi cung, chàng luôn tìm mọi cách không cho ta đi, chàng còn luôn cười nhạo, trêu chọc ta. Đúng rồi, trồng nhiều bạc hà như vậy sẽ rất tốt sao? Khắp nơi đều một màu xanh mượt, cả ngự hoa viên bị chàng làm cho giống hệt cây cải dầu. Còn nữa, chàng thích tóc bạc sao? Nếu thích có thể tìm người nhuộm cho chàng, tại sao lại phải ép mái tóc đen đẹp như vậy thành màu trắng? Giống như bây giờ, ta hi vọng chàng mở mắt ra, thì chàng cứ nhắm nghiền hai mắt, chẳng phải đang muốn đối nghịch với ta sao?”

Nói xong, cơn tức của tôi dâng lên tận cổ, tôi nhào vào người hắn, lấy tay kéo hai mí mắt hắn lên, muốn hắn tỉnh lại, nhưng tay tôi vừa buông ra, hai mí mắt kia lại nhanh chóng sụp xuống. Tôi lại kéo lên, hắn lại sụp xuống, kéo lên, sụp xuống, kéo lên, sụp xuống... Sau vài lần lặp đi lặp lại, tôi mệt mỏi, ghé vào ngực hắn, vỗ vỗ: “Con báo, chàng có biết không? Ta rất sợ. Hôm nay chàng bất tỉnh, ta có thể chờ ngày mai chàng tỉnh lại, ngày mai chàng chưa tỉnh, còn có ngày kia, ngày kia đi qua, còn có ngày kia, ngày kia đi qua, còn có ngày kia nữa... Nhưng, khi nào thì mới là ngày cuối đây? Ta rất sợ phải chờ đợi từng ngày trôi qua, chờ đến hết đời mà chàng vẫn chưa tỉnh lại...”

“Nhưng mà, làm sao có thể cứ như vậy mãi được? Chàng còn rất nhiều điều chưa làm mà! Chàng còn chưa từng nghe Tử Uyển gọi chàng một tiếng ‘Phụ hoàng’... Làm sao chàng có thể để thằng bé ở lại chỗ của tên yêu nghiệt Tử Hạ Phiêu Tuyết? Chàng phải đóng vai hiệp sĩ Đồ Long, cứu thằng bé thoát khỏi động ma quái kia... Chàng còn hứa sẽ đưa ta đi ra bờ sông Phiên Xuyên ăn măng, nhưng hiện tại đã qua mùa măng lâu rồi, măng đều đã già cả, chàng tính mời ta ăn gậy trúc sao? Ta đâu phải là gấu trúc! Chàng còn đồng ý sẽ giúp ta tìm cho Độc Nhĩ một người bạn đời cơ mà, nó đã lớn tuổi như vậy, nếu chàng không tỉnh lại nhanh một chút, nó sẽ từ kim trư biến thành lão niên tàn trư, sao chàng lại nhẫn tâm thế được? ...”.

Tôi nói năng lộn xộn, oán giận nghẹn ngào, giống như cực bất mãn với xã hội...

Một ngón tay lạnh lẽo, không hề báo trước chạm lên hai má của tôi, tiếp được một giọt nước mắt vừa mới rơi xuống.

Tôi kinh ngạc, vội vã ngẩng đầu. Cứ như một giấc mộng vậy, tôi không dám tin. Đôi mắt phượng sáng ngời bị ánh tịch dương ngoài cửa sổ làm cho chói mắt, nhìn tôi, mái tóc như dòng nước trong suối, trong suốt trong suốt...

Hắn áp ngón tay dính nước mắt của tôi lên môi hắn, nhẹ nhàng liếm, tựa hồ không dự đoán được hương vị của nó lại mặn đắng như vậy, chân mày khẽ nhếch lên, có chút bất mãn...

Tôi như trúng cổ thuật, bình tĩnh nhìn hắn. Hắn cũng nhìn tôi, đôi mắt như trẻ nhỏ, hồn nhiên, không có một tia cảm xúc, giống như cánh rừng được gột rửa sau cơn mưa.

Không có ngạo khí quen thuộc, không có tia trêu tức tôi như thường, cũng không có thâm tình...

Đó là một ánh mắt nhìn tôi hoàn toàn xa lạ, như trẻ con mới sinh bình thường, sạch sẽ mà lại ngây thơ.

Sau một lúc lâu, hắn thu hồi ánh mắt, thoáng lùi lại một chút. Tôi mới ý thức được mình đang đặt tay trên ngực hắn, có lẽ đã khiến hắn thấy khó chịu trong người, hắn đẩy tôi ra, chậm rãi ngồi dậy.

Tôi bắt lấy tay hắn, gọi hắn: “Con báo!”.

Hắn nhìn tôi, không hề phản ứng, có chăng chỉ là vẻ mờ mịt của đứa trẻ mới sinh.

“Cốc cốc”. Có người gõ cửa, tầm mắt hắn nhìn theo hướng tiếng động vừa vang lên, biểu tình cũng không có gì thay đổi.

Tôi thấy Xảo Na vào cửa :”An Vi, ta đưa lang trung trong tộc đến xem... A! Hắn tỉnh rồi ư?!” Xảo Na kinh ngạc, vội vàng chạy tới. Tôi đã có thể hiểu được một ít ngôn ngữ của Vọng Nguyệt Tộc, còn con báo, dường như cái gì cũng không hiểu...

Lang trung bắt mạch cho hắn, sắc mặt ngưng trọng nói: “Hắn đã mất hết trí nhớ rồi”.

Tôi nghĩ, có lẽ là tôi nghe lầm, hoặc là ngôn ngữ Vọng Nguyệt Tộc của tôi không tốt lắm, hiểu sai ý ông ta. Vì thế, tôi hỏi lại lang trung: “Có phải hắn vẫn chưa tỉnh ngủ hoàn toàn không?”.

Lang trung lắc đầu: “Hắn đã mất hết trí nhớ rồi”.

“Mất hết trí nhớ...”. Tôi thất thần lặp lại lời nói của lang trung, “Nghĩa là sao? Ta không hiểu”.

“Ta biết là người rất đau lòng. Nhưng vì vết thương sau đầu hắn quá nghiêm trọng, hoặc bị điều gì làm cho kinh hải, nên hiện tại giống như trẻ nhỏ mới sinh, cái gì cũng không biết, người nào cũng không biết”. Lang trung làm hết phận sự, trình bày tường tận cho tôi.

“Có thể chữa được không?”. Tôi vội vàng bắt lấy cổ tay đại phu, bắt chập lễ tiết.

Ông ngập ngừng một chút, nói: “Ta nói điều này không tốt, trước kia ta chưa từng gặp loại bệnh này, có lẽ...”. Tựa hồ lo lắng tìm từ nào uyển chuyển để giải thích: “Có lẽ dần dần sẽ có chuyển biến tốt cũng nên”.

Tôi cứng ngắc ngã ngồi xuống giường, Xảo Na sốt ruột nói gì đó, nhưng cái gì tôi cũng không nghe được, tôi chỉ nghe thấy sau khi đại phu ra khỏi cửa, mơ hồ vang lên tiếng thở dài rất nhỏ.

Người khác có thể si, có thể đại, có thể điên...

Còn hắn, tuyệt đối không thể!

Hắn là hoàng đế của một nước, tại thượng ở ngôi cửu ngũ chí tôn, là người đứng đầu của Hương Trạch Quốc! Hắn chính khí ngạo nghễ thiên thành, hắn bày mưu tính kế trong lòng bàn tay...

Quan sát chúng sinh, bề ngỗ thiên hạ mới là ánh mắt phượng sáng bóng nên có!

Mà giờ phút này ánh mắt ấy lại bình tĩnh như nước, hờ hững vô cảm...

Ta ôm khuôn mặt hắn, một lần rồi lại một lần gọi hắn: “Con báo! Con báo!... Người có còn nhớ người tên ‘Triệu Lê Mậu’ hay không? ...”.

Hắn nhìn tôi, không buồn cũng không vui.

Tôi ôm chặt hắn, giấu mặt vào trong lòng hắn, không muốn tin điều vừa xảy ra. Tôi nghĩ rằng chỉ cần tôi không thấy, cơn ác mộng này sẽ chấm dứt....

62. Chương 56

CHƯƠNG 56 : NHẤT ĐẠN LƯU THỦY NHẤT ĐẠN NGUYỆT

EDIT: LÂM LINH

BETA: H2O

Đời người, giống như một chuyến đi.

Trên con đường ấy, chúng tôi không nhớ nổi đã nhặt lên những gì, bỏ lại những gì hay còn lại bao nhiêu. Có lẽ quanh quẩn hết một vòng lớn, không biết chừng chúng tôi lại nhặt được những thứ từng rơi mất cũng nên.

Tôi cẩn thận lau mặt cho con báo, từng chút từng chút một, không bỏ qua bất kì một chỗ nhỏ nào, lông mày hần vẫn nồng đậm như mực, ánh mắt hần vẫn ung dung hẹp dài như trước, mũi hần vẫn cao thẳng tuấn tú như trước, thân hình hần vẫn phiêu dật tao nhã như trước... Tôi hần là nên lạc quan một chút, không phải sao? Ít nhất hần cũng đã tỉnh lại, ít nhất, ngoài tâm trí ra, hết thấy mọi thứ khác của hần vẫn hoàn mỹ như trước, hoàn mỹ không tỳ vết. Hơn nữa, những sinh hoạt cơ bản như ăn cơm, mặc quần áo, đi đứng, hần học rất nhanh.

Nhưng điều quan trọng hơn là, hần đã thoát khỏi bao phiền não và ưu sầu, rời xa chốn thị phi, thế sự phân tranh. Bởi vì, tôi chính là ngọn nguồn của sự ưu thương, phân tranh mà hần đã hoàn toàn quên mất.

Trong đáy mắt trong suốt kia, rốt cuộc tìm mãi cũng không thấy bóng hình tôi đã từng in sâu trong đó...

Tôi, đau quá...

Hần đã đánh mất chính mình, mà tôi đã đánh mất trái tim... Vì sao lại muốn thay tôi đỡ một chương kia? Thế nhưng tôi, lại khiến một vị đế vương dân chúng tôn sùng như hần trở thành một đứa trẻ hồn nhiên ngây dại, cái gì cũng không biết, tình cảm của hần rốt cuộc sâu nặng đến đâu...

Đầu ngón tay chợt truyền đến một tia đau nhói...

Vừa mới hoàn hồn, tôi thấy hần đem tay tôi đặt vào trong miệng, nhẹ nhàng gặm cắn như một chú mèo con bình thường, tôi rút ra, cười nhẹ nhàng với hần: “Ngón tay không ăn được đâu, biết không? Có phải chàng đói bụng rồi hay không?”

Hần tất nhiên sẽ không trả lời câu hỏi của tôi. Tôi cầm tay hần, dẫn hần đi vào phòng bếp. Đi ngang qua những cột trụ trên hành lang gấp khúc, hần vươn bàn tay còn lại ra, sờ lần lượt một cây rồi lại một cây cột, giống như một đứa trẻ, đối với những thứ mới mẻ chưa từng gặp, điều đầu tiên muốn làm luôn là thông qua xúc giác để xác định tính chất của những vật đó.

Tôi để hần ngồi yên trên ghế dài, rồi quay đầu vào tủ tìm kiếm, phát hiện không còn đồ ăn có sẵn, tôi đành lấy từ trong thùng gạo ra một ít bột mì, định làm bánh bao cho hần ăn. Tôi múc một gáo nước đến bên cạnh hần, bắt đầu nhào bột, có vẻ động tác của tôi khiến cho hần thấy rất thích thú, hần tập trung tinh thần nhìn tôi lần lượt biến hóa bột mì từ bột phấn biến thành dạng keo dính. Nhưng sự chú ý hần rất nhanh đã chuyển sang đàn kiến đang xếp từng hàng dài đi ngang qua trên bàn.

Vươn tay dò vào trong chậu, hần chấm một ít bột mì thả vào một con kiến, con kiến kia nhất thời bị vấy trong giọt bột mì đặc sền sệt, hoảng hốt đến độ dùng cả thân và người xoay tròn, mong tìm được lối thoát ra. Có vẻ nhìn bộ dạng khốn khổ của con kiến rất thú vị, khóe miệng hần tràn ra một nụ cười vui vẻ.

Tôi không khỏi có chút dở khóc dở cười, giang sơn dễ đổi, bản tính khó rời. Quả thật, bản tính của hần là rất thích trêu chọc người khác, trước kia ở trong cung, hần vẫn luôn trêu đùa tôi. Tôi nghĩ, bộ dạng quần túng của mình khi đó rất giống với con kiến nhỏ này, nhất định là rất làm hần hài lòng.

Cảm thấy có vài phần cảm thông, tôi liền giúp con kiến nhỏ thoát ra khỏi giọt bột mì kia. Hần tựa hồ rất bất mãn đối với việc tôi giải phóng ón đồ chơi của mình, đôi mày nhíu lại, híp mắt nhìn về phía tôi. Tôi dỗ hần: “Ta dạy cho chàng làm bánh bao nhé, được không?”

Đem một chút bột dẻo mềm mại để vào trong lòng bàn tay hần, tôi nắm tay hần, điều khiển tay hần nhéo một cái bánh bao. Tôi cầm bánh bao nói với hần: “Bánh bao. Đây là bánh bao. Bánh — bao — “. Tôi kiên nhẫn kéo dài từng chữ dạy hần, hần lại không có chút cảm kích, ác liệt đem tôi nặn thành một cái bánh bao. Tôi nghĩ, tôi rốt cuộc cũng biết lí do vì sao Tử Uyển lại bướng bỉnh như vậy rồi.

Mặc dù giống như trẻ con bình thường, trong sáng như tờ giấy trắng, nhưng thiên phú bẩm sinh của hần dù có muốn xóa bỏ cũng không xóa bỏ nổi. Quả nhiên trời sinh hần rất thông minh, dù là thứ gì, chỉ cần tôi dạy hần một lần, hần xem qua một chút, lần thứ hai làm theo đã rất giống, qua vài lần đã rất thành thạo,

quen việc dễ làm. Đương nhiên, chuyện đó chỉ giới hạn trong những gì hấn cảm thấy thích thú, ví dụ như viết chữ, tính toán. Mà có một số việc, hấn giống như sinh ra đã rất ghét, ví dụ như làm bánh bao, giặt quần áo.

Còn có một việc thật sự khiến tôi rất đau đầu: Hấn từ đầu đến cuối vẫn chưa từng mở miệng nói một chữ nào. Tôi bắt đầu thấy lo lắng, lo lắng có phải dây thanh âm của hấn bị ảnh hưởng hay không, nhưng lang trung trong tộc đã đến xem qua, nói là yết hầu của hấn không có vấn đề gì, chỉ là không còn thói quen phát âm, còn khích lệ tôi nên thường xuyên trò chuyện cùng hấn, hấn nghe nhiều sẽ học được cách nói chuyện. Vì thế, trừ lúc ngủ ra, gần như mọi lúc tôi đều không ngừng nói chuyện với hấn, nhưng hấn vẫn không chịu mở miệng, luôn luôn để tôi một mình lăm bằm lằm bằm.

“Triệu Lê Mậu, chàng tên là Triệu Lê Mậu. Chữ ‘Triệu’ viết như thế này này...” Tôi dùng nhánh cây viết lên mặt đất: “Tiếp đến là chữ ‘Lê’, còn có chữ ‘Mậu’...”

Hôm nay hấn rất phối hợp, không bị hấp dẫn bởi mấy con chim non hay nhành hoa nhỏ. Nhận thức của hấn rất tốt, sau lần đầu tiên tôi nắm tay hấn cầm bút viết viết, hay lần sau hấn đã biết cách viết ba chữ này. Hấn bây giờ đã có thể viết được đến gần trăm từ, tuy rằng giống như Bát ca học vẹt, hấn biết viết, nhưng lại không hiểu ý nghĩa của từ đó. Nhưng chắc chắn hấn sẽ tiến bộ qua từng ngày, không phải sao?

Tôi vui vẻ phỉ phỉ vết bụi bẩn cơ nãy không cẩn thận bị dính trên tay hấn, kéo tay hấn đứng lên: “Tốt lắm! Hôm nay chúng ta chỉ viết đến đây thôi”.

“An Vi~ Chúng ta định đi ra suối Nguyệt Lượng giặt quần áo! Tỷ có muốn đi không?” Vài tiểu cô nương trong tộc bưng chậu gỗ, vẩy vẩy tay rửa tôi cùng đi.

“Được rồi được rồi! Mọi người cứ đi trước đi, lát nữa ta đến ngay”. Tôi tươi cười đáp lại.

Tôi đem con báo vào trong viên lâu lý, đúng lúc nhìn thấy Xảo Tinh đang làm một cái ghế băng dài bằng gỗ, liền nhờ hấn giúp tôi trông con báo, Xảo Tinh sẵn khoái đáp ứng. Tôi xoay người, lại phát hiện mình không đi được, nhìn lại thấy cổ tay áo mình bị con báo nắm chặt, đôi mắt lưng tròng như một con mèo nhỏ bị vút bỏ nhìn tôi, khiến tôi cảm thấy áy náy. Từ lúc hấn tỉnh lại đến giờ đều do một tay tôi chiếu cố, đối với người ngoài hấn luôn có một sự cảnh giác tự nhiên cùng bài xích, có lẽ vì người đầu tiên hấn nhìn thấy sau khi tỉnh dậy là tôi, có lẽ, ở sâu tận trong trí nhớ của hấn còn một chút hình ảnh của tôi... Tuy rằng tôi biết khả năng hấn giống như chim non, nhận thức bẩm sinh coi người đầu tiên mình thấy là cha mẹ có vẻ lớn hơn một chút... Nhưng nói đến cùng, tôi vẫn tin vào khả năng thứ hai hơn, vì muốn an ủi chính mình.

Tôi trấn an hấn: “Ta đi giặt quần áo cho chàng, giặt giũ sạch sẽ thì mặc quần áo lên người mới cảm thấy thoải mái được. Chàng ở trong này xem Xảo Tinh bào gỗ được không? Ta đi rồi sẽ quay lại nhanh thôi”.

Vừa muốn nhấc chân, phía sau lại truyền đến một tiếng kêu áp úng nôn nóng khiến bước chân của tôi phải dừng lại.

“An...”

Tôi kích động quay đầu lại, chỉ thấy con báo sốt ruột đan hai tay vào nhau, giống như một đũa nhỏ luống cuống, tôi nắm chặt cánh tay hấn: “Là chàng vừa gọi ta sao? Là chàng sao, con báo?” Xảo Tinh cũng bỏ dở ông việc, tiến lên đến chỗ tôi, dùng ngôn ngữ của Nguyệt Vọng Tộc hỏi tôi: “Là hấn nói sao? Ta vừa rồi cũng nghe thấy hấn nói chuyện!”

Hấn kinh ngạc nhìn tôi, rồi lại nhìn Xảo Tinh, tựa hồ không rõ vì sao chúng tôi lại kích động như vậy. Tôi tự trách mình đã quá xúc động, làm hấn hoảng sợ, tôi nhìn hấn bằng ánh mắt dịu dàng, vỗ về lưng hấn, nhẹ giọng hỏi: “Chàng vừa mới gọi ta là gì? Gọi lại một lần nữa có được không?”

Hấn há miệng thở dốc, cổ họng giật giật, bộ dạng có chút gấp gáp. Tôi nói: “Không vội không vội, chúng ta từ từ sẽ tập được”.

Hấn lại há miệng thở dốc, khó khăn thốt ra một chữ: “An.” Mang theo sự kì diệu, giống đàn cổ cúi đầu tao nhã, chính là thanh âm tôi rất quen thuộc!

Tôi ôm lấy hấn vừa khóc vừa cười: “Nói lại lần nữa có được không? Nói lại lần nữa đi có được không?”

“An... An... An...” Tiếng trước so với tiếng sau càng rõ ràng, tiếng trước so với tiếng sau càng chuẩn xác. Tôi rất vui vẻ! Thật sự rất vui vẻ! Tuy rằng chỉ có một từ, nhưng đó là minh chứng cho thấy cổ họng của hân vẫn hoàn hảo không có vấn đề, là minh chứng cho thấy hân đang dần dần hồi phục!

Xảo Tinh cũng cảm thấy vui vẻ thay cho tôi, kéo tay tôi qua hôn xuống lòng bàn tay, ở Nguyệt Vọng Tộc, động tác này là tỏ vẻ chúc phúc chân thành. Tôi vui vẻ xoa xoa hai má của hân, hân cũng mỉm cười xoa xoa lại hai má của tôi.

Sau đó tôi liền kéo con báo chạy gần như qua hết tòa viên lâu, đến từng nhà thông báo, hi vọng cảm giác hạnh phúc của tôi sẽ được chia sẻ với mọi người thiện lương trong tộc. Trong tộc, cả trai lẫn gái đều hoan hô, hôn lên lòng bàn tay tôi, đến tận lúc con báo nắm chặt ống tay áo của tôi, chau mày khó chịu, tôi mới nhớ có lẽ hân không thích ứng được với những nơi náo nhiệt như vậy, liên tục khiển trách chính mình đã quá vui mừng mà quên mất cảm giác của hân. Hân hiện tại giống một đứa trẻ, đối với mọi thứ khác thường đều cảm thấy bất an và sợ hãi, Tôi vội vàng lấy cổ muốn đi giặt quần áo, vung tay lên cáo biệt bọn họ, đem con báo đi khỏi đám đông.

Bởi vì một phen vui mừng ngoài ý muốn vừa rồi, lúc đi đến suối Nguyệt Lượng thì trăng sao đã lên cao, nhóm cô nương giặt quần áo đã sớm trở về. Con báo không chịu rời tôi nửa bước, bắt đặc dĩ, tôi chỉ có thể để hân ngồi yên ở một tảng đá to sạch sẽ bên dòng suối.

Dòng suối bình tĩnh chảy, phản chiếu hình dạng vàng trắng non đầu tháng, êm đềm dịu dàng. Tôi vén tà áo buộc bên hông, xắn ống quần lên tận đầu gối rồi bước vào trong nước. Lúc mũi chân vừa chạm vào mặt nước, màu trắng bạc của ánh trăng bỗng chốc tản ra thành những vòng tròn nhỏ dao động lan ra xa.

Tôi nửa ngồi xuống dùng cán gỗ vuốt quần áo từng chút một, ánh trăng trong suối theo tiết tấu phập phồng vỡ thành một làn sóng bạc lăn tăn, lờ lờ nhấp nháy. Con cá trong suối tựa hồ bị tôi phá vỡ giấc mộng đẹp, dài đuôi cá trong suốt như lụa mỏng lướt tới lướt lui.

Ánh bạc trong suốt nước đột nhiên có vài phần chói mắt, tôi ngẩng đầu, thấy con báo đang bước xuống nước, mái tóc trắng bạc lưu động cùng ánh trăng sáng tỏ nơi dòng suối hòa lẫn vào nhau, đẹp không sao tả xiết.

Hân khom người xuống, đẩy tò mò nhìn con cá đang lượn lờ trong nước, thử đưa ngón tay xuống nước dò xét. Lập tức có một đuôi con cá nhám quẫy lên, đuôi cá nhám chạm nhẹ ngón tay, có lẽ có chút ngứa, hân nhanh chóng rút ngón tay lại, sau đó do dự một lát lại thả tay xuống, con cá được phép lần hai, bơi tiến lên trên. Hân bị sinh linh nhỏ bé này hấp dẫn, nở một nụ cười thuần khiết, đẹp như cúc mùa thu. Có lẽ bởi vì do ánh trăng, nhưng lại nhiễm vài phần mỉa mai, tôi ngần ngại nhìn hân, mãi đến lúc một bàn tay lạnh lẽo ở dưới nước bắt lấy tay tôi, tôi mới bừng tỉnh khỏi giấc mộng.

Hân kéo tay của tôi, ngón cái xoa bóp bàn tay tôi, tựa hồ đang giúp tôi rửa tay. Buổi sáng mỗi ngày, tôi đều giúp hân rửa tay như thế này. Tôi cười đưa tay lên, nói với hân: “Chàng xem, tay của ta rất sạch sẽ. Không cần rửa đâu.” Hân lại tựa hồ không hiểu tôi nói gì, ánh mắt trong veo nhìn tôi, cố chấp cầm lấy tay tôi ấn vào trong nước, lặp đi lặp lại động tác vừa tôi làm cho bàn tay tôi cảm thấy hơi ngứa, tôi không kiềm chế được cười khanh khách, rút tay lên khỏi mặt nước.

Lực đạo hơi lớn, mang theo một chuỗi nước trong vắt thấm vào vạt áo bên hông, vải nhuộm màu xanh nhạt bởi vì bị dính nước mà biến thành màu xanh lục thẫm. Sự thay đổi màu sắc đã hấp dẫn ánh nhìn của con báo, năng lực học hỏi của hân ở những việc rất nhỏ đều biểu hiện ra ngoài, hân cũng học theo vẩy một chuỗi bọt nước vào quần áo trên người tôi, thấy gương mặt tôi có chút biến hóa như dự đoán, ánh mắt hân hiện lên một tia sáng hưng phấn.

Tôi trầm ngâm: “Thôi xong rồi!”

Còn chưa kịp tránh sang một bên, một chuỗi bọt nước đã nở hoa trên ống tay áo tôi. Như vừa phát hiện được một trò chơi kì diệu, bản tính nghịch ngợm của con báo càng không thể kìm chế. Trong lúc đó, trên người tôi lại càng có nhiều mảng màu xanh lục đậm.

Con báo nghịch bọt nước, vốc một vốc nước, khoé mắt lông mày đều hiện lên vẻ thoải mái, hất nước hất bất diệc nhạc hồ. Tôi chán nản một chút, ướt đầm đứng ở trong suối, nghiêng răng nghiêng lợi. Mọi người vẫn

nói “Hổ lạc xuống đồng bằng bị chó khinh”, nhưng vì sao con hổ là hổ rơi xuống đồng bằng vẫn không thay đổi được bản tính khinh người? Hừ, hôm nay tôi nhất định sẽ chống trả!

Tôi khom lưng lấy một vốc nước trong vát trực tiếp hắt về phía hắn, hắn tựa hồ bị lạnh đột ngột mà hoảng sợ, tôi đang muốn sám hối, tự hỏi có phải đã đùa quá rồi hay không thì hắn cũng đã hồi phục lại tinh thần, múc một vốc nước to hơn nữa hắt về phía tôi, tôi kêu lên sợ hãi, liên tục chạy trốn, hắn lại không ngừng đuổi theo, bọt nước trắng xóa theo đuôi.

Tôi nghiêng mặt, một tay che ở trước mặt tránh né đòn tấn công của hắn, một bên tay vẫn không ngừng vẩy nước vào người hắn. Có lẽ bởi vì từng học võ nên thân thể hắn có bản năng phản ứng nhạy bén, hắn nhẹ nhàng tránh được hết đám bọt nước của tôi, càng tiến gần hơn. Khi hắn nắm chặt lấy tay tôi, tôi giống như đột ngột bị dẫm vào bẫy săn thỏ, nhảy dựng lên.

63. Chương 57

CHƯƠNG 57 : BÁN NHẬP GIANG PHONG, BÁN TRONG MÂY (NỬA VÀO GIÓ SÔNG, NỬA VÀO MÂY)

EDIT: LÂM LINH

Khi hắn một phen bắt lấy tôi định tiếp tục trêu đùa, tôi giống như con thỏ đột nhiên dấn vào bẫy săn mồi, nhảy dựng lên, cười giỡn đùa: “Chàng thắng là được chứ gì? Mau buông ta ra.”

Hắn nghe lời buông ra, động tác tiếp theo là đem tôi ôm chặt vào trong lòng hắn, tôi thét lên một tiếng kinh hãi. Hắn đem bàn tay vốn đang cầm lấy cổ tay tôi đặt lên lưng tôi, vỗ nhẹ nhẹ đều đặn, cực kì giống động tác lúc tôi dỗ hổ ngủ.

Con cá nhiều màu sắc sắc sỡ lay động đuôi hôn mắt cá chân chúng tôi, hơi hơi ngứa, nước suối mát lạnh chậm rãi chảy qua, lặng yên không một tiếng động. Con sâu nhỏ ẩn núp bên trên nhánh cỏ mỏng manh, khe khẽ thở, vàng trắng sáng cong cong như nheo mắt lại, giống như một đứa trẻ đáng yêu đang đi vào giấc ngủ ở ngay trước mắt...

Đột nhiên, thể xác và tinh thần đều dần dần thả lỏng, tôi ở trong lòng hắn, nghe thấy nhịp tim của cả hai đập đều đều lặp đi lặp lại, cảm nhận được hô hấp của hắn phập phồng, như lông chim nhẹ lướt qua sau gáy của tôi. Nhiệt độ ấm áp của cơ thể hắn bao phủ lấy tôi, nhẹ nhàng và dễ chịu. Theo bản năng tìm kiếm sự ấm áp, tôi đem mặt dán lên trên ngực hắn, hưởng thụ sự yên tĩnh của bóng đêm mông lung.

Hắn gác cằm lên vai tôi, thành thạo mà tự nhiên, sau đó tôi nghe thấy một thanh âm tự nhiên, hắn nói: “Vân...”

Tôi giật mình ngẩng đầu, đã thấy hắn mê man nhìn ánh trăng yếu ớt giấu sau đám mây, có phần thất thần. Tim tôi trùng xuống, trống rỗng, vừa mới tưởng hắn đã nhớ ra rồi, nhưng hóa ra... hắn nhớ tới từ mà tôi đã dạy hắn.

“Bao giờ thì chàng mới có thể nhớ lại được tất cả đây?”. Tôi ngửa đầu chăm chú nhìn vào ánh mắt hắn, vô cùng đau đớn, “Chàng vốn rất tài giỏi, không gì không làm được, nay bảo ta phải dạy chàng như thế nào đây? Quốc gia của chàng không thể không có chàng, con dân của chàng đang đợi chàng, nhanh lên một chút, nhanh khôi phục trí nhớ đi được không?”

Hắn gơ tay xoa xoa trán tôi, chăm chú nhìn từng đường vân, hắn gọi tôi: “An... An... An An...” Thấy tôi không đáp lại, hắn bắt đầu rút trâm gỗ dùng để cố định tóc của tôi ra, mái tóc dài xoa gia trong gió đêm, hắn dùng ngón tay ướt sũng, hứng thú đuổi theo từng cọng tóc tung bay, trong chớp mắt đầu tôi đã bị hắn làm rối tung, tán loạn lên.

Tôi thở dài một hơi, bắt lấy bàn tay đang quấy rối của hắn: “Chúng ta trở về nhé? Chắc là chàng đói bụng rồi.”

Hắn lại rút tay ra, trước ánh mắt kinh ngạc của tôi, dặt tay tôi, đi trước tôi. Tôi rất bất ngờ, tôi nghĩ có lẽ là do tính cách độc đoán của một vị đế vương vẫn tiềm tàng trong hắn, làm cho hắn không thích ở thế bị động. Hắn không cho tôi dặt tay hắn, tuy rằng đều là cầm tay, nhưng có một khác biệt nhỏ ở chỗ ai là người dẫn đi, ai đi theo.

Hình như hơi bất mãn với vẻ thất thần của tôi, hắn kéo tay tôi: “An An, An An.” Tôi hoàn hồn, cười với hắn, thuận theo ý hắn, cùng nhau trở về vậy. Hôm nay hắn đã nói được hai từ rồi, một từ “An”, một từ “Vân”, hơn nữa còn lặp lại liên tục. Có lẽ không quá vài ngày nữa, hắn có thể khôi phục lại khả năng nói cũng không biết chừng.

Tuy rằng bên ngoài thế giới giờ phút này không biết chừng đã là thiên hạ đại loạn, nhưng mà, một ngày hắn không khôi phục, tôi một ngày cũng không thể dẫn hắn rời khỏi Vọng Nguyệt Tộc xinh đẹp đơn thuần này. Thế giới ngoài kia thay đổi thất thường, lòng người hiểm ác, bây giờ hắn mất hết trí nhớ như vậy, đâu thể ngăn cản những kẻ lòng lang dạ sói âm mưu soán ngôi vị hoàng đế. Tôi chỉ có đợi hắn khôi phục mới có thể rời khỏi nơi chốn đơn thuần, không tranh đấu này.

Viên lâu giờ này đã đèn đuốc sáng trưng, mọi nhà đều bắt đầu dùng bữa tối. Tôi cùng con báo theo thường lệ ăn cơm cùng Xảo gia. Xảo Na chia thức ăn, tôi phụ trách sắp bát đĩa. Mẫu thân của Xảo Na đã sinh bệnh qua đời từ năm kia, hiện tại gia đình họ chỉ còn ba người Xảo Ba, Xảo Tinh cùng Xảo Na, so với những gia đình khác trong tộc có vẻ hơi ít người, nay thêm tôi và con báo thì đông vui hẳn.

Con báo ngồi ở bên bàn, vuốt vuốt chiếc đuôi, Xảo Ba ngồi ở chỗ cao nhất, bên trái là Xảo Tinh cùng Xảo Na, bên phải là tôi và con Báo, con báo ngồi đối diện với Xảo Tinh. Tôi ngồi xuống ngay sau đó, hắn đột nhiên buông chiếc đĩa ra, giơ tay xoa má phải của tôi, tôi không biết hắn làm sao, liền hỏi hắn: “Làm sao vậy? Không muốn ăn sao?” Hắn nhìn tôi tựa như có chút nôn nóng, lại không chịu bỏ tay ra.

Không biết hắn muốn biểu đạt điều gì, tôi cũng sốt ruột, một lát sau, hắn bắt được tay phải của tôi, đem tay tôi đặt lên bên phải gương mặt hắn. Tôi thầm nghĩ không xong, chẳng lẽ lúc này hắn nước làm thân thể ẩm ướt khiến hắn bị cảm rồi? Tôi vội vàng sờ sờ hai má hắn, lại đưa tay sờ trán hắn, cảm nhận xem nhiệt độ có gì bất thường hay không. Tôi sờ soạng nửa ngày nhưng cũng không cảm thấy nóng rực, mà vẫn mát mẻ dịu nhẹ như trước.

Tôi khó hiểu buông tay xuống, thấy đôi mắt phượng của hắn hí lại, nhìn chăm chăm vào Xảo Tinh phía bên kia bàn gỗ, không biết tôi bị ảo giác hay không mà lại thấy trong ánh mắt kia có một tia khiêu khích cùng thị uy.

Thấy hắn không có vấn đề gì nữa, tôi lại đem đôi đĩa đặt vào trong tay hắn một lần nữa, dặn hắn biết điều một chút, mau ngoan ngoãn ăn cơm, hắn ngược lại không hề cúi kính như bình thường, nghe theo tôi ăn xong cơm.

Xảo Na đảo mắt vòng vo nhìn nhìn tôi rồi lại nhìn nhìn con báo, cuối cùng đặt ánh mắt dừng lại trên người tôi: An Vi, nghe nói Nguyệt Thần hôm nay nói chuyện được rồi?

“Đúng vậy! Hắn đã gọi tên của ta.” Tôi vui vẻ trả lời, hôm nay tiểu cô nương này không nên cũng đắm đuối tử trong tộc đi lên núi bắt hươu, đã bỏ lỡ khoảnh khắc con báo mở miệng rồi.

“Thế thì tốt quá rồi!” Tiểu cô nương cao hứng, suýt nữa lật ngược cái bát trước mặt. Xảo Ba nhìn nhìn nàng, nàng co rụt cổ lại im lặng một lát, nhưng chẳng được bao lâu đã không kiềm chế được, “An Vi, ta có thể hỏi tỷ một chuyện được không?”

Tiểu nha đầu lại có vẻ đang cân nhắc điều gì, tôi không khỏi cười khẽ, “Có thể chứ. Mọi người muốn hỏi cái gì nào?”

“Cái kia... cái kia...” Xảo Na bình thường mồm miệng nhanh nhẩu, đột nhiên trở nên ấp úng làm tôi thích ứng không kịp. Nàng khẽ cắn môi, hình như đang hạ quyết tâm quyết định điều gì, “Nguyệt thần là ca ca của tỷ sao? Ta muốn gả cho Nguyệt thần!” Giọng nói kiên định không mang theo chút ngập ngừng nào.

Toàn thân tôi cứ như vậy đông cứng lại, trái tim nhảy lên...

“Đứa nhỏ này!” Xảo Ba không đồng tình, buông đĩa xuống, “Sao gặp chuyện gì cũng lỗ mãng, vội vàng hấp tấp thế hả.”

Xảo Na chu miệng lên, mắt hứng phản bác: “Con làm gì lỗ mãng, con thích chàng, muốn gả cho chàng, chuyện này có gì không đúng chứ?”

Xảo Tinh vỗ vỗ đầu Xảo Na, ôn hòa cười nói: “Nguyệt Thần chắc gì vẫn chưa cưới thê tử. Muội còn muốn gả cho hần sao?”

Xảo Na nghe vậy đột nhiên xán lại chỗ tôi, giữ chặt tay con báo. Con báo hoảng sợ, rút tay ra, cả người rụt về phía tôi, chiếc đĩa rơi xuống mặt đất, nảy mấy cái. Tôi chợt cảm thấy có chút không thoải mái.

“Nguyệt thần Nguyệt thần, chàng đã có thê tử chưa?” Xảo Na hỏi con báo, con báo nhú mày lại về mặt mờ mịt, tôi sợ hần hoảng sợ, vội vàng cầm tay hần trấn an hần.

“A, ta quên mất chàng sẽ không nói được.” Xảo Na vỗ tay một cái, quay đầu hỏi tôi: “An Vi, tỷ là muội muội của chàng phải không? Tỷ chắc phải biết hần đã nạp thê hay chưa. Tỷ mau nói cho ta biết đi ~”

“Ta... Hần...” Tôi nhất thời nghẹn lời, không biết trả lời như thế nào. Trong tình thế cấp bách, tôi đột nhiên có chút hâm mộ Xảo Na thẳng thắn, vì sao tôi không thể biểu đạt những tình cảm chân thật nhất của mình giống như nàng? Tôi vẫn sợ hãi, nhút nhát, muốn tránh né điều gì?

“Nha đầu ngốc.” Xảo Ba kéo Xảo Na đang ép sát tôi ra, “An Vi chính là thê tử của Nguyệt Thần.”

“A! Nàng không phải muội muội của Nguyệt thần sao? Nếu không, vì sao nàng chưa bao giờ hôn Nguyệt thần? Nguyệt thần cũng không hôn nàng? Cách để thể hiện mình là một cặp không phải là cùng nhau môi dán môi sao?” Xảo Na chần động nhìn về phía con báo, xem ra con báo đã bị nàng làm cho hoảng sợ, chui vào trong lòng tôi.

“Bọn họ là những người ở trên mặt trăng, thói quen chắc chắn không giống với chúng ta, đúng không An Vi?” Xảo Tinh kiên nhẫn giải thích cho Xảo Na.

Xảo Na quay đầu nhìn tôi, tôi lúng túng gật gật đầu, đáy lòng nhẹ nhàng thở ra. Xảo Na có chút thất vọng, không đến một phút lại rẽ mây nhìn trời, “An Vi, thì ra tỷ chính là thê tử của Nguyệt thần à? Tốt quá! Tỷ cùng Nguyệt thần đứng ở một chỗ thật sự đẹp đôi lắm. Giống như ánh trăng cùng áng mây.”

Cầm được thì cũng buông được, tính cách hào sảng như vậy, làm cho người ta không thể không yêu thích. Tôi thật sự rất hâm mộ nàng.

Mọi người sau khi ăn tối sẽ trở về phòng. Tôi đứng ở trước cửa phòng do dự một chút, cuối cùng cũng tìm được một chút dũng khí, kiễng mũi chân nhẹ nhàng đặt môi chạm vào môi con báo, rồi quay đầu đẩy cửa vào trong phòng, nhanh chóng trốn chạy. Tôi cũng không rõ bản thân mình đến tột cùng đang sợ hãi điều gì.

Sau khi bỏ mặc hần bên ngoài, tôi quay đầu lại vẫn không thấy hần tiến vào, đột nhiên có chút bất an, vội vàng đi ra ngoài cửa, thấy hần vẫn đứng cạnh cửa như cũ, ánh mắt trong suốt có chút mờ mịt. Mặt tôi hơi nóng lên, kéo tay hần hỏi hần: “Chúng ta đi vào đi?”

Đôi mắt phượng thật dài nhuộm ánh trăng sáng trên cao, như nước trà nhẹ nhàng chậm rãi chảy xuôi trên người tôi. Hần mặc quần áo bình thường của Nguyệt Vọng tộc, áo trắng có hoa văn, phần dưới thân là quần vải thô, mái tóc màu bạc thắt tùy ý phía sau, vài sợi tóc phân tán ở trong gió đêm, phất phơ qua hay má tôi. Tôi đột nhiên phát hiện, cho dù là một bộ quần áo bình thường mặc trên người hần cũng không thể che giấu nổi sự ung dung tinh tế, mặc dù tâm trí hần như trẻ nhỏ, nhưng giờ tay nhắc chân vẫn rất tao nhã cao quý như cũ. Khó trách Xảo Na thích hần, hôm nay tôi mới hiểu được vì sao các cô nương trong tộc vào lúc nhìn thấy hần thì trong mắt sẽ hiện lên ánh sáng rạng rỡ.

Hần, vẫn mang theo hào quang; mà tôi, cũng vẫn ngốc nghếch.

Hần kéo tay tôi qua, nhẹ nhàng đặt lên môi mình, tay kia thì xoa môi tôi, vuốt ve liên tục, nhìn tôi cười. Trong phút chốc, nỗi mơ hồ của tôi như một chiếc lông chim từ từ chạm xuống đất. Tôi nghĩ, tôi đã biết vừa này bản thân mình sợ điều gì rồi, tôi sợ hần sẽ né tránh, sợ hần sẽ thấy khó chịu...

Ngay sau đó, tôi thấy khuôn mặt hần gần trong gang tấc, một đôi môi mát lạnh mềm mại mang theo hương thơm của đêm đặt lên môi tôi... Rất lâu sau đó...

Hoa nở nửa đóa, rượu chuốc say chuech choáng...

Thời điểm hần buông ra, đột nhiên có một ý niệm xẹt qua đầu tôi như tia chớp, rất nhanh đến nỗi tôi không thể bắt kịp.

Tựa như hôm nay, lúc hất nước bên dòng suối tôi đã làm cho hần phát hiện bản thân chiếm được ưu thế. Ban đêm hần không chịu ngủ ngoan, phải ôm chặt tôi vào trong ngực mới bằng lòng im lặng đi vào giấc ngủ. Nhìn bản thân bị hần coi như gối ôm của trẻ con ôm vào trong ngực, tôi hơi có chút bất đắc dĩ.

Ngày hôm sau, lúc tôi tỉnh lại thấy có chút mờ mịt, cái trán hơi quặn đau, muốn đứng dậy lại phát hiện mình không có tí sức lực nào. Con báo đã tỉnh lại từ trước, tựa như chờ tôi mở mắt đã lâu, ánh mắt ngập của hần nhìn tôi giống như một con mèo nhỏ xin ăn. Tôi không khỏi bật cười, hần dùng tay xoa lúm đồng tiền của tôi, gọi tôi: “An...”

Tôi trợn tròn mắt, thấy âm cuối biến mất bên khóe môi. Hần nhẹ nhàng mút mút môi của tôi, trong mắt có tia tinh thể xẹt qua, giống như phát hiện ra một loại đồ ăn ngon. Hần lại cúi đầu mút mút, sau đó rời môi của tôi ra, biểu tình như một con mèo con ăn no, chỉ còn thiếu nước kêu to “Meo meo, meo meo”. Tôi có chút dở khóc dở cười.

Có lẽ, đối với hần, đây chỉ là một trò chơi mới lạ vừa được phát hiện, tâm trí hần nhận định trò chơi này cũng giống như hất nước, viết chữ. Chỉ là tâm tính muốn tìm kiếm cái lạ mà thôi.

Nhưng mà, đối với tôi, đó là...

Tôi kéo tay hần, có chút khổ sở, “Vì sao cuối cùng ta cũng trông thấy phía đối diện bên kia, chàng lại nhớ tới điểm xuất phát?”

Hần ôm tôi, chốc lát sau lại buông tôi ra. Hần nhíu mày lại, phẩy phẩy tay, “Nóng.” Trời ạ! Hần lại nói được một từ, tôi vui vẻ nâng má hần lên hôn một cái. Không ngờ lại phát hiện đầu ngón tay chuyển sang hồng nhạt, từ nhĩ đến lớn, những lúc tôi bị sốt nóng rực, ngón tay sẽ chuyển màu hồng nhạt. Tôi nghĩ có lẽ hôm qua không kịp thời thay quần áo ẩm ướt ra nên phát sốt. Tôi sốt ruột sờ sờ trán con báo, hi vọng hần không bị sốt. Rất may, nhiệt độ cơ thể của hần hình như lạnh hơn so với tôi.

Con báo ngồi dậy, túm túm tóc tôi, tựa như biểu đạt ý bất mãn với tôi. Tôi miễn cưỡng khởi động thân thể, muốn dẫn hần đi đến phòng bếp, nấu cháo cho hần. Nhưng vừa mới bước một bước, trời đất bỗng dừng chao đảo quay cuồng...

“An An...” Bên tai tựa như có một tiếng kêu gọi hoảng hốt. Tôi mơ mẩn tỉnh lại, chỉ thấy con báo ngồi ở đầu giường, cầm tay tôi, vẻ mặt lo sợ nhìn tôi, miệng không ngừng kêu tên của tôi. Xảo Na bước lên, trên mặt hiện vẻ lo lắng cùng khó hiểu... Hưng phấn ? “An Vi, tỷ tỉnh rồi à?” Một bên vẫy tay gọi lang trung, “A thúc, thúc mau tới đây đi!”

Lang trung mỉm cười bắt mạch cho tôi, tôi nói với ông, “Không có gì đáng ngại, chỉ là phát sốt thôi.”

Ông ấy gật gật đầu, sau đó lại lắc đầu, vỗ vỗ lưng tôi, quay đầu dùng ngôn ngữ Nguyệt Vọng tộc nói một câu với con báo. Con báo tất nhiên nghe không hiểu, vẻ mặt mờ mịt nhìn hần, lang trung cười, giơ ngón tay cái lên, vỗ vỗ bờ vai của hần, lặp lại lời nói vừa rồi. Ông ấy để lại một bát thuốc, hưng phấn không thôi dẫn Xảo Na đi ra cửa, trước khi đi con cẩn thận khép cửa lại.

Tôi xiết chặt lòng bàn tay, càng nắm càng chặt, móng tay sắc nhọn đâm thật sâu vào bàn tay, hiện lên vài tia máu tươi cũng không biết...

64. Chương 58

CHƯƠNG 58 : TRÚC TÁO YÊN KHINH HƯƠNG BẤT BIẾN (KHÓI BẾP TRÚC DỊU HƯƠNG KHÔNG THAY ĐỔI)

EDIT: LÂM LINH

Trong rừng, gió sớm mang theo hương cỏ cây ẩm ướt phẩy nhẹ qua cánh mũi. Lá xanh sáng bóng không đỡ nổi giọt sương tròn đầy, đành để mặc viên ngọc xinh đẹp chảy xuống. Có con chim bắt đầu vẫy đôi cánh liên tục nhẹ nhàng chao lượn trên biển xanh sóng bạc.

Một thảm hoa màu vàng lác lác như thủy triều từ đỉnh núi đổ xuống, phủ kín nửa sườn núi. Con báo đứng bên cạnh tôi, ánh mắt vui sướng dừng lại ở trên một cánh hoa màu vàng mỏng như lông ngỗng, trên đó có một con bướm màu tím đang đậu, mở rộng hai cánh bướm, nóng lòng muốn bay đi.

Mà tôi, xuyên qua tầng tầng lớp lớp những đóa hoa, đem ánh mắt dừng lại một bông hoa gục xuống, trên cây lá xanh non mơn mớn.

Hoa Phỉ từng nói: “Rau sam có vị chua, hơi đắng, tính mát, có tác dụng thanh nhiệt giải độc”. Hần còn nói: “Ăn nhiều loại rau này, lợi tràng hoạt thai”

Lợi tràng hoạt thai... á?

Tại vì sao tôi công mọi người liên tục mấy ngày nhưng cũng không có đến nửa phần hiệu quả? Vì sao? Vì sao lại để cơ thể tôi bách độc bất xâm ?

Bên eo phải không có gì ngoài những xiềng xích của vô số đóa hoa tuyết kéo tôi xuống vực sâu tuyệt vọng. Tại hoàng cung Tuyết Vực kia, khi đôi mắt tím biếc của tên yêu ma ấy dừng lại trên người tôi một khắc, tôi đã biết mình khó có thể trở về mà vẫn vẹn nguyên, nhưng cũng không dự đoán được mình lại bị cưỡng ép mang huyết mạch của tên yêu ma độc ác kia... (*mồ hôi ròng ròng* Đoạn này khó quá, edit bừa :(()

Tử Hạ Phiêu Tuyết! ...

Ngày ấy say rượu...

Tôi đứng trên đỉnh núi gió thổi lồng lộng, dưới chân là khe vực sâu hun hút. Các cô nương, chàng trai Nguyệt Vọng Tộc đang bận rộn thu thập lá trà, bài hát trà to rõ động lòng người hòa cùng lời hát đối, giọng nam nhiệt tình không bị ngăn cản, giọng nữ thanh thúy dễ nghe, kéo dài miên man như muốn gửi cho người thương những ý nghĩ về tình yêu xinh đẹp.

Tựa như, mọi thứ tốt đẹp đều cách tôi rất xa, rất xa...

Tôi tiến lên phía trước từng bước một.

Đột nhiên, phía sau có một lực đạo mạnh mẽ đem tôi quay trở về, tôi ngã vào một lồng ngực phập phồng. Con nhìn chăm chăm vào tôi, đôi mắt phượng lộ vẻ sợ hãi sâu sắc, tay siết chặt lấy lưng tôi, không kiềm chế được mà hơi run rẩy. Tựa như động tác nguy hiểm vừa rồi của tôi đã khiến hắn nhớ lại cảnh tượng kinh hãi nào đó trong quá khứ, mãnh liệt bất an.

“An... An... An...” Hắn thất thần lặp lại mãi một từ, càng ôm tôi chặt hơn, thật sâu trong đôi mắt dường như e ngại làm tôi đau. Tôi bối rối xoa mặt hắn: “Không sợ, không sợ, ta ở đây rồi, ta ở đây rồi.” Mặc kệ đến lời an ủi nhẹ nhàng của tôi, hắn vẫn không kiềm chế được mà run rẩy như cũ, ánh mắt không có tiêu điểm dừng lại trên hư không, giống như đang thấy một màn gió tanh mưa máu, cực kì khủng hoảng, yếu ớt bất lực.

Tôi khiển trách chính mình thật nặng, ôm đầu hắn vào lòng mình, mềm giọng trấn an hắn: “Không sợ không sợ, là ta không tốt, là ta không tốt, không phải ta muốn nhảy xuống đâu, ta chỉ là muốn đến gần để nghe rõ xem bọn họ hát cái gì. Về sau ta sẽ không bao giờ như vậy nữa được không? Đừng sợ, con báo. Chàng xem, ta hiện tại vẫn bình an mà, ta vĩnh viễn sẽ không rời khỏi chàng, vĩnh viễn ở cạnh chàng, được không?”

Hắn lại như bị kinh sợ quá mức, hoàn toàn không vì hai ba câu nói của tôi mà có thể bình tĩnh trở lại, thất thần mím môi, sắc mặt tái nhợt, mắt vẫn tia máu.

Tôi đau lòng hôn lên trán hắn, nhẹ nhàng ôm hắn lay lay, ghé vào lỗ tai hắn hát một bài hát an thần. Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, đến tận lúc hắn hồ hấp bình thường trở lại, tia máu trong mắt cũng chậm rãi biến mất.

Ban đêm hấn ngủ cực không an ổn, chỉ cần tôi vừa động dậy một chút, hấn sẽ lập tức mở to mắt. Tôi nắm chặt tay hấn, đưa hấn vào giấc ngủ. Hấn cau mày, mí mắt đang nhắm cứ nhảy lên, hình như đang gặp ác mộng. Tôi tựa vào trong lòng hấn, truyền hơi ấm cơ thể cho hấn, mới làm ày hấn dần dần dần ra.

Ngày hôm sau tỉnh lại, hấn lại khôi phục ánh mắt trẻ thơ trong sáng, hướng về phía tôi cười yếu ớt, giống như chưa từng có ngày hôm qua kinh sợ cùng khủng hoảng. Quả nhiên giống như một đứa trẻ, cảm xúc tới cũng nhanh mà cũng nhanh. Chỉ cần ngủ một giấc, chuyện to lớn đến đâu cũng đều có thể quên đi hết. Vẫn làm một đứa trẻ hạnh phúc vui vẻ. Toàn bộ thế giới ở trong mắt hấn đều tràn ngập mới mẻ, hòa thuận vui vẻ, một ngọn cỏ một đóa hoa một con chim... Tất cả những thứ này đều có thể khiến đứa nhỏ như hấn vui mừng một chút, mỗi ngày đều có một thứ mới mẻ đang chờ hấn khám phá.

Hấn thưởng thức hai má của tôi, đem mặt tôi xoa tới xoa lui, lại tựa như loay hoay thế nào cũng không làm hấn vừa lòng với độ cong của khuôn mặt. Hấn có chút không kiên nhẫn dứt bỏ tay của tôi, đem lực chú ý chuyển dời đến trên đám hoa hoa cỏ cỏ, không chút thương hương tiếc ngọc nào nhổ mộ gốc cỏ đuôi chó đang lác lác đón gió, hấn kéo tay của tôi qua, đem cây cỏ đặt ở lòng bàn tay tôi, cái đuôi cỏ lông xù nhất thời xuyên qua một cái khiến tôi giật mình, tôi bị ngứa nên vội rút tay về, nhưng hấn tựa như phát hiện ra châu lục mới, nổi lên một chút hứng thú, một bàn tay tím tay đang rút lại của tôi không cho lùi về, tay kia thì cầm cỏ đuôi chó di nhẹ trên lòng bàn tay tôi một lần rồi lại một lần, đó là điểm yếu của cơ thể tôi, khiến tôi không kiềm chế được mà không ngừng cười to, liên tục xin tha: “Buông ra nhanh lên, mau... Haha... Mau buông ra... Ta...”

Thẳng đến khi tôi cười đến toàn thân xụi lơ, bụng đau quắn lại, hấn mới thôi không tra tấn tôi nữa, đem tôi ông vào trong lòng. Vì cười to nên tôi không còn chút sức lực nào, tần suất hô hấp cũng hỗn loạn, tôi hỗn hển thở dồn dập, hấp thu dưỡng khí. Giây tiếp theo lại bị một bờ môi mỏng ấm áp ngậm vào, có vẻ như sau đêm đó hấn đã yêu thích cái trò chơi hôn môi này, chỉ cần có cơ hội liền hôn đôi môi của tôi, vừa hút vừa mút, giống như đang thưởng thức một loại trái cây tuyệt ngon.

Tôi nhắm mắt lại, tận hưởng cơn gió mềm mại này...

Xa xa trên sườn núi truyền đến một đợt tiếng hát hái trà du dương...

“An An, An An”. Con báo hình như bị tiếng hát kia hấp dẫn, buông môi, vui vẻ lôi kéo tôi, muốn đi tìm nơi phát ra tiếng hát ấy.

Tôi nhìn lúm đồng tiền của hấn, có chút thất thần, không biết bản thân mình còn có thể hưởng thụ nụ cười tươi đẹp không nhiễm bụi trần này bao lâu nữa. Tuy rằng hấn đã không còn là người đàn ông yêu tôi lúc xưa, nhưng hấn bây giờ dựa vào tôi như vậy, quá quan tâm tin tưởng tôi, cùng tôi như hình với bóng, cũng làm cho tôi cảm thấy vui vẻ mà thỏa mãn. Nhưng chờ đến một ngày tâm trí hấn hoàn toàn khôi phục, nói không chừng hấn đến một cái liếc mắt về phía tôi cũng cảm thấy khinh thường... Hoàng hậu của hấn lại thất thân vì Yêu vương quốc, một nữ tử mang huyết mạch của kẻ địch quốc... Khi đó, hấn phải đối đãi với tôi như thế nào? Xử trí tôi như thế nào? Tôi ngay cả dũng khí tưởng tượng đến cũng không có.

Loạn thế phân tranh đã hủy hoại tôi thành từng mảnh nhỏ... Cũng không thể làm cho tôi giống hấn, trở thành một đứa trẻ không lo nghĩ, tại đây vụng trộm có một khoảng thời gian vui vẻ ngắn ngủi? Yêu cầu của tôi không nhiều lắm, chỉ cần như vậy mấy chục ngày, có lẽ hơn mười ngày hoặc thậm chí chỉ cần vài ngày cũng được, dứt bỏ mọi ưu phiền phức tạp, không màng thế sự, cùng hấn cầm tay nhau lội suối, sông vai hái trà, để tôi vì hấn mà nấu canh, canh củi khâu quần áo.

Tôi trốn ở trong vỏ bọc của mình, cùng với con báo, và hạnh phúc...

Con báo nắm tay của tôi ở, trong không gian phẳng phất hương trà thanh nhã, hấn muốn tìm tiếng hát vừa rồi, tôi chạy theo phía sau hấn. Gió thổi trang sức bạc trên đầu tôi, phát ra tiếng kêu tinh tang, vạt áo hai người ở trong gió bay lên cao cỡ nửa cây chè, mang xuống vài lá trà xanh biếc tỏa sáng, phiến lá bay múa theo luồng không khí khi chúng tôi chạy nhảy.

Một góc xiêm y màu đỏ nhô ra, giữa một rừng lá xanh biếc hết sức bắt mắt, có vẻ như là người vừa mới cất tiếng hát, không biết sẽ là ai nhỉ? Các cô nương trong tộc hơn nửa đều thích quần áo nhiều màu sắc, duy chỉ có Thu Tử tỷ tỷ thích mặc quần áo một màu, có lẽ sẽ là nàng. Tôi giờ ngón trở lên đặt trên môi, làm

động tác chó có lên tiếng với con báo, rón ra rón rén kéo tay hần vòng qua cây chè kia, muốn xuất hiện đột ngột để hù dọa nàng một chút.

Đến khi đứng dưới bóng mát của bụi cây, lại lúng túng hóa đá ngay tại chỗ...

Một nam tử mặc quần áo Nguyệt Vọng Tộc màu xanh đen đang quay lưng về phía chúng tôi, ôm Thu Tử vào trong ngực, hai người nửa nằm dựa vào cây trà, xiêm y đã cởi được một nửa. Sắc mặt Thu Tử như ánh bình minh, tóc tai có chút hỗn độn, lộ một bên vai, nhắm nửa mắt cùng người yêu trao nhau nụ hôn nồng nhiệt, mà đôi tay kia cũng không kim lòng được mà đặt lên Thu Tử...

Một trận quần bách nóng bừng hiện lên trên hai má tôi, nhân lúc bọn họ còn chưa thấy chúng tôi, tôi quay đầu định kéo con báo rời đi. Nhưng con báo vẫn đang tò mò nhìn chằm chằm vào cảnh tượng hoạt sắc sinh hương trước mắt, hoang mang “A?” một tiếng.

“A!” “Ồi!” Phía sau truyền đến hai tiếng nam nữ đồng thanh hô lên kinh ngạc.

Tôi quýnh lên, cúi đầu lúi kéo con báo chạy trốn vội khỏi hiện trường. Đến tận bây giờ tôi mới biết mình có thể chạy nhanh như vậy, con báo đi theo sau tôi phải dừng lại, thở dốc một chút. Tôi thì càng không cần phải nói, một đợt chạy trốn vừa rồi khiến dạ dày tôi có chút không thoải mái, tôi buông tay con báo ra, dùng hai tay chống đầu gối, cúi nửa người xuống, ho khan dữ dội. Trong dạ dày mơ hồ có một vị chua trào lên cổ họng, cực kì khó chịu.

“An Vi, tỷ làm sao vậy?” Xảo Na buông thùng đựng trà trong tay ra, gào to chạy về phía tôi. Xảo Ba vừa vặn ở gần đó, nhìn tôi tỏ vẻ không đồng ý, lắc lắc đầu: “Người hiện đang có thai, không thể chạy nhanh như vậy được. Lê, người là phu quân của nàng, cũng nên chiều cổ nàng cùng đứa nhỏ trong bụng nhiều hơn” Quay đầu nhìn về phía con báo đang đứng bên cạnh tôi, Xảo Ba cẩn thận dặn dò hần, tựa như đã quên mất rằng con báo đang bị mất trí nhớ. Xảo Ba theo thói quen gọi hần là “Lê”, có lẽ gọi như vậy sẽ dễ dàng hơn.

Ngoài dự đoán của tôi, con báo lại giống như hiểu được lời ông ấy nói, thân thiết đem tôi nâng dậy, tựa vào trong lòng hần, vỗ nhẹ lưng tôi từng chút một, hình như muốn giúp tôi thông khí, làm cho tôi thụ sủng nhược kinh.

65. Chương 59

CHƯƠNG 59 : CÙNG AI ĐỒNG TÚY THẢi HƯƠNG VỀ

EDIT: LÂM LINH

Hôm nay là ngày lễ hái trà cuối cùng, buổi tối sẽ có một lễ kỉ niệm lớn. Lúc chạng vạng từng nhà đều chuyển hết bàn gỗ trong nhà mình ra, xếp sát lại với nhau tạo thành một dãy bàn thật lớn ở giữa viên lâu. Các bà nội trợ khéo tay bày đầy đủ các loại lá trà để làm bánh ngọt cùng đồ ăn, nhất thời khắp nơi đều tràn ngập hương trà. Cuối cùng, một cái chén gỗ lớn được mang lên, Xảo Ba cùng Xảo Tinh mang theo một vạc rượu lên rồi đem trà rượu mát lạnh rót đầy trong đó.

Nam nữ, già trẻ Nguyệt Vọng Tộc cùng giơ chén trà rượu trong tay lên cùng “Hey gọi!” Mọi người một ngụm uống cạn chén rượu, sau đó đều ngồi xuống bắt đầu chia sẻ đồ ăn trên bàn. Vì nguyên nhân sức khỏe, tôi đặc biệt được phép không cần uống rượu. Con báo cũng làm theo mọi người một hơi uống hết rượu, tựa như còn chưa hài lòng, cuối cùng lại nhấp thêm chút rượu. Tôi cười khẽ thay hần lau một ít rượu còn sót trên khóe miệng hần đi, hần như không muốn lãng phí dù chỉ một giọt rượu ngon, vươn đầu lưỡi đảo qua đầu ngón tay của tôi rất nhanh, đem một giọt trà rượu cuối cùng cuốn vào trong miệng. Một trận tê dại từ đầu ngón tay truyền đến khắp toàn thân tôi, tôi có chút không được tự nhiên, rụt tay về.

Sau lượt rượu đầu tiên, Xảo Ba giơ cây đuốc lên đốt dải pháo thật dài, ánh lửa đỏ của pháo cùng niềm vui như nổ rộ khắp nơi, bên trong vô cùng náo nhiệt, mọi người lại nâng rượu hát ca.

Tuy nhiên, một nhóm các cô gái quần áo tuyệt đẹp, tóc cài hoa, thân thể nhỏ nhắn uyển chuyển vừa xuất hiện đã lập tức khiến hấn chú ý. Các cô gái đánh trống, vỗ tay tạo thành một vòng tròn, nhảy múa nhịp nhàng. Cổ chân trần đeo chuông bạc, tiếng chuông丁丁đang theo từng bước nhảy, nghe rất vui tai. Xảo Tinh đến gần tôi giải thích, nói đây là “Khiêu hoa tràng”, lấy múa để kết thân, các thiếu nữ chưa chồng sẽ mượn cơ hội này để thể hiện bản thân mình, khoe giọng hát mềm mại động lòng người cùng thân hình hấp dẫn, để những chàng trai khác đến cầu hôn.

Đang nói một nửa, con báo lại đột nhiên đem tôi một phen kéo vào trong lòng hấn, híp mắt nhìn về phía Xảo Tinh, Xảo Tinh cũng không hiểu ý tứ hành động vừa rồi, hấn xấu hổ vỗ vỗ trán, nói bổ sung: “Tuy nhiên, nữ nhân đã có chồng thì không thể tham gia góp vui được, người phải coi trọng Nguyệt thần”. Tôi cảm kích gật gật đầu với hấn.

Chỉ chốc lát sau, một nhóm chàng trai trẻ tuổi đeo trang sức lông công cũng gia nhập nhóm nhảy, nam thổi kèn, nữ múa điệu Hoa Cổ, xen lẫn nhau, tiết tấu nhịp nhàng, làm người ta hoa cả mắt.

Chậm rãi, các chàng trai đều tản ra, lén lút chen đến sau lưng cô nương mình ngưỡng mộ, nhẹ nhàng bấm ngón út cô gái, hát nói: “Nghe nói đường của tiểu muội rất ngọt, ca muốn ăn đường nhưng không mang tiền”. Cô nương nếu vừa ý chàng trai này thì sẽ trả lời: “Tiểu muội có đường nhưng rất chua, đại ca ăn vào sẽ đau bụng”. Chàng trai lại nói: “Đại ca tưởng mắt nhìn xuyên đường, tiểu muội đường chua nhưng tâm không chua.” Trải qua vài lần “Xin đường”, cô nương sẽ để lại cho chàng trai một câu nói tình cảm: “Đại ca muốn ăn đường của muội, chua làm hỏng răng thì đừng trách cứ.” Sau đó nhấc chân đi đến bên người Xảo Ba, chàng trai liền đuổi theo sát ngay bên cạnh, hai người dặt tay nhau kè vai sát cánh. Như thế đã là kết đôi thành công.

Sau khi tiết mục Khiêu hoa tràng kết thúc, đã có hơn mười đôi nam nữ đứng bên cạnh Xảo Ba. Tuy nhiên vừa rồi Xảo Tinh đã lo lắng dư thừa rồi, con báo chẳng qua là hứng thú bưng bưng quan sát màn nhảy múa chứ không có một chút ý định muốn gia nhập, còn bất chợt gõ nhẹ lên tay của tôi theo tiết tấu. Tôi dựa vào bờ vai của hấn, nhất thời cảm thấy trái tim như cánh bướm bị gió thổi phồng, không mang theo chút tạp chất, giương cao giữa đại dương bao la.

“Tộc của ta lần này được đón khách quý đến nhà, Nguyệt thần cùng Nguyệt nương đã không ngại đường xa đến lễ hội hái trà kết duyên, chúc cho các cặp đôi hạnh phúc mãi mãi.” Xảo Ba cười nhìn về phía tôi cùng con báo, duỗi cánh tay phải, đem tay trái đặt lên trên vai phải, cúi người làm động tác mời. Lòng tôi tràn đầy vui sướng hạ thấp người đáp lễ hấn, được làm người chủ hôn cho họ tôi cũng cảm thấy thập phần vinh hạnh.

Xảo Ba đem một cái chén trúc đặt vào trong tay tôi, trong chén đựng đầy nước suối trong suốt, tôi theo đúng lời Xảo Ba dặn dò, cầm bàn tay con báo đặt vào trong bát, chấm lấy ít nước vẩy vào trán các cặp đôi, chúc phúc bọn họ con cháu nhiều thế hệ như nước suối mãi không dứt, đi tới chỗ Thu Tử cùng người nàng yêu, tôi hận không thể chui xuống đất. Thu Tử cũng xấu hổ đỏ mặt, cười ngại ngùng với tôi, con báo tựa như đã đem chuyện xảy ra buổi chiều vất lên tận chín tầng mây, không có gì khác thường. Cuối cùng, các chàng trai và cô gái cùng nhau ăn miếng bánh ngọt bằng cánh mỗi người cắn một đầu cho đến hết, liền coi như là buổi lễ kết duyên vợ chồng đã chính thức kết thúc.

Nhìn từng đôi tình nhân đã có thể đến với nhau, tự đáy lòng tôi cảm thấy hạnh phúc thay cho họ, muốn dùng tiếng hát bày tỏ rõ niềm vui trước tình cảm tốt đẹp này.

“Bào mã lưu lưu đích sơn thượng

Nhất đoá lưu lưu đích vân yên

Đoan đoan lưu lưu đích chiếu tại

Khang định lưu lưu đích thành yêu

Nguyệt lượng loan loan

Khang định lưu lưu đích thành yêu

Lý gia lưu lưu đích đại tả

Nhân tài lưu lưu đích hảo yêu

Trương gia lưu lưu đích đại ca

Khán thượng lưu lưu đích tha yêu

Nhị lai lưu lưu đích khán thượng

Hội đương lưu lưu đích gia yêu...”

“Đều nói tiếng hát là ngôn ngữ của tâm hồn, người nghe không cần hiểu được ý nghĩa của ca từ, vẫn có thể theo làn điệu hiểu được người ca muốn biểu đạt tâm tình gì. Người của Nguyệt Vọng tộc tuy rằng không hiểu lời hát của tôi, vẫn theo tiếng hát đưa ánh mắt nhẹ nhàng đầy nhu tình nhìn người bạn đời của mình, chậm rãi, một cặp vợ chồng già cũng triu mến dựa sát vào nhau, khe khẽ cười.”

Bên cạnh, con báo nắm chặt eo tôi, tôi nhìn hắn, hát: “Thế gian trượt đi nữ tử, nhân ngư trượt đi cầu a...”

Hắn khẽ mở hàm răng trắng tinh như muốn cắn ánh trăng trong không khí rồi ngậm lấy cổ tôi. Tôi hơi hé môi, chưa kịp nhắm mắt lại thì đầu lưỡi hắn không hề báo trước đã tiến vào, mang theo mùi trà rượu ngọt lành cùng mùi bánh ngọt. Tôi khép hai mắt lại, cảm giác trên môi càng thêm ngọt ngào, tim đập rộn ràng, giống như vừa uống phải một loại rượu thơm ngon nguyên chất, người lâng lâng như say rượu.

Tôi không biết bằng cách nào mà mình có thể trở về phòng, khi tôi ngẩng đầu lên thì đã cùng con báo mất đối mặt ngồi trên giường. Ánh trăng ngoài cửa sổ mờ ảo, tơ lụa phủ trên mặt đất, mái tóc bạc của hắn phát ra ánh sáng lấp lánh đẹp không sao tả xiết. Tôi chìa tay cầm lấy một lọn tóc rồi thổi thổi, những sợi tóc như dòng nước trượt khỏi tay tôi. Hắn nhìn tôi, vài phần ngây thơ, vài phần dụ hoặc, khóe môi hơi hơi nhếch lên, chứa đựng cả gió tháng ba dịu nhẹ, trong đáy mắt in thật sâu hình bóng của tôi...

Vì thế, tôi say, say vào trong màn sóng nước mênh mông kia.

Ngón tay thon dài của hắn hơi chút vụng về kéo vạt áo của tôi ra, hôn khắp người tôi. Tôi cả kinh, thì ra hình ảnh buổi chiều mà hắn vô tình thấy vẫn chưa biến mất, mà khả năng bắt chước của hắn vẫn luôn luôn tốt lắm...

Mềm mại hôn một đường xuống dưới, lại đi qua lưng nhẹ nhàng một chút, khiến tôi thấy bứt rứt, muốn che đi thân thể mình, lại bị hắn bắt được mười đầu ngón tay lại. Hắn cúi đầu xuống dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng mơn trớn thắt lưng của tôi, tựa như muốn an ủi tôi, làm cho sự lo sợ nghi hoặc của tôi dần dần dịu xuống...

Thân thể con người đều mang theo một thứ gọi là “Bản năng”, hắn hôn tôi có vài phần ngốc nghếch vài phần lỗ mãng, nhưng cũng có vài phần thành thạo tiến vào trong. Tôi bám chặt vai hắn kêu lên đau đớn. Âm thanh ấy tựa như càng làm hắn bị mê hoặc, động tác của hắn càng thêm kịch liệt làm cho tôi thở gấp, đỏ mặt xấu hổ nghiêng sang một bên.

Khi tôi bị dòng thác nước chảy xiết đẩy lên đến chỗ cao nhất, trong nháy mắt tôi nghe thấy được một tiếng nỉ non “Vân nhi”, tôi mở hai mắt ra, lại bị dòng nước xiết kia cuốn vào tận sâu bên trong, bị mất phương hướng, chỉ có thể gắt gao ôm lấy hắn, toàn thân run rẩy...

Tất cả mọi thứ đều dần dần yên tĩnh lại trong bóng đêm, hắn ôm chặt tôi trong ngực, hơi thở dốc nặng nề phả sau gáy tôi. Tôi ghé vào trong ngực hắn nghe tiếng tim đập đều đều mà cảm thấy an tâm và bình yên, mơ màng đi vào trong giấc mộng. Tôi nhớ rõ mình mơ hồ hỏi hắn: “Con báo, chàng vừa mới gọi ta là gì?”

Rất lâu sau đó, lâu đến lúc tôi nghĩ đã đến lúc hắn buồn ngủ, hắn nói: “An An, ngủ.” Giọng nói như cành liễu nhẹ nhàng rủ xuống mặt nước lặng yên...

Hắn lại có thể nói thêm một từ nữa. Hắn đã nói “Ngủ”, nhưng mà, vì sao trong lòng tôi lại có cảm giác mất mát đến kì lạ...

66. Chương 60

CHƯƠNG 60 : BÍCH VÂN THIÊN CỘNG SỞ CUNG ĐIỀU

EDIT: LÂM LINH

Cho dù tôi có đem bó lớn bó nhỏ rau sam nuốt chửng vào bụng, cho dù tôi có chạy nhảy hết sức hay bị trúng gió thể nào, thì cái sinh linh bé nhỏ trong cơ thể tôi vẫn vô cùng bướng bỉnh, trốn thật sâu trong bụng tôi mà dần dần lớn lên. Tựa như nó đang cố hướng tới thế giới tốt đẹp tràn ngập ánh sáng mặt trời bên ngoài, khát khao được sống mãnh liệt, tham lam hấp thu từng chút từng chút chất dinh dưỡng một, nhất quyết không chịu rời khỏi cơ thể của tôi.

Không thể đuổi được nó, tôi thật sự vô cùng tức giận và oán hận, cái bụng tôi ngày một lớn dần lên, vừa nhìn đã thất thần nửa ngày.

Lúc con báo ôm lấy tôi vào trong ngực, tôi dựa vào hân, tham lam tận hưởng hơi ấm từ vòng tay hân, nghĩ đến ngày mai, ngày kia... Có lẽ đến một ngày nào đó tôi sẽ không còn có thể được ôm trong vòng tay này nữa. Trong khi đau buồn đang xâm chiếm lấy tâm trí tôi, tôi cảm một lọn tóc trắng tuyết của hân quấn quanh ngón tay mình, cảm thấy vô cùng mềm mại và mượt mà.

Đã có lúc tôi tưởng tượng, chỉ cần một cái chớp mắt là đã đi qua nửa đời còn lại. Mở mắt lần nữa, tôi và hân đều đã là một cặp vợ chồng già chậm chạp, hân không cần để ý tới giang sơn xã tắc, mà tôi cũng không còn bị mắc kẹt trong yêu hận phàm trần nữa. Một mặt trăng rằm tròn trịa, một suối nước trong vắt, một ngôi nhà tranh đơn sơ, một đời một thế, một đôi uyên ương...

Một tầng hơi nước dâng lên đầy mắt, tôi thở dài một hơi, đưa tay đặt vào trong tay hân, mười ngón tay của hân cùng tôi nắm chặt lấy nhau. Tôi nhớ có người đã từng nói, kích thước bàn tay khi nắm chặt lại cũng bằng với trái tim mình. Đối lập với bàn tay nhỏ tái nhợt của tôi, tôi phát hiện tay hân thon dài, to gấp đôi tay tôi. Nếu nắm chặt lại thành nắm đấm thì chắc chắn lớn hơn nhiều so với tôi, như vậy tim của hân so với tôi cũng phải to lớn hơn rất nhiều. Đó là trái tim của một vị đế vương, bên trong chứa sông núi ngàn trùng tuyệt đẹp, chứa nỗi lo lắng về con dân Hương Trạch quốc, có mưu kế sách lược thâm trầm... Có lẽ chỉ có một góc nhỏ dành cho tôi. Trái tim của tôi nhỏ như vậy, nhưng cũng không chỉ chứa mỗi mình hân, vậy thì làm sao có thể bắt hân chỉ có duy nhất tôi? Hân, một ngày nào đó nhất định sẽ phải trở về ngôi vị chí tôn kia, mà tôi, đã không còn tư cách để tiếp tục kề vai sát cánh cùng với hân.

“Con báo, chúng ta đã quên biết mười mấy năm trời nhưng ta lại chưa bao giờ làm được gì cho chàng. Ta từ trước đến giờ chỉ toàn hoài nghi, ghét bỏ chàng, sau này chúng ta lại làm tổn thương nhau, rồi lại mỗi người một nơi, trời nam đất bắc. Quả thật, chàng luôn là người bị tổn thương sâu nặng hơn.” Hân ôm chặt lấy tôi, nhẹ nhàng hôn lên tóc tôi.

“Nhưng mà, không phải việc gì ta làm cũng đều sai, ta đã sinh ra Tử Uyển cho chàng.” Đột nhiên, cánh tay ôm lấy tôi của hân cứng đờ, bóp chặt eo tôi, khiến tôi đau đớn hít một hơi thật sâu. Tôi ngạc nhiên quay lại nhìn hân, ngạc nhiên khi thấy một tia phức tạp lướt qua trong đôi mắt phượng ấy. Tôi ngẩn người, chẳng lẽ hân đã khôi phục lại rồi? Tôi chớp mắt lần nữa rồi lại nhìn vào mắt hân, vẫn là tròng mắt trong suốt như được gột rửa sau mưa, trong suốt đến mức thấy được đáy mắt, như mặt nước tinh khiết, không có chút gì khác thường. Thì ra là... là tôi đã hoa mắt rồi...

Tôi cúi đầu tiếp tục nói: “Tuy rằng thằng bé vừa mới sinh ra đã bị tên Tử Hạ Phiêu Tuyết tráo đổi, đem đến nước hân nuôi dưỡng. Nhưng mà, thằng bé dù sao cũng là cốt nhục thân sinh của chàng. Chẳng phải chàng cũng từng gặp qua thằng bé rồi sao? Thằng bé thật sự tồn tại, là một đứa trẻ rất đáng yêu, khuôn mặt giống chàng như đúc, lại có chút bướng bỉnh. Bộ dạng thằng bé kể với ta rằng chàng đã đánh đòn nó thật có chút ủy khuất, ha ha, chàng làm sao nhẫn tâm đánh nó được? Tên Tử Hạ Phiêu Tuyết đó lòng dạ khó lường, tuy nói từ giờ đến lúc Tử Uyển tròn bảy tuổi, thằng bé vẫn sẽ được an toàn. Nhưng tên yêu nghiệt này không đáng tin chút nào, ta đến cùng vẫn lo lắng một ngày nào đó hân sẽ trở mặt, làm hại Tử Uyển...”

Không biết lần trước sau khi tôi và con báo rơi xuống nước, Hoàn Giác cùng hai người bọn họ đánh nhau, kết quả cuối cùng thế nào... Thân thể Hoàn Giác... hi vọng không có vấn đề gì...

Tôi quay đầu lại, ánh mặt trời ấm áp chiếu lên thân mình, hần cúi người xuống hôn môi tôi. Hai đôi môi chạm nhau trong giây phút, vài phần quen thuộc lẫn khác lạ xẹt qua trong óc của tôi, nhanh đến nỗi không kịp nắm bắt.

Mọi người trong tộc rất nhiệt tình, khi gặp con báo giống hệt đối xử xa lạ như đối với người ngoài, có không ít chàng trai trong tộc đến mới hần cùng đi lên núi săn bắn. Tôi lo lắng tâm trí con báo chưa hoàn toàn khôi phục, đi săn rất nguy hiểm. Nhưng hần lại tựa như rất hứng thú, tôi ngăn cản vài lần không được, cuối cùng cũng đành để cho hần đi. Lần đầu tiên hần lên núi, cả ngày tôi vô cùng lo sợ bất an, ngồi cũng không xong đứng cũng không được, chuyện gì cũng không làm được. Cuối cùng đành lo lắng đứng trước cổng viên lâu, chờ đợi hần trở về.

Khi hần thắng lợi trở về, thân ảnh hần hòa cùng ánh mặt trời chói lòa xuất hiện trong tầm mắt tôi, tôi nghe thấy tiếng trái tim mình thở phào ra một hơi. Hần công trên vai một con linh dương to khỏe, khoái trá vẫy vẫy tay với tôi, trong mắt hiện lên niềm cao ngạo khi vừa thắng lợi, khiến tôi rung động thật sâu. Một giây ấy, tôi biết, mảnh đất yên tĩnh an bình giống như thiên đường này cuối cùng cũng không thể giữ chân được hần.

Sau, hần liền thường xuyên cùng nam nhân trong tộc ra ngoài săn bắn, mà tài năng bắn cung của hần làm ọi người trong đoàn đi săn rất bội phục. Sau khi trở về sẽ có người đem chuyện săn bắn hôm ấy, đặc biệt là tài năng của hần ra kể say sưa một phen. Có thể thấy được, võ công của hần đang từng bước khôi phục. Tôi bởi vì nguyên nhân đặc thù thân thể, gần đây có chút thêm đồ chua, lần trước khi hần trở về có mang một ít mơ theo, khiến tôi ngạc nhiên không thôi. Nhiều lúc ánh mắt và cử chỉ của hần làm tôi có cảm giác vô cùng quen thuộc, cho rằng hần đã hồi phục. Nhưng mỗi khi tôi cẩn thận nghiên cứu lại về mắt hần thì lại không thu hoạch được chút gì. Ngoài tôi ra, đối với những người khác trong tộc, hần rất khó mở miệng nói chuyện, mà đối với tôi hần cũng chỉ nói được vài từ, một câu. Xem ra tâm trí hần vẫn chưa hoàn toàn hồi phục.

Nhưng mà, một ngày nào đó hần nhất định sẽ hồi phục hoàn toàn, Khi đó là ngày chúng tôi phải rời đi. Hần có trách nhiệm đối với quốc gia, tôi không thể vì bản thân mà bắt hần ở lại khe núi này được. Hơn nữa, con của chúng tôi cũng đang chờ hần cứu. Nếu chúng tôi không quay về, sẽ không có người đi giải cứu Tử Uyển, không thể ngăn chặn Tử Hạ Phiêu Tuyết làm tổn thương thẳng bé.

Đợi đến khi con báo đi lên núi săn bắn, tôi liền hỏi Xảo Ba và người trong tộc một chút thông tin, nếu tôi cùng con báo được họ cứu về từ dòng suối, như vậy theo dòng suối đó đi ngược lên nhất định có thể đến sông Phiên Xuyên, trở lại Hương Trạch quốc. Mà Xảo Ba bọn họ trả lời lại làm cho tôi có chút không hiểu, bọn họ đều nói với tôi suối nước này là nước từ trên trời đổ xuống mà thành, tôi tất nhiên không tin câu trả lời ấy. Nhưng mà, sau khi chúng tôi rơi xuống nước, Hương Trạch quốc nhất định đã phái đại đội nhân mã đi tìm, tất nhiên sẽ không bỏ qua các nhánh sông nhỏ, nếu dòng suối này thật sự là một phần của sông Phiên Xuyên, tại sao đến bây giờ, gần một năm trôi qua mà vẫn không có bất kì ai tìm đến nơi này? Chẳng lẽ ngọn nguồn của dòng suối này thật sự đúng như lời Xảo Ba nói, mơ hồ như vậy?

Hôm nay, con báo lại đi ra ngoài tôi cũng có chuyện cần làm, chuẩn bị một ít mơ chua, đi đến dòng suối nhỏ đó, dọc theo dòng suối tính đi tìm tìm đường lối đến tận cùng. Đến tận khi mặt trời chói chang nhô lên cao, tôi còn chưa phát hiện ngọn nguồn của dòng suối này, mới chỉ biết thì ra nó lại dài đến như vậy. Tôi ngậm một quả mơ, tiếp tục đi về phía trước.

Cuối cùng, khi tôi tìm kiếm kiếm, đi xuyên qua một vườn hoa chỗ nước cạn, một trận âm thanh của tiếng nước chảy ào ào truyền vào tai tôi, tôi dựa vào âm thanh ấy tìm được ngọn nguồn phát ra của nó, cuối cùng cũng biết tại sao người Nguyệt Vọng Tộc nói suối Nguyệt Lượng là từ trên trời đổ xuống.

Trước mắt, một thác nước bạc ào ào đổ xuống như rồng trên chín tầng trời, từ vách đá cao vút trong mây mà đổ xuống, tạo thành một hồ nước thật sâu, dọc theo hồ nước có một cái lỗ hồng nho nhỏ, nước trong suốt chảy từ lỗ hồng kia ra ngoài, liền hội tụ lại thành suối Nguyệt Lượng chảy dài. Mà thác nước kia ở tít tận trên cao, mây mù lượn lờ che phủ, không trông thấy đỉnh, phẳng phất như bát đầu từ trên trời đổ xuống. Tôi hoảng sợ, chẳng lẽ tôi cùng con báo đã từ chỗ cao như vậy lao xuống? Nếu thật là như vậy, không chết cũng thật sự rất may mắn, chính là một kì tích...

Nếu muốn đi ra ngoài từ một nơi cao đến như vậy, thật sự khó như lên trời. Tôi thất thần nhìn lớp bọt

nước trắng xóa ào ào đổ xuống, im lặng tự hỏi. Cho đến khi một cánh tay dùng lực kéo thân thể tôi ôm vào trong ngực, tôi mới giật mình tỉnh lại.

Ngẩng đầu liền bắt gặp mắt phượng híp lại của con báo, môi bạc nhếch lên, sắc mặt xanh mét, đôi tay siết chặt lấy tôi. Đây là lần đầu tiên hấn tức giận từ sau khi tỉnh dậy, tôi không khỏi sợ hãi rụt cổ lại. Thời gian như gió thổi, mặt trời đã xuống núi hơn một nửa, sắc trời đã có dấu hiệu tối lại. Tôi chột dạ, tự trách mình không để ý thời gian trôi nhanh đến như vậy. Nhất định hấn trở về viên lâu, phát hiện tôi không có ở đó, liền vội vàng gấp gấp chạy đi tìm tôi.

Giờ phút này, mắt phượng của hấn híp lại, nhìn tôi chăm chăm, thấy vậy tôi vô cùng khản trương. Tôi khó khăn nuốt nước bọt, ngập ngừng nói xin lỗi với hấn: “Thật xin lỗi, không phải ta cố ý đâu. Ta không có để ý đã muộn đến như vậy rồi, ta cam đoan về sau sẽ không thế nữa...” Đúng lúc này dạ dày tôi lại nhẹ nhàng kêu lên mấy tiếng, tốt rồi, sắc mặt con báo chẳng những không dịu lại, mà còn trầm hơn.

“A!” Mặc kệ tiếng hét của tôi, hấn ôm lấy tôi, quay đầu dọc theo suối Nguyệt Lượng trở về. Dọc theo đường đi hấn cũng không thèm liếc mắt nhìn tôi một chút, tôi kéo cổ tay áo hấn, “Con báo, ta có thể tự đi được.” Hiện tại toàn bộ thân thể tôi đều tròn vo, rất nặng, tôi sợ hấn sẽ mệt, hi vọng hấn có thể thả mình xuống đất.

“Đi?” Phảng phất đối với từ này có thù oán thật sâu, mắt phượng sắc bén liếc về phía tôi. Tôi không hiểu, tại sao hấn lại đột nhiên mất hứng như vậy. Nhưng mà nghĩ lại, hiện tại hấn giống như một đứa nhỏ, tính tình sáng nắng chiều mưa cũng không khó hiểu, đành mặc kệ hấn ôm.

Tôi dỗ hấn: “Con báo, ta kể chuyện cười cho chàng nghe được không?” Hấn không để ý tới tôi.

Tôi cười, coi như mình đang dỗ Tử Uyển, “Ngày xưa, có một con sói xám gặp phải một chú dê con, nó nói với dê con: ‘Ta muốn ăn ngươi!’, kết quả chàng đoán thế nào?” Tôi nhìn hấn, hứng trí bừng bừng tiếp tục nói: “Kết quả con sói đó liền ăn dê con.”

Sau đó tôi bắt đầu cười ha ha, hấn vẫn không thèm để ý đến tôi dù chỉ một chút, làm cho tôi từ cười to chuyển thành cười nhỏ, từ cười nhỏ chuyển thành cười gượng, cuối cùng ngoan ngoãn ngậm miệng lại. Tại sao giờ phút này tôi cảm giác mình giống như là bị mất hết tâm trí...

Sau khi trở lại viên lâu, mọi người năm lần bảy lượt cùng nhau đi lên soi xét tôi từ đầu đến chân, quan tâm một hồi, làm cho tôi nhất thời cảm nhận được sự ấm áp của tình cảm gia đình. Xảo Na còn bưng một bát canh chân hươu tới dẫn dõ tôi uống nhanh vào. Tôi nhận lấy bát canh, cảm ơn nàng, nàng lại liên tục khoát tay, nói con hươu này là hôm nay con báo săn được. Cảm giác áy náy trong tôi càng tăng lên, tôi nhìn về phía con báo, hấn đã xoay người rời đi.

Tôi một bên uống canh, một bên nghe Xảo Na ghé vào tai miêu tả bộ dạng con báo sốt ruột như thế nào, sinh động như thật, nàng nói: “Muội chưa từng thấy Nguyệt thần tức giận như vậy, gấp gấp đến như vậy! Cứ như mưa to mùa hè, không đúng, cứ như bão luôn ấy! Bàn ghế đều bị hấn phá hỏng rồi, muội cùng đại ca đều bị dọa đến hoảng sợ...” Tôi vội vàng uống xong canh, để lại Xảo Na đang thao bất tuyệt, chạy ra khỏi cửa đi tìm con báo.

Trong phòng không có, ngoài hành lang cũng không có, cuối cùng, tôi tìm thấy một thân ảnh trắng bạc ở rừng cây nhỏ bên ngoài viên lâu. Nhìn thấy bóng dáng ấy, trái tim tôi nhất thời được lấp đầy, ấm áp.

Tôi đi đến, ôm lấy hấn từ sau lưng, hấn rung mình một chút, tôi đem mặt mình dán sát vào tấm lưng cao to rộng lớn kia, cảm nhận nhiệt độ cơ thể ấm áp xuyên qua lớp vải dệt thô ráp đang cuộn cuộn không ngừng truyền cho tôi, tôi an tâm nhắm mắt lại, “Con báo, là ta không tốt, ta không nên giấu chàng một mình đi ra ngoài, ta không nên khiến chàng lo lắng, chàng đừng tức giận nữa được không? Chàng không biết lúc chàng híp mắt lại rất đáng sợ đâu, trước kia trong cung mọi người vừa thấy chàng híp mắt đã sợ đến mức run lấy bối.” Nói đến chân, chân của tôi cũng có chút đau mỗi, có thể là do đi đường xa, hoặc là bị con báo vác lên người, làm cho bắp chân tôi hơi sưng lên.

Con báo xoay người ôm tôi vào trong ngực, khoe miệng của tôi không kiềm chế được nhếch lên. Tôi kiễng mũi chân, ôm cổ hấn, hôn lên môi hấn, “Con báo...” Tôi nhìn hấn vài phần xúc động.

Hấn cũng nhìn tôi, trong mắt có vài tia sáng trong suốt chuyển động.

Tôi há miệng, cuối cùng cũng không giải thích được, đành bật ra một câu: “Canh hươu ngon lắm.” Sau đó, tôi liền hối hận, tôi cũng không biết bản thân mình vì sao lại nhất gan như vậy.

67. Chương 61

CHƯƠNG 61 : TRIÊU VÂN TÍN VẮNG TRI HÀ XỬ (NGOẢNH MẶT LẠI BIẾT HƯỚNG NƠI NÀO)

EDIT: LÂM LINH

Từ đó về sau, tôi không bao giờ đi lên thượng nguồn của suối Nguyệt Lượng nữa, tôi sợ con báo lo lắng.

Mỗi ngày, ngoài làm một ít việc vặt đơn giản, tôi còn bị người trong tộc ép ăn rất nhiều đồ bổ dưỡng, sau đó lại tản bộ phơi nắng. Nhưng mà, tâm trí tôi vẫn không ngừng suy nghĩ. Nếu chỉ dựa vào sức lực của tôi và con báo thì hoàn toàn không có khả năng vượt qua được thác nước nguy hiểm kia, hơn nữa tôi cũng không biết rõ phía trên đó có gì. Hiện tại quan trọng nhất là phải liên lạc được với thế giới bên ngoài để cầu viện binh, nhưng mà, biết liên lạc với ai? Liên lạc như thế nào?

Chẳng biết vì sao bóng dáng Hoàn Giác lại hiện lên đầu tiên trong tâm trí tôi, tôi vội vàng lắc đầu thật mạnh, gạt bỏ ý nghĩ này.

Tìm đại thần của Hương Trạch quốc? Có vẻ cũng không phù hợp, hiện nay con báo mất tích, nhất định người trong triều còn đang bận nhòm ngó ngôi vị hoàng đế, cạnh tranh khốc liệt. Nếu bọn họ biết con báo vẫn còn sống, sẽ phái người đến, khiến con báo lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm. Hơn nữa, gặp phải kẻ lòng dạ khó lường, bọn họ có thể còn tiêu diệt cả Nguyệt Vọng tộc, khi đó chỉ sợ chính tôi cũng không thể tha thứ cho bản thân mình. Tìm phụ thân? Ý kiến này có vẻ ổn thỏa, nhưng mà tôi không biết liên lạc với ông bằng cách nào...

Đột nhiên, khuôn mặt Hoa Phỉ với hai bên lúm đồng tiền tròn tròn nhất thời hiện ra trong đầu tôi. Đúng rồi! Tìm hắn là tốt nhất! Mặc dù tôi luôn đối xử thiệt thòi với hắn, nhưng mà, lúc này người có thể cứu chúng tôi không ai khác ngoài hắn. Thứ nhất, hắn không hề có quan hệ với những người tranh giành quyền lực kia, thứ hai hắn thông minh như vậy, nhất định sẽ có phương pháp không ai ngờ tới để cứu chúng tôi ra ngoài. Hơn nữa hắn cũng sẽ không làm hại đến Nguyệt Vọng tộc.

Nhưng mà, phải làm sao để liên lạc với hắn đây? Tôi đi đi lại lại mãi ở trong rừng, cuối cùng, ánh mắt tôi dừng lại ở trên mấy chùm quả màu đỏ. Tôi không ngờ tới rằng nơi đây cũng có loại cây này! Tôi nghĩ, ông trời thật không tuyệt đường sống của ai.

Tôi mừng rỡ hái thứ quả thơm ngon này xuống, cẩn thận nhìn xung quanh, hóa ra trong rừng còn rất nhiều cây này. Tôi dùng tay tách một quả ra, đem lớp vỏ mỏng manh đỏ rực như quả cherry đẩy ra, một lớp màng mỏng bao bọc lấy những hạt mầm lộ ra rõ ràng trước mắt. Quả nhiên, là cà phê!

Tôi quyết định nhờ Xảo Tinh giúp sức tìm cho vài con chim diều có khứu giác nhạy bén, bắt đầu bắt tay vào thực hiện kế hoạch của mình.

Mỗi ngày, tôi đều cho hai con chim ăn hạt cà phê, và sau đó xay nhuyễn cà phê, nấu lên, hương thơm lan tỏa khắp nơi. Dần dần, chúng bắt đầu thích ứng với mùi thơm này và có phản ứng với nó. Tôi đang muốn huấn luyện hai chú chim diều này mỗi khi ngửi thấy mùi cà phê sẽ có thể định vị chính xác nơi tỏa ra và bay đến đó.

Thiên hạ này nơi nào là nhiều cà phê nhất? Nơi nào đậm mùi cà phê nhất? Tất nhiên là Tiêu Sơn, địa bàn của Ngũ Độc giáo. Nếu không có chuyện gì xảy ra, những con chim được huấn luyện này nhất định có thể hoàn thành tốt nhiệm vụ, tìm được ra nơi đó.

Người Vọng Nguyệt tộc chưa bao giờ có chút tò mò về việc tôi nuôi chim chóc, mà lại vô cùng hứng thú với loại hạt cà phê bọn họ lần đầu nhìn thấy. Bọn trẻ ngày nào cũng vây quanh tôi, bắt tôi pha cà phê cho chúng uống. Tôi thoải mái đáp ứng bọn nhỏ, dạy bọn nhỏ phải phơi hạt cà phê như thế nào, xay nhuyễn

như thế nào, pha cà phê ra sao. Cuối cùng, tất cả các gia đình mỗi buổi sáng sớm đều sẽ pha một bình cà phê. Cảm giác khi chia sẻ với mọi người những thứ có ích thật sự rất tuyệt vời.

Nhưng tôi cũng không đem kế hoạch của mình nói cho con báo, không biết vì sao, tôi cảm thấy nếu nói ra thì hẳn chắc chắn sẽ lo lắng. Nhưng mà hẳn vẫn là một người thông minh, hình như đã nhận ra tôi muốn làm gì, hiện tại số lần cùng nam tử Nguyệt Vọng tộc đi săn bắn ngày càng ít, cơ hồ mỗi ngày đều ở cạnh tôi như hình với bóng. Nhìn hẳn bất an như thế, tôi rất đau lòng, mỗi khi có cơ hội đều ngoan ngoãn nằm trong lòng hẳn cùng phơi nắng, hi vọng có thể xoa dịu cảm giác bất an của hẳn.

Trải qua một khoảng thời gian huấn luyện, tôi tin tưởng hai con chim này trên cơ bản đã có thể đảm nhận nhiệm vụ, liền tìm một mảnh vải dệt, xé ra thành hai mảnh nhỏ, dùng chỉ kim tuyến khâu ở mặt trên hai chữ “Quế” và “Viên”. Sau đó tôi cuộn hai miếng vải này lại, buộc ở chân chim, rồi thả chúng bay lên trời, hi vọng chúng có thể tìm được Hoa Phỉ và dẫn hẳn đến đây. Sở dĩ tôi dùng đến hai con chim là để đề phòng lỡ như một trong hai con gặp chuyện trên đường đi hoặc là bị loài chim khác tấn công mà không thể hoàn thành nhiệm vụ.

Sau khi thả hai chú chim, tâm tình của tôi đột nhiên trở nên rất mâu thuẫn phức tạp, vừa hi vọng chúng có thể hoàn thành nhiệm vụ, lại sợ hãi rằng một khi tôi và con báo rời khỏi đây, sẽ phải đối mặt với rất nhiều nguy hiểm. Khoảnh khắc cho chúng cất cánh lên trời cao, tôi bỗng nhiên có cảm giác mất mát.

Nhưng mà, một tháng trôi qua, tôi không có chút tin tức nào về hai con chim đó, chúng giống như đá chìm đáy biển. Chẳng lẽ chúng nó không thể đến được Tiêu Sơn? Có vài phần thất vọng, vài phần mừng thầm.

Tôi lại nhờ Xảo Tinh tìm cho hai chú chim mới, muốn từ từ huấn luyện lại từ đầu. Thái độ của con báo đối với hai con chim này có thể nói là đối địch cực kỳ ác liệt, mỗi lần thấy chúng nó đều trừng mắt giận giữ. Có vài lần hẳn bị tôi phát hiện khi đang định thả chúng đi, bởi tôi luôn xuất hiện mà không báo trước.

Thật sự là tính trẻ con, nghĩ đến đây, tôi không khỏi lắc đầu cười cười. Đạo gần đây tôi chỉ cần cử động một chút đã cảm thấy đau thắt lưng. Tôi bê đồng cà phê ra phơi dưới ánh sáng mặt trời, sau đó quay đầu đi vào trong nhà, lúc đi ngang qua phòng bếp chợt ngửi thấy một mùi hương lạ lùng.

Vừa mới nhìn vào, tôi đã giật nảy cả mình.

Chỉ thấy con báo đang đứng bên bếp, tay cầm thìa, tạp dề xanh đỏ quấn quanh người, cầm một cái bát to đựng thứ gì đó...

Giờ phút này trong đầu tôi chỉ có duy nhất một ý niệm là vô cùng tiếc hận tại sao nơi này không có máy ảnh. Một vị hoàng đế xuống bếp, cảnh tượng trăm năm khó gặp đến nhường nào!

Hình như cảm nhận được sự xuất hiện của tôi, hẳn quay đầu lại, lúc đối diện với tầm mắt của tôi đột nhiên có chút chột dạ. Tôi đi vào, tò mò hỏi hẳn: “Đang nấu cái gì thế?”

Hẳn lại vội vàng giấu bát đi không cho tôi xem, ấn tôi ngồi xuống ghế, đem một bát canh nhỏ đến trước mặt tôi, “An An.” Hẳn giúi thìa vào tay tôi, ý bảo tôi ăn canh. Nhìn hẳn bị khói bếp củi hun đến đen xì mặt và tạp dề, tôi đột nhiên vô cùng xúc động.

Dưới ánh mắt chờ đợi của hẳn, tôi lấy thìa múc một ngụm canh, thổi thổi cho bớt nóng rồi uống cạn.

Sau đó, tôi lại càng muốn khóc hơn...

Tôi thật sự không biết hình dung hương vị kia như thế nào, mặn. ngọt, chua, cay, đắng, ngũ vị đều đủ, hơn nữa còn đem sự đặc biệt của loại súp này phát huy đến cực hạn, tạo thành một trận nóng ran xông thẳng vào trong dạ dày của tôi.

Quả nhiên, đồ ăn của hoàng đế nấu, cũng mang một hương vị trăm năm khó gặp...

Nhưng mà, hẳn lại vì tôi mà xuống bếp, tôi làm sao có thể để hẳn mất hứng, đành phải nén cảm giác khó chịu, giơ ngón tay cái lên liên tục khen hẳn, “Cực kỳ ngon, cực kỳ ngon!”

Về mặt như một đồ đệ chờ sự phụ nhận xét của hẳn dần dần dịu lại, còn thêm vài phần đắc ý. Hẳn vui vẻ nhận lấy bát của tôi, còn muốn cho tôi thêm một bát nữa. Tôi sợ tới mức nhảy dựng lên, vội vàng ngăn

hắn lại, vô tình nhìn thấy cuối góc bếp chồng chất đầy lông chim. Màu sắc của đám lông đó trông rất quen mắt, hình như đã từng gặp qua ở đâu rồi...

Sau đó, mặt của tôi trở nên xám ngoét...

Con báo nhìn theo tôi, phát hiện tôi đang nhìn về đám lông chim, vội vàng đặt bát xuống, chạy lên muốn tiêu hủy chứng cứ phạm tội. Tôi nghĩ sắc mặt của mình lúc này chắc chắn rất không tốt...

Tôi vừa mới rời đi không lâu, hắn vậy mà đã đem con chim tôi vất vả huấn luyện nấu thành canh! Tôi dở khóc dở cười...

Lúc này, từ ngoài cửa sổ đột nhiên xuất hiện một bóng màu lục lao thẳng vào trong lòng tôi, con báo nhanh nhẹn kéo tôi tránh sang một bên.

“Quê Lang! —— Ta biết chàng nhất định sẽ không bỏ mặc gia đình, vợ con chúng ra một nhà già trẻ ở lại mà! Đến đây, để ta dẫn chàng về Tiên giới nào!” Người này vừa nói vừa ra sức kéo tôi đi.

“Hoa Phi, người có thể đừng khiến người khác kinh hãi mỗi khi xuất hiện nữa có được không?” Thấy rõ bóng màu xanh lá kia, ngoài mừng rỡ ra tôi chẳng thể có thêm cảm giác nào nữa.

“Viên muội, lời này phải để ta nói mới đúng. Cái quả bóng tròn vo trên bụng nàng là cái gì? Còn nữa, kẻ đang dùng móng vuốt kéo tay nàng kia là ai?” Hoa Phi trừng mắt, dùng tay xoa xoa bụng của tôi.

“Làm càn!” Tay phải tôi bị một lực đạo mạnh mẽ lôi kéo, con báo ôm cả người tôi vào trong lòng hắn.

Hắn có thể nói thêm được một từ hoàn chỉnh rồi! Tôi mừng rỡ ngẩng đầu nhìn, lại thấy mắt phượng của hắn híp lại, hàn quang trút xuống, cảm giác lạnh lẽo tỏa ra bốn phía. Tôi cầm tay hắn trấn an, giới thiệu với hắn: “Đây là Hoa Phi, không phải là người xấu. Hắn là Ngũ Độc giáo, chắc, hiện tại đã đổi thành Giáo chủ Bát Bảo giáo. Huyết cục chi độc năm đó của ta là do hắn giải. Lúc chàng gặp nạn ở Tây Lũng, cũng là hắn chăm sóc cho chàng.”

Hoa Phi xắn tay áo lên, “Tên họ Miêu gì đó kia, người cũng không cần phải cảm kích ta, chuyện lấy thân báo đáp đã xưa lắm rồi. Chỉ cần người buông gia viên muội ra là được.” Tôi nghe thấy trong lòng mình một trận khóc thét dữ dội...

68. Chương 62

CHƯƠNG 62 : THIÊN BIÊN KIM CHUỖNG LỘ THÀNH SƯƠNG

EDIT: LÂM LINH

Ngoài dự tính của tôi, con báo thật sự nghe lời tôi, buông tay ra. Tôi bất ngờ, nhìn về phía hắn, liền bắt gặp đôi mắt phượng hẹp dài đang liếc xéo mình, ánh mắt đó... Giống hệt như trước kia, không hề giống người mất hết trí nhớ một chút nào. Tận sâu trong lòng tôi không khỏi run lên, cho dù hiện tại bộ dáng hắn mặc tạp dề rất buồn cười, cho dù mặt hắn bị hun đến đen thui, cho dù hắn cầm trong tay một cái chảo dính đầy dầu mỡ, nhưng mà, chỉ cần một ánh mắt đó, khí thế vương giả hống hách lập tức bao phủ lấy tôi.

Ánh mắt kia rõ ràng đang nói: “Nàng nhìn cái gì, còn không mau ngoan ngoãn trở lại trong lòng ta đi?” ...

Bình thường lá gan của tôi cũng không nhỏ, luôn dịu dàng nhưng rất khó bị bắt nạt. Nhưng không biết vì sao tôi lại đặc biệt sợ hãi hắn. Hắn vừa nhìn tôi một chút, mồ hôi của tôi đã chảy ướt lạnh cả sống lưng, sau đó, đôi chân như không nghe theo sự điều khiển của tôi, ngoan ngoãn bước về phía hắn.

“Long Nhân đồ nhi, sư phụ không quản ngàn dặm xa xôi đến thăm ngươi, ít nhất cũng nên tới bái kiến một chút chứ? Thật là sư môn bất hạnh, sư môn bất hạnh!” Hoa Phi dậm ngực dậm chân, tự hát rồi lại tự xướng.

Tên tiểu tử này vậy mà lại lấy danh phận sư phụ để ép buộc tôi. Tôi đứng ở giữa, vô cùng khó xử...

Đúng lúc này, một vật gì đó xanh mượt mềm mại, phi đến chỗ tôi với tốc độ ánh sáng, bám chặt lấy bả vai tôi. Một thiếu niên bộ dạng hoạt bát thông minh theo sát phía sau bước vào, “Ồ nhi cô nương, Đậu Đỏ rất nhớ tỷ!”

Không cần nhìn, tôi cũng biết con sâu béo múp múp đang bám chặt lấy vai tôi lúc này là Tiểu Lục, không ngờ rằng Đậu Xanh cũng tới đây. Mà phía sau còn có điều khiến tôi giật mình hơn nữa.

Táo Đỏ, Hạt Sen, Ý Dĩ, Cầu Kỷ, Hoa Sinh theo thứ tự lần lượt đập cửa phòng bếp đi vào, tập hợp đầy đủ trước mặt tôi. Đáy lòng tôi trào dâng niềm cảm động, như được gặp lại những người thân thích của mình, tay chân có chút luống cuống, muốn khóc. Tôi không ngờ mình chỉ dùng chim săn diều gửi đi hai chữ đơn giản mà có thể khiến tất cả mọi người đều xuất hiện ở nơi đây...

Về mặt tôi lúc này có lẽ rất hoảng sợ, nhưng cũng vô cùng cảm động. Táo Đỏ tháo thanh kiếm trong tay xuống, đặt lên bàn, “Chúng ta thật sự không chịu được Hoa Phỉ ngày nào cũng viết một bức di chúc rồi đòi tìm cái chết, cho nên đều cùng nhau đến đây.” Nàng vẫn không quen thể hiện cảm xúc thật như cũ, nhìn nàng làm vẻ mặt lãnh đạm, tôi đột nhiên cảm thấy thật ấm áp, kích động ôm chặt lấy nàng. Lúc đầu nàng vô cùng kinh ngạc, cả người cứng ngắc, sau đó vỗ vỗ bả vai của tôi, bình tĩnh lại, trên mặt lộ ra một nụ cười hiếm hoi.

“Quê lang, ta cũng muốn được ôm.” Hoa Phỉ làm nũng, lại gần cọ cọ vào người tôi.

Một lực đạo mạnh mẽ đã nhanh hơn một bước đem tôi lùi lại phía sau. Con báo kéo tay tôi, về mặt tái nhợt, ánh mắt nhìn về nơi nào đó, trong đôi mắt phượng tràn đầy sự chán ghét cùng sợ hãi. Tôi nhìn theo tầm mắt hắn, phát hiện hắn đang nhìn chằm chằm vào Tiểu Lục trên vai tôi. Tiểu Lục cũng mở to đôi mắt tí xiu của nó, cùng con báo trừng đôi mắt to, lườm đôi mắt nhỏ.

Nhìn mặt nạ sắt đá trăm năm khó vỡ cũng có ngày bị sụp đổ của con báo, tôi biết rằng mình là tìm được điểm yếu của một vị Chân Long Thiên Tử.

Hoa Phỉ nhanh mắt nhận ra, giữ giữ tay áo, một đám sâu rơi ra đầy đất, “Viên muối, lại đây, nàng xem tới nay chúng ta nên ăn loại nào? Ta phát hiện khí hậu nơi này thật sự rất tốt. Chúng ta vừa mới đi ngang qua bìa rừng bên ngoài kia, tùy tay phẩy một cái đã thu được nhiều đồ ăn ngon như vậy.”

Con báo giờ phút này đã nhảy dựng lên trên bàn, túm chặt lấy tay tôi, đôi môi nhợt nhạt không chút huyết sắc, sắc mặt xanh mét. Tôi vội vàng đặt Tiểu Lục trên vai mình xuống đất, đứng lên bàn ôm lấy con báo, không ngừng vỗ vỗ lưng trấn an hắn, “Đừng sợ đừng sợ, đám sâu này không cắn người đâu, tiếp xúc nhiều sẽ quen thôi mà, sẽ quen thôi mà.”

Hoa Phỉ nhìn tôi ôm đầu con báo, chu miệng lên, làm bộ đáng thương, chực khóc.

Tôi nói với hắn: “Hắn hiện tại bị mất trí nhớ rồi, người đừng làm loạn nữa, mau đem đám sâu này đi chỗ khác đi.”

“Mất hết trí nhớ?” Hoa Phỉ rung rung đùi, đắc ý sờ sờ chiếc cằm chẳng có lấy một cọng râu của mình, vẻ mặt cao thâm, “Nào nào, lại đây, lão phu bắt mạch cho ngươi.” Hắn vừa nói vừa bắt lấy cổ tay con báo, tôi còn chưa kịp nhìn rõ đã nghe thấy một tiếng “Bốp!” vang lên. Con báo dĩ nhiên muốn tránh xa Hoa Phỉ, còn thuận tay đánh một cái vào mu bàn tay Hoa Phỉ. Khi tôi định thần lại, mu bàn tay Hoa Phỉ đã đỏ bừng cả lên.

Liếc thấy cổ tay áo Hoa Phỉ khê động, tôi vội vàng buông con báo ra, bắt lấy tay áo Hoa Phỉ.

Nếu không cản lại, chẳng biết hắn sẽ thả ra độc vật gì ngoài dự đoán của mọi người nữa, “Ngươi đừng tức giận, hắn không cố ý đâu.”

Sau đó, tôi lại vội vàng trấn an con báo, “Hoa Phỉ chỉ muốn bắt mạch cho chàng thôi, không có ý xấu gì đâu. Y thuật của hắn rất in, là thần y đệ nhất thiên hạ.” Tôi vừa trấn an con báo vừa tăng tốc Hoa Phỉ, hắn thích nhất được người khác khen ngợi y thuật của mình, hi vọng hắn sẽ vui vẻ bỏ qua, không so đo việc con báo đánh mình một cái nữa.

Lông mày con báo dựng thẳng lên, coi bàn gỗ bình thường như Kim Loan điện cai quý, đứng từ trên cao nhìn xuống phía Hoa Phỉ. Tôi không biết nên khóc hay nên cười.

Hoa Phỉ tức giận, trừng mắt nhìn con báo, bất bình thu hồi tay áo lại, hừ một tiếng, “Quả nhiên là có con nào cha nấy, hai cha con nhà người thật đáng ghét giống nhau!”

Không biết trước kia hần đi hoàng cung Tuyết Vực cứu Uyển Tử đã bị tiểu tử bướng bình kia chọc giận thế nào, mà chỉ cần nói đến Uyển Tử hần đã nghiến răng ken két. Tuy rằng tôi thật sự muốn sửa cho hần là “Cha nào con nấy” chứ không phải “Con nào cha nấy”, nhưng mà hần vừa nhận được tin tức đã không ngại đường xa đến cứu tôi, có ý tốt muốn xem bệnh cho con báo lại bị con báo đánh một cái vô cùng oan ức, nên không muốn hần buồn thêm. Tôi dỗ con báo nhảy xuống bàn, rồi cung kính mời hần và Bát Bảo giáo ngồi xuống ghế, đem trà xanh tốt nhất nơi này đến mời họ.

“Mọi người làm cách nào để đến được đây? Nhất định đã chịu không ít khổ sở phải không? Không bị thương chỗ nào chứ?” Tôi thân thiết hỏi.

Ánh mắt Hoa Phỉ lóe sáng, lúm đồng tiền thoát ẩn thoát hiện, “Vì Viên muội, lên trời xuống đất đều có thể, mỗi cái thác nước có đáng là gì.” Đậu Xanh đến bên người tôi, tranh công “Đồ nhi cô nương, lần này đệ nghĩ ra biện pháp đầu tiên! Chúng ta giống như địa long chui xuống đây!”

Địa long? Là giun ấy hả?

Thì ra là vậy! Sao tôi lại không nghĩ ra biện pháp này chứ! Thay đổi góc độ nhìn thì thật ra thấy cũng không khó, chỉ cần có đủ nhân lực và thời gian. Thác nước kia nhất định là do một nhánh của sông Phiên Xuyên tạo thành, sông Phiên Xuyên ở trên cao, suối Nguyệt Lượng ở dưới thấp. Bọn họ đã đào một đường dẫn từ bên bờ sông Phiên Xuyên thông tới chân thác nước này, cuối cùng chỉ cần thoái mái xuyên qua một màn nước là có thể bước vào suối Nguyệt Lượng. Thật làm khó bọn họ quá, trong thời gian ngắn như vậy phải đào đường dẫn tìm tới nơi này.

Quả nhiên, lời Táo Đồ giải thích và suy nghĩ của tôi rất giống nhau.

Tôi cùng mọi người nói chuyện thêm một lúc, qua lời nói, biết được trận chiến trên sông Phiên Xuyên đã làm tình hình giữa ba nước tôi tệ đến trầm trọng, quả thực là trời đất thay đổi sao? con báo vẫn ngồi bên cạnh tôi im lặng nắm tay tôi, ánh mắt trong suốt thấy đáy, không biết đoạn đối thoại đó có thể đánh thức những kí ức đang ngủ quên của hần hay không.

“Này!” Xảo Na mở cửa, thò đầu vào thăm dò, vừa nhìn thấy mọi người trong phòng liền hoảng sợ lùi về phía sau, mơ mơ màng màng quay người bỏ đi, mới đi được hai bước lại quay lại, “A! Không phải muội đến nhầm nơi đây chứ? An Vi, những người này là...?” Xảo Na kéo tay tôi, vừa ngơ ngác vừa tò mò.

Tôi cười vỗ vỗ mặt của nàng, “Họ đều là bằng hữu của ta.” Tôi giới thiệu mọi người trong Bát Bảo giáo với nàng, “Lần này có lẽ sẽ phải quấy rầy mọi người vài ngày, trong lâu còn phòng trống nào không?”

“Oa! Đây là lần đầu tiên muội thấy nhiều người từ cung trăng đến như vậy đấy. Mọi người có thể gọi ta là Xảo Na.” Xảo Na nhiệt tình chào hỏi bọn họ, bản tính hiếu khách làm ọi người rất hứng khởi, “Viên lâu còn rất nhiều phòng trống, tất nhiên là đủ rồi.”

Mấy người Hoa Phỉ nhìn chằm chằm này, vẻ mặt mờ mịt, tôi mới nhớ là họ không hiểu Xảo Na đang nói gì, vội vờ phiên dịch cho bọn họ.

Hoa Phỉ nghe xong, ngạo mạn lắc đầu, “Chúng ta không phải là người đến từ mặt trăng, chúng ta là thần tiên, là người của Thiên giới.” Có đôi khi tôi thật sự không chịu nổi hần...

Xảo Ba thấy nhiều người xuất hiện như vậy cũng rất ngạc nhiên, tôi giải thích với ông rằng nhóm người Hoa Phỉ đến để đưa tôi rời đi, sẽ không quấy rầy đến cuộc sống của mọi người ở đây. Người Nguyệt Vọng tộc nghe thấy hai chữ “rời đi”, trên mặt lập tức hiện lên vẻ lưu luyến, không nỡ rời. Con báo nắm tay tôi, rất chặt.

Vào lúc chạng vạng, Đậu Xanh mang theo một khúc san hô tươi sống, bắt một rổ đầy giun sâu, bọ cạp, rết, hưng phấn lôi tôi đến phòng bếp. Nhìn mọi người đứng trước mặt, tôi biết câu “Sẽ không quấy rầy cuộc sống của mọi người” của tôi đã nói ra sớm quá rồi.

“Đồ nhi cô nương, tỷ nhìn này, nơi này có thật nhiều đồ ăn ngon nha, chúng ta mau vào bếp thôi. Táo Đồ tỷ tỷ nói bọn họ đối xử rất tốt với chúng ta rất tốt, nên chúng ta cũng nên báo đáp lại. Hôm nay đệ đặc

biệt bất nhiều hơn, hi vọng bọn họ sẽ ăn nhiều.” Đậu Xanh rất khẳng khái nói với tôi.

Người Bát Bảo giáo đều trưng ra vẻ mặt đương nhiên, người Nguyệt Vọng tộc vẻ mặt kinh ngạc, còn con báo gắt gao bám chặt lấy tôi, vẻ mặt chán ghét ghê tởm...

Cho nên, việc ăn cơm liền trở thành vấn đề quan trọng nhất. Trong bữa cơm, đành phải chia làm hai bàn, Hoa Phỉ nhất quyết kéo tôi đi sang ăn bọ cạp, nói tôi đã lâu không ăn “cơm”, nay phải bồi bổ thân thể lại. Con báo tất nhiên túm lấy tay tôi không chịu buông. Nhất thời tôi trở thành trung tâm cuộc giằng co, như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than. Cuối cùng tôi nói với Hoa Phỉ rằng gần đây tôi không được khỏe, chỉ ăn được cháo loãng. May mắn Xảo Na có vẻ hứng thú với đám bọ cạp bị nướng cháy đen thui kia, vừa ăn vừa khen mãi không thôi, làm cho Hoa Phỉ thấy vui mừng, mới tạm thời bỏ qua tôi.

Sau khi ăn xong, tôi cùng Xảo Tinh sắp xếp phòng nghỉ ọi người, vừa chuẩn bị trở về phòng, tên tiểu tử Hoa Phỉ còn lo sợ thiên hạ chưa đủ loạn, kéo tay tôi, làm vẻ đáng thương, hề hề nói: “Quế lang, chàng bồi thiếp ngủ đi, thiếp bị chứng lạ giường.”

Tôi không thèm nề mặt, nhắc nhở hắn, “Hoa Phỉ, ngươi đã một trăm năm mươi tuổi rồi, không còn là đứa trẻ con nữa.”

Hoa Phỉ không nghe theo tôi, vẻ mặt hận thù sâu sắc, “Tên miêu gì gì kia cũng đâu còn là một đứa trẻ, hơn nữa hắn còn là hoàng đế.”

“Hiện tại hắn đã mất hết trí nhớ, không thể không quan tâm chăm sóc hắn được.” Tôi cố hết sức nhẹ nhàng cự tuyệt hắn.

“Viên muối.” Hoa Phỉ cắn răng, bày ra bộ dáng bằng bất cứ giá nào cũng phải xin xỏ được tôi,

“Nàng cứ coi như ta cũng mất hết trí nhớ rồi, ta không để tâm đâu.”

Tôi không nói gì...

“Viên muối, nàng thật sự mang thai?” Hoa Phỉ sờ sờ bụng của tôi, bị con báo một tay đẩy ra.

Lòng tôi trùng xuống, trầm mặc một lát, “Đúng, lại mang thai.”

“Hắn?” Hoa Phỉ chỉ chỉ vào con báo, biểu tình khó lường.

Tôi không thể hít thở nổi không khí, cả người cứng ngắc, tôi nhắm mắt lại, để bản thân bị nỗi đau đớn cắn nuốt.

“An An... An An...” Con báo cầm lấy tay của tôi, lo lắng gọi. Tôi bóp nhẹ tay hắn, mở mắt ra, nhẹ nhàng lắc lắc đầu với Hoa Phỉ. Hình như có ngàn cân nặng trĩu đang đè lên lực tôi, thì ra, tôi không thể trốn tránh được, sự thật, vĩnh viễn không thể trốn tránh được.

Hoa Phỉ biến sắc, ánh mắt trầm xuống...

Tôi không hề nhìn hắn, nghiêng ngả lão đảo trở về phòng.

69. Chương 63.1

CHƯƠNG 63.1 : QUY THÌ ỨNG GIẢM TẤN BIÊN THANH (TRỞ VỀ KHI TÓC MAI KHÔNG CÒN XANH)

EDIT: LÂM LINH

Sinh mệnh trong bụng càng ngày càng lớn dần, lại chưa bao giờ có động tĩnh, vô cùng im lặng, như thể sợ làm kinh động đến tôi thì sẽ bị vứt bỏ. Nếu không nhìn vào hình dáng hiện tại của mình, tôi cảm giác dường như mình vẫn chẳng có gì khác trước kia. Tôi nghiêng người nằm ở trên giường, cuộn tròn lại, ánh mắt cố gắng không nhìn đến bụng mình, cảm giác hồ thẹn bỗng trào dâng.

“An...” Một nụ hôn mềm nhẹ dừng lại bên tai tôi, con báo kề sát phía sau lưng, ôm chặt lấy tôi vào trong lồng ngực ấm áp của hắn. Mười ngón tay nắm chặt lấy nhau, tôi thay đổi tư thế, thoải mái dựa vào hắn.

“An An, đừng đi.”

Tôi kinh ngạc quay đầu, chỉ thấy mắt hắn như tơ dây đàn, nhìn tôi, giống như gió gầy cầm sắt (1), tranh đột nhiên kích thích, dây đàn? (hu hu em tìm mãi vẫn không ra ý nghĩa câu này) Tình ý? Tầm xuân phun tơ, nhện bạc dệt lưới.

Tôi vui sướng ôm lấy hắn: “Con báo, chàng nói cái gì? Vừa nãy chàng đang nói chuyện sao?” Nếu đúng thế hôm nay hắn đã nói được hai từ. Tôi nhớ rõ ban ngày hắn còn nói với Hoa Phỉ từ “Làm càn”.

“An, đừng đi.” Hắn hôn hôn mi tâm (2) tôi, lặp lại lần nữa.

Quả thật là hắn nói! Tôi vui vẻ hôn một cái thật mạnh lên mặt hắn.

Hắn chăm chú nhìn ánh mắt của tôi, nói thêm một lần nữa: “Đừng đi.”

Tôi gơ tay lên vuốt mái tóc bạc như ánh trăng phản chiếu trên mặt nước của hắn, dừng lại bên khoe môi hắn, “Ta cũng muốn sống nốt quãng đời còn lại ở nơi tiên cảnh không dính dáng tới quyền thế phân tranh này... Nhưng mà, chúng ta làm sao có thể bỏ Tử Uyển lại được? Mà chàng, cũng không thể vứt bỏ quốc gia cùng con dân của chàng được. Mỗi người đi tới nơi này đều mang trên vai hoặc ít hoặc nhiều trách nhiệm, nếu vứt bỏ trách nhiệm, thì cũng sẽ mất đi quyền lợi được vui về...”

Hắn nhìn tôi, không hề nói gì nữa, càng ôm tôi chặt hơn, ôm cả sinh mệnh trong bụng tôi vào trong lòng.

Sau đêm đó, hắn không nói từ “Đừng đi” này thêm lần nào nữa.

Tuy rằng Hoa Phỉ nói họ sau khi đi qua đường hầm xuyên sông Phàn Xuyên, đã dùng bùn đất đổ lên trên miệng đường hầm và lấy lá che lại, nhưng mà dù sao đêm dài lắm mộng, lỡ như ngoài ý muốn có người phát hiện miệng đường hầm và tìm đến nơi này thì sẽ không tốt lắm. Tôi không muốn có bất kì tai ương gì xảy ra đối với người dân Nguyệt Vọng tộc đơn thuần thiện lương. Hơn nữa, hiện tại con báo ngoài ngôn ngữ và trí nhớ ra, phản ứng cơ thể và võ công gần như đã khôi phục, việc bảo vệ bản thân chắc chắn không thành vấn đề. Chúng tôi nếu có thể lên đường bình an, ra khỏi đường hầm, cùng Hoa Phỉ trở lại nơi ẩn cư ở Tiêu Sơn của Ngũ Độc giáo, nơi đó tuyệt đối an toàn để cho con báo dưỡng bệnh, không có người ngoài quấy nhiễu. Đợi hắn khỏi hẳn sau đó sẽ trở về Hương Trạch quốc. Sau khi nghĩ xong xuôi, tôi liền nói cho Hoa Phỉ nghe kế hoạch của mình, Hoa Phỉ nghe xong liền tục gật đầu. “Viên muội, tất nhiên là phải cùng ta trở về tiên giới rồi.” Hắn nhìn con báo bên người tôi, “Cái tên miêu gì kia, nể tình Viên muội, ta tạm thời chưa chấp người.” Con báo liếc xéo hắn một cái.

Trước khi lên đường, chúng tôi cùng người Vọng Nguyệt tộc bái biệt nhau, họ đưa cho chúng tôi mỗi người một cái dây chuyền bình thường như bao vật trang sức khác, lấy thừng làm dây, lấy đá làm mặt, giống như mọi người nơi này bình thường chất phát mà tự nhiên. Tôi nắm chặt miếng đá óng ánh trong suốt, một dòng nước ấm áp dâng trào, hốc mắt nóng lên, nước mắt không kìm chế được dâng lên. Không biết có phải bị tôi lấy truyền không, trong mắt mọi người cũng bị một tầng sương mù bịt kín, bọn nhỏ càng kéo tay tôi, khóc nức nở. Mấy tháng bên nhau sớm chiều, họ khiến tôi cảm thấy so với người thân còn gần gũi hơn mấy phần, để cho tôi một lần nữa cảm nhận được tình cảm mặn nồng giữa người với người.

Mà tôi lại không có gì quý báu để đưa cho họ, ngoại trừ dạy họ cách gieo trồng và phơi sao cà phê cùng với cho họ một ít lương thực tăng gia sản xuất được, còn lại tôi thật không biết làm gì để báo đáp ơn cứu mạng của họ. Bản tính thuần thiện lại làm họ cảm thấy đợi chúng tôi như vậy là việc đương nhiên, càng làm cho tôi thấy ngượng ngùng. Hoa Phỉ bắt một đồng độc vật màu sắc rực rỡ đưa cho họ, bị tôi ngăn cản.

Đứng ở thượng nguồn suốt Nguyệt Lương là hồ Uông Đàm, Xảo Na đột nhiên đi lên, bắt ngờ hôn lên má con báo, con báo sững sốt. Xảo Na cười hi hi là lưỡi với tôi, trong mắt ngập nước, như mưa không cần cầu vồng, nàng nói: “Kì thật muội rất thích Nguyệt thân. Nhưng mà, muội lại càng thích Nguyệt thân và tỷ đứng chung một chỗ. Mọi người không thể quên đã quên muội được!”

Tôi nở nụ cười ấm áp với nàng, kéo tay nàng qua, ấn ngón cái của mình vào ngón cái của nàng, “Chúng ta nhất định vĩnh viễn sẽ không quên mọi người! Sẽ không quên vùng đất của ánh trăng xinh đẹp này!”

Xảo Ba trong mắt có một tia ưu tư, tôi biết ông đang lo lắng điều gì, “Xảo Ba, thúc đừng lo lắng. Cháu lấy tính mạng mình thế tuyệt đối không đem chuyện Nguyệt Vọng tộc tiết lộ cho người ngoài, cũng tuyệt đối không gây nguy hiểm cho Nguyệt Vọng tộc!”

Ông chấm vài giọt nước suối Nguyệt Lượng, hiền lành vỗ vỗ tay vào lưng của tôi, “Hảo cô nương, hi vọng cháu cùng Nguyệt thần vĩnh viễn hạnh phúc. Nguyệt Vọng tộc tồn tại cùng với hai người.”

Tôi kéo con báo cúi người thật thấp với bọn họ, mặc áo tôi (3) của các mẹ khéo tay làm ra, cẩn thận đi từng bước theo Hoa Phỉ bọn họ xuyên qua thác nước rộng lớn, lội nước mà đi vào đường hầm.

Thác nước lớn như vậy chảy thẳng từ trên cao xuống dưới, đến đáy nơi này tất nhiên sức nước rất lớn, đập lên đầu tôi đau điếng. Con báo tựa như theo bản năng khẽ gập lưng che chở cho tôi, thay tôi cản không ít bọt nước đập xuống. Cho dù là như vậy, vào trong động, tôi vẫn cảm thấy trên người mơ hồ nhói đau, có thể thấy con báo nhất định đau hơn rất nhiều. Sau khi cởi áo tôi trên vai xuống, tôi giúp hắn lau cánh tay, giúp hắn lau mái tóc dính nước để ngừa cảm lạnh. Hắn nhắm nửa con mắt, tùy ý để tôi giúp hắn chà lau, vẻ mặt trầm ngâm mà dễ chịu.

“Quế lang, chàng xem chàng xem, mặt của ta cũng bị hắt ướt hết rồi.” Hoa Phỉ như con cún nhỏ chạy đến trước mặt tôi, nghiêng nửa mặt bị hắn cố ý làm ướt về phía tôi, tôi bất đắc dĩ lấy khăn lau mặt cho hắn.

Lại bị con báo nhanh hơn một bước đoạt lấy khăn lau qua loa đám bọt nước trên mặt Hoa Phỉ đi.

Hoa Phỉ hung tợn trừng mắt nhìn con báo, “Người đừng tưởng rằng ta không biết! Người nhất định là giả vờ mất hết trí nhớ lừa gạt Viên muội cả tin. Ta hỏa nhãn kim tinh (4) một chút liền nhìn thấu diện mạo thật của ngươi rồi, Viên muội ngọc đáng thương vẫn bị ngươi lừa.” Hắn nghiêng rằng nghiêng lợi, “Có con tất sẽ có cha. Quả nhiên cha con giả dối giống nhau.”

“Hoa Phỉ.” Tôi trừng mắt liếc hắn một cái, đột nhiên cảm thấy hai chữ ‘Cả tin’ rất là chói tai, làm cho tôi không thoải mái, “Người đừng có nói như vậy, gáy của hắn trúng một trường của lão già Phương Dật âm hiểm, chứ không phải là giả vờ.” Tôi nắm lấy tay con báo, ngón cái nhẹ nhàng xoa xoa giữa tay hắn.

Mắt thấy Hoa Phỉ nhăn mày ôm tim, vẻ mặt giống nàng dâu nhỏ, chuẩn bị bắt đầu hát hí khúc, Liên Tử kịp thời che cái miệng của hắn lại, “Đi nhanh đi, mề neho mãi như vậy thì đến một năm cũng không thoát ra được.”

Đợi đến lúc Liên Tử buông tay ra, Hoa Phỉ hé mặt hít một hơi thật dài, gờ ngón cái liên tục tán thưởng: “Hô

Sư huynh, lực đạo của huynh lại mạnh thêm rồi, mạnh thêm nữa rồi! Đôi mắt khắp thiên hạ, không người nào có thể địch lại

Liên Tử cũng không nhìn hắn cái nào, biểu tình không thay đổi, lạnh lùng bước tiếp. Không hổ là “hạt sen” nha! Tôi thường xuyên hoài nghi hắn và Táo Đỏ là huynh muội ruột thịt, mặt lạnh giống nhau, xuống tay với Hoa Phỉ không lưu tình giống nhau...

Đường đi kia ước chừng vừa đủ một người đi qua, hai bên bùn đất còn mới có hơi hơi ẩm ướt, nhiệt độ thấp hơn rất nhiều so với bên ngoài, từng đợt gió nhẹ nhàng thổi thoảng phát qua mặt, càng đi xa Nguyệt Vọng tộc càng mờ tối.

Lúc này, giữa không trung lại nổi lên nhiều đốm sáng phát ra ánh sáng màu xanh nhạt, nhìn kĩ thì thấy chúng phát ra từ tảng đá trên cổ mỗi người. Thì ra người Nguyệt Vọng tộc tặng cho chúng tôi đá huyền quang, họ có lẽ đã dự đoán được trong động này rất tối, cho nên liền cẩn thận chuẩn bị dây chuyền này cho chúng tôi. Tôi không khỏi cảm tạ họ đã chăm sóc chu đáo ính và mọi người.

Nhưng mà, Hoa Phỉ cũng sớm có dự bị, hắn lấy trong bao túi ra dạ minh châu, mỗi người được phát một viên. Đoàn người chúng tôi theo đường uốn lượn quanh co hướng về phía trước.

Dọc theo đường đi, chúng tôi đi một đoạn, liền dùng bùn đất che lấy đường lui, để tránh ngày sau có người thông qua đường hầm này xâm nhập vào Nguyệt Vọng tộc.

(1) Cầm sắt: Là cây đàn sắt có chạm trổ. Đàn sắt là loại đàn lớn làm bằng gỗ cây ngô đồng. Đàn sắt và đàn cầm là hai loại đàn cổ, chữ cầm sắt thường dùng để chỉ vợ chồng hòa hợp, như đàn sắt đàn cầm hòa nhau.

(2) Mi tâm: Vùng ở giữa hai lông mày, phía trên sống mũi.

(3) Áo tơi: Là một loại áo khoác dùng để che mưa che nắng, thường được làm bằng lá cọ, khâu chồng thành lớp gối lên nhau dày hàng đốt tay, như kiểu lợp ngói, đánh thành tấm, phía trên có dây rút để đeo vào cổ giữ áo cố định trên lưng.

(4) Hỏa nhân kim tinh: Phép nhìn thấu yêu tinh dưới bất cứ hình thức nguy trang nào, giống như của Tôn Ngộ Không.

70. Chương 63.2

CHƯƠNG 63.2 : QUY THÌ ỨNG GIẢM TẤN BIÊN THANH (TRỞ VỀ KHI TÓC MAI KHÔNG CÒN XANH) (2)

EDIT: LÂM LINH

Dưới ánh sáng của viên dạ minh châu bóng mượt, chúng tôi từ từ đi về phía trước. Hoa Sinh tỷ tỷ đi tuốt ở đằng trước mặt, tiếp theo là Táo Đỏ, Cầu Kỷ, Đậu Xanh, Hoa Phỉ, tôi cùng con báo đi ở giữa, Ý Dĩ, Ngân Nhi cùng Hạt Sen đi sau cùng.

Đương nhiên, Tiểu Lục Bảo lúc này đang lười biếng nằm trên vai tôi, tôi cũng không biết tại sao mình lại thu hút nó như vậy, con sâu này vừa nhìn thấy tôi đã muốn chơi xấu, nhất định bám trên vai tôi không chịu rời đi. Con báo nắm chặt tay tôi, lòng có chút suy sụp, tôi biết giờ phút này hẳn cực kì chán ghét ghê tởm, nhưng cố giấu giếm, vẫn nắm chặt tay tôi không chịu buông ra. Tôi vài lần bảo Hoa Phỉ ôm Tiểu Lục ra khỏi vai tôi, Hoa Phỉ lại cố làm ra vẻ không nghe thấy gì, lấy tay chỉ chỉ vào tai: “Viên muội, nàng vừa mới nói chuyện với ta đấy sao? Nàng nói cái gì? Ta không nghe rõ! Nàng cách ta quá xa! Nàng nói cái gì?” Nói xong liền định kéo tôi đến bên cạnh hắn.

Tôi không nói gì, rõ ràng tôi ở ngay phía sau hắn, có xa xôi gì đâu. Sao tự dưng hắn lại cứ thích làm loạn lên như vậy?

Trong bóng đêm tôi chợt nghe thấy vài chướng gió vù vù, Hoa Phỉ “Ồi” một cái, sau đó nói một câu tổn hơi thừa lời, “Người đợi đó! Chờ ra khỏi động chúng ta sẽ lại đại chiến ba trăm hiệp!” Con báo dường như vừa hừ lạnh một cái.

Như thế thật tốt, con báo mất hết trí nhớ cho nên biểu hiện giống như một đứa trẻ, còn tâm tính Hoa Phỉ lại như trẻ con, chưa từng có bộ dáng đứng đắn. Hiện tại hai đứa trẻ lớn xác cùng ở một chỗ, còn cố tình tỏ vẻ không ưa đối phương. Tôi bị ép ở giữa, khóc không ra nước mắt, dọc đường đi không ngừng hòa giải nhưng vẫn không có kết quả. Thì ra nuôi dưỡng trẻ con lại không hề dễ dàng chút nào!

Không biết nguyên nhân là do bọn họ tranh cãi âm ỉ rất đau đầu hay do Tiểu Lục mập mạp đè nặng trên vai, tôi cảm thấy bắp chân có chút đau nhức. Mà sinh mệnh trong bụng trước giờ vẫn im lặng như không tồn tại, giờ phút này dường như bị hai đứa trẻ lớn xác bên ngoài ảnh hưởng, đôi lúc lại đá tôi một cái, giống như muốn tham dự trò náo nhiệt bên ngoài.

Vì không muốn làm phiền mọi người, tôi cố nén cảm giác không khỏe, cắn răng kiên trì đuổi kịp bước chân mọi người. Sau đó, có lẽ bàn tay tôi đang nắm tay con báo dần dần lạnh buốt khiến con báo cảm thấy khác lạ, hắn ôm ngang lưng tôi, giờ viên dạ minh châu lên xem xét sắc mặt tôi, sốt ruột gọi tôi: “An An, An An.”

Hoa Phỉ lập tức ngừng lại, quay đầu ân cần đi tới: “Viên muội, nàng làm sao vậy?” Rồi nhanh nhẹn bắt mạch cho tôi.

Tôi rút lại, không muốn cho hắn bắt mạch, tuy rằng đến giờ đi được một lúc, dừng dừng tiến tiến, vẫn chưa gặp phải điều gì ngoài ý muốn, nhưng mà chúng tôi hiện tại đang ở trong hoàn cảnh hết sức nguy hiểm, chỉ có con đường phía trước không thể lui về phía sau, Nếu bên ngoài có người phát hiện cử động, bắt chúng tôi còn dễ dàng hơn bắt ba ba trong bình. Cho nên, đi ra ngoài càng sớm thì càng tốt, ở trong động này

một phút, tôi liền một phút không thể yên tâm, không thể bởi vì nguyên nhân của một mình tôi mà làm nguy hiểm đến tính mạng mọi người.

“Không có gì, không cần lo lắng, chỉ là động thai một chút thôi.” Tôi cười cười với Hoa Phỉ, “Tiếp tục đi thôi.”

Nhưng nói gì Hoa Phỉ cũng không nghe, hần cùng con báo hai người một trái một phải cường chế, tính giúp đỡ tôi ngồi xuống. Hai người này chẳng mấy khi lại cùng chung chí hướng như vậy. Hoa Phỉ lấy từ trong túi áo ra một túi bột phấn, đổ vào ống trúc đựng nước hần mang theo, bột phấn phần kì vào nước, “Tôm” một tiếng liền biến mất, mà nước trong ống trúc nháy mắt đã khôi phục vẻ trong suốt như ban đầu.

Hoa Phỉ giờ ống trúc đưa đến bên miệng tôi, ý bảo tôi uống. Nước chảy vào trong miệng, mang theo một chút vị chua đắng, nhưng quả thật thuốc đắng dã tật, sau khi uống xong, một dòng nước ấm ở trong bụng tôi chậm rãi dâng lên, giảm bớt rất nhiều cảm giác khó chịu của tôi.

Ngồi được khoảng vài phút, tôi cảm thấy tốt hơn nhiều. Tuy rằng về mặt Hoa Phỉ tỏ ý phản đối, con báo cũng nắm chặt tay tôi dường như không muốn để tôi đứng lên, nhưng đều không lay chuyển được tôi. Tôi kiên trì đứng lên: “Không có việc gì, ta thấy tốt hơn nhiều rồi. Chúng ta đi thôi.”

Nhóm người Hoa Phỉ lần đầu đi qua đây vì phải vừa đi vừa đào đường hầm, mất nhiều thời gian hơn, ước chừng tầm nửa tháng. Chúng tôi lần này đi ra ngoài chỉ cần đi đến đâu, đổ đất lấp đường hầm đến đó, dễ dàng hơn rất nhiều. Hoa Phỉ dự đoán chỉ cần sáu, bảy ngày là có thể đi ra ngoài.

Trong đường hầm tối đen này không thể phân biệt được ngày với đêm, chúng tôi chỉ có thể dựa vào bản năng cảm giác thời gian, đói bụng thì ăn chút lương khô, mệt nhọc thì ngồi xuống ngủ gật một lát. Thời điểm nghỉ ngơi, mọi người đều không đồng loạt cùng ngủ, mà mỗi người sẽ luân phiên canh gác.

Cảm giác trong bụng không khỏe càng ngày càng rõ ràng, may mà Hoa Phỉ có thuốc làm giảm bớt. Vì không muốn để mọi người lo lắng, tôi cắn răng, cố nén khó chịu. Mất thấy chúng tôi từ chỗ tối đen đến năm ngón tay còn không nhìn rõ được, chậm rãi đi đến nơi có ánh sáng mờ mờ, hôm nay đã thoát khỏi vùng u ám kia tiến vào khoảng giữa sáng hơn, nhiệt độ cũng ấm dần lên, tôi biết thắng lợi đã ở ngay trước mắt, tâm tình không nhìn được rộn ràng hẳn lên, bụng dường như cũng bớt khó chịu hơn.

“Phía trước chính là cửa ra.” Hoa Sinh ngừng lại, giọng nói thật thà chất phác, đôn hậu, lộ rõ vẻ vui sướng, tôi nghe trong lòng mình dường như cũng có một tiếng nói tự nhiên bình thường, thở dài nhẹ nhõm một hơi thật to.

“Đưa cái này cho hần ăn đi, ta tới trước cửa động rải thuốc độc.” Hạt Sen mặt không chút thay đổi chỉ chỉ con báo, kín đáo đưa cho tôi một viên thuốc nhỏ màu đỏ, sau khi quay đầu liền lấy một quả pháo hình trụ trong lòng ngực, phần đuôi có sợi dây ngắn ngắn, giống như kíp nổ.

Viên thuốc kia có lẽ là giải được, tôi vội vàng đặt nó vào trong miệng con báo, đỡ hần nuốt xuống.

Tôi chỉ nhìn thấy Hạt Sen thành thạo châm kíp nổ, “quả pháo” trong tay nháy mắt đã lao ra khỏi cửa động dày đặc tầng tầng lớp lớp lá cây thẳng tắp bay lên không trung. “Bùm!” một tiếng, tưởng đã nổ tung trên không trung, nhưng mà trong chốc lát, tôi liền ngửi được mùi hoa dành dành, chắc chắn là mùi độc tỏa ra, sâu trong động cũng có thể ngửi thấy thoang thoảng, nói vậy nếu như ngoài động có người thì giờ phút này đã trúng độc bỏ mình.

Hoa Phỉ lắng tai tập trung tinh thần nghe động tĩnh bên ngoài, sau một lúc lâu, ngoại trừ tiếng gió thổi lá cây xào xạc rất nhỏ, cũng không có gì lạ thường. Hoa Phỉ cao hứng phẩy tay: “Đi thôi, chúng ta đi ra ngoài đi.”

Tôi vừa đi vài bước đã cảm thấy một trận đau đớn thấu xương truyền ra từ trong bụng, đầu óc trở nên mê muội. Tôi dừng bước lại, che trán theo bản năng.

“An An!”

“Viên muối!”

Một trước một sau nhanh chóng nâng tôi dậy. Tôi ngẩng đầu, phất tay áo nói với họ: “Không có...”

Từ “việc gì” còn chưa kịp nói, một trận đau đớn càng thêm mãnh liệt hơn trước lại dâng lên. Hoa Phỉ kiên quyết kéo tay tôi qua bắt mạch, chỉ khoảng nửa phút sắc mặt đã trầm xuống: “Không ổn, sắp sinh rồi!”

Câu này làm tôi hoa mắt chóng mặt vô cùng. Làm sao có thể? Đâu đã được mấy tháng? Sao lại đúng lúc quan trọng thế này? Chỉ còn chút nữa là chúng tôi đã thành công.

“Ra... Chúng ta trước... Đi ra ngoài...” Tôi cắn môi, chỉ cần tiếp tục kiên trì chút nữa là được rồi, chịu đựng! Tôi hít một hơi thật sâu, mặc kệ nỗi đau đớn như từng cơn sóng dồn dập mãnh liệt dâng lên.

“Không được!” Hoa Phỉ dè dặt vai tôi lại, chưa từng nghiêm túc như bây giờ, “Các người đi ra ngoài trước, bảo vệ cửa động, không được để cho ai tới gần nơi này nữa bước!” Hắn quay đầu ra lệnh cho đám người Táo Đỏ.

Táo Đỏ liếc mắt nhìn tôi một cái, gương mặt xưa nay luôn lạnh lùng giờ cũng hiện lên vài tia lo lắng, quay đầu cùng đám người Hạt Sen đồng loạt đi ra cửa động.

“Đừng...” Vừa mới mở miệng tôi đã phải thở dốc, thân dưới như có gì chọc vào, một dòng chất lỏng chảy qua đùi tôi, lòng tôi chợt lạnh, vỡ ối rồi?

Không kịp nghĩ lại, một trận đau đớn nữa lại ập đến. Tôi theo bản năng nắm chặt bàn tay, hung hăng cắn môi dưới, một tia máu ngọt sắc tràn khắp miệng, trước mắt chỉ còn một mảnh trắng xóa.

“Vân Nhi!” Bên tai có tiếng gọi ấm áp nồng nóng thoảng qua.

Tôi giơ tay lên muốn đập vào bụng, ngọn nguồn cơn đau đớn, tôi không biết tại sao mình lại muốn làm như vậy, nhưng giờ phút này xương cốt toàn thân cực kì đau đớn, cùng với khuôn mặt của Tử Hạ Phiêu Tuyết như hình với bóng, bao vây lấy tôi, không chỗ trốn thoát.

“Vân Nhi! Cố gắng lên!” Một đôi tay dùng lực nắm chặt lấy cổ tay tôi, không cho tôi làm bừa. Là ai? Là ai muốn ngăn cản tôi! Tôi dùng toàn bộ sức lực để giãy dụa.

“Vân Nhi, nàng rất đau phải không?” Một giọng nói bối rối luống cuống vang lên bên tai tôi, “Nàng không được làm tổn thương bản thân, nếu đau thì hãy đánh ta!”

“Người mau giữ chặt nàng! Tuyệt đối không được để nàng làm đau chính mình. Ta đỡ đỡ cho nàng!” Có người quyết đoán hạ mệnh lệnh.

“Sinh?” Tôi không muốn sinh!

Vùng đùi dường như càng ngày càng ẩm ướt... “Viên muội! Dùng sức! Cố gắng lên! Qua lúc đau đớn này sẽ tốt hơn!”

“!——” Tôi không muốn!

...

“Đại nhân! Hình như là giọng của nương nương!”

“Chậm lại!”

“Các người là kẻ nào? Dám can đảm bắt cóc Hoàng hậu nương nương của Ngô quốc! Mau giao nương nương ra! Nếu không...”

“Hãy bớt nói lung tung đi!”

...

Thật ồn ào! Bên ngoài dường như có người nói chuyện, con có tiếng binh khí va chạm lẫn nhau.

“Kẻ nào dám gây náo loạn!” Một giọng nói uy nghiêm trầm thấp vang lên, cách tôi rất gần.

“Bệ hạ!” Tiếng binh khí nháy mắt ngừng lại, “Là bệ hạ sao?”

“Đến giọng của trâm cũng không nhận ra ư?”

“Bệ hạ! Triệu đại nhân, quả nhiên là bệ hạ!”

“Hạ quan Triệu Chi Hàng cứu giá chậm trễ, thỉnh Hoàng thượng thứ tội!”

“Đừng động cái là đánh, đều là người một nhà. Người mang thuốc hạ bảo vệ ngoài động, trong vòng trăm thước bất luận kẻ nào cũng không được phép tới gần!”

“Đây... Vâng!”

Tôi gắt gao nắm chặt lấy bàn tay kia theo bản năng: “Con báo...”

“Ta ở đây! Vân Nhi, ta ở đây! Nàng nhịn một chút, cố gắng lên!” Có một đôi tay đem tay của tôi bao chặt chẽ trong lòng bàn tay, dường như có một dòng khí ấm áp chậm rãi truyền sang, làm cho tôi thoáng yên tâm hơn.

Nhưng mà, cảm giác dịu đi kia cũng không được bao lâu, bụng dưới lại tiếp tục chịu đựng một trận co rút đau đớn.

Đau quá! Đau !!!

Tôi thật sự muốn phá hỏng một cái gì đó để hóa giải phát tiết nỗi thông khổ kia! Dem hết toàn lực cắn xuống, máu tanh nồng đậm tràn ngập khoang miệng, nhưng dường như đôi môi không có cảm giác đau...

“Không xong, chân ra rồi!”

“Chân đi ra thì phải làm sao? Rất nguy hiểm sao?!”

“Mặc kệ, liều một phen!”

“Vân Nhi, cố gắng lên. Chân đã ra rồi!”

...

“Tây Lũng bệ hạ! Thỉnh Tây Lũng bệ hạ dừng lại!”

“Vớ vẩn! Triệu đại nhân chẳng lẽ đã quên ai là chủ đất nước này!”

Âm thanh binh khí va chạm lại vang lên chói tai.

“Triệu đại nhân, Hương Trạch quốc người mang binh tiến vào Tây Lũng ta, ý muốn như thế nào?”

“Thật sự do bất đắc dĩ! Thỉnh Tây Lũng bệ hạ thứ lỗi!”

Chói tai! Tiếng binh khí thật chói tai!

“Viên muội! Ra sức! Người nhéo nhân trung nàng, không được để nàng hôn mê!”

“Vân Nhi! Tỉnh tỉnh! Tỉnh tỉnh!”

...

Vẫn đau quá, nhưng vì sao đau như vậy mà tôi lại càng thấy thân thể càng ngày càng nhẹ, đầu càng ngày càng nặng nề...

Thật sự quá mệt mỏi, tôi chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon.

71. Chương 64.1

CHƯƠNG 64.1 : PHI HOA TỰ HỮU KHIỂN TÌNH XỬ

EDIT: LÂM LINH

Gió xuân quất vào mặt, cảnh xuân tươi đẹp hiện ra trước mắt, một cung nữ mặt mũi thanh thoát nhã nhặn ngồi dưới hàng liễu xanh nhẹ nhàng đung đưa chiếc nôi tre, môi son khê mỡ, dịu dàng hát khúc ru mê muội.

Đường như cảm nhận được ánh nhìn của tôi, nàng ngẩng đầu nhìn về phía tôi, cậu nệ đứng lên rồi lại quỳ gối xuống, cúi đầu làm lễ : “Nô tỳ tham kiến bệ hạ, tham kiến nương nương”.

“Miễn lễ. Đã ngủ rồi sao?” Một giọng nói lạnh như băng vang lên phía sau tôi.

“Khởi bẩm bệ hạ, điện hạ vừa mới ngủ ạ.” Cung nữ cụp mi dài diễm lệ.

“Tôi quay đầu muốn nhìn xem là ai đang hỏi, người đó lại lướt qua tôi đi về phía chiếc nôi, vạt áo màu tím bị gió thổi lướt nhẹ qua bả vai tôi, đem theo hơi nước lượn lờ.

Hắn cúi người ôm một đứa trẻ mới sinh còn đỏ hồng từ trong nôi ra, quay đầu nói với tôi: “Mỹ nhân, đến đây, ngắm hài nhi của chúng ta nào.”

Đứa trẻ trong ngực khê nhếch cái miệng nhỏ nhắn, ngái ngủ ngáp một cái, mở mắt ra.

Một đôi mắt tràn ngập màu tím, phản chiếu rõ khuôn mặt hoảng sợ tái nhợt của tôi.

“Không! ——” Tôi hốt hoảng xoay người, vội vàng chạy trốn.

Mặt trời nhanh chóng biến mất, chỉ còn lại bóng tối vô biên bao phủ vạn vật.

“Muốn chạy trốn sao?” Một đôi tay lạnh như băng bắt lấy tôi, buộc tôi phải đối diện với đôi mắt màu tím ma mị kia, “Bây giờ, nàng cho rằng mình còn có thể trốn đi đâu được nữa?”

“Buông ra!” Tôi dùng toàn bộ sức lực mong thoát khỏi sự kiềm chế kia, “Con báo! Con báo! Chàng ở đâu? Con báo!”

.....

“Dung nhi, Dung nhi.”

Tôi đột nhiên ngồi bật dậy, bụng dưới truyền lên một trận co rút nhỏ làm cho tôi mất đà ngã xuống, rơi vào một vòng tay xa lạ.

Tướng Kim Phượng làm bằng lụa mỏng, đôi mỗ hạc thon dài ngược chiều khảm phía trên, mùi hương an thần được đốt lên, bay lượn lờ khắp căn phòng cao quý. Nhưng, mùi hương dù nồng nàn đến đâu cũng không lấn át được mùi mực nhàn nhạt từ phía sau lưng tôi truyền lại.

Tôi không biết hiện tại mình đang ở nơi nào, nhưng lại có thể lờ mờ đoán ra người mình đang dựa vào lúc này là ai.

Có một bàn tay ấm áp đặt trên lưng tôi: “Dung nhi, nàng gặp ác mộng sao?”

Tôi tránh né bàn tay đó, vùi mình vào chăn gấm mềm mại. Bàn tay kia dừng lại ở giữa không trung, đầu ngón tay giật giật, cuối cùng thu trở về, giấu sau tay áo thêu rồng rất nhanh.

“Dung nhi, có thấy đau nữa không?” Giọng nói thanh nhã đều đều như đám mây tinh khôi phẩy qua.

“Tạ Tây Lũng bệ hạ quan tâm. Tướng Dung ngu muội, còn thỉnh bệ hạ báo cho biết tại sao Tướng Dung lúc này lại ở hoàng cung Tây Lũng?” Nhắm nhẹ mắt vào, mặc dù vẫn có chút mê muội, nhưng thần trí của tôi cũng đã dần dần thanh tỉnh.

“Dung nhi, nàng quả thật không hề nhận ra ta sao? Ta biết nàng hận ta giấu nàng, cự tuyệt tình cảm của nàng, ta cũng biết mình không còn mặt mũi nào để gặp nàng... Nhưng, nàng có thể để ta giải thích mọi chuyện từ đầu đến cuối được không?”

“Tây Lũng bệ hạ nói quá lời rồi. Bệ hạ là bậc chí tôn của Tây Lũng, Tướng Dung lại chỉ là ngu dân Hương Trạch, không hề tham dự chuyện triều chính. Bệ hạ sát phạt quyết đoán, nếu là vì việc khởi binh tấn công Hương Trạch, vì thương cảm dân chúng phải chịu cực khổ mà muốn giải thích, thì cũng không cần phải giải thích với hạng người hạ lưu như Tướng Dung.”

“Dung nhi! Nàng nhất định phải nói như thế với ta sao?” Hắn nắm lấy hai vai tôi. Tôi bỗng dưng mở mắt ra, chống lại ánh mắt như thủy tinh trong suốt của hắn, bốn bề dậy sóng, “Dung nhi, nàng biết rõ ta từ trước đến giờ ở trước mặt nàng không hề là đế vương gì, nàng biết rõ ta vĩnh viễn đều là Tiểu Bạch ca ca của nàng mà...”

“Không, ta không biết.” Tôi lắc lắc đầu, những nỗi đau mà tôi cứ ngỡ đã chôn sâu, những thứ tôi cứ ngỡ đã phủ đầy bụi lại một lần nữa quay lại, làm tổn thương tôi, hiện ra trước mắt tôi, “Tây Lũng bệ hạ sao có thể là gia huynh được? Gia huynh không thích quyền chính, chỉ là một người mê thơ họa, tuyệt không thể đứng trên đỉnh cao của vương quyền. Huống chi... Năm ấy người đó đã chết, ở bụi cỏ um tùm nơi biên quan, tro bụi còn lại cũng bị cuốn đi mất. Ta cũng đã chết, mang theo tình yêu của ta và của hắn, cùng với tất cả, không để ý đến luân lý thế tục, chôn sâu nơi đồng hoa vốn nên nở vào mùa xuân ấy rồi.”

“Ta nghĩ, đây là một kết cục rất viên mãn. Hắn yêu ta mà đi, ta cũng yêu hắn mà chết... Ta đã chôn cất tất cả ở đáy lòng, chỉ lưu lại hình ảnh biển hoa nơi cố quốc kia thôi.”

“Dung nhi...” Có giọt nước rơi xuống lòng bàn tay tôi, “Ta vẫn là ta, quá khứ, hiện tại đều vậy, mà tương lai cũng vẫn thế. Ta hứa với nàng sẽ vĩnh viễn không thay đổi.”

“Thương hải tang điền, vật đổi sao dời, thế gian vạn vật rồi cũng sẽ có lúc nào đó đổi thay, trên đời này mọi thứ đều thế, chỉ là mọi người không muốn thừa nhận thôi.” Tôi dời tầm mắt, nhìn thật lâu vào làn khói hương lượn lơ bay lên không trung.

Đôi tay đặt trên hai vai tôi bỗng xiết chặt lại, rồi buông ra, rồi lại nắm chặt: “Ta chỉ muốn ôm chặt nàng, vì nàng che hết gió mưa, lại không ngờ người làm nàng tổn thương sâu đậm nhất lại là ta... Ta cũng không muốn thanh minh vì mình, chỉ mong nàng nghe ta kể từ đầu đến cuối.”

“Mọi chuyện trên đời, đáng quý nhất là bốn chữ “Không được hồ đồ”. Trước kia mọi khúc mắc đều đã kết thúc, biết thì có làm được gì. La thoa có phụ, sứ quân có phụ (em ko rõ phần này lắm) qua rồi thì cứ để nó qua thôi...” Tôi nhắm nghiền hai mắt, lòng trầm xuống, “Cảm phiền Tây Lũng bệ hạ báo cho ta Hương Trạch bệ hạ giờ đang ở nơi nào, mà Tướng Dung tại sao lại ở trong hoàng cung Tây Lũng.”

Phía sau nín thở một hồi lâu, “Dung nhi, hôm nay nàng chưa tỉnh táo, tinh thần không được tốt. Đợi vài ngày nữa ta sẽ nói cho nàng nghe.”

Tôi phút chốc mở to hai mắt: “Đã xảy ra chuyện gì?” Tôi nghe rõ tiếng tim đập nhanh rồi đột nhiên lắng lại, như chơi vơi trên cao.

Hắn nhìn tôi, đôi mắt mở to mấy phần.

“Hắn tất nhiên là đã trở về Hương Trạch.”

“Ngày ấy, nàng hạ sinh một nam hài... Tóc đen mắt tím...”

Thế giới như sụp đổ trước mắt tôi, tuy rằng tôi sớm dự đoán được, nhưng lại không ngờ ngày này đến nhanh như vậy. Đường hầm chật chội, đau đớn thấu xương, Hoa Phỉ lo lắng, con báo kêu gọi, ngoài động ồn ào... Một màn rồi một mặt xẹt qua trong óc. Nhớ lại lời con báo nói, ngày ấy hắn đã hoàn toàn khôi phục? Tóc đen mắt tím... Cho dù hắn không rời xa tôi, tôi cũng chẳng còn tư cách nào để ở cạnh hắn.

Mặc dù biết rõ mọi chuyện là như thế, tại sao tim gan vẫn tê liệt, nỗi đau như xé nát toàn thân thể. Suối Nguyệt Lượng trong đôi mắt hắn, lễ hội hái trà đêm ấy, dáng hắn chặt vật với chiếc muôi trong bếp... Rõ mồn một trước mắt. Hắn ôm tôi nói: “An An, đừng đi.” Hơi ẩm dường như vẫn còn sót lại bên người. Khóe môi còn lưu mùi súp chim săn diêu, mà sao lại mặn chát như vậy...

Thì ra, không biết từ bao giờ, tôi đã yêu chàng như vậy.

Yêu thương chàng, nhưng cũng vĩnh viễn mất đi chàng.

Toàn thân không kìm được nhẹ nhàng run lên, tôi thu hai chân, úp mặt thật sâu xuống đầu gối.

“Dung nhi, nàng còn có ta ở đây.” Một vòng tay ấm áp ôm chặt lấy tôi.

Tôi lùi lại, không nói được một câu hoàn chỉnh, “Đứa nhỏ kia... đứa nhỏ đang ở đâu? Người trong Ngũ độc giáo.. đều mạnh khỏe chứ?”

“Hôm đó trừ Hương Trạch có Triệu Chi Hàng, Ngọc Tĩnh vương cũng có nhân mã ẩn nấp, muốn nhân lúc hỗn loạn trừ khử Hương Trạch để. Tử Hạ Phiêu Tuyết cũng phái vô số cao thủ muốn cướp đoạt đứa bé kia. Trong lúc hỗn loạn ta chỉ có thể cứu nàng mà không cứu được đứa nhỏ. Nhưng mà, qua mấy ngày dò hỏi, dường như đứa nhỏ đã bị thuộc hạ của Tử Hạ Phiêu Tuyết mang về hoàng cung Tuyết Vực. Còn Ngũ Độc

giáo xưa nay làm việc quái đản, thân trăm độc bảo vệ, không có ai có thể gây tổn thương cho họ. Sau đó họ liền biệt tăm, không thể tìm ra tung tích.

Hắn vừa nói con báo đã trở về Hương Trạch, như vậy kế hoạch ám sát của Triệu Tài Mậu đã thất bại, còn nhóm người Hoa Phỉ nói thế có lẽ cũng không có chuyện gì. Trong lòng tôi thoáng yên tâm.

“Vậy đường hầm kia...”

“Mấy người các nàng vừa đi ra khỏi đó một lúc thì đường hầm sụp xuống.” Có lẽ là do Hoa Phỉ và con báo làm, chặt đứt mối liên kết, bảo vệ tộc Vọng Nguyệt. Tầng đá đè nặng trong lòng đã được gỡ bỏ. Nhưng còn đứa nhỏ... Chỉ cần tưởng tượng đến ánh nhìn yêu dị kia của Tử Hạ Phiêu Tuyết, tôi liền không rét mà run.

“Tưởng Dung có một chuyện muốn nhờ, mong bệ hạ đáp ứng.” Tôi không thể làm liên lụy đến hắn được.

Hắn nhìn tôi, mi như viễn sơn, sóng mắt xẹt qua một tia đau đớn, cũng không đáp lời, chỉ đỡ tôi nằm xuống, kéo tấm chăn gấm đắp lên người tôi: “Dung nhi, nàng bị tổn thương nguyên khí rất nặng, hôm nay mới tỉnh đã nói nhiều như vậy, hẳn phải rất mệt mỏi...”

“Xin hãy để ta rời đi.” Tôi cắt đứt lời nói của hắn.

Trong nháy mắt, hắn khựng lại, tấm điện rộng lớn yên lặng không tiếng động. Tôi giật giật, muốn ngồi dậy, lại bị hắn ấn xuống. Hắn quay lưng tránh đi ánh nhìn của tôi: “Nàng muốn gì ta đều có thể đáp ứng. Chỉ có chuyện này, tuyệt đối không thể!”

“Người... Tôi nhất thời kích động, ho khan kịch liệt. Hắn cúi người, tay chân luống cuống vỗ lưng tôi cho tôi thở dễ. Hơi ấm trong ngực áp vào chóp mũi tôi, hơi thở quen thuộc phả vào mặt, tôi tránh ra một bên thở hổn hển, chậm rãi bình phục, cơn ho khan cũng lắng xuống. Có lẽ không thể nóng vội được.

Tôi mệt mỏi nhắm mắt lại: “Bệ hạ mời trở về đi. Tưởng Dung muốn nghỉ ngơi.”

Hắn vẫn ngồi ở đầu giường giữ chặt tay tôi, không chịu buông ra.

“Thỉnh bệ hạ tự trọng. Nam nữ khác biệt, huống gì thân phận chúng ta đặc biệt, không được tùy tiện hành xử.”

Hắn dường như mặc kệ lời tôi nói, trả lời một néo: “Dung nhi, mệt mỏi thì ngủ đi. Ta ở đây, chờ nàng ngủ dậy thì sẽ đi.”

Lòng tôi đông cứng lại, phẳng phất như trở về thời thơ ấu không lo nghĩ kia, mười năm ấy hắn đã nói với tôi những lời này trăm ngàn lần, một chữ cũng không hề thay đổi.

Hắn cười mỉm, vỗ nhẹ tay tôi, y như năm đó dỗ dành tiểu nha đầu bướng bỉnh chìm vào giấc ngủ, kiên nhẫn mà ôn hòa..

Lệ ẩm ướt quanh hốc mắt, tôi nghiêng mình, không muốn để hắn thấy vẻ mặt này của mình.

Thân thể lại như vẫn mang theo kí ức quen thuộc, dần thả lỏng, chìm vào giấc ngủ trong từng đợt vỗ về nhịp nhàng kia.

Trong mộng, cũng chỉ có ánh trăng sáng bạc lấp lánh, như cửa vào tim tôi.

“Phu nhân, bên ngoài trời gió rất lớn, bệ hạ dặn lúc này phu nhân không nên ra ngoài kéo bị trúng gió. Thỉnh phu nhân trở về nội điện nghỉ ngơi.” Mỗi lần tôi tiến lại gần cửa đại điện, sẽ lại có hai thị vệ cung kính khuyên tôi trở về, thái độ không mềm mỏng, cũng không cường ép.

Tôi thở dài một hơi: “Ta không ra ngoài đâu, chỉ đứng ở đây ngắm phong cảnh một chút thôi.”

Thị vệ kia thấy tôi không bước thêm bước nào, cũng không nói được gì, chỉ vô cùng cảnh giác đứng cạnh tôi mãi. Tôi cũng không thèm để ý đến bọn họ, vịn cửa hiên ngang đứng ở cửa chính, nhìn vườn hoa khoe sắc rực rỡ cùng những đàn ong bướm bận rộn hút mật, nhắm mắt lại tận hưởng ánh mặt trời ấm áp. Nửa tháng liên tục được bồi bổ bao nhiêu là nhân sâm, cổ linh chi, bào ngư, canh tổ yến, thân thể tôi dường như đã hồi phục được hơn phân nửa.

Mỗi ngày sau khi hạ triều, Hoàn Giác đều đến cung Diên Khánh của tôi. Lòng tôi vô cùng hỗn loạn, không biết phải đối mặt với hắn thế nào, mỗi lần nghe tin hắn đến đều giả vờ lên giường nằm ngủ. Nhưng như vậy cũng không thoát được hắn, hắn luôn ngồi bên cạnh giường tôi nửa ngày, như thể không biết phiền chán là gì. Cho đến khi tôi nằm trên giường đến phát nản, lật đặt ngồi dậy, môi hắn ẩn nét cười, phảng phất đã đoán ra tôi chẳng thể kiên trì được bao lâu. Nhìn vẻ mặt của hắn tôi lại càng thêm phiền muộn. Có lúc thôi thật sự muốn nói: “Chúng ta không thể trở về những ngày tháng đó nữa rồi, không thể nữa đâu”. Nhưng vừa nhìn thấy nụ cười hòa hoãn với lúm đồng tiền, rục rờ như mặt trời kia, tôi đều không nói nên lời, cứ như có nghìn tảng đá đè nặng trong tim. Hắn muốn giải thích chuyện trước kia với tôi, nhưng tôi không cho hắn cơ hội. Tôi không muốn làm cho cảm xúc của mình càng trở nên rối bời, mơ hồ.

“Hoàng hậu nương nương cát tường!”

Tôi qua đầu lại, thấy một nữ nhân cài trâm phượng váy áo thướt tha bước từ đầu hành lang phía kia đến.

“Vị này phải chăng là Vân hoàng hậu?” Sơ Dung Phiêu Tuyết đến trước mặt tôi, nhẹ nhàng dừng lại, trong ánh mắt hiện lên nét cười: “Quả nhiên là danh bất hư truyền, rất xứng với danh hiệu đệ nhất mỹ nhân.”

“Phiêu Tuyết hoàng hậu khen lầm rồi.” Tôi đứng dậy nhìn về phía nàng, vuốt vuốt cằm. Vô sự bất đắc tam bảo điện (1), tôi sớm đã biết nàng nhất định sẽ đến, chỉ là không biết vì Hoàn Giác hay vì Tử Hạ Phiêu Tuyết, hay là cả hai người họ.

“Bản cung liệu có vinh hạnh được mời Vân hoàng hậu cùng đi dạo hoa viên chứ?” Nàng nhìn ánh mắt của tôi, gương mặt bình thản, không biểu lộ ý thù địch.

Tôi vừa định mở miệng, nhưng thị vệ bên cạnh lại nhanh hơn một bước: “Khởi bẩm nương nương, bệ hạ đã dặn, phu nhân phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, không nên ra ngoài hứng gió. Mong nương nương thứ tội.”

Tôi kinh ngạc, người thị vệ này vậy mà dám ngăn cản nàng, nếu nàng cùng tên Tử Hạ kia tính tình giống nhau, kết cục của người này...

Không ngờ, nàng chỉ cười hiền, khoát tay áo: “Ta biết. Sơ Dung sơ ý, thân thể Vân hoàng hậu không khỏe, bệ hạ dặn vậy là đúng.” Nàng nhìn tôi, “Sơ Dung đành quấy rầy Vân hoàng hậu một lát trong điện vậy, không biết vân hoàng hậu có bận tâm không?”

Nghe nàng dùng tục danh (tên thật) khiêm tốn vậy, tôi tất nhiên không thể cự tuyệt: “Phiêu Tuyết hoàng hậu nói đùa, Tướng Dung lúc này chỉ là kẻ ở nhờ, tất nhiên là khách theo ý chủ.” Tôi tránh sang một bên, nhường lối đi cho nàng.

Sơ Dung Phiêu Tuyết cho hai cung nữ bên cạnh lui ra, theo tôi tiến vào nội điện.

Tôi bưng chén trà bằng men sứ xanh lên, chậm rãi nhấp một ngụm trà, vẫn không thấy nàng mở miệng. Vừa ngẩng đầu lên lại phát hiện nàng đang nhìn một bức họa cây bạc hà treo trên tường, có vài phần thất thần. Đó là bức tranh Hoàn Giác đã vẽ hôm trước, rồi treo lên tường. Những lúc hắn ở chỗ tôi, hơn nửa thời gian tôi cùng hắn không hề nói chuyện. Hắn luôn lơ đãng, tự tìm niềm vui, có khi phê tấu chương, có khi vẽ một hai bức tranh hoa và chim, thỉnh thoảng lẩm bẩm vài câu.

Phát hiện bản thân thất thố, nàng thu hồi ánh mắt, chậm rãi mở miệng: “Khi Sơ Dung còn ở hoàng cung Tuyết Vực, từng nghe danh ‘Họa thánh Nam Vân’. Trong cung Tuyết Vực cũng có một hai bức tranh của bệ hạ, trông rất sống động, giống thật dù được vẽ trên giấy. Lúc ấy Sơ Dung cực kỳ hâm mộ người, cũng học theo vẽ tranh hoa và chim. Nhưng dù thế nào cũng thiếu vài phần thu hút. Sau này, Sơ Dung may mắn được gả cho bệ hạ, vốn tưởng có thể vượt qua bút pháp thần kì của người, nhưng bao nhiêu năm qua lại không hề thấy người cầm bút vẽ, lòng thấy rất đáng tiếc.” Tôi vô cùng kinh ngạc.

Nhưng nàng không nhận ra vẻ khác thường của tôi, tiếp tục nói: “Đến hôm nay lại được nhìn thấy bệ hạ vẽ, Sơ Dung mới biết lúc trước tập vẽ, thứ mình thiếu không phải là sự hấp dẫn, mà là hai chữ ‘Tâm ý’.”

“Phiêu Tuyết hoàng hậu chớ bận tâm, bệ hạ vì bận rộn việc triều chính nên không thể có thời gian vẽ tranh được thôi. Mấy hôm gần đây hai huynh muội ta gặp lại, nhất thời vui mừng, liền vẽ vài nét tùy ý.” Trong lòng vài phần chua xót, tôi cố ý nhấn mạnh hai từ “Huynh muội” một chút.

“Vân hoàng hậu đừng nghĩ quá lên, trước khi gả cho bệ hạ, ta đã biết bệ hạ có người trong lòng rồi. Sau này mới biết người bệ hạ thương nhớ là Hương thảo mỹ nhân nổi tiếng thiên hạ.”

Tôi kinh ngạc, vừa định đáp lời, nàng lại mở miệng ngăn lại: “Vân hoàng hậu hãy nghe ta nói hết đã. Ta thấy nhiều ngày nay ánh mắt bệ hạ ẩn chứa nỗi ưu phiền, có lẽ vì chưa được nói rõ mọi chuyện với Vân hoàng hậu. Sơ Dung không thể giúp gì cho bệ hạ, chỉ có việc này Sơ Dung có thể thay bệ hạ giải thích với Vân hoàng hậu, vì bệ hạ mà phân rõ. Vân hoàng hậu có muốn nghe không?”

“Thỉnh Phiêu Tuyết hoàng hậu cứ nói.” Nàng đã nói như vậy, sao tôi có thể cự tuyệt được. Trong lòng lại càng ngạc nhiên hơn, nàng không giống như là muốn tìm tôi gây sự, mà như thể đến đây làm thuyết khách.

(1) Vô sự bất đẳng tam bảo điện – Không có việc gì thì không đến tòa tam bảo (chùa): Ý là không có việc gì thì sẽ không tìm đến.

72. Chương 64.2

CHƯƠNG 64.2 : PHI HOA TỰ HỮU KHIỂN TÌNH XỬ

EDIT: LÂM LINH

“Ta ở trong Tuyết Vực hoàng cung, mỗi vị hoàng tử công chúa khi lên năm tuổi, Hoàng thượng đều phái một vài con cháu cùng tuổi của các vị đại thần trong triều để cùng chúng ta học tập. Năm đó ngoài con cháu của hai vị quan bên ngoài, còn có một người là con của một vị quan võ, cùng ta học bắn cung cưỡi ngựa. Hắn cùng ta đã trải qua những mưa gió biến cố quốc gia, đến năm ta mười bốn tuổi, hắn thi đậu Trạng nguyên võ, liền ở đại điện xin hoàng huynh cầu hôn ta, hoàng huynh không đồng ý. Ta biết được chuyện này, vô cùng buồn bực, tranh cãi với hoàng huynh nhiều lần, hoàng huynh đều mặc kệ ta. Lòng ta biết trong mắt hoàng huynh ta chỉ là một quân cờ đợi định đoạt, ta không để ý đến bản thân, vì người khác mà tranh đấu. Còn trẻ, còn nhiệt huyết, đã gây ra nhiều chuyện hồ đồ. Hoàng huynh biết được đập bàn giận giữ, nhốt ta lại, bắt người kia vào đại lao. Năm đó đúng dịp bệ hạ tới Tuyết Vực mượn binh, hoàng huynh liền đưa ra hai điều kiện, thứ nhất lập ta làm hoàng hậu, thứ hai là tập luyện liên đẳng thần công.”

“Thần công hoàng huynh năm đó đã gần đến giai đoạn phản phê, nhưng vẫn không tìm được huyết cục chi phương, cực kì cần một người đạo nhập chân khí, trì hoãn phản phê. Mà loại võ công này yêu cầu rất cao về cốt cách, cả thiên hạ có rất ít người tập được, hoàng huynh vừa nhìn đã nhận ra cốt cách thanh kì của bệ hạ, thật là phù hợp. Điều kiện khắc nghiệt có thể phải trả giá bằng tính mạng như thế, năm đó bệ hạ không nói hai lời đã đáp ứng. Ta kháng không theo lệnh, hoàng huynh lợi dụng tính mạng người trong ngục kia để cưỡng bức ta. Rơi vào đường cùng, ta đành phải gả đến Tây Lũng. Vốn tưởng rằng bệ hạ chỉ là kẻ ham quyền lực, lại không ngờ bệ hạ lại là người thuần thiện thanh nhã như thế. Lúc ấy ta không tài nào hiểu được vì sao bệ hạ không quan tâm chuyện đấu đá tranh giành mà lại nôn nóng mượn binh đoạt vị như vậy, sau này mới biết người làm tất cả đều vì một nữ nhân.”

“Đại hôn đêm đó, ta thập phần hoảng hốt, lại không ngờ bệ hạ nằm cả đêm bên ngoài sườn tháp, không hề đi vào điện. Những đêm sau cũng đều như thế. Cho đến khi thái y chẩn ta có hỉ mạch, bệ hạ cũng chỉ thoáng kinh ngạc, rồi ánh mắt lộ vẻ thoải mái, không hề trách tội ta. Ban đêm, bệ hạ gọi ta vào thư phòng cùng cầm đuốc soi đêm đàn, công bằng nói với ta hắn đã có người trong lòng, chỉ có thể cho ta thân phận vợ chồng trên danh nghĩa, còn trấn an sẽ không làm khó mẫu tử chúng ta. Ta cũng giải thích với bệ hạ mọi chuyện. Người ngoài thấy bệ hạ không nạp phi, cho rằng người chỉ độc sủng ta, mà không biết ta cùng bệ hạ chỉ như người chung hoạn nạn.

“Tháng hai năm ấy, tin Hương thảo mỹ nhân qua đời truyền khắp nam bắc, đêm đó bệ hạ ngã bệnh, ta biết người trong lòng bệ hạ chính là muội muội thanh mai trúc mã. Sau đó, quốc sư trở về, bệ hạ rất lạnh nhạt với ông ta. Ta mơ hồ biết được năm đó quốc sư từng lấy việc Vân hoàng hậu trúng độc để ép buộc bệ hạ, nếu người không kế thừa ngôi vị hoàng đế thì sẽ không trị độc cho Vân hoàng hậu, rồi lại phong tỏa tin Vân hoàng hậu bệnh tình nguy kịch, không cho người biết. Bệ hạ nuốt hận, gần như muốn đi theo cô, về sau

nghe nói Hương Trạch bệ hạ vẫn phái người đi tìm một viên định nhanh châu, mới khôi phục được vài phần. Nói đến lại có vài phần kì quái, hoàng huynh ta năm đó lấy được một đứa trẻ, bệ hạ vừa thấy thập phần vui mừng, thương yêu nó như ruột thịt. Say này ta mới biết tướng mạo Tử Uyển giống cô đến tám phần.”

“Ba năm sau, Vân hoàng hậu bị hoàng huynh ta bắt tới Tuyết Vực hoàng cung, bệ hạ đã can thiệp. Hoàng huynh ta đồng ý thả người, nhưng điều kiện là bệ hạ phải tấn công Hương Trạch quốc. Bệ hạ biết rõ là cạm bẫy, vẫn liều lĩnh nhảy vào, quan trọng nhất là bệ hạ lo lắng an nguy của cô, cũng mong đánh hạ Hương Trạch để chính thức giải trừ thân phận của cô, và dã tâm của Phương quốc sư ngày càng lớn, hi vọng có thể mở rộng biên giới Tây Lũng, bệ hạ muốn thỏa mãn tâm nguyện của ông ấy. Nhưng lúc ấy liên danh thần công của bệ hạ đã đến giai đoạn phản phê, vô cùng nghiêm trọng, thái y dặn không thể làm việc quá vất vả. Nên đành phải dùng người khác thế thân bệ hạ.

“Cũng không ngờ được Vân hoàng hậu lại trốn thoát được khỏi tay hoàng huynh ta, nửa đường lại bị Phương quốc sư bắt, bệ hạ nghe được, không để ý lời dặn của thái y, thức trắng đêm chạy đến. Sau biến cố Vân hoàng hậu rơi xuống sông Phàn Xuyên, bệ hạ hồi cung, không gượng dậy nổi, mạng sống gần như bị đe dọa. Thái y cùng thị vệ trong cung kết hợp phá một thân tà công của bệ hạ, mới có thể cứu được người.”

“Khi Vân hoàng hậu cùng Hương Trạch bệ hạ mất tích, Hương Trạch quốc có đến mười sáu vương gia chủ chính. Có tham báo An thân vương phái đại lượng ám thị theo dõi những cửa hàng bán cà phê của Tây Lũng ta. Bệ hạ thấy lạ, cũng phái người theo đuôi ám thị Hương Trạch. Cho đến nửa tháng trước bệ hạ ôm cô đầm máu trở về, chuyện sau thôi không nhắc đến nữa.”

“Sau ngần ấy năm bệ hạ lo lắng, cuối cùng Sơ Dung cũng thấy vẻ mặt vui mừng của người.” Mi mắt nàng đảo qua một tia ảm đạm “Ta cũng nên vì thế mà vui sướng.”

“Không biết Vân hoàng hậu sau khi nghe Sơ Dung nói nhiều như vậy, có hiểu được nhiều năm qua bệ hạ khổ tâm cùng đau xót thế nào không?”

Tôi kinh ngạc, không biết phải trả lời thế nào.

“Vài năm nay mẫu tử Sơ Dung được bệ hạ dốc lòng quan tâm, không biết đền đáp sao cho đủ, chỉ mong bệ hạ có thể đạt được ước muốn, để nỗi đau khổ người phải chịu không trở nên phí hoài.” Tây Lũng hoàng hậu trước khi rời đi, trong mắt có mấy phần ứ đọng.

Trên bầu trời mây đen cuộn cuộn, trong không khí tràn ngập hơi ẩm ướt. Vận mệnh bắt đầu thường không có chút dấu hiệu nào, chỉ lặng lẽ vươn tay ra, gieo hạt giống xuống đất, rồi mỉm cười thần bí, đợi đến ngày ra hoa kết quả. Một hạt giống ngũ sắc được trồng chưa chắc đã là niềm vui, mà một hạt giống tối màu đơn giản không phải là không thể nở ra đóa hoa đẹp đẽ nhất.

Tôi ngồi trong cung Diên Khánh, nhắm mắt lại, mặc cho chuyện cũ ủa về như nước, gột rửa đầu óc. Chúng tôi đã từng là một đôi yêu thương nhau thắm thiết, tựa như cảnh mây hoa quỳnh, không lẫn một tia tạp chất, tinh khiết không chút bụi bẩn. Nhưng những gì càng hoàn mỹ thì càng làm người ta nảy sinh tâm ý muốn phá hoại. Đến thần vận mệnh cũng phải ghen tị, ông chia rẽ chúng tôi, dùng một cây trâm cài chứa sự hiểu lầm chia rẽ chúng tôi không cách nào vượt qua, từ đó nơi trời nam đất bắc, mỗi người đều có những nỗi khổ của riêng mình

Ba năm nhẹ nhàng trôi đi, lại như đã trải qua nửa đời, gặp lại lần nữa, cảnh còn người mất. Tôi đã bị cuốn vào vòng xoáy của những tranh giành đấu đá để rồi tan tành vụn nát, hoàn toàn thay đổi, không còn xứng với tình cảm thuần khiết thắm thiết khi xưa nữa. Trái tim trong lúc vô tình đã đắm chìm vào đôi mắt phương trong suốt kia, còn thân, từ lâu đã không tự chủ được. Tuy không phải là mong muốn của bản thân, nhưng tôi cũng đã có hai đứa con, giờ phút này, chúng đều ở trong tay Tử Hạ Phiêu Tuyết, bảo tôi phải buông bỏ thế nào được.

Chạng vạng, có cung nữ đến thỉnh an: “Phu nhân, hôm nay bệ hạ mở tiệc, kết thúc cũng đã là đêm khuya, bệ hạ sai nô tỳ truyền lời hôm nay ngài không thể đến cung Diên Khánh.”

Tôi hơi gật đầu tỏ vẻ đã biết.

Sau cơn mưa, không khí trở nên trong lành, sạch sẽ mà thoải mái, tôi đẩy cửa sổ ra đón lấy cơn gió đêm mát dịu. Phía sau tiếng bước chân chậm rãi truyền tới, có vài phần cảm giác quen thuộc. Tôi quay đầu, thấy

một nữ nhân mặc phượng bào, dung nhan từ đôi mắt đến lông mày đều không thay đổi, hòa ái nhìn tôi.

Tôi cúi xuống, quỳ trên thảm nhung gấm: “Dung nhi bất hiếu, bái kiến Thái hậu nương nương cô mẫu!”

“Con của ta, mau mau đứng dậy đi.” Một đôi tay từng mềm mại không tỳ vết hôm nay lại mơ hồ hiện lên dấu vết của năm tháng, dịu tôi đứng lên: “Dung nhi phải chịu khổ rồi.”

“Cô cô...” Tôi nghẹn ngào không nói nên lời.

Cô cô ôm tôi vào lòng, hiền lành vỗ về mái tóc dài của tôi, tựa như khi tôi vẫn còn là đứa trẻ thích làm nũng. Cái ôm của cô cô vẫn ấp áp thoải mái như trong trí nhớ, tỏa ra mùi hoa dành dành thơm ngát, “Để cô nhìn xem tiểu cô nương Vân gia của chúng ta bây giờ trở mã xinh đẹp như thế nào nào.” Cô cô nhẹ nhàng lau nước mắt cho tôi, âu yếm nhìn tôi.

“Dung nhi gầy hơn rồi, vài năm nay... Ai, đúng là ông trời trêu ngươi...” Đôi lông mày thanh tú của cô mẫu nhăn lại.

Tôi lau nước mắt, nở nụ cười trong mắt còn ầng ậng nước, “Thấy cô cô, Dung nhi nhất thời vui quá nên khóc, để cô cô chê cười rồi.”

Cô cô cầm tay tôi vỗ nhẹ nhẹ: “Ở trong mắt cô cô Dung nhi vĩnh viễn là đứa trẻ nhà họ Vân mãi không chịu lớn, nào có chê cười gì đâu.”

“Vài năm nay cô cô vẫn khỏe chứ?” Hoàn Giác liên tiếp ngã bệnh, cô cô chắc cũng rất đau buồn. Nhất thời, tôi cảm thấy không còn mặt mũi nào nhận tình yêu thương như mẹ ruột của cô cô.

“Ai gia tuổi tác đã cao, nay nhìn bệ hạ thê hiên tử nhạc, ở trong hậu cung yên dưỡng tuổi già cũng không có gì phải lo nghĩ.” Cô cô ngẩng đầu nhìn về phía bóng đêm đen kịt ngoài cửa sổ, giống như không bận tâm tới những lời nói xung quanh.

Đáy lòng tôi rung động.

“Vừa hay tối nay, Dung nhi có muốn cùng cô cô đi ra ngoài một chút, hồi tưởng tình cảm cô cháu?”

“Cô cô đã nói vậy, Dung nhi tất nhiên cung kính không bằng tuân mệnh rồi ạ.”

Thị vệ bên ngoài cửa điện theo thường lệ ngăn cản chúng tôi, nói y hệt như đã nói với Tây Lũng hoàng hậu lúc sáng.

Lông mày cô cô nhăn lại: “Chuyện này là thế nào? Bây giờ ý chỉ của ai gia các người cũng dám cãi lời sao?” Trước mặt tôi là vị Thái hậu quyền uy mà xa lạ.

Thị vệ đồng loạt cúi đầu quỳ xuống: “Thuộc hạ không dám.”

“Ai, đứng lên đi, cũng không làm khó các người nữa. Chúng ta chỉ đi một lúc rồi sẽ về ngay, Hoàng thượng không biết đâu.”

“Nhưng...” Không đợi thị vệ đáp lời, cô cô dắt tay tôi, dáng vẻ đoan trang bước qua cửa cung Diên Khánh.

Trong ngự hoa viên, hương hoa huệ thơm ngát, những ngôi sao tỏa sáng lấp lánh trên bầu trời đêm, có những con đom đóm bay múa vờn quanh thân tôi. Cô cô sai thị nữ bên cạnh khoác thêm cho tôi một chiếc áo lông mỏng rồi tự mình buộc dây áo giúp tôi.

Cô cô nhìn những con đom đóm cười nhẹ: “Đám côn trùng này cũng thật thông minh, muốn mượn đèn lồng nhìn trộm mỹ nhân.”

“Cô cô trêu đùa rồi. Sợ là Dung nhi tỏa ra hương bạc hà mát lạnh làm đám côn trùng này ngủ thấy.” Tôi sờ sờ áo choàng làm bằng lông cừu, mềm mại bóng loáng như nước.

“Cái danh tiếng dung mạo khuynh thành mà nhiều thiếu nữ tha thiết trông mong, nếu thật sự có được, chỉ sợ nó sẽ trở thành gánh nặng thôi.” Cô cô khẽ thở dài, trong lời nói dường như có tâm sự.

“Cô cô đừng nói thế. Vạn vật bình thường chú ý nhất là hai chữ “Vừa vặn”, mọi việc hay quá lại hóa dở, ngược lại, thiếu đi một chút cũng không có gì đáng ngại, nhưng nhiều quá có khi lại làm liên lụy đến cả mình và người.

Cô cô xoay người, đôi mắt trong suốt chăm chú nhìn tôi: “Dung nhi đáng thương của ta ngũ quan lại tinh xảo đẹp đẽ...”

Tôi không trả lời, chỉ lẳng lặng nhìn đèn đuốc thấp thoáng trong hoa đình cách đó không xa. Trong đình, một đứa trẻ dung mạo thanh tú đeo túi gấm thêu ngỗng trong ngực một nam tử thân mặc long bào, dung mạo như tiên giáng trần. Bé cười khanh khách, vịn lên chiếc cổ dài ưu nhã như hạc của vị nam tử kia gọi: “Phụ hoàng, phụ hoàng.”

Nữ tử bên cạnh đeo trang sức lấp lánh bóng loáng, trong sắc màu rực rỡ của những món ăn quý lạ, cười tươi như hoa, “Úc nhi, đừng làm phiền phụ hoàng nữa, hôm nay đã lớn thêm một tuổi, đừng giữ mãi bộ dạng trẻ con đấy nữa.” Nàng nhìn đứa trẻ đầy yêu thương, có lẽ nàng cũng chưa từng phát hiện, tầm mắt mình đã từ từ rời khỏi đứa nhỏ đến trên người nam tử đẹp như ngọc kia, ánh mắt đầy ái mộ thâm tình.

“Không sao, hôm nay là ngày sinh thần của ai thì người đó lớn nhất.” Nam tử kéo tay đứa nhỏ lên, chọc nó cười ha ha. Tôi chưa từng thấy bộ dạng này của hắn, không còn là một thiếu niên dịu dàng không nhiễm bụi trần, không còn là vị tiên nhân xa lạ khó đến gần nữa, mà chỉ là một người trưởng phu bình thường, một người cha dễ gần. Có lẽ đến hắn cũng không biết mình đã thay đổi nhiều như vậy.

Nếu yêu nhau chớp mắt một cái là qua một đời người thì ba năm đủ để thay đổi hết thảy.

Nàng không còn là cô công chúa liễu lĩnh toàn tâm toàn ý ái mộ vị Vô trạng nguyên thanh mai trúc mã năm xưa.

Hắn cũng chẳng phải là thiếu niên chỉ biết “Dung muội muội” mà không màng khói lửa nhân gian kia nữa.

Mà tôi, cũng không phải là tôi của trước kia.

“Hôm nay là sinh nhật ba tuổi của Úc nhi.” Cô cô chậm rãi mở miệng, “Hoàng hậu hôm nay chắc đã gặp Dung nhi rồi. Đứa nhỏ Sơ Dung này... Ai gia sớm đã biết Úc nhi không phải huyết mạch của Nho nhi. Nhưng mà, nhìn nó từng ngày lớn lên, ánh mắt Sơ Dung đối với Nho nhi càng ngày càng say đắm không thôi, nhìn Nho nhi cùng mẹ con hị chung sống hòa thuận, còn có cái gì có thể tốt hơn đây? Ai gia tin tưởng một ngày nào đó hoàng hậu chắc chắn sẽ sinh hạ huyết mạch của Nho nhi. Nho nhi thuần khiết thanh nhã, không thích hợp với tranh đấu mưa máu gió tanh. Mấy năm nay nó đã hết lòng lo lắng, sợ là không gượng dậy nổi sau đợt ‘Phản xuyên chi biến’ (1). Ngày trước thái y chẩn mạch cho Dung nhi, gặp chứng khó sinh, sợ rằng khó có khả năng mang thai...”

“Tâm ý của cô cô, Dung nhi hiểu rõ.” Tôi nhắm mắt lại, chặn ngang lời nói của cô, “Cô cô coi Dung nhi như con gái ruột, ca ca đối đãi với Dung nhi hết sức chân thành. Dung nhi không biết làm sao để báo đáp, nhất định sẽ không làm liên lụy đến bề hạ, khiến bề hạ rơi vào màn mưa tên tranh chấp kia đâu. Xin cô cô yên tâm, Dung nhi chắc chắn sẽ thuyết phục ca ca thả con ra khỏi cung.”

“Làm phiền Dung nhi rồi...” Cô cô cầm lấy tay tôi, một giọt nước mắt rơi xuống bàn tay tôi, trong suốt long lanh.

(1) Phản Xuyên chi biến: biến cố trên sông Phản Xuyên

73. Chương 64.3

CHƯƠNG 64.3 : PHI HOA TỰ HỮU KHIÊN TÌNH XỬ

Edit: Lâm Linh

Beta: Bạc Bạch

Một người mẹ hiền từ tha thiết chờ đợi tôi, sao tôi có thể nhẫn tâm từ chối.

Trời đất bao la, lại không có nơi nào dành cho tôi.

Tần nhập điều sơn thúy đại trung

Yến tử bất quy xuân sự văn

Nhất đình yên vũ hạnh hoa hàn. (1)

Mưa bụi như dải lụa bạc mỏng tinh tế bao phủ trời đất, ôm lấy cây xanh quanh rừng, núi xa ẩn hiện trong làn nước mờ ảo. Mưa từng hạt lặn theo cây trúc, tụ thành từng giọt, theo phiến lá chảy xuống, rơi trúng giấy dầu trên dù (ô ngày xưa làm bằng giấy dầu), khi thì dồn dập, khi thì nhỏ giọt đứt đoạn, réo rắt như cung nữ đánh chuông nhạc nhẹ nhàng.

Tôi đạp lên từng phiến đá xanh, lưng thưng bước từng bước lên cầu thang. Hoàn Giác ở phía sau cũng không nói gì, lẳng lặng cầm ô cùng tôi chậm rãi đi về phía trước. Hôm nay tôi mời hắn cùng tôi đi ngắm rừng trúc, hắn thấy tôi khí sắc đã khôi phục hơn liền không nói hai lời, đặt tấu chương đang phê duyệt trong tay xuống, lấy một cái ô theo tôi đến rừng trúc có cả suối và núi này.

Tôi đứng dưới tán cây, Hoàn Giác cũng dừng bước lại, giữa chúng tôi chỉ có sự yên tĩnh mơ ảo.

Tôi giơ tay lên giúp hắn lau đi văng trán dính mưa bụi, gọi hắn: “Ca ca.”

Hắn cầm tay tôi, ôm tôi vào trong ngực: “Dung nhi, nàng cuối cùng cũng tha thứ cho ta rồi, phải không?” Thanh âm không che giấu nổi sự vui sướng.

Lòng tôi hơi nhói đau, tôi tựa vào vòm ngực ấm áp trước mặt, “Dung nhi trách lầm ca ca. Ca ca mấy năm nay vất vả rồi.”

“Nghe được những lời này của Dung nhi là ta mãn nguyện rồi.”

Tôi vòng tay quanh hông hắn, ôm hắn thật chặt, chỉ sợ đây là lần cuối cùng tôi để mình sa vào vòm ngực ấm áp của hắn. Tôi nhắm mắt lại, nghe tiếng mưa rơi tí tách dần dần gấp gáp hơn.

“Ca ca, để ta xuất cung đi.”

Tôi cảm thấy lồng ngực dán chặt trước mặt cứng đờ lại: “Dung nhi còn nhớ Duyên hồ không? Năm ấy, cũng mưa như vậy, cũng chiếc ô như vậy, ta nhìn Dung nhi xuyên qua màn mưa, nhưng nhìn mãi vẫn cảm thấy không đủ. ‘Dục bả Tây Hồ bĩ Tây Tử, đạm trang nùng mặt tổng tương nghi.’ (2), chỉ muốn khảm Dung nhi tận sâu trong đáy lòng. Ta vẫn nhớ rõ Dung nhi đã hỏi ta vì sao chưa từng vẽ nàng, bởi vì bút pháp của ta dù thế nào cũng không vẽ được thần thái linh động của Dung nhi...”

“Ca ca, Dung nhi đã không còn là đứa trẻ không lo nghĩ, chẳng sợ trời cao đất rộng năm đó nữa rồi. Một khi tất cả đã vỡ vụn thành trăm nghìn mảnh, thì dù có sửa chữa, bù đắp thế nào cũng chẳng còn nguyên vẹn như ban đầu. Ca ca cũng đã trưởng thành, có gia đình, có quốc gia thiên hạ, đại trượng phu có việc nên làm cũng có việc không nên làm, có thứ dù không thể vứt bỏ cũng phải vứt bỏ. Chúng ta đã trưởng thành, nhưng vì hai chữ “trưởng thành” này, chúng ta đã phải trả giá rất đắt...” Tôi hít thật sâu mùi mực quen thuộc kia, “Phiêu Tuyết hoàng hậu rất tốt. Chúng ta luôn quay đầu nhìn về quá khứ hoặc ngẩng đầu hướng đến tương lai, nhưng lại quên mất người luôn bên cạnh mình. Chỉ đến khi đứng trên cao, cô độc một mình trong ánh hoàng hôn tĩnh lặng, chúng ta mới tỉnh ngộ, mới hiểu được rằng thì ra có người mỉm cười đợi mình bên ngọn đèn dầu đã cạn, mới là điều ấm áp nhất, không thể để vuột mất.”

Hắn buông tôi ra, đặt tay lên vai tôi, ánh nhìn như xoáy sâu vào tận trái tim tôi, hàng lông mi khẽ rung lên giữa làn mưa bụi. Hắn xoay người, vươn tay khẽ vuốt một gốc trúc xanh đã khô héo, có một đóa hoa đã nở.

“Dung nhi có biết ‘trúc mẫn’ không?”

Sợi tơ trong lòng đứt lìa, âm thanh chói tai vang lên, dư âm lan tỏa mãi trong không trung, khiến trái tim tôi vô cùng đau đớn.

Đầu ngón tay hắn nhiễm sương mù mưa bụi, tái nhợt đi: “Trúc sinh trăm năm, chỉ nở hoa một lần, hoa tàn trúc tử, đó là ‘trúc mẫn’... Tâm cũng như lục trúc, cùng tận cả đời, chỉ vì một lần, hoa tàn tán đi, tâm liền đã chết.”

Tôi cầm tay hắn, lau mưa bụi đi, nói: “Ca ca, trúc mẫn cũng không phải mang nghĩa là chết. Trăm năm nở hoa, cây chết, hoa lại rơi xuống đất, mọc mầm thành cây con mới. Trúc mẫn có nghĩa là tái sinh. Tâm, cũng như thế.”

Hắn hất tay tôi ra, quay người lại, đi thẳng dọc theo con đường lát đá. Tôi kinh ngạc nhìn bóng lưng của hắn, cho bên khi góc áo màu vàng ấy đã mất hút trong màn mưa bụi, mới từ từ thu hồi tầm mắt. Chiếc ô bị vứt bỏ bên đường mòn đầy rêu xanh, phất phơ trong gió.

Ban đêm, tôi nằm trên chiếc giường ngủ rộng rãi, đắp chăn lông cừu ấm áp, lại vẫn thấy lạnh, làm thế nào cũng không ấm hơn, trở mình trần trọc suốt đêm.

Mới đó, tôi đã ở trong cung Tây Lũng hơn một tháng, từ ngày đó đến giờ Hoàn giác không hề nói với tôi một câu nào nữa.

Một buổi sáng tỉnh dậy, cảm giác tay chân không lạnh lẽo như mọi ngày, trong ngực lại vô cùng ấm áp, tôi cúi đầu nhìn xuống ngực mình, không ngờ lại bắt gặp một cặp mắt phượng linh động.

Tử Uyển cười bướng bỉnh, thơm má tôi chụt một cái: “Nương tử, nàng có nhớ Tử Uyển không?”

Tôi không tin vào mắt mình, dụi dụi người mắt, tưởng mình đang nằm mơ. Tiếng nói thanh thúy của Tử Uyển lại truyền đến tai tôi lần nữa: “Nương tử, ta đói bụng rồi.”

Trời ạ! Thật sự là Tử Uyển! Thật sự là bảo bối của tôi, Tử Uyển!

Tôi vui vẻ ôm lấy nó, cười: “Con nghịch ngợm quá đấy!” Tiểu tử trong ngực tôi cười khanh khách.

Đột nhiên, tôi mới nhớ ra, tại sao Tử Uyển lại xuất hiện trong hoàng cung Tây Lũng? Nó chẳng phải đang ở trong tay Tử Hạ Phiêu Tuyết sao?

“Tử Uyển, sao con đến được đây?” Tôi kéo cái đầu nhỏ đang cọ cọ vào người mình ra, hỏi.

Đôi mắt to tròn của Tử Uyển láy động, lóe lên một tia狡 hoạt: “Mấy hôm trước A Hạ có mang một tiểu đệ đệ về, tiểu đệ đệ có đôi mắt màu tím giống A Hạ, nhưng nó chẳng quấy khóc gì, chỉ biết đập đập cái chân nhỏ mập mập rồi cười khanh khách, không thèm chơi với ta. Sau đó ta véo nó bầm tím chân nó mới khóc oa oa lên. A Hạ ngốc lắm, đồ dành mãi cũng không làm thẳng bé nín khóc, ta cảm thấy vô cùng phiền toái nên chuẩn ra khỏi cung.”

“Con đã đi một chặng đường xa như vậy ư?!” Tôi giật mình hoảng sợ. Đứa nhỏ Tử Uyển này đáng sợ thật! Một đứa trẻ còn nhỏ như vậy lại dám vượt ngàn dặm xa xôi từ hoàng cung nước này đến hoàng cung một nước khác! Lỡ như trên đường xảy ra chuyện gì không may... Tôi thật sự không dám nghĩ đến nữa! Đã thế lại còn “cảm thấy vô cùng phiền toái nên chuẩn ra khỏi cung”, rõ ràng là tên tiểu tử này lợi dụng làm đứa nhỏ khóc để phân tán sự chú ý của Tử Hạ Phiêu Tuyết, hòng trốn đi. Chẳng biết nó còn bày ra bao nhiêu trò nghịch ngợm như vậy nữa đây.

“Hi hi, chơi bên ngoài hoàng cung vui lắm nhé! Bản cung định đi gặp người tên Triệu Lê Mậu kia, sau lại nhớ muốn gặp người đó thì phải có sính lễ, mà hoàng đế lại nợ ta một bức tranh vẽ ‘mãnh hổ hạ sơn’. Bản cung liền quyết định sẽ đến đây trước để hoàng đế vẽ cho bản cung, rồi mang sính lễ đến sau. Nhưng mà, bản cung lại không biết đế đang ở đâu. Hôm qua, sau khi tìm kiếm hồi lâu, bản cung người thấy được hương bạc hà thơm mát, bèn đi vào, quả thật là nương tử của bản cung, ha ha.” Tử Uyển xoa xoa eo, có chút đắc ý.

Lúc này tôi mới nhìn rõ mặt thẳng bé đầy bùn đất, cũng không nhận ra được màu sắc ban đầu của y phục thẳng bé mặc nữa. Thế mà nó vẫn ra vẻ hoàng tử uy nghiêm. Tôi dở khóc dở cười: “Tên tiểu tử này, mới có tí tuổi đầu, ‘Bản cung’ cái gì hả?”

Hắn kéo tay tôi, nằm trên người tôi đùa nghịch: “Nương tử, đói bụng, ta đói lắm.”

Tôi sờ sờ đầu nó, di chuyển xuống dưới cằm, đau lòng nhéo nhéo. Thằng bé phải chịu cảnh màn trời chiếu đất một thời gian dài như vậy, hẳn rất khổ cực. Tôi vội vàng gọi người mang đồ ăn sáng vào.

Cung nữ theo sự phân phó của tôi, nối đuôi nhau bê đồ ăn vào điện, ai cũng giật mình khi thấy Tử Uyển. Nhân lúc Tử Uyển ăn lấy ăn để, tôi vừa cầm khăn lau mặt cho thẳng bé, vừa dặn dò nó ăn từ từ.

Có lẽ đám cung nữ đó sau khi lui ra ngoài đã vội vàng về bẩm báo với Hoàn Giác. Vừa nghe thấy tiếng bước chân vội vàng ngoài điện cùng tiếng thị vệ cung nữ hô to vạn tuế, lát sau hắn đã đứng trước mặt mẹ con tôi.

“Hoàng thượng!” Hoàn Giác còn chưa kịp mở miệng, Tử Uyển đã ném thìa bạc, hùng hổ xông lên, bổ nhào vào trong ngực hắn.

“Đứa nhỏ này!” Hoàn Giác thần thờ, ôm nó một lúc lâu. Quả nhiên, Tử Uyển xuất hiện là việc ngoài dự đoán của mọi người, ai cũng không kịp phản ứng. “Làm sao con lại trốn đến đây?” Mãi một lúc sau, Hoàn Giác khôi phục lại sau một trận hoảng hốt, khôi phục lại vẻ mặt vân đạm phong khinh.

Bây giờ tôi mới nhớ Tử Uyển trốn khỏi cung không chỉ một lần.

Tên tiểu tử Tử Uyển này rất thức thời, vừa thấy sắc mặt nghiêm nghị của Hoàn Giác, nó đã lập tức cup mắt, trong đôi mắt hiện lên tầng nước trong suốt, như thể sắp khóc, khiến người ta cảm thấy thương xót, “Dương không thèm đến thăm Tử Uyển, Tử Uyển không thể làm gì khác hơn là tìm đến dương. Trên đường đi Tử Uyển ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, dương thấy Tử Uyển lại mắng Tử Uyển, hu hu hu...”

Thằng bé này, học cái bộ dạng đấy từ ai không biết...

Quả thật, trông nó đáng thương vô cùng, dù là người có tâm địa sắt đá cũng phải tan chảy, chứ đừng nói là Hoàn Giác tâm địa Bồ Tát, mặt hắn lập tức tỏ vẻ áy náy, dỗ dành thằng bé, “Tử Uyển đừng khóc, đừng khóc mà. Dương có mắng Tử Uyển đâu, dương chỉ lo lắng cho con, bên ngoài nhiều kẻ xấu như vậy, lỡ gặp phải chuyện xấu thì sao? Dương thương Tử Uyển lắm mà. Tử Uyển ngoan, không khóc nha.”

Tên tiểu tử Tử Uyển này thấy có người dỗ dành hắn, lại càng không kiêng kị khóc to hơn. Hoàn Giác không dỗ dành được nó, chân tay luống cuống, cuối cùng đành đồng ý vẽ cho nó một bức ‘Mãnh hổ hạ sơn’, còn cho nó thêm một thanh chủy thủ khảm ngọc, một thanh bảo kiếm, nó mới chịu nín khóc.

Nhìn Tử Uyển mỉm cười ôm một đồng bảo bối, lại nhìn sang vẻ mặt cảm ơn trời đất, vui vẻ chịu đựng của Hoàn Giác, tôi tròn mắt há hốc mồm, đầu đầy mồ hôi.

Thằng bé này... là cái dạng gì vậy?

Nhưng cảnh tượng này dường như có chút quen thuộc...

(1): Trích “Tô Khê Đình” – Đái Thúc Luân.

Tô Khê đình thượng thảo man man

Thùy ỷ đông phong thập nhị lan

Yến tử bất quy xuân sự vãn

Nhất đình yên vũ hạnh hoa hàn.

—Bản dịch của Nguyễn Minh—

Đình xuôi Tô cỏ xanh man mác

Trong gió đông ai gục lan can ?

Én chưa về, xuân đã tàn

Tả tươi hoa hạnh trong làn khói mưa

—Bản dịch của Viên Thu—

Đình xuôi Tô xanh cỏ ngút ngàn,

Lan can, ai đón gió đông sang.

Én chưa trở lại, xuân đà tận,

Hạnh rữ bên cồn mưa khói vương.

(2) Mưa xuân đề Tô

Thủy quang liễm liễm tình phương hảo

Sơn sắc không mờng vũ diệp kỳ.

Dục bả Tây Hồ bĩ Tây Tử.

Đạm trang nùng mặt tổng tương nghi”.

– Tống, Tô Đông Pha, “Ấm hồ thượng sơ tình hậu vũ”

– Dịch thơ Nam Trân-

Dưới nắng long lanh màu nước biếc.

Trong mưa huyền ảo vẻ non tươi.

Tây hồ khá sánh cùng Tây tử.

Nhật phần nồng son thấy tuyết vời.

– Xin phép trích lời của tác giả Bạch Lạc Mai:

“Là ai cầm một chiếc ô giấy dầu, đi xuyên qua mùa mưa đa tình, tìm mộng cũ phồn hoa Giang Nam?

Là ai nhấp một chén trà trong, dựa lan can lặng lẽ dõi chốn xa, đợi một đóa sen nở trong cô đơn?

Là ai cười một chiếc thuyền con, dưới trời sương trắng sáng như nước, chống chèo lướt qua tháng năm vội vã ?

Lại là ai ngắt một nhành hàn mai, viết nên bài thơ tuấn kiệt phong lưu?

Tây Hồ, Tây Hồ trong vắt như ngọc, trên đề hoa bờ liễu đó, phải chăng là bóng dáng cổ nhân trầm ngâm đang quần quanh? Trong nhà thủy tạ, đình bên hồ đó, phải chăng còn lưu giữ phong cảnh đã bỏ sót của ngày hôm qua?”

74. Chương 64.4

CHƯƠNG 64.4 : PHI HOA TỰ HỮU KHIÊN TÌNH XỬ

Edit: Lâm Linh

Hoàng đế cùng Vân hoàng hậu Hương Trạch quốc ngoài dự đoán còn sống sau gần sáu tháng mất tích. Ngày đó, Ngọc Tĩnh Vương của Hương Trạch phái mấy chục cao thủ lẫn vào đội thị vệ nghênh giá của An Thân Vương, mưu đồ hành thích hoàng đế Hương Trạch, nhưng bất thành. Hoàng đế Hương Trạch nhờ đội thị vệ mở một đường máu, thoát về hoàng cung Hương Trạch. Đầu tháng ba, hoàng đế Hương Trạch diệt trừ hoàn toàn vây cánh của Ngọc Tĩnh Vương. Ngọc Tĩnh Vương cuối cùng bị giáng chức thành thường dân, nhốt vào đại lao. Cùng tháng đó, Tả tướng Vân Thủy Hân từ quan lần nữa, hoàng đế Hương Trạch nhiều lần giữ lại, tiếc rằng ông một lòng muốn quy ẩn. Hoàng đế Hương Trạch không đành lòng, nhưng cũng vẫn ban thưởng cho ông để ông cáo lão hồi hương. Đầu tháng tư, Thái hậu Hương Trạch tạ thế, hưởng thọ năm mươi.

Tháng hai cùng năm, Yêu Vương Tuyết Vực quốc có thêm hoàng tử, tóc đen mắt tím, tên gọi Tử Hà Phiêu Tuyết. Tháng ba, đại hoàng tử Tuyết Vực là Tử Uyển Phiêu Tuyết mất tích, hoàng đế Tuyết Vực nổi trận lôi đình.

Mà Bạc Hà Vân thị sống sót cùng hoàng đế Hương Trạch ngày đó, đến nay vẫn không rõ tung tích.

Hành tung của Hương thảo mỹ nhân một lần nữa trở thành một ẩn số. Có người suy đoán nàng bị Yêu Vương bắt về Tuyết Vực, cũng có người nói nàng bị hoàng đế Tây Lũng cướp về, giấu sâu trong hoàng cung Tây Lũng, thậm chí cũng có người nói nàng đã theo giáo chủ Ngũ Độc giáo ẩn cư thâm sơn, không giao thiệp với trần thế nữa. Mọi lời đồn đoán nổi lên như cồn, không xác thực được, những người kể chuyện trong quán trà lấy đề tài đó kể chuyện, thu hút người nghe đông như trẩy hội.

”Dung, phụ thân... công văn ... từ quan... cày ruộng... tỉnh lẻ... cùng chung ngày...” Tử Uyển cầm một tờ thư mỏng như cánh ve, giọng nói trầm bổng du dương, đọc từng từ, râu ông nọ cắm cằm bà kia.

Mặc dù chỉ đọc được chính xác vài từ trong bức thư, nhưng mà, thằng bé còn nhỏ như vậy đã nhận biết được từng ấy chữ, đã là quá thông minh rồi.

Tôi cười, bế nó lên đùi, chỉ từng chữ từng chữ đọc cho nó nghe: “Tướng Vân, phụ thân nửa đời lo chuyện triều chính, nay tuổi tác đã cao, không gắng gượng được nữa, quyết định từ quan về làm ruộng, ở tại một huyện nhỏ, hưởng nốt phần đời còn lại.” Nét chữ mạnh mẽ, đường bút tiêu sái, phía dưới là ba chữ cứng cáp “Vân Thủy Hân.”

Tờ giấy mỏng dính trên tay lại như nặng ngàn cân. Thì ra, dù cho trời đất rộng lớn lòng người khó đoán, nhưng vẫn có nơi để Vân Tướng Dung tôi trở về, Dù cho tôi đã trải qua chuyện gì, dù cho tôi có làm sai chuyện gì, chỉ cần quay đầu lại, vẫn có người mở rộng vòng tay, sẵn sàng ôm tôi vào lòng. Thiên hạ to lớn nhưng cũng không bằng tấm lòng cha mẹ.

“Nương tử, chữ này đọc thế nào?” Tử Uyển chỉ vào tước danh của phụ thân, hỏi tôi.

“Đọc là ‘Hân’. Tôi vuốt ve đầu thằng bé. Tử Uyển đã gần bốn tuổi rồi, phụ thân lại chưa từng được nhìn thấy cháu ngoại mình, mà cũng đã đến lúc đưa nó về với phụ thân của nó.

“Tử Uyển có muốn gặp ngoại tổ phụ (ông ngoại) không?”

“Ngoại tổ phụ là ai?” Tử Uyển tiếp tục nghịch phong thư trong tay.

“Ngoại tổ phụ của Tử Uyển chính là phụ thân của ta.”

Tử Uyển nghiêng đầu trịnh trọng suy nghĩ hồi lâu, phun ra một chữ rất có khí khái: “Chuẩn!”

Tôi bật cười, Tử Uyển luôn làm cho người khác phải ngạc nhiên. Hôm đó, Hoàn Giác đã rất ngạc nhiên khi nghe thằng bé gọi tôi là “Nương tử”, lúc ấy tôi mới hiểu hóa ra hẳn không biết Tử Uyển chính là con ruột của tôi. Tôi sửa lại, “Là nương, không phải nương tử.” Hoàn Giác nghe vậy càng khiếp sợ hơn, quay sang nhìn Tử Uyển, ánh mắt dường như đã hiểu ra, sau đó sắc mặt lại thêm thâm trầm.

Thoát khỏi dòng suy nghĩ, tôi thở dài một hơi, đặt bút viết thư hồi âm cho phụ thân. Thư của phụ thân là do Hoàn Giác đưa cho tôi, tôi biết họ vẫn có liên lạc với nhau. Nghĩ đến việc đêm trước hôm Tây Lũng và Hương Trạch đại chiến, phụ thân đột nhiên từ quan, hẳn là vì Hoàn Giác đã báo trước cho ông, mà tôi lại luôn nghĩ sai cho hắn.

“Dung nhi.” Một bàn tay thon dài mềm mại giống như tay phụ thân, nắm lấy tay tôi. Chữ “về” còn chưa viết xong, tôi chấn động, một giọt mực rơi xuống giấy Tuyên Thành, tản ra, làm chữ kia nhòe đi một nửa. Nhìn bàn tay ấy, tôi lại nhớ đến phụ thân, sao mà hai bàn tay đó lại giống nhau đến vậy. Người ta nói cháu trai giống ông ngoại, quả nhiên không sai chút nào.

“Đừng đi, có được không?”

Tôi không dám quay đầu lại, sợ chạm phải cặp mắt thâm sâu thẳm như dòng nước kia, sợ chỉ vì một ánh mắt, một câu nói của hắn mà lòng kiên định của mình bị đập tan, nhưng sao tôi có thể ích kỷ như vậy được? Nhìn đôi tay tái nhợt kia, lời của cô cô lại quanh quẩn bên tai, “Những năm này Nho nhi đã vất vả vô cùng, sợ rằng không thể chịu nổi thêm một cuộc ‘Phiên xuyên chi biến’ (Biến cố sông Phiên Xuyên) nữa. Hôm nay,

tôi cùng Tử Uyển đều ở trong cung Tây Lũng, tính cách của Tử Hạ Phiêu Tuyết như vậy, hẳn chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ. Mà Tử Uyển lại là con ruột của con báo, Hương Trạch sao có thể bỏ qua cho. Tây Lũng hiện tại đang ở một vị trí vô cùng nguy hiểm, tôi cùng Tử Uyển như hai quả bom hẹn giờ, có thể gây ra tai họa cho Tây Lũng bất cứ lúc nào.

Hoàn Giác, là người thích hợp với một nơi non xanh nước biếc, không có những tranh giành phạm tục. Tôi không thể lôi hắn vào vào vòng xoáy giao tranh không ngừng nghỉ này nữa.

Tôi quay lưng về phía hắn, khẽ gật đầu một cái, hất tay của hắn ra, mở tờ giấy viết thư ra lần nữa: “Ít ngày nữa con sẽ đưa con trai trở về”. Vừa viết xong những chữ này, tôi cảm nhận được cái xoa người của hắn, “Vì hắn...?”

Lòng tôi bỗng hoảng hốt, như vừa bị quất roi, ‘Hắn’ ?

Tóc bạc như ánh trăng, đôi mắt phượng đẹp mê hồn. Hoàng liên trong miệng, vị đắng tràn khoe môi. Cả đời này, sợ là chẳng còn có duyên gặp lại hắn...

Qua tấm bình phong sa hoa bằng lụa, tôi trông thấy thân thể nho nhỏ của Tử Uyển đang ngủ yên trên giường, đôi mắt phượng thật dài khẽ nhắm, tạo thành hai đường vòng cung dài như vẽ bằng mực.

Hoàn Giác cẩn thận đắp lại chăn cho thằng bé, xoa người đi ra khỏi cung Diên Khánh.

Ngày thứ hai, cung nữ trình lên một chiếc ô giấy dầu.

Tôi xòe chiếc ô ra, một bức tranh trăm hoa đua nở cũng theo đó hiện ra, họa mi sơn ca cùng trăm loại chim khác đang cánh bay lượn trên trời cao, như thể khung cảnh mùa xuân tươi đẹp đều được thu cả vào tán ô nhỏ bé này. Tôi biết, đây là bức họa chim hoa cuối cùng.

Tôi miễn cưỡng khen một câu, vươn tay về phía Tử Uyển: “Lại đây, Tử Uyển. Chúng ta về nhà thôi.”

Ra ngoài điện, thị vệ không hề ngăn cản nữa.

Ô của người, vì ai mà giương...

Hai mươi năm duyên phận giữa tôi và Hoàn Giác cuối cùng cũng kết thúc dưới tán ô trong màn mưa phùn mù mịt của Tây Lũng.

Nửa tháng sau, chiếc xe ngựa thứ sáu của Vân Thủy Hân phái đến Hoàng cung Tây Lũng đưa con gái trở về lại bị cao thủ của Tuyết Vực cướp mất.

Lúc nhận được tin tức kia, tôi cùng Tử Uyển vừa mới bước vào cửa Vân gia sau một chặng đường mưa gió mệt mỏi. Lúc này, khi nhìn chiếc xe ngựa rồng tuếch ấy, không biết Tử Hạ Phiêu Tuyết có giận đến tím mặt hay không?

Tôi biết Tử Hạ Phiêu Tuyết sẽ không bỏ qua cho hai mẹ con chúng tôi, nếu muốn bắt chúng tôi từ trong hoàng cung Tây Lũng lúc nào cũng canh phòng cẩn mật thì không phải là chuyện dễ dàng, chỉ có thể hạ thủ trên đường đi. Tôi hồi âm lại thư của phụ thân, nhờ phụ thân nửa tháng sau phái người tới hoàng cung Tây Lũng đón mẹ con chúng tôi. Nhưng thật ra hai ngày sau khi thư được gửi đi, tôi cùng Tử Uyển đã thay trang phục thường dân lên đường. Nếu là trước kia, Tử Hạ Phiêu Tuyết chắc chắn sẽ đoán được ý đồ của tôi, nhưng lúc chạy trốn khỏi hoàng cung Tuyết Vực, tôi chọn cách thay đổi tuyến đường để khiến hắn mắc mưu, cho nên lần này hẳn nhất định sẽ suy đoán mẹ con chúng tôi không rẽ đường nhỏ, mà trực tiếp ngồi xe ngựa phụ thân đưa tới trở về.

Dọc theo đường đi, trừ thị vệ Tây Lũng do Hoàn Giác phái đi hộ tống chúng tôi, tôi cảm giác, dường như còn có một đội nhân mã nữa luôn âm thầm bảo vệ chúng tôi.

Hôm nay, về đến nhà, nỗi lo đè nặng lên tôi mấy ngày liên tiếp cuối cùng cũng có thể gỡ bỏ. Phủ Vân gia, sợ là còn canh phòng chặt chẽ hơn cả hoàng cung. Mặc dù phụ thân đã từ quan, nhưng hoạt động làm ăn của Vân gia vẫn tiếp tục, cơ đồ trăm năm của Vân gia vẫn không dao động. Cho nên, trở về Vân gia, tôi và Tử Uyển chắc chắn sẽ được an toàn.

Phụ thân trước giờ luôn nói năng bình tĩnh, tâm tình ít khi dao động, nhưng đến khi nhìn thấy hai mẹ con tôi, nước mắt bỗng dâng lên. Tôi lao vào trong ngực phụ thân, khóc như mưa.

Phụ thân liên tục vỗ về lưng tôi: “Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi.”

Tử Uyển không bị cảnh cha con gặp lại sau bao năm li biệt của chúng tôi làm ảnh hưởng, cực kì hứng thú với cảnh vật mới lạ. Không được nổi mấy ngày, quần gia người hầu từ già trẻ lớn bé đều bị nó hành hạ đến mức ai gặp nó cũng chạy mất vía. Có lúc tôi thấy Tử Uyển nghịch ngợm quá, bèn gọi nó đến răn dạy, phụ thân lại cứng chiều ôm nó vào ngực, thở dài nói: “Đứa nhỏ này thật giống Dung nhi lúc nhỏ. Chẳng những tính tình tương tự, mà dung mạo cũng giống nhau đến tám phần.”

Trong lòng mặc dù không muốn rời xa Tử Uyển, nhưng thân phận hoàng tử Hương Trạch của nó là thật, tôi không thể vì bản thân mà tước đoạt đi cơ hội đoàn tụ của cha con họ. Năm ngày sau, dưới sự bảo vệ của tử sĩ Vân gia, Tử Uyển được đưa vào hoàng cung Hương Trạch.

Ngày thứ hai, hoàng đế Hương Trạch Triệu Lê Mậu mang theo Tử Uyển mặc áo măng bào màu vàng, xuất hiện ở trên đại điện Kim Loan, tuyên bố lập đại hoàng tử Triệu Tử Uyển làm thái tử, đẩy lên làn sóng to lớn trong triều, văn võ bá quan ai cũng khiếp sợ. Ai có thể nghĩ rằng đứa trẻ được Yêu vương Tuyệt Vực sủng ái lại là đại hoàng tử Hương Trạch, nhưng mặt mày Tử Uyển cùng Triệu Lê Mậu giống nhau như đúc, cũng giống cả tôi, khiến cho không ai dám chất vấn về chuyện huyết mạch chính thống. Nhưng cũng có không ít đại thần dâng tấu lên hoàng đế nói: “Thái tử sống ở nước khác, sợ rằng lòng cũng khác.” nhưng đều bị Triệu Lê Mậu bác bỏ: “Trẫm chỉ có độc nhất một đứa con trai, không đến lượt các người xen vào.

75. Chương 65

CHƯƠNG 65 : HẢI THƯỢNG MINH NGUYỆT CỘNG TRIỀU SINH (TRẮNG SÁNG TRÊN BIỂN SOI CHÂN TRỜI)

Edit: Lâm Linh

Nửa tháng sau, Hoa Phỉ không hẹn trước ghé thăm Vân Gia. Cử chỉ lại ngoài dự đoán của mọi người như thường lệ, hần mang đến vô số độc vật quý hiếm, mặt dày bám lấy phụ thân tôi, nói là lấy độc làm sinh lễ, van xin phụ thân gả tôi cho hần. Tôi lúc ấy suýt chút nữa phun hết nước trà trong miệng ra. Phụ thân vẫn thản nhiên như không, nâng chén trà lên: “Con gái lão phu từ lúc ra đời đã được gả cho Thánh thượng, một nữ sao có thể lấy hai chồng. Ngũ Độc giáo chủ cứ đùa.”

Hoa Phỉ lại không hề chùn bước, tinh thần càng dâng cao, năm lần bảy lượt tới cửa cầu hôn. Tôi biết bản tính hần thích đùa vui náo nhiệt, liền mặc kệ hần. Thường xuyên qua lại, cuối cùng hần và phụ thân lại thành bạn vong niên (bạn lệch tuổi), phụ thân khen hần: “Tính tình thuần lương, tâm hồn trong sáng không đã tâm. Đáng tiếc lão phu chỉ có mỗi một Dung nhi...”

Năm ấy Hoàn Giác bỏ trốn cùng tôi, bởi vì tôi mà gián tiếp nhiễm máu huyết súc chi độc, nếu không có giải được, thì ngay sau khó có được con nối dõi. Sau khi trở về, mấy ngày liền tôi ở trong phủ điều chế thuốc, sai người cỡi ngựa đưa tới Tây Lũng, giải quyết xong được một gánh nặng trong lòng.

Vì muốn đoạt lấy Tử Uyển, Tử Hạ Phiêu Tuyệt đã âm thầm so chiêu cùng con báo mấy lần, nhưng kết quả lại không được như ý muốn. Gần đây, để thay đổi bản tính giết chóc, có lẽ hần đã phá hủy liên đẳng thần công, khiến sứ giả cứ cách mười ngày lại đưa thuốc bổ đến Vân Phủ. Có vô số dược liệu, rực rỡ muôn màu, luôn luôn thay đổi, chỉ có hai vị thuốc không đổi, lần nào cũng có, một là “hạt sen”, một là “đương quy”.

Liên tử đương quy...

Tóc đen mắt tím, Tử Hạ Phiêu Tuyệt. Tử Uyển nói: “Đê đê không khóc cũng không nghịchm chỉ thích đập cái chân nhỏ mập mập, cười khanh khách.”, chắc là một đứa trẻ rất khả ái. Nhưng chính tôi sinh ra đứa trẻ này, mà lại không được nhìn thấy mặt nó. Không phải do tôi ghét bỏ nó, chẳng qua là tôi không thể nào bình tĩnh mà đối diện với Tử Hạ Phiêu Tuyệt cùng đứa bé này. Vì không muốn làm tổn thương thêm ai nữa, tôi nghĩ tôi ở lại tiểu viện này, cùng phụ thân xới đất trồng hoa, sống nốt quãng đời còn lại, có lẽ chính là kết cục tốt nhất của tôi.

Cách mấy ngày, Tử Uyển sẽ lại chuồn ra khỏi cung chạy đến Vân phủ, thiên hạ chẳng nơi nào ngăn nổi bước chân nó, chỉ cần nó muốn, nó có thể đi đến bất cứ đâu. Lúc đầu phụ thân rất kinh ngạc, sau cũng quen, cứ cách năm ba ngày, mở cửa thư phòng là lại nhìn thấy dáng người bé nhỏ quỳ gối trước bàn đọc sách, giờ bút lông sồi tô vẽ lung tung trên giấy Tuyên Thành.

Nghe nói gần đây Tử Uyển khiến thái phó Ngũ Thạch Phong giận sôi lên. Nghe nói bức tranh Ngũ Thạch Phong vẽ bị Tử Uyển đánh giá là: “Trông rất kinh khủng.” Bức vẽ mình yêu quý bị đứa trẻ bốn tuổi khinh thường, Ngũ Thạch Phong không nhịn được, dưng râu trợn mắt. Tôi dạy Tử Uyển phải biết tôn sư kính trưởng, nó lại giương đôi mắt phượng đẹp đẽ lên nói: “Tôn người đáng được tôn, kính người đáng được kính.” Đạo này Tử Uyển nói chuyện càng lộ rõ khí thế đế vương, ngữ điệu già dặn hơn. Nhưng mỗi lần phụ thân dạy nó đọc sách viết chữ, nó lại ngoan ngoãn học theo.

Nếu nói nó đã trưởng thành hơn chút ít, thì mỗi đêm nghỉ ngơi ở Vân phủ, nó luôn mè nheo đòi ngủ cùng tôi. Nhìn Tử Uyển ôm tay tôi, mơ màng chìm dần vào giấc mộng ngọt ngào giữa những câu chuyện xưa tôi kể, tôi nghĩ: Có lẽ, cuộc đời này như vậy là đủ rồi.

Nhưng vì sao những suy nghĩ mông lung kia vẫn không buông tha tôi, luôn dấy lên trong lòng tôi mỗi khi màn đêm yên tĩnh phủ xuống...

Trong mộng, dường như có người ôm tôi vào lòng, hôn nhẹ lên trán tôi. Tỉnh dậy, đầu giường vắng vẻ vẫn chỉ có ánh trăng lạnh lẽo chiếu xuống.

Tương tư nhất dạ mai hoa phát

Hốt đáo song tiền nghi thị quân. (1)

(1): Trích “Hữu Sở Tư” – Lư Đồng

Dịch nghĩa:

Song khuya một đoá mai hoa

Tương tư tỉnh mộng ngỡ là đáng ai.

Người ta nói, nhớ thương vô hạn sẽ theo cả vào giấc mộng, quả thật như thế.

Tháng tám năm sau, Quý phi Cơ Nga nước Hương Trạch bệnh lâu không khỏi, tạ thế. Hoàng đế Hương Trạch phong thụy hiệu “Đức Hình Phi”. Tháng chín, chư vị đại thần trong triều cùng kí một lá thư dâng lên, nói hậu cung trống không là rất không ổn, tấu xin hoàng đế tuyển tú nạp phi.

Hoàng đế Hương Trạch chuẩn tấu.

Lúc nghe được tin tức kia, tôi đang ôm mấy cành hoa tường vi vừa cắt xong trải ra bên ngoài hiên khách sảnh. An Thân Vương sau chuyện kia đã buông bỏ chuyện triều chính, một lòng trở thành thương nhân, thường đến Vân phủ học tập phụ thân. Tôi không ngờ hôm nay đệ ấy đến đây không chỉ vì chuyện buôn bán.

Tôi đứng ở hành lang, dưới bóng hoa, trái tim đập mạnh và loạn nhịp trong chốc lát, thấy tay đau xót, cúi đầu nhìn kĩ, thì ra là bị cây tường vi nhỏ đâm vào ngón tay. Tay đứt ruột xót, rõ ràng chỉ bị thương ở ngón giữa, nhưng toàn thân lại đau buốt. Tôi đưa bó hoa cho nha hoàn rồi quay người rời đi.

Nhìn đôi mắt sưng vù chỉ sau một đêm ở trong gương, tôi quay lưng đi. Tôi làm sao vậy chứ? Tôi đang tâm tâm niệm niệm mong đợi điều gì? Tôi gửi gắm tình cảm vào núi sông hoa cỏ, mà chàng cũng cải tử hoàn sinh, tìm được hạnh phúc của mình. Đây rõ ràng là điều tôi mong ngóng, tại sao đã đạt được rồi mà không cảm thấy vui sướng một chút nào?

Không, tôi phải cảm thấy vui mừng thay chàng mới phải, cuối cùng cũng có người có thể thay tôi đem lại hạnh phúc cho chàng. Chàng, cuối cùng cũng có thể trở về là một đế vương bình thường. Tam cung lục viện, phi tần bên cạnh mới là cuộc sống mà một hoàng đế nên có, muôn hoa đua sắc khoe hương, ong bướm bay lượn vờn quanh mới là quang cảnh mà một ngự hoa viên nên có, sườn núi đầy rẫy bạc hà cỏ thơm không hợp với hoàng cung.

Đúng vậy, tôi hẳn phải vui mừng thay chàng. Tôi lau mặt, đứng dậy. Nha hoàn nghe được tiếng động, vén màn đi vào hầu hạ tôi rửa mặt thay quần áo. “Lát nữa nếu lão gia có hỏi, nói là ta đi ra ngoài một chút.” Bỏ lại một câu nói, tôi dịch dung, ra cửa gọi một chiếc thuyền lá nhỏ rời khỏi Vân phủ.

“Cô nương muốn đi đâu?” Người lái đò khua mái chèo xuống nước, nghiêng đầu hỏi tôi.

“Đi Đông triều môn (Triều môn: cửa trước). Đông triều môn là cửa sau của Đông cung. Tôi tự nguyện biện rằng, đã hai ngày tôi không nhìn thấy Tử Uyển rồi, không biết hai ngày nay thằng bé ăn ngủ thế nào, tôi chỉ muốn đi thăm nó một chút mà thôi.

“Ồ, vậy là cô nương muốn đi xem náo nhiệt sao? Hôm nay Hoàng thượng tuyển tú, nghĩ đến quang cảnh Đông triều môn náo nhiệt với biết bao tiểu thư nhà quan lại ra vào, dù không thấy được nhưng nhất định là rất đẹp.” Ông lão vừa chèo thuyền vừa hăng say nói. Tôi lại cảm thấy ông ta thật lắm chuyện.

Sau khi xuống thuyền bên ngoài Đông triều môn, quang cảnh quả nhiên vô cùng náo nhiệt, thuyền hoa đông như mắc cửi, cung nữ thái giám bận rộn ra ra vào vào. Tôi trà trộn vào đám cung nữ, vào cung mà không để lại dấu vết gì.

Vừa mới bước vào, đã có một cung nữ xinh đẹp hết sức vội vàng kéo tay tôi, nói: “Cô mặc quần áo gì vậy, hôm nay đặc biệt hơn so với mọi ngày, không được phép qua loa. Mau đổi quần áo rồi theo ta đi, bên kia đang thiếu người làm.” vừa nói vừa kín đáo đưa cho tôi một bộ cung trang, để cho tôi thay rồi dẫn tôi tới hoa đình, dặn dò tôi: “Hôm nay cô không cần làm gì cả, chỉ cần ở chỗ này, rót rượu hầu bệ hạ và các tiểu thư là được.”

Tôi còn chưa kịp phản ứng, cung nữ kia đã hấp tấp rời đi, bỏ lại tôi với chiếc bàn đầy rượu Lâm Lang và thức ăn. Tôi cười một tiếng, chắc chắn là nàng nhận lầm người rồi, thôi, hôm nay tôi thuận tiện làm một cung nữ hầu rượu, lại có thể được ngắm mỹ nhân.

Màn đêm chậm rãi buông xuống, trăng non mới lên, gió nhẹ thoảng qua, mang đến hương bạc hà mát lạnh, khiến tôi hoảng hốt một trận, dường như quay lại những năm đó.

“Bệ hạ giá lâm! ——” Thái giám chấp sự kéo dài giọng thông báo, cắt đứt suy tư của tôi.

Tôi cúi người lạy theo một đám cung nữ trong đình, khóe mắt không nhịn được ngược lên nhìn hần. Long bào thêu tơ vàng, mũ tím, ngọc phỉ thúy, ngang hông ngoài một miếng ngọc bội Long vũ Phượng tinh tế ra thì không còn đồ trang sức nào nữa. Dưới ánh trăng, ngọc bội kia lộ ra màu trắng của sứ Thanh Huy, chính là lãnh noãn ngọc. Trong lòng tôi rung động, tôi rũ mắt xuống.

“Miễn lễ. Bình thân cả đi.” Giọng nói không cao, nhưng lại có uy nghiêm trang trọng.

Tôi bưng bình ngọc dạ quang, đứng phía sau bên trái chàng, ánh trăng chiếu xuống, hòa cùng với màu tóc bạc, lóe lên chói mắt. Cũng là ánh trăng, cũng là màu trắng, khiến tôi nhớ lại dưới ánh trăng sáng ở suốt Nguyệt Lường, chàng đã từng ôm tôi mà gọi “An An”. Dường như đã cách cả một đời.

Tôi cẩn cẩn môi, ép dòng nước nóng hổi trong hốc mắt xuống, đi lên trước, rót cho chàng một chén rượu nho thơm ngon. Cặp mắt phượng kia lơ đãng xẹt qua người tôi, khiến lòng tôi bồn bễ dậy sóng, đôi tay run run, làm sánh vài giọt xuống đóa hoa hồng đỏ tươi. Tôi nghĩ, có lẽ là bình rượu này quá nặng.

Tôi không dám nhìn chàng nữa, vội vã lui về phía sau, Thái giám đảo cây phát trần trong tay, “Tú nữ hiến vũ...”

Dứt lời, nhạc tấu lên. Một nhóm tú nữ tóc búi cao, quần áo rực rỡ sắc màu, chân đạp mây nhẹ nhàng bước ra, nhảy múa theo tiếng nhạc du dương.

Năm ấy, cũng là trong đình ca múa này, một đôi mắt phượng chân thành đã nhìn tôi, nhẹ giọng nói bên tai tôi: “Có Vân nhi là đủ rồi!” Lúc ấy chỉ là lời nói thoảng qua, hôm nay hồi tưởng lại, như đã qua ngàn năm luân hồi.

Kết thúc khúc vũ, các tú nữ liên tục bước lên, thay nhau theo thứ tự mời rượu hoàng thượng, tay áo khẽ bay, sóng mắt lưu chuyển.

“Trưởng nữ của Sử Thái phó Sử Viện Ngọc kính rượu bệ hạ.”

“ Yêu nữ (con gái nhỏ nhất) của Lý Đình úy Lý Đình Tú kính rượu bệ hạ.”

“ Thứ nữ của Trần Nội sử Trần Lôi Diên kính rượu bệ hạ.”

.....

Thái giám cầm danh sách trong tay, ghi danh theo thứ tự, tôi thì bưng bình ngọc một lần rồi lại một lần rót rượu cho hoàng đế, trong lòng không khỏi oán trách chàng sao tửu lượng lại tốt như vậy. Bản thân tôi rót rượu đến đau nhức cả tay rồi, mà chàng vẫn chẳng có nửa phần men say, gương mặt tuấn tú nhìn nghiêng dưới ánh trăng càng lộ ra vẻ đẹp khó cưỡng. Nhưng mà, xem ra hôm nay dù có say mềm, chàng cũng sẽ không nỡ cự tuyệt chén rượu của những đóa hoa mềm mại yêu kiều kia dâng lên đâu. Hừ, làm hoàng đế quả nhiên phong lưu thành tài !!

76. Chương 66

CHƯƠNG 66: SÁU MƯƠI VỊ MỸ NHÂN, SÁU MƯƠI CHÉN RƯỢU NGON

Edit: Lâm Linh

Các tú nữ theo sự hướng dẫn của mama, lần lượt đi lên, Triệu Lê Mậu vẫn không nhúc nhích, hoàn toàn không hề có ý định rời đi. Cung nữ thái giám hầu hạ chàng trong đình tất nhiên vẫn phải ở cạnh, đứng buông thông tay.

Chàng nhận danh sách tú nữ từ tay thái giám, chậm rãi mở ra, tiểu thái giám cơ trí bên cạnh lập tức hiểu ý, mài mực chấm bút. Tay chàng trắng ngần, mắt phượng vừa xem, cuối cùn nhìn vào dòng “Trưởng nữ của Sử thái bộc- Sử Viện Ngọc”, cổ tay khẽ động đây, dường như muốn đặt bút viết.

“Nô tỳ cả gan kính nói, Sử gia Đại tiểu thư tướng miệng rộng, đại khí có thừa lại thiếu vài phần xinh đẹp.” Tôi chưa kịp nghĩ ngợi, cái miệng đáng ghét đã nhanh hơn một bước phản đối. Sau khi nói xong, tôi lập tức hối hận. Chàng chọn phi tử thì liên quan gì đến tôi?

Cung nữ thái giám bốn phía sợ rằng bị tôi dọa cho chết khiếp rồi, quên mất quy củ mà ngẩng đầu dò xét tôi, thái giám chấp sự nhượng mảy, chuẩn bị dạy dỗ tôi.

Triệu Lê Mậu lại nhẹ nhàng vuốt cằm, nói: “Cũng có lí.” Vừa nói, liền bỏ qua cái tên đó, xem tiếp danh sách. Một lát sau, đầu bút lại chấm trên dòng “Thứ nữ của Trần nội sử- Trần Lôi Diên.”

“Nô tỳ có ngu kiến, cho rằng Trần nhị tiểu thư thân thể liễu yếu, thướt tha nhưng lại không đủ quý khí.” Tôi hoài nghi mùi rượu trong đình này đã khiến tôi say, nếu không tại sao tôi lại không giữ nổi miệng mình.

Khóe môi Triệu Lê Mậu khẽ mở, trong mắt phượng có ánh sáng lưu động, nếu như tôi không nhớ lầm, bộ dáng mỗi khi tính toán cái gì của chàng chính là như thế này.

“Nói phải. Trẫm cũng cho là như thế.”

Chàng lại lần nữa giơ bút bắn khoắn, dừng ở “Thứ nữ của Tần tông chính – Tần Tích Nguyệt”.

“Nô tỳ cho là...” đang muốn lên tiếng lần nữa, chàng lại xoay người về phía tôi, đuôi lông mày khẽ nhếch lên, “Không biết Lục nữ của tiền Văn tướng- Văn Tường dung thì thế nào?”

Văn Tường Dung? Tựa hồ nghe quen tai.

Không đợi tôi kịp suy nghĩ, vừa thấy hoa mắt, tôi đã rơi vào một vòng tay mạnh mẽ như vũ bão, gương mặt liên liền mặt đối mặt với một đôi mắt phượng đầy nét cười.

Tôi chán nản, cắn răng nói: Văn lục nữ gian xảo xảo trá, giỏi dùng độc, tính hay ghen, tương yêu nghiệt hại nước. Nhất định không tốt.” Thì ra chàng đã sớm nhận ra tôi tới rồi, này giờ xem tôi rót rượu hầu hạ nửa ngày ỉnh, không biết trong lòng chàng phải nhin cười đến mức nào.

Ấy vậy mà, chàng nghe xong lại trịnh trọng nghiêng đầu suy tư trong chốc lát, cuối cùng làm vẻ rút ra kinh nghiệm xương máu, nói: “Trẫm thân là vua của một nước, vì bá tánh chịu gian nan khổ cực, vì thiên hạ gánh vác khó khăn. Nếu nàng ấy xấu xa như vậy, trẫm đành miễn cưỡng cưới nàng, giúp cho thiên hạ diệt trừ được một mối họa.”

“Bệ hạ cũng không cần ‘cố mà làm’ như thế, mặc dù không nhiều nhưng thiên hạ vẫn còn có vài người mong chờ được chịu tai họa.” Đáy lòng có chút chua chua ngọt ngọt, miệng lại vẫn không chịu khuất phục, tôi biết mình có chút miệng nói một đằng lòng nghĩ một nẻo.

Mắt phượng của chàng nhú lại như lá trúc hẹp dài sắc bén, kìm chặt tay của tôi: “Nàng lại còn dám gây tai họa cho những người khác!”

“Chỉ cho phép châu quan (1) phóng hỏa, lại không cho dân chúng đốt đèn. Chẳng lẽ chỉ có bệ hạ được chọn tú nạp phi, ngồi hưởng tề nhân chi phúc (2), mà không cho phép người khác được như thế?” Tôi vượt thắt lưng bằng ngọc thạch của chàng, có chút giận dỗi. Cả buổi tối chàng chỉ tập trung nâng cốc vì mỹ nhân, tôi thấy rõ rành rành trước mắt như vậy rồi còn gì (nguyên văn là ‘Nhất thanh nhị sở’).

Châu quan: Vị quan lớn nhất của một châu

Tề nhân chi phúc: hưởng phúc nhiều thê thiếp

Một hồi lâu vẫn không thấy chàng nói gì. Tôi ngẩng đầu, nhận ra cung nhân bốn phía chẳng biết đã tản đi từ lúc nào, chỉ còn lại hai người chúng tôi ở trong đình hoa trắng rọi này. Hương bạc hà lan tỏa trong bóng đêm. Mà ánh mắt mơ màng như tầm xuân nhả tơ kia như bao vây lấy tôi, khiến tôi không kìm lòng được mà ngược mắt lên.

Chàng vươn tay, chậm rãi lột đi lớp dịch dung mỏng tang trên khuôn mặt tôi, đôi môi chàng theo thân mình cúi gần xuống. Chàng hôn lên mặt tôi đến mềm nhũn, trái tim nhỏ bé cảm nhận được từng trận run rẩy, khiến cho cõi lòng sớm đã tan nát của tôi thấy đau. Tôi ôm cổ chàng, đáp lại nụ hôn ấy. Môi lạnh kia run lên, trong nháy mắt nóng bừng, gắn bó như môi với răng, đầu lưỡi quấn quanh, tựa như muốn hấp thụ toàn bộ linh hồn tôi vào trong cơ thể chàng. Tôi ôm lấy chàng, nhiệt tình đáp trả lại.

Thật lâu sau khi kết thúc nụ hôn triền miên đầy nhu tình, tôi nhắm hai mắt dựa vào ngực chàng, ngẩng ặt. Chàng cúi đầu, đầu mũi cao thẳng chạm vào đầu mũi mềm mại của tôi, cảm thụ được hơi thở phập phồng giao hòa.

“Vân nhi, là nàng sao? Thật sự là nàng sao?”

Tôi mở miệng, nhẹ nhàng gặm đầu mũi chàng, nuốt hết hơi thở ấm áp cũng như nỗi hoài nghi của chàng: “Là ta.”

Chàng ôm chặt tôi hơn nữa: “Nàng biết không? Ta sợ hôm nay nàng sẽ không đến... Sợ đến cuối cùng chỉ có mình ta cam chịu... Nàng như đám mây phía cuối chân trời, ta dùng đến chút khí lực cuối cùng để có thể đến bên nàng, sau này nhất định sẽ không buông tay. Vân nhi, đừng bỏ đi nữa, được không? Lần này ta sẽ giữ nàng thật chặt...”

Tôi đau lòng hôn lên tóc chàng: “Ta sớm đã bị chàng bắt được, thiên la địa võng(3), sao có thể thoát nổi?” Thì ra nhất cử nhất động của tôi đều bị chàng nắm rõ, nghĩ mới thấy, cửa cung canh phòng nghiêm ngặt như vậy, sao tôi có thể dễ dàng trà trộn vào được, mà trình độ dịch dung của tôi nào có thể qua nổi mắt chàng. Chàng quả là một tên thợ săn giỏi hoạt và thận trọng, bố trí sẵn một cái bẫy, chỉ chờ tôi nhảy vào. Chàng là một con bạc lúc nào cũng lo sợ, không đánh cược thiên hạ tiền tài, chỉ đánh cược tình yêu của tôi với chàng, không thương tiếc, chỉ nguyện được yêu say đắm(đoạn này edit vớ vẩn quá).

(3) Thiên la địa võng: bẫy trời lưới đất

Trong mắt phượng hiện lên một tia sáng chói lọi, chàng lần nữa ngậm lấy cánh môi tôi, thâm tình hôn lên. Gió đêm lay động mái tóc của tôi, thay thế tôi phật qua hai gò má chàng, chàng lẩm bẩm theo từng nhịp hô hấp ấm áp: “Vân nhi, Vân nhi của ta...”

“Chàng đồ Miêu nhi giỏi hoạt.” Ta giận chàng, chôn mặt trong ngực của chàng, tìm được một vị trí thích hợp để dựa, buông lỏng cả người.

Chàng cười, ánh mắt hớp hồn. Tôi lấy một lọn tóc dài của mình cuốn quanh ngón tay giữa của chàng, chàng hôn lên đỉnh đầu tôi.

“Ngọc Tĩnh Vương mơ ước ngôi vị hoàng đế đã lâu, hôm đó, đám cao thủ kia theo đuôi Triệu Chi Hàng tìm kiếm tung tích của ta và nàng, muốn hành thích ta. Ta sớm đã có chuẩn bị trước, chỉ đem theo nàng lên đường, nhưng vì sợ liên lụy đến tính mạng của nàng, mà nàng vừa mới sinh xong, không thể đi xe ngựa xóc nảy, ta suy nghĩ mãi, chỉ có thể nhờ Hoàn Giác đưa nàng đến hoàng cung Tây Lũng.”

“Chàng có thể yên tâm giao ta cho người khác sao? Không sợ ta ở lại hoàng cung Tây Lũng, không trở về Hương Trạch nữa ư?”

Mắt phượng của chàng chợt lóe, như thể muốn khảm tôi vào trong thân thể chàng: “Ta sao lại không sợ chứ? Một khắc đưa nàng ra khỏi lồng ngực kia, ta liền hối hận, tựa như đáy lòng bị khoét đi. Dọc theo đường đi ta cũng muốn đoạt lại nàng, nàng mà gặp nạn, ta cũng không thiết sống, hai người cùng một mồ ngủ yên dưới đất còn tốt hơn chia lìa chân trời. Nhưng ta sao có thể ích kỉ như thế, thời gian qua ta đã làm tổn thương nàng nhiều như vậy, cũng tự làm tổn thương chính mình, hôm đó, ta dù phải bất chấp tính mạng cũng không thể để Vân nhi chịu chút tổn thương nào. Nếu như nàng... nếu như nàng muốn theo Hoàn Giác.. Ta cũng không ngăn cản nàng, chỉ cần cuộc đời này Vân nhi không phải chịu tai họa gì nữa...”

Nước mắt làm nhòe tầm mắt của tôi, tôi hung hăng cắn tay chàng: “Không cho chàng giao ta tới lui như vậy! Không cho chàng tự cho là mình thông minh! Làm sao chàng biết là ta không muốn cùng chàng chung hoạn nạn? Chàng cho rằng bảo vệ ta an toàn là tốt cho ta? Chàng làm sao biết người ta yêu không phải chàng? Ta không cho phép chàng một mình chịu chết như vậy nữa! Đời này ta nhất định bám riết lấy chàng, cái chết cũng không thể chia lìa chúng ta, sống không xa, chết cũng không lìa!”

“Vân nhi...” Chàng ôm chặt tôi, mãi không nói lên lời, mắt phượng như vẽ nhắm chặt, lông mi như cánh bướm thấp thoáng trần ra một giọt nước trong suốt, tôi ngẩng đầu hôn lên khóe mắt chàng.

Chàng mở mắt ra, đôi mắt sáng ngời như bầu trời trong xanh bao la sau cơn mưa.

Chàng cầm lấy tay tôi, mười ngón tay giao nhau: “Sau khi quét sạch quân phản loạn, ta liền cùng phụ thân nàng bí mật huấn luyện gần một ngàn cao thủ tử sĩ, trừ tính lên vào hoàng cung Tuyệt Vực đoạt lại con của chúng ta, không ngờ lại nhận được mật báo nói Tử Uyển đã lạc đường, nhất thời lòng dạ rối bời. Lòng đang như lửa đốt, lại nghe nói Tử Uyển đi hoàng cung Tây Lũng, mà nàng lại đem Tử Uyển trở về. Như là trời báo tin vui, cả đêm ta không thể ngủ say giấc, phải một đoàn quân tinh nhuệ bảo vệ mẹ con nàng trở về. Sau khi trở về nước mấy ngày, nàng lại chỉ sai người đưa hài tử vào cung... Thấy Tử Uyển, ta vui mừng thương tiếc, nhưng...” Chàng gơ tay chỉnh lại tóc mây của tôi: “Nhìn dung mạo Tử Uyển rất giống Vân nhi, lại không thấy được Vân nhi..”

Tôi ảm đạm cúi đầu, cắn cắn môi...: “Hôm đó... tóc đen mắt tím... Nghe nó đùa nhỏ tên là Tử Hà Phiêu Tuyệt phải không? Ta làm sao có tư cách... Ta... Chàng...”

Chàng nâng mặt tôi lên, dùng nụ hôn cắt ngang lời nói của tôi: “Vân nhi ngốc, ta thương nàng yêu nàng còn không kịp nữa, sao dám trách cứ nàng. Những năm này Vân nhi phải chịu khổ cực rồi, tên Yêu Vương kia dám làm nhục ái thê ta, cướp hài tử của ta, nhất định sẽ có ngày nợ máu phải trả bằng máu!”

“Không nên. Tôi bối rối lắc đầu,” Không nên châm ngòi chiến loạn nữa.”

Chàng gơ tay sửa sang tóc mây của tôi, thả tay xuống, trong lòng tôi thấy ấm áp vô cùng.

“Hôm nay Vân nhi trở về an toàn, có ta bảo vệ nàng, nàng không cần phải lo lắng gì nữa.”

“Sao mà không lo lắng được? Hôm nay toàn bộ mỹ nhân Hương Trạch đều tụ tập trong hoàng cung này, tối nay bệ hạ nâng cốc ngắm mỹ nhân, thật là thư thái sung sướng rồi.”

Chàng cúi đầu cười khỏ: “Suốt cả đêm Vân nhi đứng sau ta, ánh mắt như lưỡi kiếm thế kia, ta nào dám thưởng mỹ nhân. Huống gì dù có là mỹ nhân khắp thiên hạ này cũng không sánh kịp với Vân nhi.”

“Nói năng ngọt xớt.” Tôi giận chàng, “Hôm nay bệ hạ định làm gì với rất nhiều tú nữ ở đây?”

Chàng trầm ngâm chốc lát, nói: “Tất nhiên là muốn chọn lựa lấy một, hai người rồi.”

Trong lòng tôi cả kinh, giận đến mức gạt tay chàng, rời khỏi lồng ngực chàng. Chàng lại như thể đã sớm đoán được hành động của tôi, ôm tôi thật chặt, không chịu buông ra nửa phần. “Vân nhi chớ bận tâm, hôm nay kì thực là chọn phi cho An Thân Vương. Hoàng đế hiện tại đã gần mười sáu, cũng nên nạp phi rồi. Ta biết đứa nhỏ này một lòng chú tâm đến chuyện buôn bán, sợ là không để tâm đến. Nó thuở nhỏ cùng ta thân thiết, ta sao có thể thờ ơ trước chuyện tình duyên của nó, nhân tiện lần này xem xét một hai vị xứng đôi lương duyên.”

Thì ra là trêu tôi! Tôi giận đến đỏ mặt, trừng mắt với chàng, chàng lại cúi người nói bên tai tôi: “Trẫm bây giờ mới biết, tỳ nữ kia nói không sai, Bạc hà Hoàng hậu quả nhiên hay ghen, chẳng qua là, hôm nay so với mọi ngày còn đáng sợ hơn!” Trong lời nói có ý trêu đùa.

“Ta ghen đấy, hoàng thượng hối hận cũng đã muộn rồi!” Tôi nghiêng răng nghiêng lợi, vung tay đánh chàng.

Chàng vươn tay bao bọc lấy tay tôi: “Trẫm không hối hận! Được, Vân nhi, cả đời này trẫm nhất định không hối hận!” Chàng nhìn vào mắt tôi, trang trọng thề.

Một giây sau, tôi đã bị chàng ôm lấy, tôi la lên, lại thấy khoe miệng chàng chứa đựng nụ cười xấu xa, xấu hổ đỏ mặt vùi sâu vào trong ngực chàng, để mặc chàng tùy ý đem tôi ôm trở về tẩm điện..

Rèm thủy tinh rơi xuống, màn tơ rủ bóng.

Đêm nay, ngôi sao yên lặng, vàng trắng kiêu diễm.

Tháng chín, Bạc hà hoàng hậu vào hậu cung Hương Trạch, hoàng đế Hương Trạch tuyên cáo thiên hạ, cuộc đời này sẽ không nạp phi, chỉ có mình Vân thị. Nhất thời quan và dân khắp nơi phản đối ầm ĩ, hoàng đế Hương Trạch một mực không gặp ai, thậm chí những người nói năng kịch liệt quá đều bị hoàng đế Hương Trạch tịch thu mũ quan, ban ruộng đất về quê.

Tháng mười cùng năm, út nữ của Lý đình úy – Lý Đình Tú trở thành chính phi của An Thân Vương, Bạc hà hoàng hậu tự mình làm chủ hôn cho An Thân Vương.

Tháng sáu năm sau, Bạc hà hoàng hậu viết thư mời Ngũ Độc giáo chủ Hoa Phi vào cung. Trong lúc nhất thời, lời đồn nổi lên bốn phía, có người nói Hoàn hậu mời Ngũ Độc giáo chủ vào cung để chữa kỳ độc cho thái tử; có người nói Ngũ Độc giáo chủ kì thực là thái phó (thầy) của thái tử, đã đem độc y thuật truyền dạy cho thái tử; còn có người truyền Bạc hà hoàng hậu không tuân thủ nữ tắc, Ngũ Độc giáo chủ Hoa Phi kia là người tình của hoàng hậu.

Tháng mười năm đó, hoàng đế Tây Lũng đón một công chúa mới ra đời.

Hoàng thất Hương Trạch sai sứ giả đưa đến vô số lễ mừng Tây Lũng.

Sau, hoàng tử Tử Hà Phiêu Thuyết tròn ba tuổi, trong tiệc mừng sinh thần hoàng tử đầu đội mũ hổ, mặc long bào. Những người chứng kiến không khỏi sợ hãi, than rằng dung mạo hoàng tử cùng hoàng đế Tuyết Vực giống nhau như tạc, lại không biết mẫu thân là người phương nào. Chẳng qua quần áo của tiểu hoàng tử dường như không phải là người trong cung làm, đường may thô thiển, như thể do người mới học thêu thừa làm. Mọi người đều thấy kì lạ, nhưng không ai dám lên tiếng thắc mắc.

Sử sách viết: Bạc hà Vân thị cả đời có hai con trai. Con trai lớn Triệu Tử Uyển xuất thân từ Hương Trạch hoàng thất, người này ngoài mặt thân thiện mà lòng dạ ác động, thủ đoạn so với Yêu Vương Tử Hạ Phiêu Tuyết chỉ có hơn chứ không kém. Bốn tuổi nhận tổ quy tông Hương Trạch, vẫn mấy lần ra vào hoàng cung Tuyết Vực, có người nói y cùng đường phụ Tử Hạ Phiêu Tuyết tình nghĩa thâm hậu, thậm chí còn thân thiết hơn phụ thân là hoàng đế Hương Trạch. Con thứ của Bạc hà Vân thị thông minh bẩm sinh, gọi là Tử Hà Phiêu Tuyết, người này mặt yêu mà thiện tâm, khác hẳn với phụ thân, tâm địa từ bi Bồ Tát, thương xót chúng sinh thiên hạ, danh xưng ‘Thiện Vương’. Có truyền, Tử Hà Phiêu Tuyết từ nhỏ đến lớn đều mặc quần áo giấy mũ do đích thân mẫu thân Bạc hà hoàng hậu cắt thêu.

Rất nhiều năm sau, trước khi hoàng đế Tuyết Vực băng hà, có di ngôn: “Trẫm cả đời hô mưa gọi gió, người đời cho rằng không gì trẫm không làm được, nhưng lại không thể có được trái tim một người, thật đau lòng thay.” Người đời suy đoán người này chính là Bạc hà Vân thị. Nghe nói eo phải Bạc hà hoàng hậu có tộc huy của hoàng thất Tuyết Vực do chính tay Tuyết Vực hoàng đế xăm lên, nhưng cuối cùng tin đồn cũng chỉ là tin đồn, không người nào có thể chứng nhận.

Bạc hà hoàng hậu Vân thị mới ra đời đã biết nói, dung nhan vô song, có tài ăn nói, chết đi sống lại, cuộc đời li kì ảo diệu, sau cùng hoàng đế Hương Trạch nắm tay sống nốt quãng đời còn lại, hai người cùng nhau ra đi. Người đời sau có kẻ khen người chê. Nhưng, cho dù là khúc mắc về tình duyên cùng với hoàng đế Tuyết Vực, hay là tình yêu vào sinh ra tử cùng hoàng đế Hương Trạch, thì đến cuối cùng, tất cả cùng đều bị chôn vùi sau bao tháng năm dài đằng đẵng.

Lịch sử phong hóa, xóa nhòa tất cả.

77. Chương 67

NGOẠI TRUYỆN: LẦN ĐẦU TIÊN GẶP “BẠC HÀ MỸ NHÂN” VÂN TƯỚNG DUNG (1)

EDIT: LÂM LINH

“Cha!”

Đó là lần đầu tiên ta nhìn thấy nàng. Chiếc chăn gấm màu đỏ bao bọc lấy cơ thể nàng, chỉ chừa ra mỗi khuôn mặt nhỏ nhắn. Mới sinh ra đã biết nói, lòng ta thầm nghĩ có chút yêu nghiệt, nhưng phụ hoàng cũng không cho rằng điều đó là kì dị. Mọi người hiển nhiên cũng chỉ dám bàn tán sau lưng. Huống hồ, phụ thân của nàng là Vân tướng quyền khuynh thiên hạ, đến phụ hoàng cũng phải kiêng kị vài ba phần.

Nàng gọi phụ hoàng là “Cha”, trong lòng ta kinh hãi, ngay cả ta cũng chưa từng dám xưng hô như vậy. Nàng vậy mà...

Phụ hoàng lại cười ha ha, nói: “Một tiếng này của Tướng Dung rất hợp ý trăm.”

Ta nghĩ, “Trẻ nhỏ nói không nghĩ trước.”, quả nhiên là như vậy. Mà ta lại chưa từng được có quyền lợi như thế, lúc ba tuổi, mẫu hậu đã cầm tay ta nói: “Con ta nay đã trưởng thành rồi. Mẫu hậu chỉ cần con nhớ kĩ một câu: Bác học chi, thẩm vấn chi, thận tư chi, minh biện chi, đốc hành chi. (1) Tứ hoàng tử có hiểu không?” Trong đôi mắt phượng kiêu diễm của mẫu hậu toát lên vẻ nghiêm nghị. Ta nửa hiểu nửa không, gật gật đầu.

(1) Ừ ờ, đại khái là “Uyên bác, cẩn thận, minh bạch, sáng suốt.”

“Phong Vân Tướng Dung, ái nữ của Tể tướng Vân Thủy Hân là chính phi của Thái tử Triệu Lê Mậu! Khâm thủ!” Chỉ bằng một lời nói vàng ngọc của phụ hoàng, nàng liền trở thành Thái tử phi của ta.

Ta tiếp nhận chiếc chăn gấm xộc xệch kia từ tay phụ hoàng, nhìn kĩ bé gái bên trong một chút.

Nàng, trông thật xấu.

Nàng mập mạp đến nỗi nhìn không ra đâu là cằm, đỉnh đầu thừa thốt tóc, làn da đỏ hồng. Chỉ có đôi mắt linh động có thần, dường như đang âm thầm đánh giá ta. Nhớ tới lời phụ hoàng vừa mới đánh giá: “Đôi mắt đẹp long lanh, đôi má tựa ráng chiều, Vân ái khanh, con gái khanh sau này chắc chắn sẽ là một mỹ nhân khuynh thành!” Ta không khỏi có chút khinh thường, đứa trẻ này lớn lên chỉ cần không xấu xí là đã muốn cảm tạ trời đất rồi, còn “Mỹ nhân khuynh thành” gì nữa?

Nhưng mà, ta cũng không lo lắng khi phải cưới nàng. Quế ma ma lúc hầu hạ ta rửa mặt vẫn thường nói: “Gương mặt diện hạ tuần tú, anh tuất tao nhã, đáng tiếc lại là dòng dõi hoàng tộc, tương lai sẽ có tam cung lục viện ba ngàn mỹ nhân, vài năm sau không biết sẽ làm đau lòng biết bao thiếu nữ cả nước.”

Ta biết, ta sẽ có rất nhiều nữ nhân bên người. Giống như phụ hoàng ta, giống như những vị tiên đế trong lịch sử. Nữ nhân dù xinh đẹp diễm lệ hay uyển chuyển dịu dàng đến đâu cũng chỉ là đồ trang sức làm nền cho ta, để ta một đời oai phong huy hoàng.

Nghĩ đến đây, ta bỗng nhiên có chút thương hại cô nhóc béo xấu xí này. Tương lai, đến cả cung nữ nàng cũng đâu không lại, không biết sẽ phải sống thế nào trong thâm cung lạnh lẽo kia. Ta nghĩ, ta sẽ không

giúp nàng. Tài năng trời cho lúc nàng mới sinh ra chỉ có thể mang đến địa vị cao quý trong tương lai, lại không thể mang đến hạnh phúc cho nàng.

Năm ấy, sân phủ Tả tướng là một mảnh xanh lục rực rỡ đua nhau khoe sắc. Năm ấy, ta vẫn chưa biết trên đời này còn có một loại cây rất nhỏ nhưng xanh ngắt, tỏa hương thơm ngát là “Bạc hà”.

Hai chữ “Vận mệnh” cũng không hề khó viết, năm bốn tuổi ta đã có thể viết thành thạo. Nhưng mà, rất nhiều năm sau đó, sau bao nhiêu thăng trầm, cuối cùng ta mới biết thì ra hai chữ này lại khó hiểu đến như vậy.

Yêu, tổn thương, có yêu, có hận, mới thấu hiểu được tất cả mọi thứ, thấy hiểu được hồng trần.

Trong vòng xoáy vận mệnh ấy, ta không còn là một vị hoàng đế, mà chỉ là một nam nhân bình thường vô dụng.

78. Chương 68

NGOẠI TRUYỆN: LẦN ĐẦU TIÊN GẶP “BẠC HÀ MỸ NHÂN” VÂN TƯỚNG DUNG (2)

EDIT: LÂM LINH

“Khởi bẩm điện hạ, Thái tử phi hôm nay tập nấu ăn, đã thiêu trụi phòng bếp của Vân phủ...”

“Khởi bẩm điện hạ, Thái tử phi hôm nay tập bắn tên, bắn chặt đứt tai của con heo điện hạ tặng...”

“Khởi bẩm điện hạ, Thái tử phi bị dị ứng với phấn hoa, rất nhiều thái y trong Thái y viện đã đến xem bệnh, nhưng đều không thể chữa trị tận gốc...”

Mỗi ngày trước khi đi ngủ, thái giám phụ trách việc ghi chép lại hành động lời nói của Thái tử phi ở trong Vân phủ đều quỳ gối trước giường ta, làm hết phận sự, báo cáo mọi hành động lời nói của nàng cho ta. Đây là quy định ở trong cung. Lúc mới bắt đầu ta cảm thấy vô cùng nhàm chán, không bao giờ chú tâm lắng nghe, có khi chỉ định nhắm mắt dưỡng thần, cuối cùng lại nặng nề chìm vào giấc ngủ trong tiếng nói không to không nhỏ “Thái tử phi hôm nay...” ấy. Qua một thời gian dài, ta dần dần làm quen được với việc này, sau một ngày làm Thái tử hết học rồi lại thảo luận chuyện triều chính, nghe nàng ngày ngày đều gặp rắc rối và có những câu nói kinh người, ta bỗng cảm thấy cả thể xác và tinh thần được thả lỏng, vô cùng thanh thản.

“Khởi bẩm điện hạ, Thái tử phi hôm nay cùng Vân công tử đổ rất nhiều mực vào nước giếng ở hậu viện trong Vân phủ, làm bẩn toàn bộ giếng dùng để lấy nước uống, Vân tả tướng sai người nhốt Thái tử phi vào sương phòng, cấm ăn hai ngày, phạt chép cuốn nữ giới một trăm lần...”

Trước khi đi vào giấc mộng, khóe miệng ta nhẹ nhàng cong lên, thầm nghĩ: Nàng so với hình tượng nữ nhân chuẩn mực mà mẫu hậu đề ra, có vẻ còn thú vị hơn.

Sau này ngẫm lại, “Nước chảy đá mòn” quả nhiên không sai.

Giữa tháng tư, ta ở trong Vân phủ nghị sự cùng Vân tướng, mặc dù phụ hoàng đã phong cho ái nữ thứ sáu của Vân tướng làm chính phi của Thái tử, nhưng thái độ của Vân Thủy Hân vẫn làm cho người ta đoán không ra, không ủng hộ cả ta lẫn Tam hoàng huynh. Hôm nay ta tự mình đến phủ, ông ta vẫn giữ nguyên bộ dạng vân đạm phong thanh, nhưng ta biết ẩn sâu trong ánh mắt đó là lòng dạ khó lường. Không thể phủ nhận, nếu được ông ta ủng hộ, uy hiếp của Tam hoàng huynh đối với ta sẽ giảm đi rất nhiều, nhưng Tam Hoàng huynh sao có thể không để ý đến. Nghe nói hần cũng không giấu giếm nhờ vả Vân tướng, nghĩ đến đây, lòng ta có chút lo lắng, nhưng vẫn ung dung thản nhiên cùng Vân Thủy Hân lắng nghe chuyện trò chuyện trong cảnh xuân tươi đẹp.

Xuyên qua cửa tròn, làn khói mỏng lượn quanh hồ hiện ra ngay trước mắt, bay phất phơ giữa không trung, dường như nối liền với mây trắng trên cao. Thỉnh thoảng, một vài tiếng chim hoàng oanh thanh thúy càng

làm nổi bật cảnh tiên giới yên tĩnh, ta và Vân tướng cũng không nói lời nào nữa. Một tiếng cười trong vắt như tiếng chuông bỗng truyền đến tai ta.

Còn chưa thấy rõ, một thân ảnh màu hồng đào nhạt thành linh đâm thẳng vào trong lòng ta, mang theo hơi thở thơm mát thấm vào tận ruột gan.

“Đau!”

Một đôi mắt diễm lệ long lanh ngẩng lên nhìn ta, không hề e ngại đánh giá ta, có vài phần cao ngạo. Chóp mũi đỏ hồng hơi hơi nhăn lại, tỏ rõ thái độ bất mãn.

Ta nhìn quần áo dính mực của mình, nhú nhú mảy. Một nữ nhân không kiêng nể ai ở trong phủ Tả tướng như này, chắc chắn không có người thứ hai, sau khoảnh khắc đó, ta liền biết người trong ngực mình là ai.

“Thái tử phi còn nhỏ tuổi, vô tình va phải điện hạ, mong điện hạ thứ tội!” Vân Thủy Hân cúi người, chứng thực suy nghĩ của ta là đúng.

Nàng lại ngẩng đầu nhìn ta, không có vẻ xấu hổ mà nữ nhân nên có, không có vẻ kính sợ người thường nên có, mà thật ra có chút mê hoặc, nhưng vừa lóe lên liền bị tia nhìn thông minh linh hoạt thay thế. Nàng đặt tay lên eo làm tư thế hành lễ, “Tướng Dung tham kiến Thái tử điện hạ, điện hạ thiên tuế!” Ta không thể tìm được bóng dáng cô nhóc béo tròn năm xưa trên người nàng, quả nhiên là một cuộc lột xác ngoạn mục của con bướm kiều diễm.

“Vân Tư Nho tham kiến Thái tử điện hạ.” Một thiếu niên áo trắng trẻ tuổi bên cạnh nàng hành lễ với ta.

Đó là lần đầu tiên ta thấy huynh muội bọn họ kề vai sát cánh, ở trong cảnh hồ xuân có chút xuất trần, người nhà Vân gia quả nhiên tướng mạo bất phàm. Sau này cảnh đó hiện lại trong đầu ta, ta thường tự trách bản thân mình thấy mầm cây non, lại xem nhẹ ánh mắt đầy nhu tình của Vân Tư Nho dành cho nàng, đến nỗi rơi vào vực sâu vạn kiếp bất phục.

Đó cũng là lần đầu tiên ta thấy có nữ nhân tự xưng là “Bé nguyệt tu hoa”, nhìn đôi mắt đẹp hơn cảnh xuân của nàng, ta nhất thời nghẹn lời, không biết phải ứng đối thế nào.

“Dung nhi, không được vô lễ!” Vân tướng khẽ quát nàng, trong mắt không thể che giấu sự sủng ái của người cha. Ta chưa bao giờ biết thì ra Vân Thủy Hân lạnh lẽo thâm trầm cũng sẽ có lúc làm ra vẻ mặt này, có lẽ có thể lợi dụng điều đó cũng nên...

Lúc gần rời đi, ta quay lại nhìn kĩ Thái tử phi của ta một hồi, trong lòng hơi hơi nở nụ cười.

79. Chương 69 [end]

NGOẠI TRUYỆN: TÂM SINH BẠC HÀ NHUYỄN THẢO HƯƠNG

EDIT: LÂM LINH

Cặp nến long phượng cao lớn xinh đẹp được đốt lên, ngọn lửa vàng yếu điệu khẽ nhảy múa giữa không trung, thỉnh thoảng kêu lên hai tiếng thanh thúy “lách tách” (1) làm cho người ta nhớ tới tiếng bước chân hòa nhịp trống trong khúc ca múa lúc tiệc cưới vừa rồi, quyến rũ nóng bỏng.

Xuyên qua ánh sáng màu vàng kim nhìn về những tầng sa mỏng đỏ trùng trùng điệp điệp, bỗng dưng nhớ về hai năm trước du ngoạn phương nam, được chiêm ngưỡng hoa phượng hoàng (2), cánh hoa như đuôi phượng hoàng uốn lượn quanh cành cây, sắc đỏ rực rỡ chói chang, khí thế vương giả lấn áp mọi vật, mưa xuân lất phất rơi trên những chùm hoa mỏng manh, làm nổi bật vẻ đẹp hoàn mỹ của hoa. Lúc ấy ta đã nghĩ, nếu có một thiếu nữ xinh đẹp đầu đội khăn hỉ ngồi giữa rừng hoa phượng hoàng ấy thì sẽ đẹp đến nhường nào. Lúc này, cảnh tượng trước mắt như hòa làm một với quá khứ, ta lại nghĩ thấy một luồng hương bạc hà thơm mát dần lấn át mùi rượu nồng nàn.

Ta chống khuỷu tay, hạ mi mắt.

Mùi hương mát lạnh đang tiến lại gần, xuyên qua khốe mắt chưa nhắm chặt hoàn toàn, ta nhìn thấy một đôi giày uyên ương cắm tú dứng trước mặt ta, một cánh tay nhỏ quơ quơ trước mắt ta.

Trong lòng trầm xuống, ta nắm lấy thanh chủy thủ phòng thân.

Hắn quả nhiên muốn tạo phản? Nhưng chỉ bằng một tiểu nữ nhi chưa dứt sữa này mà muốn ám sát ta?! Mùi hương kia... Ta phút chốc cả kinh, chân khí ở trong đan điền chạy một lần rất nhanh, nhưng không có dấu hiệu trúng độc.

Mặc dù trong đầu hiện lên rất nhiều suy nghĩ, thân mình lại vẫn bình tĩnh như lúc ban đầu. Nay, ta sẽ xem nàng dùng cách nào trừ khử mình.

Ngay lúc tám lạng mông trên đầu rơi xuống, chủy thủ dường như chỉ còn nửa khắc nữa là thoát ra khỏi tay áo, lại nghe thấy cô bé kì quái kia ca một bài ca cũng kì quái không kém, liền bị ta thu về rất nhanh.

“Nhắc khăn voan của nàng lên, để cho ta tới nhìn mặt của nàng, mặt của nàng vừa hồng lại tròn nha, thật giống như quả táo mùa thu. Nhắc khăn voan của nàng lên, để cho ta tới nhìn miệng của nàng, miệng của nàng vừa hồng lại nhỏ nha, giống như anh đào tháng năm.”

Một ngụm chân khí nghẹn lại nơi cổ họng...

Thì ra, mũi phượng trên đầu ta là do nàng đội lên. Trong nhất thời, suy nghĩ của ta hỗn loạn hết lên, cử chỉ lời nói của nàng dường như cho tới bây giờ vẫn không nằm trong dự kiến của ta... Bỗng nhiên ta cảm thấy khâm phục Vân Tướng, không phải vì ông ấy tài hoa, không phải vì ông ấy giỏi mưu lược, chỉ vì ông ấy có thể nuôi dưỡng một nữ nhi quái đản như vậy những mười năm liền...

“Nhắc khăn voan của nàng lên, để cho ta tới nhìn mặt của nàng, ánh mắt của nàng...”

Ta giương đôi mắt nhìn đáng người nhỏ nhắn nhảy nhót trước mặt, “Không biết ái phi đánh giá thế nào về ánh mắt bản cung?”

Nàng dường như hoảng sợ, lông mi khẽ run lên, giống cánh bướm sợ hãi trong gió. Rất nhanh, nàng liền ba chân bốn cẳng nhắc mũi phượng đội lại lên đầu, trở về bên mép giường, ngoan ngoãn ngồi xuống, lại bị giẫm lên màn trướng dài thườn thượt dưới đất, hơi loạng choạng, khăn hỉ đỏ hồng rơi xuống theo bước đi xiêu vẹo.

Quả nhiên thú vị, ta cười to một tiếng. Nàng lại mở to đôi mắt đẹp trong suốt trừng mắt nhìn ta, giống như một con thú nhỏ bị nắm gáy, cảnh giác nhìn người xa lạ, hận không thể vươn móng vuốt nhỏ bén nhọn ra khoa tay múa chân vài cái.

Màn đêm buông xuống, ta mang khăn hỉ đỏ thắm kia đi. Chính mình cũng không biết để làm gì.

Ngày hôm sau, khi nàng mang theo mùi hương thơm mát, bước chân thướt tha đứng trước mặt ta, phút chốc ta bỗng thấy hoảng hốt. Liên tục hai lần như thế, so sánh với trước kia ta vốn luôn tỉnh táo, biết giữ mình thì thật dị thường, trong tim dường như có lỗ hổng, mùi quáng đổ lối ùi hương kia khiến mình như vậy.

Sau đó, ta lệnh cho thái y trong cung tra rõ công dụng của hương cỏ bạc hà kia, đến cuối cùng vẫn không tra ra cái gì có liên quan đến công dụng “Mị hoặc, mê thần trí”.

Khi đó, ta mới tỉnh ngộ, là do “Tâm”, chứ không phải “Hương”.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bac-ha-do-my-le-hoa-bach>